

Quất Hoa,
Tân Lũy

TƯỚNG
QUÂN
Ở TRÊN,
TA
Ở DƯỚI

TƯỚNG QUÂN Ở TRÊN, TA Ở DƯỚI I
TƯỚNG QUÂN Ở TRÊN, TA Ở DƯỚI II

vh VIỆN VĂN HỌC
HOÀNG SĨ

Table of Contents

Mục lục

Chương 1: Hôn Sự Khó Xử

Chương 2: Bạch Mã Hoàng Tử

Chương 3: Cửa Hồi Môn

Chương 4: Động Phòng Hoa Chúc

Chương 5: Âm Mưu Của Mấy Người Thiếp

Chương 6: Hoạch Định Kế Sách

Chương 7: Quân Sư Hồ Ly

Chương 8: Sư Tử Hà Đông

Chương 9: Niềm Vui Ngày Gặp Mặt

Chương 10: Mẹ Chồng Nàng Dâu

Chương 11: Nổi Trận Lôi Đình

Chương 12: Cầu Xin Tha Thứ

Chương 13: Đối Đầu

Chương 14: Ra Chiêu Hiểm Hóc

Chương 15: Thỏa Thuận Ba Năm

Chương 16: Quỷ Kế Của Những Người Thiếp

Chương 17: Sòng Bạc Trường Thịnh

Chương 18: Chồng Tung Vợ Hứng

Chương 19: Mộng Tưởng Thành Thật

Chương 20: Lãng Tử Quay Đầu

Chương 21: Tuần Thành Ngự Sử

Chương 22: Ghen Tuông

Chương 23: Cáo Mượn Oai Hùm

Chương 24: Quyết Định Khó Khăn

Chương 25: Chuyện Xưa Ở Mạc Bắc

Chương 26: Chia Loan Rẽ Thúy

Chương 27: Độc Ác Hám Lợi

Chương 28: Truy Cứu Đến Cùng
Chương 29: Lưu Manh Khốn Nạn
Chương 30: Chôn Giấu Sự Thật
Chương 31: Hội Nghị Đông Hạ
Chương 32: Sứ Đoàn Đông Hạ
Chương 33: Yến Tiệc Linh Đình
Chương 34: Lời Nói Riêng Tư
Chương 35: Dốc Ruột Dốc Gan
Chương 36: Nghi Ngờ Cộn Lại
Chương 37: Lấy Giả Che Thật
Chương 38: Điều Tra Vụ Án
Chương 39: Ba Điều Cam Kết
Chương 40: Tìm Ra Thủ Phạm
Chương 41: Nghi Ngờ Cộn Lại
Chương 42: Dã Tâm Của Sói
Chương 43: Tóm Được Hung Thủ
Chương 44: Chân Tướng Rõ Ràng
Chương 45: Thập Toàn Đại Bổ
Chương 46: Nếm Mùi Tình Yêu
Chương 47: Đoàn Binh Giao Nhau
Chương 48: Chiến Trận Liên Tiếp
Chương 49: Hồng Nhan Đưa Thư
Chương 50: Hồng Nhan Nhược Liễu
Chương 51: Mưa Gió Sấm Chớp
Chương 52: Ham Muốn Bừng Bừng
Chương 53: Tuổi Trẻ Diên Cuồng
Chương 54: Ngại Ngùng Chuyện Cũ
Chương 55: Tặng Hoa Cho Tướng Quân
Chương 56: Áo Cưới Của Liễu Tích Âm
Chương 57: Mừng Năm Tháng Năm
Chương 58: Quyết Tâm Sát Phạt
Chương 59: Giả Vờ Đóng Kịch

Chương 60: Mười Năm Như Một Giấc Mơ
Chương 61: Lời Đồn Bốn Phía
Chương 62: Hết Lời Thuyết Phục
Chương 63: Giữ Vững Lòng Quyết Tâm
Chương 64: Quyết Đoán Dứt Khoát
Chương 65: Xin Lỗi Trong Căn Chòi
Chương 66: Thiên Tai Lũ Lụt
Chương 67: Khâm Sai Đại Thần
Chương 68: Mạc Bắc Phi Ứng
Chương 69: Mệnh Phạm Hoa Đào
Chương 70: Đồng Hành Cùng Chồng
Chương 71: Ai Cũng Có Mưu Tính
Chương 72: Chiếc Ly Trà Cỗ
Chương 73: Điều Tra khắp Nơi
Chương 74: Tên Trộm Lúc Nửa Đêm
Chương 75: Bắt Về Quy Án
Chương 76: Thăng Đường Phá Án
Chương 77: Về Nhà Ăn CƠM
Chương 78: CƠ Hội Lớn
Chương 79: Che Giấu Khai Báo
Chương 80: Ngự Nhận Truyền Thư
Chương 81: Vô Sĩ Khốn Nạn
Chương 82: Khốn Nạn Vô Sĩ
Chương 83: Lột Sạch Sành Sanh
Chương 84: Tiểu Bạch CỬA DiỆP GIA
Chương 85: Sóng Gió Nổi LÊN
Chương 86: Tức Giận Cực ĐỘ
Chương 87: Một Mũi Tên Là Phải Chết
Chương 88: Tên Ăn Mày Đưa Tin
Chương 89: Tra Hỏi Thẩm Vấn
Chương 90: Hai Khoảng Thời Gian Trong Quá Khứ
Chương 91: Người Nhà Liễu Gia Tới

Chương 92: Khói Lửa Dữ Dội
Chương 93: Xuất Chinh Tổng Hành
Chương 94: Than Vãn Khắp Nơi
Chương 95: Khoác Lại Chiến Bào
Chương 96: Bí Mật Lịch Sử Của Đông Hạ
Chương 97: Phá Vỡ Vòng Vây
Chương 98: Kỵ Binh Phá Vây
Chương 99: Nhịn Đau Mà Lùi
Chương 100: Tin Vui Tin Buồn
Chương 101: Mâu Thuẫn Trong Nội Bộ Đông Hạ
Chương 102: Điều Binh Khiển Tướng
Chương 103: Mọi Người Măng Nhiếc
Chương 104: Giữa Được Và Mất
Chương 105: Ai Vào Địa Ngục
Chương 106: Lý Đại Đào Cường
Chương 107: Làm Giả
Chương 108: Chuyện Xưa Quá Khứ
Chương 109: Dụ Con Mồi Vào Bẫy
Chương 110: Đông Hạ Thịnh Yển
Chương 111: Trăm Hoa Rơi Rụng
Chương 112: Chương Kết
Chương 113: Lời Cuối
Chương 114: Tướng Quân Ngoại Truyện Phần 1: Nỗi Phiền Muộn
Của Hạ Ngọc Cẩn
Chương 115: Sự Phiền Muộn Của Hạ Thiên Hựu

Mục lục

- Chương 1: Hôn Sự Khó Xử
- Chương 2: Bạch Mã Hoàng Tử
- Chương 3: Cửa Hôi Môn
- Chương 4: Động Phòng Hoa Chúc
- Chương 5: Âm Mưu Của Mấy Người Thiếp
- Chương 6: Hoạch Định Kế Sách
- Chương 7: Quân Sư Hồ Ly
- Chương 8: Sư Tử Hà Đông
- Chương 9: Niềm Vui Ngày Gặp Mặt
- Chương 10: Mẹ Chồng Nàng Dâu
- Chương 11: Nổi Trận Lôi Đình
- Chương 12: Cầu Xin Tha Thứ
- Chương 13: Đối Đầu
- Chương 14: Ra Chiêu Hiểm Hóc
- Chương 15: Thỏa Thuận Ba Năm
- Chương 16: Quý Kế Của Những Người Thiếp
- Chương 17: Sòng Bạc Trường Thịnh
- Chương 18: Chồng Tung Vợ Hứng
- Chương 19: Mộng Tưởng Thành Thật
- Chương 20: Lãng Tử Quay Đầu
- Chương 21: Tuân Thành Ngự Sử
- Chương 22: Ghen Tuông
- Chương 23: Cáo Mượn Oai Hùm
- Chương 24: Quyết Định Khó Khăn
- Chương 25: Chuyện Xưa Ở Mạc Bắc
- Chương 26: Chia Loan Rẻ Thúy
- Chương 27: Độc Ác Hám Lợi
- Chương 28: Truy Cứu Đến Cùng
- Chương 29: Lưu Manh Khốn Nạn
- Chương 30: Chôn Giấu Sự Thật
- Chương 31: Hội Nghị Đông Hạ
- Chương 32: Sứ Đoàn Đông Hạ
- Chương 33: Yến Tiệc Linh Đình
- Chương 34: Lời Nói Riêng Tư
- Chương 35: Dốc Ruột Dốc Gan
- Chương 36: Nghi Ngờ Cộng Lại
- Chương 37: Lấy Giả Che Thật
- Chương 38: Điều Tra Vụ Án

Chương 39: Ba Điều Cam Kết
Chương 40: Tìm Ra Thủ Phạm
Chương 41: Nghi Ngờ Cộng Lại
Chương 42: Dã Tâm Của Sói
Chương 43: Tóm Được Hung Thủ
Chương 44: Chân Tướng Rõ Ràng
Chương 45: Thập Toàn Đại Bổ
Chương 46: Ném Mùi Tình Yêu
Chương 47: Đoàn Binh Giao Nhau
Chương 48: Chiến Trận Liên Tiếp
Chương 49: Hồng Nhạn Đưa Thư
Chương 50: Hồng Nhan Nhược Liễu
Chương 51: Mưa Gió Sấm Chớp
Chương 52: Ham Muốn Bừng Bừng
Chương 53: Tuổi Trẻ Diên Cuồng
Chương 54: Ngại Ngùng Chuyện Cũ
Chương 55: Tặng Hoa Cho Tướng Quân
Chương 56: Áo Cưới Của Liễu Tích Âm
Chương 57: Mừng Năm Tháng Năm
Chương 58: Quyết Tâm Sát Phạt
Chương 59: Giả Vờ Đóng Kịch
Chương 60: Mười Năm Như Một Giấc Mơ
Chương 61: Lời Đồn Bốn Phía
Chương 62: Hết Lời Thuyết Phục
Chương 63: Giữ Vững Lòng Quyết Tâm
Chương 64: Quyết Đoán Dứt Khoát
Chương 65: Xin Lỗi Trong Căn Chòi
Chương 66: Thiên Tai Lũ Lụt
Chương 67: Khâm Sai Đại Thần
Chương 68: Mạc Bắc Phi Ứng
Chương 69: Mệnh Phạm Hoa Đào
Chương 70: Đồng Hành Cùng Chồng
Chương 71: Ai Cũng Có Mưu Tính
Chương 72: Chiếc Ly Trà Cổ
Chương 73: Điều Tra Khắp Nơi
Chương 74: Tên Trộm Lúc Nửa Đêm
Chương 75: Bắt Về Quy Án
Chương 76: Thăng Đường Phá Án
Chương 77: Về Nhà Ăn CƠM
Chương 78: Cơ Hội Lớn
Chương 79: Che Giấu Khai Báo
Chương 80: Ngự Nhạn Truyền Thư

Chương 81: Vô Sĩ Khốn Nạn
Chương 82: Khốn Nạn Vô Sĩ
Chương 83: Lột Sạch Sành Sanh
Chương 84: Tiểu Bạch Của Diệp Gia
Chương 85: Sóng Gió Nổi Lên
Chương 86: Tức Giận Cực Độ
Chương 87: Một Mũi Tên Là Phái Chết
Chương 88: Tên Ăn Mày Đưa Tin
Chương 89: Tra Hỏi Thẩm Vấn
Chương 90: Hai Khoảng Thời Gian Trong Quá Khứ
Chương 91: Người Nhà Liễu Gia Tới
Chương 92: Khói Lửa Dữ Dội
Chương 93: Xuất Chinh Tổng Hành
Chương 94: Than Vãn khắp Nơi
Chương 95: Khoác Lại Chiến Bào
Chương 96: Bí Mật Lịch Sử Của Đông Hạ
Chương 97: Phá Vỡ Vòng Vây
Chương 98: Kỵ Binh Phá Vây
Chương 99: Nhịn Đau Mà Lùi
Chương 100: Tin Vui Tin Buồn
Chương 101: Mâu Thuẫn Trong Nội Bộ Đông Hạ
Chương 102: Điều Binh Khiến Tướng
Chương 103: Mọi Người Măng Nhiếc
Chương 104: Giữa Được Và Mất
Chương 105: Ai Vào Địa Ngục
Chương 106: Lý Đại Đào Cường
Chương 107: Làm Giả
Chương 108: Chuyện Xưa Quá Khứ
Chương 109: Dụ Con Mồi Vào Bẫy
Chương 110: Đông Hạ Thịnh Yển
Chương 111: Trăm Hoa Rơi Rụng
Chương 112: Chương Kết
Chương 113: Lời Cuối
Chương 114: Tướng Quân Ngoại Truyện Phần 1: Nổi Phiền Muộn Của Hạ Ngọc Căn
Chương 115: Sự Phiền Muộn Của Hạ Thiên Hựu

TƯỚNG QUÂN Ở TRÊN, TA Ở DƯỚI

Quất Hoa Tán Lý
www.dtv-ebook.com

Chương 1: Hôn Sự Khó Xử

Thời gian này Đại Tần đang có việc hỷ.

Đại tướng quân trấn thủ Mạc Bắc là Diệp Chiêu chinh chiến tám năm, cuối cùng đã phá tan được đô thành Tây Man, rửa được mối hận trước đây, không những lấy lại được lãnh thổ mà còn bắt chúng phải cúi đầu phục tùng.

Tin vui truyền đến, cả kinh thành vui mừng rộn rã, bá quan văn võ ai ai cũng ca ngợi công đức, thi nhau tán dương Trấn Bắc tướng quân là anh hùng đệ nhất thiên hạ.

Quốc vương Đại Tần lập tức phong Diệp Chiêu là đại tướng quân thống lĩnh binh mã thiên hạ, lệnh cho ca khúc khải hoàn và về kinh lĩnh thưởng.

Không ngờ, một bản tấu mới lập tức được trình lên. Trấn Bắc tướng quân tạ ơn chịu tội, tự nói mình là thân phận nữ nhi.

Thật là kinh thiên động địa!

Hoàng thượng đang nhấp một ngụm trà, nghe được tin này chẳng khác nào sét đánh ngang tai, không kịp được phun hết nước trà vào Tống quý phi, người mà Hoàng thượng sủng ái nhất.

Nhắc đến Diệp gia cũng coi như là nhắc đến một truyền thuyết. Từ khi khai quốc đến nay, Diệp gia đời nào cũng có người tham gia tòng quân. Cả dòng họ đã có tất cả mười ba người hi sinh vì đất nước. Họ thật đúng là một dòng họ trung liệt, xứng đáng được phong làm Trấn Quốc Công.

Tám năm trước, Man Kim xâm lược Đại Tần. Chúng điên cuồng cướp bóc và tàn sát, liên tiếp chiếm đoạt mười tám châu ở Hắc Sơn. Lúc đó Trần Quốc Công uy phong lẫm liệt là đại tướng quân Diệp Trung đang trấn thủ vùng Mạc Bắc dăng tấu, thống lĩnh ba mươi vạn đại quân xuất chinh. Trước khi đi, Hoàng thượng còn mở tiệc chia tay ở Quỳnh Lâm Các, ban thưởng Đan thư Thiết khoán và ban thưởng thẻ bài Tinh trung báo quốc cho Đại tướng quân.

Con của Trần Quốc Công tên là Diệp Chiêu mới mười sáu tuổi đã xin đi tiên phong, thống lĩnh năm nghìn binh mã mặc áo giáp sắt, dùng mưu kế đánh tan hai vạn quân của Man Kim đồng thời bắt sống tướng quân Hô Hô Thiếp Nhĩ của Man Kim. Kinh thành nhận được tấu báo tin vui, lập tức phong Diệp Chiêu làm Chấn Uy Hào Úy, nhưng Diệp Chiêu từ chối không nhận thưởng.

Sau đó, Diệp Chiêu lại thống lĩnh hai nghìn kỵ binh ban đêm tập kích vào Quỳnh Châu, đốt trụi kho lương của đội quân Man Kim, cắt đứt đường rút lui của chúng. Kinh thành nhận được tin vui lớn, phong Diệp Chiêu là Du Kích tướng quân, song Diệp Chiêu lại từ chối không nhận. Lại tiếp sau đó, Diệp Chiêu thống lĩnh hai vạn quân đi nghênh chiến tại Mục Dã, giết chết hơn hai nghìn tên địch, bắt sống ba nghìn tên, thật là thắng lợi lớn. Kinh thành nhận được thiệp báo tin vui lớn, phong Diệp Chiêu là Trung Vũ tướng quân, nhưng Diệp Chiêu vẫn tiếp tục từ chối, trình thư lên nói đời này Diệp Chiêu không muốn làm quan.

Thiên tử phần nộ, liền ban chỉ giáo huấn và quở trách.

Diệp Chiêu không còn cách nào khác đành phải tiếp chỉ.

Một năm yên ổn trôi qua, Man Kim tập kết thành tám bộ lạc ở vùng lân cận, mưu đồ mai phục. Tướng quân thống lĩnh của Đại Tần là Vương Thiện Thủy bị trúng kế, thất bại thảm hại. Trần Quốc Công Diệp Trung trấn thủ biên ải, bị trúng tên tử thương. Con trưởng là Diệp Hùng và con thứ Diệp

Kiệt đều bị tử trận. Quân Man Kim chiếm thành, Trấn Quốc Công phu nhân không cam chịu nhục nhã, tự vẫn ngay tại chỗ. Thiên hạ đại loạn, tình hình biên ải cấp bách, tin tức báo về tới Thượng Kinh. Diệp Chiêu tiếp nối ý chí của phụ thân, quỳ xuống nhận lệnh phong làm Trấn Bắc tướng quân, thống lĩnh đội quân đi chiến đấu. Diệp Chiêu đem theo ba nghìn quân đột kích mười vạn quân Man Kim, với thế tiến công mạnh mẽ, một mình xông thẳng vào trận địa chiến đấu với quân địch, giết chết hàng nghìn quân, chém chết danh tướng Tháp Thản của Man Kim khiến quân địch vô cùng khiếp sợ. Quân Man Kim bị buộc phải lùi về cố thủ. Sau đó Diệp Chiêu chuyển sang thành Cam Đô, tập hợp được ba vạn kỵ binh, bày binh bố trận xong quay lại tấn công, nhanh chóng tập kích tiêu diệt sạch đội quân Man Kim khiến máu địch chảy thành sông. Mọi người phong Diệp Chiêu là “Diêm Vương sống”.

Dân Man Kim có một bài dân ca truyền tụng rằng: “Diêm Vương tới, sa mạc biến thành màu đỏ, đàn ông Mạc Bắc hoá thành xương trắng, trẻ con Mạc Bắc không dám khóc đêm...”

“Một người như thế, tại sao lại là con gái được chứ?!” Hoàng thượng cầm bản tấu, xem đi xem lại rất nhiều lần, như muốn cố tìm ra một chút vết tích giả mạo do người Man Kim làm, nhưng kết quả vẫn khiến cho Hoàng thượng rất đau buồn.

Hoàng thượng liền đi tìm lão quốc công đã chín mươi tám tuổi của nhà Trấn Quốc Công để xin tư vấn.

Lão Quốc Công thần trí đã sớm bị tê liệt nhẹ, khua loạn xạ chiếc gậy mà quát rằng: “Diệp gia không có con gái! Chỉ có đứa con trai không có chim thôi!”.

Hả?...

Vậy Diệp Chiêu thực sự là con gái rồi.

Hoàng thượng rất khổ tâm, bá quan văn võ cũng rất khổ tâm.

Làm thế nào đây?

Mỗi người một ý kiến, không biết thế nào cho phải.

Chẳng ngờ, tối hôm đó không hiểu Hoàng thượng ở thâm cung đã bàn bạc với Hoàng Thái hậu những gì.

Chỉ biết ngay ngày hôm sau, Hoàng thượng lập tức ra lệnh bác bỏ những lời dị nghị, quyết định dứt khoát, thậm chí còn đích thân làm thơ ca ngợi chiến tích của Diệp Chiêu, rồi lệnh cho Diệp Chiêu về kinh ngay lập tức. Diệp Chiêu được phong làm Tuyên Võ Hầu, làm đại tướng quân thống lĩnh binh mã thiên hạ, nắm giữ hai mươi vạn đại quân ở Thượng Kinh và được ban thưởng theo công trạng.

Thiên hạ lại được một phen kinh ngạc.

Hoàng Thái hậu ban ý chỉ, phong cho con thứ của An Vương là Hạ Ngọc Cẩn làm Nam Bình Quận Vương, truyền lấy Tuyên Võ Hầu Diệp Chiêu làm chính phi.

Hạ Ngọc Cẩn ở kinh thành cũng được coi là một nhân vật nổi đình nổi đám. Cuộc sống sinh hoạt hàng ngày của cậu ta chỉ toàn là rong chơi vui vẻ với mấy đám bạn.

Thứ nhất về cơ thể, từ nhỏ Hạ Ngọc Cẩn đã mất cha, cơ thể suy nhược, suýt chút nữa thì không sống được. Quốc sư nói mệnh cậu ta thiếu quý nhân, mẹ cậu ta liền lấy cho cậu ta con gái của quan thất phẩm có quý nhân về làm thiếp cho cậu ta để xung hỉ, nhưng cũng chẳng ăn thua. Sau đó có một đạo sĩ hành khất không biết từ đâu tới, đưa linh đơn và dạy cho cậu ta cách dưỡng khí hít thở, từ đó cứ như kỳ tích vậy, cơ thể cậu ta dần dần khoẻ lại.

Thứ hai về tính cách, phu quân của An Thái Phi mất sớm nên bà dành tất cả tình thương yêu cho đứa con nhỏ. Do cơ thể Hạ Ngọc Cẩn suy nhược từ nhỏ nên được bà vô cùng chiều chuộng. Chiều quá khiến cho tính cách cậu ta trở nên nổi loạn, coi trời bằng vung, cả ngày tụ tập với bọn hạ lưu vô công rồi nghề, chọi gà chọi chó chọi dế, chơi mè� chơi chó chơi xúc xắc, là khách quen của lầu xanh, cầm đầu lũ con nhà giàu ham chơi, ngoài chơi ra chả biết làm gì, ngoài chính sự ra thì việc gì cũng làm.

Thứ ba về hình dạng, Hạ Ngọc Cẩn đường đường là một công tử nhưng lại đẹp nghiêng nước nghiêng thành, thật khó mà dùng lời để miêu tả. Đáng kể nhất là có một lần cậu ta đến một nhà chứa nam nổi tiếng nhất Thượng Kinh là Sở Phong Hiên chơi. Tất cả khách hàng ở đó không biết thân phận của cậu ta, kinh ngạc tưởng không phải người trần, không tiếc tiền, làm loạn lên sẵn sàng bỏ ra mười đấu ngọc minh châu để được vui vẻ với cậu ta... Sau khi trải qua sự kinh ngạc quá đỗi, cậu ta chỉ tay lên trời và thề rằng, đời này hận nhất bị đem ra làm trò hề! Sẽ không bao giờ bước vào nhà chứa này nữa bước.

Hạ Ngọc Cẩn vì danh tiếng hư hỏng nên việc hôn sự cứ bị trì hoãn hết lần này đến lần khác. Bây giờ cậu ta đã hai mươi hai tuổi, kết đôi với Diệp Chiêu năm nay hai mươi bốn tuổi là người mà làm con trai chiến công lẫy lừng nhưng làm con gái danh tiếng cũng không hay lắm thì quá hợp, thật đúng là một đôi trời sinh.

Hoàng Thái hậu rất mãn nguyện với kết quả này.

Hoàng thượng cũng rất hài lòng. Phu nhân của các vương gia, vương quốc công hầu cũng lấy làm vừa ý. Thế tử của các vương gia, vương quốc công hầu càng lấy làm mãn nguyện.

Chỉ có An Vương phủ khi nhận được tin dữ này, cả phủ như gặp đại tang.

An Thái Phi là Trương Thị mặc chiếc áo cánh hai tay thêu hoa văn hình cá, trên đầu đeo đầy những đồ trang sức lấp lánh, ôm lấy Hạ Ngọc Cẩn đang cứng đờ vì sợ hãi, xót xa ai oán nói: “Con ơi là con, là số con khổ, tại sao lại rước hoạ vào thân thế này? Cái loại con dâu như thế, làm sao mà sống cùng chứ?”

An vương gia Hạ Ngọc Khuyết lê cái chân đã bị thương tật từ lâu, khập khiễng bước vào khuyển nhủ: “Hoàng Thái hậu nói Tuyên Võ Hầu cao quý không ai sánh bằng, chỉ cần không phải là chó mèo thì đều có thể thành thân được. Sự thành thân này là do Hoàng Thái hậu giúp đỡ lựa chọn, đến cả Tổng quý phi cũng không phản đối gì. Bây giờ ý chỉ đã ban xuống, việc lấy Diệp Chiêu giờ đã như đinh đóng cột, thì chỉ còn cách tuân chỉ mà thôi”.

An Thái Phi trừng mắt nhìn Hạ Ngọc Khuyết nói: “Bọn họ đều thương xót con cái của họ, không muốn lấy cái đồ Diêm Vương sống đó về. Huống hồ phụ thân con mất sớm, con thì lại bị tàn tật không thể lên triều, lời nói của chúng ta không có trọng lượng ở trên triều nên đây hiển nhiên là mưu đồ đã được tính toán trước. Chỉ tội nghiệp cho Ngọc Cẩn của ta...”.

Hạ Ngọc Khuyết cúi đầu vâng dạ nhưng trong bụng lại thầm nghĩ: “danh tiếng của nhị đệ quá xấu, lại không có người nào giúp đỡ. Lần này Hoàng Thái hậu có ý tốt làm mai mối nhưng bị kẻ xấu lợi dụng nên mới đẩy cậu ta xuống cái hố trước mắt, cũng coi như là đáng đời”. Nghĩ tới đây Hạ Ngọc Khuyết trong lòng khoái chí lắm bèn “đổ thêm dầu vào lửa” mà nói rằng: “Diệp Chiêu tòng quân nhiều năm như thế, không ai phát hiện ra là thân phận nữ nhi, chắc hẳn là hình dáng cao lớn, vai to bụng phệ, mặt mày dữ tợn lắm đây?”

“Không, con không lấy đâu”. Mặt Hạ Ngọc Cẩn tái mét.

Hạ Ngọc Khuyết lại nói: “Thái hậu đã có ý chỉ, sao có thể không lấy được chứ? Nghe đồn cô ta giết người không chớp mắt, đã ra tay là phải giết

chết mà chẳng thềm nói lời nào. Hàng nghìn hàng vạn tù binh đều đã từng bị cô ta lột da, chôn sống, uống máu rồi. Nhưng mà dù sao nhị đệ cũng là phu quân của cô ta, đợi sau khi thành thân xong, chắc là cô ta cũng phải bỏ dần tính cách dữ tợn đó để tuân thủ tứ đức của nữ nhi, chăm chỉ học hành, làm con dâu tốt, vì thế không cần phải lo lắng quá đâu”.

Sắc mặt của Hạ Ngọc Cẩn trở nên đen như cái đất nồi vậy.

Thực ra mọi người đều nghe đủ các loại tin tức đáng sợ về Diệp Chiêu, thậm chí có lúc dân gian còn dùng để hù dọa trẻ con. Người thiếp là Dương Thị vẫn còn bình tĩnh một chút tuy mặt mũi đã trở nên trắng nhợt. Hai người thiếp còn lại sợ quá đã sớm từ bỏ cái ý định dựa giẫm vào người có quyền lực rồi nên vừa ôm lấy chân Hạ Ngọc Cẩn vừa gào khóc xin cứu mạng.

Hạ Ngọc Cẩn cười lạnh lùng: “My Nương, không phải nàng nói là ngoài trái tim ta ra nàng không cần gì hết sao, sau này sẽ cố gắng chăm sóc thiếu phu nhân sao?”.

Toàn thân My Nương run rẩy: “Nô tỳ quyến rũ thiếu gia là nô tỳ không đúng, nô tỳ biết sai rồi. Thiếu gia hãy nhìn vào thân phận nô tỳ từ nhỏ mà hãy mở lòng từ bi, kể cả là đánh đuổi nô tỳ hay lấy con của Hoàng Nhị Ma của nhị phòng cũng được ạ”.

Hạ Ngọc Cẩn lại cười lạnh lùng nói tiếp: “Huyền Nhi, không phải người nói muốn đồng cam cộng khổ với ta, cho dù chết cũng phải bên cạnh nhau sao?”

Huyền Nhi hồn bay phách lạc: “Nô... nô tỳ chính là con hồ ly tinh! Không biết xấu hổ! Hay đem bán nô tỳ đi! Bán đi đâu cũng được, hãy tha cho nô tỳ cái mạng này ạ. Nếu thiếu phu nhân bất mãn, người nói muốn lột da, thì có thể sẽ đích thân ra tay lột đấy ạ”.

Hạ Ngọc Cẩn tức giận hất tay bọn họ ra, bước nhanh ra ngoài.

Một lát sau bỗng nghe thấy một tiếng kêu “tùm” dội lên.

Người vú già hốt hoảng la lên: “Cứu với! Thiếu gia nhảy xuống hồ tự vẫn rồi!”.

TƯỚNG QUÂN Ở TRÊN, TA Ở DƯỚI

Quất Hoa Tán Lý
www.dtv-ebook.com

Chương 2: Bạch Mã Hoàng Tử

Đức Tông năm thứ mười ba. Đang là mùa đông. Những con phố ở Thượng Kinh đã được quét dọn sạch sẽ nay lại tích thêm một lớp tuyết mỏng. Người dân trong những chiếc áo dày đứng chật ních hai bên đường, chen chúc nhau không hiểu để xem cái gì đó. Ở giữa đường, mấy con ngựa chạy báo tin hoả tốc hết con này đến con khác. Vũ vệ quân đang hò hét, phải mất rất nhiều công sức mới ngăn cản được sự ùn ùn đẩy của mọi người.

Quan niệm xã hội của Đại Tần khá thoải mái, nam nữ không phải chịu sự hà khắc. Những cô gái con nhà nghèo có thể theo bố mẹ hoặc phu quân ra ngoài xem không khí náo nhiệt. Trong khi đó, những cô gái bạo dạn con nhà phú quý thì che mặt, ngồi trên gác ở các quán rượu, thì thầm to nhỏ, cười nói duyên dáng, mong ngóng nhìn ra xa.

“Đến rồi, tôi nghe thấy tiếng vó ngựa rồi”.

“Diệp tướng quân sắp tới rồi”.

“Mấy người chết tiệt này! Đừng đẩy nữa! Sắp ngã rồi đây này”.

Các cô gái háo hức mở cửa sổ, tranh nhau thò đầu ra. Ai cũng đều muốn tận mắt nhìn thấy người con gái kỳ tích nhất thiên hạ, nữ tướng quân đầu tiên của Đại Tần.

Tiếng vó ngựa đã rất gần, âm thanh vang lên càng lúc càng rõ ràng.

Nhìn thấy đầu tiên là một lá cờ lớn hai mặt màu vàng tươi, một mặt thêu hình rồng, một mặt thêu hai chữ “Đại Tần”. Theo sau là một lá cờ khác hai

mặt đều màu đen, một mặt thêu hình hổ, một mặt thêu chữ “Diệp”. Cả hai lá cờ tung bay trong gió, khí thế uy nghi. Phía sau là hai cái lồng nhốt tù nhân. Một người mặc quần áo Hoàng đế và người kia mặc quần áo Hoàng Thái tử của Man Kim. Vì thời tiết lạnh buốt nên hai tù nhân không phải cởi trần để chịu tội mà vẫn được mặc áo lông nhưng bị vẽ đầy màu sắc lên mặt, trên đầu có cắm vài nhánh cỏ khô theo quy định đối với tù nhân để bêu rếu trước bàn dân thiên hạ.

Man Kim bao nhiêu năm nay hoành hành cướp bóc ở biên giới của Đại Tần, tích hận thấu tận trời xanh. Đến nay thù lớn đã báo được, người dân vỗ tay mừng rỡ, rất hả hê trước bộ dạng của bọn chúng.

Tám trăm kỵ binh hổ lang dưới quyền theo sát phía sau Diệp Chiêu, khoác áo giáp sắt màu đồng, cưỡi tuấn mã, hàng ngũ chỉnh tề, nét mặt nghiêm trang, mắt nhìn thẳng về phía trước. Ngoài những âm thanh nhỏ do kiếm và những đồ trang trí trên yên ngựa va vào nhau ra, tuyệt đối không có một ai phát ra âm thanh nào.

Các cô gái mong ngóng nhìn trong đám kỵ binh hổ lang không ngừng xì xào bàn tán, đoán này đoán nọ.

“Ai là Diệp Chiêu nhỉ? Chắc là người cưỡi con ngựa đỏ thẫm ở bên trái nhỉ? Nhìn trông giống tướng quân”.

“Gớm, mắt mũi kiểu gì đấy? Diệp Chiêu cho dù giống đàn ông thế nào cũng không đến nỗi mọc râu chứ?”

“Vậy người béo ở bên phải thì sao?”

“Hơi xấu thì phải?”

Trong khi mọi người đang xì xào, đội kỵ binh hổ lang nhanh chóng tách ra hai bên, để chừa ra ở giữa một lối đi nhỏ. Một con ngựa trắng to lớn đi tới, trên cổ có trang trí một cái nơ màu hồng, trên lưng khoác yên bạc, bên

trên có một người dáng cao dong dỏng đang ngồi. Người đó mặc áo giáp sắt có mặt thú khảm bạc, đầu đội một chiếc mũ cừu khúc bằng bạc có gắn lông vũ, bên hông đeo một thanh kiếm nặng, lưng ưỡn thẳng, mỗi một động tác đều mạnh mẽ và dứt khoát. Người đó nhanh chóng đuổi kịp đội quân phía trước và vượt lên dẫn đầu. Những con ngựa của các tướng lĩnh khác lần lượt lùi về phía sau nửa bước, trên khuôn mặt tỏ rõ vẻ cung kính.

Ngay lập tức, tất cả mọi người không còn nghi ngờ gì nữa.

Vị tướng quân mặt phượng thế rồng, uy vũ hiên ngang này chính là Diệp Chiêu.

Không khí trầm lắng một lúc, sau đó lại trở nên ồn ào.

Những người đứng trên gác thấy mọi người trên phố đang vây quanh xì xào to nhỏ. Do tuyết rơi u ám, mọi người lại đứng ở vị trí trên cao nhìn xuống, bị bóng râm che khuất nên thực sự nhìn không rõ hình dáng, ai nấy trong lòng đều rất sốt ruột. Có một cô gái to gan, từ từ lên cỡi cái nơ Như Ý song ngư bằng bạc ở thắt lưng vờ “lỡ tay” làm rơi xuống đúng ngay bên cạnh Diệp Chiêu.

Một chiếc roi ngựa vút lên giống như một con rắn mềm mại, cuốn lấy chiếc nơ Như Ý.

Diệp Chiêu tay cầm roi, ngẩng đầu nhìn lên dây lâu ở bên đường, đúng lúc một tia sáng rạng rỡ xuyên qua bầu trời xám xịt, xuyên qua những bông hoa tuyết đang bay lơ lửng chiếu lên gương mặt của Diệp Chiêu.

Hình dung khuôn mặt này thế nào đây?

Nghe nói thái tổ Trấn Quốc Công có mang trong mình một ít huyết thống của người Hồ vì thế ngũ quan của Diệp Chiêu rất rõ ràng. Cô bên ba quanh năm, chinh chiến tứ phương, làn da nâu sẫm do thường xuyên phơi nắng dưới ánh mặt trời gần như chuyển thành màu mật ong sáng bóng. Dưới đôi

lông mày lạnh lợi, màu mắt hơi nhạt, lạnh lùng như viên ngọc lưu ly, lộ ra vẻ nghiêm khắc, dường như có thể nhìn thấu tất cả. Sống mũi rất thẳng, đôi môi mỏng mím chặt. Động tác mạnh mẽ giống hệt đàn ông. Toàn thân từ trên xuống dưới không thể tìm ra một chút gì mang nét phụ nữ, rất giống với hình ảnh phu quân trong mộng của một nửa thiếu nữ Đại Tần đang trong thời kỳ yêu đương.

Diệp Chiêu vung nhẹ cây roi. Một đường vòng cung đẹp mắt vút lên, nhanh như cắt, chiếc nơ Như Ý đã bay lên trên đầu mọi người, vút qua không trung, rơi vào lòng chủ nhân của nó một cách chính xác. Cô gái có phần hơi bẽn lẽn, đang định cúi đầu xuống. Nhưng Diệp Chiêu lại nhếch mép cười khiến toàn thân cô gái cứng đờ.

Phải hình dung nụ cười này như thế nào đây?

Trời đất sang xuân, núi băng bị ánh mặt trời làm tan chảy tụ lại thành những dòng suối nhỏ, cảnh đẹp như tranh vẽ. Có vẻ như đây là hình ảnh phu quân trong mộng của một nửa những thiếu nữ Đại Tần còn lại.

Tất cả các cô gái đều chăm chú nhìn vào vị tướng quân trên con ngựa trắng, chỉ hận một điều không thể nhìn trực diện tướng quân.

Tiếng vó ngựa xa dần, kéo theo cái bóng đó đi mất.

Những người đang đứng xem vốn dĩ căng thẳng cuối cùng đã thoải mái trở lại. Họ ngồi xuống uống trà và bình phẩm, mỗi người một ý. Đám con gái thì khen tướng quân đúng là một đức lang quân tốt chỉ có trên trời mà dưới đất không có, chỉ hận ông trời không có mắt nên âm dương đảo lộn, kiếp này không có duyên. Đám đàn ông thì ngoài một số người tử tế ra, số còn lại đều tỏ vẻ khinh bỉ Diệp Chiêu, đồng thời hả hê nói:

“Nam Bình Quận Vương bình thường rất hận đàn ông, cơ thể lại yếu ớt. Tuyên Võ Hầu võ nghệ thiên hạ vô song, diện mạo lại... anh vũ như thế, phu thê e là khó mà hoà thuận”.

“Ha ha, hai người đó ở với nhau không biết ai sẽ bị đè nén đây”.

“Cá mưòi đồng! Nam Bình Quận Vương thân thể mong manh chắc chắn là bị đè nén rồi”.

“Có người cướp tướng quân bị đè nén không? Đừng nhìn tôi, tôi bảo là không, một cướp một trăm cũng không bị đè nèn”.

“Sau này ở kinh thành chúng ta mẫu dạ xoa đứng thứ nhất chắc không phải là Từ phu nhân nữa nhỉ?”.

“Mấy người nói năng vớ vẩn gì đấy, giữa chốn đông người mà mồm miệng nói năng không giữ gìn gì cả, nói xấu người khác ít thôi”.

“Con nha đầu này, thôi đi, không cần nói nhà ngươi bán thịt lợn, cho dù là thiên kim công hầu người ta cũng không lấy được ngươi đâu”.

“Thật đáng thương cho Nam Bình Quận Vương...”.

“Ai bảo cậu ta hồi trước chơi bởi phóng đãng, đúng là báo ứng”.

Ở hoàng cung, phía ngoài cửa Sùng Văn, thiên tử đích thân dẫn đầu bá quan đang ra nghênh đón.

Diệp Chiêu xuống ngựa bái kiến, dâng tù binh và chiến lợi phẩm. Man Kim bao năm cướp bóc các dân tộc khác, đặc sản, đồ trang sức và châu báu đều đã từng tắm máu Hải Di và các nước nhỏ bé xung quanh khác. Bây giờ hoàng tộc bị phá, phần lớn tài sản quý báu của quốc khố các nước đó đều bị Diệp Chiêu dâng lên Đại Tần. Ngoài những viên ngọc mắt mèo các cỡ to nhỏ trông như mắt rồng, những viên ngọc lục bảo, hồng ngọc, saphia, kim cương to như nắm đấm ra, còn có các loại trân châu đủ màu sắc, thêm vào vô số vàng bạc, được những nghệ nhân tài hoa của Hải Di chạm khắc vô cùng tinh xảo, khiến mọi người nhìn vào đều hoa hết cả mắt.

Bao năm chinh chiến liên miên, ngân khố từ lâu đã trống rỗng, lượng tài sản lớn thế này thật là vô cùng cần thiết.

“Hiền thần ơi hiền thần”, Hoàng thượng vui mừng đích thân đi đến đỡ Diệp Chiêu đứng dậy. Hình như mới chạm vào vai, tổng quản nội giám bên cạnh đã vội vàng ho mạnh một tiếng. Hoàng thượng chợt nhớ ra giới tính của Diệp Chiêu, bèn rút tay lại, vẫy nhẹ một cái, tán dương nói: “Diệp Chiêu tướng quân thay cha xuất chinh, lập được kỳ công, còn hơn cả Ngọc Nữ tướng quân nhà Tần triều đại trước”.

Diệp Chiêu đáp: “Thánh thượng dùng người tài không câu nệ quy cách, sáng suốt anh minh, tấm lòng độ lượng, có thể sánh với các bậc minh quân thiên cổ”.

Quân thần hai người kẻ tung người hứng, trước mặt mọi người, nói vài câu xã giao, lại cảm thán vài câu về tinh thần vì nước quên thân, trung liệt của Diệp lão tướng quân. Hoàng thượng từ trước đến giờ vẫn được tôn là “nhân đức” còn nhỏ vài giọt nước mắt trước mặt bao nhiêu người, sau đó ra lệnh tuyên chỉ, ban binh phù đại nguyên soái binh mã thiên hạ, ban tặng Đan thư Thiết khoán, ban tặng cây roi huyền thiết của thái tổ truyền lại, ban hôn với Nam Bình Quận Vương v.v...

Diệp Chiêu tạ ơn, trên khuôn mặt nhìn không rõ là vui hay buồn.

Hoàng thượng thấy Nam Bình Quận Vương là đồ bỏ đi không có chí khí, sợ công thần trong lòng không thoải mái, sau khi hồi cung, còn an ủi riêng vài câu: “Ái khanh, Thái hậu cho rằng tướng quân vì nước mà bỏ ba ở ngoài bao nhiêu năm như thế, tuy thân phận đặc biệt, nhưng không phải là đã đoạn tuyệt với hồng trần. Đại Tần không có tông thân và hầu môn sống một mình cả đời, càng không thể để người lơ dờ cả đời được. Đáng tiếc là lựa chọn rất kỹ trong số hoàng thân quốc thích thì những người hợp tuổi đều đã thành thân rồi, cũng không thể chọn một đứa trẻ con mười lăm mười sáu tuổi để kết đôi với người. Chỉ còn lại duy nhất Nam Bình Quận Vương,

gia cảnh và tuổi tác đều hợp với người. Tuy tính tình cậu ta hơi khoác lác một chút, nhưng cậu ta cũng có nhiều ưu điểm, tướng mạo cũng được, còn có, còn có...”. Hoàng thượng ấp úng một hồi không nghĩ ra được còn có ưu điểm gì khác, đành tổng kết nói: “Dù sao dung mạo cậu ta cũng rất được, người có đồng ý không?”.

Diệp Chiêu: “Thần đồng ý ạ.”

Hoàng thượng thở phào một cái, lệnh cho Diệp Chiêu trở về chuẩn bị xuất giá. Lại lệnh cho phủ Nam Bình Quận Vương cho người chuẩn bị kỹ càng để hai tháng nữa sẽ đón người về. Đợi sau khi Diệp Chiêu đi khỏi, Hoàng thượng cho truyền thống lĩnh vệ quân Tả Vũ tới nghiêm rằng nghiêm lợi dặn dò: “Phải thêm vài người quản chặt Hạ Ngọc Cẩn. Cái tên đó việc khốn gì cũng đều dám làm. Nói với nó nếu trốn hôn thì cả nhà sẽ bị tội khi quân. Có bất kỳ động tĩnh gì người đều phải báo cáo cho ta. Nếu không... Thái hậu mà trách tội xuống thì người sẽ phải thay hăn để lấy tướng quân!”.

Mặt thống lĩnh vệ quân Tả Vũ liền biến sắc, vội vàng trở về phái người vây chặt ba vòng trong ba vòng ngoài bao quanh An Vương phủ, không để sơ hở bất cứ chỗ nào, còn mình đích thân cầm vũ khí trấn thủ bên trong, ngày đêm không rời, hao tổn sức lực khiến người gầy đi thấy rõ.

Hạ Ngọc Cẩn từ sau khi rơi xuống nước cứ bệnh nằm liệt giường, nghe được tin xấu, hận đến nổi cắn nát ba cái gối trúc.

TƯỚNG QUÂN Ở TRÊN, TA Ở DƯỚI

Quất Hoa Tán Lý
www.dtv-ebook.com

Chương 3: Cửa Hồi Môn

Hôn sự của Hạ Ngọc Cẩn và Diệp Chiêu không cao quý bằng Hoàng thượng lấy vợ, không xa hoa bằng công chúa lớn đi lấy chồng, cũng không náo nhiệt bằng hôn yến của Khánh vương phủ, nhưng vì thân phận đặc biệt của tướng quân và thân phận hoang đường của Quận Vương, nên được sự quan tâm hơn tất cả các hôn lễ khác ở kinh thành trong vòng một trăm năm trở lại đây.

Tân nương Diệp Chiêu từ nhỏ đã không có dáng dấp của phụ nữ, chỉ say mê võ thuật và binh pháp, được trời phú nên cả hai người anh đều không phải là đối thủ của Diệp Chiêu. Vì vậy tổ phụ và phụ thân của Diệp Chiêu vô cùng đau lòng xót xa, nuôi nấng cô như một người con trai, cố gắng quên thân phận nữ nhi của cô mà thật sự coi cô là một đứa con trai. Và lại tám năm chinh chiến ở cùng với binh lính, chẳng được học hành gì trong quân đội, ban ngày hành quân đánh trận bàn về trận pháp, ban đêm uống rượu ăn thịt bàn về phụ nữ. Cái ý thức sai lầm về giới tính đó từ lâu đã trở thành thói quen của Diệp Chiêu, ngấm vào xương tuỷ, khó mà thay đổi. Thêm nữa Diệp Chiêu lần đầu tiên tiếp quản hai mươi vạn đại quân ở kinh thành, mọi việc đều rất bận, có lúc làm đến mức không về nhà, vì vậy bản thân Diệp Chiêu ngay từ đầu đã không hề có ý thức là mình phải lấy chồng.

Trần Quốc Công Diệp lão gia lại là một người hồ đồ, mỗi lần thấy mọi người bận rộn, bèn vui vẻ nói: “Cháu trai nhà tôi phải lấy vợ rồi”. Người thân giải thích thế nào cũng vô ích, làm cho mọi người không biết nên khóc hay nên cười.

Tân lang Hạ Ngọc Cẩn vẫn bệnh liệt giường không dậy được. Cậu lén sai người đến phủ Trấn Quốc Công lan truyền những tin không hay về bản thân mình chỉ để hy vọng đối phương ghét mình mà từ hôn. Hạ Ngọc Cẩn từ trước đến nay là một miếng thịt thừa, đánh không sợ, mắng không sợ, danh tiếng bại hoại càng không sợ. Bây giờ cậu ta tỏ rõ thái độ thà chết chứ không muốn lấy người vợ này. Hoàng thượng và Thái hậu không còn cách nào đành phải cùng nhau ép buộc, thể hiện rõ nếu không tiếp tục nghe lời sẽ đánh mẹ cậu ta, nhằm ngăn chặn những hành vi kích động của Hạ Ngọc Cẩn.

Tất cả tầng lớp quý tộc lẫn bá tánh dân thường đều vươn dài cổ chờ xem câu chuyện nực cười của bọn họ. Thậm chí có sòng bạc còn lên lút cá cược đoán xem hai người họ sau khi kết hôn ngày thứ mấy sẽ làm loạn lên đòi chia tay.

“Quy tắc Đại Tân, của hồi môn do mẹ chuẩn bị”.

Khi thành Mạc Bắc bị phá, phủ Trấn Quốc Công bị cướp sạch, khiến cho bao của hồi môn mà Trấn Quốc Công phu nhân để lại cho con gái đều bị cướp hết. Bây giờ Diệp Chiêu đã được phong là đại tướng quân binh mã thiên hạ, bao năm chinh chiến, thu hồi được bao nhiêu bộ lạc Man Kim, lại thêm Hoàng thượng ban thưởng, nên cũng được coi là gia tài giàu có. Nhưng bao lần lấy ra để mua đất đai cửa hiệu nên cũng không có nhu cầu hàng năm tích góp lại những đồ thường được dùng để làm của hồi môn khi con gái đi lấy chồng như gương hay hộp nữ trang chạm khắc tinh xảo.

Lại thêm mẹ của Diệp Chiêu đã mất, mọi việc trong nhà đều do chị dâu trưởng là Hoàng Thị đã goá bụa làm chủ quản. Nhưng đối với người quyền cao chức trọng như Diệp Chiêu, chị dâu trưởng Hoàng Thị không dám tự ý quyết định. Đợi lúc Diệp Chiêu nhắc nhở khéo là cô muốn chuẩn bị của hồi môn, thì Hoàng Thị mới định thần lại, lúc này cách hôn lễ chỉ còn hơn nửa tháng nữa.

Hoàng Thị đành phải miễn cưỡng đi làm, cô nhăn mặt cau mày hỏi: “Tướng quân, nhà chúng ta tiền bạc không thiếu, nhưng đồ thì đi đâu mua được đây?” Diệp Chiêu đang trong thư phòng xem hồ sơ và danh sách tướng lĩnh dưới quyền, chẳng thềm ngẩng đầu lên nói: “Lấy đại vài cái đi, tạm tạm là được rồi”

Hoàng Thị lại hỏi: “Hay là tìm những người quen ở trong triều, mượn vài món trong của hồi môn của con gái họ, rồi sau này làm lại trả cho họ?”.

Diệp Chiêu không thềm để ý nói: “Chị làm chủ đi”.

Hoàng Thị lại hỏi: “Còn có áo cưới, đồ trang sức, em có thời gian thì đi chọn đi, muốn trâm cài là trâm châu phượng hoàng, hay là trâm vàng đính ngọc lưu ly? Hay là một đôi trâm hồ điệp phượng hoàng bát bảo, vòng tai hoa lan khảm ngọc lam, vòng tay ngọc bích...”.

Diệp Chiêu đang bận rộn gần chết, nghe chị dâu nói đến hoa mắt chóng mặt, nhìn được nửa canh giờ cuối cùng tức giận quát: “Lãng nhãng quá, ta là một đại thiếu gia, làm gì có kiên nhẫn đi chọn mấy cái đồ của bọn con gái đó?! Chị chọn vài cái rồi vứt vào đấy là được rồi”.

“Đại thiếu gia?”

Hoàng Thị trợn tròn mắt kinh ngạc.

Diệp Chiêu thấy thái độ của đối phương, phải mất rất lâu sau mới hiểu ra mình vừa nói lỡ cái gì.

Hoàng Thị khóc thút tha thút thít.

“Quy tắc Đại Tần, con gái xuất giá đều phải đích thân thêu áo cưới”.

Diệp Chiêu mặc một bộ trang phục màu đen, buộc chặt phần eo, bên hông đeo bảo kiếm, ngồi trong thư phòng, trong tay cầm một nắm ấm khí,

bộ dạng trông rất nghiêm nghị.

Chỉ thấy tay trái vút một cái nhanh như chớp, hai con ruồi không cẩn thận đã bị cây kim dài xuyên qua, dính chặt vào tường. Tay phải vút một cái, mười bảy mười tám cây kim bạc như một trận mưa hoa bay tới cắm vào sát móng vuốt của con mèo ở bên ngoài cửa sổ đang định vào ăn vụng cá, ghim chặt xuống đất, con mèo sợ đến nỗi hồn bay phách lạc, hoảng hốt chạy mất.

Các thân binh thị vệ của Diệp Chiêu cao giọng hò reo, lần lượt tán dương:

“Tôi học ám khí bao năm thế, có thể đạt được như tướng quân, thật là phúc ba đời”.

“Tướng quân mười tám ban binh khí cái nào cũng tinh thông, thật là võ công cái thế!”.

“Thật là anh hùng”.

Diệp Chiêu lạnh lùng nói: “Đạo của võ học, quý ở cái dụng tâm”.

Mọi người đều gật đầu đồng ý.

Hoàng Thị xuất hiện từ phía sau, kéo dài giọng, vừa vắn vắn khăn tay vừa nói giọng trách cứ: “Tướng quân... quý ở cái dụng tâm nhỉ...”

Mọi người im thin thít, từ từ rút lui.

Biểu hiện lạnh như núi băng của Diệp Chiêu ỉu xìu đi vài phần. Cô cúi đầu, tiếp tục chăm chú nhìn vào cái giá thêu không hợp một tí nào khi ở trong một thư phòng bày đầy binh khí và binh thư. Bên trên cái giá thêu là một chiếc áo cưới màu đỏ còn chưa có bất kỳ sự trang trí nào. Diệp Chiêu chẳng tìm đâu ra được một cái lỗ để có thể đâm kim vào bèn lấy một cái ám khí từ hộp kim ra, do dự một lúc rồi đâm loạn xạ.

“Quy tắc Đại Tần, của hồi môn phải có thêm một thứ người con gái yêu quý khi còn khuê các”.

Diệp Chiêu vì làm chị dâu phiền não bạc đến ba sợi tóc, lại thêm nghe chị dâu khóc lóc kể lể về người anh đã mất liền ba canh giờ, trong lòng cũng thấy hối hận, nên chịu hành động một chút để coi như là có tinh thần hợp tác. Những thứ hồi môn còn lại thì góp đông một ít góp tây một ít, lại thêm đồ nữ trang mà Hoàng thượng và Hoàng Thái hậu ban thưởng, cũng tạm coi là đầy đủ rồi.

Ngày đưa của hồi môn, trên con phố lớn từ phủ Trấn Quốc Công đến An Vương phủ, lại một lần nữa người đông như kiến. Những người dân mở cửa hiệu hay những người làm việc thời vụ đều không thèm làm ăn, tất cả tập trung lại để xem không khí náo nhiệt, khiến những tửu lâu và quán trà trên phố doanh thu đột nhiên tăng gấp hơn hai lần. Ngay cả những hàng quán nhỏ ven đường như hàng bán bánh bao hấp hay hàng bán trà mát cũng kiếm được không ít.

An Vương phủ đã mở cửa chính từ sớm. Không phải đợi lâu, tiếng nhạc tiếng kèn đã vang lên. Những người gánh của hồi môn không phải là những người hầu hạ bình thường, mà đều là binh sĩ hổ lang trong trang phục cùng toàn một màu xanh. Tất cả lưng ưỡn thẳng, đi đứng ngay ngắn, gánh những chiếc hòm vật dụng nặng nề trông nhẹ như không, khí thế rầm rập bước đi trên phố, nét mặt trang nghiêm như đang hoàn thành nhiệm vụ hộ tống quân giới lương thảo vậy.

Từ cổ chí kim, ai có thể dùng quân đội hộ tống xuất giá chứ?

Đối diện với khí thế hùng hực như thế, mọi người đều không tìm được hò hét huyên náo.

Món hồi môn thứ nhất đi qua là Huyền Thiết Tiên do Hoàng thượng ban thưởng. Món hồi môn thứ hai là đồ trang sức cài đầu Hoàng Kim Thạch

Bảo bảy màu do Hoàng Thái hậu ban thưởng, những viên ngọc lấp lánh phản chiếu ánh sáng đến nỗi chói loá không thể mở mắt ra được. Phía sau là những thứ hồi môn do Hoàng hậu, quý phi, đại thần tông thất ban thưởng gồm các bình lọ long lanh, gương trang điểm kiểu tây, tủ trang điểm bằng gỗ giáng hương. Tất cả đều tinh xảo đến nỗi ai cũng nghi ngờ bọn họ lấy lòng tướng quân là người có quyền thế nhất, nên lấy những món đồ tốt nhất của con gái mình đem đi tặng. Lại tiếp đến những món đồ thực dụng mà phủ Trấn Quốc Công tự giành được, bao gồm những đồ vật may mắn thường thấy như vật dụng mong tân lang tân nương bách niên giai lão, đồng con nhiều cháu. Nguyên liệu chế tác tuy rất cầu kỳ, nhưng hình thức lại vô cùng đơn giản, không có một chút gì mang phong vị khuê các.

Một trăm hai mươi món hồi môn, từ đầu đến cuối cũng phải dài tới hàng dặm, đầu này vào, đầu kia vẫn còn chưa ra.

Hạ Ngọc Cẩn mặc một bộ áo màu đỏ hoa lệ, khuôn mặt vốn dĩ xinh đẹp đã trắng bệch như tờ giấy từ lâu, đứng iu xiu ở bên ngoài cửa An Vương phủ đón khách, đôi mắt hết liếc sang bên này lại nhìn sang bên kia, hình như đang quan sát để tìm đường trốn. Cả người xem ra không giống với người sắp lấy vợ, mà ngược lại giống với người chuẩn bị ra pháp trường hơn. Anh trai Hạ Ngọc Cẩn là Hạ Ngọc Khuyết phải vui vẻ ra chào đón các vị quan khách, thấy nét mặt của em trai mình trông rất ủ dột, lấy tình anh em hữu hảo ra nói mấy câu an ủi: “Chú cũng đừng quá lo lắng. Chú tốt xấu gì cũng là người họ Hạ, là cháu ruột của đương kim Hoàng thượng. Cho dù tính tình tướng quân có chuyên quyền đến thế nào, cũng phải nể vài phần thể diện, không đến nỗi quá đáng lắm đâu. Chú bây giờ đã được phong là Quận Vương, lại lấy được vợ, từ nay cũng phải tu thân dưỡng tính, sau này đừng làm càn nữa”.

“Chị dâu thấu tình đạt lý, dịu dàng hiền hậu, anh đứng đó nói mà mồm không đau”. Hạ Ngọc Cẩn không chịu quay đầu đi, lạnh lùng phản bác, nhưng thần sắc có phần ôn hoà hơn một chút: “Còn về Diệp Chiêu, ngoan

ngoãn mà đi làm tướng quân đi, em tuyệt đối không thừa nhận cái đồ như thế là con gái đâu!”.

“Cái đồ gì?”. Hạ Ngọc Khuết cau mày quở trách: “Diệp Chiêu thu phục Man Kim, uy trấn Mạc Bắc, là công thần bậc nhất của Đại Tần, lại được Thánh thượng sủng ái. Chú có hoang đường thế nào đi nữa thì cũng không nên vô lễ như thế! Chấp nhận đi! Huống hồ người ta chưa chắc đã không hiền hậu!”.

Vẻ mặt khó coi của Hạ Ngọc Căn từ từ dịu lại. Hạ Ngọc Khuết thừa cơ tiến đến định tiếp tục khuyên nhủ em trai. Không ngờ, cách đó không xa có một tên ăn chơi cũng trong hoàng tộc từng bị Hạ Ngọc Căn ức hiếp, nháy mắt với cậu và hét to: “Diệp Chiêu tướng quân anh hùng tuấn tú, Hạ Ngọc Căn dung mạo như hoa nguyệt, thật đúng là một đôi nữ tài trai sắc trời sinh! Sau này vợ hát chèo khen, thành giai thoại ngàn đời sau!”.

Hạ Ngọc Căn vốn sinh ra đã xinh đẹp, điều kỳ nhất là bị người ta lấy tướng mạo của mình ra làm trò cười. Những lời nói đó từng chữ từng chữ chẳng khác nào như những nhát dao, sắc nhọn không gì bằng, bất ngờ đâm vào chỗ yếu đuối nhất trong trái tim cậu cho đến khi chảy máu.

Hạ Ngọc Khuết vẫn cố ra sức an ủi: “Không ghê gớm thế đâu, đừng nghe bọn họ nói linh tinh. Hãy nhìn của hồi môn mà xem, vẫn rất nữ tính đấy chứ. Chiếc gương trang điểm khảm trân châu lung linh đó chế tác thật vô cùng tinh xảo, nói không chừng trong lòng tướng quân vẫn còn một chút tố chất phụ nữ. Đằng sau là những cái gì kia? Hình thù có vẻ kỳ quái, xem ra khá nặng đấy...”.

Cửa hồi môn từng gánh từng gánh đi qua. Mỗi một món vật dụng dùng trong gia đình đi qua đều được mọi người ồ lên trầm trồ khen ngợi. Sau đó là tới các hòm xiềng, rồi cuối cùng có ba mươi gánh có vẻ bí hiểm kỳ quái được trùm kín bằng vải đỏ, cái đòn gánh cũng bị kéo xuống rất thấp. Trên

trán những người lính chịu trách nhiệm vận chuyển lăm tấm mồ hôi, hình như họ phải rất cố gắng mới gánh nổi.

Mọi người đều rất tò mò, chỉ tức là không thể bỏ tấm vải đỏ đó ra để xem cho rõ cái gì.

May mà ông trời linh nghiệm, thoả mãn ước vọng của họ. Khi sắp đến An Vương phủ, một cái gánh trong số đó không chịu được sức nặng, gãy làm đôi. Đồ ở bên trong rơi mạnh xuống đất, làm cho viên đá xanh ở dưới đất bị vỡ thành hai mảnh, sau đó lăn lăn hai vòng.

Tất cả mọi người đều mở to mắt, tạm ngừng hít thở, sững người nhìn chăm chăm vào đồ vật trên mặt đất.

Một chiếc gậy răng sói đang ánh lên những tia sáng tăm tối nằm trên con phố lát đá xanh, giữa những cái đinh răng sắc nhọn còn có những vết máu thâm thâm rửa không hết...

Im lặng như tờ...

Hai binh sĩ chịu trách nhiệm vận chuyển rất điềm tĩnh thay một cái gánh khác, rồi họ cùng nhau đặt vũ khí trở về chỗ cũ trong số của hồi môn, sau đó hô lên một tiếng, nhấc gánh lên và cùng nhau bước nhanh đi mất.

Vẫn im lặng...

Tiếp tục im lặng... Sau đó có tiếng hét:

“Mọi người đâu! Đừng để Quận Vương trèo tường trốn mất!”.

TƯỚNG QUÂN Ở TRÊN, TA Ở DƯỚI

Quất Hoa Tán Lý
www.dtv-ebook.com

Chương 4: Động Phòng Hoa Chúc

Hạ Ngọc Khuyết thật là có con mắt tiên liệu trước.

Anh ta sớm đã có sự chuẩn bị sẵn. Trong lúc Hạ Ngọc Cẩn định trèo tường chạy trốn, anh ta đã kéo cậu ta lại, bấm mấy cái huyết trên cơ thể Hạ Ngọc Cẩn, khiến cậu ta mồm không nói được, cơ thể không động đậy được, đồng thời ghì chặt hai bên cậu ta để khống chế nhất cử nhất động, tránh không cho cậu ta lại gây ra hậu họa.

Giờ lành vừa đến, nhạc mừng nổi lên, kiệu hoa từ từ đi tới trước sự chứng kiến của mọi người.

Diệp Chiêu từ từ bước xuống, người ưỡn thẳng, không có biểu hiện gì là hồi hộp. Khuôn mặt dưới lớp khăn che mặt màu đỏ khiến mọi người không nhìn rõ được nét mặt của cô. Ngoài viên đá hồng ngọc vô giá tuyệt đẹp đeo ở thắt lưng ra, trên người Diệp Chiêu không đeo thêm bất cứ đồ trang sức nào khác. Diệp Chiêu nhìn quanh một vòng, rồi từ từ bước vào hi đường trong lúc mọi người vẫn đang xì xào. Động tác của cô thật tự nhiên và khoan thai, giống y như bước đi của rồng của hổ vậy.

Hạ Ngọc Cẩn được hai người lực lưỡng hộ tống đưa ra. Thân hình cậu khá gầy gò. Ở Đại Tần thì vóc dáng của cậu ta cũng được coi là cao ráo nhưng cũng chỉ cao hơn Diệp Chiêu nửa cái đầu. Lại thêm vẻ mặt nhăn nhó, hành động bị hạn chế, nên hai người đứng cạnh nhau, tương phản quá lớn, rõ ràng là cô dâu bị cưỡng hôn một cách tàn bạo.

Hoàng gia chỉ định hôn nhân, cho dù xét ở khía cạnh nào đi nữa thì cũng là cưỡng hôn.

Đặc biệt là bị bắt lấy một Diêm Vương sống mà chẳng ai dám động chạm vào.

Tất cả những người đàn ông có lương tâm đều tỏ ra đồng cảm với Hạ Ngọc Cẩn.

Hoàng thượng cố ý sai người tới tham dự hôn lễ, còn thưởng không ít đồ vật cho Nam Bình Quận Vương gọi là an ủi, để giữ thể diện cho cả hai bên. An Thái Phi hầu như là khóc suốt trong cả buổi lễ, nếu người nào không biết sự thật nhìn vào thì trông bà không giống như là lấy được con dâu về mà là đưa con trai vào chỗ chết. Trấn Quốc Công Diệp lão thái gia lại rất vui mừng, dặn dò người mới: “Con nên sớm sinh quý tử, con đàn cháu đống, sinh con xong rồi mới đi chiến trận giết giặc được!” Lúc ông ta nói những lời này hình như thần trí rất tinh táo, mắt cứ nhìn chăm chăm vào bùng Hạ Ngọc Cẩn khiến mọi người đều cảm thấy kỳ quặc.

Trong lịch sử thì đây là một hôn lễ rất khó... hình dung, cứ bình bình như vậy đến lúc kết thúc.

Sau khi nhìn thấy ván đã đóng thuyền, người đã được đưa vào động phòng, những người hộ tống Hạ Ngọc Cẩn mới giải huyệt đạo trên người cho cậu ta, chúc mừng cậu rồi nhanh chóng cáo lui để đi lĩnh thưởng.

Hạ Ngọc Cẩn được giãn gân giãn cốt một chút, ngó ngó người được gọi là cô dâu đang ngồi trước mặt mình. Tư thế ngồi của cô ta tuy đã cố gắng thu người lại, so với lúc hành quân đánh trận có phần dịu dàng hơn một chút, nhưng vẫn mang cảm giác mạnh mẽ quyết liệt, giống như một con mãnh hổ đang nghỉ ngơi vậy. Cái dáng vẻ ung dung khoan thai hoàn toàn không giống của một người con gái. Mấy ngón tay cô ta gõ nhịp trên thành giường chứng tỏ cô ta hoàn toàn thờ ơ với vở kịch ồn ào này.

Đây là cô dâu mới lấy về sao? Là con trai mới đúng chứ!

Đường đường là một đại nam nhi lại chịu uất ức và khó chịu như con rể ở nhờ nhà vợ vậy!

Hạ Ngọc Cẩn càng nghĩ càng tức giận. Không thèm để ý đến thái độ của Diệp Chiêu, Hạ Ngọc Cẩn lấy hết dũng khí quyết tâm nói ra những điều mình nghĩ từng câu từng chữ một: “Cô là vợ của ta, thì cũng chỉ coi như là vợ của ta mà thôi, đừng hy vọng có thể can thiệp vào công việc của ta!”

Diệp Chiêu hạ giọng điềm nhiên trả lời: “Ờ”.

Giọng của Diệp Chiêu nghe là lạ. Khi chinh phạt cô thường phải gào thét để ra hiệu lệnh, cổ họng chịu tác động nhiều nên có phần khàn đục khô khan, thật khác xa với giọng nói nhẹ nhàng mềm mại của các cô gái ở Thượng Kinh. Hơn nữa ngữ điệu lại còn theo kiểu ra lệnh và lạnh lùng, dường như không coi người đàn ông đang gào thét trước mặt mình ra gì.

Hạ Ngọc Cẩn từ khi sinh ra đến nay, chỉ có cậu ta không coi ai ra gì, chứ chưa bao giờ bị người khác không coi ra gì. Trong lòng cậu ta phần nộ đến nổi tức nghẹn họng không thốt ra được lời nào.

Diệp Chiêu đợi lâu không thấy cậu ta nói gì, mới hỏi: “Nói xong rồi hả?”.

Hạ Ngọc Cẩn khinh khỉnh đập mạnh cửa bước ra ngoài. Đi được vài bước, cậu cúi xuống vốc lấy một nắm tuyết, mặc kệ mọi người đang nhìn mình với ánh mắt ngạc nhiên, cậu xoa xoa tuyết vào mặt để cái lạnh ngấm vào da thịt làm cho tan dịu sự bức bối trong đầu óc. Hạ Ngọc Cẩn không phải là đồ ngốc. Cậu hiểu rất rõ Nam Bình Quận Vương là cái chức danh chẳng có thực quyền gì cả. Chẳng qua là Hoàng thượng dùng để lôi kéo, khống chế con cờ của đại tướng quân, khiến cậu không thể chia tay thê tử được. Chỉ còn cách duy nhất để Diệp Chiêu cực kỳ căm ghét mình là đánh nhau một trận rồi chủ động đề xuất chia tay.

Làm thế nào để thê tử căm ghét mình đây?

Cái lũ bạn chó má của mình kinh nghiệm phong phú may ra có thể tham khảo ý kiến được.

Cách dã man nhất chính là trong đêm động phòng đến chỗ vợ lẽ mặc kệ cô vợ mới cưới không thèm quan tâm!

Hạ Ngọc Cẩn từ trước đến giờ coi trời bằng vung, nói làm là làm. Cậu lập tức đi đến Thanh Tâm Viện nơi mấy người thiếp đang ở. Những người lính đứng gác bên ngoài hôn phòng chưa nhận được chỉ thị của tướng quân nên không ai dám ngăn lại. Những nô bộc khác thì lén lút đi báo tình hình cho An Thái Phi và An Vương Gia. An Thái Phi vốn xót con trai và căm ghét con dâu vì thế chẳng buồn quan tâm. Còn Hạ Ngọc Khuết thì từ lâu đã chán ngấy thằng em trai ngang ngược của nhà mình, đang hy vọng cô em dâu làm tướng quân sẽ mạnh tay trị cho một trận nên cũng không quan tâm nốt.

Hạ Ngọc Cẩn đi đến trước cửa phòng Dương Thị mà không gặp khó khăn.

Dương Thị kinh ngạc nhìn cậu ta một lúc, mới hành lễ nói: “Hoá ra là phu quân ạ? Phải trách thần thiếp có mắt như mù. Có điều nửa năm nay rồi không gặp phu quân buổi tối, mà hôm nay trời lại tối quá, nên nhất thời thần thiếp không nhận ra”.

Những lời này nói ra chứa không ít sự oán hận.

Hạ Ngọc Cẩn ngại ngùng gãi gãi mũi. Nhớ lại bản thân mình những năm gần đây toàn vui chơi bên ngoài, đối đãi chẳng ra gì với thê thiếp trong nhà. Thịnh thoảng bị mẹ trách mắng thì mới tới ngủ một hai đêm, mà với Dương Thị thì càng ít khi qua đêm. Bây giờ gặp phiền phức lại đến tìm cô ta đầu tiên, thật chẳng còn mặt mũi nào nên cười cười vài cái, rồi quay đầu đi tìm My Nương.

My Nương nhìn thấy Hạ Ngọc Cẩn đến, nghĩ tới cây gậy răng sói mà bọn a hoàn nghe ngóng được báo cáo lại, sợ đến nổi mặt trắng bệch ra, dứt khoát nói: “Thần thiếp hôm nay thân thể không được sạch sẽ, không thể hầu hạ phu quân được đâu ạ!”.

Hạ Ngọc Cẩn phẩy phẩy tay không thèm để ý nói: “Ta không quan tâm”.

My Nương vội vàng liến thoắng như tên bắn: “Thần thiếp còn đang bị phong hàn, đau bụng, đau mắt, tứ chi mỏi mệt, tim cũng đang đau nhói. Hơn nữa gần đây thần thiếp ngủ không được yên, toàn nói mơ, mà lúc ngủ mơ thường đánh người cắn người... thực... thực sự không thể được ạ... Phu quân thử đi tìm Huyền Nhi xem”.

“Cái đồ tiện nhân này thấy người ta khốn khó lại còn đẩy người ta vào chỗ chết! Thế mà thường ngày lúc nào cũng nói chị em tình cảm sâu đậm, hoá ra nhân dịp này lại hại ta!” Huyền Nhi ở ngay bên cạnh, nghe được phong thanh, không cần chải đầu vội vàng lao đến chỉ vào mặt My Nương mắng sa sả. Sau đó mới quỳ sụp xuống trước mặt Hạ Ngọc Cẩn, khóc thảm thiết đến nỗi nước mắt nước mũi chảy ròng ròng, dập đầu nức nghẹn nói: “Xin Quận Vương đại nhân tha mạng. Cầu xin ngài nể tình thân phận Huyền Nhi từ nhỏ đã hầu hạ mà cho nô tỳ một con đường sống! Hãy để nô tỳ thắp nhang thờ Phật đến hết kiếp này cũng được ạ...”

Hai mỹ nhân đẹp như hoa như ngọc, một người thì giả vờ ngốc nghếch, một người thì khóc lóc nước mắt đầm đìa, khiến người ta dễ tưởng lầm là người chủ nhân tuấn tú ung dung như cậu chắc đang bắt ép họ làm việc gì đó cực kỳ tồi tệ.

Hạ Ngọc Cẩn quay đầu lại, liếc thấy cô a hoàn khá xinh đẹp của cô dâu cuống quýt đứng ra xa vài mét, liếc thêm cái nữa thì ngay cả cô a hoàn không xinh đẹp của cô dâu cũng chạy mất, còn những tên nô tài khác thì cúi đầu lúi dúi vào bóng tối.

Sự khó chịu trong lòng của Hạ Ngọc Cần thật khó diễn tả, biết rõ là biên ải mà còn ép đối phương nhảy xuống thì thật chẳng ra gì. Cậu do dự một lúc, cuối cùng bực bội quay về thư phòng ngủ. Mọi người đều sợ tiếng dữ của tướng quân nên không ai dám quan tâm đến cậu, vì thế trà nguội nước lạnh, đến một tấm chăn mỏng cũng không có. Hạ Ngọc Cần đành cuộn mình lại cho ấm, giận dữ hắt xì hơi mấy cái liền.

Ở phía bên kia, Diệp Chiêu sau khi nhận được tin báo liền cởi bỏ chiếc áo đỏ và vút vào một góc phòng. Cô quay người soi vào gương, dưới ánh nến mờ mờ, người trong gương đang mím chặt môi, lông mày nhíu lại. Cho dù ở trong bầu không khí tràn đầy niềm vui, đôi mắt đẹp màu lưu ly ấy vẫn không giấu nổi sự sắc sảo đã được rèn luyện ở trên sa trường.

Diệp Chiêu từ từ đứng dậy, nhẹ nhàng dặn dò người đứng bên ngoài: “Ngủ đi, không cần phải đợi nữa”.

“Nhưng! Quận Vương!”.

“Tướng quân! Cậu ta thật đáng ghét!”.

Hai giọng nói hình như vang lên cùng lúc, hoá ra đó là hai chị em song sinh, người chị gọi là Thu Hoa còn người em gọi là Thu Thủy. Cả hai đều có đôi lông mày rậm, mắt to, nước da ngăm ngăm đen, phong thái rất tự tin. Họ mặc quân phục, lưng đeo gươm, khuôn mặt đều cau lại vì phẫn nộ, dường như bất cứ lúc nào cũng có thể đi chém người được.

Bọn họ vốn dĩ là con gái của Thu Lão Hồ, thống lĩnh bọn sơn tặc trên núi Kỳ Long, từ nhỏ đã biết cầm dao cướp bóc, thuộc loại cũng có bản lĩnh. Bốn năm trước, núi Kỳ Long bị bọn Man Kim xâm chiếm, bọn chúng giết người phóng hoả, không có việc gì là không dám làm. Thu Lão Hồ do không chịu chung đường với bọn lưu manh vô lại đó, vì thế lão bị bọn Man Kim sai lính giam giữ. Về sau được Diệp Chiêu cứu thoát, để cảm ơn công đức ấy, lão tự xin gia nhập vào dưới trướng của Diệp Chiêu và đảm nhận

làm tướng lĩnh. Thu Hoa và Thu Thủy từ nhỏ đã giỏi võ nghệ, vô cùng ngưỡng mộ võ thuật của Diệp Chiêu, tự nguyện làm lính thân cận theo hầu hạ tướng quân và nằm trong số không nhiều người nắm đó biết thân phận nữ nhi của Diệp Chiêu.

Hôm nay thấy vị tướng quân mà mình sùng bái nhất phải chịu nhục trong đêm tân hôn, hai chị em cảm thấy như chính bản thân mình bị sỉ nhục. Bản tính thổ phỉ lại trỗi dậy, hai chị em rút gươm ra quay đầu bước đi.

Diệp Chiêu vội vàng hỏi lại: “Đi đâu đấy?”

Thu Hoa tức giận đùng đùng đáp: “Thần đi trói cái tên không biết tốt xấu đấy về đây! Lấy roi ngựa vọt cho một trận, rồi lấy dao kềm vào cổ hăn, trước tiên bắt hăn quỳ xuống dập đầu vài cái, sau đó ném lên giường của tướng quân! Xem hăn muốn mạng hay muốn lên giường! Đồ khốn kiếp! Hăn không biết người dám làm nhục tướng quân của ta sẽ bị như nào sao?”.

“Hỗn xược! Dưới chân thiên tử, phải biết kiềm chế, mau mau thu lại bản tính lỗ mãng của tử đi, đừng nói năng lung tung làm gây thêm rắc rối cho tướng quân!”. Thu Thủy vội vàng ngăn cản sự bốc đồng của chị, sau đó cười nhạt nói: “Em có bột mê hương ở đây, đợi lát nữa cho vào trà của Quận Vương, sau đó đưa hăn về đây, bảo đảm mọi việc thành công”.

Thu Hoa gật đầu nói: “Muội nghĩ thật chu đáo, nếu hăn không uống, ta sẽ hất cả vào người hăn ta”.

“Đủ rồi!”. Diệp Chiêu nghe nhức cả đầu không chịu được bèn quát to. Làm sao có thể để cho hai đứa thổ phỉ này trói phu quân của mình trong chính nhà mình chứ. Diệp Chiêu đến cạnh bàn tự rót hai tách trà uống, suy nghĩ một lúc rồi dặn dò: “Lấy chăn đem đến thư phòng cho anh ta, những việc khác thì để kệ anh ta thích làm gì thì làm”.

“Tướng quân...” Giọng Thu Hoa và Thu Thủy vẫn còn âm ức.

“Cứ như thế trước đã”. Diệp Chiêu lắc lắc tay áo, rút trong đó ra một chiếc dao găm được làm rất tinh xảo, rồi lại móc tiếp từ dây lưng ra mấy đồng bạc, thở dài một tiếng, cất tất cả dưới gối. Trước khi đi ngủ, Diệp Chiêu bỏ tấm màn đỏ xuống rồi nằm xuống và ngủ thiếp đi.

Cây nến long phượng tượng trưng cho sự cát tường đột nhiên tắt phụt.

Đám cưới cuối cùng cũng đã kết thúc.

TƯỚNG QUÂN Ở TRÊN, TA Ở DƯỚI

Quất Hoa Tán Lý
www.dtv-ebook.com

Chương 5: Âm Mưu Của Mấy Người Thiếp

Ngày hôm sau, An Thái Phi mượn cơ cơ thể không khoẻ, đầu nhức, chân đau, trong lòng khó chịu, nên để Diệp Chiêu dâng một tách trà xong thưởng cho một đôi vòng ngọc bích, nhắn lại mấy câu hỏi thăm con dâu cả là An Vương Phi rồi vội vã đi luôn.

An Vương Phi chỉ là con gái lớn của quan tứ phẩm, xuất thân không mấy nổi bật, hơn nữa An Vương gia cơ thể lại tàn tật, vì thế sinh ra suy nghĩ tính toán. Trong lòng biết rõ nếu thân thiết với Diệp Chiêu sẽ đắc tội với mẹ chồng, nhưng nếu xa cách với Diệp Chiêu thì lại đắc tội với Trấn Quốc Công và đại tướng quân, thật đúng là tiến thoái lưỡng nan. Vì thế cô ta chỉ nói vài câu đơn giản, nhưng cũng chân thành ngầm nhắc nhở là ở trong phủ có không ít người cần phải tới làm thân, sau đó cáo từ trước để đến bên hầu hạ An Thái Phi.

Còn về Hạ Ngọc Cẩn?

Cậu ta từ sớm đã ra ngoài, cả ngày chưa thấy mặt lần nào.

Diệp Chiêu hầu như không để ý đến chuyện đó. Cô ngồi thẳng lưng trên ghế và chậm rãi nhấp từng ngụm trà. Sáng nay Diệp Chiêu mặc một chiếc áo nhung cổ cài chéo màu đỏ, ống tay hẹp, chính giữa thắt lưng là một chiếc khóa đồng khảm thao thiết bằng ngọc lam[1] chân đi đôi giày vân mây màu đen, mái tóc dài được cặp bằng một chiếc cặp ngọc trắng đơn giản. Trang phục giản dị, vóc dáng mảnh mai, lại thêm khuôn mặt với những đường nét rõ ràng khiến Diệp Chiêu trông là lạ, càng thể hiện vẻ anh dũng khác người. Mấy a hoàn đứng hầu hạ hai bên cúi đầu nhìn trộm Diệp Chiêu mấy lần.

[1] Thao thiết là con ác thú trong thần thoại, hoa văn trên đồ đồng của Trung Quốc.

Một a hoàn rón rén hỏi: “Mấy người thiếp của Quận Vương gia đang đợi bên ngoài để thỉnh an, có cho họ vào không ạ?”.

“Được!”, Diệp Chiêu cho rằng Hạ Ngọc Cẩn diện mạo tuấn tú, những người thiếp mà anh ta lấy nhất định sẽ là quốc sắc thiên hương. Nghĩ lại lúc ở doanh trại khó mà gặp được nữ nhi, người đẹp thì còn khó gặp hơn nữa, nên nhất định mấy người này đáng để mong chờ đây. Nghĩ vậy Diệp Chiêu chăm chú nhìn về phía cửa, ánh mắt không giấu nổi vẻ háo hức nói: “Cho bọn họ vào”.

Dương Thị đem theo hai người thiếp, từ từ bước tới nhẹ nhàng hành lễ.

Diệp Chiêu suýt chút nữa phun hết nước trà trong mồm ra.

Dương Thị mặc một chiếc váy màu xanh lá cây, khoác áo lông chồn, trên mái tóc đen nhánh cài hai chiếc trâm bạc đính ngọc trai, tai đeo khuyên ngọc trai, tuy diện mạo bình thường, nhưng cử chỉ khoan thai nên cũng tạm coi là được. Còn cách phục sức của hai người thiếp còn lại thì khó coi đến độ không thể hình dung nổi. My Nương trang điểm rất đậm và rõ ràng là không phù hợp, chiếc áo khoác màu tím sẫm phối với chiếc váy lụa màu trắng, khuôn mặt được đánh phấn khá kỳ quặc. Cách phục sức và cả cách trang điểm, nếu tách riêng ra thì không thể nói ra không hợp quy luật chỗ nào, nhưng nếu kết hợp tất cả lại thì khó có thể chấp nhận được. Huyền Nhi lại mặc một chiếc áo cũ đã lỗi thời, không đeo một thứ đồ trang sức nào. Bộ dạng giống như một cô dâu sợ người lạ, không đánh phấn son, sắc mặt trắng xanh, trông như sắp ngất đến nơi.

Đây chính là mấy người thiếp nhà họ sao?

Nghĩ tới ca nữ xinh đẹp yêu kiều của nhà Hoàng thượng thư, mỹ nhân đài các của nhà Lưu tham tướng hay Hồ Cơ quyền rũ của nhà Vu đô thống...

Còn phu quân nhà mình đến con mắt nhìn người đẹp cũng không có.

Diệp Chiêu cuối cùng cũng cảm thấy thất vọng tràn trề.

Thất vọng thì thất vọng nhưng ban thưởng thì vẫn phải hậu hĩnh. Diệp Chiêu tòng quân bao nhiêu năm như thế, chiến lợi phẩm thu được không biết bao nhiêu mà kể. Theo quy tắc mặc định trong quân đội thì những thứ tốt nhất sẽ dâng lên Hoàng thượng, còn những chiến lợi phẩm loại một loại hai có thể giữ lại thì cũng không ít. Trong đó có không ít đồ trang sức ngọc ngà châu báu của hoàng tộc Man Kim. Diệp Chiêu chỉ thích võ thuật, không thích trang điểm, cho dù đồ trang sức có đẹp đến mức nào đi nữa cũng đều không vừa mắt, thường là đem đi tặng người khác mà không hề tiếc nuối.

Dương Thị mềm miệng nhanh nhẹn, cử chỉ đoan trang, tuy không được coi là mỹ nhân, nhưng lại rất có khí chất và được lòng Diệp Chiêu nhất nên được tặng một chiếc trâm bằng vàng mà vương phi của Man Kim đã từng dùng, bên trên khắc một đôi hỉ thước đang ngậm hai chuỗi ngọc quấn quanh một viên ngọc bích to như mắt rồng, ở giữa có ánh sao lấp lánh phát ra những tia sáng long lanh dưới ánh nắng mặt trời. My Nương được tặng một cặp vòng vàng to nặng, bên trên mỗi chiếc đều đính năm viên ngọc trai. Huyền Nhi thì được một đôi khuyên tai đơn giản bằng vàng đính kim cương.

Các phu nhân bình thường ở Thượng Kinh cũng chưa chắc đã có được những đồ trang sức quý hiếm đến thế.

Ba người phụ nữ đều ngạc nhiên đến nỗi không thốt lên lời.

My Nương đầu óc trống rỗng, không biết Diệp Chiêu có dụng ý gì, nhận đồ trang sức mà hai tay run lẩy bẩy.

Huyền Nhi đang đoán xem liệu có phải tướng quân trước tiên giả vờ tử tế để bịt miệng mọi người rồi sau đó sẽ tiêu diệt hết bọn họ hay không. Huyền Nhi càng nghĩ càng muốn khóc.

Diệp Chiêu rất lấy làm lạ với vẻ mặt đau khổ của hai người đó, tự hỏi không biết có phải mười mấy năm mình không về Thượng Kinh, chưa bao giờ tham gia vào các hoạt động giữa những người phụ nữ với nhau, vì thế đã làm sai điều gì đó, hoặc có phải là đồ vật trao tặng quá tầm thường không?

Dương Thị phản ứng nhanh hơn, bước lên trước tạ ơn, sau đó cười nói: “Phủ Nam Bình Quận Vương sắp hoàn thành xong công việc sửa chữa, đến lúc đó Quận Vương và tướng quân nhất định phải sống khác phủ nhau, không biết kẻ hầu người hạ lấy từ An Vương phủ sang hay là mua mới ạ? Còn nữa, việc chi phí các khoản linh tinh cho nô bộc thế nào, phòng ốc sắp xếp ra sao, mong tướng quân sớm quyết định ạ”.

Diệp Chiêu nghe xong cau mày, việc quân cơ vốn đã rất bận, có biết bao binh lính mới nhập ngũ, tư cách chưa đủ, đúng lúc phải huấn luyện lại. Diệp Chiêu lại là con nhà võ, thời gian rảnh rỗi cũng phải luyện võ, làm gì có thời gian để quản lý mấy việc lặt vặt ở hậu viện này? Nhưng việc đã bày ra trước mắt, không thể không giải quyết, Diệp Chiêu trầm ngâm một lúc rồi hỏi: “Trước đây những việc của Quận Vương do ai quản?”.

Dương Thị vội vàng tiếp lời: “Trong nhà mọi việc đều do An Vương Phi làm chủ, còn những việc vặt ở trong phủ Quận Vương là do thần thiếp và đại a hoàn Tử Đăng quản lý, có điều mùa hè năm nay Tử Đăng có được ân điển cho phép gả cho con trai thứ của Đại quản sự, năm sau phải xuất giá rồi ạ”.

Diệp Chiêu lại hỏi: “Cô có biết đọc không?”

Dương Thị gật đầu nói: “Thần thiếp trước đây được mẹ lo lắng, cũng biết được vài chữ, có điều chỉ biết xem sổ sách sơ sơ thôi ạ”.

Diệp Chiêu quyết định rất nhanh: “Sau này những việc ở hậu viện do người lo là được rồi. Sau khi chia phủ thì kẻ hầu người hạ người cứ lựa

chọn lấy theo ý kiến của An Thái Phi và Vương Phi là được rồi. Những việc thăm hỏi sau này cũng do người tiếp quản, tham gia lo liệu, ta không có tâm trí đâu tham gia những việc ở hậu viện. Nếu là việc giao tiếp thông thường, có thể thoái thác thì thoái thác, không thể thoái thác thì gửi cho ta thiệp mời của tông thất hoàng thân để ta giải quyết. Còn những việc khác người thay ta tham dự tặng quà, giải quyết không được thì đem đến đây cho ta xem”.

Dương Thị hai mắt sáng ngời, liên tục gật đầu vâng dạ.

My Nương và Huyền Nhi cuối cùng cũng hiểu ra và định thần lại. Nghĩ tới việc phủ Nam Bình Quận Vương là một nơi đặc biệt, những nhà quan khác đều tôn trọng con trai, lấy phu nhân về là để quản lý hậu phòng, mấy việc này là nghĩa vụ không thể chối từ. Nhưng phu nhân của nhà ta lại là đại đại quan, đại tướng quân thống lĩnh binh mã thiên hạ, quản lý hai mươi vạn quân, bận rộn đến nỗi không có thời gian để quản lý việc ở hậu phòng, tất nhiên là phải tìm người quản lý thay. Tuy Quận Vương rảnh rỗi nhưng cũng không thể làm việc của phụ nữ được.

Vì thế trong nhà họ không có phu nhân tranh nhau việc quản lý mà là hai vị đại lão gia.

Đội chia phủ xong, có thể nói khéo với tướng quân để thế thiếp quản lý mấy việc trong nhà, như vậy chẳng cần làm phu nhân mà vẫn có cái uy của phu nhân.

Cái đồ Dương Thị đáng chết này, mấy ngày nay cô ta cứ lải nhải vào tai bọn họ tướng quân là người rất kinh khủng, ra sức khuyên bọn họ phải giã vờ ngu ngốc, hoá ra là để hôm nay cô ta chứng tỏ một mình cô ta là khôn ngoan. Quả nhiên là cô ta đã đạt được kết quả mong muốn.

Rõ ràng tướng quân diện mạo khôi ngô, cơ bản không hề giống như lũ yêu quái ăn thịt người.

Huyền Nhi và My Nương tức giận đến bầm gan tím ruột.

Diệp Chiêu liếc nhìn ba người, điềm nhiên nói tiếp: “Người quản kho không cần phải lấy từ trong phủ. Trước đây trong quân đội ta có một người quản kho chuyên quản lý việc lương thảo quân nhu, người đó rất trung thành đáng tin, làm việc gì cũng chu đáo. Người đó cũng cao tuổi rồi, cho đến phủ Quận Vương tranh thủ dưỡng già luôn. My Nương và Huyền Nhi rảnh rỗi thì năng qua lại chỗ Dương Thị xem có gì cần giúp đỡ thì giúp. Hai người đều như hoa, nên trang điểm đẹp đẽ một chút. Không có việc gì thì chơi đùa cùng nhau, đừng có bó buộc bản thân mình quá”.

Thống soái đúng là biết đạo lý dùng người, giao bớt quyền hành cho họ.

Chỉ cần Diệp Chiêu nắm chặt tài chính trong tay, dùng mấy người thiếp để giám sát lẫn nhau thì bọn họ cũng không thể chi tiêu lãng phí được.

Dương Thị chiếm được ưu thế trước, có lợi mọi bề, đối với tình hình bây giờ tỏ ra vô cùng mãn nguyện, trong lòng cũng rất vui sướng. Còn đối với My Nương và Huyền Nhi mà nói, thì tuy Dương Thị có thể sai bảo những thuộc hạ bình thường khác nhưng lại không có quyền quản lý mấy người thiếp, cũng không được can thiệp vào hành vi và lợi ích của bọn họ, càng không thể để ảnh hưởng tới tướng quân và Quận Vương, nên họ cảm thấy an tâm phần nào. Hai người phát hiện tướng quân rất thích ngắm người đẹp, bèn vội vàng về phòng chải tóc, trang điểm đẹp đẽ, đeo thêm đồ trang sức mới được ban thưởng rồi lao đến hầu hạ tướng quân, cảm ơn ân chuẩn của tướng quân.

Vì đang trong thời gian mới cưới, Diệp Chiêu không cần lên triều, nên đến thư phòng đọc sách, để bọn họ ở lại hầu hạ bên cạnh.

My Nương duyên dáng, Huyền Nhi tao nhã, người mài mực, người trải giấy, quần áo hai người lại tỏa ra mùi hương thoang thoảng, thật là mỗi người sở hữu một vẻ đẹp riêng.

Đợi đến lúc Diệp Chiêu đi luyện võ, Thu Hoa và Thu Thủy mới thoải mái chạy tới trò chuyện với My Nương và Huyền Nhi. Thu Hoa và Thu Thủy còn tự hào khoe với hai người đẹp năm đó tướng quân nhà mình ở Mạc Bắc đã anh dũng như thế nào khi một mình xông vào giữa quân địch có hàng vạn tên lấy đi thủ cấp viên tướng của chúng.

Hai người đẹp tuy không thể hình dung được hết tình hình lúc đó nhưng trong lòng cảm thấy rất ngưỡng mộ.

Sau đó lại ngắm phong thái của tướng quân, nghĩ đến việc sự bạc tình của Quận Vương, hận tào hoá thật khéo trên người khiến cho hai người đẹp tan nát cả cõi lòng.

TƯỚNG QUÂN Ở TRÊN, TA Ở DƯỚI

Quất Hoa Tán Lý
www.dtv-ebook.com

Chương 6: Hoạch Định Kế Sách

Nam Bình Quận Vương ra khỏi nhà đã bảy ngày không về, cũng không đi ngang qua cửa nhà.

An Thái Phi lao đến phòng của Diệp Chiêu, nước mắt nước mũi ròng ròng kéo Diệp Chiêu lại trách móc: “Đều là tại cô không tốt, hại con ta không dám về nhà”.

Diệp Chiêu đang lau chùi binh khí, chau mày nói: “Hôn nhân là do Thánh thượng ban mà”.

“Ta mặc kệ! Mặc kệ!”. An Thái Phi nước mắt tuôn ra như suối, khóc tưởng như có thể đẩy đổ tường thành đến nơi, không ai chịu nổi nhưng bà ta mặc kệ không thèm quan tâm, cứ túm lấy Diệp Chiêu mà lắc: “Cô là người đàn bà không có lương tâm, bắt ép con trai tôi lang thang bên ngoài. Trời bên ngoài tuyết rơi nhiều thế này, bị chịu đói chịu rét, không biết là còn phải chịu nổi khổ nào nữa không, nếu xảy ra chuyện gì thì phải làm thế nào mới được đây? Mau tìm con trai ta về ngay đi”.

Diệp Chiêu kiên nhẫn giải thích: “Là do anh ta tự ý bỏ nhà ra đi, con từ khi thành thân đến nay chỉ có nói hai câu với anh ta, tổng cộng là bốn chữ, hà tất phải ép anh ta ạ?”.

An Thái Phi nhìn cô con dâu đang đứng trước mặt mình, tay cầm cây chùy vung vung vẩy vẩy cứ như cố ý vậy, khoé mắt bà ta giật giật, sau đó lau lau nước mắt, quyết định nói chuyện uyển chuyển hơn một chút: “Nó có thể nào đi nữa thì cũng là chồng cô. Cô không ôn hoà hiền hậu cũng được,

không biết nóng lạnh thì cũng chả sao, không đủ hiểu thuận cũng kệ vậy, nhưng sao cô ngày nào cũng múa thương vung gậy thế?”.

Diệp Chiêu đáp: “Công việc của con là múa thương vung gậy mà”.

An Thái Phi nghĩ đến đứa con ngọc ngà và cuộc ban hôn đen đui này, mũi lại cay xè, lại khóc: “Đừng nghĩ muốn ức hiếp chúng ta mẹ góa con cô! Dù sao nếu cô không tìm nó về, ta... ta sẽ không sống nữa!”.

Diệp Chiêu phát hoảng trước sự làm loạn vô lý của bà ta, miễn cưỡng nói: “Được được, con sẽ đi tìm nhưng nếu anh ta không về thì sao?”.

An Thái Phi vội vàng nói: “Vậy cô hãy đi hành lễ tạ lỗi, hạ thấp mình, khiêm nhường mời nó về!”.

“Hoang đường!”. Diệp Chiêu phản nộ: “Là anh ta không muốn nhìn con, chứ không phải là con không muốn nhìn anh ta. Huống hồ con đường đường là đại quan nhị phẩm, thống lĩnh quân đội, làm sao có thể hạ mình để người ta cười nhạo”.

Tướng quân cuối cùng cũng nổi giận, tuy khẩu khí và thần thái đã cố kiềm chế, nhưng vẫn giữ được phong thái thống lĩnh thiên binh vạn mã, chém đầu quân thù trên chiến trường, rõ ràng là vô cùng mạnh mẽ, khiến cho An Thái Phi sợ đến nổi tim như ngừng đập. Dũng khí khó khăn lắm bà mới làm cho hào hứng lên được thì nay đã giảm đi phân nửa. An Thái Phi do dự một lúc, nghĩ tới đứa con yêu quý của mình, lại mạnh dạn bạo gan lên, cố gắng tỏ ra cứng cỏi tuy vẫn lắp bắp: “Dù... dù sao trong vòng ba ngày nếu cô không tìm thấy nó, ta sẽ đến trước mặt Thái hậu đập đầu tự tử! Cáo buộc cô tội bất hiếu!”. Nói xong, bà không dám nhìn vẻ mặt của Diệp Chiêu mà vội vàng bỏ đi luôn.

Đợi bà ta đi xa, My Nương từ đầu vẫn đứng một bên bây giờ mới tiến tới, nắm lấy tay Diệp Chiêu ghé tai thì thào tiết lộ: “Tướng quân đừng lo lắng, trong lòng Thái Phi chỉ có Quận Vương là con, nên động một cái là khóc

lóc. Mỗi năm vì việc của Quận Vương mà dọa đi đập đầu tự vẫn hay tuyệt thực không dưới bốn hay năm lần, nhưng chưa từng thấy bà ta làm như vậy bao giờ, chỉ là đe dọa người khác mà thôi”.

Huyền Nhi ở bên kia nói: “Quận Vương lắm lúc cũng không chịu được, thường xuyên trốn đi mười ngày nửa tháng không về nhà là bình thường. Dù sao kỹ thuật cờ bạc của anh ta rất khá, lại quen biết bọn lưu manh nhiều, cho dù ở ngoài nửa năm không về nhà, anh ta cũng chả chết được... Nếu Tướng quân muốn tìm Quận Vương, thì đến Thanh Lâu Tử, chỗ sông bạc, chắc chắn là anh ta trốn ở đó”.

Sau khi bọn họ được coi là người một nhà, cách đối xử thay đổi rất nhanh, tin tức của Hạ Ngọc Cẩn lập tức được bán cho Diệp Chiêu.

Thu Hoa vội nói: “Tướng quân có cần sai người đi giúp đỡ không ạ? Chúng ta sai mật vệ đi, chắc chắn bắt được anh ta”.

“Không cần, ta biết anh ta ở đâu rồi”. Diệp Chiêu tự khoác lên người chiếc áo choàng viền lông cáo đen, bước ra đến cửa, chợt nhớ ra một việc: “Hồ Ly đi đâu rồi? Sao gần đây không thấy mặt?”.

Thu Hoa vội vàng nói: “Gần đây quân sư xin nghỉ phép, chắc là đi đâu đó nghỉ ngơi ạ”.

Thu Thủy ngẩng đầu lên nhìn tướng quân chờ đợi rồi cẩn thận bổ sung thêm: “Huynh ấy gần đây tâm trạng không tốt, cần giải toả ạ”.

Diệp Chiêu cau mày ra lệnh: “Bảo anh ta nghỉ ngơi đủ rồi, thì về đây báo cáo”.

Thu Thủy không yên tâm định mở miệng, hình như còn muốn nói gì đó nhưng Diệp Chiêu đã đi ra ngoài sân rồi.

Hạ Ngọc Cẩn trốn ở đâu?

Ở phố Tây của Thượng Kinh, có một cái ngõ hẹp. Sâu tít bên trong ngõ có một cái quán nhỏ bán thiêu, tấm biển đầy dầu mỡ treo ngoài cửa quán không biết đã bao nhiêu năm rồi. Một con chó già lười biếng nằm bẹp trên bậc đá phủ đầy rêu. Bếp lửa bên trong quán đang toả ra một thứ không khí thật ấm áp. Trên cái bếp nhỏ đó đang hầm một nồi thịt dê, mùi thơm ngào ngạt khiến cho bụng ai đang sôi réo đều phải mê mẩn. Thời khắc này, thời gian dường như đang dừng lại.

Chủ tiệm là lão Cao. Cái tên già đúng ý như người, trên mặt lão toàn nếp nhăn. Lão mặc một chiếc áo khoác bằng da cừu rách nát, ngồi khoanh chân trên một chiếc đệm tròn. Trong ánh sáng mù mờ, ngồi đối diện với lão là một công tử mặc một chiếc áo lông chồn sang trọng, trong tay ôm một cái lò sưởi nhỏ có vẽ hoa sen, mái tóc được buộc bằng một sợi dây ngọc trai màu tím phía sau. Làn da trắng muốt như ngọc, khuôn mặt đẹp như tạc, đôi mắt hình hạnh nhân đen như màn đêm loé lên những tia sáng của vì sao lấp lánh nhất, khoé miệng nở một nụ cười vô thường vô phạt.

Một người tuyệt đối không thích hợp lại ở một nơi tuyệt đối không thích hợp nốt, cảm giác rất kỳ lạ. Nhưng nhìn thần thái tự nhiên của anh ta thì lại thấy cũng không có gì kỳ lạ lắm.

Lão Cao thở dài, rót đầy ly trà cho cậu ta: “Tiểu vương gia... Không, bây giờ phải là Nam Bình Quận Vương mới đúng. Cuộc hôn nhân đại hỷ này là của cậu, cậu cứ trốn ở đây không chịu về nhà thì cũng không phải là cách hay, cũng không thể trốn cả đời được?”.

“Người nói nhiều quá!”. Hạ Ngọc Căn dừng dũa lườm ông ta một cái: “Sợ ta ăn hết thức ăn của nhà người hả? Ta thích ăn thịt dê của nhà người là coi trọng người đấy! Đừng quên là người còn nợ ta bảy trăm tám mươi bảy lượng đấy, mấy hôm nay ta chỉ ăn hết năm lượng bạc thịt dê thôi, người lại uống của ta hai mươi lượng rượu ngon!”.

Lão Cao ngoài miệng thì khách khí, nhưng thần thái lại không hề tỏ vẻ sợ hãi, cười ha hả nói: “Không dám sợ, không dám sợ! Quận Vương tới chơi như rồng đến nhà tôm, cho dù có ăn tới một trăm tám mươi ngày cũng phải chào đón nồng hậu”.

“Người chỉ muốn chào đón rượu của ta mà thôi”. Hạ Ngọc Cẩn bĩu môi, uống thêm vài ngụm rượu, nghe bên ngoài tiếng tuyết rơi đã ngừng, ngửa tay không có việc gì làm, hỏi: “Lão Cao, chơi tiếp vài ván đi?”.

Lão Cao buông đũa bát xuống, cười nói: “Được thôi”.

Hạ Ngọc Cẩn cười nói: “Ha ha, không sợ lại thua vài trăm lượng sao?”

Lão Cao nói: “Không sợ không sợ, dù sao nợ bảy trăm lượng hay bảy vạn lượng thì tôi cũng không bao giờ trả đủ”.

“Ồ!”. Hạ Ngọc Cẩn nghiêm nét mặt, đập tay xuống bàn, nửa đùa nửa thật đe: “Điều dân to gan! Dám coi thường Quận Vương ta! Nợ không trả được thì mang con gái nhà ngươi đem bán đi!”.

“Vậy thì quá tốt! Lão đây đang buồn chết vì việc thành thân của nó đây”. Hai mắt lão Cao sáng lên, vô cùng mừng rỡ. “Lần này bán nó cho nhà Hoàng Ngự sử hay nhà Trương Thượng thư? Lưu Thái úy cũng được đấy! Lão đã dò hỏi qua, đều là những gia đình có nề nếp. Chăm chỉ ở đó vài năm, rồi lấy một tên nô tài quản gia thì cái ăn cái mặc không phải lo, nếu về nhà để gả cho người khác thì cũng thêm phần hãnh diện”.

Hạ Ngọc Cẩn bị lão Cao làm cho ghen suýt tí nữa thì nôn hết thịt dê ra. Nhân lúc có chút men say, dùng giọng điệu chế giễu nói: “Thôi đi, chỉ dựa vào cô con gái xấu xí nổi tiếng thô lỗ nhà ông sao? Còn muốn lấy chồng để hại người khác à? Nếu có người không muốn sống dám lấy cô ta, ta đây sẽ tặng hai mươi lượng bạc cho cái tên quý đen đui đó...”.

Lão Cao không đợi cậu ta nói hết lập tức tiếp lời: “Trước tiên lão Cao tôi xin thay mặt Thúy Hoa tạ ơn của hồi môn của Quận Vương!”.

Hạ Ngọc Cẩn trợn mắt nhìn lão Cao quát: “Đi! Cho hăn kinh ngạc đi!”.

“Giống nhau, giống nhau cả thôi”. Lão Cao giả vờ không nhìn thấy, thân mật nói: “Nào nào, ăn tiếp hai miếng để kìm nén sự kinh ngạc nào”.

Hạ Ngọc Cẩn tức giận phì một tiếng.

Rượu ngà ngà say, cậu lại nghĩ về người phụ nữ dữ như hùm ở nhà. Cảm thấy càng thấm thía sự đen đui của mình nên không kìm được tiếng thở dài thườn thượt.

Lão Cao nhìn thấy tình hình như vậy bèn khuyên nhủ: “Quận Vương, ván đã đóng thuyền, cậu nên chấp nhận đi. Tức giận thế đủ rồi. Nên về nhà đi”.

Hạ Ngọc Cẩn cương quyết nói: “Không về! Ta không muốn nhìn thấy người vợ đó nữa. Ta đã quá mất mặt đến nỗi chả dám nhìn ai rồi”.

Lão Cao nói: “Quận Vương... Cậu mất mặt thì mất nhiều lần rồi, đây đâu phải lần đầu”.

Hạ Ngọc Cẩn xấu hổ quá đâm tức giận, nói: “Việc ta tự nguyện mất mặt và bị người khác bắt ép làm mất mặt là hai chuyện khác nhau! Ta uống rượu say tình nguyện học tiếng chó sủa là vì ta vui, nếu người khác bắt ta học tiếng chó sủa thì chính là làm nhục!”.

“Mắng cái đồ không có mắt nhà cậu không phải bị cậu dùng kế làm phiền, quấy rầy gần chết sao? Tức giận chắc cũng xả ra gần hết rồi, cũng không thể trốn cả đời phải không?”. Lão Cao thẳng thắn khuyên nhủ: “Huống hồ tướng quân anh hùng hào kiệt, diện mạo tuy hơi nam tính một tí, nhìn kỹ thì cũng không xấu lắm. Cậu thử so với bà vợ già nhà tôi mà xem, vừa béo vừa đen, dữ dằn hung tợn. Chỉ hơi nhìn đám con gái trên đường

một chút là mù có thể vác cả quan tài đuổi đánh tôi chạy hết hai con phố. Vậy mà chúng tôi vẫn sống với nhau bao nhiêu năm đấy thôi”.

Hạ Ngọc Cẩn lạnh lùng âm ừ.

Lão Cao thở dài nói tiếp: “Tôi đây sống đã sáu mươi năm rồi, cũng nhìn thấu rồi. Phụ nữ quan trọng nhất là có thể móc ruột móc gan ra đối đãi tốt với cậu, thành tâm thành ý chăm sóc cậu, còn những cái khác như diện mạo, tính cách, đều là hư vô hết”.

Hạ Ngọc Cẩn nhếch miệng cười: “Cô ta sẽ tốt với ta sao? Mặt trời chắc lại mọc đằng Tây mất?”.

Lão Cao lại rót cho cậu ta một ly rượu, nói: “Chưa sống với nhau, làm sao mà biết được?”.

Hạ Ngọc Cẩn lắc đầu nói: “Ta là một nam tử, nói không cần là không cần! Tuyệt đối không chịu sự áp bức của phụ nữ!”.

“Nói hay lắm, Nam Bình Quận Vương quả thật đúng là một trang nam tử!”.

Theo sau tiếng vỗ tay là tấm màn trúc được vén lên, một luồng khí lạnh liền xộc vào. Người đàn ông vừa bước vào dáng vẻ cao gầy, mặc một chiếc áo màu xanh đơn giản, áo khoác màu lông chuột, chân đi một đôi ủng, ngoài cùng khoác một chiếc áo choàng trắng tuyết. Khuôn mặt bị lạnh đến nỗi xám lại, ngũ quan nhìn thì cũng bình thường, nhưng lại rất thu hút ánh nhìn của người khác. Đặc biệt là đôi mắt nhỏ và dài, lim dim trông giống như một con cáo ranh mãnh đang trêu đùa người thợ săn.

“Hồ Thanh?”.

TƯỚNG QUÂN Ở TRÊN, TA Ở DƯỚI

Quất Hoa Tán Lý
www.dtv-ebook.com

Chương 7: Quân Sư Hồ Ly

“Hồ Thanh huynh đến rồi? Mau lại làm một chén”. Hạ Ngọc Cẩn vội vàng bảo lão Cao lấy thêm một ly rượu nữa đến.

Hồ Thanh chun chun mũi người người mùi thơm trong không khí, nếm một miếng thịt dê, cười nói: “Khen cho đệ tìm thấy cái quán này, mùi vị thật tuyệt”.

Hạ Ngọc Cẩn tự hào nói: “Còn phải nói, thử xem cả Thượng Kinh này có ai thông thuộc chỗ ăn uống chơi bời hơn đệ không? Đồ uống của huynh đâu rồi?”.

Hồ Thanh đưa tay ra, trên ngón tay treo tòng teng một cái hồ lô nhỏ, nhẹ nhàng đặt lên bàn và mở nắp, mùi rượu thơm ngào ngạt toả ra.

Hạ Ngọc Cẩn người người, khen ngợi: “Quả nhiên là Nữ Nhi Hồng chôn mười tám năm dưới lầu Vọng Dương ở cửa ngõ phố Đông. Không cần dùng đến quyền thế cưỡng ép mà cái tên chủ quán dê tiện đó lại nở bán cho huynh? Chắc là phải dùng thủ đoạn hay lắm đây”.

Hồ Thanh xòe tay ra nói: “Đã tình nguyện cá cược thì phải chịu thua thôi”.

“Đệ cá cược chẳng lẽ thiếu nợ huynh sao?”. Hạ Ngọc Cẩn thò tay vào trong tay áo lấy ra tờ ngân phiếu một trăm lượng đập vào tay Hồ Thanh hỏi: “Có muốn chơi vài ván xúc xúc không?”.

Hồ Thanh lắc lắc đầu: “Ai cũng biết rõ, trình độ lắc xúc xác của ta không bằng đệ, không chơi thì tốt hơn”.

Rượu Nữ Nhi Hồng được rót ra, hương thơm toả ra xung quanh làm tan đi bầu không khí lạnh buốt.

Quá ba tuần rượu, cho dù tửu lượng của Hạ Ngọc Cẩn khá tốt, nhưng khuôn mặt cũng đã bắt đầu ửng đỏ. Cậu thở ra hai làn hơi trắng, cuộn người trong chiếc áo khoác lông chồn trông giống như một cuộn lông, đôi mắt lơ đãng nhìn tuyết rơi bên ngoài cửa sổ. Nhớ lại hình dáng màu đỏ đứng thẳng trong tuyết mấy hôm trước, trong lòng vô cùng buồn bã, không tìm được tiếng thở dài.

Hồ Thanh nói: “Đệ say rồi”.

Hạ Ngọc Cẩn đưa một ngón tay ra, lắc lắc, rầu rĩ nói: “Huynh nói xem, người đó tại sao lại ngang bướng như thế chứ?”.

Hồ Thanh hỏi: “Ai?”.

Hạ Ngọc Cẩn dường như không nghe thấy anh ta nói gì, tự hỏi tự đáp: “Cô tay lấy đệ cũng chả có tí lợi nào, nhưng vì muốn giữ thể diện cho Hoàng thượng... Đem tâm hồn đệ làm quá đáng như thế, cô ta chỉ việc nhân cơ hội đó đánh cho đệ một trận, lại làm loạn lên một hai năm, rồi có thể chia tay. Đệ nghĩ không ra, thực sự nghĩ không ra...”.

Hồ Thanh nói: “Suy nghĩ của cô ấy thật khó nắm bắt, có lẽ cô ấy thích tướng mạo của Quận Vương đệ? Dễ dàng thu phục chăng?”.

“Đúng! Huynh nói thì có lý lắm”. Hạ Ngọc Cẩn gật gù đầu, nói năng bắt đầu lung tung. “Nhất định là do đệ quá đẹp đúng khẩu vị của Sơn Đại Vương”.

Hồ Thanh gật đầu đồng tình: “Tất cả phụ nữ đều không phải là người tốt”.

Hạ Ngọc Cẩn chợt nhớ ra chuyện gì đó, ngẩng đầu hỏi: “Huynh đệ, thế con hồ cái của huynh đâu? Chắc là tốt hơn cô vợ nhà đệ chứ?”.

Hồ Thanh cười đau khổ nói: “Tại hạ vẫn chưa thành thân”.

Hạ Ngọc Cẩn nhồm người dậy, ngạc nhiên nhìn anh ta từ trên xuống dưới, không ngại ngần nói: “Huynh xem ra còn hơn ta hai tuổi, tuy chỉ là một chức quan nhỏ không có gì, nhưng cũng vẫn gọi là quan, tại sao lại độc thân chứ? À, trừ phi là huynh có điều gì khó nói? Không sợ, đệ đây biết một vị lang y trên giang hồ rất giỏi, thuốc tráng dương của ông ta cực kỳ hiệu nghiệm! Đợi lát nữa đệ đưa huynh đi đến đó”.

“Không phải”. Hồ Thanh bị tên quý say rượu này làm cho ngượng đỏ mặt, giải thích rằng: “Người con gái tôi yêu đã lấy chồng rồi”.

Hạ Ngọc Cẩn khinh bỉ nói: “Cái loại đàn bà mau thay lòng đổi dạ đó, không cần luyện tiếc”.

Hồ Thanh lắc đầu: “Cô ấy bị bố mẹ bắt lấy người khác, hơn nữa người cô ấy lấy lại là một tên khốn”.

“Cái gì? Mắt mũi bố mẹ cô ta mọc ở trên mông hả? Bỏ đi một người rể hiền như huynh, lại đi chọn cái đồ khốn đó?”. Hạ Ngọc Cẩn rất nghĩa khí vỗ ngực nói: “Đừng buồn! Để đệ nghĩ cách cho huynh khiến cho tướng công của người con gái đó phải nhảy lầu tự tử mới được! Sai mỹ nhân đến quyến rũ, lừa sạch gia sản của hãn ta, đánh cho hãn ta một trận! Nhất định phải làm loạn cho đến khi vợ chồng hãn chia tay! Nhất định phải để huynh lấy được về mới thôi!”.

Hồ Thanh nửa như cười nửa như không cười nói: “Chuyện đó sau này hẵng tính, đệ bây giờ cũng còn đang đi trốn, cũng không dễ dàng, tí nữa

nghĩ cách về nhà đối phó với tướng quân đi”.

“Đối phó cái gì? Huynh cũng coi thường đệ à?!” Sắc mặt trắng xanh của Hạ Ngọc Cẩn bỗng trở nên đỏ lựng, bộ dạng hùng hổ nói: “Đệ không sợ con hổ cái đó, khi về đệ nhất định sẽ chia... chia tay với cô ta!”.

Hồ Thanh lắc đầu: “Cứ từ từ, đừng kích động”.

Rượu càng say nói chuyện càng hăng.

Chợt tấm màn trúc bị hất mạnh lên, một đứa trẻ con ăn mặc rách rưới tầm khoảng bảy tám tuổi lao vào. Trên khuôn mặt đỏ au au của thằng bé còn lấm tấm vài giọt mồ hôi. Thằng bé vừa thở hổn hển vừa nói: “Lão gia! Tướng quân sắp tới rồi!”.

Hạ Ngọc Cẩn sợ đến nỗi nhảy dựng lên, gần như tỉnh rượu hẳn, tay chân run lấy bầy.

Lão Cao đang mơ mơ màng màng cũng bật dậy, nhìn thấy cậu ta hốt hoảng bèn trấn tĩnh lại nói nhanh: “Quận Vương, chạy cửa sau thoát thân đã”.

“Đúng! Cứ chạy đã rồi hẵng tính!”. Hạ Ngọc Cẩn lấy từ trong người ra một ít bạc, tiện tay thưởng cho thằng bé báo tin và ra lệnh: “Người làm tốt lắm, mau nghĩ cách ngăn cô lại một lát”.

“Dạ!”. Thằng bé nhận được lệnh, quệt mũi sau đó hào hứng quay đầu chạy đi.

Hạ Ngọc Cẩn mặc vội cái áo choàng, cầm theo cái bếp ủ chạy về phía cửa sau, cuống quýt trèo lên bức tường thấp. Vì tâm trí hoảng loạn, quần áo dày nặng, chân tay lạnh cóng, nhảy lên vài lần mà vẫn không trèo được.

Lão Cao vội vàng đưa cho cậu ta cái bàn.

Hồ Thanh lão đảo chạy theo, chỉ vào cửa chính, cười nhạo nói: “Nếu tôi là cậu, thì sẽ lao ra từ cửa chính”.

“Đồ đểu! Định coi ta là đồ ngốc chắc?!” Hạ Ngọc Cẩn quay lại cười nhạo lại.

Hồ Thanh lắc đầu, thở một hơi dài thườn thượt, đưa cốc rượu lên dốc vào mồm, rồi ung dung thong thả đi về.

Hạ Ngọc Cẩn vội vàng nhảy lên bức tường thấp, bỗng nhiên cảm thấy một luồng khí vô cùng mãnh liệt xộc tới.

Cậu ta từ từ ngẩng đầu lên.

Ánh mặt trời đang cố gắng xuyên qua tầng mây dày. Một chiếc áo choàng màu đen bay nhẹ trong gió rét, hiện lên trên nền tuyết một hình dáng nhàn nhạt. Những hạt tuyết nhỏ li ti bám đầy trên tóc của Diệp Chiêu. Diệp Chiêu đứng ở gần đó, khoanh hai tay ôm ngực, đôi mắt khép hờ, nhẹ nhẹ thở ra những làn hơi trắng, hình như cô ta đã đợi được một lúc.

Trời ạ! Sao cô ta biết mình sẽ nhảy tường nhỉ?!

Hạ Ngọc Cẩn không cần suy nghĩ, quay đầu định chạy theo hướng ngược lại. Mới đi được một bước, Diệp Chiêu đã mở to mắt, chậm rãi nói: “Khinh công của ta ba năm trước đã đạt tới độ siêu đẳng”.

Chỉ một câu đơn giản của Diệp Chiêu, Hạ Ngọc Cẩn hiểu ngay mình không còn đường lùi nữa.

Hạ Ngọc Cẩn tuyệt vọng thu chân lại, nuốt nước miếng đánh ực một cái.

Diệp Chiêu buông hai tay xuống đi về phía cậu ta.

Hạ Ngọc Cẩn muốn lùi lại, nhưng bỗng nhiên cảm thấy biểu hiện hoảng loạn của bản thân thật không ra thể thống gì, cậu ta quyết định cho dù lần

này bị đánh cũng không để mất mặt, liền ưỡn thẳng người lên hỏi: “Cô tới đây làm gì?”. Hạ Ngọc Cẩn muốn tỏ ra ngạo mạn nhưng lời nói yếu ớt như sắp hụt hơi đến nơi.

Diệp Chiêu không buồn để ý. Cô bước đến cách cậu ta ba bước, đứng lại do dự một lát rồi nhẹ nhàng nói: “Về nhà đi”.

Hạ Ngọc Cẩn vênh mặt lên đáp: “Không muốn về”.

Diệp Chiêu từ từ nói: “Mẫu thân lệnh cho tôi đi tìm anh về, bà ấy rất lo lắng cho anh”.

“Ha ha...”. Hạ Ngọc Cẩn không kìm được cười phá lên: “Bà ấy bảo cô tìm là cô ngoan ngoãn đi tìm sao?”.

Diệp Chiêu gật đầu: “Đúng vậy”.

Hạ Ngọc Cẩn lại hỏi: “Nếu bà ấy không bảo cô tìm, thì cả đời này cô cũng không đi tìm?”.

Diệp Chiêu nắm chặt hai tay, do dự một lúc, lại gật đầu tiếp: “Đúng vậy”.

Nói như vậy tức là cô ta hoàn toàn chẳng hề lo lắng gì hết.

Kiểu con dâu này hoàn toàn không để ý đến chồng, lòng tự trọng của cậu ta có gì đó không thoải mái.

Trong lòng Hạ Ngọc Cẩn cảm thấy kỳ lạ.

Cậu ta vội vàng xua đi cái cảm giác không tự nhiên đó. Liếc nhìn thấy các khớp xương của Diệp Chiêu căng ra có vẻ như đang chuẩn bị một cú đâm đáng sợ, trong bụng biết rõ có lẽ thêm cánh mình cũng khó mà thoát được, chỉ còn cách chấp nhận chán nản hỏi: “Kiệu đâu?”.

“Cần cái thứ đó làm gì chứ?”. Diệp Chiêu ngó người ra một lúc.

Hạ Ngọc Cẩn tức đến nổi suýt nữa thì hộc máu: “Tuyết rơi nhiều như thế này! Đường thì trơn như thế! Nhà thì ở xa như thế! Cô bắt tôi đi bộ về?!”.

“Chỉ có năm con phố thôi”. Diệp Chiêu hoàn toàn không ngờ một người đàn ông đến mấy bước đi bộ cũng không thèm đi, không ngừng nhìn lên nhìn xuống biết bao lần.

“Cho dù cô lợi hại đến biến thái, cũng đừng coi người khác cũng biến thái như cô!”. Hạ Ngọc Cẩn cảm nhận thấy rõ cái nhìn coi thường của đối phương, lại tức giận kêu lên: “Ta đây không muốn đi bộ, không được sao? Đi tìm kiệu đi!”.

“Tôi sẽ không để anh thoát khỏi tầm mắt tôi đâu”. Diệp Chiêu nói kiên quyết.

Một lúc sau, một con tuấn mã trắng hơn tuyết chạy tới, bước chạy của nó tuyệt đẹp.

“Lên đi”. Diệp Chiêu kéo dây cương, chỉnh lại yên ngựa.

“Đợi đã! Cô định để tôi cưỡi ngựa, còn cô đi bộ ở dưới?”.

“Ờ, dù sao thì tôi cũng lợi hại đến biến thái mà”.

Hai con người, một con ngựa.

Tướng quân cưỡi ngựa, Quận Vương đi bộ theo sau, thật khó coi.

Đàn ông cưỡi ngựa, cô dâu đi bộ theo sau, như vậy thì còn mặt mũi nào nữa.

Hai người cùng cưỡi, càng là việc kinh thiên động địa.

Hạ Ngọc Cẩn một lần nữa lại rơi vào sự mâu thuẫn sâu sắc.

Cậu ta cứ đứng đực ra đấy, đánh chết cũng không chịu đi.

TƯỚNG QUÂN Ở TRÊN, TA Ở DƯỚI

Quất Hoa Tán Lý
www.dtv-ebook.com

Chương 8: Sư Tử Hà Đông

Đạp Tuyết là một con ngựa quý có thể chạy được nghìn dặm. Nó theo Diệp Chiêu ra trận từ nhỏ, lại cùng cô trải qua biết bao sóng to gió lớn, gian nan hoạn nạn nên tình cảm cực kỳ sâu đậm. Giờ đây, nó đang hưởng đầu về phía Hạ Ngọc Cẩn và thở phì phì một cách ngạo mạn, gõ gõ móng, rồi sau đó lại ngoan ngoãn cọ cọ đầu vào lòng bàn tay của Diệp Chiêu với bộ dạng của một kẻ tội tở có tình cảm sâu đậm với người chủ.

Diệp Chiêu vuốt ve cái bờm mượt mà của Đạp Tuyết rồi đút vào mồm nó một viên kẹo, sau đó cả hai đứng tại chỗ chăm chú quan sát Hạ Ngọc Cẩn với ánh mắt giấu cợt. Anh chàng đang thay đổi sắc mặt, lúc nghiêng răng nghiêng lợi, lúc đau khổ sầu não, lúc thấy hần học, lúc ai oán không dứt, đôi lúc trông lại thấy thất vọng chán nản đến tột cùng... Hàng mi dài phủ bóng trên khuôn mặt anh tú của Hạ Ngọc Cẩn, che khuất hai con ngươi đang chuyển động, chốc chốc lại liếc sang nhìn trộm Diệp Chiêu, dường như đang mưu tính chuyện gì đó, khiến Diệp Chiêu cảm thấy rất khoái trá. Hạ Ngọc Cẩn chẳng khác nào con chồn ở núi Nhược An Tháp của sa mạc phương Bắc bị cô dồn vào đường cùng tìm đủ mọi cách để thoát khỏi vòng vây, đồng thời lại cũng giống như con ngựa hoang kiêu hãnh trên thảo nguyên Hô Nhĩ Khiết.

Nhưng cho dù là thú hoang săn bắn được hay là đã bị thuần dưỡng thì đều có thể mang đến khoái cảm cho Diệp Chiêu, khiến cô không thể cưỡng lại được.

Tiếc thay, trước mắt Diệp Chiêu không phải là chồn, cũng chẳng phải là ngựa mà chính là chồng của cô, cho nên cô không thể dùng bất kỳ thủ đoạn

gì được.

Diệp Chiêu nhìn thêm một lúc rồi tiếc nuối nói: “Đi thôi”.

Hạ Ngọc Cẩn lắc đầu, cương quyết không đồng ý.

Diệp Chiêu hỏi: “Tại sao lại không đi?”.

Hạ Ngọc Cẩn vẫn lắc đầu, mãi sau mới thốt ra hai chữ cộc lốc: “Mất mặt”.

Diệp Chiêu không gặng hỏi được gì, đành tự mình suy đoán.

Trước đây trong quân đội, cuộc sống của cô khá là đơn giản. Ngoài việc liêu mạng chiến đấu ra thì chả còn việc gì khác. Xung quanh cô chỉ toàn là những người đàn ông thô lỗ, từ đầu đến chân đều toát ra mùi mồ hôi và hơi rượu nồng nặc, chỉ cần nói chuyện với nhau dăm ba câu là đã hỏi thăm đến mẹ của đối phương rồi. Bất luận là suy nghĩ hay hành động đều có thể nắm bắt dễ dàng. Khi hứng hời là đang nghĩ đến đàn bà, khi buồn rầu là đang nhớ gia đình, khi phẫn nộ là đang nghĩ đến kẻ địch, khi buồn bực thì đích thị là đã tiêu hết tiền trợ cấp rồi.

Tên quan văn được triều đình phái đến để giám sát quân lệnh thì suy nghĩ sâu sắc hơn một chút và cũng biết giở một vài thủ đoạn, nhưng chẳng qua vẫn là vì tiền, quyền và công lao nên Diệp Chiêu chỉ cần cho thuốc đúng bệnh, đánh trúng vào sở thích của hắn là chẳng có khó khăn gì để đối phó.

Cô làm nam nhi từ nhỏ, cả ngày ở cùng với đám con trai, nên Diệp Chiêu tự tin rằng mình hiểu rất rõ tâm lý của đàn ông.

Vì thế chẳng khó khăn gì đoán được lý do tại sao Hạ Ngọc Cẩn lại lừng khừng khi Diệp Chiêu nói đến chuyến đi này. Đích thị là do tuyệt rơi, con tuấn mã, cơ thể yếu đuối và nổi lòng khó nói bày ra trước mắt cô, với bốn

điều này cộng lại thì đáp án nhất định là: Đạp Tuyết quá cao, thân mình của Hạ Ngọc Cẩn thấp quá nên không leo lên nổi!

Diệp Chiêu nhẹ nhàng thở dài.

Cô dùng vạt trần chân tướng ra để làm cho đối phương mất mặt thì tốt hơn.

Hạ Ngọc Cẩn thấy Diệp Chiêu lắc đầu, sau đó đi tới bất ngờ đưa hai tay ra nắm chặt lấy vai mình. Hạ Ngọc Cẩn lập tức bị nhấc bổng lên không trung, cảm giác nhẹ bổng, trời đất như quay cuồng, khi mở mắt ra đã thấy mình ngồi vững vàng trên lưng ngựa. Con ngựa còn ném cho Hạ Ngọc Cẩn một cái nhìn tỏ rõ sự khinh bỉ. Hạ Ngọc Cẩn chưa kịp mở miệng phản đối thì Diệp Chiêu đã vồ vào mông ngựa, con Đạp Tuyết lập tức tung bốn vó trên không, lao đi như tên bắn, chân đạp lên lớp tuyết trắng xoá, phi vào con ngõ nhỏ quen thuộc hướng về phủ Trấn Quốc Công.

“Sai rồi!”, Diệp Chiêu quát.

Đạp Tuyết liền chuyển hướng rẽ một cách thản nhiên, chạy về hướng An Vương phủ.

Trời đầy tuyết, trên đường rất ít người qua lại. Hạ Ngọc Cẩn ôm lấy cổ ngựa, cảm thấy gió lạnh như dao cắt, thổi vào cổ áo, quẹt qua gò má rét run, cảm giác khó chịu không tả được. Anh ta ngẩng đầu lên, thấy trên không có một bóng đen vừa vụt qua, nhìn kỹ lại thì hoá ra là Diệp Chiêu đang khai triển khinh công đi trên mái nhà. Hai chân Diệp Chiêu như bước trên mây, cả thân hình bay vút lên, chiếc áo choàng đen cô mặc mở rộng trong gió, giống như một con hạc tiên nho nhã đang bay lượn trên không trung, theo sát từng bước chạy của con ngựa.

Con ngựa đột nhiên dừng bước, hai chân hạc tiên cũng chạm đất.

Hạ Ngọc Cẩn sững người nhìn cánh cổng lớn màu đỏ sẫm của nhà mình hồi lâu rồi mới hoàn hồn như người vừa chợt tỉnh giấc mộng. Diệp Chiêu giơ tay định đỡ nhưng Hạ Ngọc Cẩn đã giận dữ hất ra và tự mình lăn từ trên lưng ngựa xuống. Anh ta rút cái cổ lạnh cóng vào, ngắc ngư hỏi: “Làm... làm gì có ai dùng khinh công chạy khắp trong thành như vậy chứ?! Thật... thật chẳng ra thể thống gì cả!”.

Diệp Chiêu rũ rũ những bông tuyết trên người rơi xuống, thản nhiên nói: “Dù sao tôi cũng chưa lợi hại đến mức biến thái đâu”.

Hạ Ngọc Cẩn nghe xong, mí mắt chớp chớp, vội vàng nhìn trộm xem có phải Diệp Chiêu đang tức giận không.

Nhưng sắc mặt của Diệp Chiêu lại chẳng có thay đổi gì nhiều, cô chỉ căn dặn người hầu đưa con Đạp Tuyết vào chuồng ngựa và nhớ chăm sóc cẩn thận, rồi sau đó chìa tay về phía cửa lớn, ra hiệu mời Hạ Ngọc Cẩn vào.

Hai chân Hạ Ngọc Cẩn nặng như đeo đá, mãi không bước nổi vào trong.

Diệp Chiêu hỏi: “Lẽ nào để tôi phải ném anh vào?”.

“Cô lui ra, tôi có chân!”. Hạ Ngọc Cẩn mặt xanh lét, nhưng lại cứng cỏi nói thêm: “Có gan thử xem!”.

Hạ Ngọc Cẩn vênh mặt đi vào trong phủ. Diệp Chiêu theo sát đằng sau. Hạ Ngọc Cẩn đi vào hành lang về phía đường tâm đường là nơi An Thái Phi ở để thỉnh an. An Thái Phi thấy Hạ Ngọc Cẩn bình an trở về, chẳng để ý gì đến sắc mặt của Hạ Ngọc Cẩn mà chỉ thấy vui mừng không kể xiết, cuống quýt lau ngay nước mắt, rồi chạy tới vỗ về, sờ tay lên khuôn mặt con trai, luôn miệng nhắc nhở Diệp Chiêu: “Không thấy chồng cô gầy đi bao nhiêu à? Phải đi hầm một vài thứ bổ dưỡng để nó bồi bổ cơ thể chứ, nhìn khuôn mặt bầu bĩnh này sắp gầy thành mặt hạt dưa rồi”.

“Dạ? Gãy đi ấy ạ?”, Diệp Chiêu đứng bên cạnh, nghe thấy mẹ chồng nói, lập tức đứng thẳng người, nhìn lại thân hình của Hạ Ngọc Cẩn, rồi lại nhìn lòng bàn tay của mình, sờ một lát, rồi trả lời một cách thành thực, “Anh ấy khoảng sáu năm cân, còn nặng hơn cái rìu thanh đồng quý diện của con, không gãy đâu ạ!”.

An Thái Phi và Hạ Ngọc Cẩn khó chịu ra mặt.

Diệp Chiêu vội vàng ngậm miệng, đứng bên cạnh giả làm tượng gỗ.

Hạ Ngọc Cẩn vất vả giải quyết xong vụ cầu nhau của mẹ mình, muốn đi về thư phòng, bèn dặn dò người hầu mang khăn trải giường cùng đồ dùng của mình chuyển qua đó để quán triệt luôn việc hai vợ chồng ở riêng. Nhưng khi Hạ Ngọc Cẩn quay đầu nhìn lại vẫn thấy Diệp Chiêu đi lảng nhãng theo đằng sau, như có chuyện gì muốn nói, thế là anh ta dừng bước, hỏi một cách hoà nghi: “Cô muốn làm gì?”.

Diệp Chiêu khoanh hai tay trước ngực, thản nhiên nói: “Ngày mai cùng nhau về phủ nhà tôi”.

Hạ Ngọc Cẩn lúc này mới phát hiện ra mình dường như đã quên băng mất việc này, nhưng vẫn cứng đầu nói: “Thời gian đã qua rồi, còn về gì nữa?”.

Diệp Chiêu nói: “Tôi đã nói với mọi người, anh bị bệnh, nên sẽ về trễ”.

Hạ Ngọc Cẩn nói: “Chúng ta đã gây ra thế này, không về thì hơn”.

“Không được”. Diệp Chiêu nghiêm túc nói: “Chúng ta không những phải về, mà tôi còn hy vọng anh phải cố gắng tỏ ra hoà hợp như giữa tôi và anh không có chuyện gì, đừng có làm loạn ở phủ Trấn Quốc Công đấy”.

Hạ Ngọc Cẩn nghiêng đầu nghĩ một lúc rồi cười hỏi: “Cô dựa vào cái gì?”.

Diệp Chiêu nói: “Thái gia gia đầu óc không còn tỉnh táo nữa rồi, tôi không muốn cụ phải lo lắng”.

Hạ Ngọc Cẩn mỉa mai nói: “Cô rất lo lắng về chuyện này à?”

“Chúng ta nói thẳng với nhau nhé”, Diệp Chiêu ngồi trên chiếc ghế dài ở hành lang, bình thản nói: “Tôi biết, tôi không thích hợp làm một người vợ tốt, chuyện hôn nhân này trong lòng cả tôi và anh đều không thoải mái, hai người chung sống với nhau sẽ rất khó khăn, cho nên tôi cũng không định bắt ép anh làm gì cả. Từ nay về sau, anh đi đường anh, tôi đi đường tôi. Bất luận anh muốn ăn uống chơi bời hay nạp thêm thê thiếp, tôi cũng không can thiệp, anh có thể không nể mặt tôi, nhưng anh phải để lại cho người nhà tôi vài phần thể diện”.

“Thể diện? Tôi còn tưởng cô không quan tâm cơ đấy?”. Hạ Ngọc Cẩn nghĩ đến sự hậm hực của mình, nhếch miệng nở nụ cười giễu cợt, đầu cúi xuống.

Diệp Chiêu im lặng một lát rồi trầm giọng nói: “Diệp gia đời đời trấn giữ sa mạc phương Bắc, khi thành bị phá đã phải chịu hoạ diệt môn, Thái gia gia trên đường lên kinh biết tin, quá phần nộ nên mới bị tổn thương thần trí, đến nay vẫn không tỉnh lại. Chị dâu và cháu trai tôi về nhà mẹ đẻ, may mắn thoát nạn này, chị ấy còn trẻ đã phải ở trong cảnh góa bụa, một mình nuôi con nên với Diệp gia chúng tôi chị ấy ân trọng như núi... Tất cả những người đó là người thân còn lại của tôi trên thế gian này, tôi không muốn vì tôi mà họ lâm vào cảnh khó xử”.

“Thật nhìn không ra, tướng quân máu lạnh như cô cũng có thứ để quan tâm cơ đấy”, Hạ Ngọc Cẩn trong lòng chợt cảm thấy xúc động, nhưng nhìn thấy khuôn mặt lạnh lùng của Diệp Chiêu thì lại không nhịn được nói: “Đáng tiếc là cô quan tâm, nhưng tôi lại chả quan tâm!”.

“Khốn kiếp!”. Diệp Chiêu giận dữ gằn giọng hỏi: “Anh nói lại lần nữa thử xem?”.

Hạ Ngọc Cẩn cứng đầu nói: “Nói thì nói! Tôi không quan tâm đấy!”.

Diệp Chiêu tóm lấy Hạ Ngọc Cẩn, gí sát anh ta vào cột đá rồi ghé vào tai nói nhỏ: “Đừng có coi thường lời cảnh cáo của tôi”.

Hạ Ngọc Cẩn cố gắng giãy giụa, nhưng không làm gì được Diệp Chiêu, tức giận nói: “Cô! Cô không sợ...”.

“Dưới trời đất này, ai dám không nể mặt họ, tôi cũng sẽ không nể mặt người đó!”. Diệp Chiêu ngắt ngang lời Hạ Ngọc Cẩn, rồi lại nhìn kỹ anh ta một lần từ đầu đến chân, nhếch mép cười nửa miệng. Trong đôi mắt màu lưu ly nhạt của Diệp Chiêu ánh lên cái nhìn lạnh lùng, giống như loài dã thú muốn nuốt chửng con vật vừa săn được, đến ngay cả hàm răng trắng muốt của cô cũng dữ tợn và thâm hiểm: “Đừng có giở trò, khi ông đây ở sa mạc phương Bắc làm lưu manh, tên tiểu tử nhà người còn chưa biết đang chui ở lỗ nào đâu!”.

Cổ tay Hạ Ngọc Cẩn đau quá, mồ hôi chảy ra đầm đìa, không chịu nổi nữa đành nghiêng răng nói: “Được, được, tôi nể mặt họ, bỏ tay ra!”.

Diệp Chiêu lúc này mới từ từ thả Hạ Ngọc Cẩn ra, dấm mạnh tay vào cột, rồi quay người bỏ đi.

Hạ Ngọc Cẩn lúc này mới hoàn hồn, từ từ nghiêng đầu nhìn chiếc cột đá xanh ở hành lang, trên cột hằn rõ một vết tay sâu nửa thốn[1], một cơn gió thổi qua, vụn đá như bột bị cuốn lên, bay tứ tung.

[1] Thốn: đơn vị đo lường của Trung Hoa xưa, 1 thốn bằng 3,33cm.

TƯỚNG QUÂN Ở TRÊN, TA Ở DƯỚI

Quất Hoa Tán Lý
www.dtv-ebook.com

Chương 9: Niềm Vui Ngày Gặp Mặt

Sáng sớm ngày hôm sau, Hạ Ngọc Cẩn bị Diệp Chiêu bắt ép phải dậy từ rất sớm, đã vậy lại còn bị áp giải bởi hai nữ thổ phỉ mặc áo lông chồn màu trắng bạc, đính cúc trên châu, trên đầu đội một chiếc mũ cũng có trên châu cùng màu, hai bên mũ rủ xuống hai sợi thừng màu đỏ, mỗi sợi có đeo một nút cúc bằng ngọc màu trắng. Hạ Ngọc Cẩn ôm cái túi sưởi nhỏ của anh ta, ngáp ngẩn ngáp dài bước lên chiếc kiệu đỉnh bạc nắp vàng có che rèm màu đỏ rồi tựa vào đệm tiếp tục ngủ thiếp ngay lập tức.

Diệp Chiêu mặc chiếc áo dài có in hoa văn màu xanh lam, chân đi đôi ủng chống tuyết màu thẫm, búi tóc cài một chiếc trâm ngọc có chạm hoa văn hình hổ, tay khư khư giữ thanh trường kiếm thu thủy dắt ở ngang lưng, mắt nhìn chăm chăm vào cái anh chàng rắc rối đang ngồi phía đối diện. Diệp Chiêu không tin Hạ Ngọc Cẩn lại ngoan ngoãn thỏa hiệp nên không hiểu Hạ Ngọc Cẩn muốn giở trò gì?

Kiệu dừng lại, Hạ Ngọc Cẩn bị Diệp Chiêu vỗ vỗ vào vai liền tỉnh dậy, sắc mặt vẫn rất khó coi. Diệp Chiêu cẩn thận quan sát từng hành động của Hạ Ngọc Cẩn.

Vì Diệp gia không có người ngang hàng nên mấy vị đại tổng quản phải xếp hàng chỉnh tề để ra đón tiếp.

Hạ Ngọc Cẩn xuống xe, mặt mũi sa sầm nhìn quanh bốn phía, nhưng rồi thật bất ngờ trên mặt anh ta bỗng nở một nụ cười còn rạng rỡ hơn cả mặt trời, thái độ trở nên nho nhã thân mật, đến mức có thể khiến cho người nào

chưa từng quen biết anh ta sẽ tưởng rằng đây là người đàn ông lương thiện nhất trên thế gian.

Hạ Ngọc Cẩn đứng cạnh Diệp Chiêu, tuy không sát vào vai nhau nhưng nhìn thì có vẻ thân thiết tình cảm lắm.

Người nhà Diệp gia ra đón tiếp, ai nấy đều thở phào nhẹ nhõm, tranh nhau hỏi thăm cô chủ và thiếu gia, lại còn tranh thủ nhìn trộm khắp người anh ta, dường như muốn tìm ra cái gì đó để sau đó quay về bẩm báo.

Hạ Ngọc Cẩn mặc kệ cho họ nhòm ngó chán chê, nhân lúc trên đường vào phòng khách, hỏi khê Diệp Chiêu: “Lâu thế rồi mới về phủ, bọn họ lo tôi đối xử không tốt với cô đến thế sao?”.

Diệp Chiêu do dự trong chốc lát rồi mới “Ừ” một tiếng.

“Làm gì có chuyện đó?”, Thu Hoa nhanh mồm nhanh miệng cười hi hi rồi nói xen vào: “Bọn họ cứ lo tướng quân đánh cậu trong đêm tân hôn làm cậu không trèo ra khỏi giường được, nên thấy rất căng thẳng. Bây giờ thấy cậu bình an vô sự, nên có thể yên tâm được rồi, hi hi... Cậu không biết mọi người truyền tai nhau những gì đâu...”.

“Im ngay!”. Diệp Chiêu vội vàng quát Thu Hoa: “Từ trước tới giờ đối xử với các người quá nhân nhượng, cho nên ngày càng không có phép tắc gì cả phải không?!”.

Thu Hoa mím chặt môi, không dám mở miệng nữa.

Hạ Ngọc Cẩn mặt trắng bệch hỏi: “Bọn họ truyền nhau thế nào?”.

Diệp Chiêu thở dài: “Anh không nên biết thì hơn”.

Trong phòng khách chính, Diệp lão thái gia tóc bạc trắng, tay chống ba toong đầu chạm rỗng đang ngồi trên ghế Thái sư. Thấy ba người đi vào,

Diệp lão thái gia nhớ lại những lời đồn đại nên lấy ngay ba toong đập vào đầu Diệp Chiêu răn đe: “Từ nhỏ đến lớn, chỉ biết hiếu thẳng ngang ngược! Không buồn xem người ta da thịt non yếu thế nào mà cứ bắt nạt! Con chán sống rồi!”. Sau đó ông thân mật nói với Hạ Ngọc Cẩn: “Nếu Diệp Chiêu đối xử thô bạo với con, cứ đến mách với thái gia gia một câu, ta sẽ đánh nó một trận cho con xem!”.

Nét mặt của Hạ Ngọc Cẩn có vẻ căng thẳng nhưng rồi cuối cùng cũng vẫn giữ được nụ cười và gật đầu lia lịa.

Diệp Chiêu vò vò đầu, nói đầy vẻ bất lực: “Con thật sự không bắt nạt anh ta mà”.

“Lão già này còn không rõ tính cách của con hay sao?!”. Diệp lão thái gia cốc vào đầu Diệp Chiêu một cái, giận dữ nói: “Sách đọc cho hết vào bụng chó rồi, cả ngày ngoài đánh đấm ra con còn làm được việc gì nên hồn nữa? Cũng không biết ai có thể lấy con về và chịu đựng con được chứ, đợi cha con từ sa mạc phương Bắc trở về, ta sẽ để nó dạy dỗ cái đồ ngựa tay ngựa chân như con!”.

Hạ Ngọc Cẩn không hiểu, liền hỏi xen vào: “Sa mạc phương Bắc? Cha cô không phải đã...?”.

“Đều chết cả rồi”, nhắc đến người thân giọng Diệp Chiêu bỗng trở nên dịu dàng, cô nói khẽ vào tai Hạ Ngọc Cẩn: “Chỉ có điều thái gia gia đã quên việc vỡ thành ở sa mạc, quên luôn cả cái đêm cha và hai anh tôi chết trận, ông thậm chí còn không nhớ tôi là con gái, mục đích sống duy nhất của ông bây giờ là đợi bọn họ trở về”.

Hạ Ngọc Cẩn hỏi: “Mọi người không nói cho ông ấy biết à?”.

Diệp Chiêu nói: “Không ích gì, ông sẽ không nghe. Hoặc ông cho rằng chỉ cần quên đi, thì vĩnh viễn có thể sống trong thế giới mơ mộng, vĩnh viễn không cần tỉnh lại, thế thì không cần phải đau khổ nữa”.

Hạ Ngọc Cẩn hỏi: “Còn cô thì sao?”.

Diệp Chiêu: “Tất cả đều đã qua rồi.”

Diệp lão thái gia vẫn cứ níu Diệp Chiêu lại nói: “Anh trai con trấn giữ quan ải, chị dâu cũng rất vất vả. Con viết cho anh con lá thư, bảo nó khi nào Tết thì cùng nhị đệ về đây, chúng ta cùng đón một cái Tết đoàn tụ, rồi gọi cả tam thúc của con nữa, cái ông già không chịu nhận mình là già, chỉ thích nhất là đấu khẩu với ta, ta cũng nhớ ông ấy lắm rồi”.

Diệp Chiêu chỉ cười liên tục nói “Vâng”.

Hạ Ngọc Cẩn tư lự.

Trong ký ức mơ hồ, Hạ Ngọc Cẩn nhớ lại cảnh tượng sáu năm về trước của những lưu dân chạy trốn về từ sa mạc phương Bắc. Tất cả mọi người trong nhà Diệp gia đều bị giết sạch. Thành Ung Quan mà nhà họ Diệp trấn giữ đã bị thất thủ, trong thành xác người chất cao như núi, đầu người xếp chồng lên nhau làm bảo tháp, máu tươi nhuộm đỏ cả đường phố. Đàn ông thì mất đầu, đàn bà thì mất đi trinh tiết, trẻ con không còn khóc được nữa, những người còn sống thì ngụp lặn trong một cơn ác mộng tưởng chừng không bao giờ chấm dứt. Những người chưa từng trải qua việc bị chiếm thành sẽ không thể tưởng tượng được nỗi sợ hãi ở nơi địa ngục trần gian ấy.

Hạ Ngọc Cẩn không tìm được len lén nhìn trộm Diệp Chiêu, chỉ thấy trên khuôn mặt của cô sự cứng rắn cương nghị như mọi khi. Cô ta không còn thương đau nữa hay là đã tê dại mọi cảm xúc? Không hiểu cô ta đã lớn lên thế nào? Đã bao giờ dịu dàng chưa? Đã bao giờ cô ta từng yêu chưa? Từng hận hay từng nhớ nhưng chưa?

Một cảm giác xót xa, bất an chợt thoáng qua trong suy nghĩ của Hạ Ngọc Cẩn.

Hạ Ngọc Cẩn chợt phát hiện ra mình không hiểu gì về Diệp Chiêu hết.

Hạ Ngọc Cẩn và Diệp Chiêu vốn là hai người rất ghét nhau nhưng lại bị ghép lại với nhau một cách miễn cưỡng...

Một cặp phu thê hoàn toàn không hợp.

Ai mà muốn tìm hiểu về ai chứ?

“Ngọc Cẩn? Ngọc Cẩn? Đây là chị dâu và cháu trai tôi”.

Tiếng gọi của Diệp Chiêu kéo Hạ Ngọc Cẩn về với hiện tại, lúc này Hạ Ngọc Cẩn mới nhận ra trước mặt mình là một vị phu nhân rất xinh đẹp, vẻ mặt đoan trang hiền thực, tay dắt hai đứa bé, một đứa chừng tám tuổi và một đứa chừng sáu tuổi. Cả hai đều nhìn chăm chăm vào anh ta không chớp mắt, sau đó lại quay sang nhìn Diệp Chiêu. Diệp Chiêu vội vàng giới thiệu: “Đứa lớn là Diệp Tư Vũ, đứa nhỏ là Diệp Niệm Bắc, chúng đúng là một đôi khỉ nghịch ngợm đấy”.

Diệp Niệm Bắc tranh nhào vào lòng Diệp Chiêu trước nói: “Diệp Chiêu thúc thúc! Con nhớ thúc thúc quá!”.

Diệp Tư Vũ đứng bên cạnh bĩu môi: “Rõ ràng là Diệp Chiêu cô cô! Lớn thế rồi mà vẫn còn nũng nịu, thật đúng là xấu hổ”.

Diệp Niệm Bắc lè lưỡi làm mặt xấu với Diệp Tư Vũ, sau đó quay sang Hạ Ngọc Cẩn cười nói: “Diệp Chiêu thúc thúc, người đàn ông của thúc xinh quá!”.

“Em lại không chăm chỉ đọc sách rồi, đàn ông phải dùng “anh tuấn” mới đúng chứ!”, Diệp Tư Vũ làm ra vẻ ông cụ non nói: “Diệp Chiêu thúc thúc, lần trước thúc thúc dạy kiếm pháp cho cháu, cháu luyện xong rồi, lúc nữa cháu luyện cho thúc thúc xem!”.

“Tốt! Như vậy mới đúng là con trai nhà họ Diệp”. Diệp Chiêu vui vẻ nói: “Đừng chỉ chăm chăm luyện võ, sau này còn phải mời thầy về dạy học

nữa”.

Hoàng Thị nói: “Phải đấy, tôi cũng đang chuẩn bị mời Vương Nhân Kiệt tiên sinh, nghe nói học vấn của ông ấy uyên thâm lắm”.

“Không nên”, Hạ Ngọc Cẩn không nhịn được vội vàng ngắt lời họ: “Cái ông Vương Nhân Kiệt ấy tuy học vấn uyên thâm, nhưng chẳng qua chỉ là đồ ngụy quân tử. Riêng vợ bé ông ta cũng phải có đến ba, bốn cô, lằng nhằng rồi bỏ rơi người ta không chỉ một, hai lần đâu. Lại còn có một vài khoản tiền không được minh bạch lắm. Chỉ có điều ông ta che giấu giỏi, người thường khó mà nhận biết được. Mời loại thầy như vậy về dạy trẻ con, không sợ sẽ làm hư bọn trẻ sao?”.

Diệp Chiêu hỏi: “Làm sao mà anh biết được vậy?”.

Hạ Ngọc Cẩn hơi bối rối một chút rồi ấp úng nói: “Tại tôi hay lang thang bên ngoài... tuy tôi chẳng làm được việc gì hay ho, nhưng các tin tức về những gia đình thất đức ở kinh thành này thì tôi nắm rõ lắm... Diệp Chiêu, cô mới từ sa mạc trở về chưa lâu, không quen thuộc địa bàn, chị dâu cô lại là người phụ nữ lễ nghi, có những thứ không tiện thăm dò, cho nên đương nhiên không biết nhiều bằng tôi. Nếu là tôi, mời thầy dạy, phải mời thầy Mã Vinh Xuân. Tên tuổi của ông ấy không được như Vương Nhân Kiệt, nhưng học vấn rất giỏi, dạy dỗ kỹ càng, nhân phẩm đoan chính, không có bất kỳ hành vi xấu nào. Diệp Chiêu, khi cô về kinh, ông ấy rất sùng bái hành động thay cha tòng quân của cô, còn làm cả thơ phú ca ngợi. Thiết nghĩ nếu cô đích thân đi mời, ông ấy nhất định sẽ đồng ý dạy cho cháu cô”.

Hoàng Thị nghe vậy mừng rỡ, cảm ơn không ngừng. Sau đó khẽ kéo Diệp Chiêu ra khuyên nhủ: “Diệp Chiêu, từ nhỏ tính tình cô đã mạnh mẽ, kết hôn rồi phải bớt bớt đi, đừng có đánh chồng vô cớ”.

Diệp Chiêu nói: “Trước khi kết hôn chị đã dặn không biết bao nhiêu lần rồi mà”.

Hoàng Thị kiên nhẫn khuyên giải: “Cho dù cậu ấy không tốt đi chăng nữa, cô cũng đừng bao giờ đánh cậu ta”.

Diệp Chiêu nói: “Được rồi, em sẽ chú ý”.

“Đúng rồi, tôi thấy cậu ta cũng không xấu đâu”, Hoàng Thị lại không yên tâm nên dặn dò thêm: “Cô sức mạnh thế này, gân cốt cậu ta yếu, nếu mà không cẩn thận đánh chết cậu ta thì làm sao?”.

Diệp Chiêu liếc nhìn Hạ Ngọc Cẩn, gật đầu nói thành thật: “Yên tâm, em sẽ không đánh anh ta đâu”.

Hạ Ngọc Cẩn hắt xì hơi mấy cái, quẹt quẹt mũi, tiếp tục nói chuyện với Diệp lão thái gia. Chỉ cần anh ta không có ý định chơi xấu người khác thì đúng là số một trong việc nịnh người khác. Anh ta mới nói có dăm ba câu mà đã làm cho Diệp lão thái gia cười không khép miệng lại được, cứ luôn miệng kêu không biết là “hiền tế” hay là “hiền tức” nữa và tiếc một nỗi là không giữ được cậu ta ở lại chơi thêm vài ngày cho đỡ buồn.

Khi chào mọi người nhà Diệp gia để ra về, tâm trạng của Hạ Ngọc Cẩn đã tốt hơn nhiều. Diệp lão thái gia tiễn Hạ Ngọc Cẩn ra tận cửa, trước mặt mọi người, cười tít mắt nói với anh ta: “Sau này phải về nhà thăm ta thường xuyên đấy”. Nói xong Diệp lão thái gia giơ ba toong lên đe Diệp Chiêu: “Không được phép đánh vợ cháu nữa! Nếu không ta không coi cháu là cháu ta đâu!”.

Hạ Ngọc Cẩn loạng choạng suýt chút nữa thì ngã lăn ra trên tuyết.

Diệp Chiêu vội vàng đưa tay ra đỡ kịp. Thấy sắc mặt của Hạ Ngọc Cẩn chuẩn bị chuyển sang màu đen, Diệp Chiêu liền chớp luôn cơ hội đẩy anh ta vào trong kiệu, để Hoàng Thị ở lại giải thích còn mình bảo mọi người quay về.

Trên đường, không khí giữa hai người lại càng trầm lắng. Nhất là sắc mặt của Hạ Ngọc Cẩn lúc này đã biến thành màu đen như đất nồi rôi.

Diệp Chiêu thấp giọng nói: “Này... việc hôm nay anh làm tốt lắm, về chuyện của cháu tôi, cảm ơn nhé”.

Hạ Ngọc Cẩn không nhìn Diệp Chiêu, quay mặt nhìn đi chỗ khác.

Diệp Chiêu muốn an ủi nên hỏi: “Cổ tay anh còn đau không?”. Tiếc là bình thường tính tình của Diệp Chiêu vốn không hay quan tâm chăm sóc nên khi hỏi vậy giọng điệu của cô nghe có phần là lạ, cứ như là đang châm biếm vậy.

Hạ Ngọc Cẩn nhìn vô số vết tím trên cổ tay mình do Diệp Chiêu gây ra tối qua, trong lòng thấy rất tức tối. Chợt nhớ đến lần đầu tiên gặp mặt, Hồ Thanh đã nói thầm với anh ta rằng, Tướng quân muốn lấy anh ta có thể chỉ vì anh ta xinh đẹp, không có tài cán gì, lại nhu nhược và dễ sai bảo. Nghĩ đến đây, Hạ Ngọc Cẩn lại thấy uất ức. Vốn dĩ anh ta đã mềm lòng nhưng sự tức giận đã làm tiêu tan hết cả.

Anh ta ngẩng đầu nhìn Diệp Chiêu, nhoén miệng cười, hai mắt long lanh: “Việc cô yêu cầu tôi làm, tôi đã làm xong rồi, tôi đã giữ thể diện cho toàn bộ người nhà cô rồi phải không?”.

Diệp Chiêu hơi lùi về phía sau, nói: “Đúng, về sau cũng nên như thế”.

“Được thôi, quan hệ của hai chúng ta không tốt cũng đành, tuy nhiên đừng để người lớn phải lo lắng. Nhưng mà...” Hạ Ngọc Cẩn cẩn thận hỏi lại: “Tôi đã giữ thể diện cho người nhà của cô thì cô cũng phải giữ thể diện cho người nhà của tôi chứ?”.

Diệp Chiêu ngẫm nghĩ một lát đáp: “Nên như vậy, có việc gì tôi giúp được thì anh cứ nói”.

“Giúp thì không cần”, Hạ Ngọc Cẩn nghịch nghịch chiếc bao giũ ấm trên tay rồi thong thả nói: “Hôm qua mẹ khóc và nói với tôi, người ngoài đều cười chê con dâu bà lấy về kênh kiệu, không hiểu thảo, làm cho bà bị bẽ mặt, giờ bà không dám ra khỏi nhà. Cho nên bắt đầu từ ngày mai, sáng tối cô phải đi theo bà làm tròn phận con dâu, học lễ nghi, bố trí bữa ăn, nói chuyện gia đình, để chặn miệng những người hay đưa chuyện”.

Diệp Chiêu ngấn người ra một lúc.

Hạ Ngọc Cẩn cười như một con tiểu hồ ly đang có mưu mô xảo quyệt: “Tướng quân à, tôi tin cô hoàn toàn có thể làm được”.

TƯỚNG QUÂN Ở TRÊN, TA Ở DƯỚI

Quất Hoa Tán Lý
www.dtv-ebook.com

Chương 10: Mẹ Chồng Nàng Dâu

Tại bản doanh kinh sư ở Thượng Kinh, tướng quân đứng khoanh tay, khẩn cầu với giọng khẩn thiết: “Giao tình sinh tử đã nhiều năm, nay gặp phải cửa ải khó qua, mong các anh em giúp tôi một tay”.

“Dạ!”. Mọi người hưởng ứng nhất loạt. Sau đó tất cả chia nhau ngồi thành hai hàng, mỗi người trên tay đều cầm cây bút lông sói, trước mặt trái một tờ giấy trắng. Bên trên mỗi tờ ghi các tiêu đề như “Đạo cư xử giữa mẹ chồng và nàng dâu”, “Chủ đề của phụ nữ”, “Kế sách để hiếu thuận với mẹ chồng”..., mặt mũi ai nấy đều nhăn nhó nhó nhó.

Ở Đại Tần, nhà binh thường thông gia với nhà binh. Mẹ của Diệp Chiêu được coi là hổ nữ tướng môn dũng mãnh trong gia đình, bà ngoại của cô cũng là hổ nữ tướng môn, còn thái tổ mẫu đã mất lại là hiệp nữ giang hồ, họ đều là những người phụ nữ phóng khoáng. Trước đây quan hệ mẹ chồng nàng dâu cũng khá tốt, nhưng cũng không tránh khỏi những lúc xảy ra cảnh song hổ tranh bá, tam hổ xưng hùng, khi bộc phát thì đến cả Diệp lão thái gia cũng phải tránh ra chỗ khác. Chị dâu Hoàng Thị tuy nhìn thì có vẻ mềm yếu, nhưng múa liễu diệp đao pháp cũng rất đẹp mắt, những người đàn ông bình thường cũng khó mà lại gần được.

An Thái Phi lại là người phụ nữ kinh kỳ truyền thống, rất trọng quy tắc, tính tình mềm yếu, cũng chỉ thích kiểu quan hệ mẹ chồng nàng dâu thông thường. Cho nên Diệp Chiêu thấy vô cùng khó khăn trong việc lấy lòng mẹ chồng, cho dù có sức lực nhưng cũng không biết bắt đầu từ đâu.

Nhưng Diệp Chiêu là người nhất ngôn cửu đỉnh, nên việc đã nhận lời, nhất định phải làm đến cùng.

Diệp Chiêu không muốn tìm Hoàng Thị để bàn bạc việc này vì sợ sẽ làm cho người nhà mình càng lo lắng. Vì vậy Diệp Chiêu quyết định triệu tập tất cả anh em đồng liêu trên sa mạc năm đó, mở một cuộc họp tác chiến, phân chia nhiệm vụ cho từng người rồi ra lệnh cho họ về nhà hỏi vợ và mẹ của mình, học hỏi kinh nghiệm, sau đó phải quay lại báo cáo tình hình cụ thể.

Riêng Mã Mộ Liêu không đồng ý, nói nhỏ một câu: “Đây không phải là việc của đàn ông làm, tôi làm sao có thể...”.

Diệp Chiêu lập tức giận dữ trợn mắt, quát lớn: “Ngày nay thiên tử lấy hiếu đạo trị quốc! Người đến hiếu thảo với mẹ mình cũng không biết! Đúng là hỗn láo! Người có biết tề gia trị quốc bình thiên hạ là gì không?! Bây giờ đến gia đình người cũng không để ý, nói gì đến tông quân nhập ngũ, bình định thiên hạ?! Bản Tướng quân trọng nhất là hiếu đạo! Cắt của người ba tháng tiền lương, quay về mà suy nghĩ về cái sai của mình đi! Khi nào hiếu ra phải hiếu thuận với mẹ già thế nào thì hãy đến gặp ta!”.

Bọn Mộ Liêu sợ quá không dám coi thường đành ngoan ngoãn cầm bút, văt óc suy nghĩ kế sách.

Diệp Chiêu dựa vào ghế Thái sư giám sát mọi người làm việc một lúc, sau đó uống một ngụm trà, hỏi Thu Thủy: “Hồ Ly đâu?”.

Thu Hoa vội vàng bước lên trả lời: “Quân sư dặn lại rằng ngài một là không có mẹ, hai là không có vợ, thực sự không giúp được gì, nhưng nhìn bộ dạng buồn rầu của tướng quân, lòng ngài không vui. Thôi thì đành đi ra chùa Đại Phạn gần đây, tìm hòa thượng thắp ít hương, chúc cho tướng quân mã đáo thành công, vạn sự như ý”.

“Cút mẹ hần đi! Còn thắp hương làm gì?!” Diệp Chiêu suýt nữa bị sặc nước trà, cô đập bàn quát lớn: “Tên khốn kiếp lần trước còn nói hần là

truyền nhân đạo giáo!”.

Thu Thủy vội vàng chạy lại đỡ lấy tướng quân.

Đầu bên kia, trong An Vương phủ, An Thái Phi cũng đang chuẩn bị tâm lý. Tất cả những người làm mẹ đều mong muốn có một người con dâu hợp ý mình, nói gì đây lại là con dâu của đứa con trai mà bà yêu thương nhất, càng phải rèn luyện kỹ càng, cho dù gia cảnh có kém một chút, dung mạo bình thường, cũng phải là con gái danh giá dịu dàng hiền thực, phải biết lo cho gia đình, chiều chuộng tướng công.

Thánh chỉ ban hôn đến, bà thấy như sấm nổ bên tai. Trong thâm tâm bà biết ngay rằng đứa con trai yêu quý của bà đời này sẽ không có ngày nào được yên nữa, nghĩ đến đó nước mắt bà cứ chảy hết đợt này đến đợt khác. Trước khi tổ chức lễ cưới, Thái hậu đã triệu bà vào cung, dặn dò kỹ lưỡng rằng đứa con dâu này ở tình huống đặc biệt, sau này sẽ giúp Thánh thượng làm việc, sẽ có lúc dùng đến, bảo bà không được bắt ép quá nghiêm khắc với quá nhiều quy tắc lễ nghĩa, không được ỷ thế mẹ chồng, làm nguội lạnh lòng trung của công thần, cho dù có lúc không thích, sau này cứ làm như không thấy là được.

Ra ngoài chị em đều dùng ánh mắt thương hại nhìn bà rồi khuyên nhủ: “Con dâu nhà bà chỉ là hơi kên kiệu một chút, tính khí hơi cứng nhắc, va chạm lâu lâu cũng sẽ quen thôi, dù sao thì vẫn còn có con dâu cả hiếu thuận với bà”. Có người không biết ăn nói còn bảo: “Dù sao con trai bà cũng không có hứng thú với con đường làm quan, may mà có thể dựa vào con dâu, cũng coi như là việc hay”.

Mỗi lần nghe thấy câu này, bà chỉ hận nỗi là không thể “phì” một tiếng vào mặt người đó.

Nếu con dâu không thể quản lý việc nhà, hiếu thảo với mẹ chồng, đối tốt với tướng công thì lấy về để làm gì?

Phu quân của An Thái Phi là An Vương do quá bận với chính sự quốc gia nên đã mệt mỏi qua đời, khiến bà còn trẻ tuổi mà đã lâm vào cảnh góa bụa. Hàng năm bà đều tham gia cứu tế nạn dân, quyên góp tiền hương khói cho nhà chùa, thực ra An Thái Phi cũng không phải là hạng phu nhân độc ác gì. Con trai bà hồi nhỏ nhiều bệnh tật, suýt nữa chết yếu, vài năm gần đây mới dần dần khỏe lại. Cho nên bà có phần yêu chiều, hiện tại tuy hành sự có phần phóng đảng, danh tiếng cũng có phần khó nghe, nhưng ít khi gây rắc rối gì cho gia đình!

Nhưng bọn họ lại rỉ tai nhau cái gì mà: “Con trai nhà Thận thân vương, con thứ nhà Tướng quân uy vũ, có ai không phải là tuổi trẻ tài cao, phẩm mạo đoan chính? Quyền thế tướng quân che trời, lấy cái đồ bỏ đi nhà An Vương đúng là lãng phí”.

Phải rồi, con trai bà không có tài cán gì, nhưng bà là mẹ, trong lòng chỉ biết yêu thương con. Gia đình bà cũng không phải là loại mặt dày mày dạn dựa vào đàn bà để có cơm ăn mà không biết xấu hổ nên làm sao có thể nhẫn tâm để con trai bị phụ nữ đè nén cả đời không ngẩng đầu dậy được?

Lấy được một con chim cú nghe lời hiểu biết chẳng phải là tốt hay sao? Ai dám mơ với đến phượng hoàng chứ?

An Thái Phi rất không cam tâm, nhưng bà không dám phản đối, lời của Thái hậu bà đành phải nghe theo răm rắp. Cho nên từ khi Hạ Ngọc Cẩn thành thân đến nay, bà ôm đầy một bụng tức, thường xuyên lấy nước mắt rửa mặt, nhưng vẫn không dám làm gì. Chỉ dám lén lút than thở với con dâu lớn, mong cái ông Diêm Vương sống này mau mau chán con trai mình, cú ra khỏi nhà, đi tìm người đàn ông khác có tài cán hơn.

Bây giờ Hạ Ngọc Cẩn cổ vũ mẹ: “Cô ta mang binh khí trống giông cờ mở vào nhà ta cốt để cho con thấy uy mà sợ. Lúc động phòng con tức giận muốn bỏ đi, cô ta không ngăn cản cũng không khuyên nhủ! Lại còn giấu binh khí trong y phục, không hiểu là có dụng ý gì nữa. Con đi khỏi nhà

vài ngày không về, cô ta chẳng quan tâm cũng chẳng hỏi han... Người đàn bà này đã không coi con ra gì, hà tất lấy con làm gì cơ chứ? Nếu đã chọn con, tại sao hành sự lúc nào cũng dùng vũ lực, lúc nào cũng làm con mất mặt? Bất luận thế nào con cũng phải cho cô ta biết tay mới được! Không bắt cô ta phục không được! Mẫu thân, dù thế nào mẹ cũng là bề trên của cô ta, phải ra oai để bắt cô ta làm tròn phận của con dâu”.

“Không sai!”. An Thái Phi càng nghĩ càng thấy đúng. Sự thương xót cho đứa con trai nhỏ lấn át nỗi sợ hãi người con dâu, bà lấy lại uy phong, ưỡn thẳng người lên phần nộ nói: “Cho dù cô ta là tướng quân do Hoàng thượng đích thân phong, trước tiên cũng là con dâu của An Vương phủ! Ta không tin cô ta dám ngỗ ngược với ta!”.

“Đúng! Phải như vậy!”. Hạ Ngọc Cẩn kéo được viện binh, cứ gật đầu liên tục.

Sáng sớm ngày hôm sau, khi giờ mao vừa đến, Diệp Chiêu hết hạn nghỉ phép, chuẩn bị thượng triều. Trước khi đi, Diệp Chiêu đến trước cửa phòng An Thái Phi, cung kính đứng bên ngoài, bảo a hoàn vào bẩm báo, đợi để thỉnh an.

Mẹ chồng của An Thái Phi là Hoàng Thái hậu nên sau khi thành thân, bà sống khá nhàn tản, hàng ngày phải đến giờ thì bà mới ngủ dậy. Bây giờ, con dâu phải sớm tối đúng giờ vì không dám trễ giờ vào triều, bà đành ngáp ngán ngáp dài, vẩy nước lạnh lên mặt mấy lần, nghiêng răng ra khỏi giường, mặc quần áo để ra đón con dâu đến thỉnh an.

Diệp Chiêu dìu bà đi ra phòng bên, sau khi hỏi thăm xong, hai bên nhìn nhau chẳng còn gì để nói. Cuối cùng Diệp Chiêu cũng khen một câu: “Hôm nay khí sắc của mẹ rất tốt ạ”.

Tốt gì? Đầu óc của An Thái Phi do ngủ không đủ giấc nên cứ nhức nhối, phải một lúc lâu mới lạnh lùng gật đầu, sau đó ngáp vội rồi làm ra vẻ tỉnh

táo, chuẩn bị lời giáo huấn.

Không ngờ, bên ngoài có lính đến báo: “Tướng quân, đến giờ phải lên triều rồi”.

Diệp Chiêu vội vàng hành lễ, rồi chạy như bay.

An Thái Phi đập tay vào cái gối bông, ngồi ngậy ra một lúc lâu, rồi tức giận hỏi: “Vương Phi đâu? Sao còn chưa đến thỉnh an? Nó càng ngày càng lười, không thấy mẹ chồng đã dậy rồi sao?”.

Khó khăn lắm mới đợi được Diệp Chiêu về nhà. Vừa cởi áo giáp ra, Diệp Chiêu đã vội vàng đến phòng chính, cung kính đứng cạnh An Thái Phi, đứng thẳng người chả khác gì hộ vệ, nhưng trong đầu thì đang thầm nhấm lại những chủ đề thời thượng của phụ nữ kinh thành mà bọn Mộ Liêu chuẩn bị cho, bắt đầu thử làm thân: “Nhà Thường thái bệ hình như mới lấy thêm người thiếp”.

An Thái Phi lạnh nhạt lờm Diệp Chiêu một cái, rồi thăm dò như muốn chọc tức thêm: “Quận Vương chưa có con, công việc của con thì bận rộn, sợ không cai quản được hết. Hay nạp thêm cho nó mấy người thiếp, cũng tốt cho việc thêm cành thêm lá. Ta sẽ để Thúy Chi cho con được không?”.

Diệp Chiêu nghĩ ngợi một lúc, lắc đầu nói: “Không được”.

An Thái Phi vui vẻ hỏi: “Sao mà không được?”

Diệp Chiêu thành thực trả lời: “Cô ta gầy quá, ngực không nhô cao eo không được nhỏ, hông không đủ lớn, không có dáng của phụ nữ dễ sinh đẻ. Con thấy Thúy Diệp tốt hơn, vóc dáng ấy nhìn là biết dễ sinh nở, đúng vóc dáng chuẩn mực... Không có gì để chê! Nếu như ở sa mạc phương Bắc, tướng sĩ toàn quân đều phải đả mắt, chắc chắn sẽ đánh nhau tơi tả vì cô ấy, hay là chọn cô ấy đi”.

Thúy Diệp được khen vui mừng hết sức, ngại ngùng nhìn tướng mạo anh tuấn của Diệp Chiêu, đỏ mặt cúi ngay đầu xuống.

An Thái Phi tức nghẹn họng, không nói được lời nào.

Diệp Chiêu thấy thái độ của mẹ chồng không được tốt, vội vàng nói: “Mẹ không muốn thì thôi vậy. Trước đây Hứa đô thống có giới thiệu cho con loại “ngựa gầy của Dương Châu” nghe nói cũng rất tốt. Người nào cũng như tiên trên trời, tài sắc song toàn, lại còn rất biết hầu hạ, lúc đó con nghe cũng có phần động lòng. Để sau con nhờ ông ta đi chọn, lấy hai người có tướng mạo chuẩn nhất, vóc dáng dễ sinh nở nhất đem về”.

Cô ta tích cực như vậy, rốt cuộc là muốn nạp thiếp cho chồng hay là muốn nạp thiếp cho mình?

An Thái Phi càng nghĩ càng thấy nghi, quát lớn: “Năm mơ! Chỉ cần ta còn sống một ngày, cô đừng có hòng mà mơ dẫn người đẹp về nhà!”.

TƯỚNG QUÂN Ở TRÊN, TA Ở DƯỚI

Quất Hoa Tán Lý
www.dtv-ebook.com

Chương 11: Nổi Trận Lôi Đình

Gần đây Diệp Chiêu cảm thấy rất phiền muộn. Cô biết đánh lộn, biết hành quân, biết bày binh bố trận, biết tung hoành ngang dọc, duy chỉ có việc đối phó với nước mắt đàn bà là cô không làm được. Nước mắt của An Thái Phi cứ như là không cần tiền mua vậy, nói khóc là khóc, khóc nhiều đến mức không thể tin nổi.

Ví như mấy hôm trước, trước khi lên triều, khi cô đi thỉnh an theo thông lệ, Thái Phi oán hận nói: “May mà có cô ngày ngày đến thỉnh an, chăm sóc chu đáo, làm ta gầy đi không ít”.

Đàn bà yêu cái đẹp, Diệp Chiêu trong lòng rất hiểu, lập tức cung kính nói: “Thế thì tốt quá, mẹ gầy đi trông lại càng đẹp hơn, cứ như trẻ lại mười tuổi vậy”.

An Thái Phi há hốc miệng nhìn cô một lúc lâu rồi òa lên khóc.

Diệp Chiêu không hiểu đầu cua tai nheo ra sao, cho là bà ta bị bệnh, lập tức sai người đi mời ngự y tới hỏi xem vui buồn bất thường là do nguyên nhân gì. Ngự y vuốt chòm râu trắng nghĩ ngợi hồi lâu, nói rằng người già thì tâm hỏa mất đi sự điều tiết, không kiểm soát được tâm trạng. Sau đó kê cho cô mấy vị thuốc, dặn dò phải cho An Thái Phi uống đúng giờ. Cô đích thân sắc thuốc mang đến cho An Thái Phi, rồi thuật lại lời ngự y nói. Không ngờ, An Thái Phi không những không chịu uống thuốc, mà còn khóc nhiều hơn, thế là cô lại mua kẹo hồ lô bọc đường về nịnh...

Hạ Ngọc Cẩn vội vàng chạy đến, hai mắt thâm quầng nói: “Chỉ là lời hứa thôi, cứ cho là lỗi của tôi cũng được, cô đừng đến hầu hạ mẹ tôi nữa”.

“Hiếu thuận với thiên địa, Hoàng thượng, phụ thân, sư phụ là bốn phận phải làm của chúng ta. Mẹ anh nói cũng có lý, làm gì có con dâu nhà nào lại không hiếu thuận trường bối? Cho dù bà không xem tôi là con dâu thì bề dưới không hiếu thuận với bề trên vẫn là sai lầm. Huống hồ tôi cầm quân nhiều năm, xem trọng nhất là lời hứa và nghĩa khí. Nếu đã hứa với anh, thì phải làm đến cùng, làm sao có thể giữa đường bỏ cuộc được! Nếu không uy danh làm thế nào tồn tại được trong lòng quân sĩ? Lại còn thể diện nữa chứ?!” Diệp Chiêu dùng lời lẽ nghiêm túc từ chối, sau đó phui tay bỏ đi, không thèm nhìn Hạ Ngọc Cẩn đang đứng im như tượng gỗ tại chỗ.

Những việc nhỏ nhặt trong nhà chỉ là việc nhỏ, việc làm cô buồn rầu hơn chính là ba vạn tân binh mới tuyển vào gần đây để thay thế cho những người già yếu bệnh tật.

Người giàu ở quanh Thượng Kinh tương đối nhiều, nhiều đến nỗi trên cây rụng một cái lá cũng có thể rơi trúng hai quan viên và người thân của họ. Bọn họ thấy Man Kim bị đánh cho tan tác, nhảm tính mấy năm tới chắc sẽ không có biến động gì lớn, liền có ý dòm ngó đến doanh trại ở kinh thành. Có không ít nhân vật lưu manh nhàn rỗi, nhờ các mối quan hệ để xin được vào, nên thường lười biếng, chỉ muốn kiếm lấy vài năm cơm chùa. Còn có cả hạng quần là áo lượt nhà quan viên, trước mắt thấy con đường khoa cử không có hy vọng, mà đại quân ở kinh thành cũng không dễ bị điều ra biên ải, tương đối an toàn, nên tìm mọi cách dựa vào quan hệ để nhét vào bằng được, sau đó tích góp mấy năm kinh nghiệm để kiếm một chức quan võ.

Khi luyện tập bọn họ dựa vào việc mình có người nâng đỡ, kết bè kéo cánh trong quân đội, ăn nhậu, cờ bạc, lầu xanh đều có cả, coi kỉ luật quân đội như không có, giáo đầu mà hơi to tiếng mắng mỏ, liền gân cổ lên chống đối.

Diệp Chiêu nhận được tố cáo của cấp dưới, nhưng ém nhẹm những việc này đi. Không những cô không xử phạt mà ngay cả việc mắng mỏ cũng không có tiếng nào.

Thế là bọn họ càng coi trời bằng vung. Dần dần ngay cả Diệp Chiêu bọn họ cũng không coi ra gì. Họ vụng trộm cười nhạo sau lưng cô, đoán cô chỉ là một con hổ cái làm bằng giấy, lời đồn quá sự thật rồi chứ thắng lợi đại chiến Man Kim có đến tám phần là mượn uy danh của Diệp gia, có sự bảo vệ của thủ hạ nên mới may mắn lập được công. Vậy mà đã ảo tưởng muốn đứng lên trên đầu của đám đàn ông bọn họ.

Đàn bà cuối cùng cũng chỉ là đàn bà, có thể làm được việc gì chứ?

Diệp Chiêu nghe thấy những lời rêu rao này, chỉ cười, không thèm để ý.

Hôm qua, có một tiểu đội mới vào, nửa đêm tụ tập đánh bạc và uống rượu, cả đêm huyên náo không ngủ nên bị nhỡ buổi luyện tập vào sớm hôm sau. Giáo đầu phái người đi gọi, bọn họ mượn gan rượu, ý thế đông người đánh cho tên lính truyền tin một trận.

Diệp Chiêu xong buổi chiều liền đến doanh trại, nghe được việc này, liền dặn dò mấy vị thủ lĩnh: “Đã đến lúc rồi, đi làm việc thôi”.

Các tướng lĩnh hội, mang quân đi thẳng đến doanh trại, trói hai mươi ba tên gây sự lại, giải đến võ đài ở sân tập, bắt quỳ trước mặt ba quân.

Người cầm đầu tiểu đội này tên là Mã Hữu Đức, là cháu trai của Mã quý nhân rất được sủng ái trong cung. Người nhà làm quan đương quyền trong triều đình cho nên hẳn có đủ thế để dựa dẫm. Xưa nay hẳn vốn vẫn không tin Diệp Chiêu sẽ dám làm gì mình, hẳn còn dám cười cợt nói: “Tướng quân, tiểu đệ này biết tội rồi, chỉ là nhất thời hồ đồ, tha cho tiểu đệ lần này đi. Lát nữa đệ sẽ đi xin lỗi các huynh đệ, sau này không dám nữa”.

Diệp Chiêu mặc áo giáp bạc, ngồi ở trên võ đài giữa sân tập, lưng ưỡn thẳng. Nghe xong lời khẩn cầu, Diệp Chiêu không nói gì, chỉ giơ tay về phía bên cạnh.

Hiệu úy lên trước, tay cầm thiết lệnh thái tổ, tuyên đọc từng điều từng điều một.

“Một, nghe thấy tiếng trống không đứng vào hàng, nghe thấy tiếng kim khí không dừng lại, cờ phất không đứng lên, cờ rú không phủ phục, như thế là bội quân, phạm vào tội chém. Hai, gọi tên không đáp, điểm danh không có mặt, vi phạm thời gian, tự thay đổi luật lệ quân sĩ, như thế là mạn quân, phạm vào tội chém. Ba, đem truyền điểm danh, khinh thường không báo, gõ chiêng chậm, thanh hiệu không rõ, như thế là giải quân, phạm vào tội chém. Bốn, nhiều lời oán thán, bất bình với chủ tướng, không tuân lệnh, giáo dục không nghe, như thế là câu quân, phạm vào tội chém. Năm, cười cợt, coi khinh điều cấm, tự ý ra khỏi cửa quân, như thế là khinh quân, phạm vào tội chém. Sáu, miệng lưỡi giáo hoạt, hành động gây thị phi, kích động binh sĩ, làm lòng quân không hòa thuận, như thế là báng quân, phạm vào tội chém...”.

Quân pháp của Thái tổ, có mười bảy lệnh cấm năm mươi tư khoản quy định nếu vi phạm thì bị chém, từng chữ từng chữ rắn như sắt thép, gõ vào tai hai mươi ba kẻ đang quỳ ở phía dưới võ đài làm chúng tim đập chân run.

Lúc này mọi người mới hiểu, Tướng quân sớm đã có ý diệt trừ bọn họ, chỉ là tạm thời chịu nhịn, đợi cho sự việc lớn lên, rồi mới ra tay giết gà dọa khỉ.

Chẳng ai muốn làm con gà bị giết đó.

“Xin tha tội!”.

“Tướng quân tha mạng, tiểu nhân trên còn mẹ già, dưới còn con nhỏ!”.

“Lần sau không dám nữa!”.

Những tiếng đập đầu cao thấp vang lên, có người sợ đến mức còn tè ra quần.

Diệp Chiêu không thèm để ý, giơ tay nói: “Đao phủ, chuẩn bị”.

Hai mươi ba đao phủ, vác đại đao, đứng vào hàng sau bọn họ.

Mã Hữu Đức thấy tình hình không ổn, vội vàng hét lớn: “Cô của ta là quý nhân! Đang mang trong mình long thai, sắp phong làm phi rồi! Cha ta là quan tam phẩm! Anh ta cai quản sử bộ! Ai dám giết ta?! Chán sống rồi sao?!”.

Diệp Chiêu tay cầm roi sắt, nói lạnh lùng: “Diệp gia trị quân, chỉ biết quân pháp, không biết tình người”.

Mã Hữu Đức gào thét: “Con đàn bà người dám giết ta! Cô của ta nhất định sẽ không tha... tha...”.

Lời của hắn ta chưa kịp nói xong, roi sắt lướt qua không trung không một tiếng động, biến thành đao sắt chém xuống, xé đứt yết hầu, trong chớp mắt đầu hắn đã rớt xuống đất, mắt vẫn còn trợn trừng, nhìn vào bụi đất mà kinh hoàng. Cho đến khi máu tươi từ cổ bắn ra, phun khắp nơi, hắn dường như mới ý thức được sự thật là mình đã chết, thân hình đang quỳ đổ sầm xuống.

Tất cả binh sĩ đều ngẩng đầu, như hít phải một luồng hơi lạnh, nhìn Diệp Chiêu với vẻ không thể nào tin nổi.

“Không dám?!”. Diệp Chiêu vừa lau vết máu vương trên cây roi vừa nói: “Năm xưa Diệp Xuân lão thái gia trấn thủ sa mạc phương Bắc, từng tự tay chém em trai ruột vì làm lỡ quân cơ, cũng rèn luyện luôn quân lệnh như sơn của Diệp gia, trấn áp được các bộ tộc Man Kim quanh đó, không dám khinh suất mạo phạm. Ta ở dưới chân thiên tử, trấn thủ kinh sư, là phòng tuyến

sau cùng của Thánh thượng và bách tính, càng phải tuân thủ quân luật, trong lòng không bao giờ được nghĩ mình may mắn, chỉ ăn chơi suốt ngày, lâm trận mới mài binh khí”. Diệp Chiêu càng nói càng giận, giọng nói cũng càng ngày càng lớn: “Các người xem thường quân pháp! Không coi quy định quân ngũ ra gì! Đứng dưới mặt trời, một lũ nhóc con lông mọc chưa đủ mà cũng dám tạo phản?! Mẹ kiếp! Nghĩ Diệp Chiêu ta đây ăn chay chắc?! Đồ khốn! Mẹ kiếp...”.

Trong quân đều là những người thô kệch không biết chữ, nếu không mắng những câu tục tĩu thì không phải người của mình rồi.

Những lời mắng của tướng quân cứ vang mãi trên võ đài, lời nói đơn giản nhưng hàm ý sâu xa, chỉ rõ việc dạy dỗ của mười tám đời tổ tông, cuối cùng mọi người cũng hiểu.

Ai bảo cô ta chỉ là đàn bà?

Có vài người đã định thần lại, nghĩ lại những việc mà mình đã làm, sợ đến mức chùn cả chân, lưng lay như sắp đổ, có vài người mặt trắng bệch, rì rầm thảo luận. Ngay cả đao phủ cũng bị mắng cho tê dại.

Diệp Chiêu mắng thoải mái xong, dừng lại ra lệnh: “Thu Lão Hồ! Thi hành!”.

“Để tôi, đích thân tôi! Đợi lâu quá rồi”. Thu Lão Hồ xuất thân là thổ phỉ, sau khi được thu nạp về với tướng quân, giết giặc rất dũng mãnh, về kinh lâu ngày chưa được giết người, đã thấy ngứa tay từ lâu rồi. Lão lập tức xông lên, đẩy đao phủ đang đứng đực ra đó, chộp lấy đao, cứ một đao một đầu người, chém rất sáng khoái.

Hai mươi ba cái đầu người lăn mấy vòng trên võ đài mới chịu dừng lại không lăn nữa. Máu nóng chảy khắp nơi trông như những dòng suối nhỏ, mùi tanh dần dần bao trùm, cứ như địa ngục trần gian vậy.

Thu Lão Hồ vẫn cười lớn: “Tướng quân! Thêm mấy người nữa đi! Vẫn chưa đủ!”.

Khắp nơi không một tiếng động, tư thế ba quân lập tức ngay ngắn, ngay cả thở lớn cũng không dám.

Hiệu úy giẫm lên vũng máu tươi bước tới, lấy ra một danh sách xử phạt những người vi phạm kỉ luật quân đội, đọc to: “La Đại Hữu, cầm đầu tụ tập đánh bạc, chém; Ngô Lực, cầm đầu tụ tập đánh bạc, chém...”.

Mười bốn người uống rượu đánh bạc trong doanh trại và mười hai người ước hiếp bách tính bị xử chém đầu. Còn lại ba trăm hai mươi bảy tên theo sau gây sự bị xử đánh một trăm trượng. Bảy trăm sáu mươi tám tên cả đêm không về bị đánh năm mươi trượng. Trong đó có năm trăm bốn mươi ba tên coi thường cấp trên bị đánh thêm hai mươi trượng. Tổng cộng chém hai mươi sáu tên, đánh một nghìn không trăm chín mươi nhăm tên, lệnh lập tức được thi hành.

Trên võ đài chất vài chục cái đầu người, Tướng quân đá văng một cái đầu chắn trước mặt cô, sắc mặt lạnh như băng, đứng trong bể máu đích thân giám sát việc thi hành.

Hàng trăm người cởi bỏ quần đứng thành một hàng, tiếng gậy gỗ đập vào thịt vang lên, tiếng khóc ngất trời.

TƯỚNG QUÂN Ở TRÊN, TA Ở DƯỚI

Quất Hoa Tán Lý
www.dtv-ebook.com

Chương 12: Cầu Xin Tha Thứ

Tình hình thê thảm trong doanh trại ở kinh thành truyền đi rất nhanh. Những gia đình có con đi lính ở đó đều rất hốt hoảng. Những người đã chết thì thôi, còn người nào đang bị đánh thì vội vàng đi cầu cứu các mối quan hệ để xin xỏ. Những người muốn vào doanh trại để gặp tướng quân đều bị chặn lại. Ở phủ Trấn Quốc Công, Hoàng Thị đóng cửa xin lỗi khách, có vẻ không quan tâm. Có vài người đầu óc nhanh nhẹn chạy đến phủ An Khánh Vương, khóc lóc tố khổ với An Thái Phi. An Thái Phi mỉm lòng trước sự nhờ vả của mấy người quen biết, bèn sai người đưa thư cho Diệp Chiêu, bảo Diệp Chiêu nể tình nghĩa quen biết mà giơ cao đánh khẽ.

Diệp Chiêu nhận được thư, gật đầu dặn dò thủ hạ: “Quan hệ của bà thì vẫn phải nể trọng, những người ở trên danh sách đó đối người quen tay đánh, cẩn thận không được đánh chết”.

Tham tướng báo cáo: “Tướng quân, đã đánh xong rồi, chết mười ba người, ý của người là... lại đánh tiếp ạ?”.

Diệp Chiêu lắc đầu nói: “Thôi vậy, lần đầu tiên chinh lý quân vụ, khoan dung một chút cũng không sao. Các người đi dạy dỗ bọn chúng cho tốt, nói cho bọn chúng biết thế nào là quân luật. Dạy mà không hiểu lại lôi ra đánh mười hai trượng, để giúp nhớ lâu. Dạy hiểu rồi thì cho bọn chúng đi dưỡng thương”.

Tham tướng tuân lệnh chạy đi.

Quân doanh ở kinh thành lập tức đẩy lên phong trào học tập điên cuồng. Chỉ cần còn một chút hơi thì đều ra sức học thuộc quân luật, đến lúc thi còn xa nhưng vẫn tích cực.

Diệp Chiêu vô cùng cảm kích trước sự nỗ lực của mọi người.

Vài viên quan biết tin, tức giận đi gặp Hoàng thượng, tố cáo Diệp Chiêu ngỗ ngược ngạo mạn, xử phạt quá nặng, làm lòng đại bộ phận quân sĩ lo sợ.

Bấy giờ Thiên tử là một người nhân hậu, con chim nuôi bị chết mà cũng rơi vài giọt lệ, tự mình không thể làm những việc tàn nhẫn được. Đáng tiếc Thiên tử lúc đó đang chăm chú đầu óc vào chơi chiếc đỉnh bằng ngọc chạm vàng mới được cống tặng, nên quên mất mấy quan viên đang đợi bên ngoài, làm lỡ mất hai canh giờ của bọn họ. Đợi đến lúc được triệu kiến, đầu người đã rơi xuống đất, lệnh bài cũng đã ném xong. Chỉ còn cách an ủi mấy vị đại thần đang nước mắt lưng tròng vài câu, bảo bọn họ quản lý tốt con cháu, rồi ban cho Diệp Chiêu cái thánh chỉ chữa chữa đau, sau đó tiếp tục chơi chim. Diệp Chiêu cũng cho cái thánh chỉ không ngứa không đau đó sang một bên.

Mọi người thấy Thánh thượng hành sự như thế, trong lòng bỗng chốc sáng tỏ.

Càng hưởng hồ trong gia tộc mọi nhà tất cả con cháu muốn tòng quân để có tương lai đều dựa vào võ thuật mà gia nhập vào doanh trại, cũng không đến mức gây ra những việc đồi bại như thế. Nếu như con cháu được chiều chuộng, cũng không nỡ đẩy chúng vào quân doanh để chịu khổ chịu mệt làm gì. Vì thế những người đã chết ngoài những người tình lẻ ra, còn lại tám phần đều là những người vô dụng hoặc không được yêu chiều trong gia tộc. Cho dù vô cùng buồn bã, nhưng trong lòng suy nghĩ lại một chút, vì bọn họ đắc tội với quyền quý tông thất nên cũng coi là không thiệt lắm.

Vài người thấy tình hình thế, lập tức vượt đuôi nói quân doanh kinh thành làm loạn lên chả ra sao cả, dùng biện pháp hà khắc chỉnh lý lại việc trị quân, để bảo vệ giang sơn ngàn năm của Đại Tần. Còn có người vẫn chưa hiểu ra, như Mã Quý Nhân, trước khi vào cung quan hệ của cô ta và cháu rất tốt, nghe thấy tin chết chóc, lập tức ôm bụng, khóc lóc tìm Hoàng thượng, muốn Hoàng thượng làm chủ cho cô ta.

Hoàng thượng vừa chơi chim, vừa lơ đãng hỏi: “Tại sao cháu của người lại vào quân doanh kinh thành?”.

Mã quý nhân nói: “Từ nhỏ nó đã muốn cống hiến cho Đại Tần, một lòng một dạ cực kỳ trung thành”.

Hoàng thượng lại hỏi: “Con đường cống hiến cho Đại Tần cũng không ít mà? Học hành, kinh doanh, làm ruộng đều rất an toàn, tại sao phải nhất định cho đi lính chứ?”.

Mã Quý Nhân không dám nói cháu nhà mình vẫn chả ra vẫn, võ chả ra võ, nhờ quan hệ mới được vào để ăn bám, đành khóc nói: “Việc này... Nó yêu thích quân đội, muốn lập công trong quân đội, báo hiếu Thánh thượng, vừa có thể làm rạng danh tổ tông. Vừa mới xuất quân nên phạm một tí lỗi, nhưng Diệp Chiêu tướng quân lại phạt nặng quá, thật đáng thương quá...”.

Hoàng thượng cảm thông: “Thật sự là đáng thương quá, việc lập công trong quân đội không dễ, vậy thì thay bằng đầu óc vậy, nó năm nay bao nhiêu tuổi rồi? Vào quân doanh kinh thành mấy tháng rồi?”.

Mã Quý Nhân vội nói: “Hai mươi ba ạ, được hơn ba tháng rồi”.

Hoàng thượng: “Tại sao một người muốn lập công trạng, sống đã hai mươi ba năm rồi, lại vào quân doanh hơn ba tháng, lại không hiểu mười bảy điều quân luật Thái tổ chứ?”.

Mã Quý Nhân bỗng chốc nghẹn lại, lại cố gắng ngụy biện: “Là Diệp tướng quân dạy dỗ không đúng, giết người lung tung ạ”.

Hoàng thượng hất tay tức giận: “Diệp Chiêu là người giữ huyền thiết tiên của Thái tổ, tuân theo quân luật của Thái tổ xử phạt cháu người. Trừ phi người cho rằng sự dạy dỗ của Thái tổ cũng là sai, quân luật mà Thái tổ lập ra là giết người lung tung sao? Người thật to gan!”.

Mã Quý Nhân: “Không... Bệ hạ, thiếp không có ý đó, thiếp... bụng thiếp đau quá”.

Cô ta khóc lóc, run rẩy lập cập, xiêu xiêu vẹo vẹo.

“Đừng quì nữa, người đang mang thai, khóc nhiều quá cũng không tốt cho con”. Hoàng thượng vội vàng đỡ ái phi, an ủi nói: “Việc này đã không thể thu hồi được nữa, nhưng người vẫn còn một huynh đệ họ ở trong quân đội hả? Ta đoán hẳn cũng không hợp với Diệp Chiêu đâu. Tuy hẳn ta có tấm lòng báo quốc và muốn làm rạng danh tổ tông, không bằng phong cho hẳn một chức quan nhỏ, điều đi một vùng nào đó. Người nói xem đi đến Tiên Phong trại ở vùng biên giới Tây Nam thế nào? Ở đó cơ hội lập công nhiều nhất, đợi thiếp báo tin về, ta sẽ sắc phong và ban thưởng hậu hĩnh cho cậu ta”.

Biên giới Tây Nam thường có bọn dị tộc xâm phạm, lại còn răn, côn trùng độc nhiều vô số. Trại Tiên Phong ở biên giới Tây Nam được gọi là “Tổng tử đội”, ở đó toàn là những phạm nhân bị bắt phải sung quân hoặc là những người nghèo ở vùng đó không có con đường nào khác, nếu trải qua vài năm mà vẫn sống sót thì tất nhiên là có thể thăng quan phát tài, nhưng số lượng chỉ đếm trên đầu ngón tay.

Mã Quý Nhân lập tức lại xoay sang hướng khác, vội vàng quì xuống, dập đầu cầu xin.

“Không cần phải đi thì thôi, ta có bắt buộc đâu?”. Hoàng thượng lại đỡ cô ta dậy, mỉm cười nói: “Tuy Thái tử đã lập, con cái cũng không ít, nhưng ta rất thích đứa con nàng đang mang trong bụng, tốt nhất là một tiểu công chúa giống người, nhất định sẽ rất xinh đẹp”.

Mã Quý Nhân bỗng thấy trời đất xoay chuyển, cô ta thấy bụng thực sự hơi đau.

Trong doanh trại, những việc chính lý sau khi xử phạt vẫn chưa kết thúc.

Diệp Chiêu ngồi trong phòng chủ tướng, lần lượt xem xét các hạng mục, không biết trời đã xế chiều từ lúc nào.

Hồ Thanh từ từ bước vào, đến cạnh Diệp Chiêu rồi sau đó quay một vòng.

Diệp Chiêu cuối cùng cũng chú ý đến sự xuất hiện của đối phương, ngẩng đầu hỏi: “Hồ Ly, mấy ngày này phải thu dọn đám vô lại đó, vất vả cho huynh quá, thật khó để mà thu dọn vẹn toàn như thế”.

“Là chuyện nên làm thôi”. Hồ Thanh ngồi xuống bên cạnh Diệp Chiêu hỏi: “Ngày mai là ngày Hưu Mộc, chúng ta đi uống rượu chứ?”.

Diệp Chiêu lắc đầu: “Không biết uống rượu”.

Hồ Thanh: “Tôi thấy không vấn đề gì”.

Diệp Chiêu: “Tôi nói là anh không biết uống rượu”.

Hồ Thanh ngại ngần gãi gãi mũi: “Ôi trời, mọi người đều vì nhau cả, ai ngại ai làm gì”.

Diệp Chiêu giơ cao sách lên đọc: “Để hôm khác đi”.

Hồ Thanh: “Không được!”

Diệp Chiêu cau mày: “Tại sao?”

Hồ Thanh im lặng một lúc, giọng nói oán trách: “Cô... trừ phi là cô đã quên mất lời thề non hẹn biển của chúng ta rồi?”.

Diệp Chiêu bị dọa đến nỗi toàn thân cứng đờ ra một lúc, cảnh giác hỏi: “Anh lại muốn giở trò gì đây?”.

Hồ Thanh cười hì hì nhìn Diệp Chiêu nói: “Cô đoán xem?”.

Diệp Chiêu suy nghĩ một lúc, nheo mắt uy hiếp nói: “Cứ coi là tình cảm giữa tôi và anh khá tốt, cũng không ngăn được ta đây có lúc suy nghĩ xem làm sao để xử lý anh...”.

“Ha ha. May mà chỉ là có lúc, may mà chỉ là suy nghĩ”. Hồ Thanh tự pha trò hai câu nhưng nhìn thấy thái độ của Diệp Chiêu không phải đùa cợt, vội vàng nói: “Năm đó chúng ta thề chết sẽ báo thù. Đêm trước hôm đột kích, cô nói nếu mọi người có thể sống sót trở về, thì sẽ mời mọi người đi uống rượu ngon ở kinh thành, trừ phi cô quên rồi?”.

Diệp Chiêu không nói gì, mỉm cười.

Làm sao có thể quên được đêm đó?

Trời không trăng, cũng không sao. Từ trong cuộc tàn sát Mạc Bắc chọn ra ba nghìn tướng sĩ tập trung ở Hắc Sơn Đầu, mài sáng gươm đao và vũ khí, uống máu xin thề, chết cũng phải báo thù.

Không có rượu uống, lấy nước để thay thế.

Không có miếng thịt to, lấy tổ chim để thay thế.

Diệp Chiêu đứng dậy nói với mọi người: “Nếu thắng lợi trở về kinh thành, sẽ mời anh em uống một bữa rượu ngon!”.

Mọi người cùng cười hòa theo: “Chỉ có rượu ngon không được! Du thuyền trên sông Tần Hà đẹp nhất, ca kỹ ở ngõ Lục An là đẹp nhất, tướng quân không thể keo kiệt được, nhất định phải uống cho đã mới thôi!”.

Diệp Chiêu cười nói: “Vậy thì sẽ uống ba ngày ba đêm!”.

“Được!”. Mọi người hào sảng uống cạn nước trong bát, ném vỡ bát, ca giọng hét: “Xuất quân thẳng lợi ngay trận đầu!”, “Hẹn gặp lại ở kinh thành!”. Sau đó mặc áo giáp vào, cầm lấy vũ khí, theo cô cùng xuống núi, nhắm thẳng vào doanh trại địch.

Tử chiến!

Tử chiến!

Dùng cả tính mạng mình để chiến đấu!

Đêm đó, bọn họ đã bại trước quân địch. Một nghìn hai trăm ba mươi bảy huynh đệ đã tử trận không bao giờ trở về nữa.

Sáu năm sau, ba nghìn huynh đệ hồi đó chỉ còn lại năm trăm ba mươi hai người.

Lão Hoàng biết hát kịch chết rồi. Cửu Thặng tính tình ngang bướng chết rồi. Tiểu Hà hát tình ca còn xúc động hơn cả Hoàng Ly chết rồi. Lão Miêu một tay nấu cơm rất cừ cũng chết rồi. Lão Ngưu biết gấp châu chấu bằng lá cỏ chết rồi. Thiết Trụ ngày nào cũng nói muốn lấy lòng vợ chết rồi. Cậu Ngưu thích nhất cãi nhau đấu khẩu cũng chết rồi...

Chẳng có cái gì đáng chúc mừng hơn được sống cả?

“Phải uống, bữa rượu này nhất định phải uống! Lập tức đi bao tất cả du thuyền trên Tần Hà, đi ngõ Lục An gọi hết những ca kỹ nhạc sư tốt nhất, ta phải mời huynh đệ uống bữa rượu ngon nhất!”.

TƯỚNG QUÂN Ở TRÊN, TA Ở DƯỚI

Quất Hoa Tán Lý
www.dtv-ebook.com

Chương 13: Đối Đầu

Hạ Ngọc Cẩn gần đây cảm thấy rất phiền muộn, khó khăn lắm cậu mới an ủi được mẹ, nhân có bạn nhậu đến tìm cậu ta cùng đi uống rượu nghe giảng sách, cậu bèn nhận lời luôn.

Không ngờ, sự nhiệt tình của trăm họ đối với việc đại phá Man Kim vẫn chưa lắng xuống. Đi dạo mười quán rượu bên sông Tần Hà, thì có đến chín quán đều nói về truyền kỳ anh hùng của Diệp Chiêu tướng quân, câu chuyện được thổi phồng hết sức. Vị tiên sinh giảng về sách, nước miếng phun phì phì, thu hút được sự chú ý của tất cả người nghe, mọi người thi nhau thưởng tiền cho anh ta. Còn một người khác thì đang nói về “Hội Oanh Kí”, chuyện kể về tài tử giai nhân, ngư nhạn truyền thư, hội ngộ dưới trăng, khách nghe thừa thốt vài người, những người còn lại đều nổi cả da gà. Hạ Ngọc Cẩn chần chừ một lúc rồi quyết định thà đi nghe câu chuyện nổi da gà còn hơn phải dành cả buổi ngồi nghe người ta tán dương cô vợ tướng quân của mình.

“Dưới ánh nến, cô nương Kim Oanh đang đau đớn ngấm chiếc quạt và bức thư tình mà tình lang gửi tặng, bên trên còn viết đợi anh ta ba năm sau ghi tên bảng vàng, sẽ trở về đón nàng. Bây giờ tình lang đã đổ trạng nguyên, đang vô cùng mừng rỡ, không ngờ bố mẹ tham tiền, từ lâu đã lén kết duyên cô cho Lang Đẳng của huyện thái gia, lần này làm thế nào mới được đây? Thật khiến cho một cô nương tốt phải đau khổ”.

“Đây là cái trò gì không biết?!”. Mí mắt trên dưới của Hạ Ngọc Cẩn chỉ chực đánh nhau, cậu ta chỉ thèm ngủ một giấc.

Người bạn ngồi bên cạnh đang nhìn ra ngoài cửa sổ ngắm những cô gái đẹp qua đường, bỗng kêu lên một tiếng: “Ồ, kia chẳng phải là Diệp đại tướng quân sao?”.

Những người khác cũng lần lượt ngó đầu ra, kinh ngạc nói: “Đúng rồi! Quận Vương, kia không phải là vợ của người sao? Cô ta ở Tần Hà này làm gì chứ? Bên... bên cạnh còn có một người đàn ông? Xem ra rất thân thiết”.

“Cái gì?!!”. Hạ Ngọc Cẩn bật dậy như lò xo, tỉnh cả ngủ. Cậu vội vàng lao đến bên cửa sổ, nhìn chăm chăm sang bờ sông Tần. Đứng bên cạnh cô ta là một người đàn ông trẻ thân hình vạm vỡ, mặc đồ nhung, đang cười nói với cô ta gì đó. Sau khi người đàn ông thân hình vạm vỡ đó bước vào trong thuyền, lại xuất hiện một người đàn ông cơ bắp cuồn cuộn khác. Ông ta hưng phấn vỗ vỗ vào lưng Diệp Chiêu, nói to thoải mái vài câu, rồi lại bước vào thuyền. Không lâu sau, vài người đàn ông thô kệch cũng xuống ngựa, ai ai cũng vô cùng vui mừng, thân thiết đến nỗi thiếu mỗi nước ôm vai bá cổ, giải tỏa tâm tư...

Một người đàn ông đi, lại đến một người nữa, vài người đàn ông đi, lại đến vài người nữa, lại vài người nữa... Cao thấp gầy béo, già yếu xấu đẹp tất cả bộ dạng nào cũng có, có một điểm chung duy nhất chính là đều rất thân thiết với vợ cậu ta.

Tiếp đó, phải đến gần trăm ca kỹ và những người đánh đàn của thanh lâu lục tục đến, từ từ bước vào một chiếc thuyền khác. Hai chị em Hoa Kiều, Hoa Tu của Bách Hoa Lầu, Trại Phượng Hoàng, Trại Như Ý của Vạn Xuân Lầu, Mẫu Đơn, Phù Dung của Đình Hương Các, Lục Thiên Thiên, Sở Huyền Nhi của phường Hồng Tụ, Lý Thu Hảo, Mạc Tích Quân của Minh Ca Hiên. Mười đại mỹ nhân nổi tiếng nhất của năm thanh lâu đều có mặt, ăn vận hết sức đẹp đẽ, trang sức lộng lẫy, tràn ngập sông Tần.

Cuối cùng, Diệp Chiêu cũng bước vào chiếc thuyền lớn nhất.

Đây rốt cuộc là chuyện gì nhỉ?

Người thuyết sách trong tửu quán đang nói đến đoạn tiểu thư Kim Oanh hẹn riêng tình lang, hai bên cùng kể lể cho nhau nghe về nỗi khổ của mình với giọng đều đều.

Hạ Ngọc Cẩn dụi dụi mắt, bẹo bẹo mặt, cảm thấy mình như đang trong mơ.

Các bạn rượu thịt thấy tình hình không ổn, vội vàng suy nghĩ, nói lời an ủi:

“Dù sao cũng là tướng quân, không giống với những người con gái bình thường, cũng phải đi tiếp khách chứ”.

“Trước đây cô ấy cùng ăn cùng ngủ với mười vạn quân binh, đều quen rồi, cũng không phải là chuyện gì to tát lắm”.

“Một người phụ nữ với một người đàn ông vào phòng nhất định có tư tình, một người phụ nữ và một đám đàn ông vào phòng, thì chả xảy ra chuyện gì đâu”.

“Đúng, Quận Vương yên tâm, cậu sẽ không bị cảm sùng đâu, càng không thể bị cảm vài trăm cái sùng được”.

“Đúng thế đúng thế, mấy người kỹ nữ nổi tiếng đó sẽ không nhắm vào vợ cậu đâu”.

Hạ Ngọc Cẩn chỉ thấy khớp xương của mình đang kêu răng rắc, sắc mặt lúc thì xanh xám lúc lại trắng bệch, đợi sau khi thuyền rời bến, cậu ta gằn trong cổ họng mấy tiếng: “Ta đây làm gì có vợ? Chẳng qua là tự nhiên từ trên trời rơi xuống. Đi tìm thuyền lại đây, ông đây hôm nay muốn dạo trên sông Tần cùng với mỹ nhân”.

“Quận Vương, người của tướng quân đông như thế, làm gì còn thuyền ạ?”.

“Con thuyền của nhà anh Lý chắc đã sửa xong rồi, kêu anh ta đưa nó đến đây”.

“Quận Vương, mỹ nhân đều do tướng quân bao hết rồi, còn lại thì chán lắm ạ”.

“Lần trước Lưu Nhị Lang không phải nói mấy cô nương ở ngõ nhỏ trong Hàn Sơn Quan trông cũng được lắm sao, dịu dàng ân cần, hiểu được lòng người sao? Lấy xe ngựa đưa vài cô đến đây, chỉ cần thay quần áo là được mà”.

“Quận Vương, nhớ tướng quân tức giận thì sao ạ?”.

“Cút đi! Ông đây nhìn thấy cô ta đi uống rượu hoa còn không tức giận! Cô ta dám tức giận sao?!”.

“Quận... Quận Vương... Hôm nay trong người không thoải mái, có thể để lần sau không ạ?”.

“Lâm trận rồi còn rút lui, sau này làm sao ông còn chơi bởi được ở đất này nữa”.

Suốt mười dặm trên sông Tần Hà, ánh đèn nến lung linh khiến màn đêm sáng bừng rực rỡ. Thuyền lướt chậm chậm trên sông, tiếng sáo vi vu thu hút bao nhiêu người đi đường dừng bước lắng nghe. Trong hương thơm thoang thoảng hòa quyện với mùi rượu thơm ngây ngất, cảnh tượng lúc đó thật tráng lệ và quyến rũ.

Diệp Chiêu ngồi trong thuyền, không có ca nữ nào hầu hạ, chỉ có vài người nhạc công lão luyện, tuổi chắc tầm ba mươi bốn mươi, ai cũng cầm đàn cầm sáo, hòa tấu bản Kim Qua Thiết Mã. Trong tiệc rượu, cùng ngồi là

tân Tấn đô úy trở về từ Mạc Bắc, Đô Kỵ vệ, Hồ Bí trung lang, Thiên tướng quân, Du Kích tướng quân, Phiếu Kỵ tướng quân, Xa Kỵ tướng quân, tất cả tổng cộng hơn hai mươi người. Ngoài ra còn có sáu người là cận vệ, tham mưu, thân tín của tướng quân, ngồi chật ních xung quanh, tất cả đều là những mối giao tình thân thiết. Vài bình rượu được rót xuống, dần dần mọi người bắt đầu hơi chũnh choáng, nhớ lại chiến trận quyết liệt năm đó, tranh cướp cũng có, thốn thức cũng có, tự hào cũng có, hào hứng cũng có, khóc lóc cũng có, túm lấy nhau mà nhảy múa cũng có.

“Hôm nay, ta đến đây để uống ly rượu vui mừng này với anh em! Đến cả việc thành thân của con trai cũng mặc kệ!”.

“Xem ông kia, con của ông thành thân thì liên quan gì đến ông?!”.

“Mẹ mày! Con trai ông thành thân sao không liên quan gì tới ông?”.

“Đúng vậy, liên quan đến ông thì liên quan đến ông, uống tiếp đi!”.

Thu Lão Hồ vội vàng bỏ cốc rượu xuống, chạy đến ôm lấy cổ Hiệu Úy, người mà vừa có con dâu, gào lên: “Trời ạ! Nhà người có con lấy vợ! Sao không lấy con gái ta trước?!”.

Hiệu Úy và ông ta xiêu xiêu vẹo vẹo thành một đám, Hiệu Úy mắng: “Cút! Con trai ta là một văn nhân nên ta không muốn nhìn thấy nó bị vợ cầm dao đuổi mười con phố! Đây là chưa kể còn không đánh trả lại được!”.

Thu Lão Hồ tức giận nói: “Cái đồ vô dụng!”.

Ngô Thiên Tướng góp giọng nói: “Lão Hồ à, khi ở Mạc Bắc, lợn nái còn đắt hơn Điều Thuyền, tướng sĩ muốn lấy con gái ông thật không ít, ông nhắm mắt chọn bừa hai người là được thôi”.

“Cái bọn mù chữ đó thì không được”. Thu Lão Hồ lắc đầu nói: “Ta đây vì cả đời mù chữ nên mới bị bọn địa chủ trọc phú ép lên núi làm thổ phỉ. Hôm

nay được đổi đời, nhất định phải tìm một tướng công có học thức cho con gái mình mới được! Rồi sau đó tha hồ bế hai đứa cháu ngoại khỏe khoắn!”. Sau đó ông ta hướng về Hồ Thanh và nói: “Hồ quân sư à, hay là ta gả con gái ta cho người? Dù sao hai chị em chúng tình cảm rất tốt, có thể tranh đua cái gì Hoàng cái gì Anh đó, gả một đứa tặng một đứa! Đảm bảo người không thiệt thòi đâu”.

Hồ Thanh tí nữa cười phì ra, trêu đùa nói: “Một đứa con gái của ông đã có thể lấy đi nửa cái mạng của ta, hai người còn không phải là muốn lấy cả cái mạng của ta sao? Mọi người đều biết rõ nhau, chừa cho ta một con đường sống đi?”.

Mọi người cũng hòa vào theo: “Dứt khoát đợi lần sau kỳ thi tổ chức xong, chúng ta đi trên đường cướp về hai tên mặt mũi sáng ngời, trói lại đưa vào động phòng, làm tướng công bắt ép của hai chị em đó thì thế nào hả?!”.

Thu Lão Hồ đấm cho hội hòa vào mấy đấm, trực tiếp tìm Diệp Chiêu nói: “Tướng quân! Người nhất định phải làm chủ cho con gái thần, bọn nó cả đời này chỉ nghe theo người thôi!”.

Diệp Chiêu liên tục nói: “Được! Được!”.

Hứa thị vệ vội vàng bước đến bên cạnh Thu Lão Hồ, tỏ vẻ tội nghiệp nói: “Hồ đại ca, gả Thu Hoa cho tôi đi. Tôi đã có ý với cô ấy vài năm nay rồi, đừng có để ý đến mấy cái hội văn thơ bốc mùi đó. Nếu không phải hồi xưa bọn họ ngày nào cũng theo tướng quân, khiến huynh đệ đều tưởng là người của tướng quân, không dám ra tay, thì bây giờ ông đã làm ông ngoại rồi”.

Thu Lão Hồ cười lớn chế nhạo: “Theo đuổi một người con gái mà cũng không dám, chỉ riêng đức tính này của người cũng không đáng lấy con gái ta rồi?!”.

“Đúng vậy”, Diệp Chiêu cũng hơi say cốc đầu cậu ta nói: “Khi nào học thuộc hết chữ, luyện cho lá gan to hơn, thì hãy đến đề xuất cưới xin với nhạc phụ đại nhân”.

Mọi người lại được một trận cười lớn.

Trong tiếng chúc rượu, Diệp Chiêu lại uống tiếng bảy, tám cốc rượu nữa, cô chuẩn choáng hơi men nói: “Người đẹp đâu? Trên thuyền sao lại không có người đẹp? Mau gọi hai người tới múa đi! Hôm nay ta nhất định phải vui vẻ đến cùng với anh em!”.

Hồ Thanh cười nói: “Huynh đệ gặp mặt, lấy rượu làm vui, cần người đẹp làm gì chứ?! Bây giờ ở đây đều là đại quan, người còn sợ bọn họ vẫn giống trước đây trong người không có tiền phải nợ sao”.

“Đúng vậy!”. Mọi người đều cảm thấy tự hào, nhớ lại chuyện xưa, cảm khái nói: “Bây giờ đi vui vẻ, chúng tôi không mất tiền. Càng hưởng hồ đi uống rượu với tướng quân, mấy cô gái đó mắt ai cũng sáng lên, chúng tôi mới không mất hứng thú. May mà tướng quân là phụ nữ, làm chết bao nhiêu trái tim các cô gái, nếu không thì chẳng có đường sống đâu”.

“Có chuyện này sao?”. Diệp Chiêu mơ hồ.

“Có!”. Tiếng kêu ai oán chói lên bên tai.

Diệp Chiêu giải thích: “Người đẹp cảnh đẹp ngắm nhìn một chút cho lòng dạ thoải mái, ta chỉ thích nhìn đôi mắt đó, chứ không có ý gì khác...”.

“Đi thôi!”. Mấy người tức giận đập bàn, không khí trở nên chán ngán.

Diệp Chiêu cũng không thúc giục nữa, tiếp tục uống rượu.

Không có người đẹp để nhìn mọi người ngهن cao cổ, lục tục ra mạn thuyền, tranh nhau nhìn người đẹp ở trên các thuyền khác.

Mạc tướng quân nói: “Nhìn kìa! Dáng vẻ của Thù Dung ở Vạn Hoa Lô vẫn là đẹp nhất! Ngực lớn! Thật lớn! Thật là rất lớn!”.

Tiền Mạc Liêu lắc đầu: “Nhữ Đại sai, đặc biệt sai, Hoa Tu cô nương mắt phượng mày ngài, giọng nói nhẹ nhàng như làn nước hồ thu, dáng vẻ thanh mảnh như rặng liễu trước gió, đó mới thật sự là một tuyệt đại mỹ nhân”.

Xa Kỳ tướng quân lao đến, nhìn một lúc, coi thường nói: “Không có mắt nhìn, bọn họ làm gì có kỹ thuật trên giường tuyệt như cô nương Lục Thiên Thiên chứ?”.

“Đúng thế, đợi đã!” Thu Lão Hồ bỗng nhiên gọi to: “Mấy cô nương trên thuyền bên trái kia thật là xinh đẹp quá! Các người mau xem! Ở nhà nào đấy?!”.

“Cô đứng giữa là đẹp nhất, chính là người có đầu nhô cao hơn ấy”.

“Đồ gốc! Người phụ nữ chân dài eo nhỏ mới đẹp!”.

“Dáng vẻ của người con gái đó... mấy vị thiên kim tiểu thư đều không thể sánh được!”.

“Hình như chưa từng nhìn thấy cô ta ở đây bao giờ, bảo nhà thuyền lái sát vào, nhìn kỹ hơn tí”.

Bọn họ vội vàng gọi mọi người tới xem người đẹp, lại còn huýt sáo về phía người đẹp nữa.

Diệp Chiêu tò mò bước lại để xem, nhìn thấy chiếc thuyền mới ở phía không xa đang tiến dần về phía họ. Trên mạn thuyền có mấy người đẹp đang đứng, tất cả vây quanh một người đẹp mặc áo lông da cáo màu trắng, dáng vẻ của cô ta thật xuất chúng, như hạc đứng giữa bầy chim vậy, những sợi tóc vương lòa xòa bị gió sông thổi tung bay. Đợi thuyền tiến sát tới, dưới ánh đèn có thể nhìn thấy làn da của người đó đẹp như ngọc, trong đôi

mắt đen có ánh sao lấp lánh. Tuy không nhìn thấy ngũ quan, chỉ có dựa vào hình thái cũng đủ toát lên vẻ cao quý. Cũng có thể nói rằng những danh kỹ khác nếu so với người này thì đều chỉ là những cô gái bình thường.

Những tên say rượu vô sỉ vẫn tiếp tục huýt sáo, như muốn trêu người.

Diệp Chiêu nhìn một lúc, nặng nề gằn lên một tiếng: “Đừng huýt sáo nữa, đó là tướng công của ta”.

TƯỚNG QUÂN Ở TRÊN, TA Ở DƯỚI

Quất Hoa Tán Lý
www.dtv-ebook.com

Chương 14: Ra Chiêu Hiểm Hóc

Các cô nương trên mấy con phố nhỏ ở Hàn Sơn Quan đều thuộc vào loại cao cấp. Làn da nõn nà, ánh mắt chứa chan tình ý, động tác nhẹ nhàng, giọng nói mượt mà, lại thêm bộ trang phục lụa là và đồ trang sức đắt tiền nên diện mạo của mấy cô nương đó càng tăng thêm mấy phần. Hơn nữa ở vùng núi, tương lai không có, bọn họ lại càng thiếu tiền hơn người khác, vì vậy thấy Hạ Ngọc Cẩn tiêu tiền như nước người nào người nấy đều cố thể hiện sự nhiệt tình chu đáo, một là không sợ chết, hai là không sợ thế lực của tướng quân, ánh mắt lúng liếng còn thu hút hơn những người ca kỹ ở sông Tần Hà này. Chẳng trách mấy tên trên thuyền tướng quân, tuy tất cả đều huyết sáo vỗ tay nhưng chỉ thiếu mỗi điều là ghen tị muốn nổ đom đóm mắt.

Hạ Ngọc Cẩn rất mãn nguyện, con thuyền của cậu chòng chành tiến lại gần. Cậu muốn cho mọi người nhìn rõ sự tùy tiện phóng túng của Nam Bình Quận Vương là như thế nào! Đi đâu cũng có người đẹp hầu hạ! Tay ôm má ấp! Không hề thua kém vợ cậu ta!

Không ngờ, khi thuyền tiến lại gần, cậu ta rất kinh ngạc khi phát hiện những người con trai đó không huyết sáo nữa, Diệp Chiêu đang đứng hùng dũng giữa đám người, mắt nhìn chăm chăm vào cậu ta, sắc mặt có phần khó coi, không khí đột nhiên trầm hẳn xuống.

Đúng! Thứ ta muốn chính là kết quả này!

Hạ Ngọc Cẩn hể hả ôm lấy mấy người đẹp, dáng vẻ dương dương tự đắc.

Có một tên say rượu đi tới thì thầm với Diệp Chiêu vài câu.

Diệp Chiêu móc móc tay về phía Hạ Ngọc Cẩn, ý muốn để thuyền tiến sát vào hơn nữa.

Hạ Ngọc Cẩn đã không làm theo, lại còn vênh mặt trêu người Diệp Chiêu.

Diệp Chiêu bèn nắm lấy một sợi dây ở cạnh thuyền buộc vào một hũ rượu bằng đồng, quay quay trong không trung mấy vòng, rồi ném sang. Nháy mắt một cái, cái hũ rượu đã móc vào một cái cột của thuyền bên cạnh. Diệp Chiêu bước lên trên dây từ từ đi sang.

Trước mặt bao nhiêu người, cô ta định đánh cậu chắc?!

Hạ Ngọc Cẩn hơi lo lắng, nhưng nghĩ đến việc trước mặt mọi người mà cô ta dám đánh chông, chỉ cần tố cáo lên Hoàng thượng thì có thể chia tay ngay lập tức! Nghĩ đến đây, Hạ Ngọc Cẩn lại thấy vui vẻ phấn chấn. Cậu vội vàng ưỡn thẳng lưng lên, để mấy cô nương bên cạnh lùi ra vài bước, định bụng dùng cảm chào đón một trận đánh đau.

Nào ngờ, Diệp Chiêu trên người đầy mùi rượu, xiêu xiêu vẹo vẹo bước trên dây thừng, trước tiên nhìn mấy vị cô nương, rồi lại nhìn nhìn cậu ta, muốn nói gì đó nhưng lại thôi.

Hạ Ngọc Cẩn nhếch miệng hỏi: “Nhìn gì? Chưa bao giờ nhìn thấy đàn ông đi chơi gái à? A... Xin lỗi, ta quên mất cô là người đã quen với việc này rồi”.

Diệp Chiêu lườm mấy cô gái, bước tới thấp giọng hỏi Hạ Ngọc Cẩn: “Bọn họ là từ đâu đến vậy?”

Hạ Ngọc Cẩn ngẩng đầu nói: “Tôi muốn chơi gái, thì liên quan gì đến cô?”.

“Tôi không phải có ý đó, đừng có lớn tiếng như thế”. Diệp Chiêu túm lấy vai cậu ta, lúi vào một góc, hạ giọng xuống mức thấp hơn nữa, làm ra vẻ bí hiểm nói: “Dương Đô Kỳ nói người kỹ nữ bên cạnh anh rất xinh đẹp, dung mạo thật khác thường, nên bảo tôi đến hỏi xem cô nương này là ở thanh lâu nào, muốn đi thăm thú một chuyến”.

Hạ Ngọc Cẩn lúc này tức như muốn nổ tung, cậu ta co người lại, chỉ vào mặt Diệp Chiêu nói: “Các người vừa nãy vỗ tay reo hò, chính là vì muốn cướp cô nương của ta sao?!”

Vấn đề này thực sự là khó xử.

Diệp Chiêu chần chừ một lúc, cuối cùng hướng ánh mắt về phía sông, gật đầu trầm ngâm nói: “Chắc là thế...”.

Hạ Ngọc Cẩn có phần đắc ý, huênh hoang nói: “Hừ, cho dù cô có ôm hết ca kỹ ở Tần Hà này, ta cũng vẫn tìm được người đẹp hơn để hầu hạ! Cô quản được không?”.

Diệp Chiêu quay đầu lại nhìn cậu ta, thấy những chiếc lông cáo màu trắng đang phất phơ bên tai, khuôn mặt bị gió lạnh thổi khiến cho ửng đỏ đang biểu hiện rất đặc ý, rất lạnh lẽ, không tìm được buột miệng khen nói: “Thực sự là một mỹ nhân”.

Hạ Ngọc Cẩn xua xua tay: “Dù sao, tôi ở bên cạnh người đẹp của tôi rồi, cô về mà ở bên cạnh với đám đàn ông lỗ mãng đó đi”.

“Đừng nói năng lung tung”. Diệp Chiêu vội vàng giải thích: “Họ đều đã theo tôi sáu năm, đều là huynh đệ tốt cùng vào sinh ra tử. Tôi đã hứa sau khi chiến thắng trở về, sẽ mời mọi người một bữa ở Tần Hà để chúc mừng họ. Đến nay khó khăn lắm mới sống sót trở về, công thành danh toại, đại trượng phu nhất ngôn cửu đỉnh, không thể nói mà không làm được”.

“Ai muốn quan tâm đến việc của cô làm gì?”. Hạ Ngọc Cẩn thấy cô ta nói cũng có lý, nhưng trong lòng vẫn ngoan cố.

Diệp Chiêu kéo vai cậu ta, cúi xuống ghé sát vào tai hỏi bằng một giọng ấm áp: “Hay là... anh cũng qua đó cùng uống rượu với mọi người, anh thấy thế nào?”.

Hạ Ngọc Cẩn chau mày, tức tối muốn hất tay Diệp Chiêu ra.

Diệp Chiêu vẫn ghé sát vào bên tai cậu ta cười hì hì nói: “Tôi giới thiệu anh cho bọn họ, được không hả?”.

Biểu hiện cương trực cứng cỏi của cô ấy thường ngày dường như dịu dàng hơn một chút, trên môi nở một nụ cười ấm áp. Đôi mắt màu lưu ly đó thật thu hút, ánh lên tia sáng trong ánh đèn mờ mờ, hòa lẫn với khung cảnh sóng nước lấp lánh trên mặt sông, dường như lại càng quyến rũ hơn.

Hạ Ngọc Cẩn do dự một lúc mới cứng cỏi trở lại, định mở miệng từ chối.

Không ngờ, trong chiếc thuyền đối diện xuất hiện một tên say rượu hướng về thuyền bên này gọi lớn: “Mỹ nhân ơi! Mỹ nhân xinh đẹp chân dài eo nhỏ mà các người vừa nói đâu rồi?”

Thu Lão Hồ thấy náo nhiệt càng lúc càng hay, thấy hết đứa này đến đứa khác phá hỏng bầu không khí, tức đến nổi đá cậu ta xuống sông, giận dữ mắng: “Nói năng lung tung! Hành động hàm hồ! Cái gì mà người đẹp eo nhỏ chân dài! Đó rõ ràng là chồng của tướng quân! Người còn dám trêu ghẹo à! Không nhìn thấy mọi người đang im miệng sao?!”.

Diệp Chiêu cảm thấy người đàn ông trong lòng mình đột nhiên gồng cứng người, sắc mặt càng lúc càng khó coi, nên cô muốn giải thích.

Hạ Ngọc Cẩn giẫm mạnh vào chân Diệp Chiêu, lại ném nắm đất trong bồn hoa về phía cô, vùng vẫy còn mãnh liệt hơn con hổ bị mắc bẫy.

Diệp Chiêu không còn cách nào khác, đành buông tay ra.

Hạ Ngọc Cẩn thừa cơ lao vào trong thuyền, đóng mạnh cửa vào.

Diệp Chiêu bước tới gõ cửa, xin lỗi nói: “Đừng tức giận, mấy huynh đệ không phải cố ý, chỉ là nhất thời không nhìn rõ”.

“Cút! Cô là đồ vợ thối! Sau này đừng xuất hiện trước mặt tôi!”. Tiếng trách móc của Hạ Ngọc Cẩn lấn át cả tiếng sáo, cứ vang mãi trên sông Tần Hà: “Ta xin thề với trời! Sau này có cô thì không có tôi!”.

Mấy cô nương ở phố nhỏ nhìn cười đến phát hoảng, lần lượt xin cáo từ Diệp Chiêu, lén lút nhìn trộm cô rồi sau đó quay trở vào trong thuyền an ủi người chủ của họ.

Diệp Chiêu tức xì khói, lầm lũi trở về, thấy huynh đệ trên thuyền ai ai cũng cười đau cả bụng. Thu Lão Hồ người đầu tiên còn giáo biện: “Tên tiểu tử này được đấy, đối diện với tướng quân cứng rắn như thế, biết rõ là không phải đối thủ mà còn dám đóng cửa ngoan cố chống cự! Có một chút tính cách mạnh mẽ của ta năm đó! Tướng quân thật có con mắt nhìn người!”.

Diệp Chiêu lập tức giơ chân lên đập mạnh vào mông kẻ đang nói năng lung tung đó, đẩy lão xuống sông làm bạn với anh em, sau đó mặt hầm hầm quay lại uống rượu.

“Lạnh chết tôi mất!”, Thu Lão Hồ vừa vùng vẫy vừa gào thét: “Tướng quân! Cô quả là trọng sắc khinh bạn, tôi chưa xong với cô mà!”.

Diệp Chiêu nhắc bình rượu lên quăng về phía đó: “Cút!”.

Hồ Thanh suốt từ nãy vẫn ngồi trong thuyền ôm lấy ly rượu uống giải sầu, dụi dụi mắt, bò tới, nói nhỏ vào tai Diệp Chiêu: “Tướng quân, cô say rồi”.

Diệp Chiêu uống hai ngụm rượu, đập bàn tức giận nói: “Vớ vẩn! Ta đây nghìn chén cũng không say!”.

Hồ Thanh chăm chú nhìn Diệp Chiêu từ đầu tới chân, lắc đầu: “Thôi đi, tôi biết cô bảy tám năm nay rồi. Mỗi lần cô uống rượu say đều trêu gheo đàn bà con gái, lần này gặp phải trở ngại hả?”.

Diệp Chiêu phẫn nộ nói: “Tôi trêu đùa tướng công nhà tôi thì có coi là trêu đùa không? Còn hơn anh mỗi lần uống say, đều chạy đi khắp nơi bắt người ta nghe anh hát sơn ca, giọng thì khó nghe hơn cả vịt đực. Trêu từ Mạc Bắc chạy đến Nam Di, nội dung thì kinh khủng đến nỗi ai cũng nôn hết mọi thứ ăn từ hôm trước! Tôi cảnh cáo anh, lần này muốn hát thì ra ngoài tìm Thu Lão Hồ ấy! Còn dám tìm tôi thì tôi sẽ cho anh xuống nước tắm đấy!”.

Một thoáng u buồn lướt qua trong mắt Hồ Thanh, nhưng rất nhanh Hồ Thanh đã lấy lại sự vô tư thường ngày, cười nói: “Có gì mà mất mặt chứ, người con trai thích một người con gái, việc gì ngu ngốc cũng đều làm vì cô ấy. Nhưng tướng công nhà cô đối đãi với cô như thế, e rằng là rất không thích nhỉ”.

“Ha ha, từ đầu đến cuối đều từ chối, lại thêm ba lần bốn lượt chống đối, anh ta không những là rất không thích mà đơn giản là hận”. Diệp Chiêu ngẩng đầu nốc cạn ly rượu: “Nhưng sự phẫn nộ của anh ta cũng sắp đến giới hạn rồi”.

Hồ Thanh hỏi: “Trận đánh này, tướng quân định đánh thế nào?”.

Diệp Chiêu hất chiếc cốc, rượu trong cốc đổ đầy ra bàn, Diệp Chiêu lấy tay chấm vào rượu vẽ một tòa vi thành lên mặt bàn, sau đó điềm nhiên nói: “Khai cục đã là con đường chết, nên phải có kế hiểm mới được”.

Hồ Thanh lại hỏi: “Tấn công lâu vẫn không có kết quả thì nên xử lý thế nào?”.

Diệp Chiêu quyết đoán nói: “Tạm lui, dụ địch xuất trận”.

Hồ Thanh hỏi: “Lúc nào phản kích?”.

Diệp Chiêu đáp: “Chính là đêm nay”.

Cốc rượu trong tay bị bóp vỡ vụn

Trên đời này, chẳng có đối thủ nào cô ấy không thắng được! Con mồi sẽ
khó mà trốn thoát được!

TƯỚNG QUÂN Ở TRÊN, TA Ở DƯỚI

Quất Hoa Tán Lý
www.dtv-ebook.com

Chương 15: Thỏa Thuận Ba Năm

Mặt trăng đang từ từ chìm xuống. Chân trời phía Đông, mặt trời bắt đầu ló rạng chiếu ra những tia sáng bình minh đầu tiên. Tiếng hát tiếng sáo trên sông Tần Hà cũng đã ngừng, đám người lần lượt ai nấy trở về nhà mình.

Hạ Ngọc Cẩn cả tối chơi không vui. Đây là lần thứ hai cậu chịu nhục vì bị mấy chục người đàn ông vây lại trêu đùa tưởng cậu là kỹ nam. Sự an ủi nhẹ nhàng của mấy cô nương và những câu khuyên răn của đám bạn nhậu cũng không thể làm vơi bớt đi sự phẫn nộ trong lòng cậu. Trong khi đó thì người đàn bà mang lại nhục nhã cho cậu lại ngang nhiên ngạo mạn đi về tiếp tục vui vẻ, thiếu mỗi làm cậu ta tức chết thôi!

Nhưng cậu ta có thể làm thế nào đây?

Đánh phụ nữ là việc cậu ta không nỡ làm, hơn nữa cũng không đánh nổi một ngón tay của cô ta...

Cậu ta không sợ cãi nhau trên phố, nhưng nghĩ lại một chút, cho dù mắng cô ta không có dáng vẻ phụ nữ hay ức hiếp đàn ông, thì mất mặt vẫn là mất mặt nhà mình.

Muốn lấy mẫu thân để uy hiếp đối phương, nhưng lại sợ mẫu thân nhà mình đang sống vui vẻ lại buồn phiền chết mất.

Mấy người thiệp lại càng không có hy vọng gì, sớm đã tranh nhau thông đồng với địch, bị dụ dỗ mất rồi.

Dùng mỹ nhân kế? Cô ta là con gái, mỹ nhân kế cái khi gì!

Lừa cô ta? Cô ta ăn uống chơi bời đều không thích, ngày nào không bận rộn việc quân thì mãi mê luyện võ, vẫn chưa tìm thấy điểm yếu gì!

Bắt cóc? Việc này thì đừng nghĩ làm gì...

Hay là bắt người nhà cô ta đến để lợi dụng? Cậu ta tuy là súc sinh... nhưng vẫn chưa súc sinh đến mức độ đó!

So về võ lực, về quyền thế, về độ vô lại, về độ lưu manh, vẫn còn kém xa.

Hạ Ngọc Cẩn rơi vào một tòa thành đơn độc đang bị bao vây tứ phía, lương thực đã hết, viện binh cũng bị chặn đứt. Nếu như mở cổng thành đầu hàng thì thực sự là không còn gì nữa. Cả cuộc đời còn lại của cậu ta sẽ phải nhục nhã xin ăn dưới tay một người phụ nữ, rồi còn phải thay đổi cuộc sống của mình, chịu lép vế chả khác gì con rể sống ở nhà vợ vậy, ngày nào cũng phải cẩn thận từng li từng tí nịnh vợ để sống qua ngày.

Không! Đại trượng phu thà chết chứ không chịu nhục, cho dù đơn độc không có sự giúp đỡ, cậu ta cũng phải ngoan cường đến cùng, quyết không để người đàn bà đó coi mình như con rể phải sống ở nhà vợ được!

Hạ Ngọc Cẩn nghĩ đến đó cảm thấy vô cùng hưng phấn. Mở to đôi mắt đỏ vằn những tia máu của một kẻ say ra, nắm lấy cốc rượu, chỉ lên trời mà gào: “Ta là con trai của An Vương, là Nam Bình Quận Vương, chứ không phải là đồ vô dụng! Ta lần này về sẽ bỏ cô ta! Cho dù bị Thánh thượng lôi ra Ngọ môn xử trảm cũng phải bỏ cô ta!”.

Mấy vị cô nương vội vàng lên trước ngăn lại: “Quận Vương, nhất định không được!”.

Hạ Ngọc Cẩn tức giận nói: “Đừng ngăn ta! Chẳng lẽ các người cho rằng ông đây sợ chết sao?! Nói cho các người biết! Từ khi sinh ra đến giờ! Ông đây không sợ nhất chính là chết!”.

Mấy vị cô nương kia ra sức lắc đầu: “Người bước tiếp thêm một bước thì sẽ rơi xuống nước đấy!”.

“A... Người đâu... Quận Vương rơi xuống sông rồi...”

“Cứu với...”

Mùa xuân sắp tới, nước sông Tần Hà cực kỳ lạnh giá...

Mấy người đàn ông đã về nhà hết rồi.

Hạ Ngọc Cẩn khoác một đồng áo trên người, tay ôm một cái lò sưởi nhỏ, để người hầu cầm chiếc áo lông cáo màu trắng ướt nhoét của mình, hiện ngang hùng dũng đi về An Vương phủ.

An Thái Phi từ lâu đã biết con trai mình thường xuyên ra ngoài làm loạn, vì thế luôn để cổng mở, đồng thời để đại a hoàn bên cạnh mảng mỏ cậu ta vài câu, khóa hai lớp cửa, không cho phép ra ngoài chạy lung tung.

Hạ Ngọc Cẩn tức giận đẩy mấy người đang ngăn cậu ta lại, lấy hết can đảm, xắn tay áo lên, lao đến nơi mà Diệp Chiêu ở, định dùng giấy trắng mực đen, tiền trăm hậu tấu viết giấy từ cô ta, đuổi cái đồ vừa không biết quan tâm đến tướng công còn cùng thuộc hạ trêu ghẹo tướng công ra ngoài cửa.

Người hầu bên cạnh cậu ta cứ lôi cậu ta lại nói: “Quận Vương, người mau đi tỉnh rượu đi, gây chuyện với tướng quân là mất mạng đấy! Cô ấy giết rất nhiều người rồi, không thiếu người như cậu đâu, ngài thật đáng thương đáng thương quá đấy...”.

Không ngờ, hai người chủ tớ lao vào phòng trống, cả căn phòng trống không, chỉ có Thu Hoa và Thu Thủy đang ngủ trong phòng bên.

Hạ Ngọc Cẩn gọi hai người đó dậy, hỏi: “Tướng quân đâu?”.

Thu Hoa cười nham hiểm, giống như bà chủ của quán bánh bao nhân thịt vậy.

Thu Thủy tốt hơn một chút, chỉ hướng giúp cho cậu ta.

Hạ Ngọc Cẩn nhìn theo hướng cô ta chỉ, chính là thư phòng của mình, trong lòng có phần hơi lo lắng.

Trong thư phòng có thắp một ngọn đèn thủy tinh. Tướng quân đang dựa vào lưng ghế, bảo kiếm đặt bên cạnh, trong tay đang cầm một quyển sách, lật vài trang xem xem, không khí có phần kỳ quái khó miêu tả.

Hạ Ngọc Cẩn đẩy cửa bước vào, vênh mặt hỏi: “Cô đến đây làm gì?”

Diệp Chiêu giơ giơ quyển “Bắc Hiệp Kí” trong tay lên, cười nói: “Những quyển sách của anh ở đây thật rất hay”.

Hạ Ngọc Cẩn đưa tay giật sách lại, tức giận nói: “Ai cho phép cô ở đây lục lọi hả?”.

Diệp Chiêu thản nhiên: “Xem thôi, không được sao?”.

“Tất nhiên không được!”. Hạ Ngọc Cẩn nghĩ lại nổi uất ức tối nay, tức giận đùng đùng nói: “Cô cướp nhà của tôi, phòng ngủ của tôi, cuộc sống của tôi, thậm chí còn cướp cả tình nhân của tôi! Bây giờ còn ngồi ở đây làm gì chứ?! Đến nơi yên tĩnh cuối cùng của tôi cô cũng định cướp nốt sao?! Nếu cô muốn ép ta chết, ta sẽ liều mạng với cô!”.

“Bình tĩnh bình tĩnh!”, Diệp Chiêu định vuốt ve con mèo đang bị ép đến nỗi định xù lông lên: “Tôi đến là muốn đưa cho anh một món đồ”.

Hạ Ngọc Cẩn không ngại ngần nói huych toẹt: “Cô thì cho tôi cái gì được chứ?!”.

Diệp Chiêu đứng lên, lấy ở trên bàn một tờ giấy đẩy về phía cậu ta.

Hạ Ngọc Cẩn nhìn biểu hiện nghiêm túc của Diệp Chiêu, rồi hướng ánh nhìn về phía tờ giấy. Lời văn trên tờ giấy khá tốt, vài dòng chữ nhỏ cứng cáp được viết một cách rất mềm mại, đẹp mắt, mở đầu là đoạn: Nam Bình Quận Vương Hạ Ngọc Cẩn xin lập thư từ vợ. Trước tiên là cảm ơn ân đức của Hoàng thượng, sau đó thành khẩn thể hiện hai người tính cách không hợp, căm ghét lẫn nhau, ân đoạn nghĩa tuyệt, cam tâm chia tay, từ bây giờ việc ai người nấy làm, không can thiệp lẫn nhau, dưới đây là chữ kí của Diệp Chiêu.

“Thật... thật sao?”, Hạ Ngọc Cẩn xem đi xem lại tờ giấy, xác nhận chữ kí vết tích không sai, bỗng chốc nghệt ra. Sự tức giận trong lòng anh ta tự dưng biến mất, tất cả những mong muốn bỏ vợ lại bị nhét vào trong bụng, chỉ lắp ba lắp bắp hỏi: “Cô... cô thực sự tự nguyện?”.

Diệp Chiêu thở dài: “Người ta đã không muốn thì đừng miễn cưỡng làm gì, có lấy gậy đánh thì cũng chả có ý nghĩa gì, cái đạo lý này tôi hiểu chứ. Vốn dĩ ôm lấy vận may, mong hai người tính tình hòa hợp, kết quả lại là mèo chuột ghét nhau, điều này nhất thiết không thể tiếp tục được. Chia tay sớm một chút còn để lại chút ít tình cảm, gặp nhau trên đường cũng dễ bề nói chuyện. Nếu cứ cố bám đến cùng, thì hai người chỉ làm tổn thương đến nhau thôi”.

Trước đây sao mình không phát hiện ra cô ta hiểu biết lý lẽ như thế nhỉ?

Tất cả những việc trong lòng bỗng nhiên đạt được, Hạ Ngọc Cẩn cảm động đến nỗi suýt nữa phát khóc.

“Nhưng...” Diệp Chiêu dừng lại một lúc, vẻ khó nói: “Việc thành thân của chúng ta là do Thái hậu ban hôn, đến nay chỉ mới được ba, bốn tháng, nếu chia tay quá nhanh, là phụ lòng ân đức của Thái hậu và Hoàng thượng. Vì thế tôi sẽ kéo dài việc chia tay sau ba năm nữa, đến lúc đó đích thân tôi sẽ lên cung diện, tâu việc này với Hoàng thượng, ý anh thế nào?”.

Hạ Ngọc Cẩn nhìn tờ giấy ly hôn, bây giờ là Đức Tông năm thứ chín, thời gian thực hiện lại là Đức Tông năm thứ mười hai.

Diệp Chiêu lại nói: “Đơn ly hôn đã đưa đến tay anh, chỉ cần anh kí tên đóng dấu, ba năm sau đưa đến quan phủ là được. Tôi và anh đã là vợ chồng, cho dù là không muốn cũng coi là cái duyên, tốt xấu gì cũng phải giữ thể diện cho Hoàng thượng, Thái hậu, An Khánh Vương phủ và Trấn Quốc Công phủ”.

Ba năm sẽ trôi qua rất nhanh.

Có tờ giấy đích thân kí tên này trong tay, cô ta tuyệt đối không thể giở trò được.

Hạ Ngọc Cẩn trong lòng như trút được gánh nặng, toàn thân bỗng nhiên thoải mái hẳn, đến nhìn Diệp Chiêu cũng thấy thuận mắt đi nhiều, nửa đùa nửa thật nói: “Như thế cũng tốt, dù sao cô cũng không thích tôi, chia tay rồi thì ít nhất khi ngủ cũng không cần mang binh khí chứ? Đừng nhìn nữa, tốt xấu gì thì An Vương phủ cũng là nhà ta, người cũng là người của ta, động tác nhỏ này của cô không qua nổi mắt ta đâu”.

Diệp Chiêu rất ngạc nhiên nhìn anh ta: “Đối phó với anh mà phải dùng đến binh khí sao?”.

Hạ Ngọc Cẩn hơi đỏ mặt: “Vậy trong đêm tân hôn cô mang binh khí làm gì? Định dọa tôi à?”.

Diệp Chiêu im lặng một lúc, mới nói: “Anh sợ là do nghĩ quá nhiều thôi. Có điều đây là thói quen do đánh trận, để lúc nào thuận tiện cũng có thể nhảy lên tấn công hoặc rút lui. Có lần tôi đang ngủ còn suýt bị thích khách ám sát, vì thế bây giờ dưới gối tôi không có vũ khí, là tôi ngủ không ngon giấc. Vì thế mà làm anh sợ, lại quên giải thích, là do tôi không đúng”.

Hạ Ngọc Cẩn chờ người ra một lúc.

Cuộc mô tả sơ lược về cuộc chiến khốc liệt ở Mạc Bắc, lại hiện lên trong kí ức cậu ta.

Diệp gia bị tiêu diệt hết, Mạc Bắc bị cướp thành, ba nghìn dũng sĩ hi sinh, máu chảy thành sông, xương chất thành núi.

Đằng sau cái tên gọi “Diêm Vương sống” là tấm lòng và sự kiên cường như thép đó.

Cô ta được rèn luyện trong mưa tên bão đao, có thể làm được một vị tướng quân tốt, nhưng lại không thể trở thành một người vợ bình thường được.

Đàn ông con trai cả kinh thành tình nguyện làm lính dưới tay cô ta rất nhiều, nhưng người tình nguyện lấy cô ta lại chẳng được bao nhiêu. Cô ta vừa kiêu ngạo vừa anh dũng như thế, sao có thể cam tâm tòng phu dạy con được? Sống một cuộc sống giống như bao người phụ nữ bình thường khác? Nếu như chia tay, bất luận lý do là gì, chỉ sợ là cả đời cả kiếp này không lấy được chồng nữa.

Nhưng cô ta vẫn tình nguyện quên mình, lựa chọn chia tay.

Liệu có phải là mình... làm hơi quá đáng không?

Sau khi suy nghĩ, Hạ Ngọc Căn mới bắt đầu cảm thấy trong lòng hơi bối rối.

“Anh không cần phải suy nghĩ. Đây là cách mà tụi tôi chọn, không liên quan gì đến anh”. Diệp Chiêu nhìn thấu tâm tư của cậu ta, miệng mỉm một nụ cười vừa như có vừa như không, “Nếu anh cảm thấy ngại, thì mời tôi uống rượu đi. Để chúng ta cùng chúc mừng việc chia tay thành công, tốt xấu gì cũng là vợ chồng, dù ân tình đoạn tuyệt nhưng ân nghĩa vẫn còn, sau này cũng có thể là bạn bè anh em tốt mà!”.

Hạ Ngọc Cẩn cố gắng giải tỏa tâm tư, cười gượng nói: “Cũng đúng, ít đi một kẻ thù, thêm một người anh em”.

“Hạ Quận Vương có thể thoải mái!”. Diệp Chiêu không ngại ngần vỗ vai nói: “Anh có biệt hiệu khắp Thượng Kinh này, chỗ nào ăn uống chơi bời tốt nhất anh đều biết. Mời khách không được kệt xin đâu đấy. Nhất định phải mời tôi uống loại rượu ngon tốt nhất, ăn loại món ăn ngon nhất!”.

Hạ Ngọc Cẩn vỗ ngực bảo đảm: “Yên tâm! Sau này cô muốn gì, cứ nói! Tôi Hạ Ngọc Cẩn cho dù phải lên núi đao xuống biển lửa cũng sẽ làm cho cô!”. Sau đó cậu ta quay người chạy ra ngoài, vừa chạy vừa hét: “Rượu ở Hạnh Hoa Lâu ngon nhất, thịt dê nhà lão Cao ngon nhất, thật thích hợp chống lạnh mùa đông, cô ở du thuyền một đêm, cơ thể cũng lạnh rồi, tôi đi lấy cho cô vài lạng về nhắm rượu”.

Diệp Chiêu sau khi tiễn anh ta rời đi, vừa vẽ tranh trên bàn vừa mỉm cười tự nói với mình: “Đạo dùng binh, tấn công từ trái tim là thượng sách. Bao vây thành rồi cứ thế tấn công”.

TƯỚNG QUÂN Ở TRÊN, TA Ở DƯỚI

Quất Hoa Tán Lý
www.dtv-ebook.com

Chương 16: Quý Kế Của Những Người Thiếp

Việc chia tay lớn như thế, cho dù Hạ Ngọc Cẩn có ngỗ ngược đến thế nào thì người đầu tiên Hạ Ngọc Cẩn muốn báo vẫn là mẹ mình.

An Thái Phi đặt tay lên ngực, nước mắt tràn mi, liên tiếp nói vài tiếng tốt quá. Đồng thời vui mừng vì không cần ngày nào vừa ngủ dậy đã bị con dâu tới thỉnh an, cũng không cần trách móc con dâu nhà mình chỉ suốt ngày đi qua đi lại phòng bà ta, không biết có phải là nhằm trúng đưa a hoàn nào muốn lấy về làm thiếp không, càng không cần lo lắng con mình bị đánh đau nữa. Vì từ khi tướng quân điều chỉnh lại quân vụ, giết người không tiếc tay, bà ta ngày nào cũng mơ thấy ác mộng con mình bị con dâu lôi đi chém đầu...

Hạ Ngọc Cẩn báo cáo xong xuôi, vui vẻ ra ngoài tìm rượu thịt cho vợ.

Dương Thị từ xa nhìn thấy vẻ mặt vui vẻ của cậu ta mấy ngày gần đây, trực giác bảo có điều gì đó không tốt. Lập tức gọi Vân Hương, một a hoàn thân tín, sai cô ta đi nghe ngóng tin tức. Vân Hương lạnh lẽo đáng yêu, là ý trung nhân muốn lấy làm vợ của nô tài thân tín bên cạnh Quận Vương. Cậu ta vì muốn lấy lòng ý trung nhân, lập tức nói rõ chuyện chia tay cho cô ta nghe, đồng thời cũng không quên dặn dò, việc này bí mật, nhất định không để lộ ra cho người khác biết.

Vân Hương nghe lệnh, quay đầu nói hết mọi chuyện cho Dương Thị nghe, Dương Thị thất kinh.

Nhà họ Dương thực ra là một hoàng thương bị sa sút. Bố cô ta bị bắt học hai mươi năm đèn sách, khó khăn lắm mới thi được cử nhân, lại đút lót chạy quan hệ mới mua được một chức quan nhỏ, vì ngoài tiền ra chả có bản lĩnh gì, nên trên quan trường thường xuyên bị coi thường, đi đâu cũng gặp trở ngại. An Vương cơ thể yếu đuối, không thể thường xuyên ra ngoài, Hoàng thượng phá lệ để ông ta giám quản hoàng thương. Tuy không có quyền thế, nhưng đây lại là một công việc béo bở, cũng coi là bù đắp sự tiếc nuối mà trước đây An Vương vì lao碌 mà mất sớm. Dương gia biết tin Hạ Ngọc Căn muốn lấy thiệp để xung hi, liền gả cô ta, đưa cháu gái không được yêu mến cho cậu ta, để đổi lấy vài năm phú quý.

Ở trong khu phủ nhỏ xíu, sống một cuộc sống không được chiều chuộng, cẩn thận tí mĩ xin cơm trong tay chủ mẫu, bị người ta coi thường, dần dần tuổi xuân qua đi, năm tháng qua đi, sau đó chỉ mong vào kiếp luân hồi ở kiếp sau.

Đây chính là số mệnh của cô ta.

Vốn dĩ cô ta đã chấp nhận số phận, nhưng lại gặp một vị tướng quân như thế.

Tướng quân bận việc, Quận Vương lại mãi vui chơi, mọi việc trong phủ Nam Bình Quận Vương đều do một tay cô ta sắp xếp, đại bộ phận nhân tình giao tiếp trong phủ đều phải thông qua cô ta trước. Vài tháng nay, mọi việc cũng được xem là ổn thỏa. Tướng quân rất hài lòng, được biết cô ta xuất thân là hoàng thương, tai nghe quen mắt nhìn nhiều, cũng có chút ít tài năng kinh doanh, cũng coi là thông minh lanh lẹ. Vì thế giao hết của hồi môn và điền sản cho cô ta quản lý, cho cô ta một khoản tiền công rất hậu hĩnh. Thậm chí còn cho phép cô ta, đợi sau khi toàn bộ Nam Bình Quận Vương phủ sửa xong, chuyển về đó sẽ để cô ta lo hết mọi việc.

Vị trí của cô ta trong phủ hôm nay không thể so sánh được, là người mà tất cả quản gia nô bộc đều phải lấy lòng, đến cả những quan phu nhân có

địa vị thấp hơn tí chút, nhìn thấy cô ta cũng phải khách sáo, chỉ sợ đắc tội với tướng quân ở phía sau.

Thiếp phòng có thể quản lý việc trong nhà, còn chưa dùng đến cái ác danh hồ ly mê hoặc chủ nhân, đại nghịch bất đạo, đây là niềm may mắn nào sánh bằng? Có vinh dự nào sánh bằng? Còn niềm vinh hạnh nào sánh bằng? Chủ mẫu đối với thiếp phòng không những không ghen ghét, mà còn rất yêu thương, thậm chí còn thưởng cho bọn họ, làm gì có nhà nào tìm được người thứ hai?

Nếu như tướng quân và Quận Vương chia tay, chủ mẫu mới đến, thì cô ta sẽ thành thế nào chứ?

Vận cô ta không tốt nên mới bị làm thiếp, lại không phải là người không có lòng tự trọng.

Cho dù chủ mẫu mới không phải là người đổ ky, có thể cho cô ta điều tốt, nhưng tuyệt đối không thể nhiều hơn nửa số mà tướng quân cho được.

Đã được sung sướng rồi làm sao có thể quay về khổ cực được?

Đã có hy vọng rồi làm sao có thể rơi vào đầm lầy tuyệt vọng được chứ?

Dương Thị nghiêng răng nghiêng lợi, suy nghĩ một lúc, trong lòng lo lắng, vội vội vàng vàng sai người đi tìm My Nương và Huyền Nhi, cùng nghĩ đối sách.

My Nương nghe được tin dữ, nước mắt chỉ chực rơi xuống. Bản thân tướng quân không thích trang điểm, nhưng lại thích nhất ngắm người đẹp trang điểm cẩn thận, vì thế trên tay cô ta đeo một chiếc vòng ngọc trắng, mái tóc cài một chiếc trâm ngọc trai hình bướm trên hoa, tai đeo đôi khuyên tai hình hoa mẫu đơn vàng nạm ngọc bích, giữa eo là dây lưng đá ngọc bích, tất cả đều là do tướng quân tặng, lại còn là đồ nghệ thuật chế tác của Tây Mán rất hiếm gặp nữa chứ. Tướng quân còn tặng cho bọn họ những

tấm lụa đẹp và những tấm da lông thú quý hiếm để họ mặc, tùy bọn họ thích chưng diện thế nào thì chưng diện thế đó. Mấy ngày trước, nhân ngày Thiên Quan Âm, mọi phụ nữ trong nhà đều đi thắp hương. Cô ta trang điểm vô cùng xinh đẹp, thu hút biết bao nhiêu ánh mắt ghen tị của những người phụ nữ khác, rõ ràng là họ chỉ muốn đẩy cô ta xuống vài tầng hố sâu. Nếu như thay một người chủ mẫu ghê gớm khác, căm ghét diện mạo cô ta, ra tay hạ thủ thì phải làm thế nào?

Huyền Nhi lại mắt chữ O mồm chữ A, mãi mà không nói ra lời được. Anh trai cô ta là một chức quan quân nhỏ cấp thấp, vì tính cách cương trực, đắc tội với quan trên, đi đâu cũng bị áp bức. Tướng quân sau khi nghe cô ta nói đến chuyện này, liền sai người đi điều tra sự việc. Sau khi xác nhận là chính xác, bắt cấp trên của anh cô ta và phạt cho một trận. Sau đó điều chỉnh chức vụ, cất nhắc lên hai cấp, khiến cả nhà vô cùng mừng rỡ. Hơn nữa tướng quân còn đồng ý sau khi chia phủ, để cô ta thường xuyên về thăm nhà. Em út của cô ta năm nay đã ba tuổi rồi, thông minh lanh lợi, đáng yêu như bông hoa tuyết, nhìn thấy cô ta liền dễ thương gọi chị ơi, thực sự đáng yêu quá đi mất. Nếu như lại thay một chủ mẫu trọng quy tắc, không cho cô ta về nhà thì làm sao đây?!

Mọi người đều rõ ràng ý thức được nguy cơ trước mắt.

Tướng quân đi rồi...

Tất cả cuộc sống tốt đẹp đều trở thành bong bóng.

Bọn họ làm sao có thể để chuyện này xảy ra trước mắt chứ?!

Ba người phụ nữ cùng có mối lo chung, trong chớp mắt đứng chung chiến tuyến, cùng nhau thề nguyện:

“Bất kể phải dùng thủ đoạn thế nào, quyết không để Quận Vương và tướng quân chia tay!”.

Diệp Chiêu đang hưng phấn ngồi trong hoa viên vừa mài đao vừa đợi rượu thịt, bỗng nhiên nhìn thấy ba người phụ nữ khí thế hùng hổ lao đến.

Trong tay Dương Thị đang bưng một bát canh giúp giải rượu, My Nương thì đang bê một đĩa bánh hạnh nhân, Huyền Nhi thì đang bê một rổ quýt to. Ba người nhanh chóng vây quanh Diệp Chiêu, mắt thì vừa lạnh lùng vừa dịu dàng, nụ cười vừa lạnh lùng lại vừa ngọt ngào, nhìn thấy tự nhiên cảm thấy không bình thường.

Diệp Chiêu bỏ đao xuống, nghi hoặc nhìn những người đứng xung quanh, nghiêm giọng hỏi: “Các người đang làm gì đây?”.

Cả ba người đều đồng thanh nói: “Nghe nói tướng quân tối qua say rượu, đến để hầu hạ”.

Tối qua Quận Vương uống rượu xong rơi xuống nước, không phải là say còn ghê gớm hơn sao?

Diệp Chiêu lấy tay vỗ vỗ đầu, càng thấy không hiểu gì cả.

My Nương và Huyền Nhi không ngừng lấy ánh mắt cổ vũ Dương Thị. Dương Thị cầm chiếc thìa bạc thổi hơi nóng trong bát canh giải rượu, vừa nhẹ nhàng đưa đến miệng Diệp Chiêu, vừa nhỏ nhẹ nói: “Việc tối qua, Quận Vương thật không chu đáo, sợ đã làm tướng quân buồn phiền. Nhưng anh ta cũng không phải thường xuyên như vậy, những cô nương trang điểm đẹp dễ đó, qua một đêm là quên ngay, còn không bằng con chó con mèo. Tướng quân nhất định không được để trong lòng. Hơn nữa con người thiếu gia cũng không xấu như thế, tính tình rất tốt, người hầu sai việc, chỉ mắng một hai câu, rất ít khi xử phạt nặng. Tuy cũng có ở bên ngoài làm loạn, bị người ta đuổi tận đến nhà đánh cũng có, tiêu tiền lung tung cũng không khiến gia đình phá sản, vì thế cũng không nên coi là cái gì to tát lắm. Anh ta lúc còn nhỏ cơ thể yếu đuối, bị Thái Phi nhốt ở trong phủ chữa bệnh mười năm liền, lại sợ nhờ anh ta có mệnh hệ gì, đến máu cũng không cầm được,

vì thế mới gọi thiếp vào phủ. Thực ra cũng không phải là ân sủng gì. Sau này sức khỏe thiếu gia tốt lên, thời thiếu niên tâm tính bộc phát, ham chơi một chút, phu thê mới thành thân sống với nhau đều phải tự điều chỉnh, sẽ ổn định rất nhanh thôi...”.

My Nương tiếp lời: “Quận Vương thật sự là người rất tốt, cũng không phải là người ngốc nghếch. Những anh em trong hoàng tộc trước khi kết hôn đều cần có thê thiếp, Thái Phi đã chọn thiếp và Huyền Nhi tới phục vụ. Nhưng thiếu gia nhất mực lạnh lùng, tuy cũng có đến, nhưng không hứng thú lắm. Thiếp lúc đó còn không hiểu, hỏi anh ta tại sao? Quận Vương nói mộ chôn ở biên giới phía bắc lại nhiều lên, xương cốt của những người tử trong phủ bị đưa đi, có người của nhà hầu gia nào đó, cũng có người là nhà đại quan, không phải đặc tội với chủ mẫu bị xử phạt, mà chính là bị người có mưu đồ hãm hại, trong đó có vài người trước đây anh ta đã từng gặp, đều là những mỹ nhân thông minh xinh đẹp, đều rơi vào tình trạng đáng thương như thế, trừ phi được nhận ân chuẩn quá hậu, nếu không thì cũng khó thoát. Anh ta còn nói sau này mình lấy vợ, nếu vợ dịu dàng độ lượng, mà anh ta sủng ái bọn thiếp thì làm tổn thương đến trái tim của vợ. Nếu vợ không phải là người dịu dàng độ lượng, anh ta sủng ái bọn thiếp chính là hại đến tính mạng. Anh ta cũng nhận thấy người xấu thì nhiều, cũng hiểu được những thủ đoạn thâm độc trong phủ, rõ ràng là không thể đề phòng được, không bằng cứ điềm nhiên như thế, sống một cuộc sống bình an vô sự...”.

Huyền Nhi nói cuối cùng, nghĩ thế nào cũng không tiếp lời được, bị mọi người trừng mắt nhìn, cố gắng mở miệng nói vài lần, cuối cùng cũng dựa vào những lời đi trước nũng nịu nói: “Quận Vương còn rất xinh trai nữa, vì thế tướng quân người không được giận anh ta có được không? Nhất định phải tôn trọng lẫn nhau...”.

Bọn họ dốc hết sức lực, chắc muốn đưa Hạ Ngọc Cẩn lên tận mây xanh mất.

Diệp Chiêu suýt chút nữa phì cười, phải cố gắng lắm mới nhịn được cười nói: “Là do anh ta tức giận đấy chứ”.

Dương Thị: “Không sợ! Chỉ cần người đàn ông thích người, thì cái tức giận nhỏ nhặt này tính gì chứ? Thiếp dạy cho người thế nào dịu dàng hiền hậu! Đảm bảo Quận Vương sẽ hết tức giận!”.

My Nương: “Thiếp sẽ dạy người làm thế nào để lấy lòng Thái Phi”.

Huyền Nhi: “Thiếp... thiếp ở phía sau khích lệ người”.

Diệp Chiêu nhìn ba người phụ nữ như hổ như sói, người lạnh lùng mạnh mẽ như cô cũng không tránh khỏi rùng mình vài cái.

May mà Thu Hoa cầu kiến, khiến cô như người đang lạc giữa mê cung mênh mông mịt mù lại tìm được lối ra.

TƯỚNG QUÂN Ở TRÊN, TA Ở DƯỚI

Quất Hoa Tán Lý
www.dtv-ebook.com

Chương 17: Sòng Bạc Trường Thịnh

Là ý chỉ của Thái hậu từ trong cung truyền tới.

Diệp Chiêu bảo bọn lính gác chuyển báo cho người ở An Vương phủ, sau đó vội vàng đi thay áo tiến cung.

Trong khi đó, ở trên phố, Hạ Ngọc Cẩn vì không rõ khẩu vị uống rượu của Diệp Chiêu nên đứng bên ngoài quán rượu do dự khá lâu, cuối cùng bắt hai người hầu bên cạnh một người ôm bình Xạ Hồng Xuân của Đàn Hạnh Hoa Lâu, còn một người ôm bình Nữ Nhi Hồng của Hồ Vọng Giang Lâu đi về trước, còn mình thì mặc một bộ thường phục quen thuộc đi qua ngõ nhỏ các phố, nhanh chóng đi về tiệm thịt dê của lão Cao.

Lão Cao làm thịt dê phải có đến mười mấy năm kinh nghiệm, hương thơm nhất hạng. Nhưng vì rất nhiều nguyên nhân như quán xá lụp xụp, ông chủ thì lười biếng, bà vợ thì hung dữ, người làm không đủ v.v... nên thường thì bán thịt dê đã làm xong rồi cho các đại tửu lâu, còn quán nhỏ thì thường xuyên đóng cửa, chỉ đón tiếp khách quen, vì thế những người đến đây rất ít.

Bất kể là nửa đêm canh ba hay là mưa to bão lớn, hễ Hạ Ngọc Cẩn đến là lão Cao đều đích thân đón tiếp vị khách quen thuộc nhất trong số những vị khách quen thuộc này.

Nhưng hôm nay, lão Cao không đón tiếp cậu ta.

Trong nhà chỉ vọng ra tiếng ông ta chửi trời mắng đất và tiếng vợ ông ta đang gào khóc.

“Khóc tang à?”. Hạ Ngọc Cẩn đang vui mừng thoải mái, nghe thấy có người than khóc nên cảm thấy rất khó chịu, định bước vào dạy dỗ vài câu, nhưng khi cậu nhìn thấy tình cảnh trong căn phòng liền sững người lại.

Cái quán thịt dê bé tí bị người ta đập nát lung tung. Đứa con trai duy nhất của lão Cao mặt mũi be bét máu nằm trên đất rên rỉ, còn vợ ông ta thì tóc tai rũ rượi, quỳ trên đất khóc lóc thảm thiết. Nhà bếp bên cạnh vẫn còn tiếng mài dao, một lúc sau, con gái của lão Cao cầm dao lao ra gào thét: “Ta quyết liều mạng với các người!” làm lão Cao phải lao tới cố sức ngăn cản lại.

Hạ Ngọc Cẩn há hốc mồm ngạc nhiên, nhìn thấy Thúy Hoa đang cầm dao như muốn lao vào mình, cậu vội vàng nép sang một bên để tránh một dao của cô ta, đồng thời hỏi nhỏ: “Rốt cuộc xảy ra chuyện gì vậy?”.

“Quận vương à”, lão Cao lúc này mới phát hiện ra sự xuất hiện của cậu ta, lập tức ra hiệu cho vợ và con gái, ba người cùng lao tới, ôm lấy chân Hạ Ngọc Cẩn kêu khóc thảm thiết: “Người phải làm chủ cho chúng tôi!”.

“Dừng... dừng tay, có gì từ từ nói, có nỗi niềm gì từ từ giải bày! Ta đây lại không phải là Thanh Thiên đại nhân thì có thể làm chủ được gì cho các người chứ?!”.

Hạ Ngọc Cẩn vùng vẫy cố thoát ra khỏi mấy bàn tay đang túm chặt lấy mình, cố gắng lắm mới thoát ra được: “Thật đáng chết! Dừng khóc nữa, không được làm bẩn quần áo của ta! Còn khóc nữa thì ta đi đấy!”.

Lão Cao nghe thấy cậu ta nói thế, bỗng chốc dừng khóc, khuôn mặt tỉnh táo hẳn. Lão lập tức bảo vợ và con gái thôi khóc lóc, bảo bọn họ đi chăm sóc con trai, còn mình tự dựng chiếc ghế chừa bị gãy chân lên, lau lau mời Hạ Ngọc Cẩn ngồi rồi phần nộ kể hết mọi chuyện.

Ông ta có đứa con trai tên là Cao Thiên Tường, thân hình nhỏ bé, khắp mặt đầy nốt tàn nhang, cũng được coi là một người thật thà cho dù bị đánh

cũng không nói sai, chỉ mỗi tội là hơi nghiện chơi cờ. Mỗi lần nhìn thấy người ta chơi cờ đều không kìm được, cũng cá cược thắng thua. Hôm qua nó làm lông dê xong đi mua hương liệu, tiểu nhị quen biết hẹn nó đi chơi. Khi cùng nhau đi qua bên cạnh phường đánh bài Trường Thịnh, nhìn thấy bên trong có mấy người túm tụm đang chơi cờ, hò hò hét hét, trình độ có vẻ không có gì xuất sắc, bên cạnh còn bày vài bàn cờ thế.

Nó nhìn thấy ngứa tay, muốn nhảy vào chơi cờ.

Người bày cờ nói: “Ta đây mệt nhất là những người thích nợ nần, ghét nhất là người thua mà không trả, cậu muốn chơi, thì phải tuân theo luật, một ván ba đồng! Phải chơi năm ván mới được đi!”.

Cao Thiên Tường thấy thua năm ván cũng chỉ mất mười lăm đồng, cũng không nhiều nhận gì bèn đồng ý. Đợi mấy người trước mặt cậu ta chơi xong rồi đi, cậu ta liền lên chơi.

Một ván đầu tiên, cậu ta thua đậm, trong lòng không chịu, vì thế lại tiếp ván nữa. Không ngờ ván thứ hai lại thua, lại tiếp ván thứ ba, ván thứ tư,... ván nào cũng thua.

Lúc này, người chơi cờ lúc nãy rời đi bây giờ quay lại, trong tay cầm một xấp ngân phiếu đưa cho người bày cờ và cười nói: “Lục Gia thật giỏi quá, tôi thua tám đồng”.

Lục Gia nhận lấy xấp ngân phiếu đếm đếm, sau đó nhét hai tờ cho người đàn ông đằng sau ông ta nói: “ Người thắng hai đồng, cầm lấy đi”.

Cao Thiên Tường nhìn số ngân phiếu, mỗi tờ là một trăm lượng, lúc này mới phát hiện ra không ổn, mới cười hỏi: “ Đây ... là một đồng hả?”.

Lục Gia nhổ một bãi nước bọt: “Tất nhiên một trăm lượng là một đồng”.

Người đưa tiền và người nhận tiền đều nói đúng là như thế, rồi nhếch mép cười đều giả.

Cao Thiên Tường sợ đến nỗi toàn thân run lấy bầy, vội vàng nhảy lên nói: “Tôi hiểu sai, tôi không chơi nữa”.

Lúc này, vài người cùng Lục Gia bày trò cá cược mới vây lại, đấm cật ta lăn ra đất, liên tục chửi rủa: “Đã nói một ván ba đồng, chơi đủ năm ván mới được đi! Đồ nhãi như người dám vào thế của ta, còn dám nói không được? Người tiếp tục phải cược tiếp với ta! Móc hết tiền thua cược ra cho ta, nếu không ta đây sẽ đánh gãy chân nhà ngươi! Đừng có nói chuyện vương pháp với ông đây, đồ nhãi con không có mắt, đi sòng bạc Trường Thịnh hỏi xem tên của Lục Gia đây, lời của Lục Gia chính là vương pháp!”.

Những người bên cạnh lại được một trận hòa theo.

Tiểu nhị đã đưa cật ta đến đây không biết đã chuồn đi từ lúc nào.

Cao Thiên Tường hoa mày chóng mặt, mới biết mình bị rơi vào bầy, trận cuối không còn tâm trí nào mà chơi nữa. Trong nháy mắt đã gánh khoản nợ một nghìn năm trăm lượng, không những thế còn bị đánh cho tơi bời.

Việc tiếp theo là bức nợ. Lục Gia cho người đến đập phá tiệm của lão Cao. Cho dù lão Cao cầu khẩn thế nào cũng không có tác dụng. Bức đến cuối cùng, Lục Gia ngồi vắt chân lên, nhe cái răng bạc ra mà nói: “Thôi vậy, dù sao thì cũng không trả được, Lục Gia ta đây là một người tốt, sẽ tha cho ngươi, cho ngươi một con đường sống. Thịt dê nhà ngươi nấu cũng khá ngon, đưa bí mật chế biến ra đây, coi như xong món nợ một nghìn năm trăm lượng”.

Lão Cao bỗng nhiên bừng tỉnh. Trước đây Túy Hoa lâu đã nhắm đến bí quyết thịt dê của lão, muốn độc chiếm để làm món hút khách, sai người đến thương lượng vài lần, sau khi đều bị từ chối thẳng thừng, bèn dùng đến cách này để hãm hại con trai ông ta.

Hạ Ngọc Cẩn nghe xong, nghĩ một lúc: “Lục Gia... ta cũng đã nghe đến cái tên này, ông ta kiếm sống ở phường đánh bài Trường Thịnh, thủ đoạn khá là bí ối. Hai nhà là sòng bài và Túy Hoa lâu... không hay rồi, đều là sản nghiệp riêng của Kỳ Vương. Ông ta và người vô tư như ta không giống nhau. Ông ta trong triều đình đảm nhận không ít chức vụ, rất được trọng dụng. Những quan viên nịnh nọt ông ta không ít, ông chỉ là một người dân bình thường, lại tranh nhau vấn đề cá cược, làm loạn lên chỉ có con đường chết mà thôi”.

Lão Cao cúi đầu đau xót nói: “Vậy cứ chấp nhận như thế sao?”.

Vợ và con gái ông ta lại bắt đầu khóc lóc.

Hạ Ngọc Cẩn nghe thấy âm thanh như lợn bị chọc tiết, bịt tai lại nhảy lên, tức giận nói: “Thôi đi! Ông đây còn phải đi mua thịt dê cho vợ! Người đi bắc bếp, thịt dê nấu mềm một chút, thịt và xương mỗi thứ nửa cân, đợi lúc nữa sai người đến lấy!”. Sau đó quay lưng bước đi.

Lão Cao định thần lại, lập tức đánh vào đầu con gái, mở mắt cười nói: “Thôi đi! Không nghe thấy Quận Vương nói đợi lát nữa đến lấy thịt dê à?! Còn không nhanh chóng nhóm lửa lên, chúng ta từ từ nấu, từ từ đợi”.

Đầu xuân tiết trời lạnh giá. Bên trái cửa chính của sòng bài Trường Thịnh dán câu Chiêu Tài Tiến Bảo, bên phải dán câu Từ Cựt Nghênh Xuân. Bên trong mọi người đi đi lại lại, ai ai cũng hưng phấn, mặt mũi lấm tấm mồ hôi. Ở giữa, xen với những tiếng xúc xắc va vào nhau là tiếng hò hét vui mừng và tiếc nuối, hỗn tạp đủ các mùi vị chợ búa không thể nói thành lời.

Ở nơi xa có một chiếc cờ lớn theo sau là một chiếc kiệu hồng chóp vàng đỉnh bạc, từ từ dừng lại trước cửa sòng bạc.

Người tùy tùng theo sau mặt đăm đăm bước lên trước vén màn lên. Bên trong kiệu là một quý công tử có một khuôn mặt đẹp như ngọc không tì vết, mặc bộ quần áo thêu rồng, viền thêu mảnh xà màu trắng, trên mặt nở một

nụ cười rạng rỡ, tay cầm theo một cái bếp nhỏ, ung dung thong thả bước vào sòng bạc.

Quản sự sòng bạc Lục Gia từ xa nhìn thấy cảnh đó, cứ tưởng có chuyện lớn gì, vội vàng bước lên nghênh đón. Thấy người đến là Quận Vương Hạ Ngọc Cẩn, một người ăn chơi nổi tiếng, không tránh khỏi thở phào nhẹ nhõm. Chợt nhớ ra danh tiếng chơi bạc nổi tiếng của cậu ta, tuy nhiên một con cờ to như thế đến sòng bạc trong lòng cũng có chút gì bối rối, vì thế cười cười hỏi: “Quận Vương cũng tới chơi ạ?”

“Qua đường nghe thấy tiếng xúc xắc, ngứa tay quá”. Hạ Ngọc Cẩn cười ha hả vài cái, rồi theo ông ta đi khắp từ đầu bên này đến đầu bên kia sòng bạc, nhìn khắp một lượt các bàn. Sau cùng dừng lại trước một bàn cược lớn nhỏ, nhìn người ta chơi vài ván. Đợi khi xúc xắc dừng lại, chuẩn bị mở chén, cậu tiện tay lấy từ trong áo ra một mảnh giấy nhỏ nhàu nhĩ, không thèm nhìn, vứt đi giống như vứt rác vào chỗ “Tiểu” rồi vui vẻ nói: “Nào, bản vương cũng chơi hai ván, cược một ván năm mươi lượng”.

Sòng bạc Trường Thịnh là một trong những sòng bài lớn nhất ở kinh thành. Rất nhiều người chơi một lần lên đến nghìn lượng, vì thế năm mươi lượng tuy không phải là con số nhỏ, nhưng Lục Gia không coi số tiền đó là gì, bèn cười nói: “Quận Vương tới chơi, rất hoan nghênh”. Sau đó ra hiệu Hà Quan bắt đầu.

Ba con xúc xắc lần lượt hai, hai, bốn, tổng cộng là tám điểm, thật là một con số nhỏ.

Hạ Quan vội vàng lấy ra tờ ngân phiếu năm mươi lượng, cung kính đưa cho Hạ Ngọc Cẩn.

Hạ Ngọc Cẩn bỗng nhiên kêu lên một tiếng kinh ngạc, với tay từ trên bàn nhặt lên tờ ngân phiếu vừa rơi, từ từ vuốt phẳng nếp gấp, đưa ra cho mọi người cẩn thận xem, cười rằng: “Bản vương không cẩn thận nhìn sai ngân

phiếu, lại làm rơi tờ ngân phiếu một nghìn lượng! Lại thắng nữa chứ, ha ha, thật là may mắn quá!”.

Khuôn mặt của Lục Gia, bỗng chốc trắng bệch ra.

“Đã chịu chơi thì phải chịu thua thôi”. Hạ Ngọc Cẩn vỗ vỗ vai hắn, an ủi nói: “Theo luật chơi, những thứ đã cá cược thì không thể lấy lại, nói chung có thắng có thua, ván này người không may lắm. Có điều thua quá thảm e rằng trong lòng người không thoải mái, bản vương thấy nên dừng lại, vậy chơi đến đây thế nào?”.

Sòng bạc Trường Thịnh là sản nghiệp của Kỳ Vương, hai ba trăm lượng vào ra thì ông ta có thể bù được, chứ một ván mà đã thua một nghìn lượng thì không thể tránh được bị phạt nặng, phải nghĩ ra cách để lấy số bạc này về. Suy nghĩ của Lục Gia chuyển biến rất nhanh, ông ta thấy Hạ Ngọc Cẩn như sắp muốn đi, vội vàng bước tới ngăn lại, cười cười nói: “Làm gì có chuyện đến sòng bạc chơi một ván rồi đi chứ? Như thế chẳng phải là chúng tôi kinh doanh không tốt, tiếp đón khách không chu đáo sao? Quận Vương nhất định phải chơi vài ván nữa”.

Hạ Ngọc Cẩn cười hì hì hỏi: “Ông thực sự muốn giữ tôi ở lại chơi?”.

Lục Gia không ngừng cười: “Tất nhiên ạ, Quận Vương đại giá tới chơi, thật vinh dự cho chúng tôi ạ”.

Hạ Ngọc Cẩn “do dự” khá lâu, rồi quả quyết nói: “Thôi được, bản vương hôm nay vận may đến, cũng không sợ bị chửi rủa. Thấy sòng bạc này của người cũng hấp dẫn, vậy ở lại chơi vài ván nữa!”.

Lục Gia vội vàng gọi người bê trà đưa nước lên, rồi lại âm thầm dặn dò cho đổi người là Hà Quan hại nhất trong phường, đích thân ngồi bên cạnh quan sát.

Hạ Ngọc Cẩn cúi đầu xuống, trong tay thong thả cầm vài tờ ngân phiếu có số tiền lớn, đợi sau khi đổ xúc xắc ra, tiện tay đẩy tờ ngân phiếu hai nghìn lượng vào chỗ “Đại”.

Nghĩ một lúc dường như thấy không đủ, liền lấy trong người ra tờ ngân phiếu hơn hai trăm hai mươi lượng nữa cũng cho lên luôn.

Hà Quan bắt đầu run rẩy.

Lục Gia thấy tình hình, trên trán cũng lấm tấm mồ hôi: “Quận Vương... lần... lần này chơi quá lớn phải không ạ?”.

Hạ Ngọc Cẩn điềm nhiên trả lời: “Không sợ không sợ, bản vương lại thích kích thích, toàn bộ tiền đều một lần cược hết. Cược đến nổi càng kích thích càng tốt. Này! Hà Quan nhà ngươi chần chừ chừ không chịu mở ra, chắc không định giở trò đấy hả?”.

Những người chơi bạc khác thấy trận này rất hấp dẫn, đều tập trung lại. Bọn họ đều là những người chơi quen rồi, lúc này đồng tâm hiệp lực, chăm chăm nhìn vào tay của Hà Quan, cùng nhau hò hét phải mở chén ra.

Hà Quan bị ép không còn cách nào khác, phải mở chén ra, bên trong là một con năm, một con sáu, một con ba, tổng cộng mười bốn điểm, chính là một con đại.

Mọi người vui mừng vỗ tay.

Lục Gia hai mắt tối sầm, suýt tí nữa thì ngất đi.

Hạ Ngọc Cẩn thu ngân phiếu lại, cao hứng hò hét: “Tiếp tục”.

Lục Gia nghiêng răng ken két nói: “Tiếp tục!” sau đó lườm Hà Quan một cái, bảo hắn ta lui ra, sau đó đích thân tham trận.

Ông ta không tin vận may của tên nhãi này lại lớn đến thế!

Ván thứ nhất, tam lục mười tám điểm, báo tử thông sát.

Hạ Ngọc Cẩn không cược.

Ván thứ hai, tam tứ mười hai điểm, báo tử thông sát.

Ván thứ ba, tam tam chín điểm, báo tử thông sát.

Hạ Ngọc Cẩn vẫn không cược.

Ván thứ tư, Lục Gia không đỡ được, không dám lại lắc báo tử nữa, liền mở ra hai con ba, một con năm, tổng cộng mười một điểm, đại.

Hạ Ngọc Cẩn chần chừ không động đậy, để ông ta hơi thở phào một hơi, đang định mở chén, Hạ Ngọc Cẩn gọi một tiếng “khoan đã”, rồi nhanh chóng đẩy hơn bốn nghìn năm trăm lượng bạc vào xếp đồng trên chỗ Đại.

Chín nghìn lượng bạc, thu lợi ba tháng của sòng bạc.

“Thật may mắn, thật may mắn”. Hạ Ngọc Cẩn đếm số ngân phiếu, cười ngoác miệng: “Đêm qua thần tiên báo mộng, nói hôm nay ta sẽ có số thắng bạc, xem ra đúng thật”.

Lục Gia biết là mình đã gặp rắc rối lớn, kỹ năng đánh bạc của Quận Vương rất xuất chúng, sợ là cậu ta có chiêu cao gì mà không ai biết. Biết bản thân hôm nay không đánh thắng được, mặt xám lại, tạ lễ xin lỗi, mời cậu ta về.

Hạ Ngọc Cẩn thu ngân phiếu lại, lạnh lùng nói: “Người giữ bản vương ở lại chơi, thì phải cùng bản vương chơi đến cùng! Tiếp tục chơi!”.

Lục Gia tức đến nỗi toàn thân run lên, cứng giọng nói: “Sòng bạc Trường Thịnh hôm nay hết tiền, không chơi nữa!”.

Hạ Ngọc Cẩn điềm nhiên nói: “Không có tiền thì viết giấy đi, bán con bán cháu thì cũng có thể trả được”.

Lục Gia tức giận nói: “Ta không có tiền người còn bắt ta chơi?!”.

Hạ Ngọc Cẩn bắt chéo chân, nụ cười trở nên thâm độc xảo trá: “Ông đây hôm nay tới đây để bắt chơi đấy!”.

TƯỚNG QUÂN Ở TRÊN, TA Ở DƯỚI

Quất Hoa Tán Lý
www.dtv-ebook.com

Chương 18: Chồng Tung Vợ Hứng

Sòng bạc thường nuôi khoảng chục tên chuyên phục vụ việc đánh đấm, phụ trách lôi những tên làm loạn ra một góc khuất để tiến hành “dạy dỗ”.

Lục Gia nghĩ thế nào cũng không ra bản thân đã đắc tội với tên tiểu tử này lúc nào, lại nhìn thấy khuôn mặt xinh đẹp của cậu ta luôn luôn vênh vênh tự đắc chỉ thiếu mỗi gọi người ra băm cậu ta thành trăm mảnh, ném xuống sông cho cá sấu ăn.

Hạ Ngọc Cẩn phát hiện ra sát khí của ông ta, ngẩng đầu lên, nghi ngờ hỏi: “Sao? Ông định đánh ta à?”.

Lục Gia dùng sức lực của toàn thân mới gằn ra được hai tiếng: “Không dám”.

“Chỉ là một dân thường, nhìn người cũng chả dám đánh bản vương, muốn lấy dưới đánh trên, khéo cả nhà bị chu di không chừng?”. Hạ Ngọc Cẩn tiếp tục vui vẻ đếm tiền, còn gọi người đi đổi vài tờ ngân phiếu trị giá nhỏ ra bạc lẻ, chia cho mọi người trong phòng. “Nào, cho mọi người vui vẻ một chút”.

Lục Gia nhìn thấy vẻ mặt đắc ý của những người hầu hạ ông ta, cảm thấy sự phẫn nộ trong lòng mình giống như một miếng thép bị ném vào lửa nung cháy, lúc nào cũng có thể phun ra được. Ông ta cố gắng kiềm chế lại, kiềm chế đến nỗi cổ rụt lại sắp biến thành con rùa, phải hít thở vài hơi, mới đi tới hỏi nhỏ vào bên tai: “Quận Vương, nể mặt một chút, chắc người biết ông chủ đằng sau sòng bạc này chứ...”.

“Hả? Nói to một chút!”, Hạ Ngọc Cẩn quay đầu lại, nói to với ông ta: “Người nói chủ nhân của cái sòng bạc đen tối này là ai chứ?! Thôi được rồi, nghĩ thì cũng biết, người mở cái loại cửa hàng này chắc chắn không phải là người lương thiện rồi”.

Ở Đại Tân, trừ những trường hợp được phê chuẩn đặc biệt, còn thì nghiêm cấm hoàng thân quốc thích và quan lại kinh doanh. Nhưng hầu như tất cả quan viên đều tìm đủ mọi cách để tiến hành các phương thức kinh doanh hoặc là kết hợp với người khác, hoặc cho họ hàng đứng tên. Cũng vì luật pháp không nghiêm, nên cho dù có bị phát hiện thì cũng nhắm mắt làm ngơ, không bị trách phạt gì cả.

Sòng bạc, thanh lâu là nơi kinh doanh thu lợi nhanh nhất, cũng là nơi kinh doanh có tiếng xấu nhất.

Đúng là chân trần không sợ đi giày.

Hạ Ngọc Cẩn có thể không cần nể mặt, nhưng Kỳ Vương lại cần nể mặt.

Việc mở sòng bạc riêng, nếu cứ cãi nhau trước sự chứng kiến của mọi người thì không thể che dấu được nữa, không những phải chịu sự trừng phạt của Thánh thượng mà còn ảnh hưởng rất lớn đến danh dự và tiền đồ. Ông ta bây giờ được triều đình coi trọng làm sao tự hủy hoại danh tiếng được? Nhưng Hạ Ngọc Cẩn là tên danh dự đã bị hủy hoại đến tận cùng rồi, công danh lợi lộc không thèm để ý gì hết. Cho dù Thánh thượng có tóm cậu ta lại chửi rửa, phạt vài gậy, giam lỏng một thời gian, đối với cậu ta cũng chẳng ngứa chẳng đau, vì trong người cậu ta đang chảy dòng máu của hoàng thất, lại được Thái hậu yêu thương, nếu không phạm vào mười tội không thể tha, thì đều không bị phạt nặng.

Kỳ Vương bị lỗ lớn, lại không thể trước mặt ra tay mạnh để giải quyết Nam Bình Quận Vương, chỉ biết trút giận lên đầu quản sự sòng bạc.

Mẹ nó chứ, thật đáng chết! Vô lại hơn bọn vô lại chính là bọn có thân phận vô lại.

Lục Gia thầm rửa trong bụng vài câu, rồi có nuốt hai chữ “Kỳ Vương” vào cổ họng.

Nhưng Hạ Ngọc Cẩn lại dường như không chịu buông tha, cứ truy hỏi: “Cái sòng bạc này là của ai? Ta lại muốn biết cái tên không mặt không da đứng sau là ai? Chắc không phải là một vị quan viên quý tộc nào chứ hả?!”. Cậu ta ngẫm nghĩ một lúc rồi lắc đầu nói: “Chắc không phải. Thái hậu nói sòng bạc là nơi hại trăm họ, thường ngày ta chỉ lượn vài vòng, đã bị bà ấy cắn nhả nửa ngày. Làm gì có vị vương thân quý tộc hay mệnh quan triều đình nào dám đi ngược lại ý Thái hậu mà mở sòng bạc chứ?! Người nói xem có đúng không?”.

Cứ coi là cả kinh thành này biết, tất cả những người đứng đằng sau sòng bạc, lầu xanh là những người nào? Cũng chỉ biết thì thầm riêng với nhau, không ai dám nói năng lung tung khắp nơi.

Lục Gia trong lòng cố gắng kìm nén, nhưng không dám nói ra chân tướng trước mặt mọi người, lại không chịu được sự truy hỏi không ngừng của Hạ Ngọc Cẩn, đành phải trả lời: “Sòng bạc là do tiểu nhân mở”.

Hạ Ngọc Cẩn “bỗng nhiên tỉnh ngộ” nói: “Cũng nghĩ là của cái đồ tiểu nhân nhà ngươi”.

Lục Gia bị cậu ta mắng tới đỏ mặt tía tai, bàn tay nắm chặt lại, chỉ là không dám đánh thật.

Hạ Ngọc Cẩn đếm xong tiền, đập bàn nói: “Nào! Tiếp tục chơi, bản vương hôm nay may mắn lớn”.

Lục Gia ngậm đắng nuốt cay nói: “Hôm nay Lục mỗ nhận thua, sơn thủy có tương phù, hơn chín nghìn ngân lượng này coi như là tặng cho Quận

Vương, mong ngài giờ cao đánh khê cho”.

Hạ Ngọc Cẩn chẳng hề nể mặt, mắng: “Người là thân phận đê tiện gì chứ? Có tư cách gì mà tương phùng với ta? Ngân lượng ta đường đường chính chính thẳng đờc, cần người tặng chắc?”. Đúng là Hạ Ngọc Cẩn cứng không đờc, mềm cũng không xong. Cậu ta cứ ngồi trên ghế không đờc đặng gì, đặng sau còn có bao nhiêu con bạc đờc đánh cuộc theo cậu ta, hò hét muốn tiếp tục chơi.

Lục Gia suy nghĩ khá lâu, trong đầu chợt nảy ra một kế. Lão gọi mấy tên tay sai và đám người làm lại, tuyên bố: “Hôm nay sòng bạc đờc cửa! Mời mọi người về nhà, lần sau lại tới!”.

Mấy tên tay sai hiểu ý, bắt đầu hò hét đuổi mọi người về. Mọi người tuy miễn cưỡng, nhưng chỉ có thể chửi rửa vài câu rồi đi về. Chỉ nháy mắt sòng bạc đã trống trơn không còn ai. Chỉ còn lại Hạ Ngọc Cẩn và vài người hầu cậu ta mang theo. Lục Gia nhìn Hạ Ngọc Cẩn, nghiêng răng ken két và mỉm cười một cách nham hiểm, hai bàn tay nắm chặt, miệng lễ phép: “Quận Vương sức khỏe không tốt, muốn ở lại sòng bạc của tiểu nhân nghỉ ngơi. Tiểu nhân đã sai người hầu hạ người cẩn thận, đợi Quận Vương nghỉ ngơi đủ rồi, muốn đi lúc nào thì đi lúc đó”. Nói xong lão ra hiệu cho bọn tay sai giám sát, còn mình thì bước nhanh ra ngoài cửa đi khuất, đờc bụng sẽ trốn đi vài ngày.

Hơn chín nghìn ngân lượng, cũng không chênh so với đờc đờc là mấy. Không sao, hôm khác lại tới. Cứ từ từ làm loạn cho đờc khi đờc cửa thì thôi.

Hạ Ngọc Cẩn chưa thỏa mãn lắm với cái kết quả này, nhưng đành thu lại ngân phiếu, đờc đứng dậy rời đi.

Đột nhiên, một cơn gió mạnh từ ngoài cửa thổi tới.

Lục Gia giống như một cái bao tải từ không trung bay tới, đập xuống trên chiếc bàn trước mặt Hạ Ngọc Cẩn thành một lỗ lớn.

“Khốn kiếp!”. Một âm thanh đặng đặng sát khí, sắc như dao như kiếm, khiến ai nghe thấy cũng đều phải run lên bần bật.

Diệp Chiêu mặc một bộ quần áo màu hồng, tay nắm bảo đao, đem theo hơn hai mươi người thân cận bao vây sòng bạc, sau đó từ từ bước vào. Trước tiên Diệp Chiêu đảo mắt khắp một vòng xung quanh rồi hướng về phía Hạ Ngọc Cẩn gật gật đầu. Cuối cùng ánh mắt nhìn chăm chăm vào Lục Gia, không hề ngần ngại nói: “Tiếp tục chơi!”.

Hạ Ngọc Cẩn thấy tình hình như thế, vui mừng khôn siết, nhanh chóng ngồi lại chỗ cũ.

Lục Gia vùng vẫy nhóm dậy, nói to: “Người đường đường là đại tướng quân thống lĩnh binh mã thiên hạ, lại dám đi ức hiếp dân thường! Ta sẽ kiện người”.

Diệp Chiêu bước tới, hất ngã lão lần nữa, đạp chân lên lưng lão, rồi vừa dùng sức, vừa giải thích: “Chồng tôi bảo ông chơi, thì ông phải chơi”.

Hạ Ngọc Cẩn hiểu ý, vỗ tay cười nói: “Người không biết quân vi thần cương, phụ vi tử cương, phu vi thê cương à? Ta bảo người chơi, nếu cô ấy là hiền thê, thì cũng phải bắt người đến chơi, nếu như không nghe lời, thì ta quyết không tha cho cô ấy”.

“Ừm”, Diệp Chiêu lại đạp mấy nhát vào lưng một tên đang nằm dưới đất. Tiếng xương kêu răng rắc vang lên trong bầu không khí tĩnh mịch nghe như chọc vào tai. Diệp Chiêu điềm nhiên nói tiếp: “Dĩ phu vi cương, chồng ta khó khăn lắm mới dạn dò ta làm việc, ta cũng không muốn ý vào danh vị của mình mà chống lại”.

Hạ Ngọc Cẩn khoát tay, cảm thán: “Xem đi, đây chính là chồng tung vợ hứng!”.

“Hứng... hứng cái con khỉ...”, Lục Gia đau đến nổi toàn thân ê ẩm. Ông ta còn muốn chửi vài câu nữa, bỗng nhớ ra hung danh “Diêm Vương sống”, vội vàng nhắm mắt lại, giả vờ chết.

Diệp Chiêu chọc chọc nhẹ vào lão, quay qua hỏi Hạ Ngọc Cẩn: “Lão không chơi tiếp thì sao đây?”.

Hạ Ngọc Cẩn dứt khoát nói: “Lấy bản lĩnh của cô ra, tiếp tục đánh cho lão một trận!”.

Diệp Chiêu cúi người xuống, hỏi bằng một giọng “thông cảm”: “Này, rốt cuộc ông có chơi không? Nghe chồng của tôi nói gì chưa? Đừng lo lắng, cách mà để người ta sống không bằng chết, tôi ít nhất biết một trăm cách”.

TƯỚNG QUÂN Ở TRÊN, TA Ở DƯỚI

Quất Hoa Tán Lý
www.dtv-ebook.com

Chương 19: Mộng Tưởng Thành Thật

Quận Vương đã muốn chơi thì phải chơi đến khi cậu ta chán mới thôi.

Khi Hạ Ngọc Cẩn hết hứng chán chơi, thì tổng số tiền mà sòng bạc Trường Thịnh thua là mười hai vạn ba nghìn tám trăm lượng bạc, còn bồi thường thêm một cánh tay của Lục Gia nữa. Chỉ đáng tiếc là, sau khi kết thúc chơi bạc, Diệp Chiêu sai quân đi lục soát toàn bộ sòng bạc, đập hết bàn ghế, chỉ tìm được một vạn hai nghìn hai trăm ba mươi tư lượng bạc, ngoài ra còn có vài món đồ cổ và một đồng lớn tiền xu lẻ.

Lục Gia nước mắt nước mũi đầm đìa, bị kẻ dao vào cổ bắt phải kí tên và điểm chỉ bằng máu lên tờ giấy vay nợ.

Hạ Ngọc Cẩn cầm lấy món đồ cổ ngắm nghía sẫm soi, khinh thường lên lớp: “Toàn là mấy thứ đồ không đáng tiền. Bức họa của Lý Bạch Niên này là đồ giả, không ngờ nhà người trình độ không có, phẩm chất không có, đến con mắt nhìn cũng không có, sau này phải chăm chỉ học hành... Người giơ cái mặt xấu xí đó cho ai nhìn? Bản vương dạy dỗ nhà người sai hay sao?”.

Diệp Chiêu cốc mấy cái vào đầu Lục Gia và cười tủm tỉm.

Lục Gia rơm rớm nước mắt, vội vàng lết tới, nài nỉ: “Phải... Quận Vương dạy dỗ... tiểu nhân vô lương, tiểu nhân vô đức, tiểu nhân có mắt mà không nhìn thấy núi Thái Sơn...”.

“Thôi được rồi, nhà người đã thừa nhận hết mọi lỗi lầm. Bản vương là người có tấm lòng độ lượng, chứ không phải là cái loại làm loạn vô cớ, làm gì có chuyện để bụng cái lỗi nhỏ đó của người chứ?”. Hạ Ngọc Cẩn đứng

lên từ chiếc ghế lạnh lặn duy nhất còn lại, vươn vai một cái, cầm lấy giấy vay nợ kiểm tra cẩn thận, rồi ném mạnh những món đồ cổ không đáng tiền trả lại, hất tay nói: “Thôi như thế thôi, tuy ông ta từ chối chơi lại còn giở trò vô lại, chúng ta cũng phải giơ cao đánh khế, đừng để người ta nghĩ rằng chúng ta ý thế mà ức hiếp người khác”.

Diệp Chiêu thu gươm lại, điềm nhiên nói: “Cũng đúng”.

Hạ Ngọc Cẩn hài lòng lấy bức thư pháp giả đập đập vào đầu ông ta, rồi thở dài thườn thượt, nhẹ nhàng an ủi: “Đừng buồn, thắng thua trên sông bạc là chuyện bình thường. Chút tiền này cho người cầm về đủ đi Sơn Đông. Mọi việc trên đời không có chuyện gì là không thể cho qua, đừng vì quá đau buồn mà tự tìm cái chết, nước sông Tân Hà rất lạnh đấy”.

Hóa ra trên đời này còn có kẻ đê tiện hơn cả lão ta sao?

Lục Gia uất hận quá, miệng nôn ra đầy máu tươi.

Hạ Ngọc Cẩn lão đảo trở về phủ, chẳng buồn liếc nhìn dấu chân đầy bùn đất của mình ở trên sàn. Ra đến cửa, cậu đưa tiền xu và bạc vụn cho những người đứng ở cổng xem trò, lại đưa tờ ngân phiếu hai trăm lượng cho binh lính của Diệp Chiêu đi mua trà uống, còn mình thì chui đầu vào kiệu. Chưa kịp ngồi ổn định, Diệp Chiêu đã bước theo sau, không hề khách khí xòe bàn tay ra hỏi: “Còn tiền công vất vả của tôi đâu?”.

“Chỉ có thể là giỏi! Trả cho tướng quân đây!”. Hạ Ngọc Cẩn đập vào tay Diệp Chiêu, sau đó rút tay lại lấy từ trong xấp ngân phiếu ra một tờ hai nghìn lượng, đưa cho người hầu tên là An Khang và dặn: “Người đến nhà lão Cao, đưa riêng ngân phiếu cho lão, rồi mua nửa cân thịt dê và nửa cân gân dê về đây... Sau đó đưa vài người đến nói với lão, bảo là ta ăn thịt dê lão ta làm bị đau bụng. Đập nát cái quán rách của lão một lần nữa, rồi tiện tay tát cho lão vài cái, đuổi cả nhà lão khỏi Thượng Kinh. Nói với lão còn dám trở về thì gặp lần nào đánh lần đấy!”.

An Khang lĩnh hội, đem người đi thi hành.

Diệp Chiêu im lặng một lúc rồi nói: “Anh làm loạn lên như thế, Kỳ Vương chắc không thể liên tưởng đến việc anh và lão Cao có mối quan hệ bạn bè nhanh như thế được. Nhưng ông ta cũng không phải người ngu, chắc chắn sẽ định thần lại ngay thôi. Nếu đuổi không kịp lão Cao, e rằng ông ta sẽ trút tất cả sự phẫn nộ lên một mình anh thôi”.

“Chỉ là chơi bạc thôi. Tôi từ nhỏ đến giờ không tranh đoạt, ông ta có thể làm gì tôi chứ? Nói thật, Thánh thượng hai năm trước tức giận đánh ta hai mươi trượng, sau đó bị Thái hậu mắng một canh giờ, liền từ bỏ luôn. Bây giờ chỉ cần ta không gây ra chuyện lớn gì, Thánh thượng sẽ không quản, người ta không làm ta xảy ra chuyện gì lớn, Thánh thượng càng không quản...”. Hạ Ngọc Cẩn buồn bã nói: “Vì thế cái bọn lưu manh đó mới dám làm hại trước mặt ta”.

Diệp Chiêu không kìm được hỏi: “Kỳ Vương thực sự đến tìm anh tính chuyện thì sao?”.

Hạ Ngọc Cẩn cười hì hì nói: “Sợ gì chứ? Bây giờ Hoàng thượng làm theo ý của Hoàng Thái hậu, là anh em với phụ thân của tôi, tình cảm rất là sâu đậm. Nếu Kỳ Vương định tính sổ với tôi, tôi sẽ giả bộ đáng thương, đi tìm Thái hậu tố cáo. Thái hậu làm sao có thể từ chối giúp đỡ cháu đích tôn này chứ?”. Cậu ta nhìn thấy Diệp Chiêu đang cúi đầu suy nghĩ, do dự một lúc, sau đó tiện tay lấy một tờ giấy màu đỏ, bọc tờ giấy vay nợ vào, đưa cho tùy tùng và dặn: “Thôi vậy, làm người phải để cho mình một con đường lùi. Ta cũng sợ ông ta tức quá đến đánh ta mất. Người đem cái này đến đưa cho Kỳ Vương, nói là ta tặng món quà đầy tháng cho con gái mới sinh của người thiếp nhà ông ta, không cần phải trả nữa”.

“Về khoản này anh đúng là nhất! Trả Quận Vương này!”. Diệp Chiêu nghe thấy thế liền nhoẻn miệng cười, sau đó hùng hồn nói: “Yên tâm đi,

nếu ông ta đánh anh lê lết, thì tôi sẽ đánh cả nhà ông ta lê lết. Chỉ là khoản tiền mà anh đánh bạc thắng thì không giữ lại được”.

“Hừm, tôi đâu phải là kẻ ngốc” Hạ Ngọc Cẩn nói: “Vài ngày nữa là đại thọ sáu mươi tuổi của Thái hậu, trong khi đó quốc khố lại trống rỗng, Thánh thượng đang rất đau đầu. Bây giờ tôi đưa ít ngân lượng cho người biểu thị chút tấm lòng hiếu thuận, tiện thể đi nói chuyện hầu Thái hậu, kể cho người nghe chuyện đen đui ở sòng bạc, trêu một tí chắc là người vui lắm đây”.

Diệp Chiêu đặt tay lên vai cậu ta: “Này, rốt cuộc anh làm trò gì mà thắng được bạc thế? Bây giờ không có người, nói tôi nghe xem nào”.

“Bí mật độc nhất của tôi, làm sao có thể nói ra ngoài được chứ?”, Hạ Ngọc Cẩn đẩy tay Diệp Chiêu ra, nhưng đẩy vài lần mà không được, bèn chống chế nói: “Tôi nghe thấy lời thần tiên xúc xắc nói, là ngài nói với tôi mấy điểm”.

Diệp Chiêu hỏi: “Là nghe xúc xắc hả? Ai dạy anh đấy?”.

Hạ Ngọc Cẩn nói: “Tôi tự học đấy”.

Diệp Chiêu lắc đầu: “Cái trò này cứ cho là có thiên phú, thì cũng phải mười hai mươi năm khổ luyện, tôi không nhìn thấy anh có nghị lực đó”.

Hạ Ngọc Cẩn hậm hực nói: “Ai muốn học chứ? Tôi sinh ra cơ thể thuộc thể hàn. Lúc bốn tuổi không cẩn thận bị rơi xuống nước lạnh, dẫn đến bệnh tình càng trầm trọng, không bước nổi ra cửa. Ở trong phủ ròng rã mười bốn năm trời, việc gì cũng không được làm, vô vị đến nỗi chả buồn chết, ngoài việc chơi xúc xắc, còn có thể làm gì chứ? Tay trái và tay phải tự chơi với nhau, chơi nhiều, cái gì cũng có thể đoán ra”.

Cậu ta từ khi nhận thức được, cơ thể đã rất yếu ớt. Có lúc đứng trong vườn hoa đi được hai bước, bị gió thổi, chả biết sao mà lại ngã đi. Trong

phòng không lúc nào là không có mùi thuốc. Các đại phu nào là râu vàng, râu trắng, không có râu đều xem bệnh không biết bao nhiêu lần, mọi người đều nói cậu ta sống không quá mười tám tuổi. An Thái Phi khóc đến nỗi như sắp đứt ruột đến nơi, coi cậu ra là người thủy tinh nuôi trong phòng kín, không dám để cậu ta bị tổn hại tinh thần, không dám để cậu ta buồn bã, chỉ sợ động một tí là ngã ra đấy.

Cậu ta không cần đọc sách, dù sao đọc thì cũng vô ích.

Cậu ta không cần luyện chữ, dù sao luyện thì cũng vô ích.

Bất cứ chuyện gì đặt lên một người có thể chết bất cứ lúc nào đều là quá xa xỉ.

Cho dù học có nhiều có tốt đến đâu, không qua được vài năm thì chẳng khác nào như sương như khói bay cả.

Có lúc nghe trộm bọn nô tài và a hoàn nói chuyện về thế giới bên ngoài, về mười dặm trên sông Tần Hà xa hoa vô cùng, khiến cho cậu ta bị hấp dẫn nuôi bao nhiêu ảo tưởng. Có lúc đứng dựa vào cửa, lắng nghe những âm thanh hò hét đủ loại, tiếng cãi nhau, tiếng chân ngựa ở bên ngoài, tất cả đều rất rõ ràng. Có lúc cầm quyển sách lên giở ra xem, bên trong có vịnh dặm núi sông, thảo nguyên rộng lớn, khung cảnh đẹp như tranh vẽ.

Nhưng cái cậu ta nhìn thấy chỉ là bốn bức tường xung quanh, một mặt là bầu trời xanh, bên trên điểm một vài đám mây trắng.

Có lúc đám mây trắng ấy giống như một con khỉ, có lúc lại giống một chú chim chiền chiện, có lúc lại giống như một con tuấn mã...

Nhưng đưa tay ra, tất cả đều không chạm tới được.

Năm mười bốn tuổi, Man Kim xam lược, Mạc Bắc bị chiếm.

Tin tức truyền tới, các quý tộc tông thất ở Thượng Kinh đều bị một phen hoảng loạn.

Cậu ta thừa lúc lính gác lơ là, cải trang lén lút trốn ra ngoài. Cậu ta giống như một thằng ngốc đứng giữa phố, tò mò nhìn tất cả trước mắt mình. Một người đàn ông đang bắt chước con khỉ đánh trống đi qua, một người con trai đang thò kẹo hồ lô rao bán trên phố. Tất cả mọi thứ đều mới lạ đầy hấp dẫn, màu sắc của sự sống tràn trề đến nỗi dường như sắp động đậy, ngắm nhìn thế nào cũng không thấy đủ.

Cậu ta đi lại lung tung, trong quán rượu có một người thuyết thư đang hùng hồn nói về Diệp tướng quân, cậu từ từ dừng chân lắng nghe.

“Diệp tướng quân năm nay mới mười sáu, nhưng nhân cách hơn người, thống lĩnh tiến lùi đều có mưu lược, thậm chí có thể sánh với triều Vệ đại tướng quân trước đây. Ông ấy tướng mạo uy vũ, thân cao chín trượng, tay cầm một chiếc rìu Tuyên Hoa nặng sáu mươi cân, cưỡi con ngựa Bạch Vân, anh dũng vô địch trong thiên hạ. Ông ấy tự nhận tiên phong, lao vào quân địch, rồi hét lớn một tiếng, chiếc rìu bổ xuống, không ai có thể đỡ được... Đến cả phản ứng cũng không có, đầu rơi xuống đất. Đúng là người đàn ông thực sự trong những người đàn ông, một anh hùng thực sự trong những người anh hùng”.

Thiên hạ có người đàn ông lợi hại như thế sao?

Cậu ta ngồi bên cạnh nghe như bị hút hồn.

Rõ ràng hai người gần bằng tuổi nhau, anh ta đã là tướng quân ngang dọc thiên hạ, còn cậu ta lại là đồ thừa bị nhốt trong phủ.

Trong lòng cậu có chút ngưỡng mộ, có chút không cam lòng, có chút đố kỵ, có chút bất lực.

Người thuyết khách vẫn chưa nói xong, kế hoạch xa nhà cũng không thành công.

Cậu ta bị chêu chọc là con gái.

Cậu ta ngất.

Cậu ta được đưa về nhà.

An Thái Phi ngồi cạnh giường cậu ta, khóc ròng rã cả một ngày trời.

Cậu ta im lặng nằm, im lặng nghe, im lặng khẩn cầu...

“Nếu có kỳ tích, hãy làm cho bệnh tình khỏe lên, để con trở thành một người đàn ông uy phong giống Diệp Chiêu”.

Mơ mộng ơi mơ mộng...

“Này!?”. Diệp Chiêu rất đàn ông vỗ vỗ vào vai cậu ta hỏi: “Anh đang nghĩ gì đấy?”.

Người đàn ông mình từng ngưỡng mộ ai ngờ lại trở thành vợ mình.

Hạ Ngọc Cẩn bỗng nhiên bị kích động đến chảy nước mắt.

Cậu ta muốn làm tướng quân, chứ không phải là muốn lấy tướng quân về nhà!

Trời ạ! Ông trời ơi có phải tai ông bị điếc rồi phải không?!

TƯỚNG QUÂN Ở TRÊN, TA Ở DƯỚI

Quất Hoa Tán Lý
www.dtv-ebook.com

Chương 20: Lãng Tử Quay Đầu

Giấc mộng của Hạ Ngọc Cẩn đã tan nát, nhưng cuộc sống vẫn phải tiếp diễn.

Có điều Diệp Chiêu hôm nay thể hiện rất tốt. Mỗi một lời nói một hành động đều chông tung vợ hứng, khiến cậu ta được nở mày nở mặt trước mặt mọi người, làm vợ đi không ít nổi uất ức của cậu ta trong thời gian vừa rồi. Vì vậy, với tâm trạng đó nhìn khuôn mặt của Diệp Chiêu, cũng cảm thấy vừa mắt đi rất nhiều. Thế là cậu ta tiến sát tới, cười hì hì hỏi: “Lúc về nhà thay quần áo, nghe nói cô bị Thái hậu triệu kiến, chắc là muốn đích thân dạy cô về đạo làm vợ hả?”.

Không ngờ, Diệp Chiêu lại gật đầu, khẳng định lại lời trêu đùa của cậu ta, hơn nữa còn tỏ vẻ rất nghiêm túc như khi hành quân đánh trận nói: “Người mong tôi đối tốt với anh một chút. Còn nói vợ chồng sống với nhau không cần phải quá mạnh mẽ, phải học những người con dâu ở nhà khác. Có thể thả lỏng bản thân cho thích hợp, trang điểm một chút, điệu đà gì đó một chút, tôi còn đang nghĩ nên làm thế nào”.

Hạ Ngọc Cẩn bị lời nói này làm cho thất kinh.

Tuy cậu ta rất ghét vợ mình không giống phụ nữ, nhưng một người vợ không giống phụ nữ mà lại trang điểm thành một người phụ nữ thì sẽ thành gì chứ?

Trong đầu cậu ta bỗng chốc phác họa ra hình ảnh Diệp Chiêu mặc áo váy màu hồng, tóc trên đầu vấn cao, cài một chiếc trâm bằng vàng và bạc. Trên

khuôn mặt nam tính lạnh như băng đó bôi phấn trắng xóa, má bôi phấn hồng, đờ đờ sát khí, hai tay cầm hai thanh đao, bước những bước nhỏ tiến tới, sau đó lại giống như con dâu ở những nhà khác “e thẹn” gọi tướng công và làm ra bộ nháy mắt đưa tình.

Đây là một tình cảnh khủng khiếp đến mức nào cơ chứ? Nhất quyết là dọa mọi người đến nôn hết các thứ trong bụng ra mất.

Hạ Ngọc Cẩn tưởng tượng đến nỗi mặt trắng bệch ra, cậu ta bịt miệng ra sức lắc đầu: “Nhất định đừng! Cô cứ thế này là được rồi!”.

Diệp Chiêu thở dài một cái nói: “Đúng thế, từ nhỏ đã không học làm con gái, tôi cũng cảm thấy hơi miễn cưỡng”.

Hạ Ngọc Cẩn ba phải tán đồng: “Đúng thế, quá miễn cưỡng”.

Diệp Chiêu hỏi: “Tôi nghĩ anh rất ghét đúng không?”.

Hạ Ngọc Cẩn thành thật nói: “Đúng là rất ghét. Nhưng tôi càng ghét điệu bộ màu mè, trước mặt một kiểu, sau lưng lại một kiểu khác hơn. Rõ ràng là không thích, lại phải giả vờ là thích. Điều này là giả dối, dễ khiến người khác cảm thấy chán ghét”.

Diệp Chiêu giơ ngón cái về phía cậu ta nói: “Được lắm! Tôi rất thích sự thẳng thắn của anh”.

Hạ Ngọc Cẩn bĩu môi, làm cao nói: “Thích cái con khi!”. Cậu ta nghĩ một lúc, thấy tâm trạng ai bây giờ cũng tốt, liền nói ra những điều đã giấu kín trong lòng bao lâu nay: “Tôi và cô không biết nhau, cô lại chọn lấy tôi. Chắc không phải là vì nghe thấy những điều không tốt về tôi chứ?”.

Diệp Chiêu do dự một lúc lâu mới trả lời: “Không phải, chỉ là thấy... tính cách của tôi và anh cũng có chút tương đồng, chắc là cũng sống với nhau được”.

Hạ Ngọc Cẩn nghe vậy cảm thấy rất nực cười: “Giống cái gì? Cô là anh hùng! Tôi là đồ vô lại! Cô là rường cột của triều đình, tôi là đồ thừa của Đại Tần. Hai ta khác nhau một trời một vực. Thực ra chia tay sau ba năm nữa, bản thân cô cũng thờ phào nhẹ nhõm, ít nhất có thể lựa chọn người đàn ông mà mình thích, không cần phải sống cùng với cái đồ vô lại mà bản thân mình ghét bỏ nữa”.

Diệp Chiêu hơi ngạc nhiên, ngẩng đầu hỏi: “Ai nói tôi ghét bỏ anh là đồ vô lại?”.

Hạ Ngọc Cẩn nghĩ Hồ Thanh là thuộc hạ của cô ta, nên không muốn nói ra, chỉ ậm ừ nói: “Mọi người đều nói như thế, từ ngày đầu tiên thành hôn, tôi chưa bao giờ nghĩ cô coi trọng tôi”.

Không khí trong xe im ắng một lúc, chỉ có tiếng vó ngựa đang lọc cọc bên ngoài.

Bỗng nhiên, Diệp Chiêu trong sự im lặng liền phá lên cười lớn, cô ấy cười đến nỗi gập cả người, hai tay ôm lấy bụng, hình như cười đến nỗi sắp chảy nước mắt, sau đó gắng gượng được, chỉ vào mặt cậu ta và nói: “Cho dù tôi ghét bỏ anh vì cái gì, thì quyết không ghét bỏ anh vì anh là đồ vô lại”.

Hạ Ngọc Cẩn mặt đỏ ửng lên, giận dữ nói: “Có gì đáng cười chứ!”.

“Vì anh đến mức độ này, mà đã vô lại... chết cười mất”. Diệp Chiêu vẫn không thẳng lưng lên được, cô ấy lau nước mắt nói: “Tôi đây mười hai tuổi đã dám đem theo một đám người ở Mạc Bắc hoành hành bá đạo, là kẻ cầm đầu trong những tên vô lại, là bá chủ trong đám lưu manh. Ngày nào cũng đánh nhau, dễ bị kích động, động cái là đá thương người khác. Ngoài việc đẩy người mù xuống sông, đánh phụ nữ và trẻ em lung tung, có việc xấu nào mà tôi chưa làm đâu? Làm loạn được vài ngày, càng lúc càng quá mức, khiến cha tôi nổi giận đùng đùng. Ông muốn đánh, muốn dạy dỗ tôi, bị tôi đánh gãy xương cổ tay, phải nằm trên giường hơn nửa tháng trời, suýt chút

nữa gạch tên tôi ra khỏi gia phả, nhờ ông nội và mẹ tôi ra sức đòi chết mới giữ được tôi lại. Lúc đó rất nhiều người ở Mạc Bắc phản nộ nhưng không dám nói, đều lén lút thắp hương khấn Phật, cầu khấn tôi chết sớm, coi như là trừ đi một mối hại...”.

Thời niên thiếu thật là hoang đường, lộng hành đến nỗi không biết gây ra bao nhiêu chuyện.

Sau này, Mạc Bắc rơi vào nguy nan, cô một mình thống lĩnh quân đội chống lại Man Kim, không màng sống chết liên tục phản công, thì nhiều người mới bắt đầu quên đi và những điều này cũng bắt đầu qua đi. Cuối cùng mọi người chỉ còn nhớ một vị tướng quân có gan có mưu, anh dũng vô song khiến kẻ địch khiếp sợ.

Nhưng những chuyện không nhớ lại đó, bản thân cô lại không dám quên, vì có những lỗi lầm khi đã phạm phải thì phải dùng cả đời để chuộc lỗi.

Diệp Chiêu cười mãi cười mãi, bỗng nhiên không cười được nữa.

Lần đầu tiên Hạ Ngọc Căn nhìn thấy Diệp Chiêu tư lự, sự hối hận thể hiện rõ trên khuôn mặt của Diệp Chiêu.

Diệp Chiêu cúi gằm, nói nhỏ: “Thôi không nhắc đến nữa, những chuyện tôi tệ tôi làm chắc chắn nhiều hơn anh nhiều”.

Hạ Ngọc Căn không kìm được ghé sát vào, xoa xoa đầu Diệp Chiêu, an ủi: “Cái đó... ngoan nào, lẳng tử quay đầu còn quý hơn vàng mà”.

Diệp Chiêu vốn dĩ đã hơi buồn nhìn thấy hành động vỗ về của anh ta, khóe mắt liền giật giật.

“Tuy nghe thì cô lưu manh hơn tôi, chẳng trách cô ghét nhắc đến chuyện cũ”. Hạ Ngọc Căn hình như không hề để ý, tiếp tục an ủi: “Có điều con

người không phải là thánh hiền, bây giờ cô đã sửa đổi được, mọi người cũng sẽ tha thứ cho cô thôi”.

Diệp Chiêu tán đồng: “Đúng thế, nếu như theo tính cách trước đây của tôi, với hành động bây giờ của anh chắc chắn sẽ bị đánh gãy vài ba chiếc xương, rồi lại đánh gãy sống mũi, nằm dưỡng thương trên giường bệnh mất nửa năm”.

Hạ Ngọc Cẩn vội vàng rút tay lại, than thở: “Sửa được thì thật tốt quá”.

Đôi mắt đen lay láy của cậu ta cứ đảo qua đảo lại, giống như con báo tuyết vừa làm xong một việc xấu, nhìn cô cười thật gian xảo.

Diệp Chiêu bị cậu ta giày vò lung tung xong, tạm thời quên đi cái hồi ức đáng ghét về cậu ta. Cô lôi từ trong áo ra một cuốn sách, chuyển chủ đề nói: “Thái hậu đưa tôi một phần quyển “Nữ tặc” do Hoàng hậu Hiếu Huệ trước đây đích thân viết ra”.

Hạ Ngọc Cẩn coi thường: “Dù sai cô xem thì cũng vô ích”.

Diệp Chiêu giải thích: “Từ nhỏ tôi đã thích chơi gậy, ghét nhất đọc sách. Từ sau khi vào quân đội mới đọc sách quân sự và tấu sớ, bị ép đến không còn cách nào mới bắt đầu học. Đáng tiếc là trời không cho, nên chỉ có tí chút kết quả. Đến giờ cứ nhìn thấy sách hơi nhiều chữ một chút là đau đầu. Vì thế trong quân ai đưa tấu sớ lên mà tôi xem không hiểu, tôi liền lôi ra ngoài cho một trận. Bây giờ mọi người đều rất thông minh, biết dùng cách đơn giản nhất để diễn đạt ý kiến của mình. Đáng tiếc là Hoàng hậu Hiếu Huệ trình độ cao, văn phong cao siêu, từng đoạn từng đoạn trong “Nữ tặc” đầy những từ ngữ hoa mỹ. Lại còn sử dụng những ví dụ từ cổ chí kim, vừa nhìn được mấy dòng đã khiến tôi ngủ gật.”

Hạ Ngọc Cẩn hậm hực hỏi: “Đơn chia tay không phải cô viết rất hay sao?”

Diệp Chiêu khoát tay đồng dục nói: “Việc văn thư, đã có quân sư viết thay”. Diệp Chiêu ngừng lại một lúc, rồi khoe tiếp: “Hồ Ly viết văn rất giỏi, chữ cũng rất đẹp”.

Đơn chia tay cũng dám tìm người ngoài viết.

Hạ Ngọc Cẩn tức cái đồ vô lại này đến nỗi không còn gì để nói.

Diệp Chiêu tiếp tục nói: “Cuốn “Nữ tặc” này tí nữa tôi đem về cho mấy vị quân sư xem xem, để bọn họ sau khi lĩnh hội tường tận thì giải thích cho tôi”.

“Có cái này mà cũng phải tìm quân sư, cô không ngại chưa đủ mất mặt à?!” Hạ Ngọc Cẩn vội vàng giật lấy quyển “Nữ tặc”, phẫn nộ mắng.

Diệp Chiêu nhún nhún vai: “Thái hậu vài ngày nữa sẽ kiểm tra tôi, ít nhất cũng phải hiểu bên trong viết gì, chỉ còn cách làm liều cho qua, tránh để người quá thất vọng”.

Hạ Ngọc Cẩn đẩy cô ấy ra, vừa lật sách vừa mắng nói: “Được rồi! Tôi xem cho cô”.

Diệp Chiêu mãi nguyện xoa xoa đầu cậu ta: “Như thế thì tốt quá”.

Hạ Ngọc Cẩn: “Cút!”.

Diệp Chiêu thấy cậu ta tức giận, lập tức chui ra khỏi chiếc kiệu, hai chân nhẹ nhàng phi thân lên con Đạp Tuyết từ đầu đến giờ vẫn luôn theo sau, vẫy vẫy tay về phía cậu ta, vút một roi, rồi phi như bay biến mất.

Hạ Ngọc Cẩn dựa vào tấm đệm mềm, cầm quyển sách chăm chú nghiên cứu.

Nghiên cứu khá lâu, cậu ta bỗng cảm thấy có gì không đúng lắm...

Tại sao cuối cùng lại là cậu ta chăm chú đọc “Nữ tặc” nhỉ?! Còn vợ cậu ta lại trở thành người vô sự?!

Trời ạ!

TƯỚNG QUÂN Ở TRÊN, TA Ở DƯỚI

Quất Hoa Tán Lý
www.dtv-ebook.com

Chương 21: Tuần Thành Ngự Sử

Hoàng thượng ngồi trong ngự thư phòng, vui mừng nhìn mấy tờ ngân phiếu.

Chiến tranh liên miên, mọi thứ đổ nát, khiến cho quốc khố trống rỗng. Quan chức đều phải làm gương, đâu đâu cũng phải thắt lưng buộc bụng. Hoàng thượng dẫn đầu mặc áo vá, Hoàng hậu đã ba năm không mua đồ trang sức mới, mãi sau khi Diệp Chiêu mang chiến lợi phẩm ca khúc khải hoàn trở về, thì trên đầu mấy người phụ nữ trong hậu cung mới lấp lánh hơn một chút. Bây giờ Hoàng Thái hậu đại thọ sáu mươi, tuy đã hạ chỉ làm đơn giản, nhưng cũng không thể làm không ra gì được.

Vì vậy sự giúp đỡ của Hạ Ngọc Cẩn thật đúng lúc. Tuy một vạn lượng không phải là nhiều nhưng có còn hơn không. Tấm lòng hiếu thuận của cậu ta thật đáng quý.

Hoàng thượng rất hài lòng, dẫn đến cũng thích luôn cả Hạ Ngọc Cẩn.

Còn về nguồn gốc của số tiền, cũng được coi là sạch sẽ. Sòng bạc vốn đã được quan phủ phê chuẩn, là nơi làm ăn quang minh chính đại. Chỉ cần không gian lận phạm pháp, cũng không có áp bức dân lành, thắng hay thua đều dựa vào bản lĩnh từng người là được. Ngay cả mấy cái sòng bạc làm ăn gian dối, đánh một hai tên lưu manh, nhưng chỉ cần không gây án mạng, bị quan viên xắn tay áo lần lượt chửi rửa vài câu thì cũng không phải là chuyện gì lớn lắm. Hoàng thượng thậm chí thiếu nước bảo Hạ Ngọc Cẩn đi vợ vét thêm ở vài sòng bạc nữa, để những tên chủ giàu nứt đố đổ vách đó

phải bỏ ra chút ít, lấy tiền đưa ông ta để bù vào lỗ hổng cho dân bị nạn ở Tây Nam.

Hạ Ngọc Cẩn tán dương: “Bệ hạ quả thực là anh minh”.

Hoàng thượng thấy không thỏa đáng, vội thu lại biểu hiện đặc ý của mình, trách mắng: “Hạ Ngọc Cẩn! Hành vi của người quá hoang đường! Đường đường là một Nam Bình Quận Vương lại lê la ở sòng bạc, thật quá mất mặt!”.

Hạ Ngọc Cẩn cúi đầu thụ giáo.

“Lần này nhìn vào tấm lòng hiếu thuận của người đối với Thái hậu nên ta cho qua”. Hoàng thượng nghiêm mặt đưa ngân phiếu cho thái giám theo hầu, bảo ông ta nhận lấy, coi như việc này dừng tại đây, sau đó tức giận nói: “Bây giờ ở Thượng Kinh những tên đó càng ngày càng chẳng ra gì. Đất phong cho Kỳ Vương đã đủ giàu có rồi, ông ta còn vươn cái tay kiếm tiền đến tận Thượng Kinh. Sau lưng còn mở sòng bạc, lầu xanh, ức hiếp các cửa hàng khác để chiếm đoạt thị trường, thực sự không biết thế nào là đủ! Còn công chúa Trường Bình, vì sửa chữa sơn trang nên tranh đoạt đất, ép một gia đình người hầu đang sống sờ sờ đi vào con đường chết, lại còn bị quan phủ tố cáo, thật là muốn làm trầm tức chết đây”.

“Đúng vậy ạ!”, Hạ Ngọc Cẩn tranh thủ cơ hội để đả kích bọn chúng, vừa phụ thêm, vừa khoa trương: “Chỉ có mỗi thần là thực thà nhất”.

Hoàng thượng tiện tay cầm lấy chiếc quạt giấy trên bàn, đập đập vào đầu cái tên không biết xấu hổ.

“Bức tranh thiếu nữ của Hồ Đạo Tử thật?! Tuyệt vời! Thật tuyệt vời quá!”. Hạ Ngọc Cẩn mở chiếc quạt ra, nhìn một cái, vô cùng mừng rỡ, liền nhanh chóng gấp lại: “Tạ ơn bệ hạ ban thưởng!”.

Hoàng thượng nhìn thấy cậu ta ngoan ngoãn vô xi, tức đến nỗi muốn đích thân xắn tay áo đánh cho cậu ta một trận.

Có vài lần ông ta suýt chút nữa muốn dạy dỗ cậu ta thật nghiêm, nhưng nghĩ lại An Vương trước đây là em trai mình, tình cảm giữa hai người rất tốt. An Vương cũng có công lớn với việc lập ông ta lên ngôi, vì làm việc quá mà thành tàn phế nên còn trẻ mà đã sớm ra đi. Để lại hai đứa con, một đứa thì tàn tật, một đứa thì bệnh tật, đều là những người không thể thành tài được. An Vương Hạ Ngọc Khuyết là một người thật thà quy quy tắc tắc, thì cũng không sao. Hạ Ngọc Cẩn diện mạo đẹp đẽ, miệng ngọt lưỡi dẻo, lại thêm sinh ra cơ thể đã yếu ớt, có vài phần hình ảnh của An Vương trước đây. Vì thế toàn hậu cung đều biết, Thái hậu ngoài Thái tử ra, thì đứa cháu mà bà yêu thương nhất chính là cậu ta.

Huống hồ Hạ Ngọc Cẩn tuy có tiếng là vua chuyên gây chuyện, nhưng nghiêm khắc điều tra thì cũng không phát hiện ra việc gì to tát cả. Chủ yếu là việc gây loạn vặt vãnh nhiều không đếm nổi, cứ cách vài ba ngày lại nghe thấy vài vụ. Thường ngày hay ở cùng với bọn lưu manh thuộc đủ mọi loại người gây chuyện rắc rối, vô số lần làm mất mặt hoàng thất. Những vụ rắc rối gây ra thu dọn thế nào cũng không thể thu dọn nổi.

Hai năm trước, Hoàng thượng lần đầu tiên tức giận lôi Hạ Ngọc Cẩn ra đánh hai mươi trượng để dạy dỗ. Tuy đã dặn dò thái giám đánh nhẹ nhẹ một chút, vậy mà còn chưa đánh xong hai cái Hạ Ngọc Cẩn đã ngất ra ở đó rồi. Sau đó Thái hậu giữ gây lại, khóc lóc lao tới, ôm lấy Hạ Ngọc Cẩn, nước mắt nước mũi tràn trề, cứ khóc lóc gọi tên phụ thân đoán mệnh của Hoàng thượng ra, làm loạn lên khiến Hoàng thượng cuối cùng phải đến cung Từ An ngoan ngoãn hành lễ tạ lỗi với mẫu thân, còn thề với trời sau này không đánh lung tung cái tên bệnh tật đó.

Sau đó, Hoàng thượng tỉnh ngộ rồi.

Hạ Ngọc Cẩn chính là một đám mây trắng bay lơ lửng trên trời.

Chỉ cần coi như cậu ta không tồn tại, thì sẽ không buồn rầu nữa.

Từ đó về sau, tất cả những bản tấu liên quan đến Hạ Ngọc Cẩn ông ta chỉ xem lướt qua, xác định không phải là chuyện long trời lở đất, lòng người oán than thì đều để đó không cần quan tâm. Hơn nữa các loại ban thưởng và thăng quan tiến chức vào những dịp năm mới hoặc ngày lễ, đều bỏ qua cậu ta. Ngay cả cậu ta ở bên ngoài gây chuyện, bị người ta đánh vài cái, Hoàng thượng cũng giả vờ như không biết. Cho tới khi tướng quân khai hoàn, khi Thái hậu đề xuất muốn gả Diệp Chiêu cho Hạ Ngọc Cẩn, Hoàng thượng mới nhớ tới cậu ta. May sao đúng lúc Thái hậu hạ ý chỉ, Hoàng thượng liền vui vẻ phụ họa ngay, mong sao Diệp tướng quân mạnh mẽ sẽ giúp ông ta giải quyết tốt cái tên vô lại này.

Hạ Ngọc Cẩn vô tư lự, nhảy đến hỏi: “Bệ hạ, thần đến chỗ Thái hậu thỉnh an trước ạ?”.

“Khoan đã”, Hoàng thượng hôm nay tâm trạng rất tốt, đến nhìn cái đồ vô dụng trước mắt cũng cảm thấy khác thường. Ông ta giữ Hạ Ngọc Cẩn lại, suy nghĩ hồi lâu, rồi đột nhiên nở một nụ cười rất từ bi: “Ngọc Cẩn, người được phong Nam Bình Quận Vương mấy tháng rồi, cả đời này chỉ biết chơi bời thì cũng không phải là cách. Hay là trẫm phong cho người một chức quan để làm nhĩ? Cũng coi như người cống hiến một chút sức lực cho xã tắc Đại Tần”.

Hạ Ngọc Cẩn cảm thấy bầu trời như vừa có tiếng sấm dội qua, đánh ầm ầm bên tai cậu ta. Đợi một lúc định thần lại, cậu ta bắt đầu nghi ngờ bá phụ có phải là bị hồ ly tinh mê hoặc hoặc là muốn quốc gia diệt vong hay không. Cậu ta ấp a ấp úng nói: “Bệ hạ, người cũng biết trình độ của thần thấp đến mức nào. Ngoài việc ăn uống chơi bời cái gì cũng không biết. Long học sĩ dạy thần bao nhiêu năm như thế, nhiều nhất chỉ là đọc hiểu văn thư. Còn đối với đạo lý trị quốc an bang thì không biết tí gì, để thần làm quan, sẽ hại chết người đấy ạ”.

Hoàng thượng cười càng thêm hiền hậu thân thiết. Ông ta bước tới, vỗ vỗ vào vai Hạ Ngọc Cẩn nói: “Đừng tự ti quá thế, chức quan này ta nghĩ đi nghĩ lại, không có ai đảm nhận thích hợp hơn ngươi cả?”

Hạ Ngọc Cẩn thấy đầu óc của bá phụ không giống như có vẻ có vấn đề, liền nghi ngờ hỏi: “Là quan gì ạ?”.

Hoàng thượng nghiêm mặt nói: “Tuần thành ngự sử ở Thượng Kinh”.

Hạ Ngọc Cẩn suyét chút nữa thì bị sặc.

Các chức Tuần thành ngự sử này nghe thì có vẻ uy phong, nhưng thực ra chỉ là một chức quan lục phẩm nhỏ. Đem theo vài người thuộc hạ, phụ trách quản lý trị an trên các con phố và bắt bọn trộm cướp trong kinh thành. Còn có mấy vụ kiện cáo vặt vãnh như mấy bà cô cãi nhau, bọn lưu manh đánh nhau, lũ vô lại ăn toàn món ngon không có tiền trả, chớ nhà hàng xóm cần thương người, lang băm hại người, chơi kỹ nữ lâu xanh không trả tiền v.v... Tóm lại là cai quản các con phố.

Các con phố ở Thượng Kinh không dễ quản lý. Một chiếc lá rơi cũng chạm phải hai ba quý nhân, là nơi toàn các quan viên chức cao hội tụ, người nhà của quý tộc hoàng thất nhiều vô kể, mạng lưới quan hệ của các cửa hàng ở đây rất phức tạp. Tuần thành ngự sử chức nhỏ giọng bé, động một tí là đắc tội với người khác, không phải bị dạy dỗ thì cũng bị phạt, nếu không thì không dám hành động. Một năm mà thay đến ba ngự sử nên chẳng ai muốn làm cái việc đen đui này.

Hạ Ngọc Cẩn định trốn tránh nói: “Không làm có được không ạ?”.

Hoàng thượng nói giảm đi: “Dù sao ngươi ngày nào cũng không có việc gì, chỉ lang thang trên phố, chẳng phải không khác gì khi làm Tuần thành ngự sử sao? Chỉ là thêm một cái danh thôi, qua loa đại khái là được rồi? Dù sao ngay đến cả Kỳ Vương mà người cũng dám dạy dỗ thì dù có giải quyết vài người cũng không bị ai nói gì đâu”.

Hạ Ngọc Căn hy vọng hỏi: “Nếu đánh... thì trực tiếp cách chức có được không ạ?”.

Hoàng thượng kiên quyết: “Đừng nói lời đen đui thế, người chắc chắn sẽ làm được, huống hồ trăm cũng không nở để bộ hạ xử lý người”.

Hạ Ngọc Căn khuôn mặt đau buồn nói: “Nếu mọi người không chấp nhận thần quản lý thì sao?”.

Hoàng thượng nhìn cậu ta thu lại chiếc quạt trong lòng, bình tĩnh an ủi cậu ta: “Việc nhỏ này đừng để ý làm gì, dù sao người còn có vợ hỗ trợ mà”.

TƯỚNG QUÂN Ở TRÊN, TA Ở DƯỚI

Quất Hoa Tán Lý
www.dtv-ebook.com

Chương 22: Ghen Tuông

Cứ coi như bị quyền lực ép buộc thì Hạ Ngọc Cẩn cũng không phải là người dễ dàng tuân lệnh như thế.

Tuy nhiên cậu ta đã ở Tần Hà ăn chơi suốt đêm qua, rồi mới sáng sớm lại phải chạy đi mua thịt dê, sau đó thì bị cuốn vào vụ đánh bạc. Khó khăn lắm mới kết thúc được thì lại vội vàng chạy ngay đến hoàng cung biểu tiền, trước đó còn bị rơi xuống nước nhiễm cảm lạnh. Cơ thể vốn đã khó chịu, lại thêm đơn chia tay của Diệp Chiêu và thư bổ nhiệm của Hoàng thượng kích động, cái thì vui mừng cái thì kinh ngạc, nên cuối cùng không chống đỡ được nữa. Chưa kịp mở mồm giở trò với bá phụ thì trước mắt đã xuất hiện vài ngôi sao nhỏ, đến hự một tiếng cũng không hự được liền ngã vật ra.

Lúc tỉnh dậy, đã thấy mình đang ngủ trong căn phòng nhỏ bên cạnh ngự thư phòng. Thư bổ nhiệm đặt bên cạnh, bên trên đã đóng cái dấu đỏ to tướng. Hoàng thượng đang xem ngự y khám bệnh cho cậu ta, còn đích thân bê cho cậu ta một bát thuốc chắc còn đắng hơn cả hoàng liên để biểu thị tình cảm sâu sắc giữa hai bác cháu, rồi thân mật an ủi: “Chỉ là lao lực quá độ thôi, nghỉ ngơi vài ngày là không sao. Ta đã nói về việc người làm Tuần thành ngự sử với Thái hậu rồi, người nói người sau khi thành thân cuối cùng đã chịu tiến bộ rồi, thích đến nỗi niệm vài trăm câu kinh Phật”.

Đường lui đã bị chặn đứt, Hạ Ngọc Cẩn chống cự quyết liệt: “Thần đường đường là Nam Bình Quận Vương, lại đảm nhận chức quan lục phẩm nhỏ rồi lại còn mặc quần áo màu xanh đứng trong một đám anh em họ mặc toàn màu tím màu hồng thì thật đúng là mất mặt quá...”.

“Người vẫn còn mặt mũi sao?”. Hoàng thượng dùng âm lượng mà tất cả mọi người đều nghe thấy thì thầm một câu, rồi lại cười hiền từ nói: “Việc không phân biệt sang hèn, chung qui thì vẫn phải có người làm, làm tốt sau này lại được thăng chức. Còn về bộ quần áo màu xanh thì quả thật là không đẹp lắm, nhưng người tuổi trẻ diện mạo lại đẹp, tràn trề sức lực, cũng coi là được mà. Bất quá thì trẫm lại hạ ý chỉ, đặc chỉ mấy người thêu thùa thêu thêm vài bông hoa trên bộ trang phục của người, may hai đường chỉ vàng, đính thêm hai viên ngọc trân châu, trang trí hoa lệ, để biểu thị thân phận khác thường là được chứ gì”.

Nhìn khuôn mặt ông ta còn gian xảo hơn cả con chồn lông vàng.

Lúc này, Hạ Ngọc Cẩn mới nghi ngờ sâu sắc, bức họa oai phong uy vũ của vị Hoàng đế khai quốc Đại Tần trong Thái miếu là lừa đảo sao? Ông ta rốt cuộc phải vô lại thế nào, mới có thể nuôi được một đứa con vô lại như thế này chứ?

Mặt trời sắp tắt ở phía Tây, Hạ Ngọc Cẩn bị con chồn lông vàng giáo huấn xong lếch thếch trèo lên kiệu của mình, cầm theo ý chỉ bổ nhiệm, buồn bã về nhà.

Mới đi vào cổng hoa viên Trường Phong nơi cậu ta sống, đã nghe thấy những tiếng cười nói vọng tới. Mấy đứa tiểu a hoàn đang đứng sau bức tường rào, kiễng chân lên, thập thò thập thò, vươn dài cổ nhìn vào trong, còn lén lút hoan nghênh nữa.

Hạ Ngọc Cẩn hơi lạ, cũng đi ra đó ngó nghiêng, nhìn thấy bên cạnh cây đào vừa mới hé nụ, Diệp Chiêu đang say sưa luyện kiếm. Cái bóng dáng màu hồng đó đang uốn lượn như rồng bay, ánh kiếm vung lên lấp lánh trong không trung, như mưa như gió. Cô ta điều khiển phương hướng của thế kiếm tùy theo ý muốn, còn nhẹ nhàng hơn cả việc điều khiển tay mình. Cộng thêm khuôn mặt anh dũng lạnh lùng, đẹp trai đến nỗi khiến đàn ông muốn cầu khẩn ông trời mau cho sét đánh chết đồ vô lại này đi.

Mấy đứa tiểu a hoàn xem như bị mất hồn, không để ý có người bước tới, chỉ cảm thấy sau lưng có người, hình như muốn cướp vị trí phong thủy của mình, liền đẩy mạnh một cái, quát mắng: “Cút! Chỗ này là của ta, người muốn xem thì ra chỗ khác đi!”.

Hạ Ngọc Cẩn phần nộ quay đầu cô ta lại, đối diện với mặt mình, thậm trọng thể hiện một chút thân phận.

Đám tiểu a hoàn đang nhìn trộm sợ hãi kêu lên một tiếng, vội vàng lùi đi mất.

Hạ Ngọc Cẩn vòng qua bức tường, sau đó phát hiện mấy tiểu thiếp của cậu ta đang ngồi tập trung trong một cái đình cách cây đào không xa. Ai ai cũng vô cùng hưng phấn, biểu hiện sự thích thú. Vừa uống rượu cậu ta mua về, vừa ăn thịt dê cậu ta mua về, vừa vỗ tay tán thưởng Diệp Chiêu.

Diệp Chiêu nghe tiếng hò hét, dừng việc luyện kiếm lại, chạy thẳng về phía bức tường.

Dương Thị thấy vậy, vội vàng chạy từ trong đình ra, lấy một chiếc khăn thêu hoa sen ở trong người, nhẹ nhàng lau những giọt mồ hôi trên trán của Diệp Chiêu. Hiền dịu đến nỗi giống như một cô dâu mới cưới quan tâm chăm sóc chồng mình vậy, khiến cô ta diện mạo hàng ngày vốn dĩ bình thường bỗng trông đẹp lên mấy phần. Huyền Nhi cũng không muốn tỏ ra kém cạnh liền chạy tới, vừa mới rút được chiếc khăn ra, liền bị My Nương nhao lên trước, đẩy mạnh sang một bên, sau đó bưng một ly rượu ấm, nói: “Tướng quân, mời dùng rượu”. Huyền Nhi tức giận, trợn mắt với cô ta vài lần, rồi mới nhoẻn miệng cười bẽn lẽn, nói giọng dịu dàng: “Tướng quân, nghỉ ngơi một chút đi ạ”.

Bình thường cậu ta ở nhà, chưa bao giờ thấy bọn tiểu thiếp này tranh nhau như thế.

Hạ Ngọc Cẩn đứng ngây nhìn, có cảm giác như mình đang bắt gặp cảnh thông dâm vậy.

Diệp Chiêu thu gườm lại, bỏ mấy người đẹp, vội vàng đi về phía cậu ta, ngại ngần giải thích: “Tôi đói rồi, vì thế mới ăn trước một ít”.

Hạ Ngọc Cẩn chỉ chỉ vào bọn Dương Thị, chỉ chỉ Diệp Chiêu, rồi lại chỉ chỉ vào mình.

Khi cần dùng từ ngữ thì lại không có mấy, cậu ta sống chết cũng không thể nghĩ ra từ nào có thể biểu thị được tâm trạng phức tạp của mình lúc này.

Diệp Chiêu hiểu ý, lập tức xin lỗi: “Lúc thịt dê được đến cũng là lúc bọn họ đến thỉnh an. Tôi bèn giữ họ lại, con gái không ăn hết vài lạng thịt của anh đâu. Thôi nào, đừng nhỏ nhen thế?”.

Sắc mặt Hạ Ngọc Cẩn xám xịt, chỉ muốn bỏ từng người từng người một trong bốn người vợ, thiếp phòng và thông phòng. Bọn họ dám kết bè kết phái, mắc tội thông dâm, còn định làm cậu ta tức chết nữa!

Diệp Chiêu tự thấy mình lỡ lời, kéo mạnh tay cậu ta đi về phía cái đình, cười ha hả nói: “Tôi hành việc lỗ mãng quen rồi, anh đừng để trong bụng làm gì. Chỗ thịt ngon nhất vẫn để phần anh. Hơn nữa rượu bọn họ uống là rượu mật ong, không phải là Nữ Nhi Hồng mà anh đem về. Đợi lúc nữa đích thân tôi đi hâm rượu cho anh, rồi kính mời ba chén”.

Dương Thị thấy Quận Vương và tướng quân lấy rượu làm lạnh, hâm nóng lại tình cảm thì vô cùng mừng rỡ. Cô ta liền đá chân My Nương nhắc nhở, nhưng đầu óc cô ta lại chuyển biến hơi chậm chạp, còn Huyền Nhi muốn rót rượu lấy lòng hai người, nên vội vàng cáo từ rời đi. Mọi người đều trở về phủ rồi thắp hai nén hương cho Nhân Duyên nương nương, cầu cho hai người họ ở bên nhau, tình cảm sẽ mau chóng tốt lại, nhất định không được chia tay. Sau đó cầu cho bọn họ cả đời hưởng vinh hoa phú quý.

Hạ Ngọc Cẩn định chống cự lại vài cái nhưng chống cự không được, tiếp đó lại bị ấn xuống. Hai ly rượu uống vào bụng, cậu ta chợt nhớ tới cái đơn ly hôn, đầu óc cũng tỉnh táo lên chút ít. Nghĩ tới vợ mình dù có đẹp trai thế nào đi nữa thì vẫn là phụ nữ, không thể thông dâm với bọn thông phòng được. Cái mũ mình đội trên đầu vẫn là màu xanh ngọc, chưa biến thành màu xanh lá cây[1], nên cuối cùng cũng yên tâm lại chút ít.

[1] Trong tiếng Trung, đội mũ màu xanh lá cây nghĩa là bị cấm sừng.

Diệp Chiêu lấy con dao nhỏ sắc bén từ chiếc bao giắt bên hông ra, tay đưa thoăn thoắt như bay, thái miếng thịt dê mỏng như cánh ve, cho vào trong bát, trộn thêm các loại gia vị như dầu, hành, tỏi, địch thân bưng đến trước mặt cậu ta, thân thiện nói: “Ở trong cung hơn nửa ngày rồi, chắc là anh đói lắm rồi hả? Nên ăn nhiều một chút”.

Kỹ thuật thái thịt của cô ta rất khá, Hạ Ngọc Cẩn ăn rất ngon miệng. Thấy con dao găm trong tay cô ta tinh xảo đẹp mắt liền cầm lên xem. Lưỡi dao vô cùng sắc bén, sờ vào cảm thấy rung mình lạnh buốt tới xương, cậu kinh ngạc trầm trồ: “Đây là kỹ thuật thời trước phải không? Là tác phẩm của Ngọc Kiếm Tử đại sư hả?”.

“Con mắt của anh thật tinh tường!”. Diệp Chiêu thấy cậu ta biết nhìn đồ, vui vẻ trở lại, liền khoe khoang nói: “Con dao này chính là Thiên Dực do Ngọc Kiếm Tử đại sư đúc, gọt sắt như bùn. Năm đó hiệp khách giang hồ Thường Hạo Thứ giết tên quan tội ác cực lớn Lục Hồ Thần, móc lấy tim gan hắn ta đi ngâm rượu, chính là dùng con dao này! Sau khi tôi lấy được con dao này, cũng móc lấy tim gan của tên đại tướng Man Kim Ha Nhĩ Mục, ngâm trong rượu, đem cho người nhà của những binh sĩ bị tên quý hung ác tàn nhẫn này giết cùng uống”.

Thật là một con dao giết người móc tim tốt... Một con dao tốt...

Vợ cậu ta quả nhiên là đã ăn thịt người.

Hạ Ngọc Căn im lặng nhai miếng thịt dê cuối cùng trong miệng, cố gắng nuốt vào cổ họng.

Diệp Chiêu cầm lấy Thiên Dực, lấy lòng hỏi: “Thái tiếp cho anh ít thịt nữa nhé?”.

Hạ Ngọc Căn thấy mình nên ngất thêm lần nữa thì tốt hơn.

TƯỚNG QUÂN Ở TRÊN, TA Ở DƯỚI

Quất Hoa Tán Lý
www.dtv-ebook.com

Chương 23: Cáo Mượn Oai Hùm

Người ở Mạc Bắc vốn thô lỗ. Diệp Chiêu lại quen sống với những tên nam tử thô lỗ trong quân đội. Ở bên cạnh Diệp Chiêu, người được coi là nho nhã nhất là Hồ Ly, nhưng tốc độ cướp thịt để ăn của người đó cũng không kém gì so với hổ. Vì thế đối với tâm tư yếu ớt của mấy anh chàng nhà giàu ở Thượng Kinh, Diệp Chiêu biết rất ít. Cuối cùng Diệp Chiêu thử thay đổi cách suy nghĩ, chuyển sang tìm hiểu về mấy người đẹp khuê các, mới coi là miễn cưỡng đoán được biểu hiện khó coi lúc này của Hạ Ngọc Cẩn rốt cuộc là từ đâu tới, sau đó cẩn thận bảo đảm: “Dao... đã rửa sạch rồi”.

Con dao giết người rửa sạch rồi là có thể thái đồ ăn sao?

Hạ Ngọc Cẩn nhìn biểu hiện của cô ta chỉ có thể dùng hận lớn thù sâu để hình dung.

Diệp Chiêu vò vò đầu, sai Thu Thủy về phòng lấy một con dao thái thức ăn mới, thái lại thịt dê, đồng thời giải thích: “Con dao này vừa mới mài xong, vẫn còn chưa động vào máu”.

Hạ Ngọc Cẩn im lặng một lúc, yếu ớt hỏi: “Nhà bếp không phải có dao bạc thái thịt sao?”

Diệp Chiêu coi thường: “Rác mà cũng được gọi là dao à?!”.

Nhớ lại năm đó, khi cô ấy làm lễ sinh nhật lần thứ nhất, vứt đầy đồ vật khắp phòng, trèo lên đùi của ông nội, ôm chặt lấy thanh kiếm Thanh Phượng không chịu buông ra. Ông nội vô cùng mừng rỡ, đoán chắc cả đời

cô ấy sẽ theo nghề võ. Sau khi lớn lên trưởng thành, cô ấy ngoài yêu võ đến phát nghiện ra, còn sở thích lớn nhất là sưu tập các loại binh khí. Mỗi lần nhìn thấy một binh khí mới, đều ngứa ngáy không chịu được, nhất quyết phải mua về bằng được. Và chiến trường cũng là nơi tốt để thu thập binh khí. Vì thế bây giờ cô sở hữu đủ loại binh khí dài ngắn khác nhau và đủ loại ám khí, vũ khí đặc biệt, tất cả không dưới vài trăm cái. Cái nào cũng là di vật của đại sư, làm gì có chuyện coi trọng cái đồ tầm thường như con dao bạc thái thịt đó?!

Hạ Ngọc Cẩn thấy khi nhắc đến binh khí, trong mắt của Diệp Chiêu lóe lên những tia sáng rất đáng sợ nên chân tay run lẩy bẩy, quyết định không nhắc đến chủ đề này nữa. Cậu ta mang tâm trạng nếu không ăn thịt dê của lão Cao thì không còn cơ hội nữa nên cố gắng quên hết đi mấy chuyện vừa rồi, tiếp tục cho những miếng thịt dê vừa thái nuốt vào bụng. Vừa ăn, Hạ Ngọc Cẩn vừa kể cho Diệp Chiêu nghe chuyện sáng nay ở trong cung Hoàng thượng ra ý chỉ bổ nhiệm cho cậu ta, đồng thời tức giận quát trời nói: “Tôi không cần sự hỗ trợ của cô!”.

Diệp Chiêu vội vàng nói cốt để làm nguôi cơn giận của cậu ta: “Đúng vậy, tôi còn mong anh hỗ trợ đây”.

Hạ Ngọc Cẩn nghe thấy, thấy không hợp tai lắm bực mình hỏi: “Cô cũng đang chế nhạo tôi à?”.

Diệp Chiêu lắc đầu: “Không có!”.

Hạ Ngọc Cẩn nhạy cảm nói: “Tuyệt đối có!”.

Diệp Chiêu thở dài: “Thực sự không có”.

Hạ Ngọc Cẩn quyết định không tiếp tục để ý đến tư duy không thể hiểu được của vợ mình nữa. Cậu ta tự hạ thấp mình nói: “Hoàng thượng chọn tôi làm Tuần thành ngự sử, chỉ là nhìn đúng vào thân phận của tôi. Cho dù tôi làm đến tệt hại thế nào đi nữa, cũng là cháu yêu của Thái hậu, bất luận là ai

cũng phải nể mặt vài phần. Dù sao bây giờ chẳng có ai tự nguyện đảm nhận chức vụ này, nếu tôi làm tốt thì vui mừng. Còn nếu tôi làm không tốt, thì cũng là đương nhiên, bây giờ coi như là tận dụng hết nguồn lực vậy”.

Diệp Chiêu nói: “Anh không tệ hại như thế đâu”.

Hạ Ngọc Cẩn tự trào: “Lãng phí hơn mười năm tuổi trẻ, ngoài việc ăn uống chơi bời, thì chẳng có việc gì ra hồn. Nếu không phải có cái thân phận, thực ra cũng chẳng có ai coi trọng tôi cả”.

Diệp Chiêu: “Thân phận của anh chính là bản lĩnh mà người khác muốn cũng không được”.

Hạ Ngọc Cẩn coi thường chế nhạo nói: “Điều đấy là trời sinh”.

Diệp Chiêu xoay xoay con dao trong tay, chậm rãi hỏi: “Khả năng võ học của tôi giỏi hơn người khác, đó là trời sinh. Thân phận của tôi, cũng là trời sinh. Nếu tôi không phải là con trai của Diệp Trung, dựa vào danh tiếng uy vũ của Diệp gia khởi binh ở Mạc Bắc, thì làm gì có sự hưởng ứng nhiều như thế? Làm gì có chuyện khiến người khác phục tùng nghe lời dễ như thế? Nếu anh không phải là cháu của Thái hậu...”.

“Trời ạ!”. Lời chưa nói hết, Hạ Ngọc Cẩn đã lấy khúc xương đang cầm trong tay cốc vào đầu cô ta một cái, trách móc: “Cô là con gái của Diệp Trung! Không phải con trai! Tự giác một chút đi! Tôi đây không lấy con trai về nhà!”.

“Quen rồi”, Diệp Chiêu nghiêng người tránh khúc xương, ngượng ngịu xoa xoa đầu, cười nói: “Chỗ dựa xuất thân là một may mắn. May mắn cũng là một trong những thiên phú. Anh cho rằng Thánh thượng gả tôi cho anh là để tôi uy hiếp cái uy phong của anh. Thực ra không phải vậy, người mong anh hỗ trợ tôi”.

Câu nói đùa này không buồn cười tí nào.

Hạ Ngọc Cẩn gượng cười vài tiếng, cảm thấy cơ mặt đang bị co rút lại.

Diệp Chiêu tiếp tục giải thích: “Đại Tần loạn lạc, tôi lấy thân phận nữ nhi đảm nhiệm đại tướng quân, thực sự không còn cách nào khác. Bây giờ thiên hạ đã ổn định lại, trăm quan trong triều đều là đàn ông. Trong võ tướng không thiếu người tài hoa xuất chúng, bị một người phụ nữ đè đầu cưỡi cổ làm sao cam tâm được chứ. Tuy bây giờ bọn họ tạm thời nhẫn nại chưa nói đến vấn đề này, nhưng về lâu về dài, nhất định sẽ có biến cố. Huống hồ binh mã thiên hạ chỉ có một đại tướng quân, mọi người đều chăm chăm dò xét. Chỉ cần một ngày tôi không ra, thì mãi mãi không đến lượt người khác ngồi lên cái chức này đâu”.

Hạ Ngọc Cẩn nói: “Hoàng thượng vẫn rất anh minh, chỉ cần cô không chuyên quyền độc đoán, thì có gì mà lo lắng chứ?”.

Diệp Chiêu lắc đầu nói: “Miệng lưỡi thế gian có thể giết chết người đời, việc sau này không ai có thể nói rõ được”.

Ngoài ra điều mà cô ấy không thể nói ra được là, từ xưa tới nay, khi con thỏ tinh ranh đã chết thì chó săn cũng trở thành món ăn ngon của ông chủ. Tướng thiện chiến lập được nhiều công lao với chủ rồi cũng sẽ bị hoài nghi, ít người có được kết cục tốt đẹp. Nay cô nắm trong tay binh quyền lớn như vậy, lại được lòng dân trong thiên hạ. Kể cả Hoàng thượng hiện thời rất anh minh, tin tưởng tuyệt đối vào lòng trung thành của cô, nhưng cũng không dám tin tưởng con cháu hậu bối của cô đều sẽ trung thành như vậy. Cô cũng không dám đảm bảo Thái tử sau khi lên ngôi, sẽ không vì đoạt lại quân quyền mà giết hại thuộc hạ.

Hạ Ngọc Cẩn nhớ lại kết cục của các bậc khai quốc công thần, cũng định thần lại, trong lòng có sự đồng cảm. Vốn dĩ định tức giận bồi thêm vài câu, lại nhớ ra người bị chửi là tổ tiên nhà mình, để tránh sau này khi đi gặp họ lại bị đánh đau, nên tốt nhất vẫn là ngoan ngoãn ngậm miệng vào.

“May mà Thánh thượng nhân đức, trị quốc đúng cách, thông cảm bề dưới, được tôn là một minh quân”. Diệp Chiêu thấy cũng đến lúc rồi, vui vẻ kể sự tình: “Khi Mạc Bắc thắng lợi, tôi lập tức trình sớ nhận tội, thông báo với toàn thiên hạ về tội lừa dối quân vương. Lúc đó lòng dân khích lệ, văn võ bá quan đều khen là Hoàng thượng biết dùng người. Vì thế cho dù người không hài lòng, cũng không thể đi ngược lại ý muốn của thiên hạ, liền tức giận quát tôi. Sau đó tôi trình người bản tấu thứ hai để tạ ơn, hy vọng có thể xuất giá làm vợ người ta, an ủi linh hồn cha mẹ đã mất”. Diệp Chiêu ngừng lại một lúc, mỉm cười hỏi: “Anh nói xem... Thánh thượng có thể gả tôi cho ai chứ?”.

Cho dù Diệp Chiêu có tình nguyện kết thúc cuộc đời binh nghiệp, thì trong quân đội Mạc Bắc đều là những tráng sĩ vào sinh ra tử với cô ấy, đối với cô ấy vô cùng tôn trọng, tuân theo ý chỉ của cô ấy, binh quyền bất luận giao cho ai, đều không thể phục tùng.

Nào là ban thưởng Huyền Thiết Tiên, vàng bạc châu báu, phòng ốc, tất cả đều là hư vô hết. Cửa hồi môn thực sự của cô ấy là quyền năm mươi vạn quân ở Mạc Bắc, thanh thế của Diệp gia trong quân đội và công lao đánh bại Man Kim.

Bất luận là gả cho ai, đều khiến hoàng thất bất ổn không yên. Bây giờ đưa cô ấy kết hợp với một người không có dã tâm như Hạ Ngọc Cẩn, chính là đem cửa hồi môn đi biểu hết vào hoàng thất.

Diệp Chiêu bây giờ không những là đại tướng quân thống lĩnh binh mã thiên hạ, còn là Nam Bình Quận Vương Phi, là con dâu của hoàng gia, là con dâu của Hạ gia. Con cái sẽ thừa kế chức vụ của cha, sau này con cháu của cô sẽ kế tục tước vị Nam Bình Quận Vương, chứ không phải là binh quyền của Diệp gia. Hơn nữa cô ấy rời xa Mạc Bắc, thăng chức lấy chồng, vẫn nắm trong tay binh mã thiên hạ, có thể ở nơi xa nắm giữ quân Mạc Bắc, khiến cho quan quân mà triều đình mới phái tới không gặp trở ngại quá lớn, sau đó từ từ thay mới chuyển đổi. Đợi cô ấy trăm tuổi về già, binh quyền

đanh chính ngôn thuận lại trở về hoàng thất. Cô ấy và Hoàng thượng cả đời này đều được mang danh là trung thần và minh quân.

Diệp Chiêu cảm thán: “Thánh thượng là một người tốt, cũng là một người thông minh. Người gả tôi cho anh, chính là muốn bảo vệ tôi. Cho dù có người muốn làm loạn, lợi dụng khoảng cách định hãm hại tôi, cũng phải để ý đến thân phận hai phía của tôi. Nếu định kéo tôi từ vị trí đại tướng quân xuống, tôi sẽ mượn danh nghĩa của anh, lấy thân phận Quận Vương Phi mà đi giải quyết hết bọn họ”.

Hạ Ngọc Cẩn không phải là người ngu, chỉ là bị tức giận quá mà làm mê muội đầu óc, sau khi đợi cậu ta thông suốt đầu óc, nhanh chóng ngộ ra:

Một là cáo mượn oai hùm là tương hổ.

Hai là bọn họ đều hổ trợ lẫn nhau.

Ba là Hoàng thượng đang tận dụng hết nguồn lực, là một con chồn lông vàng quyết không lãng phí một tí gì.

Nhưng, nếu sau khi bọn họ ly hôn, Diệp Chiêu mất đi chỗ dựa là thân phận hoàng gia, thì sẽ đi đâu về đâu đây?

Diệp Chiêu không hề để ý xua tay nói: “Xe đến trước núi nhất định sẽ có đường, tóm lại chắc chắn sẽ có cách thôi”.

Của hồi môn khó giữ, cô ấy lại không thể không lấy chồng, hoàng thất lại không yên tâm với những con cháu của tông thất đang tuổi trẻ tràn trề, tài hoa xuất chúng, cũng không thể gả đích nữ của Trấn Quốc Công đi làm thiếp được. Chỗ khuyết còn lại không phải là làm vợ hai của lão vương gia già bảy tám mươi tuổi, thì cũng chính là mấy thằng con hoang của tông thất gia, tính cách và mọi mặt đều khốn nạn vô cùng. Tóm lại là không thể có một mối nhân duyên tốt đẹp đợi chờ cô ấy được.

Người con gái này tuy làm vợ chẳng ra gì, nhưng làm tướng quân lại có công với Đại Tần, sao lại có thể rơi vào kết cục này cơ chứ?

Rốt cuộc là để cô ta làm hại người khác, hay là làm hại bản thân mình đây? Thật là lưỡng nan quá...

Diệp Chiêu cười toe toét cầm chén hướng về phía cậu ta nói: “Đừng nghĩ nữa, cạn ly! Uống rượu!”.

Hạ Ngọc Cẩn đỡ lấy chén chạm nhẹ một cái, không dám nhìn khuôn mặt thanh xuân tươi trẻ của đối phương.

Sự khó chịu trong lòng, cũng theo làn sóng nước vỡ nhẹ, từng chút từng chút một dần tan ra.

TƯỚNG QUÂN Ở TRÊN, TA Ở DƯỚI

Quất Hoa Tán Lý
www.dtv-ebook.com

Chương 24: Quyết Định Khó Khăn

Hạ Ngọc Cẩn đưa ra một quyết định khó khăn.

Cậu ta lật mình trần trở, đến nỗi hai mắt thâm quầng. Dường như phải đi ngược lại với lương tâm của mình mới tìm ra được những điểm ở Diệp Chiêu phù hợp với tiêu chuẩn của người vợ.

Ví dụ như cô ta không hay đổ ky. Không giống như phu nhân của Từ Thị Lang, thấy chồng đi uống rượu ở lâu xanh liền cầm ngay hai cái chày cán bột đuổi đánh chồng chạy khắp năm con phố. Còn việc Diệp Chiêu liệu có đến tìm mình thương lượng xem rượu ở lâu xanh nào ngon hơn, mông của mỹ nữ lâu xanh nào to hơn thì tốt nhất không nên nghĩ thêm làm gì.

Lại ví dụ An Thái Phi vốn dĩ có chút chê bai con dâu cả là An Vương Phi xuất thân thấp kém, tính tình nhỏ mọn, lại hay kén cá chọn canh, cho dù cô ta có nịnh nọt thế nào cũng vô ích. Từ sau khi Diệp Chiêu về, so sánh hai bên, thì thái độ của An Thái Phi với con dâu trưởng lập tức thay đổi. Cảm thấy bất luận nhìn thế nào cũng thấy cô ta thuận mắt hơn, là con dâu tốt nhất hiền đức nhất trong thiên hạ. Sự hòa hợp trong quan hệ mẹ chồng nàng dâu như hiện nay làm ai cũng đều ngưỡng mộ, có thể nói là một hình mẫu của Thượng Kinh.

Lại ví dụ anh trai của cậu ta do có tật ở chân nên tính cách có phần u uất. Bây giờ ngày nào vợ và gia nhân cũng kể chuyện cười trong nhà cho nghe, nụ cười trên mặt cũng xuất hiện nhiều hơn...

Cuộc đời của con người đầy áp sự bất lực, cũng nên có tinh thần hi sinh cống hiến.

Chỉ cần anh ta cắn chặt răng, mặt dày một chút, đứng vững trước những lời đồn đại. Sau đó giấu kín tờ giấy ly hôn trong tay đi, rồi bàn bạc cụ thể với Diệp Chiêu, dạy dỗ cô ta cẩn thận, ít nhất cũng cho cô ta hiểu một chút đạo lý làm phụ nữ là thế nào, đừng có lúc nào cũng như đàn ông làm cho người khác khó chịu, thì vẫn có thể miễn cưỡng không cần ly hôn.

Hạ Ngọc Cẩn nói là làm, anh ta lấy hết các quyển “Nữ tặc”, “Nữ nhi kinh”, “Hiền phụ truyện”, “Liệt nữ truyện”, “Khuê các nữ tử thư tập chú”, “Nội huấn” trong thư phòng ra, lật giở một lượt, mang theo ảo tưởng đọc sách đêm khuya tay áo còn vương hương thơm của người đẹp, chạy đi tìm Diệp Chiêu lúc này đã tan triều trở về.

Khi anh ta chạy vào phòng ngủ của mình mà đã lâu lắm rồi không bước chân vào, thì thấy trên tường treo một cây chùy và vài cái cung nỏ cỡ lớn. Trong chiếc bình hoa có chạm khắc hoa văn xung quanh cắm mấy thanh bảo kiếm bảo đao, còn trên bàn đặt nào là rìu, nào là roi dài, nào là côn nhị khúc, nào là côn tam khúc đủ cả. Trên chiếc giá vốn dùng để các đồ quý giá bây giờ đặt toàn ám khí.

Đây là kho vũ khí của Bộ binh hay sao?

Hạ Ngọc Cẩn vội vàng lùi ra ngoài cửa, dụi mắt, lấy hết sức chăm chăm nhìn bức hoành phi treo bên ngoài phòng không biết bao nhiêu lần, xác định đúng là mình không đi nhầm mới lạng lẽ bước vào trong. Đẳng hắng một tiếng lớn nhìn về phía Diệp Chiêu đang vắt chân, ngồi trên ghế Thái sư, bộ dạng không hề nhỏ nhả chút nào, chăm chú nghịch thanh đao Phục Tang mới có được.

Diệp Chiêu thấy anh ta hiếm lắm mới đến, rất thích thú, đích thân đứng dậy đón tiếp.

Hạ Ngọc Cẩn tạm thời cho qua việc phòng ngủ của mình bị sắp xếp lại, không so đo nữa. Chỉ đặt một đồng sách lên trên bàn, nói rõ ý định đến đây của mình, rằng mình sẽ đích thân đảm nhiệm việc giảng giải cuốn “Nữ giới”.

Hai người trước tiên trao đổi một chút về trình độ văn hóa của bản thân, xác định mức độ văn không hay cày không biết.

Hạ Ngọc Cẩn từ nhỏ thân thể yếu đuối, không thể tập trung lâu được. Đọc sách một ngày phải nghỉ ba ngày. Nhưng tư chất thông minh, lại được Thái hậu yêu quý, cho nên những thầy được mời đến dạy toàn là bậc nhà nho lớn đương thời học cao biết rộng. Thêm ra bớt vào vài chữ cuối cùng Hạ Ngọc Cẩn cũng có trình độ của một tú tài thi rớt, dạy một chút như “Tam tự kinh” thì hoàn toàn không thành vấn đề.

Còn Diệp Chiêu từ nhỏ học võ, hễ xem sách là thấy đau đầu. Thêm vào đó, tính cách ngạo mạn, tính khí thô lỗ, quá trình đi học có thể tạo thành lịch sử rơi huyết lệ cho các thầy. Bắt đầu từ năm tám tuổi đến nay, trung bình mỗi năm làm cho năm thầy giáo tức quá bỏ đi. Cuối cùng, do cha của Hồ Thanh vì gia đình nghèo quá, lại muốn nhờ vào mối quan hệ giúp con trai có tiền đồ tốt, nên dưới sự khẩn cầu của Diệp lão tướng quân, với tinh thần nghiên răng chịu khổ, chịu khó chịu nhục mới ở lại được. Tốn hai năm với nghìn vạn khổ hạnh, dùng cạn các biện pháp, mới coi như đổ vào đầu Diệp Chiêu được cuốn “Thiên tự văn”, để cô ta không đến nỗi thành kẻ mù chữ. Cho đến tận khi dẫn quân chinh chiến, Diệp Chiêu mới phát hiện ra mình biết quá ít chữ nghĩa. Trong tình cảnh không còn cách nào khác, đành bắt Hồ Thanh nối nghiệp cha, làm thầy dạy, trong thời gian rảnh rỗi cố gắng bổ sung thêm những kiến thức lịch sử quân sự.

Nếu so sánh với Hồ tiên sinh nói chuyện hài hước hấp dẫn, giảng bài dễ hiểu thì năng lực dạy học của Hạ Ngọc Cẩn đúng là một trời một vực. Cho dù anh ta đã chuẩn bị rất kỹ lưỡng, với thái độ giảng bài rất chăm chú, thì cũng chỉ là nói theo trong sách mà thôi, không biết dẫn dắt điển cố, cách

chọn đề tài cũng vô cùng nhàm chán. Diệp Chiêu vốn đã không phải kẻ kiên nhẫn đọc sách, những việc của con gái cô lại càng không hứng thú, nghe giảng mà cứ ngáp trộm. Chỉ nể thầy giáo có phần xinh đẹp bắt mắt, cẩn đầu bút, cố gắng kiềm chế, vừa giả vờ làm bộ dạng chăm chỉ, vừa liếc trộm thanh Phục Tang đao mình mới lấy được, rồi nghĩ xem lát nữa sẽ đi đâu để thử đao.

Hạ Ngọc Cẩn giảng chăm chú đến nỗi miệng khô khốc, gõ bàn, rồi nghiêm mặt nói: “Cái gì là công dung ngôn hạnh, cô đã hiểu chưa? Nói lại một lần xem”.

Đầu óc của cô học trò Diệp Chiêu còn đang lang thang ở tận đâu tận đâu, nghe hỏi nhưng mặt cứ nghệt ra, nhìn sững cậu ta một lúc lâu rồi như vừa chợt tỉnh, lưỡng lự hỏi: “Công à? Công gì cơ? Việc thù thù tôi không làm được đâu, hay là... hàng ngày tôi sẽ dọn dẹp phòng cho anh?”.

Cái đồ đáng ghét này không hề lắng nghe gì hết!

Hạ Ngọc Cẩn tức gần chết, nếu không phải sợ vì không cẩn thận mà đập vào chân thì đã lấy cái chùy treo trên tường xuống ném vào đầu cô ta.

“Đừng giận, khi học là tôi hay bị sao nhãng”. Diệp Chiêu có chút áy náy, vội vàng rót trà rồi mài mực để làm giảm bớt sự tức giận của cậu ta. Thậm chí còn lấy thanh kiếm Bích Thủy mình sưu tập được đưa cho anh ta xem, nịnh nọt nói: “Đừng nghĩ nữa, sách không phải một lúc mà học hết được. Thanh kiếm này đúng là ngàn vàng khó kiếm, biết bao nhiêu người học võ thậm chí tình nguyện lấy tính mạng ra để có được nó, anh có chơi thử không?”.

Hạ Ngọc Cẩn sờ một lúc, thẫn thờ hỏi: “Có chém chết được cô không?”.

“Anh ấy hả?”. Diệp Chiêu lắc đầu không chút do dự.

Hạ Ngọc Cẩn gục luôn lên trên bàn, không thèm nhúc nhích nữa.

Sự si mê vũ khí của vợ đúng là hết thuốc chữa.

Hạ Ngọc Cẩn sợ mình bị chọc tức đến mức chết non, cuối cùng chỉ cần cô ta nhớ kỹ một điều: “Trước mặt mọi người phải giữ thể diện cho phu quân”, sau đó bỏ hoàn toàn kế hoạch dạy học.

Hơn nửa tháng sau, phủ Nam Bình Quận Vương sửa chữa xong, An Vương phủ tiến hành chia nhà.

An Thái Phi tuy rất yêu cậu con trai bé nhỏ, nhưng sống chết cũng không muốn ở cùng với cô con dâu để đỡ phải chịu bực tức. Thế là dù có đau lòng bà cũng đành ở lại với con trai lớn. Bà chọn khá nhiều tâm phúc trung thành năng nổ trong đám người hầu kẻ hạ để đưa sang Quận Vương phủ cho con trai sai bảo, tránh cho anh ta khỏi bị vợ bắt nạt.

Hạ Ngọc Cẩn không chắc chắn sau này có ly hôn với vợ hay không, nên không có ý định ở cùng phòng với cô ta. Nhưng gần đây tình cảm của hai người có vẻ tốt lên, liền chọn hai khu vực cạnh nhau, mỗi người ở một khu. Từ đây một bên là binh khí như rừng, bóng đao ánh kiếm, còn một bên là để kê lục lạc, chim hót hoa thơm, nhìn có vẻ rất kỳ dị. Dương Thị chọn một khu cách xa cả tướng quân và Quận Vương, một lòng chăm sóc việc bếp núc. My Nương và Huyền Nhi vì muốn tranh giành Thính Hoa Tiểu Viện gần nhất với Lăng Sương Các mà tướng quân ở nên gần như cãi nhau âm ỉ. Người này mắng người kia là hồ ly, người kia thì mắng người này là ngược to óc bé, suýt nữa thì hai bên đánh nhau to. Cuối cùng bị Hạ Ngọc Cẩn phát hiện ngăn lại, rồi cùng bị chuyển đến U Nguyệt Hiên cách Lăng Sương Các xa nhất...

Tình cảnh chiến tranh loạn lạc, bận đến mức hiếm thấy.

Sau khi chuyển nhà xong, quan phục của Hạ Ngọc Cẩn cũng được phát xuống, tay nghề của các tú nương trong cung thật giỏi. Trên nền gấm màu

xanh lục rất mới có thêu hoa màu vàng, nhưng lại rất nhã nhặn đặc biệt, mặc lên trông rất phong độ.

Diệp Chiêu khen: “Mặc lên trông rất đẹp, có dáng của quan lớn”.

“Đi đi, ai tin vào con mắt của cô?!” , Hạ Ngọc Cẩn tuy miệng nói phản đối, nhưng trong lòng lại rất thích lời khen ấy. Cậu ta đi đi lại lại trong sân, vừa khéo đi đến trước mặt của Thu Hoa và Thu Thủy, liền hỏi bọn họ xem thấy thế nào.

Thu Hoa và Thu Thủy do có lệnh của tướng quân, không dám nói lời lạnh nhạt với anh ta, nên cùng nhau nỗ lực tán dương.

Thu Hoa: “Quận Vương khác hẳn so với trước đây, bây giờ có dáng người rồi, đúng là rất đẹp!”.

Thu Thủy: “Có cần mấy cô thợ thêu làm thêm một cái đai thắt trên đầu màu xanh lá cây không ạ? Đem viên minh châu lớn mà tướng quân có chạm lên trên, thành một bộ nhất định sẽ đẹp!”.

Hạ Ngọc Cẩn tự thề.

Cậu ta mà còn nói chuyện với bọn người bên cạnh Diệp Chiêu nữa, cậu ta sẽ biến thành con lợn!

TƯỚNG QUÂN Ở TRÊN, TA Ở DƯỚI

Quất Hoa Tán Lý
www.dtv-ebook.com

Chương 25: Chuyện Xưa Ở Mạc Bắc

Dù cho sau lưng, Thu Hoa và Thu Thủy có dùng bao nhiêu lời lẽ và thái độ khắt khe nghiêm ngặt với Hạ Ngọc Cẩn thế nào đi chăng nữa nhưng chỉ cần Diệp Chiêu xuất hiện là hai người bọn họ liền biến thành hai con cừu non thật thà và nghe lời, mặt mũi tỏ vẻ ngây thơ vô tội, cứ như là bọn họ chưa làm bất kỳ việc xấu nào bao giờ vậy.

Đàn bà trở mặt thật nhanh, thật khiến cho người ta phải kinh ngạc.

Hạ Ngọc Cẩn tức giận đùng đùng phẩy tay đi vào.

Thu Hoa và Thu Thủy lập tức lè lưỡi nhìn theo bóng dáng anh ta và nhẹ nhàng vỗ tay reo mừng.

Diệp Chiêu đợi Hạ Ngọc Cẩn đi khuất mới đến bên hai người đưa ngón tay ra, cốc vào đầu mỗi người một cái thật đau, rồi nói lớn: “Càng ngày càng không biết phép tắc gì hết! Đừng có bắt nạt người đàn ông của ta quá đáng quá!”.

Thu Hoa, Thu Thủy cùng kêu “Ái” một tiếng, hai tay ôm đầu nhìn Diệp Chiêu đầy ai oán, rồi cố giải thích: “Có bắt nạt đâu?”

“Vẫn còn dám ngụy biện?! Các người không bắt nạt anh ta, vậy sao lúc anh ta vừa bước ra từ phòng của ta còn rất vui vẻ, thế mà bây giờ lại tức giận đùng đùng xông ra cửa là làm sao?”. Diệp Chiêu tiếp tục giáo huấn: “Cả hai người đều là những kẻ không làm người ta yên lòng được, cứ phải làm loạn lên thì mới vui sao?!”.

Hai cô gái liếc nhìn nhau. Sau một hồi im lặng, Thu Hoa vốn thẳng tính không nhịn được nổi lòng, bèn tranh nói: “Tướng quân, chúng tôi ghét anh ta! Một kẻ được bọc trong mật ong, thứ bỏ đi lớn lên trong nhung lụa giàu sang, không mang vác làm được việc nặng. Tướng quân không chê bai anh ta, đã là phúc phận anh ta tích được ba đời rồi! Anh ta lại dám chê bai tướng quân! Uổng phí tướng quân đối tốt với anh ta! Thật không đáng! Đồ hèn nhát vô sỉ khốn kiếp như anh ta, ngay cả bọn vật vãnh chọn tùy tiện trong ba quân chúng ta cũng tốt hơn anh ta nhiều!”.

Thu Thủy bổ sung: “Ví dụ như Hồ quân sư, tốt hơn anh ta một vạn lần, lại rất cung kính với người. Nếu như người lấy anh ta, chắc chắn anh ta không dám nói hai lời...”

“Hồ Ly?”. Diệp Chiêu bị những lời ngốc nghếch của bọn họ làm cho bật cười: “Đừng có ăn nói hàm hồ, anh ta chắc chắn không nói hai lời trước tiên là cắt cổ sau đó là nhảy sông. Các người còn trẻ, rất nhiều việc trước đây đều không biết...”.

Năm đó cha của Hồ Thanh dạy học ở Diệp gia, Hồ Thanh làm thư đồng cho anh hai của Diệp Chiêu, đi theo hầu bên cạnh.

Diệp Chiêu học hành kém cỏi, anh hai của Diệp Chiêu cũng không tốt hơn là bao. Hồ Thanh tuy còn ít tuổi nhưng thông minh lanh lợi, ngoan ngoãn hiểu biết nên còn được gọi là thần đồng. Người nhà Diệp gia trên dưới không ai nhắc đến anh ta mà không khen ngợi cả, nhìn lại hai kẻ bỏ đi của nhà mình, mọi người chỉ biết than thở rồi thường hay đem ba người ra so sánh: “Xem Hồ Thanh nhà người ta, rồi nhìn lại con”. “Hai đứa tiểu tử khốn kiếp, cộng lại mà có được hiểu biết bằng một nửa Hồ Thanh thôi, lão đây cũng có thể sống thêm được mười năm nữa”.

Diệp Chiêu vốn là người có tính khí ngang ngược, làm sao có thể nghe những lời ấy?

Cô đem theo lũ bạn nghịch như quý của mình, hành hạ Hồ Thanh thậm tệ. Cứ ba ngày hai trận đến tìm anh ta để dạy cho anh ta một bài học, làm những chỗ không nhìn thấy trên người anh ta đầy vết thâm tím, chỉ với một mục đích là đuổi cổ cha con họ đi. Hồ Thanh vì cha, mọi việc đều nén nhịn, không nói ra, trong lòng thì hận Diệp Chiêu đến tận xương tủy, chỉ mong nhanh nhanh lớn lên để tham gia khoa cử, lấy được một chức quan, áo gấm vinh quy, rồi tìm cơ hội trả thù cô ta sau.

Sau đó...

Mộng ước tuổi thiếu niên không có kết quả.

Ngày đó, khói lửa vùng Mạc Bắc liên miên, tiếng chém giết kinh động đến tận trời xanh. Cha mẹ của bọn họ đều bị chết thảm trong lúc thành bị chiếm, nhà cửa bị hủy hoại, ân ân oán oán tuổi thiếu thời đem so với nỗi hận của quốc gia, tự nhiên trở thành việc không đáng nhắc tới.

Hai người liên thủ chống lại Man Kim, quan hệ cũng bắt đầu tốt lên.

Hồ Thanh vẫn thích cứ năm ngày ba bữa lại chọc tức Diệp Chiêu, coi như là trả thù việc năm xưa.

“Hồ Ly và ta là huynh đệ, hãn đã lớn thế rồi mà vẫn độc thân thì cũng đủ đáng thương rồi. Các người đừng có làm bại hoại thanh danh của hãn ta, hại hãn không lấy được vợ đấy. Nếu như không phải hãn kiên quyết không cần phụ nữ thô lỗ, ta chắc chắn sẽ đưa cả hai chị em người cho hãn ta luôn!”. Diệp Chiêu ngừng một lúc, lại mắng: “Còn làm bậy nữa ta cho cha các người mang về nhà, ngoan ngoãn ở nhà mà thêu đồ làm của hồi môn! Đợi khi hết tuổi xuân rồi, ta sẽ đứng ra gả hai người cho hai tên thư sinh trói gà không chặt!”.

Thu Hoa và Thu Thủy thấy tướng quân giận dữ, cùng sợ đến nỗi mặt hai người trắng bệch, lắc đầu lia lia hệ như cái trống lắc.

Diệp Chiêu lạnh lùng nói: “Hạ Ngọc Cẩn dù có thế nào cũng là Nam Bình Quận Vương, là cháu trai được lòng Thái hậu, cũng là kẻ có thế lực ở Thượng Kinh. Nếu anh ta có ý muốn trừng trị các người, bất cứ lúc nào cũng có tám, mười loại thủ đoạn để đối phó. Nay anh ta thiện tâm, không muốn so đo với hai đứa con gái, các người đừng có thấy anh ta nhường nhịn rồi tùy tiện giẫm lên mặt anh ta!”.

Môi của Thu Thủy hơi động đậy, vẫn còn muốn nói lời công bằng thay cho Hồ Thanh, nhưng nhìn thấy ánh sắc lạnh trong mắt của Diệp Chiêu, vội vàng nuốt lại những lời chứa đầy trong bụng đang định nói.

Diệp Chiêu cúi đầu, với giọng nói nghiêm túc nhất, cùng tốc độ chậm rãi nhất, cảnh cáo bọn họ: “Diệp Chiêu ta không bao giờ đánh trận vô nghĩa, không đánh thành vô dụng. Một khi đã chọn anh ta, thì tức anh ta có điểm mà ta rất cần đến. Còn như anh ta là người như thế nào, tốt hay xấu, hợp hay không, lòng ta đã rõ, không cần đến các người đưa ra quyết định”.

Thu Hoa và Thu Thủy đứng thẳng người, không dám thở mạnh.

Diệp Chiêu tổng kết: “Việc hôm nay, ta chỉ nói lần này thôi, sau này không có ngoại lệ đâu đấy”.

Quan Ngự sử tuần thành tuy chỉ là một chức quan nhỏ nhưng trong tay cũng còn có hơn trăm thủ hạ.

Lão Đầu Dê phụ trách công việc văn thư nghe nói sắp có Ngự sử mới nhậm chức, liền bỏ ra cả một ngày một đêm sắp xếp lại ngăn nắp tất cả tài liệu. Nhưng khi biết Ngự sử mới là Nam Bình Quận Vương, ông ta trầm ngâm mất nửa canh giờ, rồi sau đó bỏ ra mười buổi tối, chép lại tất cả các tài liệu đã sắp xếp, thức khuya làm ông ta gầy đi trông thấy.

Hạ Ngọc Cẩn mang theo một bụng tức đến Viện tuần sát, lập tức điếm danh tất cả cấp dưới để làm quen, phát hiện quá nửa là người quen trên phố ngày trước, cho nên để làm quen không mấy tốn sức. Đợi khi lão Đầu Dê

đưa giấy tờ lên, anh ta nhận lấy giấy tờ ghi chép việc bố phòng thị sát thành, sau đó tách danh sách đen và các án của bọn lưu manh thích gây sự, rồi khua khua tay nói: “Không cần xem nữa, mấy tên khốn kiếp này, có tên nào mà ta không quen?”.

Lão Đầu Dê đột nhiên như muốn khóc.

Nếu biết trước như thế này, ông ta việc gì phải mất nhiều thời gian như thế để xóa tên của Nam Bình Quận Vương trên giấy tờ đi?

Hạ Ngọc Cẩn nhậm chức quan mới, việc đầu tiên là đi tuần phố để cho bọn thủ hạ dần đi làm quen với công việc.

Anh ta cưỡi một con ngựa hiền lành đi trên phố, vừa đi vừa lắc lư. Bọn lưu manh ở Thượng Kinh liền náo động, lũ lượt kết bè tam tứ ngũ, gọi đồng bọn đến hóng hớt. Ngồi trong quán trà quán rượu, kẻ thì uống rượu, kẻ thì uống trà, kẻ cắn hạt dưa, chỉ trỏ vào Hạ Ngọc Cẩn mặc bộ quan phục mới tinh, nghĩ đến những việc làm của anh ta trước đây, nói thẳng luôn: “Chuột trông kho thóc - vừa giám sát vừa ăn cắp.”

Hạ Ngọc Cẩn tiện tay chỉ ra vài tên cười đắc ý nhất, dặn dò quan sai: “Tên mặc quần áo màu xanh lam kia hôm qua ăn mà không trả tiền ở Túy Vân Lâu. Tên béo có nốt ruồi ở cằm năm ngày trước tham gia đánh lộn. Còn tên gầy như con khỉ kia nghi ngờ là tham gia lừa đảo. Lôi cổ hết về thẩm vấn cho bốn vương.”

Bọn nhà giàu hư hỏng, ít nhiều cùng đều làm vài việc xấu xa, thấy Hạ Ngọc Cẩn tức giận vì xấu hổ nên trở mặt không nhận người quen, vội vàng im mồm, nhin cười đến nổi bụng đau quặn.

Hạ Ngọc Cẩn thấy mọi người đã biết điều hơn, dạo trên phố một vòng, rồi cảnh cáo bọn người quen biết, dặn bọn họ nếu sau này có làm việc xấu thì phải làm cho sạch sẽ, đừng có làm mất mặt anh ta, cũng đừng có làm lớn

chuyện. Những tên kia đều gật đầu khom lưng tỏ ý biết rồi, làm việc gì cũng sẽ không gây phiền phức cho Quận Vương.

Khi đi qua Hạnh Hoa Lâu, vừa đúng giờ Ngọ, người thấy mùi thơm của rượu thịt, bụng Hạ Ngọc Cẩn sôi sùng sục.

Hạ Ngọc Cẩn xuống ngựa, đưa cho tiểu nhị dắt, rồi cùng với hơn hai mươi tên quan sai và lính vào trong dùng bữa. Anh ta vốn là người ưa sỹ diện, lại có tính cách ôn hòa, những người kia lại muốn nịnh bợ, uống được dăm ba chén, đã tạo thành một hội rất thân thiết, giống như những bạn bè tốt đã quen biết nhau mười năm vậy.

Đang uống, Hạ Ngọc Cẩn nheo nheo mắt, thấy một bóng người mặc áo màu xanh từ từ đi tới bèn lấy một bình rượu và hai món nhắm rồi tự bê ra chỗ cửa sổ góc nhà sát phố, vừa tự rót tự uống để hưởng thụ.

Lát sau, anh ta dạn dò thủ hạ rồi vội vàng đi tới vỗ vào vai người vừa đến, cười nói: “Hồ Thanh huynh đệ? Mấy ngày bận nay bận đến mức chân không chạm đất? Tại sao huynh đệ mời uống rượu mấy lần đều không thấy huynh xuất hiện vậy?”

Hồ Thanh nghe thấy tiếng, lặng lẽ nhìn chiếc chén trong tay, thầm hít một hơi, lúc ngẩng đầu lên, trong đôi mắt nhỏ dài kia có ánh khinh thường đã bị ý cười nhẹ nhàng che đi, anh ta thở dài: “Tướng quân phân cho một đồng nhiệm vụ, bận đến nỗi ngủ cũng không nhắm được mắt”.

“Đồ đàn bà hung dữ đúng là chỉ biết sai khiến người khác. Xem sắc mặt của huynh tiểu tụy thế này, chắc chắc...”. Hạ Ngọc Cẩn có cảm giác đồng bệnh tương lân với anh chàng bị vợ mình áp bức, liền gọi ông chủ, bảo mang hai bình rượu Hoa Điêu ngon nhất và nửa cân tai lợn muối lên, ngồi xuống rồi khuyên giải: “Với tài năng của Hồ huynh đệ, tham gia kỳ thi mùa xuân, trúng cử nhân tiến sỹ không thành vấn đề, hà có gì phải làm một tham mưu nhỏ bé, quá thiệt thòi rồi”.

Hồ Thanh chậm rãi nói: “Cũng tạm được”.

Hạ Ngọc Cẩn hỏi: “Huynh quen vợ tôi như thế nào?”.

Hồ Thanh nghĩ một lát rồi nói: “Gia phụ là gia sư của Diệp gia, tôi quen biết tướng quân từ nhỏ.”

Hạ Ngọc Cẩn cười nói: “Ha ha, cô ta nói khi còn nhỏ mình rất hung dữ.”

Hồ Thanh gật đầu: “Đâu chỉ có hung dữ, rõ ràng là đồ khốn kiếp. Từ nhỏ đã mặc quần áo con trai, ngang ngược, huênh hoang. Thấy người nào không vừa mắt là tùy tiện bắt nạt, việc xấu xa gì cũng có phần của cô ta. Diệp lão tướng quân rất hận với những hành vi của cô ta, ba ngày hai bữa ăn đánh, nửa tháng một lần quát đuổi cô ta ra khỏi nhà”.

Hạ Ngọc Cẩn thấy hiếu kỳ liền hỏi: “Người ở Mạc Bắc đều không biết cô ta là nữ à?”.

Hồ Thanh trợn mắt với anh ta: “Huynh thấy mang tiếng trong nhà có một đứa con trai ngỗ ngược hay là có một đứa con gái ngỗ ngược hơn?”

Đều là mất mặt, đương nhiên phải chọn cái nào đỡ hơn rồi.

Diệp gia không ngăn được sự ngỗ ngược của Diệp Chiêu, lại không có mặt mũi nào thừa nhận cô ta là con gái, đành phải ra lệnh cấm với người trong nhà.

Diệp Chiêu thân hình cao ráo, võ công cao cường, nói năng hành xử còn hung hãn hơn cả con trai. Nói cô ta là con gái, có khác nào chỉ vào con hổ mà bảo rằng đây là cừu, sẽ không có ai tin cả.

Lâu dần, người ở Mạc Bắc đều tưởng rằng Diệp gia có ba người con trai.

Hạ Ngọc Cẩn muốn hiểu rõ mấu chốt, hỏi: “Huynh ghét cô ta, việc gì phải đi theo cô ta làm việc chứ?”.

“Ghét? Có thể thế.” Tâm trí của Hồ Thanh chợt ngẩn ngơ, bất giác anh ta nhớ lại buổi tối cách đây sáu năm và một lần nữa lại rơi vào cơn ác mộng tưởng như vĩnh viễn không bao giờ có thể tỉnh lại.

Lửa cháy bùng bùng vây quanh người, mùi máu tanh xộc vào mũi.

Thành Ung Quan của Mạc Bắc bị phá, Diệp gia là mục tiêu giết chóc đầu tiên, phu nhân thê thiếp, a hoàn thị nữ, kẻ hầu người hạ không ai thoát được. Trong ánh lửa ngút trời, Hồ Thanh được cha giấu trong sọt để đồ của phòng chứa củi, phía trên phủ một lớp cỏ dày, cha dặn dò anh ta: “Phải sống cho tốt.” Anh ta tận mắt nhìn thấy cha mình còn chưa kịp xông ra ngoài, thì đã bị quân Man Kim chém một đao đầu rơi xuống đất, còn làm bóng đá với nhau, cười nói huyên náo, so xem ai có được bóng tròn nhất, đá được xa nhất.

Máu tươi chảy theo mặt đá xanh, từ từ lan ra, ngấm vào sọt đan bằng liễu, thấm ướt gấu áo của anh ta, vẫn còn hơi ấm.

Thân thể của cha nằm bất động, sống lưng của tuổi già đã vĩnh viễn ngủ yên.

Ông không bao giờ còn phải đọc tứ thư ngũ kinh ru con ngủ với âm thanh khó nghe hằng đêm nữa.

Bên tai nhét đầy những âm thanh hoan hỉ của bọn dã thú, phụ nữ bị hãm hiếp thét lên những tiếng xé lòng, tiếng gào thét phẫn nộ của đàn ông. Âm thanh điên cuồng thét lớn phải chăng là của Tiểu Mã vốn thường ngày yếu đuối? âm thanh khóc lóc xin tha có phải là của Hồng Tụ tỷ tỷ tốt bụng vẫn đưa thuốc cho anh ta mỗi khi bị thương không? Tiểu Mao con trai tám tuổi của Lưu Đại Thẩm nhà bếp bay trên không trung, rơi xuống đất lăn hai vòng, bị đao sắc xuyên qua, không động đậy nữa. Cậu bé đó sẽ không còn phải lén lút tìm Hồ Thanh học chữ, mơ mộng làm tú tài nữa?

Còn ai nữa? Còn ai có thể sống được?

Anh ta hoảng loạn đến mức mất đi thần trí.

Sau một trận run rẩy cực độ, tất cả lại trở về sự yên lặng.

Đêm đến, quân Man Kim đốt đuốc lục lọi khắp nơi, nói rằng phải tìm ra tên cầu tử của Diệp gia.

Sau một hồi tìm kiếm kỹ càng, không có con cá nào mắc lưới cả.

“Ở đây còn có một tên tiểu tạp chủng! Đúng là rất biết trốn, chết với ông mày.”

Quân Man Kim phát hiện ra anh ta, chúng hả hê sung sướng nhắc cổ anh ta ra khỏi cái sọt đan bằng liễu, để rồi sau đó sững sờ khi thấy mình bị chặt làm đôi ngang lưng, với Hồ Thanh ở trong tay cùng rơi xuống đất.

Trong vũng máu chảy tràn trên mặt đất, Hồ Thanh ngẩng đầu lên.

Trong cơn hoảng sợ, qua ánh lửa chói mắt như hoa sen đỏ, Hồ Thanh nhìn thấy một người đứng đó, uy phong凛冽 như một chiến thần. Ị

Mái tóc dài rối tung bay nhẹ nhàng trong gió đêm lạnh buốt. Khắp người cô nhuộm đỏ máu tươi. Đôi mắt màu lưu ly đỏ ngầu, tay phải cầm thanh bảo kiếm vẫn đang còn rỏ máu, tay trái chìa ra về phía anh ta.

Anh ta ngồi trên đất, nhất thời không động đậy được.

“Đi!” cô nói: “Đi với tôi!”.

Được giọng nói kiên định cổ vũ, cuối cùng anh ta cũng đứng dậy cầm củi đi theo cô. Hai người đi đến bên bức tường phía sau phòng chứa củi, ở đó có một mật đạo nhỏ cô thường dùng để trốn ra ngoài mỗi khi bị nhốt. Ra đến ngoài, Diệp Chiêu chém chết hai tên lính Man Kim, sau đó dẫn Hồ Thanh cùng len lỏi lườn qua mấy nhà dân. Với bản lĩnh của Diệp Chiêu, hai

người rẽ trái rồi rẽ phải, cuối cùng cũng trốn thoát được sự phong tỏa của quân Man Kim, trốn vào rừng cây trên núi Ô Sơn ở ngoài thành.

Chạy trốn cả đêm, anh ta mệt đến nỗi thở không ra hơi, hai chân như đeo vật nặng ngàn vạn cân, không thể nào bước đi được nữa.

“Nghỉ ngơi một lúc đi”. Cô dừng bước, đứng ở sườn núi, nhìn về chân núi, nói khẽ: “Lửa thành Ung Quan, ngày càng lớn.”

Gió kèm theo hơi nóng, thổi qua ngọn cây, tấu lên khúc nhạc tang tóc thể lương.

Những tiếng kêu tuyệt vọng vẫn cứ không ngừng vọng vào tai.

Hai con người từng căm hận nhau giờ lại sát vai bên nhau cùng lặng lẽ nhìn. Nhìn đám lửa bùng bùng đang vẽ lên trên tấm phong màn đêm cảnh ánh chiều tà xán lạn, tàn nhẫn nuốt chửng hết nhà cửa. Bạn bè ở Diệp phủ, bạn học ở thư viện Tư Tĩnh, rượu ngon ở Quế Hương Tửu Tứ, mỹ nhân phố Tây, đồ cổ ở Nguyệt Nha Lô, hoa mai ở Vạn Cổ Hiên... Chỉ khi mất đi, mới hiểu hết được tất cả sự đẹp đẽ ấy.

Anh ta mơ ước áo gấm vinh quy, hiếu thuận với cha.

Nhưng, quê hương ở đâu? Cha giờ ở đâu?

Không về được nữa rồi.

Không bao giờ về lại được nữa rồi.

Một luồng không khí mới mẻ tràn vào khoang ngực, nỗi sợ hãi dần tiêu tan, nỗi đau xé tan cõi lòng, nước mắt từng giọt từng giọt nhỏ xuống đất.

Một người con trai mười sáu tuổi, cuối cùng cũng ôm lấy đầu gối, khóc đến mức khàn tiếng, cạn kiệt hết sức lực.

Diệp Chiêu lặng lẽ ngồi bên anh ta cả đêm, không nói, không khóc, chỉ nhìn vào thanh bảo kiếm trong tay, không biết đang nghĩ gì.

Bầu không khí tràn ngập sự bi thương nặng nề.

Khi bình minh đến, cuối cùng cô cũng chịu nói: “Từ nhỏ tôi đã si mê luyện võ, nhưng cha nói tôi là con gái, cho dù có mạnh mẽ thế nào, sau này cũng bị nhốt trong căn nhà bốn phía là tường, ngẩng mặt là trời, luyện võ có giỏi đến đâu, ngoài việc làm cho nhà chồng chê cười ra, không có tác dụng gì”.

Hồ Thanh kinh ngạc ngẩng đầu nhìn cô.

Giọng nói của Diệp Chiêu rất điềm tĩnh, dường như đang kể sự việc không hề liên quan đến mình: “Tôi tự thấy thiên phú của mình hơn con trai, học tốt hơn con trai, nỗ lực hơn, kết quả như thế này tôi làm sao cam tâm? Cho nên tôi rất hận cha mình, căm hận những bó buộc mà thân phận nữ nhi mang lại, thậm chí căm hận cả Diệp gia và Mạc Bắc. Ngày nào cũng cùng đám bạn xấu, làm việc hồ đồ, hung dữ hiếu thắng, dưới sự sùng bái của bọn lưu manh, lấy bạo lực làm niềm vui nhất thời, thậm chí còn bất chấp tất cả lấy trộm quân phù của cha, ngụy tạo thư tín, xuất quân đi đánh trận, muốn chọc tức ông, muốn chứng minh bản thân mạnh mẽ hơn con trai... Cho rằng như thế sẽ cởi bỏ được cái kén trên người, có được sự giải thoát”.

Chỉ có nỗi đau xé tim gan mới có thể làm cho đứa trẻ trưởng thành chỉ sau một đêm.

Diệp Chiêu vượt qua chữ “Chiêu” khắc trên thanh kiếm, nói khẽ: “Khi trở về Diệp Phủ, mẹ tôi còn hơi thở cuối cùng, bà đưa cho tôi thanh bảo kiếm mà cha tôi yêu quý nhất, nói với tôi, tôi mới là đứa con gái mà cha tôi tự hào nhất, cũng là đứa con gái mà ông yêu thương nhất. Người nhà Diệp gia tử trận trên chiến trường đủ nhiều rồi, cho nên cha hy vọng tôi đừng giống như anh trai mình dùng cả tính mạng để chém giết trên sa trường, mà giống

như con gái nhà bình thường khác sẽ lấy chồng, có được hạnh phúc giản đơn.”

Mẹ nói rằng đừng báo thù, mau chạy trốn, chạy về hướng Tây.

Phía Tây thành Ung Quan là trấn Mông Kỳ, Man Kim vẫn chưa đuổi đến.

Nhân lúc trời tảng sáng, khi sự cảnh giác của con người ở mức thấp nhất, mau chạy trốn.

Lửa thành Ung Quan dần dần tắt, các khu nhà đều cháy hết cả, người sống cũng chẳng còn bao nhiêu, cái còn lại chỉ là sự thù hận.

Cha, con xin lỗi.

Di mệnh của cha, tạm thời con không có cách nào làm được.

Diệp Chiêu đứng thẳng người, cô nhìn về tòa thành đã bị hủy hoại, nói rất kiên định: “Mạc Bắc là nhà của ta, trong người ta đang chảy dòng máu của Diệp gia, ở đây ngang ngược gây ra nhiều tội ác không tha thứ được. Nay gặp phải nạn lớn, sao có thể bỏ mặc bách tính Mạc Bắc, một mình rời bỏ đi chứ?”

Diệp Chiêu cầm thanh bảo kiếm của cha, giơ cao binh phù tập hợp những binh lính còn sống sót của cha mình để tiếp tục ra trận giết giặc.

Cô phải dùng máu tươi để rửa sạch những lỗi lầm đã phạm phải.

Cô quyết tâm sẽ dùng cả cuộc đời còn lại để chuộc tội.

Diệp Chiêu đi về phía Đông.

Sao mai sáng lấp lánh nơi chân trời, tỏa ra ánh sáng đẹp đẽ và chói lóa.

Hồ Thanh lau khô nước mắt, đuổi theo Diệp Chiêu, hỏi lớn: “Này, đồ thô lỗ không đọc được văn thư như cô có cần quân sư không?”

TƯỚNG QUÂN Ở TRÊN, TA Ở DƯỚI

Quất Hoa Tán Lý
www.dtv-ebook.com

Chương 26: Chia Loan Rễ Thúy

Hạ Ngọc Cẩn nghe Hồ Thanh kể chuyện quá khứ, cảm thấy nét mặt Hồ Thanh có vẻ kỳ quặc, dường như tràn trề sự ngưỡng mộ với vợ mình, liền hỏi một cách rụt rè: “Này... Không phải huynh có ý với bà hồ cái kia chứ...”.

Nét mặt Hồ Thanh u ám, lắc đầu: “Tướng quân là thân phận gì? Tôi là thân phận gì? Vào sinh ra tử bao nhiêu năm thế, bây giờ cô ấy sống tốt là được, không thể yêu cầu thêm nữa. Huynh đừng bao giờ hiểu lầm, chúng tôi không có gì cả, việc hôm nay coi như là tôi lỡ lời khi quá chén, huynh hãy coi như tôi chưa nói gì”.

Rõ ràng là đã ám chỉ rồi còn gì?!

Tim của Hạ Ngọc Cẩn đang đập loạn nhịp.

Anh ta nhớ đến lần đầu gặp Hồ Thanh, đối phương với bộ dạng không như ý, cầm đầu ống rượu, sau đó nói người con gái mình yêu đã lấy một tên khốn nạn, tên khốn nạn này có đến tám phần là chỉ mình. Cũng khó cho anh ta cứ phải xưng huynh đệ với mình, uống rượu vui vẻ với mình, phải chăng vì muốn nghe ngóng người con gái trong lòng mình có sống tốt không?

Nói cho cùng hai người bọn họ cùng vượt qua hoạn nạn, ở chiến trường sớm tối gặp nhau, trong lòng nảy sinh tình cảm cũng là điều đương nhiên.

Tướng quân với quân sư và tướng quân với một kẻ là con nhà giàu đua đòi, chẳng cần phải là người nào biết suy nghĩ cũng có thể thấy ngay là bên

nào xứng hơn.

Đúng là bá phụ Hoàng đế của anh ta là kẻ đầu xỏ lưu manh! Mẹ kiếp đúng là đồ không ra gì!

Để đoạt lấy của hồi môn của tướng quân, lại dám ngang nhiên chia cắt đôi lúa, ly tan một đôi trời sinh, ép tướng quân lấy cháu trai lê lộng của nhà mình, làm quân sư âm thầm chịu đựng buồn đau, hàng ngày mượn rượu giải sầu chữa lành vết thương. Cũng làm cho cháu mình đau khổ dưới bầu không khí sắt đá của tướng quân, bàng hoàng sống qua ngày.

Hạ Ngọc Cẩn đau lòng vỗ vai Hồ Thanh, không biết nên an ủi thế nào.

Tuy anh ta làm không ít việc xấu, nhưng việc đoạt đi người yêu của người khác là việc không nên làm. Chỉ vì Hồ Thanh không phải họ Hạ, lại thông minh có bản lĩnh, cho nên không thể lọt vào mắt kẻ đầu xỏ lưu manh kia, càng không bảo vệ được an nguy cho Diệp Chiêu, làm cho duyên ương không đến được với nhau, làm cho anh ta bị kẹt ở giữa làm người xấu xa thật khó chịu vô cùng.

Hồ Thanh nhìn bộ dạng của anh ta, thở dài: “Đời người cũng giống như một vở kịch, mỗi người chưa chắc đã diễn được vai mà mình muốn.”

Hạ Ngọc Cẩn vội vàng động viên: “Ít ra cũng phải tranh đấu chứ.”

Hồ Thanh thở dài: “Tranh đấu chưa bắt đầu đã kết thúc rồi.”

Hạ Ngọc Cẩn hỏi thúc: “Không thể từ bỏ dễ dàng vậy được!”

Hồ Thanh kinh ngạc nhìn anh ta chăm chăm: “Huynh muốn tôi không từ bỏ cái gì?”

Hạ Ngọc Cẩn cuối cùng cũng nhận ra, bản thân không muốn bị cầm chừng, nhưng lại cố vũ người khác cướp vợ mình, có phải là quá đáng quá không?

Hồ Thanh thấy sắc mặt Hạ Ngọc Cẩn vừa trắng vừa đỏ, dường như đang suy nghĩ giằng co gì đó thì suýt không nhịn được cười. Vốn là người có tính nếu có cơ hội chọc tức đối phương thì quyết không bỏ qua, nên Hồ Thanh quay mặt đi, than một hơi thật dài, sau đó đứng lên, bảo chủ quán đổ đầy hồ lô rượu, rồi loạng choạng đi ra cửa, để lại đằng sau một cái bóng thê lương.

Hạ Ngọc Cẩn bần thần ngồi rất lâu. Vừa cảm thấy chia rẽ đôi lứa là việc không nên, vừa cảm thấy việc vợ mình thích người khác thật mất mặt; vừa nhận thấy phải vì Hồ Thanh mà đối tốt hơn với Diệp Chiêu, nhưng cũng cảm thấy vì Hồ Thanh mà không nên đối tốt với Diệp Chiêu, tránh phá hỏng tình cảm của hai người. Nghĩ đi nghĩ lại, càng nghĩ lòng anh ta càng thêm rối bời, nhưng không biết tìm ai tâm sự để giải tỏa, đành uống thêm vài chén như người mất hồn. Rượu lão Hoa Điêu càng uống càng say, Hạ Ngọc Cẩn uống thấy hơi chóng mặt, bèn gọi tùy tùng lại, dặn dò: “Đi! Ngồi kiệu, về nhà!”.

Đám tùy tùng mặt mày khỗ não đáp: “Quận Vương, lát nữa phải đi đến ngõ Lục Hợp...”.

Hạ Ngọc Cẩn phẩy tay phóng khoáng nói: “Ngõ Lục Hợp? À, cái đồ háo sắc nhà ngươi, lại nhớ Hồng cô nương ở Túy Hoa Lầu hả?!”.

Đám tùy tùng gần như phát khóc: “Quận Vương, là đi tuần...”.

Hạ Ngọc Cẩn xua xua tay, cắt ngang lời hăn: “Hôm nay ông đây không có tâm trạng uống rượu lầu xanh, để hôm khác đi!”.

Anh ta nhắc chân rồi loạng choạng đi về phía An Vương phủ.

Đám tùy tùng đuổi theo đằng sau, khóc lóc nói: “Quận Vương, không phải...”.

Hạ Ngọc Cẩn cuối cùng cũng nhớ ra mình đã chuyển nhà rồi, liền đổi hướng đi về phía phủ Nam Bình Quận Vương.

Bọn quan sai và lính đều ngăn người ra, thấy anh ta sắp đi xa rồi, lao về phía trước như hổ đói vồ mồi, ôm lấy chân anh ta kêu: “Quận Vương, ngài vẫn phải đi tuần phố đấy! Không nên ham chơi quên nhiệm vụ! Đó là tội lớn ạ!”.

Bọn tùy tùng trong lòng hiểu rõ tính tình của chủ, chỉ sợ liên lụy bị phạt, lập tức thêm vào: “Mãi chơi quên nhiệm vụ sẽ bị đánh đòn chém đầu đấy ạ! Ngài thấy tướng quân vài ngày trước đáng sợ thế nào rồi!”.

Hạ Ngọc Cẩn do dự một lúc.

“Đừng ăn nói linh tinh”, lão Đầu Dê là người thật thà, thấy mọi người nói lung tung bèn lập tức ngắt lời. Không thèm để ý đến sắc mặt bọn họ, lão lấy quy tắc của Viện tuần sát ra nói rõ ràng rồi cúi người nói vẻ nhỉnh bợ: “Say rượu trong khi làm việc, tuy không bị đánh hay chém đầu, nhưng cũng bị tố cáo, giáng chức phạt bổng lộc”.

“Được lắm! Quá được!”. Hạ Ngọc Cẩn nghe thấy thế mừng rỡ, mượn gan rượu tuyên bố: “Ai có cách tố cáo làm Thánh thượng cách chức ta, ta thưởng một trăm lượng mua rượu uống.”

Có cấp trên như thế này làm người ta phải tức mà thổ huyết.

Có một đám thủ hạ như thế này làm người ta thấy mừng thay.

Mọi người quyết định không nói lý với anh ta nữa. Kẻ đỡ người dìu, đồng tâm hiệp lực, nhất định để anh ta ngồi lên ngựa đi tuần hết các phố còn lại, rồi cầu trời đừng xảy ra sự việc gì đột ngột trên quãng đường còn lại, tránh việc Quận Vương lại nói ra những lời làm người khác kinh ngạc.

Chẳng ngờ trời không thuận lòng người. Khi đi đến phố Đông bọn họ nghe thấy có tiếng khóc vọng lại. Có ba bốn người đàn ông trung niên và một phụ nữ, mang theo một đứa trẻ bệnh tật, đang làm huyên náo ở trước cửa Bảo Hòa Đường, hình như định cầm đòn gánh đánh nhau với người ta.

Bọn tuần tra thấy việc không hay, đang định cùng với Quận Vương vòng qua.

“Xảy ra chuyện gì rồi?”. Hạ Ngọc Cẩn nghe thấy tiếng khóc, bỗng chốc hưng phấn lên. Anh ta khoan khoái nháy xuống ngựa, suýt nữa thì ngã lộn cổ, sau đó ngật ngưỡng chạy đến, khắp người tỏa ra mùi rượu nồng nặc, xắn tay áo lên, vỗ vỗ bộ quan phục dính đầy vết dầu, dùng giọng điệu của người hát kịch nói: “Nói ra nghe xem, để Thanh Thiên đại lão gia làm chủ cho các người”.

Xung quanh là một bầu không khí yên lặng.

Mọi người đều ngẩn người ra.

Hạ Ngọc Cẩn đi vào trong tiệm, bắt chước dáng điệu thận trọng, đập mạnh tấm gỗ hay dùng trên công đường lên bàn, gác chân lên, quát lớn: “Nói mau.”

Người phụ nữ phản ứng nhanh, thấy bộ quan phục trên người anh ta tuy hơi kỳ quái, chất liệu lại không giống như làm giả, khuôn mặt như hoa như ngọc kia xem ra cũng có khí chất quý tộc, nghĩ rằng thân phận không tầm thường, bèn thu hết can đảm, lập tức xông lên trước, quỳ xuống nói: “Dân phụ Trương Hoàng Thị, bái kiến Thanh Thiên đại lão gia, xin đại lão gia làm chủ cho”.

Hạ Ngọc Cẩn nghe thấy sung sướng: “Nghe người nói, biết ngay là người tốt.”

Ông chủ Bảo Hòa Đường nhận ra Hạ Ngọc Cẩn, nhưng lại không nhìn ra bộ quan phục kỳ quái kia, nghe thấy anh ta đang nói năng linh tinh, trong lòng nôn nóng, vội vàng chạy lại thưa: “Quận Vương, ngài say rồi. Việc này cứ giao cho Viện tuần sát xử lý đi? Lát nữa tôi mời ngài uống ly rượu, có hoa nương đẹp nhất tiếp ngài”.

Hạ Ngọc Căn nghe thế tức giận: “Nghe người nói, biết ngay là kẻ gian!”.

Lão Đầu Dê thấy không thể cứ thế mãi được, ở phía sau ho lớn vài tiếng, cáo mượn oai hùm tuyên bố: “Vị này là Ngự sử đại nhân tuần thành mới nhậm chức”.

Mọi người xôn xao cả lên. Ngoài Trương Hoàng Thị đang quỳ ra, ai nấy đều ngẩng đầu lên nhìn trời và đều cảm thấy hình như trời đất có vẻ trở nên u ám hơn.

TƯỚNG QUÂN Ở TRÊN, TA Ở DƯỚI

Quất Hoa Tán Lý
www.dtv-ebook.com

Chương 27: Độc Ác Hám Lợi

Sự tình thật ra rất đơn giản.

Khổ chủ gây chuyện là họ Trương, tên là Trương Đại Bảo, sống ở thôn Trương Gia gần Thượng Kinh. Con trai ông ta là Trương Tam Lang tháng trước bị bệnh, được đưa đến Bảo Hòa Đường nhờ đại phu khám cho. Bốc hơn chục thang thuốc về uống, nhưng càng uống thì bệnh tình lại ngày càng nặng hơn, đến nửa đêm hôm qua thì xảy ra tình trạng nôn mửa, tình hình rất nguy cấp. Trương Gia cho rằng lang băm của Bảo Hòa Đường làm hại người nên mang con trai, con dâu và ba bốn người anh em nữa đến chặn ở cửa để đòi lại công bằng. Đại phu của Bảo Hòa Đường chắc chắn đơn thuốc và thuốc của mình không có vấn đề, mà là do Trương Tam Lang bị bệnh, người nhà chăm sóc không tốt, nên mới làm cho bệnh tình xấu đi. Còn ông chủ Bảo Hòa Đường thì lại chắc chắn là đối phương cố tình gây sự, mang đứa con sắp chết đến để hòng đòi tiền.

Trương Hoàng Thị lau nước mắt, thút thít nói: “Dân phụ ngu dốt, cũng biết hổ dữ cũng không nỡ ăn thịt con, mười mấy dặm vuông tròn quanh thôn Trương Gia đều biết Tam Lang là đứa con trai tôi yêu quý nhất, làm sao có thể dùng nó để đòi tiền tài được? Tôi chỉ cầu con trai tôi có thể khỏe lại, nếu như nó không khỏi được, tôi sẽ bắt tên lang băm này đền mạng”

“Hoang đường!” lão Đầu Dê quát lớn: “Cho dù là lang băm chữa bệnh làm chết người, cũng phải theo luật pháp chuộc tội, bồi thường cho nạn nhân là được, làm gì có cái đạo lý đền mạng chứ?”.

Trương Đại Bảo yếu ớt hỏi: “Có thể đền bao nhiêu?”.

Trương Hoàng Thị giáng một bạt tai vào mặt ông ta. vừa khóc vừa mắng: “Ông đúng là tên bị mỡ lợn che mắt mắt! Con tôi còn chưa chết đâu?”.

Trương Đại Bảo mắt đỏ ngầu, vội vàng nói: “Bà đừng có mà làm bộ nữa! Nhà chúng ta tình cảnh thế nào không phải là không biết? Mấy năm nay hạn hán liên miên, thu hoạch không nhiều, ăn bữa nay nhịn bữa mai. Hai tháng nay chữa bệnh cho Tam Lang làm nhà chúng ta chẳng còn gì ăn. Bây giờ đại phu cũng nói là nó không cứu được rồi, tôi với bà chết đói cũng đành, nhưng cũng phải nghĩ đến Đại Lang, Nhị Lang và Nụ Nụ chứ!”

Hai vợ chồng chẳng để cho người khác nói đã sinh sự cãi nhau, khiến mấy huynh đệ xung quanh vội vàng xúm vào khuyên giải.

Ông chủ Bảo Hòa Đường đến bên cạnh Hạ Ngọc Cẩn, lắc đầu nói: “Ngài xem, tôi nói hai con quý nghèo này muốn đòi tiền tôi mà”.

Đại phu cũng nói thêm: “Chữa bệnh có bao giờ cầm chắc chữa khỏi tuyệt đối. Con trai họ vốn mắc bệnh ác tính, uống thuốc không khỏi, cũng là ý trời”.

Hạ Ngọc Cẩn vốn đầu óc đã không tinh táo bị bọn họ làm cho càng quay cuồng thêm. Anh ta đi ra cửa lớn, đến bên đứa bé, nâng khuôn mặt nhỏ bé tiều tụy vì bệnh tật của đứa trẻ lên, nhìn trái nhìn phải, rồi còn bắt cả mạch nữa.

Lão Đầu Dê đi theo, nịnh nọt hỏi: “Quận Vương còn biết cả nghề y?”.

Hạ Ngọc Cẩn trừng mắt, giận dữ nói: “Lão tử làm sao mà biết được?!”.

Không biết còn bày đặt? Lão Đầu Dê vừa oán thầm trong bụng vừa đưa ra cho anh ta những ví dụ đã từng giải quyết của loại việc kiểu này: “Trước đây những việc thế này, đều mời đại phu của nhà khác đến xem đơn thuốc, xác nhận xem có phải bệnh nhân không cứu được nữa không, nếu có hiệu

lầm, thì hòa giải. Nếu người mắc bệnh có ác ý vu cáo, sẽ bị phạt đánh. Nếu là lỗi của đại phu, phải đền tiền”.

Ông chủ Bảo Hòa Đường đã cầm sẵn trong tay mấy thỏi bạc, định theo lệ cũ hối lộ quan hệ, nhưng người đứng trước mắt bây giờ lại là Nam Bình Quận Vương, em trai của An Vương Gia cai quản việc mua bán cho Hoàng thượng, chồng của đại tướng quân có trong tay bao nhiêu binh mã. Chẳng cần biết hẳn ta thuộc loại thất đức hay là thuộc loại không có mắt, chỉ biết là chắc chắn không thuộc loại thiếu tiền. Muốn mua chuộc hẳn bằng tiền giữa chỗ đông người hoặc mua chuộc thủ hạ dưới quyền hẳn thì rõ ràng là tự mình làm khó mình rồi.

Nhưng không hối lộ thì sự việc chỉ có thể làm theo phép công.

“Mời đại phu của hiệu thuốc khác đến đây.” Hạ Ngọc Cẩn suy nghĩ một lát rồi nói tiếp: “Bắt thêm mấy tên đại phu nữa đến, Bảo Hòa Đường này là hiệu thuốc hàng đầu ở Thượng Kinh, ai biết được có tư lợi lừa đảo hay không.”

Bọn tuần sát được lệnh, đem đến bốn năm tên đại phu, xem bệnh cho đứa bé và đơn thuốc, ai nấy đều gật đầu nói không sai, là một đơn thuốc tốt. Đại phu của Bảo Hòa Đường nghe thế lấy làm đặc ý, ra vẻ phũ tay nói: “Lão phu theo nghề y ba mươi năm, làm sao mà xem nhầm bệnh được?!”

Trương Đại Bảo nghe thế thất vọng tột độ, Trương Hoàng Thị khóc đến mức không nói thành tiếng.

Trong đám người có một đại phu trẻ tuổi không nhịn được, hăng giọng nói: “Nếu như đơn thuốc không có vấn đề, vậy có khi nào thuốc có vấn đề không?”.

Trương Hoàng Thị nghe vậy, vội vàng lấy ra một gói nhỏ, bên trong là một viên đen sì sì, giơ cao lên nói: “Ở đây còn có bã thuốc, xin đại nhân xem?”

Hạ Ngọc Cẩn vội vàng lùi lại phía sau: “Ta không hiểu nghề y, xem xét cái gì? Này! Các người đừng chỉ chú ý xem thuốc, trước tiên xem xem đứa bé có thể cứu được không!”.

Các đại phu xem xong bã thuốc, bàn tán xôn xao. Có người xem nói không có vấn đề gì, có người lại nói có chút quái dị, có vài người nói đứa bé còn chữa được, nhưng vài người lại nói không thể chữa được, cuối cùng lan sang phần y thuật, cãi nhau loạn xạ lên, mỗi người một ý, không ai chịu phục ai. Đại phu của Bảo Hòa Đường gầm lên: “Cãi cọ cái gì?! Bã thuốc này có thể có vấn đề gì được? Cho dù Mạnh Hưng Đức có đến, cũng không nói được nửa câu!”.

“Mạnh Hưng Đức? Ý kiến hay”. Đầu óc Hạ Ngọc Cẩn rút cuộc cũng có chút sáng suốt lên, anh ta vỗ vào vai lão Đầu Dê: “Đến Thái Y Viện, đưa Mạnh lão đầu đến đây!”.

Lão Đầu Dê xanh mặt, chân chừ không dám động đậy.

Mạnh Hưng Đức là danh y số một của Đại Tần, được ở trong vương cung, tính khí ngạo mạn, rất hay ra vẻ. Trừ hoàng thất ra không thèm để ý đến ai khác. Người bình thường cho dù muốn gặp, cũng chưa chắc đã gặp được, chứ đừng nói bảo ông ta đến đây khám bệnh cho một đứa bé nghèo, rồi điều tra vụ án.

Hạ Ngọc Cẩn tức giận nói: “Bảo ông đi thì cứ đi!”.

Lão Đầu Dê sợ hãi nói: “Nhưng... Ngự y...”

Hạ Ngọc Cẩn bất chấp nói: “Một ngự y nhỏ bé, là cái thá gì?! Ông đây bảo hẳn đến! Hẳn nhất định phải đến!”.

Người ngoài nhìn ngự y thì có vẻ cao quý nhưng chẳng qua cũng chỉ là kẻ nô bộc chuyên dùng để khám bệnh cho Hạ gia mà thôi. Cháu trai yêu quý nhất của Thái hậu sai bảo, còn do dự nỗi gì?

Lão Đầu Dê phát hiện ra Hạ Ngọc Cẩn nhậm chức, thân phận quan văn của anh ta cũng như nước dâng thuyền lên cao, là một chức vị không phải dùng cấp bậc quan lại để đo đếm nữa bèn mừng rỡ hy vọng: “Nam Bình Quận Vương nói là ngự y nhỏ bé, thì là ngự y nhỏ bé, mau mời đến!”.

Không lâu sau, Mạnh Hưng Đức liền công hợp thuốc, mang theo ba bốn tên ngự y nữa, giục phu kiệu, chạy như bay đến. Ông ta không để ý đến những đại phu khác đang nịnh nọt, đẩy đám đông ra, tiến lên khom lưng cúi đầu nói với Hạ Ngọc Cẩn: “Quận Vương sức khỏe không tốt, nên uống ít rượu”.

Trương Hoàng Thị thấy thầy thuốc danh tiếng nhất Đại Tần đến xem bệnh cho con trai mình, mắt đờ ra. Trương Đại Bảo bất giác sờ vào túi áo, bên trong hình như vẫn còn ba bốn đồng tiền.

Hạ Ngọc Cẩn nói lại sự tình cho Mạnh Hưng Đức, rồi dặn dò lão Đầu Dê vài câu.

“Đơn thuốc có hơi kém, nhưng tổng thể là đúng với bệnh”. Mạnh Hưng Đức vừa xem vừa lắc đầu thở dài: “Đứa bé thể trạng yếu, lượng ma hoàng trong đơn thuốc hơi nặng thêm hai phần nên hiệu quả có lẽ bị giảm sút, nhưng không đến nỗi không chịu được. Có lẽ trong quá trình điều trị bị trúng gió, cảm lạnh dẫn đến bệnh tình xấu đi?”.

Trương Hoàng Thị thề độc: “Nếu tôi để con bị nhiễm lạnh, thì cho sấm sét đánh cũng không được chết toàn vẹn!”.

Hạ Ngọc Cẩn đèn gần hỏi: “Còn cứu được không?”.

Mạnh Hưng Đức châm vài kim cho đứa bé: “Trước tiên dùng nhân sâm cầm cự, tôi sẽ cho thuốc tiêm, cố gắng chữa, vẫn còn có thể cứu được.”

Tật lớn nhất của ngự y đó là chỉ nghĩ đến hiệu quả chữa bệnh mà không cần biết đến giá cả. Một đơn thuốc đọc ra như rống bay phượng múa, giá

tiền có thể làm cho một người khỏe mạnh ngã bệnh ngay. Trương Đại Bảo ngòì phịch xuống đất, thở gấp. Trương Hoàng Thị nghe không hiểu, kéo chồng, khóc lóc đòi phải cứu con trai.

Trương Đại Bảo tức đến nổi tát cho bà ta một bạt tai: “Đem cả bà và con gái cùng bán vào nhà chứa cũng không mua nổi một thang thuốc!”. Sau đó quay sang Mạnh Hưng Đức cầu xin: “Thần y, ngài có thể thay thế những vị thuốc rẻ tiền hơn được không ạ?”

Mạnh Hưng Đức theo đuổi sự hoàn mỹ trong y thuật, thế là ông ta tỏ ra khinh bỉ với bọn quý nghèo đói, kiên quyết không đổi đơn thuốc.

Hạ Ngọc Cẩn chán quá ngòì nghịch móng tay, dặn dò: “Nếu đã là do Bảo Hòa Đường y thuật không tốt, không chữa được bệnh, đương nhiên phải chịu trách nhiệm. Mạnh ngự y đại giá quang lâm, dạy cho bọn họ một bài thuốc tốt, thuốc trong đơn này, coi như học phí, đương nhiên bọn họ phải trả rồi. Nếu không ông đây cho lật tung hiệu này từ đầu đến chân, xem có chỗ nào không theo luật phát, để kiểm chác chút ít cho mọi người uống trà.”

Bọn tuần sát đều là người thô lỗ, lục lọi cửa tiệm sẽ làm loạn hết lên, khác nào gây thêm bực tức cho gia chủ.

Vốn dĩ không phải việc lớn, nhưng ông chủ Bảo Hòa Đường từ khi thấy Mạnh Hưng Đức đến thì sắc mặt rất khó coi. Nghe quan Ngự sử nói, ông ta do dự giây lát rồi vội vàng cúi đầu nói: “Đúng vậy, cứu người chữa bệnh là trách nhiệm của đại phu phải làm. Vậy việc này đến đây là xong, chúng tôi bỏ tiền thì để chúng tôi bỏ.”

Hạ Ngọc Cẩn thấy ông ta đồng ý nhanh vậy, cười hi hi tiến lại gần dò xét cái mặt béo phị một hồi lâu, cố ra vẻ hiếu kỳ hỏi: “Ai cũng bảo ông là một con gà sắt không nhổ được một cái lông nào, là người lòng dạ sắt đá nhất, người nghèo đến nhà cầu cứu chữa bệnh, đều bị đánh đuổi ra. Sao hôm nay lại hào phóng thế? Hay là trong lòng chột dạ?”

Ông chủ Bảo Hòa Đường hận một nỗi không thể cắn anh ta một miếng, khóc lóc thảm thiết nói: “Chẳng phải đây là tôi nể mặt Quận Vương ngài sao?”

“Thế hả?”. Hạ Ngọc Cẩn đột nhiên cười vẻ dữ tợn: “Ông nể mặt ta hay là giữ thể diện cho đồng thuốc giả mà ông bán? Từ mùa xuân năm ngoái, cha ông mất đi, ông tiếp quản Bảo Hòa Đường, ăn uống đánh bạc chơi gái, không từ việc gì, mỗi lần tôi đi lầu xanh uống rượu đều gặp ông! Nghe nói ông còn nợ đại ca một khoản tiền nên mới nghĩ ra mấy chiêu làm ngay một ít thuốc giả trộn lẫn vào trong đồng thuốc thật đắt tiền, để lừa tiền của mọi người. Tuy đã làm thiệt mạng người, nhưng được bà chị ông là thiếp của Kinh Triệu Doãn dẹp đi cho chứ gì?”.

Ông chủ Bảo Hòa Đường luôn mồm kêu oan.

Hạ Ngọc Cẩn lạnh nhạt hừ một tiếng, búng tay hướng vào trong phòng.

Vừa rồi, Mạnh Hưng Đức ở ngoài khám bệnh, thu hút sự chú ý của tất cả mọi người. Vài tên tuần sát và ngự y mà anh ta mang đến đã sớm được lệnh lặng lẽ vào trong phòng, bịt miệng tên tiểu nhị trong tiệm, lục soát một lượt tủ thuốc, sau đó bưng ra một lô thuốc lớn, vứt xuống nền đất. Trong đó có nhân sâm cắt lát, linh, chi, tê ngữu giác. Nhìn qua thì không có gì khác với thuốc thông thường, nhưng cầm lên phân biệt kỹ thì bên trong đúng là có pha tạp những hàng giả mà người bình thường không nhận ra.

Sắc mặt ông chủ Bảo Hòa Đường thay đổi ngay.

Mọi người lại được dịp bàn tán. Ánh mắt của ông chủ Bảo Hòa Đường đầy sự căm hận.

Hạ Ngọc Cẩn rất đặc ý, học ngay theo phong thái của vợ, đập mạnh một cái vào ngực ông chủ Bảo Hòa Đường, sau đó nhảy hai bước về phía sau, đứng vững lại, hỏn hỏn hỏn nói: “Ông đây đã bảo hản không phải thứ tốt

đẹp gì! Còn không mau bắt tên cầu tặc tội ác tà trời này lại cho bốn Thanh Thiên đại lão gia?!”.

Bọn tuần sai vội vàng tiến lên, bắt lấy ông chủ hiệu thuốc đã tê liệt như một đồng bùn nát.

Hạ Ngọc Cẩn đầy nghĩa khí nói: “Trước tiên đánh một trăm gậy! Tống vào ngục! Chờ sau thu sẽ chém!”.

Trong tiếng hoan hô, lão Đầu Dê khóc lóc ngăn Quận Vương đang phải phái người đi tìm đồ để tiến hành phạt đánh ông chủ tiệm: “Mau dừng tay, Tuần thành ngự sử không có quyền thi hành phạt, phải giao cho Kinh Triệu Doãn xử lý, ngài không thể đánh hấn được...”

Ha Ngọc Cẩn gào lên: “Dựa vào cái gì mà vợ ta chém người được mà ta thì không! Cút đi! Ông đây hôm nay không đánh chết tên khốn kiếp này không được!”.

Lão Đầu Dê: “Xin dừng tay! Ngài đánh nhầm người rồi! Đầu của tôi! Ui da....”

Mọi người nhìn về phía xa...

Quận Vương có lẽ vẫn chưa tỉnh rượu thì phải?

Ở góc hẻm cách Bảo Hòa Đường không xa, trong bóng tối có hai bóng người, đang đứng xem sự việc trước mắt đầy hứng thú.

Thu Lão Hồ xuất thân nghèo khổ, không khỏi khen ngợi: “Tướng quân, Quận Vương đúng là có bản lĩnh, lòng dạ cũng rất tốt”.

Diệp Chiêu: “Đương nhiên”.

Thu Lão Hồ: “Tướng quân, ngài không hề ngạc nhiên chút nào, có phải trước đây đã biết Quận Vương là người như vậy không?”.

Diệp Chiêu: “Cũng tạm”.

Thu Lão Hồ: “Tướng quân, Quận Vương làm việc rất tốt, ngài cũng không cần phải lo lắng”.

Diệp Chiêu: “Không lo lắng, chi là đi ngang qua thôi”.

Thu Lão Hồ: “Chúng ta hình như phải đi đến Bộ Lễ để bàn việc Hoàng tử Đông Hạ đến bá kiến vào tháng sau? Nha môn Bộ Lễ hình như ở phía Tây, chúng ta đi một vòng lớn như vậy, giờ vẫn còn ở phố Đông, ngài chắc chắn chỉ là đi qua thôi chứ?”.

Diệp Chiêu: “Đúng”.

Thu Lão Hồ: “...”.

Hạ Ngọc Cẩn nhìn xa thấy có vài cô nương chớp mắt đưa tình về phía góc hẻm, liền nghi ngờ vợ đang theo dõi mình nên hùng hùm hồ hồ đi tới xem xét. Đúng lúc đó nghe có tiếng gió nhẹ lướt qua, sau đó chỉ thấy Thu Lão Hồ một mình đứng ở trong góc của hẻm tối, ánh mắt như hồ trợn tròn, chân tay không biết làm gì. Ông ta nhìn lên nóc nhà, nhìn ngọn cây, sau đó lắp ba lắp bắp nói: “Quận... Quận Vương, tôi chỉ đi qua thôi”.

Hạ Ngọc Cẩn nhìn bốn phía đầy hồ nghi, không phát hiện ra bóng dáng của Diệp Chiêu.

Thu Lão Hồ cố gắng hết sức tỏ ra tư thế vừa anh dũng lại vừa tự nhiên, trên cánh tay nổi cuộn cuộn từng bắp cơ.

Hạ Ngọc Cẩn nhìn khuôn mặt đen sì khó coi của ông ta, trong lòng thấy rất khó hiểu.

Lẽ nào con mắt của mấy cô nương ở Thượng Kinh này đã thay đổi rồi?

Chả trách sau khi mình lấy vợ, hình như không được các cô yêu thích như trước nữa thì phải...

TƯỚNG QUÂN Ở TRÊN, TA Ở DƯỚI

Quất Hoa Tán Lý
www.dtv-ebook.com

Chương 28: Truy Cứu Đến Cùng

Trăm năm mới có một nữ tướng quân, con gái kinh thành sùng bái Diệp Chiêu gần như phát điên.

Tướng quân không ở đây, vì thế bọn họ tập trung ánh mắt lên người chồng của tướng quân.

Hạ Ngọc Cần bị nhìn đến nỗi phát run lên, hỏi: “Vừa lúc này vợ tôi ở nhà không?”.

Thu Lão Hồ đoán ý cấp trên, liên tục lắc đầu.

Hạ Ngọc Cần hỏi người bên cạnh: “Thật không ở nhà?”.

Mấy cô nương từ câu trả lời của Thu Lão Hồ hiểu ra ý của Diệp Chiêu, cũng liên tục lắc đầu.

Hạ Ngọc Cần nhớ ra vợ mình đi đến đâu cũng được mấy người con gái ngưỡng mộ. Bản thân mình bây giờ đi du ngoạn ở du thuyền lầu xanh, nhưng tất cả những nơi có phụ nữ, từ tú bà, hoa khôi đến ca kỹ thi nhau thuyết giáo, đến cả bà lão quét nhà cũng dặn dò cậu ta vài câu: “Về sớm một chút, đừng có phụ lòng tướng quân” khiến cậu ta cảm thấy vô cùng thê lương.

Đầu óc chũnh choáng hơi men, trong lòng lại đang chán nản, cậu ta cũng không biết nên nói gì. Hơi rượu bốc lên, đầu óc quay cuồng, Hạ Ngọc Cần không tìm được xoa xoa mặt. Thế là, trên làn da trắng như ngọc đó,

đầu mũi bắt đầu đỏ ửng lên, đôi mắt lơ lơ. Cậu cảm thấy mình thật bất lực, mất mát, giống như một con thỏ bị thương vậy...

Đàn ông tướng mạo xinh đẹp thế để làm gì chứ? Chả trách tướng quân không nữ!

Thu Lão Hồ chỉ sợ mình ở thêm một lúc là không giữ được mồm miệng, vội vàng nói phải đi đến Bộ Lễ rồi quay người chạy mất.

Hạ Ngọc Cẩn không hỏi tiếp được nữa, cậu ta suy đi nghĩ lại, quyết định để người khác phải thê lương hơn cả mình.

Đợi sau khi bọn tuần sát trời ông chủ Bảo Hòa Đường và người phục vụ trong tiệm đưa đến Kinh Triệu Doãn, cậu ta cũng tập tễnh đi theo sau. Từ hậu viện mà phải tìm tới đại nhân Kinh Triệu Doãn, điều này chứng tỏ sự việc vô cùng nghiêm trọng. Khi cần xử lý, phá án công bằng, cậu ta cũng tới ngồi kể bên lắng nghe, mang theo kỳ vọng không phụ lòng Thánh thượng cùng với thái độ học hỏi nhiều hơn nữa từ các vị đại nhân khác. Kinh Triệu Doãn vừa lau mồ hôi trên trán thì Tuyên Võ Hầu Diệp Chiêu lại đến ngậm nhắc gần đây thuốc giả ở kinh thành càng ngày càng nhiều, còn làm hại một người họ hàng thân thiết của một tiểu tướng lĩnh trong quân doanh của cô, thực sự là khiến lòng người không thoải mái chút nào.

Kinh Triệu Doãn ôm lấy chiếc mũ ô sa trên đầu, do dự một lúc.

Người tiểu thiếp mà ông ta yêu thương lại khóc lóc, khuôn mặt xinh đẹp cũng chả có tác dụng.

Kinh Triệu Doãn hành động nghiêm khắc và dứt khoát. Ông ta sai người đi kiểm tra ngay tất cả các hiệu thuốc ở Thượng Kinh, tìm ra nơi bán và làm thuốc giả, tổng cộng có mười tám người phạm tội với tình tiết khác nhau bị bắt và kết án ngay tại trận. Thủ phạm bị đánh sáu mươi trượng, bị xích ba ngày, quỳ trước cửa tiệm cho bách tính nhìn thấy, đền bù theo thiệt hại. Tông phạm phạt ba mươi trượng, bị xích một ngày.

Khi thực thi, Nam Bình Quận Vương quả nhiên đến như đã hẹn. Sau khi chào Kinh Triệu Doãn một câu, bèn bê một cái ghế nhỏ ra, ngồi cạnh người bị đánh, vuốt vuốt cằm, mở to mắt hào hứng quan sát, liên mồm liên miệng nói: "Lần trước vợ đánh người mà ta không được xem, lần này không thể để lỡ. Mọi người cứ đánh thoải mái, đánh cẩn thận, đánh mạnh thì có thưởng! Năm bò trên đất cũng phải đánh mạnh, đừng để ông đây thất vọng".

Lão Đầu Dê khổ sở khuyên: "Quận Vương, đánh người có tốt đến mấy, thì cũng không được thưởng".

Kinh Triệu Doãn cũng khuyên: "Quận Vương, làm quá sẽ bị kiện lên trên đấy".

Hạ Ngọc Cẩn vui mừng quay lại hỏi: "Bị kiện có thể tước mũ ô sa không?".

Lợn chết không sợ nước sôi.

Mọi người bị tên vô lại này làm cho tức chẳng muốn nói, nghĩ bụng Hoàng thượng để cậu ta làm việc, cũng đã nghĩ sẽ làm loạn lên thế nào rồi, chỉ cần không quá giới hạn thì mặc kệ cậu ta cho Hoàng thượng tự ý xử lý vậy.

Mấy người thi hành vốn dĩ đã nhận chút lợi từ ông chủ bán thuốc nên muốn đánh nhẹ một chút. Nhưng bây giờ bị cậu ta ngồi nhìn sát như thế, lại còn được nhắc nhở về vụ án dùng gậy đánh quân lính trong quân doanh lần trước, không muốn cũng là sáu mươi gậy như thế mà hiệu quả lại khác xa nhau nên đành phải nhắm mắt chia tay với số bạc, cần phải đánh thế nào thì đánh thế đó, đánh đến nổi mấy tên chủ hiệu thuốc lương tâm đen tối kêu khóc thấu trời.

Sau khi đánh xong, Hạ Ngọc Cẩn đứng lên, vươn vai một cái, theo mấy người thi hành vừa nãy xích bọn họ lại rồi đi ra, còn ra vẻ tổng kết lại trước mặt những người đang đứng xem: "Trở về nhớ chăm chỉ dưỡng thương, vết

thương của ai nhanh lành nhất, chứng tỏ hiệu quả thuốc chữa của nhà đó là tốt nhất. Đây cũng là một cách câu khách hay, sau này mọi người sẽ thường xuyên lui tới”.

Mọi người nghe thấy thế đều ôm bụng mà cười, ai ai cũng vỗ tay nói phải.

Mấy bọn bán thuốc lương tâm đen tối mặt xám xịt như chết.

Hạ Ngọc Cẩn lần đầu tiên đánh người, thấy so với lần trước lén lút đánh người thì hoàn toàn khác nhau, tâm trạng cũng thấy thoải mái. Chả trách vợ mình thích đánh người thế, nghĩ ra thì đạo lý cũng giống nhau cả thôi.

Trong lòng đắc ý, cậu ta đi khắp nơi tìm người để khoe khoang. Mãi cho tới nửa đêm, cậu ta vẫn còn hào hứng nên không ngủ được, đành phải đi dạo trong vườn hoa. Lúc đó thấy Diệp Chiêu xong việc trở về, nhớ lại sự việc lần trước, bèn đi lên trước, thăm dò hỏi: “Chiều hôm trước cô có đi cùng lão Hồ qua phố Đông không?”.

Diệp Chiêu bình tĩnh trả lời: “Không có”.

Hạ Ngọc Cẩn hỏi: “Lúc đó cô đang ở đâu?”.

Diệp Chiêu cau mày nói: “Mấy hôm nay tôi đều ở Bộ Lễ cùng bàn bạc với các vị đại nhân về việc tháng sau sứ giả Đông Hạ tới thăm, khó khăn lắm mới quyết được lịch trình”.

Hạ Ngọc Cẩn ngẫm nghĩ một lúc, lại hỏi: “Ngày nào cô cũng về muộn thế này hay sao?”.

“Đông Hạ đã âm thầm trợ giúp không ít ngựa và binh khí cho Man Kim, thậm chí còn lấy lửa làm động cửa Tây môn. Bây giờ bọn họ đề xuất đàm phán hòa bình, muốn lấy ngựa để đổi lấy vải vóc và lương thực của Đại Tần. Trước đây tôi đã vài lần đối đầu với Đông Hạ, tình hình khá thông

thuộc, nên bị Bộ Lễ tìm đến hỏi về tình hình bây giờ của Đông Hạ. Những vấn đề tranh luận của mọi người khá nhiều, vì thế muộn mới được về.” Diệp Chiêu gật đầu, rồi lại nhìn sắc mặt của cậu ta, giọng điệu chậm lại, cố gắng giải thích: “Hôm nay xử lý xong mọi việc, lúc gần về, mọi người rất vui. Ở nhà Thượng thư đại nhân mở tiệc, uống cùng mọi người hai chén, vì thế về hơi muộn, tuyệt đối không làm gì khác, cũng không tìm hoa...”.

“Hoa cái gì mà hoa?!”. Hạ Ngọc Cẩn nghe hiểu hàm ý trong lời nói của cô ta, biết đối phương muốn tìm lỗi, cho rằng mình đang ghen, tức khí nháy lên: “Ông đây không nghi ngờ cô đi uống rượu hoa! Ông đây để ý xem vợ mình uống hay không uống rượu hoa làm gì chứ?!”.

“Không để ý sao?”. Diệp Chiêu từ từ tiến sát tới, mùi rượu tỏa ra nhẹ nhàng xung quanh. Đôi mắt màu lưu ly ánh lên những gợn sóng lăn tăn dường như có thể cuốn người khác rơi vào trong đó. Cô ta đưa tay móc vào cổ cậu ta, ngón tay nhẹ nhàng lướt qua, gần như chạm sát vào má cậu ta, đôi môi hơi mấp máy phả ra một luồng hơi nóng ấm ướt thì thào bên tai cậu ta: “Hay là... lần sau chúng ta cùng nhau đi uống?”.

Cô ta và đồng nghiệp đi uống rượu thì không sao! Uống say rồi trêu ghẹo mình! Là điều không thể chấp nhận được!

Hai mắt Hạ Ngọc Cẩn trợn lên, tức giận lấy chân giẫm lên chân cô ta một cái, quát mắng: “Đồ quý say đáng chết!”.

Gió lạnh thổi tới khiến Diệp Chiêu chợt tỉnh rượu. Cô vội vàng đứng thẳng người, lấy lại vẻ nghiêm túc.

Hạ Ngọc Cẩn tức giận tra hỏi: “Mỗi lần cô uống rượu đều thế này hả?”.

Diệp Chiêu đáp: “Tôi tửu lượng kém, vài chén đã say rồi. Thịnh thoảng không thoát thác được mới uống”.

Hạ Ngọc Cẩn hỏi tiếp: “Uống say thấy người khác là trêu ghẹo hả? .

Diệp Chiêu đáp: “Không có, chỉ trêu ghẹo người đẹp thôi...”.

Hạ Ngọc Cẩn tức giận nói: “Từu phẩm kém quá!”.

Diệp Chiêu hơi chững lại dường như cố giải thích: “Có tệ thế nào thì cũng còn tốt hơn Hồ Ly. Anh ta chỉ hát tình ca thôi mà làm hại cả toàn quân doanh”.

Hạ Ngọc Cẩn nhớ lại chuyện mà Hồ Thanh đã nói với cậu ta. Tuy trong lòng không để ý đến cô vợ hư hỏng này lắm nhưng vẫn cảm thấy có gì đó không được thoải mái. Tính tình cậu ta khá thẳng thắn, không thích để chuyện trong lòng, phải kìm nén rất khó chịu. Do dự một lúc, Hạ Ngọc Cẩn thấy dù sao mình và cô ta cũng đã nói đến chuyện chia tay, vậy thì cho dù thêm một chút ác cảm nữa cũng chẳng sao. Chi bằng cứ hỏi cho rõ, huống hồ da mặt vợ cậu ta xem ra cũng không mỏng hơn cậu ta mấy. Rượu hoa còn dám uống, đơn ly hôn cũng dám tìm người khác viết, người đẹp còn dám tùy tiện trêu ghẹo, còn sợ không đỡ được danh hiệu nhảy tường Hồng Hạnh sao?

Vì thế cậu ta kể hết từ chuyện quen biết Hồ Thanh đến những chuyện xảy ra sau này, kể cả suy đoán của mình, đồng thời góp ý: “Nếu cô và anh ta tâm đầu ý hợp, ba năm sau, tôi đi tìm Thái hậu cầu xin, cô chỉ cần từng bước bỏ lại binh quyền, cũng không đến nỗi hoàn toàn không thể ở cùng nhau được”.

“Hồ Thanh nói thích tôi?”. Khuôn mặt lạnh như băng của Diệp Chiêu cuối cùng cũng dãn ra một chút, hơn nữa càng lúc càng căng ra: “Anh ta thật sự nói thế sao?”.

TƯỚNG QUÂN Ở TRÊN, TA Ở DƯỚI

Quất Hoa Tán Lý
www.dtv-ebook.com

Chương 29: Lưu Manh Khốn Nạn

Hạ Ngọc Cẩn vội vàng giải thích: “Anh ta không nói trực tiếp mà là tôi đoán thôi”.

Diệp Chiêu hỏi lại: “Anh tin?”.

Hạ Ngọc Cẩn căng thẳng nói: “Một chút...”

Diệp Chiêu nhìn anh ta với ánh mắt như khi nhìn một đứa bé bị sảy chân. Một lúc sau mới thở một hơi dài, rầu rầu nói: “Tôi không bao giờ ngờ đến lời của Hồ Ly nói mà cũng có người tin...”.

Hạ Ngọc Cẩn vội vàng biện hộ giúp huynh đệ: “Tôi thấy thần sắc của Hồ Thanh không giống là đang giả dối, sao cô lại nói anh ta như vậy?”.

Diệp Chiêu hỏi: “Anh ta nói anh ta đồng tính, anh có tin không?”.

Hạ Ngọc Cẩn lắc đầu.

Diệp Chiêu hỏi: “Anh ta nói anh ta thích quả phụ, anh có tin không?”.

Hạ Ngọc Cẩn lại lắc đầu.

Diệp Chiêu hỏi: “Anh ta nói anh ta thích nữ thần Lạc Thủy, anh tin không?”.

Hạ Ngọc Cẩn tiếp tục lắc đầu.

Diệp Chiêu hỏi: “Anh ta nói mình là hòa thượng chuyển thế, phải tu hành thành phật, anh có tin không?”.

Hạ Ngọc Cẩn vẫn lắc đầu.

Diệp Chiêu vô cùng đau khổ vỗ vai anh ta hỏi: “Vậy tại sao khi anh ta nói anh ta thích tôi, anh lại ngốc nghếch mà tin thế?”.

Hạ Ngọc Cẩn cảm tức nói: “Khi anh ta nói, thần thái không giống như đang nói dối”.

“Những việc anh ta nói ở trên việc nào giống như đang nói dối? Còn lừa Mao Nhị Hồ ngốc nghếch ra bụi cỏ cạnh Lạc Thủy ngồi cả một đêm trong mùa đông rét mướt, phải nhìn trộm nữ thần gì đó, khi trở về thì ốm luôn nửa tháng”. Diệp Chiêu đau khổ tột độ nói: “Anh cho rằng biệt danh Hồ Ly là thế nào chứ? Tên tiểu tử thối này sinh ra là để chọc giận người khác! Nói dối không cần kịch bản, gặp ai là lừa người đó! Có đến tám phần là anh ta nhìn anh không vừa mắt, nên trêu đùa anh đấy!”

Hạ Ngọc Cẩn thấy sự phẫn nộ của cô không giống như giả dối, cũng tin vài phần, lắp bắp nói: “Nhưng... nhưng mà...”.

“Không có nhưng mà gì hết!”. Diệp Chiêu nghĩ đến chuyện cũ, nghiên rằng nghiên lợi nói: “Anh ta uống say là đi đến đâu cũng hát tình ca, hát cho tôi nghe, hát cho Thu Hoa, Thu Thủy nghe, hát với cả lão Hồ, còn hát với cả ông đầu bếp, hát lạc điệu hết cả, cực kỳ khó nghe, làm cho cả doanh trại không được yên. Không say thì đi khắp nơi lừa trêu người khác, ngoài việc bố trí nhiệm vụ tiếp theo, còn lại toàn là nói dối, cũng chỉ còn có vài tên ngốc vẫn còn tin lời anh ta”.

Dưới ánh trăng vắng vặc, cả người Hạ Ngọc Cẩn đều ngậy ra, anh ta ngẩn ngơ đứng nguyên tại chỗ, trong đầu trống rỗng, khổ sở mãi mới thốt ra được bốn chữ: “Hóa ra là vậy”. Rồi quay người đờ đẫn đi về phòng.

“Đợi đã!” Rượu vào làm cho đầu óc có chút nóng sốt, Diệp Chiêu nắm lấy vai của anh ta, dùng sức kéo anh ta quay lại. Rồi lại gần lần nữa, tỉ mỉ quan sát khuôn mặt anh ta. Bỗng nhiên, khoe miệng hé một đường cong nham hiểm, lộ ra hai hàng răng trắng như tuyết, lạnh lùng hỏi: “Hồ Ly thích tôi, hình như anh rất vui?”.

“Không phải” Hạ Ngọc Cẩn có dự cảm không lành, nhắc chân muốn chuồn ngay.

“Thế sao?” Dưới hàng mi dài của Diệp Chiêu, ánh mắt sắc như lưu ly trong bóng tối trở nên đen đặc, ánh sáng lạnh lẽo chiếu vào, giống như con báo đen đang sẵn mồi, cô đưa ra những móng vuốt sắc nhọn, tóm con mồi vào lòng bàn tay. Giọng nói lại có phần dịu dàng, cô chậm rãi hỏi: “Thời gian ba năm chưa đến, anh đã nóng ruột muốn tìm người đàn ông tiếp theo cho tôi rồi sao?”.

Phàm là động vật chỉ cần còn một chút suy nghĩ, đều có thể nghe ra ý định giết người ẩn chứa trong trong sự ngọt ngào này.

“Cái này, tôi...” Hạ Ngọc Cẩn sợ đến nỗi trán chảy ra hai giọt mồ hôi lạnh, mấy lần vùng vẫy không có kết quả, đồng tử đảo loạn xạ, tuy không dám nhìn thẳng đối phương nhưng miệng vẫn muốn biện giải: “Tôi chỉ muốn cô có thể sống cuộc sống tốt hơn thôi”.

“Vậy sao?” Diệp Chiêu lại tiến sát thêm một chút, đôi môi dường như không cố ý nhưng sượt qua gò má của anh ta, nói đầy vẻ ám muội: “Phu quân đúng là có lòng tốt, tốt đến mức làm người khác cảm động...”.

Sự tiếp xúc nóng bỏng trên khuôn mặt, cuộc chiến đấu bỗng mang lại khoái cảm kỳ dị, đôi mắt hút hồn kia, làm cho con tim của Hạ Ngọc Cẩn bắt đầu loạn nhịp, dường như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực. Hạ Ngọc Cẩn cảm thấy tình huống này dường như đã gặp rồi, trong lúc hoảng loạn, anh ta

muốn tìm vài câu hay ho gì đó để phản bác lại, lời đã đến sát miệng nhưng từ ngữ nghèo nàn, nên quyết định dùng từ ngữ thô lỗ hỏi: “Làm cô...”

Những lời phía sau còn chưa nói hết.

Diệp Chiêu đã bịt chặt miệng anh ta lại, mùi rượu trộn lẫn với mùi ẩm ướt nóng bỏng, hôn nhanh như gió, sau đó hơi rời ra nửa thốn, dừng ở chỗ mũi.

Tiếng hơi thở dồn dập vang lên bên tai.

Ánh mắt nhìn như dã thú, còn nhìn chăm chăm vào người đang bị giữ chặt trước mắt, không để một khoảng trống nào cho sự né tránh.

Khóe miệng cô ta, vẫn treo một nụ cười thâm hiểm, giống như đang trêu đùa con mồi vậy, sau đó lại nhẹ nhàng áp sát vào tai hỏi: “Anh muốn làm với tôi lắm phải không? Làm đi?”.

Hạ Ngọc Căn phải mất nửa phút mới kịp phản ứng lại, anh ta tức đến mức mặt đỏ tía tai, trợn tròn hai mắt, gào lên: “Tôi đã gặp loại đàn bà không biết xấu hổ nhưng chưa gặp loại nào mà không biết sỹ diện như cô!”.

Diệp Chiêu dùng đầu ngón tay chấm lên môi của anh ta, hỏi: “Hóa ra phu quân vẫn muốn sỹ diện à?”.

“Bỏ tay ra!”. Hạ Ngọc Căn chỉ hận một nỗi không cắn chết được đồ thối tha này, anh ta hít hai hơi thật sâu, cho tim đập chậm lại. Sau đó nhìn bộ mặt vẫn cười đều của đối phương, cuối cùng cũng nhớ ra khuôn mặt này đã nhìn thấy ở đâu rồi. Đây chẳng phải giống như mình cùng lũ bạn xấu xa trêu ghẹo mấy thiếu nữ trên phố hay sao? Anh ta tỉnh ngộ ra, khẳng định lại lần nữa: “Đồ khốn kiếp, cô đang trêu ghẹo đấy à?”

Diệp Chiêu thẳng thắn nói: “Ừ, đại khái là trêu ghẹo”.

“Đồ khốn nạn nhà cô! Đã trêu ghẹo bao nhiêu người rồi?!” . Hạ Ngọc Cẩn chỉ muốn đấm ngực giậm chân trước kỹ thuật trêu ghẹo con gái đã quá thuần thục của vợ mình, rõ ràng đã qua nhiều lần tập luyện mới có hiệu quả này, không hề thua kém mình, không biết đã dùng cho bao nhiêu người! Càng không biết là dùng với nam nhi hay nữ nhi!

“Thiếu niên mà, hồi nhỏ ở cùng với lũ con trai, đã trêu ghẹo rất nhiều bọn tiểu nha đầu rồi. Cẩn thận!” Diệp Chiêu cuối cùng cũng thả tay ra, rồi dìu anh ta đứng dậy, nói rất thản nhiên: “Bây giờ tôi thử trêu ghẹo người đàn ông của mình cho vui thôi”.

Hạ Ngọc Cẩn đứng vững lại, chỉ vào đầu mũi cô chửi mắng: “Cô đúng là đồ không có liêm sỉ! Con dâu trong thiên hạ có ai giống như cô không? Làm! Ông đây coi như nhìn rõ rồi...”.

“Anh nhìn rõ cái gì?”. Diệp Chiêu hai tay ôm ngực, cười hi hi hỏi.

Hạ Ngọc Cẩn nói đầy căm hận: “Cứ cho cô có quàng áo bào tướng quân oai phong lẫm liệt, nhưng tận trong người cô chỉ là một tên lưu manh vô sỉ!”.

Diệp Chiêu liếm môi, nói đầy vẻ hoài niệm; “Dù sao cũng là lưu manh bao nhiêu năm như thế, thỉnh thoảng cũng muốn ôn lại một chút”.

“Cô còn dám thừa nhận nữa?!”. Hạ Ngọc Cẩn càng tức giận: “Có tin ông đây tố cáo... ông đây...”.

Anh ta nói đến đây, giọng càng ngày càng nhỏ, không biết tiếp tục nói thế nào.

Diệp Chiêu “tốt bụng” nhắc nhở: “Anh có muốn nói cho người khác biết, vợ anh rất lưu manh, anh còn bị cô ta cưỡng hôn? Trêu ghẹo?”.

Những việc như thế này, làm gì có người đàn ông nào có mặt mũi nhắc đến?

Hạ Ngọc Cẩn đúng là người cầm ăn hoàng liên, đặng mà không nói ra được, anh ta không ngừng tự an ủi, dù sao thì thiếp của mình cũng nhiều, lại thường xuyên đi chơi gái lầu xanh, kinh nghiệm phong phú, bây giờ ngược lại cho vợ chủ động trêu ghẹo, tính ra cũng không thiệt thòi gì.

“Nam nhi đại trượng phu, đừng tức giận vì những chuyện nhỏ nhặt này”. Diệp Chiêu cũng nhận ra có lẽ là vì uống rượu, hành sự có thiếu phán đoán, nên không đủ tỉnh táo. Nhưng việc đến bước này, dù sao thì cũng đã sàm sỡ, trêu ghẹo rồi, về lưu manh cũng thể hiện rồi, kết cục không thể lấy lại được nữa. Tuy muốn túm anh ta lại, làm thêm nữa cũng không có gì, nhưng dường như đối phương không thích bị trêu ghẹo, làm quá có vẻ cũng không hay, rốt cuộc vẫn phải qua lại...

Hạ Ngọc Cẩn thấy cô ta đứng yên tại chỗ trầm tư, cảm giận bất bình quát: “Cút!”.

“Được, anh cũng nghỉ ngơi sớm đi”. Diệp Chiêu quay người dứt khoát, không chọc tức đối phương nữa, với dáng bộ nhàn tản đi về phòng ngủ.

Cô ta chơi mình xong mà bỏ đi như thế sao?!

Hạ Ngọc Cẩn há miệng trợn mắt nhìn theo bóng cô xa dần, dấm mạnh vào cây đa ở bên cạnh, sau đó ôm lấy bàn tay, nước mắt đau khổ suýt chút nữa đã rơi xuống.

TƯỚNG QUÂN Ở TRÊN, TA Ở DƯỚI

Quất Hoa Tán Lý
www.dtv-ebook.com

Chương 30: Chôn Giấu Sự Thật

Trong một ngôi làng hẻo lánh cách doanh trại ở Thượng Kinh không xa, có một cái sân nhỏ. Trong sân trồng ba cây hoa đào, cành lá xum xuê vươn ra cả ngoài tường. Ở chân tường có một con chó vàng bị ghẻ, đang nằm đón ánh mặt trời ngày mới, điệu bộ rất sung sướng gặm một cục xương gà.

Tiếng vó ngựa dồn dập vọng tới, nhanh chóng tiến gần cái sân.

Con chó lo lắng nhảy dựng lên, bảo vệ miếng xương một cách đầy dũng khí, sủa lên điên loạn.

Một con ngựa trắng như tuyết giơ cao vó hướng về phía nó, rồi dừng lại.

Con chó cong lưng lên, cái đuôi dựng thẳng lên, nhe ra hàm răng sắc nhọn, vẫn còn rớt rãi, gặm gặm gừ gừ.

Con ngựa trắng hí lên một tiếng kiêu hãnh.

Trên lưng ngựa là một cô gái khoác một chiếc áo màu đen đang tung bay trong gió, bên trong là bộ đồ nhung màu đỏ lửa. Động tác của cô gái đó rất lanh lẹ, tung người nhảy từ trên lưng ngựa xuống, tư thế khéo léo nhẹ nhàng còn hơn cả một cánh hoa đào rơi, còn nhanh hơn một con chim ưng đang săn mồi. Khuôn mặt của cô có những đường nét rõ ràng, mang phong thái đặc biệt cùng với sự cương nghị rắn rỏi chỉ có ở dị tộc. Khí chất của cô ấy giống như một thanh gươm báu được tuốt ra khỏi vỏ, đẹp đẽ nhưng lại thấm đầy máu tươi, có thể khiến người khác bị thu hút, nhưng càng có thể khiến người ta sợ hãi.

Cô gắng đầu đưa mắt nhìn khắp xung quanh, trong tay cầm chắc một chiếc roi dài màu đen, các khớp cơ đang kêu răng rắc.

Con chó chạm phải ánh mắt đó, lập tức run rẩy không dám sủa nữa. Nó ngoan ngoãn cúi đầu, ngoạm lấy cục xương gà trên mặt đất, cụp đuôi lại, rồi nhanh chóng lủi mất.

Cánh cửa phía trong sân mở ra, phát ra tiếng cọt két cọt két của một vật đã quá cũ kỹ.

Người đàn ông tóc hoa râm đang ngồi ngủ bên cánh cửa bỗng nhiên nhảy dựng lên. Ông ta theo phản xạ tự nhiên nhanh tay chộp lấy con dao dấu sau cánh cửa, trong mắt ánh lên sát khí của một người đã từng dạn dày với chiến tranh. Nhưng khi nhìn rõ người đang tới, ánh mắt sát khí lập tức tiêu tan, phải mất một lúc, ông lão mới hoàn toàn tỉnh hẳn lại, kêu lên một cách kinh ngạc: “Tướng... tướng quân? Sao người lại tới đây?!”

Diệp Chiêu lạnh lùng hỏi: “Hồ Ly đâu?”.

“Tướng quân tìm quân... quân sư ạ...”. Sắc mặt của ông lão bỗng trở nên tái nhợt, giọng nói vì quá kinh ngạc nên bị lạc cả giọng, ông lão vừa muốn ngăn chặn bước chân của Diệp Chiêu, vừa kéo dài giọng điệu: “Quân... quân sư không có ở nhà! Cậu ấy... cậu ấy...”.

Diệp Chiêu đẩy ông ta ra, bước nhanh vòng qua phòng chính, vào đến thư phòng quen thuộc. Không hề báo trước, Diệp Chiêu tung chân đập mở chiếc cửa gỗ, khí thế hùng hổ hét lên: “Đồ Hồ Ly chết tiệt! Ra đây cho ta!”.

Trong phòng có bảy tám giá sách cao lớn, trên bàn làm việc cũng bày đầy vô số sách, vết mực trong nghiên vẫn còn chưa khô. Chiếc bút lông bị vứt tùy tiện bên cạnh. Cánh cửa sổ mở toang, đang đưa đi đưa lại trong gió. Trong không khí hình như vẫn còn hơi ấm của con người.

Diệp Chiêu cau mày: “Chạy rồi?”.

Ông lão mặt mày khổ sở, vắn vắn tay, không dám ngăn cản, cũng không dám lên tiếng.

“Tốc độ chạy cũng nhanh đấy, khéo anh ta mọc chân thỏ rồi cũng không chùng?”. Diệp Chiêu tự nói với mình, sau đó quay lại, dặn dò: “Chùng nào hẳn quay lại, ông hãy nói là ta có nợ muốn tính sổ với hẳn!”.

Ông lão ra sức gật đầu: “Nhất định, nhất định ạ”.

Diệp Chiêu đảo mắt nhìn một vòng khắp phòng lần nữa rồi quay lưng bỏ đi.

Tiếng vó ngựa xa dần xa dần.

Qua khoảng ba bốn khắc, tấm gỗ sàn trong thư phòng động đậy, để lộ ra một cái hố đen sì, có một cái đầu từ bên trong cẩn thận thò ra, đôi mắt dài nhỏ nhìn bốn phía xung quanh. Sau khi xác định không có người, mới nhanh chóng bước ra, vừa mới cử động cái cổ cho đỡ mỏi một chút, định tiếp tục viết chữ, nhưng lại nhìn thấy biểu hiện của ông lão Hà, người hầu hạ cậu ta vô cùng khổ sở, giống như gặp ma vậy, còn liên tục vuốt cổ đánh mắt.

Sắc mặt của Hồ Thanh cũng biến sắc.

Còn chưa đợi cậu ta kịp phản ứng, thì một trận gió mạnh đã ào tới.

Diệp Chiêu từ trên mái nhà nhảy xuống, hai chân móc vào gờ cửa sổ, rồi lộn một cái nhẹ nhàng trong không trung, nháy mắt đã đến sau lưng Hồ Thanh, đặt tay lên vai cậu ta, một móc một tóm, kéo mạnh cậu ta về phía mình, xám mặt lại nói: “Cách đã dùng rồi, dùng lại thì không có hiệu quả đâu, người tưởng rằng trốn được hòa thượng, là có thể trốn được tông miếu sao?”.

“Đâu có đâu có? Gần đây tôi đang tu dưỡng đạo pháp mà”. Khuôn mặt của Hồ Thanh bỗng nhoén lên một nụ cười vô tội, đôi mắt dài hẹp của cậu ta như mảnh trăng lưỡi liềm, giống như nước băng tan ra, mùa xuân đã đến với vạn vật: “Tôi chỉ là đi quét dọn hầm nhà thôi, không ngờ hôm nay người rảnh rỗi như thế, lại đến tìm tôi, có việc gì vậy?”.

“Không có gì, không có gì, cũng chẳng có việc gì to tát cả”, Diệp Chiêu cũng lộ ra một nụ cười nham hiểm, hạ giọng nói: “Tôi chỉ là muốn đến hỏi anh vài việc thôi”.

Hồ Thanh nghiêm mặt nói: “Tướng quân đã có lệnh, tôi biết gì sẽ nói hết, quyết không giấu giếm ngài”.

Tay của Diệp Chiêu lại ấn mạnh xuống vài phần, sau đó không thềm để ý đến biểu hiện nhăn nhó của cậu ta, từ từ hỏi: “Anh và tôi từ nhỏ đã lớn lên cùng nhau, sao lại không biết suy nghĩ trong lòng tôi? Sau khi chiến thắng ở Mạc Bắc, vẫn là anh thay tôi tính mưu tính kế, lại còn dùng năm mươi vạn quân quyền làm mồi, dụ Hoàng thượng gả tôi cho Hạ Ngọc Cẩn, hiểu được nguyện vọng lâu dài của đời tôi là đảm bảo cả đời bình an. Tại sao sau khi thành sự, anh lại muốn hạ bệ tôi sau lưng?”.

Hồ Thanh bối rối: “Tôi hạ bệ cô lúc nào chứ?”.

Diệp Chiêu tức giận: “Này! Khi tôi lo lắng sau khi kết thúc chiến sự làm thế nào để thực hiện được tâm nguyện của tôi, mặt anh buồn thương, giờ tay lên trời thề thốt, nói thỏ không ăn cỏ bên cạnh tổ của nó, để ai hy sinh cũng được, nhất định đừng bắt anh hy sinh. Từng câu từng chữ, đều làm ta tức đến nổi muốn cho anh một dùi cho chết luôn. Bây giờ tôi khó khăn lắm mới được gả cho anh ta, mối quan hệ của hai người tiến triển khó khăn, anh lại đi khắp nơi loan tin đồn, khiến mọi người nghĩ rằng tôi và anh có quan hệ gì đó. Anh muốn xử lý anh ta hay là xử lý tôi đây? Có tin là hôm nay ta thực sự chém chết người không?!”

Hồ Thanh làm bộ “không hiểu” nói: “Tôi loan tin đồn gì chứ? Tôi chỉ nói là người con gái tôi thích đã đi lấy người khác. Năm đó cha tôi đã định hôn ước cho tôi, cô gái đó vừa đẹp người lại vừa đẹp nết, khi chiến tranh loạn lạc, cứ tưởng là tôi chết rồi, liền gả cho người khác, bây giờ còn không cho tôi than phiền vài câu sao? Là Quận Vương nghĩ này nghĩ nọ, hiểu lầm phải không?”.

Diệp Chiêu nheo nheo mắt, quan sát biểu hiện của anh ta: “Anh thật sự không nói?”.

Hồ Thanh quả quyết nói: “Tôi chỉ nói một vài chuyện trước đây khi cùng nhau đánh trận ở Mạc Bắc mà thôi”.

Diệp Chiêu lại hỏi: “Tại sao Thu Hoa và Thu Thủy đều tưởng như thế?”.

Hồ Thanh suy nghĩ một lúc: “Chắc là lúc Thu Lão Hồ ép tôi lấy con gái ông ta, tôi lại không chịu được đánh đấm, nói nhảm vài câu, lấy cô ra làm lá chắn nói tướng quân vẫn chưa kết hôn, tôi làm anh em sao lại có mặt mũi kết hôn gì chứ. Sau đó ông ta hiểu lầm, liền không dám ép hôn nữa.”

Diệp Chiêu tức giận mắng: “Thật là hoang đường!”.

Hồ Thanh hết cách giơ giơ tay: “Cô không phải không biết bản tính thô phỉ của Thu Lão Hồ, nếu tôi nói không thích con gái ông ta, chắc ông ta vặt đầu tôi mất”.

Diệp Chiêu cuối cùng cũng thở phào, sau đó thấy bộ dạng của anh chàng đó vừa bất lực vừa xấu xa, nhưng vẫn chưa nguôi cơn tức, nói lỏng tay ra một chút, đấm cậu ta thêm vài cái, rồi mắng: “Người là đồ xấu xa, một ngày không gây rắc rối cho ta, trong lòng lại không thấy thoải mái thì phải!”.

Hồ Thanh cười nhỉnh nọt: “Ai bảo cô lúc còn nhỏ ngày nào cũng bắt nạt tôi?”.

Diệp Chiêu dừng tay, thả cậu ta ra, thật lòng hỏi: “Có thật là anh chỉ đùa thôi không?”.

Một thoáng u buồn lóe lên rất nhanh trong mắt của Hồ Thanh.

Tám năm sát cánh chinh chiến, sinh tử cùng nhau, từ cái cảm giác căm ghét lẫn nhau lúc đầu đến lúc hỗ trợ lẫn nhau, sao không có cảm tình cơ chứ?

Trong lòng của Hồ Thanh, Diệp Chiêu là một chú chim ưng cao ngạo, độc đoán, là một con hổ bá đạo ngang ngược, là một tu la tắm máu, là thần vệ nữ trên bầu trời, là một thứ tín ngưỡng duy nhất. Ngoài như thế ra, thì chẳng là cái gì cả, càng không thể là cái gì cả.

Những thứ không nên nghĩ đến thì cũng không nên nghĩ quá nhiều, những thứ không thể có thì cũng đừng đưa tay ra lấy.

Cái gọi là thỏ không ăn cỏ bên tổ của nó, đối với những người sống lại từ địa ngục mà nói, thì dùng từ “thích” là có phần hơi xa xỉ. Người này không muốn nhìn thấy mặt của người kia chỉ vì mỗi lần như vậy là lại hình dung ra toàn bộ cơn ác mộng màu máu ở Mạc Bắc hết lần này đến lần khác.

Có nhiều lúc Hồ Thanh không cẩn thận nhờ mồm trót nói ra hoặc không điều khiển nổi cảm xúc của mình, cậu thường giả vờ cười trừ một cái cho qua, để rồi sau đó lại phải dùng vô số những lời nói dối để lấp liếm đi sự thật.

Lâu dần thành quen, Hồ Thanh cuối cùng cũng làm được điều đó.

Hồ Thanh thức tỉnh lại đầu óc, nới lỏng bàn tay đang nắm chặt, nhanh chóng nhoén miệng cười: “Đương nhiên là đùa, muốn thấy tướng quân đối với phu nhân tình thâm ý trọng thế nào thôi mà”.

“Này!”. Diệp Chiêu lần này phản ứng rất nhanh, cốc vào đầu anh ta một cái, trách móc: “Anh ta là tướng công của tôi! Là đàn ông!”.

“Chẳng may nhờ miệng, không cần phải để ý”. Hồ Thanh còn cười hì hì: “Chồng của cô những cái khác không được, nhưng lại rất xinh trai, tính cách tuy vô lại, nhưng so với đẳng cấp của cô, thì lại còn kém xa, tiểu lưu manh gặp phải đại lưu manh, e là chịu không ít thiệt thòi nhỉ? Diễm phúc của tướng quân không tồi”.

Diệp Chiêu nhớ lại việc tối qua, đưa tay sờ nhẹ lên môi mình, mỉm cười mơ màng nói: "Mùi vị không tồi".

Hồ Thanh than thở: "Thật là mất mặt quá."

Diệp Chiêu: "Giống nhau cả mà."

Hồ Thanh cũng để kệ Diệp Chiêu nói vậy, đột nhiên cậu cảm thấy việc mình quen biết người con gái này có thể là do kiếp trước của mình đã gây ra tai họa gì đó. Cậu ta bắt đầu cảm thấy thông cảm với Hạ Ngọc Cẩn, cậu ta lấy phải một người vợ còn lưu manh hơn cả bọn lưu manh, chẳng hiểu có bao nhiêu tội lỗi đã bị ghi lại trong quyển sổ Nam Tào của Diêm Vương đây? Sau này nhìn thấy anh chàng tội nghiệp đó chắc có lẽ mình nên trêu ít đi vài câu.

TƯỚNG QUÂN Ở TRÊN, TA Ở DƯỚI

Quất Hoa Tán Lý
www.dtv-ebook.com

Chương 31: Hội Nghị Đông Hạ

Tướng quân tới tìm Hồ Thanh, thực ra chủ yếu là vì chuyến viếng thăm của sứ giả Đông Hạ, còn việc hỏi tội chẳng qua là thêm thắt vào thôi.

Đại Tần là một nước coi trọng lễ nghi, vì vậy Hoàng thượng có lệnh, đối với những nước man di phải thể hiện được khí chất của thiên triều. Bộ Lễ đã được chỉ định phải đón tiếp Hoàng tử Đông Hạ theo nghi thức cấp một, sau đó mới đi vào chi tiết. Đáng tiếc là Đông Hạ giáp với Man Kim nhưng từ trước tới giờ ít khi qua lại, tập tục và ngôn ngữ của hai nước cũng có sự khác biệt lớn. Sốt đến lúc đó mới tìm được một người tinh thông những việc này, nên thời gian có phần gấp rút.

Hồ Thanh bản chất thông minh, tám năm trong quân đội, nên phương ngôn của bảy tám nước gần Mạc Bắc Hồ Thanh đều đọc thông viết thạo. Còn đối với biến cố lịch sử, tập tục cấm kỵ và lối sống của người dân bản xứ, Hồ Thanh cũng đều nắm rõ như trong lòng bàn tay. Vì thế Bộ Lễ đặc phái Diệp Chiêu đi mời quân sư Hồ Thanh đến để bàn bạc về việc này.

Hồ Thanh nghe xong, im lặng một lát rồi lạnh lùng nói: "Nhà người cút đi!".

Mặt khác, Hạ Ngọc Cẩn hôm qua bị vợ trêu chọc, cậu cảm thấy rất ấm ức. Nằm trên giường, cậu chỉ muốn quên ngay cái đồ đáng ghét đó đi, nhưng trí nhớ của con người thật khiến cho người ta khó chịu. Cái cảm giác bị kích thích đây tính cưỡng bức đó, cái khoái cảm đáng kinh ngạc đó dường như vẫn còn vương vấn trên cơ thể cậu. Cậu lăn qua lăn lại, đầu óc vẫn bị ám ảnh bởi nụ cười ma quái của đối phương, không làm thế nào để

quên được, ngủ thế nào cũng không thể ngủ được, đành phải âm thầm chửi rủa cái tên vô lại Diệp Chiêu hàng trăm lần.

Mãi tận lúc trời gần sáng, cậu mới nhắm được mắt, từ từ chìm vào giấc ngủ.

Không ngờ Thánh thượng trong buổi thiết triều sớm đã hạ lệnh yêu cầu quan viên các bộ như thượng thư Bộ Lễ Kinh Triệu Doãn, Tuần thành ngự sử v.v... đều phải hoàn thành nhiệm vụ tiếp đón sứ đoàn của Đông Hạ. Lễ bộ thượng thư đặc phái tùy tùng thân thiết đến tận Viện tuần sát để mời quan Ngự sử. Lão Đầu Dê nhận được lệnh, đợi mãi không thấy Hạ Ngọc Cẩn đến, không thể chịu đựng được nữa, bèn trực tiếp lao đến phủ Nam Bình Quận Vương. Đến nơi không thấy Quận Vương đâu, lão Đầu Dê lại lao đến An Vương phủ, dưới sự giúp đỡ của An Thái Phi, mới kéo được Tuần thành ngự sử đang nằm ì trên giường giả chết tỉnh dậy.

Hạ Ngọc Cẩn vẫn đang ngáp, tâm trạng thì vẫn đang còn rất khó chịu, đã vậy lại còn bị bắt đi họp ở Bộ Lễ.

Lễ bộ Thượng thư trợn tròn đôi mắt bé xíu không to hơn mắt chuột là mấy lên, vuốt vuốt bộ râu dê, cười hì hì phân công nhiệm vụ cho Hạ Ngọc Cẩn: "Sứ giả Đông Hạ trung tuần tháng sau sẽ tới thăm, ở đây khoảng mười lăm ngày. Trong thời gian này, hy vọng những việc như thổ phỉ lưu manh gây chuyện và ăn trộm ăn cắp sẽ ít đi, mong Nam Bình Quận Vương lưu tâm một chút".

Hạ Ngọc Cẩn gật đầu như gà mổ thóc.

Lễ bộ Thượng thư lại phân công tiếp: "Sứ đoàn sẽ đi qua phố Huyền Vũ và phố Thuận Thiên, đường phố nhất định phải được giữ sạch sẽ gọn gàng, không được có rác rưởi hay đồ bẩn. Mong Nam Bình Quận Vương giám sát việc quét dọn này".

Hạ Ngọc Cẩn đang gật đầu lia lịa như gà mổ thóc, chột giật mình tỉnh cả ngủ, quay qua hỏi ông ta: "Gi? Ông bảo tôi đi quét phố à?".

Lễ bộ Thượng thư phủ nhận: "Quận Vương nghe nhầm rồi, không phải là bắt ngài đích thân quét dọn, mà là giám sát việc quét dọn trên phố. Hơn nữa... Thánh thượng cũng không muốn con cháu trong nhà phải vất vả như thế".

Hạ Ngọc Cẩn hiểu ra nói: "Tôi sẽ về đích thân giám sát lão Đầu Dê, để lão Đầu Dê đích thân giám sát việc quét dọn phố".

"Được như thế thật tốt quá". Lễ bộ Thượng thư cuối cùng cũng yên tâm lại, không còn lo lắng cái đồ quý chuyên gây chuyện này sẽ làm hỏng mọi chuyện, làm ảnh hưởng đến sự nghiệp của mình.

Hạ Ngọc Cẩn tiếp nhận xong công việc, đang định quay về Viện tuần sát để ngủ bù, chẳng may trên đường đi chột bắt gặp hai bóng người đang ngồi trên chiếc ghế Thái sư bằng gỗ hồng mộc bàn bạc cái gì đó. Vị tướng quân ngồi bên trái khuôn mặt lạnh lùng tuấn tú, tính cách trung hiếu tiết nghĩa, khí chất uy nghiêm, lời tuy không nhiều, nhưng mỗi câu chữ đều chắc nịch, khiến người ta phải khâm phục. Vị quân sư ngồi bên phải lại điềm nhiên, tính tình nhẹ nhàng ấm áp, tài đức xuất chúng, ngôn từ lưu loát, lời lẽ hài hước, toàn thốt ra những lời hay ý đẹp.

Thật là một đôi đạo mạo an nhiên, là một sự kết hợp đúng đắn để cấu kết làm điều gian!

Hạ Ngọc Cẩn cố gắng dùng ánh mắt sắc nhọn nhất để nhìn cái đôi vô lại vô sỉ này để cho Diệp Chiêu biết rõ sự phẫn nộ trong lòng cậu ta.

Diệp Chiêu cảm nhận được cái nhìn "nhiệt tình" của chồng, thấy rất bất ngờ liền vui mừng hạ giọng hỏi Hồ Thanh: "Chồng của tôi... đang nhìn tôi đăm đũa hả?".

Hồ Thanh chăm chú quan sát một lúc lâu rồi khẳng định nói: "Không sai".

Hạ Ngọc Cẩn đang hẩn học nhìn vợ mình, nhưng bỗng nhiên thấy Diệp Chiêu quay đầu lại nhìn mình cười tủm tỉm. Trong đôi mắt ngày thường lạnh như băng đó bỗng giống như băng tuyết đang tan ra, đuôi mắt cong cong, dịu dàng không thể nào tả được. Nhìn thấy thế, cả người cậu ta trở nên đờ đẫn, không hiểu tại sao mình hung dữ như thế, mà cô ta lại bình tĩnh như thế?

Cái gọi là không được đánh người đang cười làm sự tức giận của Hạ Ngọc Cẩn càng tăng, tuy nhiên giữa chốn đông người không thể tùy tiện thể hiện nên chẳng còn cách nào khác là lẳng lặng bỏ đi.

Diệp Chiêu vội vàng sai người tới chuyển lời: "Mời Quận Vương dừng bước, đợi tướng quân cùng đi ạ".

Hạ Ngọc Cẩn vội vàng gật đầu lấy lệ, quay đầu chạy còn nhanh hơn cả thỏ.

Diệp Chiêu nhìn Hồ Thanh ngạc nhiên hỏi: "Vậy là sao?"

Hồ Thanh không đợi cô nói hết bèn giải thích: "Cậu ta đang xấu hổ".

Diệp Chiêu trầm ngâm dường như suy tư gì đó.

Cô nghĩ, có lẽ hành vi say rượu trêu chọc anh ta hôm qua thực sự hơi quá đà chăng? Còn nhớ hồi nhỏ, có lần Diệp Chiêu đã cưỡng hôn lên má của một tiểu cô nương trong họ hàng, khiến người ta khóc như hoa rơi trong mưa, Diệp Chiêu vì sợ bị cha mẹ trách mắng, đành lên cây vặt hoa và nghĩ ra đủ trò trêu học, mua kẹo hồ lô, bánh hạnh hoa... hứa này hứa nọ đủ kiểu, nịnh nọt đúng ba ngày mới khiến đối phương hết tức giận.

Nhưng Hạ Ngọc Cẩn không phải là con gái trong nhà, cũng không phải người đẹp ở lầu xanh, mà là tướng công của cô, là một nam nhi đại trượng phu hần hoi. Cho nên dù có bị đánh ngã thì cũng là một việc quang minh chính đại, đâu nhất thiết chỉ vì sự đùa cợt nhỏ nhỏ đó mà lại thấy xấu hổ chứ?

Hồ Thanh phân tích: "Cậu ta thấy trước đây đối tượng lưu manh của cô không phải là cậu ta, vì thế ghen tức mà thôi".

Diệp Chiêu nhân dịp không có ai nhìn thấy, tóm lấy cổ anh ta hỏi có muốn nếm thử chiêu thức vật mới nhất của Đông Hạ không hả?

Hồ Thanh lập tức thanh minh: "Làm gì có người đàn ông nào bị người phụ nữ đùa giỡn mà lại vui vẻ chứ?".

Diệp Chiêu nhanh chóng đưa ra câu trả lời: "Lầu xanh?".

Làm loạn thì làm loạn, Diệp Chiêu cảm thấy lúc Hạ Ngọc Cẩn tỏ vẻ xấu hổ rất đáng yêu, cảm giác lúc hôn cũng thật tuyệt vời, đặc biệt là đôi mắt vì sợ hãi mà thất kinh đó giống hệt như mắt một con báo tuyết bị săn đuổi vậy.

Tấn công nhanh quá, sẽ làm con mồi sợ hãi mà chạy mất.

Phải dùng mỗi từng bước dụ anh ta ra, từ từ mà tính mới được.

Lòng tự trọng của Hạ Ngọc Cẩn rất cao, vợ chồng sống với nhau, dứt khoát không thể có chuyện cưỡng ép, tóm lại là hai bên phải cam tâm tình nguyện mới được. Tình trường như chiến trường, sẽ có lúc xảy ra những ngoại lệ không thể kiểm soát được, điều quan trọng nhất là khống chế được cục diện trong lòng bàn tay.

Phần lớn thời gian Diệp Chiêu đều tỏ ra rất bình tĩnh. Cô nhanh chóng tìm cách sắp xếp lại mọi chuyện để cùng Hạ Ngọc Cẩn nuôi dưỡng lại tình cảm.

Nhưng Hạ Ngọc Cẩn lại đang phiền não. Trước đây khi cậu ở nhà chứa nam bị bọn khách đi biển râu ria xồm xoàm trêu ghẹo chỉ thấy muốn nôn, mỗi lần nhớ lại cảm thấy chẳng khác gì một cơn ác mộng. Nhưng lúc bị Diệp Chiêu đùa giỡn, cái hôn mang hương vị ngọt ngọt đó lại không có tí gì cảm giác ghê tởm cả, chỉ khiến cậu ta cảm thấy bị kích thích và ngạc nhiên.

Có lẽ là vì Diệp Chiêu là một người phụ nữ, lại là vợ cậu ta nữa.

Có lẽ là vì Diệp Chiêu tuy tính đàn ông, nhưng sắc đẹp không đến nỗi nào.

Có lẽ là vì thái độ của cô ấy đối với người khác và với bản thân mình, so sánh một chút, thì thực sự không tồi.

Nhưng tất cả không thể cấu thành lý do khiến cậu ta nhượng bộ và thông cảm cho đối phương.

Vợ mà giờ trò đùa giỡn với chồng là tuyệt đối không được!

Thế là Hạ Ngọc Cẩn không thèm để ý đến việc làm lành của Diệp Chiêu. Ngày nào cậu cũng đến Viện tuần sát. Buổi sáng thì ngủ tít, buổi chiều đi bắt những tên trộm chó trộm gà tới giáo huấn, rồi lại theo dõi lão Đầu Dê đưa người đi quét dọn phố xá. Sau đó kiểm tra đi kiểm tra lại đến ba bốn lần, hôm nào cũng nửa đêm mới về nhà. Hành hạ đến nỗi tất cả mọi người đều tức muốn khóc, ngày nào họ cũng thắp hương cầu khẩn Bồ tát mau đỡ bỏ chức quan của cậu ta, để cậu ta nhanh chóng về nhà ăn cơm làm lành với vợ.

Diệp Chiêu vì chuyện này nên tâm trạng cũng rất tồi tệ. Tuy khả năng kiểm soát của Diệp Chiêu rất mạnh, không hề biểu lộ sự tức giận ra ngoài mặt nhưng các binh sĩ trong doanh trại ở Thượng Kinh nhìn thấy sắc mặt kinh khủng của tướng quân nhà mình, nhớ lại những hành động trước đây của cô, ai nấy trong lòng đều thấy rất bất an. Có khá nhiều người trong doanh trại quen biết Hạ Ngọc Cẩn, cho nên được sự ủy thác của anh em

binh sĩ, liên tục tới tìm cậu ngấm ngấm bày tỏ sẽ truyền thụ cho cậu các biện pháp nịnh nọt vợ, chỉ hy vọng cậu chịu khó hy sinh cống hiến giúp mọi người một chút, nhanh chóng hâm nóng lại tình cảm với tướng quân để doanh trại trời quang mây tạnh, mọi người khỏi phải nhìn thấy cái mặt xấu xí của Diêm Vương sống nữa.

Gia đình rối loạn, công việc bận bịu, nháy mắt một cái nửa tháng đã trôi qua.

Ngày mai, Hoàng tử Đông Hạ sẽ đem theo một đoàn gồm một trăm bốn mươi ba người sẽ tiến vào kinh thành.

TƯỚNG QUÂN Ở TRÊN, TA Ở DƯỚI

Quất Hoa Tán Lý
www.dtv-ebook.com

Chương 32: Sứ Đoàn Đông Hạ

Sáng sớm ngày hôm sau, sứ đoàn Đông Hạ rầm rầm rộ rộ đi đến phía ngoài thành. Trước tiên họ cởi bỏ vũ khí xuống, sau đó dưới sự tháp tùng của vị quan thuộc Bộ Lễ và tám trăm binh sĩ Đại Tần đi qua phố Huyền Vũ tiến đến cửa Sùng Văn.

Người dân vô cùng háo hức với đoàn người man di từ Đông Hạ tới, họ cố gắng bày tỏ tất cả sự nhiệt tình của mình và ngồi chật ních ở các quán rượu, quán trà, kéo dài cổ ra xem không khí náo nhiệt bên ngoài quán.

Hạ Ngọc Cẩn cũng thấy tò mò, cậu kiểm tra phố xá sạch sẽ lần cuối xong xuôi rồi cũng chạy đến quán trà lớn nhất trên đường Bình An, bắt ông chủ tìm cho mình một vị trí để ngồi xem. Hạ Ngọc Cẩn ngồi cắn hạt hướng dương, uống trà thơm, tâm trạng vui sướng háo hức muốn xem Hoàng tử Đông Hạ nổi tiếng hung hãn bên ngoài diện mạo trông như thế nào. Còn Diệp Chiêu vì muốn theo dõi tình hình nên trong thời gian này dù có việc hay không có việc cô đều theo sát Hạ Ngọc Cẩn. Hôm nay những binh sĩ tháp tùng Hoàng tử Đông Hạ đều đến từ doanh trại của Diệp Chiêu nên cô rất lo lắng cho sứ đoàn Đông Hạ, cô muốn đích thân giám sát xem có xảy ra chuyện gì hay không. Diệp Chiêu giao mọi việc văn thư lại cho Hồ Thanh, còn mình chuẩn đến quán trà, ngồi cạnh Hạ Ngọc Cẩn, cùng cậu xem khung cảnh ồn ào đang diễn ra ngoài phố.

Trước mặt bao nhiêu người, Hạ Ngọc Cẩn không thể ức hiếp vợ, cũng không muốn bị vợ đùa giỡn đến mất mặt, cậu chỉ có thể nhếch miệng cười, mặc kệ Diệp Chiêu bóc hạt hướng dương, rót trà, thỉnh thoảng nói với sang

vài câu: "Nghe nói Hoàng tử Đông Hạ giết người không chớp mắt, tính tình rất lỗ mãng, cô gặp anh ta chưa?".

"Cũng được", Diệp Chiêu trả lời cụt lùn. Cô chẳng quan tâm gì đến việc của Hoàng tử Đông Hạ, cô chỉ thấy hứng thú với cái tên chồn trắng đang chạy nhảy lung tung trước mặt cô. Nhưng rồi không muốn làm đối phương thất vọng, nghĩ một lúc, cô trả lời thành thật: "Phong tục dân gian của Đông Hạ khá là lỗ mãng, người nào cũng dắt một con dao ở hông, họ rất thích đánh nhau và có tinh thần thượng võ mạnh mẽ. Hoàng tử Đông Hạ là Y Nặc từ nhỏ đã mất mẹ, anh ta không hợp với mẹ kế nên giữa hai người hình như đã xảy ra một số chuyện, vài lần bị hại thì phải. Anh ta vốn dĩ tư chất hơn người, tám tuổi đã giết được sói, mười hai tuổi giết chết người chú hay ức hiếp anh ta, mười lăm tuổi đã lập chiến công, sau đó giết toàn bộ gia tộc của mẹ kế. Vì thế anh ta bị mọi người nói là bạo ngược, nhưng Hoàng thượng Đông Hạ lại vẫn rất yêu quý anh ta".

Hạ Ngọc Cẩn lắc đầu than thở: "Đúng là lũ súc sinh."

Diệp Chiêu nhẹ nhàng nói: "Súc sinh hay không súc sinh, không ở trong hoàn cảnh đó thì không nhìn rõ được".

Đợi khoảng nửa canh giờ thì thấy đội ngũ sứ đoàn từ từ đi vào. Đi đầu là mười mấy chiếc xe chứa đầy lễ vật, trên xe chất đầy những tấm da màu sắc sặc sỡ, còn có vài con ngựa quý là đặc sản của Đông Hạ, tất cả đều là lễ vật dùng để dâng tặng cho Đại Tần. Theo sau chiếc xe là Y Nặc, Hoàng tử của Đông Hạ. Thân mình anh ta cao mấy trượng, cười trên một con tuấn mã màu đen cực lớn. Màu da của anh ta đen bóng, mỗi một múi cơ đều chắc nịch khỏe khoắn như của loài dã thú. Mái tóc dài đến vai được tết thành mấy cái đuôi sam. Bộ quần áo có khâu những đường viền bằng da thú rất đẹp mắt, trên mình đeo rất nhiều đồ trang sức bằng vàng thô và xương thú. Mọi đường nét khuôn mặt của anh ta đều rắn rỏi như được đúc từ sắt thép vậy. Sống mũi cao thẳng, đôi mắt màu nâu vàng toát lên cái nhìn sắc nhọn,

giống như đôi mắt của con chim ưng đang cất cao đôi cánh trên bầu trời xanh vậy.

Mọi người không ngớt lời khen ngợi: "Diện mạo, thân thể và khí chất... thật đúng là con nhà gia thế, chỉ cần đứng trên đất đã giống như một cái đỉnh đồng vững chãi. Nhìn đã thấy là có dáng vẻ của một kẻ có thể đánh có thể giết rồi".

Hạ Ngọc Cẩn tự so sánh một chút cái cơ thể yếu đuối và tướng mạo dịu dàng của mình, trong lòng xuất hiện cảm giác ghen tị xen lẫn khâm phục. Chỉ mong mình có thể cường tráng như Y Nặc, có thể tóm cái đờ vợ vô lại mà cho một trận! Để cô ta được nếm cái mùi vị mất mặt! Còn có thể dạy dỗ cô ta thế nào là ngoan ngoãn hiểu biết, sau này phu quân nói Đông thì không được nói Tây, phu quân nói Bắc thì không được nói Nam!

Mơ mộng rất cuộc vẫn chỉ là mơ mộng, cậu thở một hơi dài thườn thượt, định quay đầu đi, nhưng thấy Diệp Chiêu đang chăm chú nhìn mình, không kìm được liền hỏi: "Cô không có hứng thú với Hoàng tư Đông Hạ à?".

Diệp Chiêu: "Chả có gì đáng xem cả".

Hạ Ngọc Cẩn không hiểu: "Tại sao?".

Diệp Chiêu thản nhiên liếc nhìn Y Nặc một cái, khinh bỉ nói: "Một tên bại tướng, có gì đáng nói chứ".

...

Đối tượng trong mộng của cậu bỗng chốc tan biến.

Hạ Ngọc Cẩn đột nhiên nảy sinh ý muốn cắn vợ mình một cái chết quách cho xong.

Buổi tối, Hoàng thượng đãi tiệc ở Thái Quy Các, văn võ bá quan đều đến dự tiệc đông đủ.

Tuần thành ngự sử tuy là một chức quan nhỏ, nhưng tước vị Nam Bình Quận Vương lại không nhỏ, vì vậy Hạ Ngọc Cẩn cũng được liệt kê trong danh sách khác mời. Tuy vậy Hoàng thượng lại không quan tâm đến việc cậu có tham dự hay không mà chỉ nhấn mạnh bất luận thế nào Diệp Chiêu cũng phải đến tham dự,

Hạ Ngọc Cẩn cũng không muốn đi lắm, dù sao những món sơn hào hải vị của Hoàng thượng cậu đã ăn đến phát chán rồi, hơn nữa lại đi cùng Diệp Chiêu, ắt sẽ có người hỏi này hỏi nọ, thế nào cũng muốn lôi họ để mà làm trò cười. Thêm nữa, bị vợ công kích quá đáng, trong lòng không thấy thoải mái, muốn lờ tịt cô ta đi nhưng trước mặt sứ giả nước ngoài, dù gì cũng phải duy trì thể diện của Đại Tân. Đành giả bộ ân ân ái ái để giữ thể diện cho hoàng gia vài phần vậy, nếu không rất có thể bá phụ sẽ rút thanh kiếm Thanh Long chém cậu ta chết tươi trước mặt mọi người.

Diệp Chiêu cũng cân nhắc vấn đề mấu chốt mà trong đó là việc họ đã năm lần bảy lượt mời nhau qua lại.

Hạ Ngọc Cẩn vẫn không đồng ý.

Diệp Chiêu đành nói: "Tôi và Hoàng tử Y Nặc đã gặp nhau trên chiến trường, cũng coi như là bạn cũ, lần này tham dự, nhất định phải uống với anh ta vài chén".

Hạ Ngọc Cẩn nói: "Đừng uống say về lên cơn điên là được rồi!".

"Khó nói lắm". Diệp Chiêu cố tình liếc xéo anh ta, rồi quay người bước đi.

Hạ Ngọc Cẩn rùng mình một cái.

Một lúc sau, Dương Thị đưa theo hai người thiếp vội vội vàng vàng đi tới, trên tay cầm một chiếc khăn mới thêu và mấy món ăn bổ dưỡng mà nhà bếp vừa nấu lên. Chắc là muốn đến nịnh phu quân, không biết trong lòng đang mưu tính cái gì đây.

Hạ Ngọc Cẩn lạnh nhạt liếc nhìn, hỏi: "Sao lại thêu lá trên cái khăn?".

My Nương đơn đả giải thích: "Đây là mẫu mới nhất của năm nay đấy ạ".

Hạ Ngọc Cẩn kéo dài giọng "Ờ" một tiếng, xem các món ăn, nếm thử một miếng rồi hỏi: "Lư giao chẳng phải là để cho người phụ nữ bồi bổ máu bồi bổ cơ thể sao? Sao lại để trong các món của ta?".

Huyền Nhi thật thà nói: "Cái này... vốn dĩ là để đưa tướng...". Dương Thị và My Nương mỗi người một chân đá cô ta một phát khiến cô ta run bắn lên, ấp úng mất một lúc mới thốt lên được: "Tướng... tướng lai sẽ giúp cho người bồi bổ cơ thể ạ".

Hạ Ngọc Cẩn nheo mắt hỏi: "Các người còn biết ta đây đang tức đến nổi máu trong tim mất cân bằng à?".

Huyền Nhi trả lời: "Đúng vậy ạ!".

Năm đó An Thái Phi chọn mấy người thiếp, tiêu chuẩn là dáng vóc xinh đẹp, tính tình thật thà, để tránh ở hậu viện giờ trò rắc rối. Bây giờ Hạ Ngọc Cẩn cảm thấy, mồm mép của người phụ nữ quá thật thà cũng không phải là chuyện tốt, sớm muộn gì cũng làm cậu ta tức chết thôi.

My Nương vội vàng kéo Huyền Nhi ra bên cạnh, bản thân cũng cười hùa vào nói: "Quận Vương gia, nghe nói Hoàng thượng đãi tiệc để tướng quân tiếp đãi Hoàng tử Đông Hạ phải không ạ?". Cô ta nhấn rất mạnh vào hai chữ "tiếp đãi", nhìn ánh mắt của Hạ Ngọc Cẩn giống như đang bị cắn sừng vậy.

Dương Thị lập tức nghiêm giọng trách mắng cô ta: "Quận Vương có sự tính toán của riêng mình, sao lại để ý đến việc vợ mình uống với người đàn ông khác vài ly rượu chứ? Ai bảo các người nghĩ này nghĩ nọ hả?".

My Nương lập tức chình lại: "Đúng vậy! Quận Vương của chúng ta là người độ lượng nhất! Tuy Hoàng tử Đông Hạ vừa cao ráo đẹp trai vừa cường tráng, lại là bạn cũ với tướng quân, vì thế tướng quân đích thân uống vài chén với anh ta cũng là việc nên làm! Hoàng cung đâu phải là nơi có thể làm mấy việc bất chính chứ! Mọi người đều nhìn vào mà! Ai nghĩ bất chính đều là những người có đầu óc không chính đáng!".

Bọn họ người này một câu người kia một câu, từng chữ từng chữ như cố tình công kích cậu khiến Hạ Ngọc Căn cuối cùng cũng nhớ ra, cho dù Diệp Chiêu tồi tệ đến thế nào thì vẫn là vợ mình. Nếu một mình vợ cậu ở bên ngoài trước mặt bao nhiêu người uống rượu cùng với một người đàn ông khác, cậu không xuất đầu lộ diện thì chẳng khác gì con rùa rụt cổ, chắc chắn sẽ bị mọi người trong thiên hạ chê cười!

Hạ Ngọc Căn yếu ớt hỏi: "Diệp Chiêu không thể không biết giới hạn như thế chứ?".

Dương Thị trả lời: "Có chứ ạ, chỉ là tướng quân không để ý đến tiểu tiết thôi ạ".

Hạ Ngọc Căn tuy biết mấy người thiệp đang cố tình nói quá lên để dọa mình, nhưng nhớ tới nụ cười đẽu giả của Diệp Chiêu trước khi rời đi, lại càng cảm thấy sự uy hiếp này là hoàn toàn có khả năng. Nhỡ đâu cô ta muốn gây thêm bực tức cho mình, trong buổi tiệc lại làm việc bất chính với người đàn ông khác, thế thì mình mất thể diện quá rồi.

Vì vậy cậu quyết định đi tham dự yến tiệc để theo dõi vợ mình, bắt cô ta phải biết giữ mình một chút, không được uống rượu cùng người đàn ông khác!

TƯỚNG QUÂN Ở TRÊN, TA Ở DƯỚI

Quất Hoa Tán Lý
www.dtv-ebook.com

Chương 33: Yến Tiệc Linh Đình

Kiểu thiết yến cung đình này là phải mặc quần áo thật trang trọng.

Hạ Ngọc Cẩn trách mình chức quan nhỏ bé, sống chết thế nào cũng không chịu mặc bộ quan phục màu xanh lá cây mà Hoàng thượng đã tốt bụng làm riêng cho cậu trước mặt anh em chú bác. Cậu quyết định mặc bộ Quận Vương màu tím thêu hoa có móc thắt lưng bằng ngọc, đội lên đầu cái mũ hoàng kim, xem ra rất là quý tộc. Về lý mà nói, vợ là phải phục tùng chồng, vì vậy Diệp Chiêu nên kết hợp cùng với phu quân mặc bộ quần áo Quận Vương phu nhân, mặc lễ phục rồi cài trâm hoa chẳng hạn...

Diệp Chiêu không dám tự ý quyết định mà tỏ ra đúng kiểu một người vợ hiền thực sai người đi hỏi ý kiến Quận Vương gia: “Tuy là đi lại không được khoan thai lắm, động tác thì hơi thô lỗ một chút, cư xử có chỗ không thỏa đáng, nhưng cô ấy sẵn sàng nghe theo sự sắp đặt của phu quân, muốn mặc gì thì mặc cái đó, tuyệt đối không sợ mất mặt!”.

Quận vương trong lòng cũng hơi mang tí chút ích kỷ, cân nhắc việc cô ta mặc quần áo con trai, may ra vẫn có thể có người không nhận ra, không biết cái người đàn ông hơn cả đàn ông này lại chính là vợ cậu ta, vì vậy cậu ra lệnh: “Cô bình thường mặc thế nào thì cứ mặc như thế đi, cô không sợ mất mặt, ta đây còn muốn mặt mũi sao!”.

Diệp Chiêu có lý khi mặc một bộ quan phục màu tím thêu hoa, tràn trề sức sống, tư thế anh dũng, Hạ Ngọc Cẩn khuôn mặt như hoa như ngọc đứng bên cạnh, thể hiện lên một đôi thực sự cân xứng.

Tiểu nội thị dẫn đường vừa mới vào cung không lâu, có được may mắn này, vội vàng quỳ xuống nịnh nọt: “Nam Bình Quận Vương, Tuyên Võ Hầu, hai người đến thật trùng hợp ạ?”

Hạ Ngọc Cẩn gật đầu lia lịa: “Là rất trùng hợp, trên đường gặp nhau thôi.”

Diệp Chiêu ho một tiếng.

Người bên cạnh tủm tủm cười.

Cái đầu đáng thương của tiểu nội thị cuối cùng cũng tỉnh lại, Tuyên Võ Hầu hình như còn là Quận Vương Phi?

Rồi vừa cười vừa đi tới Thái Quy Các. Đó là dãy lầu cao hai tầng, bao quanh toàn nước, lại đúng dịp hoa đào đang nở rộ khoe sắc nên phong cảnh đẹp tuyệt trần. Những người cung nữ khéo tay đang treo vô số chiếc đèn thủy tinh trên gác, ánh đèn chiếu xuống nước lấp lánh. Các cung nữ cầm đủ các loại nhạc khí gảy đàn ca hát, còn những vũ công thì uyển chuyển theo từng điệu múa, lại có mùi rượu thơm nồng tràn ngập khắp nơi. Tiếng cười tiếng nói vui vẻ, trông thật giống như tiên cảnh ở chốn trần gian vậy.

Quan viên của Bộ Lễ dẫn mọi người vào chỗ ngồi, Hoàng thượng nói mấy lời mở màn, rồi kêu mọi người có thể vui vẻ thoải mái, không cần quá câu nệ. Hoàng thượng ở lại khoảng hơn nửa canh giờ, uống một ly rượu Hoàng tử Đông Hạ mời, nói vài câu chuyện xã giao, sau đó Hoàng thượng mượn cớ cơ thể không uống được rượu để lui về nghỉ ngơi, để Thái tử ở lại chủ trì bữa tiệc. Mọi người sau khi đã uống vài ba ly rượu, không khí đã thoải mái lên rất nhiều. Những quan viên quen biết nhau hoặc là cùng chúc rượu, hoặc ngâm thơ, hoặc ngồi dựa lan can để thưởng thức hoa đào.

Hạ Ngọc Cẩn lần thứ ba tám huých huých vợ mình, nhỏ giọng dặn dò: “Tuyệt đối không được uống nhiều!”.

Diệp Chiêu nhìn đôi mắt đen láy tròn tròn của cậu ta, ngấn ra một chút, rồi lại cười hì hì trả lời: “Yên tâm, tôi có bị say, cũng không thể lên cơn say trước mặt mọi người đâu”.

Hạ Ngọc Cẩn gằn giọng tức giận: “Lên cơn sau lưng mọi người cũng không được!”.

Diệp Chiêu lén cấu một cái vào tay cậu ta, những ngón tay trắng rất nhỏ và đẹp, sau đó cười hì hì trả lời: “Được, được, được, tất cả đều nghe anh hết”.

Hạ Ngọc Cẩn tức giận rụt tay lại, cố nói nhỏ:” Cô tiếp tục động chân động tay! Tôi sẽ... sẽ...”.

Diệp Chiêu nghiêng đầu, nhẹ nhàng hỏi: “Sẽ làm gì?”.

Hạ Ngọc Cẩn nửa cười nửa mỉa, trước khi đi cậu ta đã cẩn thận tìm Thu Lão Hồ thật thà để hỏi về tửu lượng của Diệp Chiêu, nhưng cậu lại quên mất mỹ tửu bí nương của hoàng cung lại là vật phẩm mà không thứ rượu nào trong dân gian có thể so sánh được sao? Kết quả là vừa uống được hai ly rượu mời, vợ cậu ta đã hơi say. Nếu bị cô ta làm loạn trước mặt mọi người, thì cậu ta chỉ có cách nhảy lầu để lấy cái chết chứng minh cho ý chí của mình.

Vì thế cậu ta một mực tìm cách ngăn không cho Diệp Chiêu uống, hễ có ai đến mời rượu là cậu gườm gườm nhìn người ta để đuổi đi.

Nhìn đến nỗi mọi người đều rất thắc mắc: “Ai nói là Quận Vương không quan tâm đến vợ, ngày nào cũng cãi nhau đòi chia tay nào? Chẳng phải là hai người tình cảm rất sâu đậm hay sao?”.

Hoàng tử Đông Hạ là Y Nặc cầm ly rượu đi tới dừng lại trước mặt Diệp Chiêu nhìn chăm chú một lúc rồi tùm tùm cười nói: “Tướng quân anh dũng thiện chiến, vô địch thiên hạ, thật sự tôi không bao giờ nghĩ tướng quân lại

là một người con gái. Tin tức truyền tới Đông Hạ, toàn quân đều ngạc nhiên, chú tãi sau khi được cô thả ra đã xấu hổ tức giận đến nỗi suýt nữa cắt cổ tự tử. Có điều cũng may cô là con gái nên em gái tãi là công chúa Ngân Châu ở trên chiến trường đã trúng phải tiếng sét ái tình với cô, nó sống chết cũng không chịu lấy người khác, tâm tâm nguyện nguyện đều muốn cô đến Đông Hạ làm phò mã. Sau khi biết tin này, nó trốn trong phòng khóc liền ba ngày, cuối cùng đã chịu ngoan ngoãn đi lấy người khác theo sự sắp xếp của phụ hoàng”.

Nghe đồn công chúa Ngân Châu tài mạo song toàn, là người đẹp nhất Đông Hạ, sao lại có mắt không trông đến mức phải lòng vợ cậu ta chứ?

Hạ Ngọc Cẩn ghen tức đến nỗi bẹo cho Diệp Chiêu một cái cho bõ tức.

Diệp Chiêu đau quá nhưng mặt mũi không hề biến sắc, điềm nhiên nói: “Lúc đó cũng là tình thế cấp bách, lại không có lựa chọn nào khác, khiến Hoàng tử Y Nặc cười chê rồi”.

Hoàng tử Y Nặc sáng khoái cười phá lên vài tiếng, nâng chén lên nói: “Bây giờ Đông Hạ và Đại Tần hòa hảo, chúng ta cũng coi như là những người bạn không đánh không quen nhau, mời uống một chén!”.

Chén rượu này, không thể thoái thác.

Diệp Chiêu do dự một lúc rồi nâng ly rượu lên.

Hạ Ngọc Cẩn thấy tình hình không hay lắm, vội vàng đưa tay ra, giành lấy ly rượu trong tay cô ta, chần chừ mãi cũng không nghĩ ra cách xưng hô gọi vợ mình như thế nào. Khó khăn lắm mới nặn ra được một nụ cười rồi nói: “Diệp Chiêu tửu lượng không tốt, hay là để tãi uống thay cô ấy vậy”.

Hoàng tử Y Nặc hơi ngạc nhiên một chút, rồi cũng cười phá lên: “Vợ chồng Quận Vương thật là tình cảm sâu đậm, quan tâm chăm sóc nhau từng chút một”.

Trước mặt sứ tiết nước ngoài, việc xấu trong nhà không thể để lộ ra ngoài, Hạ Ngọc Cẩn chỉ có thể nghiêng răng nghiêng lợi, giả vờ là một người hiểu biết: “Là việc nên làm thôi”.

Hoàng tử Y Nặc tán dương: “Người Đông Hạ chúng tôi đều nói, anh hùng phải cười con ngựa khỏe nhất, lấy người vợ đẹp nhất. Hạ Quận Vương nhìn qua thì thể chất yếu đuối, nhưng có thể hàng phục một người phụ nữ mạnh mẽ nhất Đại Tần, chắc chắn phải là một người anh hùng thật sự trong những người anh hùng. Thực sự không thể trông mặt mà bắt hình dong được, thật đáng ngưỡng mộ”.

Diệp Chiêu im lặng, không nói gì.

Hạ Ngọc Cẩn đành phải tiếp tục giả vờ hiểu biết: “Cũng không có gì”.

Cậu ta thấy mình cười đến nổi cơ mặt cứng đờ ra.

Hoàng tử Y Nặc nhớ lại chuyện xưa nói: “Mẫu phi của ta cũng có thể giương cung, cưỡi tuấn mã, bắn cực kỳ chính xác, hồi còn trẻ còn tự tay giết chết gấu. Những đứa con bà ấy sinh ra ngoài ta kém cõi ra, còn những người khác đều đội trời đạp đất, trong quân đội đều là anh hùng được mọi người ca ngợi. Nghĩ rằng sau này con trai của Hạ Quận Vương và Diệp tướng quân, cũng không hề thua kém mẹ nó. Tuy nhiên bây giờ hai nước đã giao hảo, nếu không anh hùng gặp anh hùng lại đánh nhau một trận, cũng là việc vui trong đời người”.

Thái tử đứng bên cạnh im lặng nghe anh ta nói, giữ nụ cười trên khuôn mặt từ đầu tới cuối.

Diệp Chiêu lại có gì đó hơi lo lắng, bỗng nhiên cảm thấy những lời có vẻ như tình thâm ý thiết này có gì đó không ổn. Hoàng tộc Đông Hạ đã từng đổi hai người đảm nhiệm Hoàng hậu. Kế hậu muốn cho đứa con mình sinh ra kế tục đại sự, kết quả bị những đứa con của Hoàng hậu trước do Y Nặc cầm đầu giết chết toàn bộ. Bây giờ trước mặt Thái tử lại nhắc đến võ nghệ

và quân quyền của mình, lại tiếp tục nhắc đến người kế thừa, tóm lại có sự công kích ngầm nào đó. Có vẻ như muốn ám chỉ con trai của cô có thể có bản lĩnh lập mưu thoán vị. Nếu trong lòng Thái tử có ý nghĩ nghi ngờ, khắp nơi đề phòng thì chính là việc tồi tệ lớn rồi.

Diệp Chiêu nghi ngờ nhìn sang.

Trên khuôn mặt của Hoàng tử Y Nặc đầy sự thành thật, hình như không hiểu mình đã nói sai cái gì, chỉ tập trung uống rượu.

“Thôi được rồi!”. Hạ Ngọc Cẩn cùng uống với anh ta ba ly rượu, rồi nói: “Diệp Chiêu sức khỏe rất tốt, tôi sức khỏe không tốt, cộng vào với nhau, con của tôi e rằng cũng chả mạnh mẽ đến đâu cả. Mẹ tôi sợ máu, sợ chết, sợ đánh nhau, làm sao có thể để đưa cháu bảo bối ra chiến trường được chứ? Chỉ vậy không bằng chăm chỉ học chút kiến thức, tương lai làm tài tử phong lưu là được rồi!”.

Diệp Chiêu không kịp được hỏi ngược lại anh ta: “Còn phong lưu cái gì chứ?”.

Hạ Ngọc Cẩn mượn gan rượu, trợn mắt nhìn cô ấy, quát nạt: “Nói cho cô biết! Nếu dám đưa con ra chiến trường, tôi sẽ bỏ cô ngay lập tức!”.

Lời nói say rượu khiến mọi người đều phá lên cười.

Hoàng tử Y Nặc tiếc nuối nói: “Diệp tướng quân võ nghệ đầy mình chẳng lẽ không có người kế tục sao?”.

Diệp Chiêu cười nói: “Nhà mẹ tôi vẫn còn hai đứa cháu trai, tương lai sẽ là trung thần báo quốc, cũng giống nhau thôi”.

Thái tử phụ thêm vào: “Diệp gia cả họ trung liệt, cháu trai nhà cô ấy, nhất định sẽ rất tốt”.

Hoàng tử Y Nặc hình như có tâm tư nhìn Hạ Ngọc Căn một cái, rồi gật đầu nói: “Nói cũng phải!”.

Diệp Chiêu đợi bọn họ đi xa rồi mới quay sang nói nhỏ với Hạ Ngọc Căn: “Cảm ơn”.

Hạ Ngọc Căn hình như rất ngạc nhiên nói: “Ngốc hả? Tôi làm gì chứ?”.

Diệp Chiêu cũng không dám chắc là cậu ta đang giả vờ ngốc nghếch hay ngốc nghếch thật, đành nói: “Hoàng tử Đông Hạ thật nguy hiểm”.

Hạ Ngọc Căn nhìn hình bóng của Y Nặc, tán đồng: “Quả đấm to như thế, nhất định là rất nguy hiểm”.

Diệp Chiêu lắc đầu: “Tôi thấy anh ta không có ý tốt, anh tránh xa anh ta ra một chút”.

Hạ Ngọc Căn là con lừa ương bướng, vợ mình nói Đông thì lại thích nói Tây, lập tức nhạo báng nói: “Người ta khen tôi thì là không có ý tốt? Phụ nữ đúng là lắm mồm, một bụng nhỏ nhen!”.

“Thế sao?” Diệp Chiêu cười đều, ghé sát vào cậu ta, hừ một cái, nhẹ nhàng nói một câu như đá phá vỡ trời xanh, “Ở Mạc Bắc, có tin đồn anh ta mắc bệnh đồng tính, phu quân... Anh thực sự muốn gần anh ta sao?”.

Hạ Ngọc Căn run lẩy bẩy, yếu ớt hỏi: “Cô lừa tôi đấy à?”.

Diệp Chiêu nhún nhún vai: “Tin hay không tùy anh, còn tôi thì vẫn tin”.

Hạ Ngọc Căn nhìn cơ thể cơ bắp cuộn cuộn của đối phương, còn thỉnh thoảng thấy ánh mắt nhìn qua bên này.

Do dự lúc lâu lúc lâu...

An toàn là trên hết, mình vẫn nên tin thì hơn.

TƯỚNG QUÂN Ở TRÊN, TA Ở DƯỚI

Quất Hoa Tán Lý
www.dtv-ebook.com

Chương 34: Lời Nói Riêng Tư

Bất luận là ở Đại Tần hay là Mạc Bắc đều có quy tắc là lúc tiếp khách phải chuốc cho khách uống say thì mới gọi là hiếu khách. Mọi người đều nhìn thấy Hạ Ngọc Cẩn ra sức giúp vợ mình uống rượu nên nảy sinh ý muốn chơi xỏ. Lần lượt từng người đến, anh một chén tôi một chén, chuốc đến khi Hạ Ngọc Cẩn say khướt, ngay cả bản thân mình họ gì tên gì đều chuẩn bị không nhớ nữa.

Tàn tiệt, Diệp Chiêu là người dìu anh ta về.

Lúc Hạ Ngọc Cẩn tỉnh lại, thấy mình vẫn còn ở trong chiếc kiệu đang lắc lư lắc lư. Diệp Chiêu ở bên cạnh nhắm ngủ một giấc, còn bản thân Hạ Ngọc Cẩn thì đang tựa vào vai cô. Mặc dù chưa tỉnh rượu nhưng Hạ Ngọc Cẩn vẫn nhớ ra khí khái của một người đàn ông. Đường đường là đại nam nhi sao có thể dựa vào vai một người con gái để ngủ chứ?

Điều này thật là mất mặt quá đi mất!

Vì thế cậu dứt khoát chuyển tư thế, dựa sát vào vách kiệu, sau đó nhân lúc Diệp Chiêu còn đang ngủ, để đầu cô ấy dựa lên trên vai mình, xong xuôi mãn nguyện gật gật đầu, tiếp tục mơ màng ngủ.

Sau khi đờn xung quanh không có phản ứng gì Diệp Chiêu mới len lén mở hé một con mắt quan sát tình hình, ngửi ngửi mùi hương hoa oải hương trên người Hạ Ngọc Cẩn, rồi tranh thủ dựa gần lại một chút, tận dụng cơ hội khó có, thúc thúc vào người cậu ta.

Hạ Ngọc Cẩn đang ngủ mơ hét toáng lên: “Dừng tay! Ta phải ngủ bên trên!”.

Diệp Chiêu an ủi: “Được được, anh ở bên trên”.

“Như thế mới ngoan! Không nghe lời ta bỏ cô luôn!”. Hạ Ngọc Cẩn đắc ý nghiêng răng ken két: “Này này... đại cô nương... eo nhỏ chân đẹp, chó chết! Không được tranh giành với ông!”.

Diệp Chiêu đoán mãi mà vẫn không hiểu anh ta đang mơ cái gì nữa.

Lúc Hạ Ngọc Cẩn tỉnh lại một lần nữa thấy đầu đau như búa bổ. Diệp Chiêu quần áo gọn gàng đang đứng bên đầu giường của cậu ta, nhìn giống hệt như một cô vợ hiền dịu, bưng một bát canh giải rượu đưa cho cậu. Hạ Ngọc Cẩn uống hai ngụm canh giải rượu, ngồi chờ dần một lúc, rồi như chợt nhớ ra vội vàng kiểm tra quần áo của mình một lúc lâu rồi nhảy phắt từ trên giường xuống hỏi: “Tối qua, ta và cô ngủ cùng nhau? Cô... cái đó... không sao chứ?”.

Diệp Chiêu nghiêm mặt nói: “Tôi giống một người đi lại lung tung thế sao?”.

Hạ Ngọc Cẩn thở phào nhẹ nhõm, uống hết bát canh giải rượu, tiếp tục leo lên giường ngủ tiếp.

Diệp Chiêu thu lại bát, đưa cho người hầu, rồi nhanh chóng rời đi.

Qua một lúc lâu, Hạ Ngọc Cẩn mới nhớ lại cuộc đối thoại giữa hai người, điều này...

Thật là giống bọn lưu manh sau khi uống rượu ngủ lung tung với những người con gái khác! Phì phì! Đâu có giống? Đều là ảo giác! Đừng nghĩ lung tung vớ vẩn nữa! Cậu ta lấy chân chòm qua đầu, cố xua đuổi suy nghĩ không nên có ra khỏi đầu óc, sau đó bảo Cục Xương đi nói với lão Đầu Dê:

“Hôm nay ta đình công, những việc khác lão Đầu Dê xem xét rồi tự tiến hành giải quyết”.

Cục Xương thông thuộc đường đi lối lại vội vàng chạy đi tìm lão Đầu Dê đáng thương để truyền đạt.

Hạ Ngọc Cẩn khó khăn lắm mới hồi phục lại tâm trạng, bước ra ngoài cửa, đúng lúc nhìn thấy Huyền Nhi đang cầm một cái túi nhỏ, chuẩn bị về nhà mẹ thăm hỏi. Huyền Nhi là người không giấu được cái gì trong lòng, nhìn thấy cậu tinh thần thoải mái, do dự một lúc, cuối cùng không kìm được sự tò mò trong lòng mình, liền hỏi: “Quận Vương, tối qua tướng quân thay quần áo tắm rửa cho người, một mình chăm sóc cả đêm, thật là một người vợ hiền, người lại đối với cô ấy... vẫn dịu dàng chứ?”.

Hạ Ngọc Cẩn liền nuốt nước bọt.

Ai ngu hơn con lợn mới tin cô ta không phải là người giở trò lung tung chứ?!

Hạ Ngọc Cẩn lao ra tóm ngay lấy Đế Mèn là người vẫn hầu hạ cho cậu và hỏi dồn: “Tối qua đã xảy ra chuyện gì?”.

Đế Mèn trả lời: “Quận Vương say ghê gớm, vừa nôn vừa mửa, tướng quân đưa người về phòng, lấy một chậu nước, sau đó chăm sóc người cả đêm, không có chuyện gì khác đâu ạ”.

Hạ Ngọc Cẩn lại hỏi: “Cô ta không... Không, ta không làm gì cô ấy chứ?”.

Đế Mèn nói: “Không nghe thấy tiếng vật nhau, chắc là không có gì ạ”.

Hạ Ngọc Cẩn thở phào nhẹ nhõm, vỗ vỗ vào vai cậu ta, lên giọng dạy đời nói: “Đúng vậy đấy, sau khi uống rượu lung tung ức hiếp phụ nữ là vô đạo

đức nhất! Chúng ta là đàn ông không bao giờ được làm những việc đòi bại như thế!”.

Mọi người cùng cười vang, đồng thanh nói phải.

Sau khi dự tiệc ở Thái Quy Các về, sứ đoàn Đông Hạ không thấy động tĩnh gì, ngoài việc đi khắp nơi ăn uống thì hầu như không có chuyện gì khác xảy ra.

Diệp Chiêu hình như cũng không để bụng chuyện tối hôm đó, chỉ thấy hình như bận bịu hơn, ngày nào cũng phải vào triều từ sáng sớm, bận rộn việc ở doanh trại. Lúc về hầu như nằm xuống là ngủ ngay. Đến thời gian luyện võ hàng ngày từ trước nay không hề suy dịch cũng ít đi nửa canh giờ.

Hạ Ngọc Cẩn thấy Diệp Chiêu cả đêm không ngủ thức chăm sóc mình nôn mửa gì đó, tuy có nghi ngờ là cô lén tranh thủ giờ trò với mình, nhưng dù sao cũng rất vất vả nên muốn biểu thị một chút thành ý, vài lần muốn đi tìm cô ta nói chuyện, coi như là cảm ơn. Nhưng ban ngày cậu không tài nào tìm thấy Diệp Chiêu, còn buổi tối... từ lúc cậu nhận chức Tuần thành ngự sử đến nay, những người bạn hẹn cậu đi chơi càng nhiều, thực sự không có thời gian rồi. Dù sao Diệp Chiêu cũng hay về muộn, cũng không thể trách cậu được. Rồi mấy ngày trôi qua, dần dần Hạ Ngọc Cẩn cũng quên bém mắt.

Lúc gần tối, những bạn bè chơi bời lại hẹn cậu, nói là ở Ngọc Xuân Lâu bên bờ Tần Hà có một cô nương ca kỹ mới đến tên là Tiểu Ngọc Nhi, tướng mạo phong lưu, liếc mắt đưa tình, giọng nói mượt mà, muốn ngọt ngào bao nhiêu thì được ngọt ngào bấy nhiêu. Hạ Ngọc Cẩn hào hứng chạy ngay đi nghe. Không ngờ Ngọc Xuân Lâu đã cho Kỳ Vương đi trước một bước, bao toàn bộ, không những mở tiệc mời bạn bè, mà còn mời cả Hoàng tử Đông Hạ ở đó vui vẻ sung sướng.

Hạ Ngọc Cẩn đang ở chỗ Đường thúc đáng ghét, lại gặp không ít vật trở ngại, khiến cậu ta rất tức giận.

Y Nặc nhìn thấy cậu ta, vội vàng đứng dậy nghênh tiếp, ánh mặt trời chiếu vào khuôn mặt đen đúa khiến anh ta trông đầy thật thà tin cậy, anh ta cúi người xuống, nhiệt tình nói: “Người Đại Tần nói, gặp nhau có chủ ý không bằng tình cờ gặp mặt, Quận Vương tửu lượng rất tốt, không bằng vào đây uống cùng anh em vài chén?”.

Hạ Ngọc Cẩn trong lòng đã có thành kiến với anh ta, nhìn thế nào cũng đều không có ý tốt, bèn lấy cớ là đã hẹn với bạn bè, từ chối anh ta, bước vào Hạnh Hoa Lâu đối diện với Ngọc Xuân Lâu, gọi vài người ca kỹ, lấy rượu làm vui. Nhưng mắt lại thỉnh thoảng liếc sang tiệc rượu ở đối diện, trong lòng có chút dự cảm không lành.

“Ý! Vợ của anh tới kìa!” Bạn rượu hò to: “Còn đang nói chuyện với Hoàng tử Y Nặc nữa!”.

“Sao có thể chứ?! Cô ấy cũng không thích Đường thúc của ta, từ trước đến giờ chưa bao giờ đối đãi dịu dàng, sao lại có thể đến buổi tiệc được chứ?”. Hạ Ngọc Cẩn dự cảm thành thật, rất là kinh ngạc, cậu ta dụi dụi mắt, trong lòng cứ lẩm bẩm: “Cô ta còn bảo ta không đến gần cái tên Hoàng tử đồng tính đó, một mình sao lại đi gặp chứ?”.

Nhưng, cậu dụi mắt thế nào thì Diệp Chiêu vẫn ở bên cạnh Hoàng tử Y Nặc, hai người không ngừng nói chuyện, thậm chí Kỳ Vương tới mời rượu cả hai đều chỉ nói có mấy câu. Hoàng tử Y Nặc thỉnh thoảng lại phá lên cười sáng khoái, đến cả Hạnh Hoa Lâu ở đối diện cũng nghe thấy rõ mồn một. Một lúc sau, Hoàng tử Y Nặc mới rời chỗ, Diệp Chiêu cũng theo sau, hai người đứng bên bờ sông Tần Hà cười nói luôn mồm, nhìn từ phía sau, hình dáng gầy béo kết hợp vừa vặn, thật đúng là một đôi, chỉ là không biết nói chuyện trên trời dưới biển gì thôi.

Hạ Ngọc Cẩn càng nhìn càng tức đến nỗi mắt đỏ vằn lên, cậu hít sâu một hơi, rồi tự an ủi nói: “Anh hùng gặp anh hùng, chủ đề bọn họ hợp nhau, uống vài chén với nhau cũng là điều bình thường”.

“Đúng vậy, hai người họ dù sao cũng quen nhau, chẳng có gì to tát cả, dù sao cũng còn hơn uống rượu hoa với hơn năm trăm người đàn ông”. Mấy người bạn rượu nhỏ giọng nịnh nọt: “Quận Vương, cẩn thận, rượu của người đổ ra ngoài rồi”.

“Khỉ thật!”. Hạ Ngọc Cẩn tức giận hất ly rượu đi, những nỗi tức giận cay cú trước đây lại trào lên trong đầu óc cậu kéo theo cả sự phẫn nộ đang theo đó tăng lên.

Trước mặt mọi người, lôi lôi kéo kéo với người quen biết cũ. Diệp Chiêu thực sự không nể mặt cậu ta một chút nào cả! Thực sự coi ông đây không phát uy thì không phải là đàn ông sao?!

Hạ Ngọc Cẩn cởi chiếc áo dài màu trắng ngà quý giá ra, đổi lấy chiếc áo màu xanh của một người bạn rượu, sau đó dặn dò bọn họ tiếp tục hò reo vui vẻ, còn mình thì lỉnh ra ngoài lẫn vào trong đám người đang hò hét náo nhiệt ở bên bờ sông Tần. Cậu lảng lảng tiến sát đến chỗ cây cầu không xa chỗ Diệp Chiêu và Hoàng tử Y Nặc là mấy, sau đó cúi người xuống, tính toán địa hình một chút, rồi lặn la đến gần mấy người ăn xin đang ngồi ngủ gần đó, ném cho bọn họ hai lượng bạc, bảo bọn họ cố tình đến gần chỗ Hoàng tử Y Nặc xin xỏ, dùng cái mùi hôi thối trên người để ép hai người kia đi đến bên cầu, để tiện cho mình nghe trộm hai người đang thề non hẹn biển cái gì, nói năng những lời ngọt ngào ra sao!

Mấy người ăn xin nhận được lệnh, làm việc rất nhanh chóng.

Hoàng tử Y Nặc và Diệp Chiêu đi đến bên cầu, ý vào chiều cao của mình, Hoàng tử Y Nặc liếc nhanh về phía Hạ Ngọc Cẩn rồi giả vờ như không có chuyện gì, cúi đầu xuống, nhếch mép âm thầm lộ ra một nụ cười xảo quyệt.

TƯỚNG QUÂN Ở TRÊN, TA Ở DƯỚI

Quất Hoa Tán Lý
www.dtv-ebook.com

Chương 35: Đốc Ruột Đốc Gan

Bên bờ sông Tần Hà, đèn sáng như ban ngày, người đi lại ồn ào huyên náo.

May mà ở sa mạc có bão cát, nói chuyện phải hét lên mới nghe thấy nên giọng nói của Hoàng tử Y Nặc đặc biệt to. Diệp Chiêu ở lâu trên chiến trường giết giặc, hét to để phát đi hiệu lệnh, cổ họng tuy hơi khàn đục, nhưng giọng nói không nhỏ hơn so với những người đàn ông bình thường. Huống hồ Hạ Ngọc Cẩn lại có khả năng nghe lén, tai thính hơn những người bình thường khác, vì thế cậu ta ngồi ở nơi hơi ồn ào và có phần hơi xa, nhưng vẫn có thể nghe rõ những lời đối phương nói chuyện.

Hoàng tử Y Nặc bước thêm mấy bước tiến gần hơn về phía cây cầu, lẳng lặng che khuất tầm nhìn của Diệp Chiêu, dẫn dắt sự chú ý của Diệp Chiêu lên những chiếc du thuyền trên sông Tần Hà, nói vài câu băng quơ rồi than thở: “Ba năm trước trên chiến trường, Diệp tướng quân thần dũng, quả là một anh hùng. Không ngờ tướng quân lại là một người phụ nữ, nếu cô sinh ra ở Đông Hạ, e rằng những hảo hán muốn thành hôn với cô đuổi đi không hết. Bây giờ phu quân của cô hẳn phải là người đàn ông xuất sắc tài hoa nhất Đại Tần này mới có thể lọt vào mắt xanh của cô được!”.

Thiên hạ có ai là không biết sự chơi bời của Nam Bình Quận Vương? Những lời này của Hoàng tử Y Nặc rõ ràng là một sự châm biếm, đã vậy lại còn giả bộ: “Tôi là người nước ngoài tôi chả biết gì hết”. Giả tạo đến nỗi Hạ Ngọc Cẩn đến thổ huyết cũng không biết bắt đầu thổ từ đâu.

Không ngờ, Diệp Chiêu sắc mặt không đổi, tim cũng không đập loạn nhịp, gật đầu trả lời: “Đúng vậy”.

Hoàng tử Y Nặc cũng không ngờ Diệp Chiêu lại đồng ý nhanh như thế, vội vàng cung kính nói tiếp: “Không biết Hạ Quận Vương là văn chương xuất chúng hay võ nghệ siêu quần? Không biết có thể cho tôi đây từ phương xa tới thỉnh giáo được không”.

Diệp Chiêu vội nói lảng đi: “Điểm tốt của anh ấy anh không học được”.

Hoàng tử Y Nặc vuốt vuốt mũi, hình như ngại ngùng nói: “Nói thật, sau khi tôi biết Diệp tướng quân là con gái, trong lòng đã vô cùng ngưỡng mộ. Tuy hai nước có khác nhau, minh châu có chủ, nhưng trong lòng vẫn có gì đó không thoải mái, tốt xấu gì cũng cho tôi biết mình đã thua cái gì chứ”.

Câu nói này nói với một người phụ nữ đã có chồng thì quả thật là quá thất lễ.

Hạ Ngọc Cẩn thầm đoán thẳng cha bệnh hoạn này không biết có phải vì thấy Diệp Chiêu giống con trai nên nảy sinh ý gì chẳng?

Diệp Chiêu cũng không hài lòng, hơi cau mày, chỉ là vấn đề thân phận nên không đành quở trách anh ta.

Hoàng tử Y Nặc không chịu lùi bước, sáng khoái cười nói: “Anh ta văn hoa nho nhã, võ nghệ chắc là ở dưới trướng tướng quân hả?”.

Diệp Chiêu trả đũa lại: “Đúng vậy, võ nghệ của anh ta dưới tôi, e là không được ba chiêu, Hoàng tử tốt xấu gì cũng được một trăm chiêu, nếu đem so sánh, thực sự vẫn kém xa”.

“Cũng đúng”, Hoàng tử Y Nặc bị Diệp Chiêu gọi lại chuyện cũ, cảm thấy hơi mất mặt một chút bèn vội vàng lấp liếm nói: “Chúng tôi đều là bại

tướng dưới tay tướng quân, đều như nhau cả thôi, tốt xấu gì anh ta cũng xinh đẹp hơn tôi”.

“Người mới xinh đẹp! Đồ Đông Hạ khốn nạn dã man chết tiệt!”. Hạ Ngọc Cẩn rất hận người khác khen mình xinh đẹp, càng hận một người con trai bệnh hoạn lại khen mình xinh đẹp. Cậu tức giận đến nỗi nói lầm bầm một mình, đáng tiếc là nếu bị phát hiện đang nghe trộm thì thực sự không hay ho chút nào, vì thế đành cố kiềm chế không dám nhảy ra.

Diệp Chiêu thân nhiên nói: “Không hoàn toàn là dung mạo xinh đẹp mà anh ta thực sự rất tốt”.

Hoàng tử Y Nặc vẫn không chịu lùi bước: “Tôi rất vui khi nghe thấy điều đó, tóm lại khiến tôi thua cũng thấy tâm phục khẩu phục”.

Diệp Chiêu chợt ngẩn ra một lúc, cô nhớ tới Hạ Ngọc Cẩn, nét mặt bỗng nhiên thay đổi, tỏ vẻ hơi ngại ngùng, thần thái cũng không lạnh lùng nữa. Nhưng những chuyện tình cảm tế nhị này sao có thể trước mặt bao nhiêu người mà sơ ý nói ra được? Thật là mất mặt quá, vì vậy Diệp Chiêu giả vờ đằng hắng một tiếng, định không nói tiếp chủ đề này nữa.

Nhưng người Đông Hạ vốn dửng dưng cảm, từ trước đến giờ không có thói quen giấu giếm chuyện yêu đương nam nữ, lại thêm Hoàng tử Y Nặc biết rõ Hạ Ngọc Cẩn là người như thế nào, trong lòng đã sẵn ý nghĩ xúi bẩy chia rẽ và muốn xem trò vui nên năm lần bảy lượt mở miệng thăm dò, thậm chí còn khích tướng: “Trừ phi Hạ Quận Vương thật sự tồi tệ như thế, khiến Diệp tướng quân không tìm ra được ưu điểm nào, vì thế tìm hết cứ này đến cứ khác để thoái thác, đến một câu nói hay về cậu ta cũng không nói ra được? À, tôi nghe người ta nói Hạ Quận Vương chẳng qua là đồ bỏ đi, vốn dĩ tôi không tin, bây giờ xem ra... cậu ta chẳng qua chỉ là một con cừu nhỏ dễ thương ngoan ngoãn thôi”.

Khen người phụ nữ giống con cừu, là tán dương về vẻ đẹp.

Khen người đàn ông là con cừu, thì đó là sự sỉ nhục.

Diệp Chiêu cuối cùng cũng tỏ ra phần nộ, đâm mạnh một cái vào thân cây liễu bên cạnh, mạnh đến nỗi cả cây liễu lắc lư như chuẩn bị đổ đến nơi, khiến Hạ Ngọc Cẩn đang trốn ở dưới bị một phen sợ chết khiếp. Sau đó cô ấy nuốt một hơi, tức giận phản bác: “Anh ấy không phải là con cừu, mà là hùng ửng”.

Hoàng tử Y Nặc kéo dài giọng, dường như không dám tin vào tai mình nói: “Hùng ửng?”. Sau đó cúi đầu nhìn sát vào mặt Diệp Chiêu và cười đều: “Đích thị là một con chim ửng nhỏ xinh đẹp”.

“Có loại chim ba năm không bay, một khi đã bay thì bay vút tận trời xanh, ba năm không hót, một khi đã hót thì hót kinh động mọi người, những ngày sau này còn dài lắm”. Diệp Chiêu tức giận nhưng khuôn mặt không để lộ ra, cô nói chậm rãi từng câu từng chữ: “Khả năng của con người không thể biết trước được”.

“Đừng tức giận”. Hoàng tử Y Nặc nhìn trước nhìn sau, xác định Hạ Ngọc Cẩn vẫn còn đang trốn như một con chuột, chắc là vẫn chưa bị Diệp Chiêu phát hiện, lại quan sát biểu hiện của Diệp Chiêu, hình như không giống với vẻ đang đùa giỡn, vội vàng an ủi nói: “Cô nói là gì thì là thế đi”.

“Anh ấy bây giờ tuy chỉ là chú chim ửng nhỏ vẫn chưa mất đi lông vũ, nhưng chú chim ửng nhỏ sẽ có ngày dang rộng đôi cánh, giống như tất cả những hùng ửng khác bay vút trên trời xanh”. Diệp Chiêu nói như đang trút giận, chẳng quan tâm gì đến thái độ của Hoàng tử Y Nặc, cô nói liền một mạch mà không nghĩ: “Anh ấy rất thông minh, có thể trong vòng hai ngày hiểu tường tận nội dung sâu sắc của bảy tám quyển sách, đồng thời ghi nhớ tất cả, thuộc lòng không sai một chữ. Anh ấy thân phận cao quý, nhưng lại rất lương thiện, chưa bao giờ ức hiếp dân nghèo, lúc nào cũng quan tâm mọi người xung quanh, trong phạm vi và khả năng của mình luôn hành hiệp trượng nghĩa. Anh ấy có nghị lực, có thể chịu đựng được mười mấy năm vô

vị đơn điệu, hết lần này đến lần khác nghiên cứu cùng một sự việc, cho đến khi làm tốt mới thôi. Anh ấy có dũng khí, chưa từng bị khuất phục trước sự mạnh mẽ của đối thủ. Anh ấy thông minh nhanh nhẹn, biết ứng phó, biết sử dụng những cách không bình thường để giải quyết sự việc. Anh ấy luôn tích cực cố gắng, mười mấy năm đau ốm, lơ lửng giữa sống và chết, nhưng chưa bao giờ làm trái tim anh ấy mất đi phần nào nhiệt huyết... Anh còn muốn tôi nói tiếp không?”.

Hoàng tử Y Nặc cứng lưỡi: “Chẳng lẽ anh ta không có điểm nào không tốt sao?”.

Diệp Chiêu kiên quyết nói: “Những điểm xấu của anh ấy, tôi đều thích hết”.

Trên thế giới này vĩnh viễn không bao giờ tìm được một người tình thực sự hoàn mỹ.

Nhưng hoặc có thể là có một người, mỗi một khuyết điểm của anh ta trong con mắt của bạn lại đáng yêu vô cùng tạo thành một sự hoàn mỹ.

Hoàng tử Y Nặc bỗng thấy mình hình như tưởng đang làm một việc thông minh cuối cùng lại thành một việc ngu ngốc, vội vàng cười ha hả vài tiếng cho qua, rồi đòi quay về để uống rượu tiếp.

Diệp Chiêu tuy không thoải mái, nhưng vẫn cố gắng đi theo anh ta.

Ở phía đầu cầu, Hạ Ngọc Căn ôm lấy đầu gối, đờ đẫn nhìn bờ đá.

Từ nhỏ cơ thể Hạ Ngọc Căn vốn đã yếu ớt, hoang phí sách vở, lãng phí thời gian, bị nuôi như con gái trong nhà kín. Sau khi lớn lên, có một khoảng cách khá lớn so với những người bạn cùng tuổi, văn dốt võ nát, cái gì cậu cũng không bằng người khác. Sau khi sức khỏe tốt lên một chút, lại bị thế giới xa hoa làm mờ mắt, nên lại tiếp tục tụt hậu.

“Năng to lắm, đừng xem bóng ngựa nữa, mau về nghỉ ngơi đi.”

“Đừng học người khác đứng nghiêm như thế, cậu đã không khỏe, mau lấy cái ghế lại đây”.

“Thường hoa có quan trọng hơn sức khỏe không? Cậu nên đi đến chòi nghỉ ngơi ở bên cạnh đi”.

“Cơ thể vừa mới khỏe lại, đừng đọc nhiều sách quá, cẩn thận đau mắt đấy”.

“Dù gì cũng là cháu ruột của trẫm, cho dù không có bản lĩnh vẫn phải khen ngợi chứ?”

“Dù gì cũng nợ cậu ta nhiều năm như thế, cho nên nếu ở bên ngoài có gây rối một chút, thì chỉ cần không gây ra chuyện gì to tát cũng có thể coi là không có chuyện gì”.

“Danh tiếng? Hoàng gia tông thất, còn có ai dám nói lung tung nữa không?”.

“Nhìn xem, kia chính là tiểu vương gia chơi bời, cái vẻ ngoài xinh đẹp đem so sánh với cái vô dụng của cậu ta, ha ha...”.

Trong mắt mọi người cậu là đồ vô dụng! Đồ bỏ đi! Đồ chơi bời! Đồ khốn nạn! Là một đồ thừa không có một tí tác dụng gì!

Cậu ngày nào cũng mơ hồ sống cho hết ngày.

Chưa có ai có một chút hy vọng gì đối với cậu.

Chưa có ai từng biết trong lòng cậu cũng đã từng có ước mơ.

Chưa có ai từng biết...

Cậu ta đã từng mơ chinh chiến sa trường, làm dũng mãnh tướng quân.

Cậu ta đã từng mong hành hiệp trượng nghĩa, làm giang hồ hiệp khách.

Cậu ta đã từng mong muốn thân cao vạm vỡ, học hành nho nhã.

Cậu ta đã từng mộng tưởng thật thà trong sạch, làm đại quan triều đình.

Cùng với sự lớn lên của năm tháng, hiện thực đã từng bước từng bước hủy hoại đi mộng tưởng.

Cuối cùng cậu trở thành một thằng đàn ông chơi bời.

Cậu tưởng rằng mình đã bỏ cuộc từ lâu, không bao giờ nhớ lại những ước mơ thời trẻ con dại dột đó nữa.

Cô ấy biết rõ những ưu điểm của cậu, chấp nhận những khuyết điểm của cậu, cô ấy còn rất chân thành tin tưởng vào cậu, nhưng vút cao trời mây, việc này... sao có thể làm được cơ chứ?

Người con gái chết tiệt này nói năng khoa trương quá!

Cái gì mà hùng ưng với không hùng ưng, ghê chết đi được, ba hoa đến nổi tên ngốc tử Đông Hạ tới cũng tin là thật!

Nếu mà lọt vào tai người khác thì thật là một chuyện nực cười!

Hạ Ngọc Cẩn tức giận nhổ nước bọt, hình như muốn quên hết những chuyện vừa rồi. Nhưng mũi lại thấy cay cay, nước mắt trôi nhẹ trên má, yếu ớt rơi xuống. Cậu ta vội vàng ôm lấy mặt, cúi đầu, cố gắng không cho nước mắt chảy ra, không muốn để người khác phát hiện ra một việc mất mặt thế này, nhưng khuôn mặt trắng nõn đó vẫn đầm đìa nước mắt, lau thế nào cũng không sạch được.

Không được khóc, không được khóc...

Nam nhi có nước mắt nhưng không được để rơi dễ dàng thế được.

Trong đầu bỗng hiện lên trước đây rất lâu rất lâu rồi, lời lão Cao bán thịt dê đã từng nói: “Người con gái quan trọng nhất là người dốc ruột dốc gan ra đối đãi tốt với cậu, thành tâm thành ý chăm sóc cậu”.

Ba tháng bảy ngày sau khi thành thân, Hạ Ngọc Cẩn đối với Diệp Chiêu, như lần đầu tiên quen biết vậy.

TƯỚNG QUÂN Ở TRÊN, TA Ở DƯỚI

Quất Hoa Tán Lý
www.dtv-ebook.com

Chương 36: Nghi Ngờ Cộn Lại

Mặt mũi sưng húp thế này, nếu để Diệp Chiêu nhìn thấy thì chẳng phải là nực cười lắm sao?

Hạ Ngọc Cẩn sửa sang lại quần áo, đứng chờ ra bên bờ sông một lúc, đợi sau khi tâm trí bình phục lại, mới trở về tửu lâu tìm bạn rượu để đổi lại áo. Bị mọi người thắc mắc về chuyện tại sao mặt lại đỏ lên thế, Hạ Ngọc Cẩn phải nói dối là bị gió thổi vào mắt, rồi chìa mắt ra để mọi người kiểm tra, ai nấy đều xác nhận đúng là trông khác xa so với bình thường. Hạ Ngọc Cẩn không giải thích gì thêm, quay người đi đến ngõ Yến Tử, xông vào một nhà dân cũ kỹ, uy hiếp dọa nạt một hồi, lấy một món đồ ở đó rồi vội vàng trở về nhà.

Diệp Chiêu vẫn chưa ngủ và đang lau kiếm dưới ánh nến, không biết có phải là đang đợi cậu ta không.

Hạ Ngọc Cẩn chưa bao giờ biểu thị ý tốt với vợ mình, nên cảm thấy xấu hổ không biết phải nói với Diệp Chiêu thế nào. Cậu đứng ở ngoài cửa, chần chờ mãi vẫn không lấy đâu ra đủ dũng khí để mở miệng. Cuối cùng Diệp Chiêu bước ra, dựa nửa người vào chiếc cột, nhướng nhướng mày hướng về phía cậu hỏi: “Sao vậy? Nửa đêm mới về, có gì muốn nói với tôi à?”.

Việc nghe trộm đã là mất mặt lắm rồi, Hạ Ngọc Cẩn làm sao dám mở miệng chứ? Cậu ấp a ấp úng một hồi lâu, cuối cùng đuối lý bèn nói bừa: “Xem cô ngủ chưa, quan tâm một chút, cũng không được sao?”.

“Hả?” Diệp Chiêu ngạc nhiên tưởng mình vừa nghe nhầm. Cô ngược nhìn lên bầu trời, hình như có đàn chim bay qua che khuất đi ánh trăng, sau đó cuối xuống nhìn hai chân đưa đi đưa lại, đột nhiên trong lòng Diệp Chiêu hiểu ra đó cô liền thăm dò hỏi: “Trừ phi anh biết trong thời gian này tôi và Hoàng tử Y Nặc hay ở gần nhau? Lại bị người khác nói điều nhảm nhí, trong lòng không thoải mái phải không?”.

“Cũng có đôi chút”. Hạ Ngọc Cẩn vốn thực sự không quen nói những lời tình cảm với Diệp Chiêu, rõ ràng những lời muốn nói cậu đã sắp xếp trong đầu thậm chí còn nghĩ ra vài phương án dự phòng, nhưng đến khi nói ra lại vẫn là những lời rất vớ vẩn: “Tôi muốn biết tại sao ngày nào cô cũng ở bên cạnh cái tên bệnh hoạn đó, chắc là hẳn ta không đến nỗi không có mắt mà có ý gì với cô đấy chứ?”. Nhưng sau khi nói xong, Hạ Ngọc Cẩn lại cảm thấy nam nhi đại trượng phu có hỏi về hành tung của vợ mình thì cũng là hợp đạo lý, vì thế ưỡn cao ngực, cố gắng ra vẻ nghiêm túc, chờ đợi câu trả lời.

“Hoàng tử Y Nặc không đơn giản như vẻ bề ngoài, anh ta là dũng sĩ số một của Đông Hạ, tính tình hiếu chiến, thích chém giết, làm việc rất quyết đoán và độc ác. Trong nhà anh có bốn năm vị vương phi nhưng hầu như đều là các cuộc hôn nhân vì lợi ích, vì thế anh đừng nghĩ này nghĩ nọ. Tôi là tướng quân của Đại Tần, nếu truyền ra ngoài để người đời nghi ngờ thì chẳng hay chút nào”. Diệp Chiêu vỗ vỗ vai cậu ta, do dự một lúc lâu mới cười đau khổ nói: “Là vì Hoàng thượng cho rằng, tham vọng dã tâm của vương triều Đông Hạ không thể dễ dàng chịu thua như thế được. Lần này đoàn sứ Đông Hạ tới thăm hỏi, Hoàng thượng e rằng trong đó tất có âm mưu gì đó, vì vậy cố ý ra lệnh cho tôi và đại nhân Trung Thư là người đã từng đi sứ Đông Hạ lấy thân phận là bạn bè, thay nhau cùng vui chuyện với anh ta, thừa cơ tiếp cận giám sát anh ta gần hơn, nhằm tránh gây ra tai họa cho quốc gia”.

Con chồn lông vàng không để vợ mình đi cùng với thằng cha dã man đó mà lại bảo vợ cậu đi cùng với hần!

Hạ Ngọc Cẩn tức giận đến nỗi trong lòng thầm chửi rủa mười tám đời tổ tông của con chồn lông vàng đến mấy lần, nhưng trên khuôn mặt lại tỏ vẻ hiểu biết: “Hoàng thượng thật có khả năng tiên liệu, tôi cũng thấy tên đó không phải là người tốt!”.

Diệp Chiêu cười nói: “Anh cũng biết?”.

Hạ Ngọc Cẩn bỗng chốc nghẹn lại, may mà đầu óc cậu ta linh hoạt, nhanh chóng kiểm soát lập liếm nói: “Tôi chỉ thấy thứ mà bọn họ yêu cầu khi bàn bạc quá hợp lý, đàm phán cũng quá thuận lợi, dường như hoàn toàn không muốn làm cho Hoàng thượng và bá quan văn võ không vui. Nhưng làm gì có người nào làm ăn mà không tham chứ? Cái gọi là đạo lý trả giá trên thương trường, người bán muốn bán đắt, người mua muốn mua rẻ mà cũng không hiểu! Còn tự cho mình là thánh nhân Khổng Mạnh xoay chuyển thế giới sao?!”.

Diệp Chiêu nói: “Vẫn có những người thành thật làm ăn có nguyên tắc mà”.

Hạ Ngọc Cẩn lắc đầu: “Những người này không phải là không tham, nhưng họ rất thông minh. Bọn họ muốn làm kinh doanh với khách quen, chỉ có thể dùng sự thành thật để đánh bại bia miệng. Muốn làm ăn được lâu dài, không thể vì một chút lợi lộc trước mắt mà vi phạm pháp luật, làm đứt quãng đường kinh doanh. Cũng giống như bàn bạc giao dịch giữa hai quốc gia... Thiên hoàng cũng không quản được, đánh một gậy rồi bỏ đi. Đánh xong cái gậy vẫn còn lưu lại một chút vết máu làm bạn bè, tất nhiên muốn khai thác bao nhiêu thì có bấy nhiêu!”.

Diệp Chiêu nghe thấy thế cười to ha ha, liên mồm nói: “Sâu sắc! Thật sâu sắc!”.

Hạ Ngọc Cẩn thấy không khí vui vẻ, nhân cơ hội đó, liền lấy từ sau lưng ra một cái túi dài bằng vải bông, nhét vào tay Diệp Chiêu: “Còn có... cái đó... tặng cô đấy, đừng giận đấy”.

Diệp Chiêu vui vẻ nhận lấy, vừa mở ra nhìn vào liền ngậy người ra...

Trong cái túi bằng vải bông đó, là một con dao găm dài chuôi chạm khắc tinh xảo hình đầu hổ lạng lẽ nằm đó. Con dao trông hình dạng đơn giản cũ kỹ, bên trên có khắc lên hai chữ “Hổ Khiếu” theo kiểu chữ triện.

Diệp Chiêu gần như nhảy lên, lao nhanh về phía tủ trang điểm của mình, lấy trong ngăn kéo ra một chiếc hộp gỗ thông mở ra xem, bên trong cũng có một chiếc dao găm “Hổ Khiếu” giống y hệt. Đây là một cổ vật của triều đại trước, là bảo vật quý giá nhất của cô.

Cô cầm hai con dao lên, đánh giá trọng lượng, sau đó quan sát tỉ mỉ, bất luận là lớp mạ bên ngoài hay cảm giác cầm ở trên tay, đều giống hệt nhau, thật không thể phân biệt thật giả.

“Đừng nhìn nữa”. Hạ Ngọc Cẩn chậm rãi nói: “Là tác phẩm của Lý đại sư, làm gì có chuyện dễ dàng để cho cô phát hiện khuyết điểm được?”.

Diệp Chiêu ngớ người ra hỏi: “Hổ Khiếu của tôi ba năm trước cướp được trên chiến trường, sao lại giả được chứ?”.

Hạ Ngọc Cẩn hỏi: “Sau khi cô trở về có cho ai mượn không?”.

Diệp Chiêu nói: “Hai tháng trước, vỏ đựng con dao bị tuột đường may, tôi có mang đến Trân Bảo Các sửa lại... Trừ phi?”.

“Ông chủ của Trân Bảo Các là bạn cũ của Lý đại sư”. Hạ Ngọc Cẩn cầm lấy con dao Diệp Chiêu lấy từ trong tủ trang điểm tách riêng chuôi đầu hổ và thân dao ra, chỉ vào phía bên phải trên góc nơi mà rất ít người để ý có vài đường hoa văn rất nhỏ dường như vô tình khắc lên và nói: “Những tác

phẩm giả của ông ấy đều để lại tên, cô đem những hoa văn này ra chỗ ánh sáng, là có thể nhìn ra tên của ông ta”.

Diệp Chiêu bước ra chỗ có ánh nến cẩn thận nhìn, quả nhiên là như thế, vội vàng hỏi: “Từ đâu mà anh biết được?”.

Hạ Ngọc Cẩn ngần ngại gãi gãi mũi, giải thích: “Lý đại sư là một con người kỳ lạ. Ông ta tự khoe khoang về tài nghệ của mình, không thích tiền không thích sắc, chỉ thích làm giả, tay nghề thiên hạ vô song, hành sự không cần để ý đến tốt hay xấu. Ông ta hàng năm đều làm giả một vật phẩm tinh xảo khó bắt chước nhất, để đi lừa một người không thể bị lừa nhất, sau đó mọi người ở phía sau cá cược, xem có thể thành công không. Hai năm trước, người bị lừa là tôi, đồ vật được dùng là quả cầu sư tử bái ngọc lung linh, nhưng vận của tôi tốt, vô ý làm rơi vỡ đồ vật đó, mới phát hiện ra dấu tích đó. Từ đó tôi với ông ta cũng coi như là không đánh thì không quen biết. Năm nay ông ta sớm đã đánh tiếng trong đám người chúng tôi, đối tượng muốn lừa là cô, người được mệnh danh là tinh thông binh khí, tôi cá cô không phát hiện được nên thắng hơn một nghìn lượng bạc...”.

Hạ Ngọc Cẩn càng nói giọng càng nhỏ, biểu hiện rất khó xử.

Diệp Chiêu tuy không biết Hạ Ngọc Cẩn tại sao lại phát hiện và nói ra chân tướng sự việc, nhưng tóm lại chắc chắn là có ý tốt. Trong lòng cô cảm thấy có chút gì đó gần như là vui mừng, không muốn đổ hết tội lỗi lên người Hạ Ngọc Cẩn, liền giơ lòng bàn tay ra, nửa đùa nửa thật nói: “Số ngân lượng mà anh thắng không chia cho tôi một ít à?”.

Hạ Ngọc Cẩn lập tức ngoan ngoãn móc hầu bao, vợ bừa lấy một nắm to ngân phiếu đưa cho cô ấy, hỏi nhỏ: “Cô không giận chứ?”. Hạ Ngọc Cẩn thấy đối phương không có ý trách móc liền vội vàng kể công: “Nhưng tôi đã tốn rất nhiều sức lực, phải sử dụng nhiều cách tôi mới lấy đồ từ chỗ ông ta về được đấy”.

Diệp Chiêu không thèm nhìn liền cầm lấy ngân phiếu, cầm lấy hai con dao cảm thán: “Đã chơi mà thua thì phải chịu, tác phẩm của Lý đại sư thật là tinh xảo vô cùng, tôi lại không hề phát hiện ra”.

Hạ Ngọc Cẩn thở phào nhẹ nhõm.

Diệp Chiêu lại hỏi: “Tôi có một đôi dao uyên ương, không cần thận làm mất một con, thợ thủ công bình thường làm lại nhưng mãi không có cái cảm giác một đôi như trước, không biết Lý đại sư có thể nhìn theo hình vẽ mà làm cho tôi được không?”.

Hạ Ngọc Cẩn nói: “Càng là đồ vật mà những người bình thường làm không được thì ông ta càng thích, hơn nữa ông ta bị cô biết về chân tướng của con dao Hồ Khiếu, e rằng trong lòng cũng có gì đó bất an, nếu trả hậu một chút, lại hù dọa thêm vài câu thì chắc chắn là được”.

Diệp Chiêu vui mừng, hẹn Hạ Ngọc Cẩn sáng mai sau khi thiết triều xong, cùng đi đến ngõ Yến Tử, gặp Lý đại sư.

Nhưng đến ngày thứ hai, bọn họ vừa mới đến đầu ngõ, đã nghe thấy tin dữ.

Lý đại sư đã chết, trên ngực cắm một con dao, Thiết Đản sáng sớm đến nhà ông ta đưa đồ phát hiện ra.

Người khám nghiệm tử thi đoán chừng thời gian tử vong là lúc đêm qua.

Kính Triệu Doãn đang phái bộ đầu đi thăm dò tin tức hàng xóm xung quanh.

Tất cả những người hàng xóm đều một mực khẳng định, ngoài Hạ Ngọc Cẩn, không có bất kỳ ai đến nhà Lý đại sư, cũng không có bất kỳ ai cãi nhau với ông ta.

Hạ Ngọc Cân đứng ngậy ra.

TƯỚNG QUÂN Ở TRÊN, TA Ở DƯỚI

Quất Hoa Tán Lý
www.dtv-ebook.com

Chương 37: Lấy Giả Che Thật

Hạ Ngọc Cẩn thấy cả thế giới này đều thật kỳ lạ.

Hôm qua cậu ta kiếm một con dao đến tìm vợ để bày tỏ thành ý, thế mà hôm nay lại bị nói là giết người, bị con chồn lông vàng bắt đi hỏi tội, cái mớ lung tung hỗn độn này rốt cuộc là chuyện gì chứ?

An Thái Phi kiên quyết cho rằng là tài mệnh của con dâu khắc với con trai mình.

Dương Thị lại thấy đây là ông trời giao trách nhiệm nặng nề cho người quân tử.

My Nương nói năm nay không tốt.

Huyền Nhi khẳng định rất chắc chắn là Quận Vương gia gần đây khi bái Phật, tâm không thành, Bồ tát không bảo vệ cho.

Diệp Chiêu nói rất bình tĩnh: “Nhìn thoáng ra thì đúng là số anh luôn luôn đen đui”.

Hạ Ngọc Cẩn hoàn toàn sụp đổ: “Trời ạ! Cô định dùng cách khiến tôi tức chết để mưu sát chồng mình sao?”.

Hoàng thượng nhận thấy sứ đoàn Đông Hạ vẫn còn ở đây, nếu để lộ ra tin con cháu hoàng thất giết người thì đó là việc hoàn toàn không hay ho gì. Ngài không muốn làm rùm beng mọi chuyện lên để cho ai ai cũng biết, liền triệu tập Kinh Triệu Doãn và những người có liên quan đến vụ án và vợ

chồng Hạ Ngọc Cẩn lên thư phòng thăm vấn, nhất định việc lớn phải hóa nhỏ, việc nhỏ hóa không có.

Hạ Ngọc Cẩn đành phải tường thuật lại sự việc xảy ra đêm đó, đồng thời giải thích cậu ta thực sự đã chửi rửa Lý đại sư, còn uy hiếp đe dọa ông ta, cướp đồ rồi chạy đi, làm ông ta rất tức giận, nhưng tuyệt đối không giết hại ông ta.

Hoàng thượng nghe thế cứ chau mày mãi, liên mồm mắng cậu ta hoang đường, sau đó hướng về Kinh Triệu Doãn đợi thăm vấn.

Kinh Triệu Doãn quan sát nét mặt của Hoàng thượng, hiểu thấu được ý của bề trên, biết mình nếu nói hung thủ của vụ án này không phải là Hạ Ngọc Cẩn, nhất định sẽ bị Hoàng thượng bắt ép phá án. Phá không được thì cái mũ ô sa trên đầu của ông cũng không chắc đã giữ được, không bằng lấy người đáng nghi nhất hiện có, nhanh chóng kết thúc vụ án cho xong. Hơn nữa lần trước vụ thuốc giả, ông ta bị viên quan Tuần thành ngự sử bé tí này bắt xử lý công bằng, về nhà bị người thiếp sủng ái làm loạn lên giày vò suốt cả nửa tháng trời, nên trong lòng vốn đã tức giận sẵn, bây giờ thấy Hạ Ngọc Cẩn bị đen đui, trong lòng khó tránh được sự hả hê ngấm ngầm.

Ông ta suy nghĩ hồi lâu rồi nói cẩn thận từng câu từng chữ: “Nguyên nhân cái chết của Lý đại sư là một nhát dao chí mạng, hung khí là một con dao găm ngắn, vớt ở bên cạnh, trên người không có dấu vết vật lộn. Bộ đầu đã hỏi những người hàng xóm bên cạnh, tuy nói Nam Bình Quận Vương tới, có nảy sinh tranh cãi với người bị hại, nhưng lại không có chứng cứ Nam Bình Quận Vương trực tiếp giết người bị hại. Theo vi thần bạo dạn dự đoán, e rằng Lý đại sư vì tranh chấp vật vĩnh mà cảm hận Quận Vương, nhất thời nghĩ không thông, vì thế tự sát ạ”.

Thượng thư Bộ hình cũng trợ giúp phá án có mối quan hệ rất tốt với Kỳ Vương, cũng hòa vào nói theo: “Cái đồ thảo dân đó sao lại nghĩ không thông thế chứ? Liên lụy đến cả danh tiếng của Quận Vương.”

Theo lệnh của Phụng Thái hậu, công chúa Trường Bình đến giúp nói đỡ cho em họ bữu bữu môi, cười nói: “Cho dù giết thì cũng sao chứ? Cũng chỉ là một tên dân đen, cùng lắm là thắp thêm mấy nén hương chôn thêm vài lượng bạc, chắc là người nhà ông ta cũng không dám nói gì nhiều đâu”.

Lưu Ma Ma do Thái hậu phái tới sau khi nghe xong kết luận, đặt tay lên ngực nói: “A di đà phật, người này lòng dạ hẹp hòi, chết rồi còn muốn hại người, thực sự rất đáng hận”.

Bọn họ người này một câu người kia một câu, còn dẫn ra rất nhiều rắc rối trước đây của Hạ Ngọc Căn, ngoài việc không nói đến mạng người, còn những việc khác đều được nêu ra, cái gì cũng có.

Ồn ào đến nỗi cuối cùng ngay cả Hoàng thượng cũng hơi tin lần này Hạ Ngọc Căn làm quá đáng quá, lại gặp phải một người nhỏ nhen, nên gây ra vụ ôm hận mà tự sát này.

Vì thế, nét mặt ngài u ám hỏi: “Các người xem, việc này nên giải quyết thế nào?”.

Công chúa Trường Bình xum xoe nói: “Giống như lần trước phụ hoàng dạy bảo nhi thần, phật tiền cậu ta, rồi cấm túc ba tháng”.

Kinh Triệu Doãn nói: “Đưa ít tiền cho người nhà của người đã mất và hàng xóm, nhanh chóng bịt miệng mọi người lại”.

Thượng thư Bộ Hình nói: “Quận Vương chỉ là vô tình hành xử, về nhà trách móc vài câu là được rồi, đừng làm tổn hại đến tâm tư của Thái Hậu”.

Tuy nói thiên tử phạm pháp, chịu tội như thứ dân, nhưng từ xưa tới nay ngoài quý tộc vương thân bị Hoàng thượng nghi ngờ, cố tình tìm cách bắt đi vào con đường chết ra, cơ bản là không có điều lệ vì giết thường dân mà đền mạng. Ngay cả trong tiểu thuyết, người viết có miêu tả một ông quan

thanh liêm có tiếng trong sạch, cũng chỉ có thể để ông ta giết phò mã và con cháu hầu gia ngoại thích thôi, làm sao dám chém đầu Hoàng tử công chúa?

Bất luận là Hạ Ngọc Cẩn giết người, bức tử người khác hay thực sự giết người thì nhiều nhất là về nhà bắt lại dạy dỗ một trận, phạt tiền, cấm ra ngoài thôi. Chỉ cần cậu ấy nhận tội, vụ án này có thể lập tức đóng lại. Phải dặn dò tất cả mọi người, người nhà của người bị hại thì nhận được khoản bồi thường hậu hĩnh. Ngoài việc thương hại con người không may bị chết kia một chút, thì còn lại đều là việc có lợi cho anh, có lợi cho tôi, có lợi cho mọi người.

Hoàng thượng cân nhắc lợi và hại xong, cũng định giả vờ không biết, thuận gió đẩy thuyền đi để sự việc đơn giản hóa, bèn nói: “Ngọc Cẩn, người thật là quá đáng quá rồi”. Sau đó ngài lại trợn mắt nhìn Diệp Chiêu: “Làm vợ mà cũng không biết quản lý chồng! Còn để chồng mình làm loạn ở bên ngoài, thật không ra thể thống gì cả!”.

Diệp Chiêu hơi cau mày, hình như không vui lắm: “Việc này thế này là xong ạ?”.

Hoàng thượng hỏi: “Người muốn ta đánh hấn ta sao? Để hấn ta rút về lấy tiền đi an ủi người nhà của nạn nhân. Để cho mọi người đều hài lòng, nửa năm tới hấn phải ở trong nhà, không được ra ngoài, chăm chỉ học hành sách thánh hiền, hiểu một chút đạo lý làm người! Đợi sau nửa năm nữa, việc này tự khắc sẽ phai dần thôi”.

Mọi người đều nói: “Hoàng thượng phá án thánh minh, khiến lòng người tâm phục khẩu phục”.

Hạ Ngọc Cẩn cứ mãi im lặng bỗng nhiên mở mồm nói: “Không! Tôi không phục!”.

Hoàng thượng tức đến nổi líu cả lưỡi lại hỏi: “Đồ khốn nạn người còn muốn thế nào nữa?!”.

“Người nhà?” Hạ Ngọc Cẩn cười: “Lý đại sư là đưa con mồ cô không bố không mẹ, đến lai lịch quê quán của bản thân còn không rõ, ông ta sống nhờ vào tài nghệ, không vợ không con, làm gì có người nhà? Các người chẳng lẽ đến điều này mà cũng không biết sao?”.

Kinh Triệu Doãn kinh ngạc nói: “Ông ta từ Hà Tây chuyển đến kinh thành, trên giấy khai sinh quan phủ đưa tới có viết...”.

Hạ Ngọc Cẩn lắc đầu: “Cái tờ giấy khai sinh của quan phủ đó là giả! Ông ta khi mười mấy tuổi sống ở Lạc Đông, sống bằng nghề chế tác đồ giả lừa người, đã từng đắc tội với nhân vật có vai vế, sợ bị người ta truy đuổi, bèn làm giả tờ giấy khai sinh cho quan phủ Lạc Đông, thay họ đổi tên, chuyển về Thượng Kinh”.

Kinh Triệu Doãn vô cùng tức giận nói: “Lừa trên phạm pháp, tên này đáng chết!”.

Hạ Ngọc Cẩn lạnh lùng nhìn ông ta: “Làm giả văn kiện quan phủ, theo pháp luật thì đúng là nên xử tội chết. Nhưng ông ta nên chết ở công chợ, chứ không phải bị người ta giết chết ở trong nhà! Điều này theo thông lệ vẫn phải khởi tố bình thường”.

Hoàng thượng bình tĩnh lại, vuốt vuốt râu hỏi: “Người cho rằng ông ta bị giết? Vậy là ai giết chứ?”.

Hạ Ngọc Cẩn lắc đầu: “Thần chỉ biết ông ta không thể tự sát được”.

Thượng thư Bộ Hình hỏi: “Dựa vào đâu mà Quận Vương gia phán đoán được như vậy?”.

Hạ Ngọc Cẩn nói: “Lý đại sư không phải là bọn vô lại làm giả thông thường, ông ta là một đại sư làm giả thực thụ. Năm đó ông ta dùng quả cầu sư tử báu ngọc lung linh lừa ta tám nghìn lượng bạc, ta không hề buồn bã, dù sao cũng được thưởng thức ông ta là một nhân tài. Thỉnh thoảng có uống

rượu cùng nhau, coi như là bạn. Hơn nữa người như ông ta không ham tiền tài, sinh hoạt đạm bạc, chỉ hứng thú với kỹ nghệ làm giả. Giá trị chiếc dao của Diệp Chiêu không quá năm nghìn lượng. Nguyên nhân khiến ta và ông ta tranh nhau là vì người mà biết bẻ chiếc dao ra để phân biệt thật giả không phải là Diệp Chiêu, không phù hợp với nguyên tắc trả lại đồ của ông ấy. Cãi nhau lúc lâu, ta và ông ta cá cược, nói bức họa của Lý Bách Niên là khó làm giả nhất, tôi đem bức họa “Thu du đồ” ở nhà đưa cho ông ta làm giả. Nếu sau khi ông ta làm xong, đặt hai bức họa thật giả đặt cạnh nhau, ta đoán đúng thì việc con dao coi như xong, còn nếu ta đoán sai thì phải tặng “Thu du đồ” cho ông ta. Bây giờ “Thu du đồ” vẫn chưa nằm trong tay, ông ta làm sao nữa chết được chứ?”.

Kinh Triệu Doãn vội vàng nói: “Quận Vương gia, người đừng nói năng lung tung, nếu ông ta không phải tự sát, hiện trường cũng không có vết tích của người khác. Phải biết là những nhà xung quanh còn đang nuôi bảy tám con chó đấy”.

Hạ Ngọc Cẩn bỗng chốc không nói lại được.

Diệp Chiêu nhìn nhìn cổ của Kinh Triệu Doãn, nhắm mắt tỏ vẻ không hài lòng, cô nửa đùa nửa thật nói: “Nhà Hà đại nhân hình như cũng nuôi không ít chó nhỉ? Nếu ta muốn nửa đêm mò vào nhà người, cửa một dao trên cổ người, đảm bảo cũng để lại một chút dấu vết gì, có muốn thử không?”.

Kinh Triệu Doãn bỗng chốc thấy cổ mình lạnh toát, cười đau khổ nói: “Điều đó... Diệp tướng quân thân thủ cao cường, không cần phải thử đâu, hạ quan tin ạ”.

Diệp Chiêu lại hỏi: “Vậy tại sao người không tin người giết Lý đại sư cũng là một cao thủ chứ?”.

Kính Triệu Doãn lắp ba lắp bắp nói: “Ông ta... ông ta chỉ là một người rất tầm thường, ai lại cần một cao thủ để đối phó chứ?”.

Trong đầu Hạ Ngọc Căn chợt nảy ra một ý, vội vàng nói: “Nếu có người bảo ông ta làm giả một thứ quan trọng, sau đó giết người diệt khẩu? Diệp Chiêu, không phải cô nói sứ đoàn Đông Hạ có thể đang âm mưu gì đó sao? Nếu bọn họ âm mưu là lấy thứ đồ giả này, đi làm việc xấu thì sao?”.

Một đại sư làm đồ giả, một thứ đồ quan trọng lấy giả che thật, thì có thể gây ra chuyện gì chứ?

Mọi người nghĩ mãi nghĩ mãi, bỗng nhiên ai cũng cảm thấy lo sợ.

Diệp Chiêu nghiêm giọng nói: “Việc này không sợ này thì cũng sợ nọ, nhất định phải điều tra ra”.

Công chúa Trường Bình ngần ngại hỏi: “Em họ, việc này, em định...”.

Hạ Ngọc Căn nói với giọng mạnh mẽ kiên định nhất: “Em phải tìm ra sự thật, báo thù thay ông ta!”.

Diệp Chiêu đứng bên cạnh cậu ta, không có động tĩnh gì.

TƯỚNG QUÂN Ở TRÊN, TA Ở DƯỚI

Quất Hoa Tán Lý
www.dtv-ebook.com

Chương 38: Điều Tra Vụ Án

Thông thường, không có chuyện người bị tình nghi lại tự mình đi điều tra vụ án.

Hoàng thượng gửi thấy mùi vị nguy hiểm trong vụ này, liền coi như không biết. Không nói cho phép, cũng không nói không cho phép, chỉ thu hồi lại lệnh cấm túc để cho Hạ Ngọc Cẩn tự do đi lại. Kinh Triệu Doãn vô cùng thông minh, lập tức làm theo ý Hoàng thượng, đưa hai người đến phòng khám nghiệm, để bọn họ xem xét thi thể của Lý đại sư.

Trong phòng khám nghiệm, mùi hôi thối nồng nặc. Diệp Chiêu bước nhanh vào, mặt không hề biến sắc, đi được hai bước, thấy phía sau không có người đi theo, quay đầu lại, thấy Hạ Ngọc Cẩn mặt mày trắng bệch, tay bịt mũi, có vẻ như đang muốn nôn. Diệp Chiêu liền dừng lại vừa ra vẻ thường ngoạn phong cảnh ở bên cạnh vừa đợi cậu ta.

Một lúc lâu sau, Hạ Ngọc Cẩn mới thở ra hơi, cậu ta nhìn thấy vợ mình điềm nhiên tự tại quan sát thi thể, cảm thấy mất mặt quá đi, lập tức nghiêng nghiêng răng, lấy lại khí khái của người nam nhi, cố gắng tỏ vẻ không hề sợ hãi bước qua bậu cửa, đi đến bên cạnh thi thể, nói to: “Phải xem nguyên nhân cái chết, không chừng lại tìm ra cái gì đó”.

Phụ trách khám nghiệm vụ án này là một người họ Hứa, theo nghề này đã được ba mươi lăm năm, vì nghề nghiệp ti tiện, không có hy vọng thăng tiến gì, đến vợ cũng không lấy được, vì thế toàn bộ tâm huyết đều đặt vào việc nghiên cứu khám nghiệm thi thể. Ông ta thấy Hạ Ngọc Cẩn nghi ngờ về

trình độ của mình, vô cùng tức giận, kéo dài giọng mặt xám xịt nói: “Quận Vương mắt sáng như đuốc, nhất định phải nhìn ra nguyên nhân cái chết ạ”.

Hạ Ngọc Cẩn ngây thơ ôm cái suy nghĩ may mắn đi tìm vết tích vụ án, bị nói nên có phần ngại ngùng.

Diệp Chiêu lại chậm rãi nói: “Kỹ thuật khám nghiệm tử thi của Hứa lão bá là số một ở Đại Tần. Hà đại nhân nói người chỉ cần nhìn qua là có thể đoán ra thời gian và cách thức tử vong, chưa bao giờ sai sót”.

Ông Hứa chỉ “ừm” một tiếng.

Những người có bản lĩnh đều có tính cách nóng nảy, người mà hàng ngày chỉ tiếp xúc với thi thể thì tính cách đều kỳ quái. Vì thế Diệp Chiêu không hề để ý đến sự ngạo mạn của ông ta, nói tiếp: “Tôi từ nhỏ đã nghiên võ, giết người cũng không ít, có nghiên cứu chút ít về binh khí thường thấy của thiên hạ, rất quen thuộc với cách dùng đao kiếm giết người và cách giết của nó, muốn thỉnh giáo Hứa lão bá một chút ạ”.

Ông Hứa cuối cùng cũng nhớ ra tin đồn về Diệp tướng quân, miễn cưỡng gật đầu.

Diệp Chiêu gập người ngồi xuống, cẩn thận nghiên cứu vết thương, còn đưa ngón tay ra cho vào chỗ vết thương, tỉ mỉ đo.

Hạ Ngọc Cẩn bám vào vai cô ấy, cố gắng gượng cổ lên xem, không lộ ra vẻ sợ hãi, nhưng lại khiến người khác thay đổi cách nhìn đối với cậu ta.

Diệp Chiêu đứng dậy: “Một dao đâm vào tim, quyết đoán mạnh mẽ, sau đó xoay nhanh để nghiền nát, kiểu chết này tuyệt đối không phải tự sát”.

Ông Hứa nói: “Đúng, lúc con người tự sát sẽ do dự, mũi dao không thể tàn độc sạch sẽ như vậy, hơn nữa sau khi đi vào tim, hai tay mất hết lực,

không thể làm động tác xoay vòng nghiền nát như vậy. Ta đã nói việc này với Hà đại nhân... Nhưng ông ấy không cho ta nói”.

Hạ Ngọc Cẩn tức giận nói: “Bà nó chứ! Cái tên cầu quan này chính là muốn ta nhận tội cho xong đây!”.

Ông Hứa nhìn cậu ta, nói đầy ý nhị: “Những con chó xung quanh nhìn thấy người quen nên không sủa nặng lên, có lẽ Hà đại nhân không muốn làm to chuyện này thì phải”.

Hạ Ngọc Cẩn phẫn nộ: “Thấy cái gì mà thấy! Ta và chó không có quen biết gì, người không phải ta giết!”.

Diệp Chiêu vỗ vỗ vai cậu ta, an ủi: “Ừm, tôi từ đầu đã tin chắc, người tuyệt đối không phải do anh giết”.

Hạ Ngọc Cẩn liền vui vẻ nói: “Cô tin tưởng tôi như thế sao?”.

“Cũng không hoàn toàn là như vậy”, Diệp Chiêu nói: “Nguyên nhân của cái chết này, không thể là do anh làm được”.

Ông Hứa hỏi: “Từ đâu mà nhìn ra được?”.

Diệp Chiêu lấy trong người ra một con dao găm ngắn, đưa cho ông ta hỏi: “Nếu ông dùng con dao này để đâm tôi, thì phải đâm ở đâu chứ?”.

Ông Hứa cầm lấy con dao, mô phỏng một chút: “Phần bụng, thịt mềm dễ đâm vào, tuy chết không nhanh như thế, chỉ cần đâm vào, rồi hơi xoay con dao đi một chút, bất luận là đâm vào bộ phận nào, đều vì mất nhiều máu mà chết”.

Diệp Chiêu lại hỏi: “Tại sao không chọn tim chứ?”.

Ông Hứa nói: “Phía trước tim có vài thanh xương sườn, nếu như góc độ sai sót, rất có thể đâm vào xương”. Ông ta nói đến đây, bỗng nhiên hiểu ra

điều gì đó, hưng phấn nói: “Người bình thường giết người, đều đâm liên tục vào phần bụng, hoặc dùng vật nặng đập vào đầu. Nếu chọn đâm vào tim, rất khó một nhát chết luôn, nếu bị kích động giết người, thì không thể suy nghĩ thấu đáo như thế”.

Diệp Chiêu lại hỏi: “Nếu ông lấy con dao này đâm vào tim tôi, thì ông sẽ xoay về phía nào?”.

Ông Hứa mô phỏng một chút rồi nói: “Bên phải”.

Diệp Chiêu gật đầu: “Chiều cao của Lý đại sư và tôi tương đương nhau, giả sử hung thủ cũng có chiều cao không hơn tôi là mấy, hoặc là thấp hơn tôi, nếu muốn dùng dao đâm vào chính xác qua xương vào tim của ông ta, cổ tay nhất định phải giơ cao một chút. Lúc này mu bàn tay cầm con dao phải hướng lên trên, phải xoay về phía ngoài thì mới thuận tay. Bây giờ hướng nghiêng nát tim của Lý đại sư lại là phía bên trong, vì thế tôi cho rằng hung thủ có thể là một người quen dùng tay trái. Vì thế người giết Lý đại sư, cho dù không phải là cao thủ, thì cũng là một người giết người có kỹ thuật rất cao, khả năng của Hạ Ngọc Căn không thể làm được điều đó”. Ông Hứa nghe Diệp Chiêu nói tâm phục khẩu phục, thành kiến trước đây tan biến hết, luôn mồm tán dương: “Tướng quân cẩn thận tỉ mỉ, suy nghĩ thấu đáo, thật cao minh”.

Diệp Chiêu vội nói: “Ông là người chuyên kiểm nghiệm tìm ra nguyên nhân cái chết, nhưng không giết người, không hiểu về những chi tiết này cũng là điều bình thường. Thực ra tôi cũng chỉ hiểu về đao kiếm thôi, còn về kiểm nghiệm thi thể thì không hề biết tí gì”.

Ông Hứa thán phục: “Khiêm tốn quá, tướng quân thật là một cao thủ!”.

Hai người cứ ca ngợi lẫn nhau, ông Hứa hiếm khi gặp được một người hiểu nghề của mình như thế, vui mừng đến nỗi suýt chút nữa mang các thi thể của các vụ án khác ra cho Diệp Chiêu xem.

“Hai người nói xong chưa?”. Hạ Ngọc Cẩn có được chứng cứ thoát tội, vô cùng vui mừng. Nhưng chợt nhớ ra vợ mình là một cao thủ giết người, còn bản thân mình giết gà không được, trong lòng lại có gì đó không thoải mái lắm. Vì vậy cậu nghiêm mặt lại ngồi xuống bên cạnh nghĩ rất lâu, cuối cùng cũng nhớ ra có chỗ có thể chứng minh được bản lĩnh của mình: “Con dao rơi bên cạnh thi thể, là do nhà Hoàng Nhi Ma Tứ làm! Ta nhận ra tay nghề của nhà đó!”.

Ông Hứa và Diệp Chiêu đang nói chuyện hưng phấn, bị Hạ Ngọc Cẩn xen vào nên cảm thấy không vui, ông ta miễn cưỡng xua tay nói: “Quận Vương gia à, bên trên con dao có khắc ký hiệu của nhà Hoàng Nhi Ma Tứ... Hà đại nhân đã sớm điều tra ra rồi, là trước khi xảy ra án mạng, Lý đại sư tự đi mua”.

Hạ Ngọc Cẩn bối rối, tiếp tục ngồi xuống bên cạnh xem hai người nói chuyện tiếp.

Diệp Chiêu đo một chút chiều dài của vết thương, lại hỏi: “Ông chắc chắn hung khí là con dao này chứ?”.

Ông Hứa trả lời: “Kích thước giống hệt nhau”.

Diệp Chiêu: “Cao thủ giết người đều có vũ khí mà mình quen thuộc, rất ít khi sử dụng cái loại rác rưởi bán đầy ở chợ này. Liệu có phải là sau khi giết xong dùng để ngụy trang, muốn đổ tội lỗi lên người Hạ Ngọc Cẩn? Ví dụ như trước tiên dùng kiếm nhỏ thuận tay giết người, sau đó lại dùng con dao này đâm vào chỗ đó, tạo ra hung khí giả tạo là con dao này”.

“Vũ khí làm giả, bên ngoài có thể giống nhau, còn lưỡi dao bên trong chắc vẫn có chút khác biệt”. Ông Hứa trầm ngâm một lúc, quay người lấy dụng cụ mổ khám nghiệm, hào hứng nói: “Móc tim ra kiểm tra một chút”.

Diệp Chiêu gật đầu liên tục.

Hạ Ngọc Cẩn băn khoăn hỏi: “Này này... như thế liệu có phải quá bất kính với người chết không hả?!”.

Ông Hứa vừa làm việc vừa trả lời vui vẻ: “Dù sao ông ta cũng không có người thân, hơn nữa cũng là một việc tốt để giải oan cho ông ta, tôi nghĩ chắc là ông ấy không có ý kiến gì đâu”.

Một lúc sau, đã tìm được ra nguyên nhân ở bộ phận bị tổn thương của trái tim.

Ông Hứa vỗ vào đùi xác chết nói: “Lão phu lại mắc sai lầm rồi! Bên trong có hai vết thương không đồng nhất, con dao là vết tích nguy tạo mà được đâm vào sau đó! Hóa ra hung khí chắc là...”.

Diệp Chiêu quả quyết nói: “Đoán kiếm”.

Nguy tạo nguyên nhân cái chết của đại sư chuyên làm đồ giả, xem chừng việc này có vẻ hơi mỉa mai.

Hạ Ngọc Cẩn tổng kết: “Chúng ta phải tìm một cao thủ quen dùng tay trái, dùng kiếm, khinh công rất lợi hại sao?”.

Diệp Chiêu xoa xoa cằm, cười nửa miệng nhìn cậu ta, rồi bỗng nhiên nghiêm túc nói: “Tại sao hung thủ lại muốn đổ tội cho anh? Là tùy tiện tìm một người chết thay? Hay là vì muốn che giấu thân phận mình mà hại nhầm anh? Hay là hẳn ta cố tình hữu ý với anh?”.

Hạ Ngọc Cẩn run rẩy, cười gượng gạo nói: “Không phải đâu, tôi gần đây có đắc tội với ai đâu...”.

Diệp Chiêu chỉ chỉ ngón tay: “Lưu Thiên, Trần Đức Hải, Lục Lão Nhi, Ô Nha...”.

Trên trán Hạ Ngọc Cẩn lấm tẩm mồ hôi.

Diệp Chiêu quả quyết nói: “Tôi sắp xếp thêm vài người để canh giữ cho anh vậy”.

Buổi tối trở về, Hạ Ngọc Cẩn nhớ tới tên hung thủ xuất quỷ nhập thần đã giết chết Lý đại sư, lại nghĩ tới thi thể kinh khủng mà hôm nay nhìn thấy, trong lòng lo lắng không yên. Cậu trùm chăn kín mít, chỉ một làn gió nhẹ thổi qua làm cây hơi lay động là cậu sợ run bần bật, đến cả cái bóng của a hoàn lướt qua cửa sổ cậu cũng thấy rất giống tên ác quỷ đó xuất hiện, đang lén lén lút lút đến bên giường kết liễu đời mình.

Hạ Ngọc Cẩn càng nghĩ càng sợ, ngủ thế nào cũng không ngủ được. Cậu ta lăn qua lăn lại đến đúng cái thứ chín mươi tám, cuối cùng không chịu được gọi Dế Mèn lại, cố gắng chống lại nỗi sợ hãi nói: “Tối nay... ta không ngủ được”.

Dế Mèn hiểu ý: “Có thể là gối đơn khó ngủ? Có cần tìm người hầu hạ không ạ?”.

Hạ Ngọc Cẩn suy nghĩ, thấy lý do này không tồi: “Đúng!”.

Nhưng tìm ai chứ?

Dương Thị từ sau khi làm vợ đến nay, khí khái mạnh mẽ, tính tình cô ta lại trọng nhất danh tiếng, chỉ sợ thiếp phòng năm quyền mà bị người khác nói là hồ ly tinh mê hoặc chủ nhân mà bị coi thường, vì thế càng lúc càng cẩn thận tỉ mỉ, mọi việc đều tuân theo quy tắc. Tuổi còn trẻ mà cổ hủ như bà già, còn hơi động một tí là tìm tướng quân tố cáo, ngủ cùng với cô ta thực sự khó chịu. My Nương là đồ ăn cơm nhà vác tù và hàng tổng, ai có lợi cho cô ta thì người đó là mẹ. Mỗi lần nhìn thấy cô ta thiếu mỗi nước làm con chó vẫy đuôi theo tướng quân, thực sự khiến người ta ngứa mắt. Huyền Nhi thì tạm được, nhưng là một đứa nhát gan, lại còn thích gào thét, ngủ cùng với cô ta, nhờ trong phòng có một con thạch sùng hay con chuột, không cần

phải đợi hung thủ vào phòng, cậu ta đã bị tiếng hét của cô ta dọa chết tươi rồi.

Hạ Ngọc Cẩn suy nghĩ rất lâu, cho đến khi Dế Mèn hỏi đến lần thứ ba.

Quả quyết nhắc chân đi thẳng sang phòng Diệp Chiêu.

Diệp Chiêu vừa hong khô tóc, chuẩn bị đi ngủ, thấy cậu ta vào, mỉm cười hỏi: “Nửa đêm canh ba rồi sao mà rảnh rỗi tới đây vậy?”.

“Cái gì mà rảnh rỗi với không rảnh rỗi?”. Hạ Ngọc Cẩn lấy lại dũng khí nói. “Ta tìm vợ của mình để ngủ là hoàn toàn hợp lý! Còn phải thông báo nữa sao?! Tối nay ông ngủ ở đây!”.

Diệp Chiêu nhượng nhượng mày, nói băng quơ: “Được thôi”.

TƯỚNG QUÂN Ở TRÊN, TA Ở DƯỚI

Quất Hoa Tán Lý
www.dtv-ebook.com

Chương 39: Ba Điều Cam Kết

Đâu phải là lần đầu tiên lên giường với phụ nữ, có gì mà lo lắng chứ?

Hạ Ngọc Cẩn được sự cho phép của Diệp Chiêu, lập tức cởi áo ra, trèo lên chiếc giường bằng gỗ giáng hương của cô, lăn qua lăn lại mấy vòng, thấy đệm giường rất dễ chịu. Sau đó sờ chỗ này chạm chỗ kia, phát hiện ra ngoài con dao găm để dưới gối ra, cạnh trong giường còn nhét một thanh kiếm, bốn góc chặn mỗi góc có mấy hạt thiết liên tử tinh xảo rất đáng yêu. Vũ khí trang bị thật đầy đủ, nhất định không thể xảy ra sơ xuất gì được.

Trên đời này còn làm gì có người nào đáng tin hơn vợ mình, còn có vệ sĩ nào gần gũi hơn thế chứ?

Hạ Ngọc Cẩn ngửi thấy mùi thơm thoang thoang trên gối, tâm trạng lo sợ lúc nãy dần dần tan biến đi. Nỗi sợ hãi biến mất thì cơn buồn ngủ lại trào lên, hai mi mắt cứ dúi hết cả lại. Hạ Ngọc Cẩn ôm lấy chăn, cuộn tròn thành một đống. Diệp Chiêu thổi tắt ngọn đèn, cởi áo ngoài và trèo lên giường rồi nói với cậu ta: “Trả chăn cho tôi”.

“Phụ nữ phải ngủ bên trong!”. Hạ Ngọc Cẩn tuy rất buồn ngủ, nhưng vẫn cương quyết giữ nguyên tắc. Cậu ôm chăn bò qua người Diệp Chiêu, nằm ra bên ngoài. Trong lúc mơ mơ màng màng, cậu chỉ nghe thấy tiếng cười của Diệp Chiêu sát ngay bên tai, cô hình như đang nói với cậu cái gì đó, nhưng thực sự cậu quá mệt, cậu ậm ừ bừa vài tiếng, rồi chìm vào giấc ngủ.

Diệp Chiêu nhào người qua nhìn Hạ Ngọc Cẩn.

Ánh sáng màu bạc xuyên qua tấm màn, nhẹ nhàng đáp xuống khuôn mặt đẹp như ngọc. Mái tóc dài đen mượt xõa tung ra, trông giống như gấm thêu kim tuyến đẹp đẽ. Hàng lông mi dày, khê rung rung giống như cánh bướm vậy, sau tai lại còn có một nốt ruồi đỏ nho nhỏ, trông đáng yêu hết sức. Làn da mượt mà, chạm vào thật dễ chịu.

“Này?” Diệp Chiêu thăm dò gọi một tiếng.

Hạ Ngọc Cẩn trở mình.

“Này?!” Diệp Chiêu hơi cao giọng hơn một chút, ấy cậu ta một cái.

Hạ Ngọc Cẩn nghiêng nghiêng răng.

Diệp Chiêu quan sát hồi lâu, quả quyết giơ tay ra sờ sờ vào mặt Hạ Ngọc Cẩn. Làn da trắng như tuyết đó của Hạ Ngọc Cẩn quả nhiên là mịn màng mượt mà, không kể sờ bao nhiêu lần vẫn cứ cảm thấy thích thú, lại còn có cảm giác man mát nữa. Diệp Chiêu dùng ngón tay túm nhẹ lấy má cậu ta, bẹo một cái kéo kéo, thấy làn da có độ đàn hồi rất tốt, cảm giác ở tay thật thích.

Hạ Ngọc Cẩn cau mày, trở mình rồi lẩm bẩm nói: “Ồ tời, không được, không được...”.

Diệp Chiêu vội vàng buông tay ra vỗ về: “Không được thì không được”.

Im lặng một lúc, Hạ Ngọc Cẩn bỗng nhiên bật cười một cách ngớ ngẩn: “Cô nương xinh đẹp kia ơi, lại đây, cho ta hôn một cái”.

Trong mơ cũng không quên trêu ghẹo con gái nhà lành, tướng công thật là có tố chất lưu manh. Chỉ đáng tiếc là gan bé, trình độ còn non kém, tính tình lại nóng nảy, so với trình độ hồi xưa của Diệp Chiêu chỉ dùng cái chớp mắt đã khiến các tiểu cô nương đại cô nương ở Mạc Bắc e thẹn thì còn kém quá xa.

Diệp Chiêu hơi nhắm mắt lại, liếm liếm môi, quyết định phải dạy cho Hạ Ngọc Cẩn hiểu được thế nào là một lưu manh thật sự mới được.

Nghĩ vậy, Diệp Chiêu cúi người xuống, hôn nhẹ lên lông mi của Hạ Ngọc Cẩn, sau đó hôn hôn lên mũi, cuối cùng đặt lên đôi môi hơi ẩm ướt của cậu ta một cái hôn thật nhẹ nhàng. Vì sợ đối phương thức dậy nên Diệp Chiêu không dám hôn sâu, sau đó Diệp Chiêu nhẹ nhàng ôm lấy Hạ Ngọc Cẩn vẫn đang ngủ say và thở phào.

Làm ác bá, cô biết.

Làm thê tử, cô không hiểu lắm.

Việc đánh trận, cô sở trường.

Việc khêu các, cô sở đoản.

Trước khi kết hôn, Hoàng Thị đã từng dạy cô việc động phòng hoa chúc, nhưng nói rất mơ hồ, không bằng trước đây ở trong quân đội, lúc mọi người uống rượu ăn thịt khi nhớ tới con gái, Huân đoạn tứ nói rất sâu sắc. Còn nhớ Mã tham quân nói, người phụ nữ ở trên giường phải chủ động, càng mãnh liệt càng kích thích. Vương phó tướng nói phải hôn đối phương từ đầu đến chân, hôn cho hứng thú thì làm việc mới hứng thú. Mọi người đều tranh nhau chứng minh kỹ thuật của bản thân mình cao minh, Thu Lão Hồ lập tức cởi bỏ áo ngoài, để lộ ra vết cào trên lưng, ngẩng đầu, kiêu ngạo nói: “Tối qua, mấy em ở nhà thổ cào đấy”.

Mọi người lập tức trở nên vô cùng kính cẩn ông ta, thi nhau khen: “Đúng là một người đàn ông thực thụ”, “Mãnh hán tử”, “Đại trượng phu”. Cho dù trước đây Lam phó tướng một mình chém đầu trên hai mươi tên cũng không có được sự đánh giá cao như thế.

Vương phó tướng thấy ông ta đắc ý nên ngửa mặt, giọng điệu nghe hơi chua cay: “Đừng quên, người đàn ông mãnh liệt nhất trong toàn quân là

tướng quân”.

Diệp Chiêu đang chăm chú gặm chân dê, nghe thấy bọn họ chuyển chủ đề về mình, ngạc nhiên ngẩng đầu lên.

Những tướng sĩ còn lại đều cụp cái đuôi vì Thu Lão Hồ mà nguấy lên, cũng hùa theo đó mà hò hét.

“Tướng quân xuất quân! Một người chấp ba!”.

“Phụ nữ nhìn thấy tướng quân, không cần động đến đã mềm nhũn ra rồi!”.

“Diệp tướng quân uy vũ! Quét hết tứ đại mỹ nhân thanh lâu!”.

“Trời ạ! Tướng quân võ công cái thế, thế nào chả đánh bại bảy tám người chứ!”.

Diệp Chiêu vô cùng khâm phục trí tưởng tượng của mọi người.

Thu Lão Hồ không phục, tức giận chứng minh: “Tướng quân, một tối người nhiều nhất được mấy người?”.

Diệp Chiêu rất có cái ý thức tự giác của một người đàn ông, cảm thấy đường đường đại tướng quân chỉ là một thanh niên non nớt trước mặt anh em thì thật là rất mất mặt, cô lại không muốn nói dối, bèn nói qua quýt: “Việc nhỏ này không để ý làm gì, quên rồi”.

Không ngờ, Hồ Thanh đang uống rượu bên cạnh không hề quên đi cái kiểu thấy người ta khó khăn còn hành hạ thêm của mình, lập tức dùng ngữ điệu vô cùng tán dương nói: “Tướng quân tất nhiên là rất lợi hại. Mười bốn tuổi bắt đầu đi chơi nhà chứa, mười sáu tuổi đã thử qua tất cả người đẹp. Một tối bốn năm người không cần dừng lại, may mà bây giờ chơi chán

dừng lại, tu thân dưỡng tính để luyện võ, nếu không làm gì đến lượt các người?”.

Diệp Chiêu đang ăn một miếng thịt dê suýt chút nữa thì bị chết nghẹn. Đợi thở được ra hơi thì Hồ Thanh đã kể xong mọi chuyện một cách đầy khí thế, khiến tin đồn lan truyền rất nhanh.

Tất cả tướng sĩ đều nhìn cô ấy với con mắt vô cùng ghen tỵ và khâm phục.

Diệp Chiêu vì thân phận của mình, không thể giải thích trước bao nhiêu con người được, bèn quyết định phải dạy cho Hồ Thanh một bài học cho bổ tức. Tối đó Hồ Thanh bị Diệp Chiêu đánh một trận nước mắt tuôn ra như suối.

Sau đó, tiếng đồn cứ thế lan truyền ra càng ngày càng mạnh mẽ. Những góa phụ ở Mạc Bắc nhìn thấy Diệp Chiêu giống như nhìn thấy con sói hung ác béo núc vậy, trong mắt ai cũng ánh lên sự thèm khát. Phụ nữ mà đã khao khát thì thật là khủng khiếp, hình ảnh đó ám ảnh Diệp Chiêu rất sâu sắc.

Nhưng đàn ông hình như thích phụ nữ thèm khát khủng khiếp thì phải.

Phải học tập thôi...

Diệp Chiêu ôm lấy con chồn trắng nhỏ đang ngủ lăn qua lăn lại trên giường, cảm thấy hình như mình đang suy nghĩ quá xa, cô chột rùng mình, tỉnh táo lại, bắt đầu cẩn thận ngẫm nghĩ. Bất luận là đánh trận hay trên giường, không được tự mình khen mình, cũng không được chỉ nói lý thuyết suông, cần phải trải nghiệm trong thực tế, phải khiêm tốn học hỏi, cố gắng học hỏi, mới có thể đạt được thành công. Đáng tiếc gần đây nhiều việc quá, tâm trạng Hạ Ngọc Cẩn không tốt, thực sự không phải là một cơ hội tốt để học hỏi, nên đợi sau này nghĩ tới vậy.

Hạ Ngọc Cẩn lại trở mình, ôm lấy eo Diệp Chiêu vuốt ve.

Diệp Chiêu nhẹ nhàng nằm xuống, nhìn chăm chăm lên trần nhà cao hun hút, sắp xếp lại một chút những thay đổi trong cục diện, sau đó dần dần chìm vào giấc ngủ.

Sao mai dần dần xuất hiện ở đường chân trời, gà trống gáy gọi bình minh, tia nắng đầu tiên đã chiếu qua cửa sổ, khiến căn phòng từ từ sáng bừng lên.

Hạ Ngọc Cẩn tỉnh dậy, lấy tay dụi dụi mắt, thấy khung cảnh nơi mình đang ở rất lạ, không giống thư phòng, không giống phòng của mấy người thiếp, không giống lầu xanh, không giống du thuyền, cũng không giống nhà của mấy người bạn lắm, chợt thấy trên người mình nặng nặng, hình như có vật gì đó đè lên, mất một lúc lâu cậu mới nhớ ra mình đang ngủ cùng vợ.

Người đang ôm mình bên cạnh là Diệp Chiêu?

Hạ Ngọc Cẩn nhanh chóng tỉnh dậy, tức giận phát hiện mình đang bị chân tay Diệp Chiêu ôm vào trong lòng, ép xuống dưới, khóe miệng cô ấy còn đang nở nụ cười châm biếm, khiến người khác nhìn thấy liền ngứa mắt.

Làm gì có nhà nào chồng bị vợ ép chứ?

Hạ Ngọc Cẩn dứt khoát thoát ra khỏi lòng Diệp Chiêu, nhắc chân mình đặt lên người cô như để tuyên bố chủ quyền. Qua một lúc, dường như thấy chưa đủ, duỗi tiếp tay ra ôm lấy Diệp Chiêu, quán triệt vị trí chính xác nam trên nữ dưới, sau đó mới gật gật đầu mãn nguyện rồi tiếp tục giả vờ ngủ, đợi Diệp Chiêu tỉnh dậy.

Diệp Chiêu hình như vẫn chưa tỉnh? Cô ta là lợn chắc?

Hạ Ngọc Cẩn đợi lâu bắt đầu thấy mệt, liền thò hai chân ra khỏi giường và ngồi thẳng dậy. Cậu cúi sang nhìn mái tóc dài loăn xoăn của Diệp Chiêu đang xõa ra trên gối, vài lọn tóc che phủ đôi lông mày lạnh lợi và khuôn mặt tuy cứng rắn nhưng vẫn có chút gì đó nho nhã. Bất giác cậu nắm lấy mấy lọn tóc, mân mê chúng trong lòng bàn tay. Tóc của Diệp Chiêu rất

mượt, cảm giác thật mềm mại, giống như lông tơ của động vật vậy. Đột nhiên cậu muốn trêu chọc Diệp Chiêu một chút, cậu nghịch ngợm lấy mấy lọn tóc của Diệp Chiêu buộc túm lại, tháo ra rồi lại kết thành mấy cái đuôi sam.

Diệp Chiêu không chịu được nữa, nhóm người ngồi dậy, chỉnh sửa lại tóc tai xong, trợn mắt nhìn cậu: “Đồ khốn!”.

Hạ Ngọc Căn ngượng ngịu nhìn lơ ra chỗ khác, ngồi ngay đơ cứ như chẳng có chuyện gì xảy ra cả.

Diệp Chiêu thở dài, lấy tay xoa xoa trán, sau đó hất tấm chăn ra rồi xuống khỏi giường. Cô phát hiện ra dây lưng của mình hình như bị lỏng ra trong khi ngủ. Vốn đã quen che giấu thân phận, Diệp Chiêu hồi ở trong doanh trại rất nhiều việc riêng cô đều tự mình làm lấy, vì vậy bây giờ cô cũng không quen với việc sai bảo người hầu thay quần áo hay tắm rửa cho mình. Diệp Chiêu không gọi người tới, tự mình tháo dây lưng, cầm lấy chiếc áo hôm qua đã chuẩn bị sẵn mặc lên người. Khi cởi áo, Diệp Chiêu chợt nhớ ra sau lưng mình còn có Hạ Ngọc Căn, cô ngập ngừng dừng lại một chút, sau đó nhớ ra anh ta là chồng mình, nhìn thấy thì cũng chẳng có gì phải căng thẳng cả, Diệp Chiêu cởi áo rất nhanh rồi thay ngay bằng bộ quần áo thường phục.

Hạ Ngọc Căn lén liếc nhanh về phía Diệp Chiêu, thoáng nhìn thấy tấm lưng trần của Diệp Chiêu đang đối diện với mình trong nháy mắt sau đó đã bị Diệp Chiêu thay áo che luôn. Hạ Ngọc Căn ngạc nhiên thấy trên lưng Diệp Chiêu có một vài vết sẹo dài khá lớn, mặc dù mái tóc dài tới chân che khuất một phần nhưng cậu vẫn kịp nhìn thấy. Cậu nhìn hướng xuống phía dưới, đôi chân của Diệp Chiêu có lẽ là đôi chân đẹp nhất cậu ta từng thấy từ khi sinh ra đến nay, thon gọn, trắng bóc, không hề có một chút tí vết nào cả. Cậu muốn nhìn tiếp, nhưng đáng tiếc là Diệp Chiêu đã thay xong quần áo. Chiếc dây lưng thêu đôi lá màu xanh ngọc làm lộ ra hình dáng vòng eo thon

mảnh, thanh thoát, càng khiến người ta dễ liên tưởng đến đôi chân đó, càng thêm mê hoặc.

Hóa ra không phải vợ của cậu từ trên xuống dưới đều giống con trai...

Mấy bọn anh em chơi bời người nào cũng khen Trại Thường Nga eo nhỏ chân dài, đẹp nhất kinh thành, nếu đem Diệp Chiêu ra so sánh với cô ta, hình như cũng không thua kém nhau là mấy, còn độ dài thì hơn vài phần, thực sự đẹp đến nỗi...

Hạ Ngọc Cẩn len lén nuốt nước miếng, nhìn chăm chăm vào Diệp Chiêu. Bỗng cậu cảm thấy hơi buồn rầu, bầu không khí hình như đang nóng dần lên. Cậu có phần hoài nghi không biết có phải đối phương đang quyến rũ mình hay không. Cậu bắt đầu băn khoăn không biết lấy lý do gì cho hợp lý để mời vợ mình cùng tắm chung, như vậy có thể nghiên cứu được kỹ hơn xem rốt cuộc đôi chân đó dài bao nhiêu.

Tuy nhiên, những người phụ nữ đoan chính của Đại Tần tuyệt đối không để lộ mặt và cánh tay trước mặt chồng. Diệp Chiêu tuy tính tình ngang ngược giống đàn ông, nhưng sâu thẳm trong lòng cô vẫn là phụ nữ. Diệp Chiêu không hứng thú gì mấy chuyện uống rượu với anh em huynh đệ hoặc nhẩy xuống sông tắm, cũng không thích tùy tiện để người khác nhìn thấy cơ thể mình.

Vì không có ai đánh giá, nên cô ấy không hề có ý thức gì về việc cơ thể bị che giấu dưới lớp quần áo của mình đẹp hay không đẹp.

Diệp Chiêu thấy Hạ Ngọc Cẩn ngậy người nhìn mình, liền thò tay ra sau lưng, ở đó có vài vết sẹo xấu xí. Những vết mờ mờ là do hồi nhỏ nghịch ngợm, học võ nghệ chưa thông nên bị người khác đánh trộm. Cái vết đậm nhất là lúc đánh trận trước sau đều chịu sự tấn công của địch, bị vũ khí của đối phương phóng tới đâm trúng, xuyên qua cả áo giáp, nên để lại sẹo.

Tướng Hạ Ngọc Căn là người được nuông chiều từ nhỏ, quen với mùi phấn mùi son, không chịu được những vết sẹo khó nhìn đó.

Không sao.

Diệp Chiêu nắm nắm tay lại.

Bất luận là vết sẹo hay tính cách đều thực sự là cô ấy.

Diệp Chiêu có thể vì đối phương mà thu kiếm, nhưng không muốn giấu giếm và lừa dối.

Có những chuyện biết chắc sau này không thể che giấu được, chẳng lẽ nào chân tướng cũng bị phát hiện, thì chẳng thà khi mọi chuyện mới bắt đầu, cứ để lộ một phần sự thật cho đối phương thấy là tốt nhất. Bây giờ Hạ Ngọc Căn cũng đang không thích Diệp Chiêu thì cứ coi như là cô tự hạ thấp một chút, biết chắc mình làm mười phần tốt, trong mắt đối phương cũng chỉ còn lại một phần. Trước tiên Diệp Chiêu chẳng buồn để ý đến Hạ Ngọc Căn, cứ thoải mái tự do tự tại, thậm chí cố tình để cậu ta tức muốn chết, cho cậu ta hiểu biết bản tính của mình, đợi sau khi bị ép đến cùng cực, sẽ tỏ ra dịu dàng. Lúc này một phần tốt lại trở thành mười phần.

Diệp Chiêu ngẫm nghĩ rồi quyết định đi thẳng vào vấn đề, cô dứt khoát hỏi: “Anh nhìn thấy rồi hả?”.

Hạ Ngọc Căn vội vàng ngó lơ chỗ khác, lắc đầu liên tục.

Diệp Chiêu sắc lạnh nhìn cậu ta, hỏi dồn: “Anh thấy sao hả?”.

Hạ Ngọc Căn thấy vợ chẳng hề nể mặt mình. Làm gì có chuyện vợ hỏi chồng độ dài của chân mình ra sao? Cậu ta nhớ tới hình ảnh đẹp vừa được nhìn thấy, khuôn mặt hơi ửng đỏ một chút nhưng sợ bị đối phương biết sẽ cười nhạo nên sống chết gì cũng phải giữ thể diện bèn nói: “Cũng tạm tạm”.

Diệp Chiêu im lặng.

Hạ Ngọc Cẩn thấy mình nói có thể hơi quá đáng một chút, liền bổ sung: “Đây là tôi mới chỉ nhìn thoáng qua thôi”.

Diệp Chiêu nhìn Hạ Ngọc Cẩn dò xét. Nghe giọng điệu nước đôi của Hạ Ngọc Cẩn, Diệp Chiêu cảm thấy hơi tự ái, nhưng nghĩ lại thấy có vẻ cũng không đến nỗi quá đáng lắm trong lòng cũng nhẹ nhõm một chút. Có vài vết sẹo, cùng lắm sau này để Hạ Ngọc Cẩn ít nhìn thấy lưng thôi thì dần dần cậu sẽ quen và thích ứng được. Diệp Chiêu mặc kệ Hạ Ngọc Cẩn lúc này không biết đang nghĩ gì, rồi dặn dò a hoàn đang ở bên ngoài: “Tôi nay mang tất cả đồ đạc của Quận Vương gia về phòng chính, dọn dẹp gọn gàng, thời gian này Quận Vương gia sẽ ở đây”.

Hạ Ngọc Cẩn giật mình, hỏi lại: “Cô dựa vào cái gì mà tự ra quyết định thế hả?”.

Diệp Chiêu choàng tay qua vai Hạ Ngọc Cẩn, thản nhiên nói: “Tôi qua tôi hỏi và anh đã đồng ý rồi” .

Hạ Ngọc Cẩn nhớ lại tối qua lúc mình đang mơ mơ màng màng, Diệp Chiêu có nói nhỏ cái gì đó bên tai, bèn lằm bằm trả lời: “Ai mà biết liệu có phải là cô hỏi tôi chuyện ăn đêm không chứ...”. Nhưng rồi cậu suy nghĩ lại, nguy hiểm còn chưa qua, ở lại đây cũng tốt, hưởng hồ cậu vẫn còn đang ngất ngây với đôi chân quyến rũ đó. Dù sao cũng là vợ mình, không sờ thì phí đi, phải lấy lại cái món đậu phụ đã bị cướp mất trước đây mới được. Thế là cậu sáng khoái gật đầu đồng ý, đồng thời kéo Diệp Chiêu quay lại phòng, giao hẹn ba điều: “Thứ nhất, cô không được trêu chọc tôi! Chỉ có tôi được trêu chọc cô!”.

Diệp Chiêu gật đầu: “Được”.

Hạ Ngọc Cẩn: “Thứ hai, tôi là chồng, cô phải nghe lời tôi, tôi nói Đông thì cô không được nói Tây”.

Diệp Chiêu lại gật đầu: “Được”.

Hạ Ngọc Cẩn: “Thứ ba, không được treo các loại vũ khí nặng trên tường như rìu, chùy v.v... cũng không được phép để búa quay trong tủ quần áo, càng không được cắm cây thương ở trong bình hoa của các nhân vật đời trước! Cô là đồ có mắt không trông! Có biết là đồ vật đó đáng giá thế nào không?! Đều bị cô làm sức mẻ! Sau này ngoài các vũ khí bên giường và bảo kiếm bảo đao mỗi thứ chỉ được treo một cây ra, tất cả đều vứt hết sang căn phòng nhỏ bên cạnh! Bày biện cho tử tế một tí”.

Diệp Chiêu do dự một lúc lâu: “Cũng được, kéo không cần thận lại đập vào chân anh”.

Hạ Ngọc Cẩn đang say sưa trong niềm vui thuần phục được mãnh hổ, nghe thấy mấy lời này, rồi lại nhìn thấy bộ dạng của Diệp Chiêu hình như đang buồn bã thương xót cho cái gì đó, liền cảm thấy mình giống như con mèo đang bảo vệ con chuột mình yêu thương vậy, bỗng chốc sống mũi cậu cay cay. Rõ ràng là đối phương đã đồng ý thuận theo tất cả, tại sao cậu còn thấy cảm giác buồn bã, khó chịu trong lòng chứ?

Diệp Chiêu hỏi: “Chỉ bấy nhiêu thế thôi hả?”.

“Đúng vậy”. Hạ Ngọc Cẩn buồn buồn trả lời.

Cậu ta lẳng lặng thề, đợi sau khi những chuyện đau đầu được giải quyết, thì đích thân cậu giải quyết vợ mình! Phải để cô ta nhận thức triệt để thân phận mình là phụ nữ, là vợ, xem cô ta khi ở dưới mình, còn ra vẻ khí thế nam nhi gì nữa không!

TƯỚNG QUÂN Ở TRÊN, TA Ở DƯỚI

Quất Hoa Tán Lý
www.dtv-ebook.com

Chương 40: Tìm Ra Thủ Phạm

Hai người có chung một mối bận tâm, trong lòng đều mong muốn nhanh chóng phá án.

Diệp Chiêu xin Hoàng thượng nghỉ phép. Hoàng thượng bèn giao trách nhiệm đi cùng lũ Đông Hạ tạm thời cho Ngưu đại nhân đang giữ chức Thái sử. Ngưu đại nhân năm nay đã gần sáu mươi tuổi, thân mình vốn to béo ục ịch, hai chân ngắn tũn. Đã vậy ngày nào ông cũng phải đi cùng với Hoàng tử Y Nặc vốn là một tên cao lớn, trẻ trung tràn trề sức sống, ngao du sơn thủy. Hôm nay đi Đông Hải, ngày mai lại cưỡi ngựa bắn tên, hôm sau là trèo ngọn Tây Sơn, cứ đi được vài bước là ông lại mệt đến nỗi mồ hôi vã ra đầm đìa, nhưng trên mặt vẫn phải gắng gượng nở nụ cười, không dám làm phật lòng khách quý.

Ngưu đại nhân nhẫn nhịn rồi lại nhẫn nhịn, cuối cùng không thể nhẫn nhịn được nữa, ông đành dặn dò người con trai đang đảm nhiệm chức thông phán ở Thượng Kinh hết sức hiệp lực với Diệp Chiêu phá án, nhanh chóng đưa bố anh ta sớm thoát khỏi bể khổ.

Ngưu thông phán là một người con hiếu thuận, vội vàng bỏ lại những việc khác không gấp gáp, bẩm báo lên Kinh Triệu Doãn, tập hợp những người lão luyện nhất, rồi đích thân đi giúp Hạ Ngọc Cẩn phá án.

Vì Lý đại sư không có người thân nên trong nhà vẫn còn giữ nguyên hiện trạng khi xảy ra án mạng. Mọi đồ vật trong phòng đều được dọn dẹp ngăn nắp gọn gàng, thật không phù hợp với vết máu màu nâu trên đất tí nào. Hạ Ngọc Cẩn đi lên đi xuống, lật hết thùng này đến thùng nọ, lục soát cả những

đồ vật riêng tư mà Lý đại sư cất giấu: “Ái chà chà, bức thư pháp của Liễu đạo nhân chắc là đồ thật lừa được về, còn có cả Bôn ngư đồ của Mạc Vân Thanh nữa cơ à? Ở trong này là Lưu Ly bát bảo tháp do đại sư chuyên đúc kim loại ở nước ngoài làm, không hiểu là đồ thật hay giả đây? Cái ông già này làm sao có được mấy thứ này trong tay nhỉ? Dù sao thì ông ta không có người kế thừa, đồ đạc đều sung công, ta lấy đi hai thứ, Ngư đại nhân người cứ coi như là không nhìn thấy gì được không hả?”.

Ngư thông phán là một người nghiêm túc đến mức có phần cứng nhắc. Anh ta vừa cho người thu thập tất cả đồ lại để nộp cho cấp trên, vừa coi lời của một người nào đó là vớ vẩn, sau đó quay sang nói với Diệp Chiêu tình hình vụ án: “Hung thủ giết người xong lập tức rời đi, không lục tung đồ đạc trong phòng. Vì vậy mục đích chắc chắn không phải là giết người cướp của, mà có thể là báo thù hoặc vì nguyên nhân khác”.

Diệp Chiêu nói với Hạ Ngọc Cẩn: “Anh nghe thấy không đấy?”.

Hạ Ngọc Cẩn đang thích mấy món đồ cổ chế tác tinh xảo đến nỗi không nỡ rời tay, ậm ừ bừa vài tiếng.

Ngư thông phán tiếp tục nói với Diệp Chiêu: “Tôi đã hỏi qua tất cả hàng xóm xung quanh, nửa đêm không hề nghe thấy bất kỳ một âm thanh lạ nào”.

Diệp Chiêu tiếp tục hét lên với Hạ Ngọc Cẩn: “Anh có nghe thấy không hả?”.

Hạ Ngọc Cẩn nhét cái rửa bút lông vào trong tay áo, vẫy vẫy viên quan nhỏ phụ trách thu dọn nói: “Ông đem về nhà chơi vài ngày, phân biệt thật giả, xem có liên quan gì tới vụ án không, sau đó trực tiếp đem dâng lên Hoàng thượng, người nói với quan viên phụ trách tên là gì đó một tiếng cho ta”. Cậu quay người lại, đúng lúc thấy bốn con mắt của Diệp Chiêu và

Ngươi thông phán đang nhìn chăm chăm vào mình, giật thót mình một cái, vội vàng túm lấy tay áo, to giọng thề thốt: “Ta sẽ trả lại!”.

Ngươi thông phán rầu rĩ nói: “Quận Vương à...”.

Hạ Ngọc Cẩn bứt bứt tai hấp tấp nói: “Ta biết rồi, hàng xóm không nghe thấy tiếng động lạ, vậy thì tiếng động không lạ chắc phải nghe thấy chứ hả? Hỏi kỹ một chút thế nào chả có cái gì đó, không chừng lại có vài manh mối”.

Tiếng động không lạ nghe thấy thì có tác dụng gì chứ?

Ngươi thông phán không nói gì, lạnh lùng nhìn Hạ Ngọc Cẩn đang làm loạn lên.

Phía bên ngoài nhà, mọi người đang túm tụm xung quanh, vừa thì thầm to nhỏ vừa xem ồn ào và người đẹp, nghe thấy cuộc đối thoại, ai nấy đều bật cười. Có vài tên to gan hò hét: “Nhà đổ bà bà khóc cả đêm ầm ĩ cả buổi tối!”, “Mèo hoang đang gọi xuân!”, “Đánh nhau!”, “Tiếng quạ kêu!”, “Còn có tiếng mắng vợ của La kệt xin nữa! Cái thằng cha này thật không ra gì cả”.

La kệt xin lăm bậm nói: “Con mụ phá nhà ấy, lãng phí của cải một cách ngu ngốc, có thể không mắng được sao?”.

Mấy người phụ nữ thấy anh ta ngửa mặt liền người này một câu người kia một câu châm chọc anh ta: “Vợ anh lại ăn nhiều hơn nửa bát à? Hay là nấu canh lại cho nhiều hơn hai thìa muối?”, “Chắc chắn là lúc khâu quần cho anh ta lại khâu thêm vài đường nữa, nên lãng phí tiền bạc đây”, “Chưa từng thấy người đàn ông nào như thằng cha này”.

La kệt xin tức khí nói: “Hôm đó ăn tối, cô ta làm rơi cả một nửa to chiếc bánh màn thầu xuống đất, bị con chó cắn mất một miếng. Tôi bảo mang ra

giếng rửa đi, để đấy rồi mai ăn, cô ta lại sợ bẩn, nhân lúc tôi không để ý, lén đưa cho thằng ăn xin bên ngoài, như thế còn chưa đủ bại sản sao?!”.

Mọi người đều phá lên cười ngặt nghẽo.

Hạ Ngọc Cẩn cũng cười theo mọi người, nhưng trong đầu tự nhiên lóe lên ý nghĩ, hỏi: “Người ăn mày đó ở đâu?”.

La kệt xin vội vàng gật đầu cúi người nói: “Cái tên ăn mày khốn kiếp đó, có được cái bánh màn thầu rồi lẫn lộn. Nếu không phải là nửa đêm tôi mới phát hiện ra là cái bánh màn thầu không thấy đâu nữa thì tôi đã quyết không tha cho hắn”.

Hạ Ngọc Cẩn lại hỏi: “Hắn thường xuyên lang thang ở gần đây phải không?”.

La kệt xin nói: “Vâng ạ! Mấy mục đàn bà ở quanh đây hoang phí nhiều, người ta không biết hắn thường trốn ở đâu, bình thường không nhìn thấy hắn nhưng hễ ngửi thấy mùi cơm là hắn bắt đầu lê lét đến gõ cửa ngay”.

Hạ Ngọc Cẩn nghĩ một lúc rồi hỏi: “Người thật sự không biết hắn sống ở đâu hả?”.

La kệt xin: “Điều này... tôi không rõ lắm ạ!”.

Hạ Ngọc Cẩn lấy ra một lượng bạc hươ hươ trước mặt hắn sau đó rút lại: “Không biết hả, thế thì thôi vậy”.

“Vợ tôi nhất định biết! Quận Vương đại nhân đợi tôi...”. La kệt xin nhảy lên, lách qua đám đông còn nhanh hơn thỏ, chạy được vài bước, anh ta lại quay lại cảnh cáo mọi người: “Tiền thưởng là của ta, ai dám cướp thì ta sẽ liều mạng với người đó!”. Hắn ta nhân lúc mọi người còn chưa kịp phản ứng, vội vàng chạy về nhà. Một lúc sau hắn lại lao tới, ngồi lẩn trên đất, thở hổn hển, sau đó nhìn chăm chặp vào tay đang cầm ngân lượng của Hạ Ngọc

Cần, vô cùng cảm kích nói: “Vợ tôi nói, tên đó rất đáng thương, sau khi mẹ mất, không có nơi ở cố định, lại sợ chó dữ, nên ghép vài tấm gỗ ở trên cành cây đa lớn gần đây rồi ngủ ở trên đó”.

Hạ Ngọc Cần ném lượng bạc cho hắn ta rồi cười nói: “Cho vợ người mua màn thầu đấy”.

La kệt xin vui mừng tột độ trong tiếng cười của mọi người.

Diệp Chiêu dăm chiêu ngẩng đầu nhìn lên cái cây to ở ngay gần đó, nhảy vọt lên mái nhà, nhảy thêm vài bước đã lên tới đầu ngọn cây. Ở trên cây đa, có vài sợi dây thừng to kết lại với nhau thành một tấm lưới, giống như một chiếc giường mắc giữa các cành cây, trên đó có miếng đệm rách, phía bên trên còn dùng dây vải buộc vài tấm gỗ dùng để che mưa, lại còn một miếng xương gà đã gặm được quá nửa.

“Không có người”. Diệp Chiêu thò đầu ra khỏi đám lá cây rậm rạp.

“Trừ phi chạy rồi?”. Ngư thông phán lăm bậm nói: “Tại sao mấy hôm nay lúc chúng tôi đi gõ cửa từng nhà để thẩm tra lại chưa từng nhìn thấy người này bao giờ?”.

Diệp Chiêu nói: “Ở trên cây tầm nhìn rất rõ, có thể hắn ta đã nhìn thấy gì đó, nên trong lòng sợ hãi bỏ trốn rồi”.

Ngư thông phán vò đầu bứt tai tức giận nói: “Sao tôi lại có thể bỏ qua chi tiết này chứ?”.

Hạ Ngọc Cần an ủi: “Không sao, đừng quá thất vọng, người vẫn là một vị quan tốt, chỉ có điều hơi bảo thủ nguyên tắc một chút, không ngờ ở trên cây có người sống cũng là bình thường, sau này phải học tập ta, phải điều tra cả những chi tiết nhỏ mới được”.

Ngưu thông phán trở lại vẻ bình thường, than thở nói: “Đúng vậy, trên cây có người sống tôi chưa nghe thấy bao giờ, đúng là tại hạ quan sơ ý. Hạ Quận Vương thật may mắn, tiện tay phá một vụ án, manh mối tóm được dễ dàng, thật là một cao nhân được trời phật phù hộ”.

Hạ Ngọc Cẩn không ngại ngần nói to: “Đừng ghen tức, vận may cũng là một kiểu thực lực đấy”.

Ngưu thông phán tán đồng: “Đáng tiếc là hạ quan không có phúc phần ấy”.

Hạ Ngọc Cẩn hình như không nghe ra sự châm chọc trong lời nói của ông ta, cười hì hì nói: “Người phải chằm chỉ thắp hương cầu khẩn, không chừng thần phật cũng phù hộ cho người đó”.

Ngưu thông phán dăm chiêu, hỏi Diệp Chiêu vừa nhảy từ trên cây xuống: “Tướng quân chưa từng thắp hương phải không?”.

Diệp Chiêu đáp không cần suy nghĩ: “Ừ”.

Không thắp hương có nghĩa là thần phật không phù hộ, thần phật không phù hộ có nghĩa là vận may không tốt, vận may không tốt nên mới lấy phải cái đồ gây rối vô lý này.

Hạ Ngọc Cẩn nghe ra ẩn ý trong đó, không có cách nào để biện bạch, đành giận dỗi ngồi một mình trong góc xem Ngưu thông phán sai người đi khắp nơi tìm tung tích của tên ăn mày.

Qua nửa canh giờ, dường như Diệp Chiêu cuối cùng cũng nghĩ lại, mở miệng nói: “Thật ra vận may của ta cũng không tồi”.

Hạ Ngọc Cẩn cảm thấy khó hiểu trước tốc độ phản ứng của Diệp Chiêu, sau đó dương dương tự đắc nhìn Ngưu thông phán có ý chứng tỏ trước tất cả mọi người là vợ mình đang bảo vệ mình, hỏi: “Người thấy chưa?”.

Ngưu thông phán còn đang lo bố trí người, kiểm tra tin tức, bặt rợn đến nỗi quên bém chuyện vặt lúc này, ngờ ngác một lúc, tướng Hạ Ngọc Cẩn đang nói về thân thể của mình, vợi vàng cảm thán nói: “Diệp tướng quân tuy lúc nhỏ không may mắn, nhưng trên chiến trường luôn giành được thắng lợi, bảo vệ xã tắc Đại Tần, báo thù mối hận, sau đó công thành danh toại, vận may tất nhiên là không kém rồi”.

Diệp Chiêu hết cách xua xua tay.

Hạ Ngọc Cẩn chẳng có ai để ý đến, cũng chẳng có việc gì làm, tiếp tục ngồi xuống một góc, âm thầm suy nghĩ sau này nên dùng những thủ đoạn hiểm độc nào để bắt nạt cô vợ lưu manh của mình trên giường.

TƯỚNG QUÂN Ở TRÊN, TA Ở DƯỚI

Quất Hoa Tán Lý
www.dtv-ebook.com

Chương 41: Nghi Ngờ Cộng Lại

Tốc độ làm việc của Ngưu thông phán rất nhanh, thuộc hạ cũng rất có năng lực. Chưa đến nửa ngày, sau khi Hạ Ngọc Cẩn cắn xong ba đĩa hạt hướng dương, uống hết hai bình trà thì Ngưu thông phán đã lôi được cái tên ăn mày bần như vừa từ dưới cống chui lên ở một cái hốc nằm ngay dưới chân cầu.

Tên ăn mày mặc một chiếc áo rách bóc ra mùi hôi thối nồng nặc. Hắn gầy đến nỗi chỉ còn da bọc xương, tưởng như chỉ cần bị gió thổi một cái là nằm lăn quay ra được. Toàn thân trên dưới chỉ còn lại đôi mắt trắng đen rõ ràng, trông còn chút ít sức sống. Hắn đứng lóng ngóng trước mặt một ông quan trẻ trung xinh đẹp chắc rất lợi hại, một ông quan mặt đen và một ông quan đấng đấng sát khí, run rẩy, răng va vào nhau lập cập, nửa chữ cũng không thốt ra được. Cho đến khi tên lính đứng sau đá một cái vào chân, mới vội vàng quỳ xuống, dập đầu liên tục, nước mắt kéo thành hai vệt đất dài trên má. Những người không biết rõ mọi việc mà nhìn thấy, chắc hẳn tưởng hẳn ta đang bị tra khảo cực hình ghê lắm.

Hạ Ngọc Cẩn bịt mũi, xua xua tay: “Lôi đi nhanh lên”.

Ngưu thông phán mới gặp Hạ Ngọc Cẩn nửa ngày đã biết bản tính cậu ta, lại thêm Hoàng thượng không quản lý, Diệp Chiêu cũng không nói gì, vì thế Ngưu thông phán chẳng buồn để ý đến thân phận Quận Vương của Hạ Ngọc Cẩn. Thấy một người đàn ông hơn hai mươi tuổi đầu mà còn không đáng tin bằng đứa cháu trai tám tuổi của mình, ông ta bèn tức giận trách móc: “Việc còn chưa hỏi, cậu vội cái gì?”.

Hạ Ngọc Cẩn tức giận: “Nhà người cứng nhắc như mấy bà già, hỏi tội chắc phải mất nửa ngày, đến lúc đấy mũi của ta đã bị tịt từ lâu rồi! Mau lôi hăn ta đi tắm rửa sạch sẽ! Thay cho hăn một bộ quần áo sạch sẽ, rồi quay lại hỏi chuyện sau”.

Ngưu thông phán khịt khịt mũi coi thường: “Mới có tí khổ mà không chịu được, thế thì làm sao mà làm việc lớn được?”.

Hạ Ngọc Cẩn mặc kệ ông ta, tự mình dặn dò thủ hạ: “Thay cho hăn bộ quần áo dày dày một chút. Nói với hăn, nếu ngoan ngoãn nghe lời tắm rửa thì ta sẽ cho hăn ăn cơm”.

Tên ăn mày chạy trốn mấy ngày, đói đến nổi mờ cả mắt, thấy thà làm thầy ma chết no còn hơn là thầy ma chết đói. Nghe nói đến ăn bèn ngẩng phắt đầu lên hỏi: “Cơm trắng ạ?”.

Hạ Ngọc Cẩn đáp: “Ừ, cơm trắng”.

Tên ăn mày hưng phấn đến nổi bụng sôi réo lên, vội vã hỏi: “Mấy bát ạ?”.

Hạ Ngọc Cẩn ngẫm nghĩ rồi khinh bỉ nói: “Ông đây mời khách đều mời tổ yến vây cá, lại còn hẹp hòi với người sao? Tất nhiên là có thịt, đảm bảo ăn no”.

Diệp Chiêu tủm tủm cười, Ngưu thông phán không nói gì nữa.

Mấy tên lính nhanh chóng lôi tên ăn mày đi tắm và cho ăn cơm.

Sau cùng, Mạnh ngự y hùng hục vác một hộp thuốc đi vào Viện tuần sát, cho tên ăn mày uống ba viên thuốc tiêu thực, kê vài phương thuốc chữa bệnh bội thực, ấm ức liếc nhìn Hạ Ngọc Cẩn rồi nhanh chóng chuồn đi.

Ngưu thông phán tức giận trừng mắt nhìn Hạ Ngọc Cẩn.

Hạ Ngọc Cẩn càng uất ức: “Ai biết hẳn ta có thể ăn nửa cái đầu lợn và ba bát cơm chứ...”

Tên ăn mày nhờ sự trợ giúp của thuốc tiêu thực, hồi tỉnh lại, yếu ớt hỏi: “Quan lão gia, bụng của tôi hình như không bị trướng lên nữa rồi, cái màn thầu đó, tôi mới ăn có một nửa...”

Ngươi thông phán lập tức bước lên trên, nhân từ nói: “Người ngoan lắm, đừng sợ. Nếu buổi tối bốn hôm trước, người ở trên cây nhìn thấy nhà Lý đại sư xảy ra chuyện gì, Hạ Quận Vương tấm lòng Bồ tát, nhất định sẽ cho người ăn no cả đời”.

Hạ Ngọc Cẩn hét lên: “Này! Sao lại lấy tiền của người khác làm từ thiện thế hả?”.

Ngươi thông phán đờm mất cả kiên nhẫn, vội đưa tay đẩy cậu ta lùi lại phía sau.

Tên ăn mày được thức ăn cổ vũ dũng khí, nuốt nuốt nước bọt, nói nhỏ: “Buổi tối hôm đó, trăng rất tròn. Tôi ăn một cái màn thầu, bụng vẫn rất đói, vì thế nửa đêm đã tỉnh dậy, ngồi trên cành cây gặm xương. Sau đó tôi nhìn thấy một cái bóng đen rất cao lớn, bay trên các mái nhà như chim vậy, bay vào nhà Lý đại sư. Qua một lúc, cái bóng đen đó từ trong nhà đi ra, cúi đầu xuống, trong tay cầm một cây kiếm, lấy cái gì đó lau lau, cây kiếm bỗng trở nên sáng quắc. Tôi thấy có gì đó không đúng, vì thế không dám gây ra tiếng động. Ngày thứ hai nghe thấy Lý đại sư đã chết rồi, quan phủ đi khắp nơi thăm vấn, tôi rất sợ, vì thế mới trốn đi...”.

Diệp Chiêu hỏi: “Bóng đen ấy cao bao nhiêu?”.

Tên ăn mày nhìn Diệp Chiêu và ước lượng: “Hình như cao hơn quan lão gia một chút”.

Hạ Ngọc Cẩn cảnh giác, nạt nộ quát: “Cái gì mà lão gia? Gọi là phu nhân!”.

Tên ăn mày sợ đến nỗi gật đầu liên tục: “Vâng ạ, phu nhân!”.

Hạ Ngọc Cẩn thở hắt ra, bực mình nên phải dạy dỗ ngay cho cái tên nhãi nhép có mắt mà không thấy núi Thái Sơn này. Sau cùng hùng hổ hỏi: “Người có nhìn thấy mặt của tên đó không? Nếu không nhìn thấy, sau này ăn cơm không cho thịt!”.

Ngưu thông phán trách móc: “Trời tối, đầu thì cúi, sao có thể nhìn rõ mặt chứ?”.

Tên ăn mày quả quyết nói: “Tôi nhìn thấy! Tôi không cẩn thận làm rơi miếng xương gà đang gặm xuống đất, hắn ta đi tới, lật cục xương dưới đất lên xem, sau đó nhìn lên cây! Tôi vội vàng kêu vài tiếng mèo hoang gọi xuân, hắn ta chửi rủa vài tiếng rồi đi mất”.

Diệp Chiêu vội vã hỏi: “Tướng mạo người đó thế nào?”

Tên ăn mày do dự một lúc, khuôn mặt lộ rõ sự sợ hãi: “Hắn ta... hắn ta không giống người, hung thần ác sát, tóc tai rũ rượi, tết thành vài cái đuôi sam nhỏ, ánh mắt lộ ra hung ác, mũi khoằm, giống... giống quỷ! Không, hắn ta nhất định là quỷ! Vì thế mới có thể bay trên trời, đi khắp nơi hại người”.

Hạ Ngọc Cẩn đắc ý huých huých vào lưng của Ngưu thông phán: “Sao hả? Ta phá án khá lợi hại phải không?”.

Ngưu thông phán bắt đầu suy nghĩ nghiêm túc xem liệu có nên bảo vợ anh ta thay anh ta đến chùa chăm chỉ khấn bái để thay đổi vận may hay không.

Cái mũi và hình dáng của người mà tên ăn mày miêu tả đều rất giống người Đông Hạ.

Hoàng tử Y Nặc là người dẫn đầu sứ đoàn Đông Hạ, đến đây vì mối giao hảo giữa hai nước, mấy ngày nay đều biểu hiện rất tốt. Không những ông ta quản lý thuộc hạ rất chặt, nghiêm cấm bọn họ tự ý ra ngoài, mà đối với sự tiếp đón thường trực của các quan viên cũng đều biểu hiện vô cùng vui vẻ, không hề để bụng. Thịnh thoảng có viên quan không thoải mái với việc năm đó Đông Hạ đã giúp Man Kim, châm chọc anh ta vài câu, anh ta vẫn nở nụ cười nồng hậu, chưa bao giờ cãi trả lại, cũng không để trong lòng. Biểu hiện như thế, thực sự rất khó để tìm cớ vu anh ta phạm tội và yêu cầu điều tra.

Hơn nữa cho dù điều tra ra anh ta giết người, cho tất cả mọi người biết anh ta là cáo đội lột cừu, nhưng nếu không đưa ra được bất kỳ chứng cứ nào về âm mưu tạo phản Đại Tần, thì cũng không thể tùy tiện xử phạt, nếu không sẽ gây ra chiến tranh giữa hai nước. Hơn nữa lại vừa trải qua tám năm chinh phạt Man Kim, cả nước bị ảnh hưởng, quân thần và trăm họ Đại Tần vẫn chưa hoàn toàn hồi phục được, chắc chắn không ai muốn nhìn thấy cảnh này.

Hạ Ngọc Cẩn đoán: “Nói không chừng hẳn ta đang giở trò, muốn xâm chiếm Đại Tần của ta”.

Ngưu thông phán: “Chứng cứ đâu?”.

Hạ Ngọc Cẩn: “Vật làm giả của Lý đại sư nhất định là rất quan trọng”.

Ngưu thông phán hỏi: “Đồ vật đâu?”.

Hạ Ngọc Cẩn suy nghĩ khá lâu rồi vỗ tay nói: “Dù sao tên ăn mày đã nhìn thấy bộ dạng của hung thủ, để hẳn ta gặp người của sứ đoàn Đông Hạ, sau đó chỉ ra rồi tra xét”.

Ngưu thông phán đáp: “Đường đường là Hoàng tử một nước, việc liên quan đến quốc thể, nói thăm tra là cho người thăm tra được chắc?”.

Hạ Ngọc Cẩn chuyển hướng khác, vui mừng nói: “Tôi sẽ bao hết Hạnh Hoa Lâu, gọi vài chục kỹ nữ và nhạc công đến, sau đó mời hết bọn họ tới, uống rượu nghe nhạc, rồi cho tên ăn mày mặc bộ quần áo người hầu, cùng ta đi một vòng xung quanh để nhận ra hung thủ!”.

Ngưu thông phán hỏi: “Người lấy lý do gì để mời người ta uống rượu chứ?”.

Hạ Ngọc Cẩn nghĩ rất lâu, Diệp Chiêu im lặng từ nãy đến giờ cuối cùng mở miệng nói: “Năm đó bọn ta gặp nhau trên chiến trường, anh ta nói không đánh không biết nhau, cũng coi là có duyên, muốn mời tôi uống rượu. Tôi có thể tìm lại lý do hồi xưa ở Mạc Bắc, lại gọi thêm mọi người trong sứ đoàn của anh ta, mở một buổi đại yến, mọi người cùng nhau uống rượu vui vẻ là được”.

Ngưu thông phán tán thưởng nói: “Kế này của tướng quân thật là diệu kỳ”.

“Không được!” Hạ Ngọc Cẩn nhớ tới Y Nặc. Thăng cha Đông Hạ to như con gấu đó hình như có ý với vợ mình. Diệp Chiêu tửu lượng vốn kém cỏi, hơn nữa trong bữa tiệc lại còn có mấy cô kỹ nữ xinh đẹp nhảy múa, lập tức trong đầu Hạ Ngọc Cẩn nghĩ ngay đến nguy hiểm: “Vợ tôi chuyên để cùng người khác uống rượu hoa sao? Uống say thì sao?”.

Diệp Chiêu hỏi: “Thế anh nói làm thế nào bây giờ?”.

Hạ Ngọc Cẩn nghĩ rồi, quyết định liều chết, vỗ ngực nói: “Ta sẽ uống cùng!”.

Diệp Chiêu khuyên nhủ: “Người Đông Hạ thích uống rượu, tửu lượng của ai cũng tốt, anh không uống lại được đâu”.

Ngưu thông phán cũng khuyên: “Quận Vương, đừng quá miễn cưỡng. Ngài việc gì phải chịu khổ thế? Dù sao những chuyện đại sự đã có tướng quân gánh đỡ rồi”.

Hạ Ngọc Cẩn không dám nói ra mục đích chính, đành phải giả vờ nghiêm giọng tuyên bố: “Diệp Chiêu có lợi hại đi nữa thì cũng là vợ ta! Nam nhi đại trượng phu thì không thể để vợ mình phải chịu uất ức ở bên ngoài! Nếu không ta còn là đàn ông nữa không?!”.

Diệp Chiêu vỗ vai cậu ta, cười nói: “Đúng là hảo hán! Có khí phách! Ý tốt này của phu quân ta xin ghi nhận trong lòng”. Cô ấy nghĩ ngợi một lát lại nhắc nhở: “Có điều lần này ta đã điều tra qua, Hoàng tử Y Nặc thực sự đã từng chơi kỹ nam, trưởng thị vệ bên cạnh anh ta cũng vậy, anh uống rượu cùng anh ta phải cẩn thận một chút, đừng để bị người ta chuốc say rồi lợi dụng đấy”.

Hạ Ngọc Cẩn ghê tởm đến nổi mặt mũi tái xanh, cậu muốn hỏi bây giờ hối hận liệu có kịp không?

Nhìn thấy vợ chồng Hạ Ngọc Cẩn tình cảm dạt dào, không khí ôn hòa, Ngưu thông phán bỗng nhiên thấy hơi cảm động. Một người ăn chơi nổi tiếng như Hạ Ngọc Cẩn mà cũng hiểu tình thâm ý trọng, không để ý đến lời đồn đại, không để ý đến miệng người đáng sợ, cam tâm tình nguyện bảo vệ người vợ hồ cái hung thần nhất toàn Đại Tần, thật đúng là một đôi vợ chồng tâm đầu ý hợp. Trong khi đó bản thân ông ta lại mãi việc công, từ lâu đã lạnh nhạt với người vợ hiền thực của mình, lại còn thường xuyên trách móc đối phương, nhưng bà lại không hề oán trách, thật là đáng kính phục. Lát nữa tiện đường đi ta phải mua ít đồ trang sức, đem đến chính phòng tìm bà ấy nói vài câu tình cảm, nếu không lại phá hỏng tình nghĩa vợ chồng thì chẳng bằng cái đồ ăn chơi kia.

Nghĩ đến đây, ông ta thay đổi hẳn cách nhìn với Hạ Ngọc Cẩn vài phần, ca tụng nói: “Quận Vương trọng tình trọng nghĩa, thật là nam nhi, đại

trượng phu, là tôi đã trách sai người rồi”.

Hạ Ngọc Cân lập tức nuốt lại những lời hối hận, cố gắng gượng cười:
“Nói hay lắm, nói hay lắm...”.

TƯỚNG QUÂN Ở TRÊN, TA Ở DƯỚI

Quất Hoa Tán Lý
www.dtv-ebook.com

Chương 42: Dã Tâm Của Sói

Sứ đoàn Đông Hạ đến thăm Đại Tần đã được bảy ngày, chỉ còn ba ngày nữa sẽ trở về, vì vậy việc bắt giữ hung thủ phải tiến hành rất nhanh chóng.

Hạ Ngọc Cẩn và Diệp Chiêu lập danh sách khách mời với tốc độ nhanh nhất, gọi đến tất cả những người có liên quan, bảo bọn họ tạm dừng tất cả những công việc khác, cả đêm đưa người đi để làm xong việc này.

Địa điểm chọn thiết yến là khu vườn mà Hoàng thượng đã ban cho Diệp Chiêu để nghỉ hè, ở gần núi gần sông, phong cảnh tuyệt đẹp. Bấy giờ mùa xuân vừa mới đi qua. Những cây liễu ven hồ vừa ra đọt lá mới. Trên sườn núi, đầu này trồng hoa đào, đầu kia trồng hoa lê, phấn hồng tuyết trắng, hợp lại thành một khối thống nhất, điểm xuyết đây đó là những bông hoa tươi tắn và rực rỡ. Đây đúng thật là khoảng thời gian mọi vật tràn trề sức sống nhất trước khi phai nhạt dần đi.

Hoàng tử Y Nặc nhận được thiệp mời của Hạ Ngọc Cẩn, vốn dĩ chẳng coi ra gì bèn vứt sang một bên. May mà người quản gia đưa thư hiểu ý, nhanh nhẩu bổ sung thêm: “Là Quận Vương và tướng quân cùng kết hợp mời Hoàng tử tham dự đấy ạ!”. Sự việc lập tức thành công, Hoàng tử vội cầm lấy tấm thiệp, vui vẻ tỏ ý sẽ đưa tất cả mọi người trong sứ đoàn đi tham gia yến tiệc của Nam Bình Quận Vương.

Hạ Ngọc Cẩn nghiêng răng nghiêng lợi trước lòng lang dạ sói của hãn.

Đến ngày tổ chức yến tiệc, rất nhiều tấm thảm dệt tinh xảo dùng để thiết tiệc được trải bên dưới các cây lê và cây đào để khách mời có thể tùy ý ngồi

xuống. Các a hoàn xinh đẹp và những em bé dễ thương bê các bình rượu, mặc những bộ quần áo đẹp sắc sỡ đi lại như đàn bướm. Tiếng nhạc du dương dập dìu trong làn gió mang đầy hương hoa thơm ngát. Và giữa khung cảnh nên thơ đó là những cô vũ nữ xinh đẹp đang tươi cười múa hát.

Hạ Ngọc Cẩn với tư cách là chủ nhân bữa tiệc, tay cầm chiếc bình bằng vàng, đích thân tiếp đãi Hoàng tử Y Nặc. Không để anh ta kịp nói liền rót luôn cho anh ta ba chén đầy loại rượu mạnh nhất, vô cùng cảm khái cười nói: “Hoàng tử tướng mạo như “gấu”, thật khiến người khác khâm phục, ngày mai chia tay, không biết ngày nào mới có cơ hội gặp lại”.

Hoàng tử Y Nặc lập tức chân thành cầm chén đáp lễ: “Tướng mạo của Quận Vương mới khiến người khác kinh ngạc, thật khó lòng quên được, nghĩ tới sau này xa cách vạn dặm, càng khó gặp lại, thật là buồn bã sâu sắc”.

Hạ Ngọc Cẩn nâng chén: “Chúc Hoàng tử trăm trận trăm thắng”.

Y Nặc đáp: “Quận Vương anh hùng”.

Hai người vừa cười, vừa uống rượu, vừa dùng những thứ ngôn ngữ khác nhau chửi thầm mườì tám đời tổ tông của đối phương, vô cùng vui vẻ.

Diệp Chiêu có không ít những binh lính cũ của cô tới tham dự yến tiệc, bọn họ lần lượt bước lên trước chúc rượu Hoàng tử Y Nặc.

Hoàng tử Y Nặc không ngại từ chối, uống liền hai ba mươi chén. Thấy mở tiệc đã hơn một canh giờ, không nhìn thấy bóng dáng Diệp Chiêu bèn thắc mắc hỏi Hạ Ngọc Cẩn: “Tướng quân chắc còn đang giải quyết công việc?”.

Hạ Ngọc Cẩn từ từ nói: “Cô ấy đến lâu rồi”.

Hoàng tử Y Nặc không hiểu: “Đã đến rồi, sao không thấy nhỉ?”.

Hạ Ngọc Cẩn chỉ về phía cái lều bạt trên đồi, cười như con hồ ly nói: “Phu nhân đang tiếp khách nữ, không tiện gặp khách nam”.

Tất cả những người khách nghe thấy câu nói này đều ngơ ngác nhìn nhau, hình như không thể hiểu được hàm ý của nó.

Hạ Ngọc Cẩn từ từ đặt ly rượu xuống, đau khổ lắc lắc đầu, dùng khẩu khí của một đứa trẻ ba tuổi giải thích với cái bọn man di mọi rợ này: “Con gái Đại Tần của chúng tôi rất coi trọng phép tắc. Buổi tiệc thưởng hoa hôm nay có không ít người là phu nhân của các quan viên và thiên kim tiểu thư, không nên ngồi lẫn với đàn ông, vì vậy phu nhân của ta cùng với bọn họ mở một buổi tiệc khác trên đồi, cùng nhau nói chuyện gia đình, tranh luận về quần áo và đồ trang sức, cũng là một ngày vui vẻ”.

Mọi người lại im lặng.

Hạ Ngọc Cẩn hạ giọng hỏi: “Trừ phi mọi người muốn thấy mấy bà vợ và mấy cô đại tiểu thư đó? Như thế này không tốt sao? Liệu có ý đồ đen tối gì...”.

Mọi người vẫn im lặng.

Hạ Ngọc Cẩn an ủi nói: “Yên tâm, mọi người đều muốn nhìn thấy mỹ nhân, ta đã mời mấy ca kỹ và hoa nương nổi tiếng ở Tần Hà, ai ai cũng xinh đẹp mê hồn, đảm bảo các vị đại trượng phu không sợ vợ ở đây có thể vui vẻ trở về!”.

Hoàng tử Y Nặc không tỏ vẻ gì phản đối, cười hiền lành nói: “Diệp tướng quân làm sao có thể trò chuyện với những người phụ nữ bình thường chứ?”.

Hạ Ngọc Cẩn tán đồng: “Phu nhân tôi thực sự có tiếng là hung hãn, nghe nói Hoàng tử trước đây đã từng giao chiến với cô ấy, không biết trải nghiệm cụ thể thế nào nhỉ? Nói cho mọi người nghe đi?”.

Hoàng tử Y Nặc kiêu dũng thiện chiến, cả đời chỉ bại một lần, lại bại dưới tay một người con gái, thật là một nỗi sỉ nhục lớn.

Hắn cảm tức lén nắm chặt bàn tay, hơi thở gấp gáp, chỉ hận một nỗi không xé được cái tên khốn nạn không biết điều này thành hai mảnh. Hạ Ngọc Cẩn lại còn vờ không biết sống chết tiếp tục hồn nhiên khoe khoang: “Diệp Chiêu tuy lời nói cử chỉ không được dịu dàng lắm, nhưng ở nhà cái gì cũng nghe ta hết, rất là hiền thực. Ta thực sự không hiểu được năm đó cô ấy rốt cuộc là một người hung hãn thế nào, mới có thể uy chấn Mạc Bắc, khiến đàn ông ai ai cũng khiếp sợ”.

“Điều này thật không đơn giản?” Thu Lão Hồ lão đà lão đảo bước tới, nháy mắt với Hoàng tử Y Nặc nói: “Bị cô ấy đánh cho một trận là biết sợ ngay mà”.

Tất cả mấy viên quan lại của Đại Tần đều phá lên cười sảng khoái.

Hạ Ngọc Cẩn vẫn tỏ vẻ ngây thơ hỏi: “Ta nói sai gì sao?”.

Rất nhanh, Hoàng tử Y Nặc đã khôi phục lại nhịp thở bình thường, nụ cười chân thành trên mặt hắn vẫn không hề thay đổi. Hắn nói mấy câu bắt chước khẩu âm của Đại Tần cười thoải mái nói: “Này phong của Diệp tướng quân, từ lâu đã khiến người khác vô cùng khâm phục. Hạ Quận Vương có thể chinh phục tướng quân, càng khiến người ta khâm phục hơn. Trước đây Đông Hạ nghe lời vu khống, đi giúp Man Kim, thực sự có phần hổ thẹn, bây giờ mọi người là bạn bè tốt của nhau, thì không nên nhắc lại nữa, kéo lại tổn thương đến tình cảm của nhau”.

Hạ Ngọc Cẩn ngoài mặt cười nhưng trong lòng không cười tiếp tục mời hắn thêm một ly rượu.

Những quan viên Đại Tần khác, đại bộ phận nhìn người Đông Hạ đều cảm thấy rất ngứa mắt, thấy hắn bị sỉ nhục như vậy, ai nấy đều rất hả hê. Mọi người thấy sự nhẫn nhịn ngấm ngấm của hắn đều dự cảm được đây chỉ

là sự yên bình trước cơn bão sắp xảy ra. Có vài tráng sĩ đem theo con gái hay mấy cô vợ trẻ đến dự tiệc, họ đã cùng với Diệp Chiêu đánh trận vài năm, đã chứng kiến tác phong hung hãn của cô, cách thức cầm quân lạnh lùng vô tình của cô, quen với thân phận đàn ông của cô, trong vòng vài tháng ngắn ngủi rất khó để thay đổi quan niệm. Trong lòng họ vẫn coi Diệp Chiêu là một vị tướng quân không thể bị đánh bại trên chiến trường và tình trường. Sau đó nhớ lại ánh mắt rực lửa của những người con gái ở Mạc Bắc khi nhìn thấy tướng quân, lại nghĩ đến vợ mình và con gái lúc này đang uống rượu trêu đùa với cô ấy, trong lòng cảm thấy ghen tuông nhưng không thể nói ra thành lời. Họ vừa lo cấp trên cướp mất vợ mình, lại lo vợ mình muốn rơi vào tay cấp trên, đằng nào cũng thấy lo cả nhưng chẳng ai dám nói ra, đành uống thêm vài ly rượu giải sầu.

Tên ăn mày thay bộ quần áo người hầu, trông cũng rất sáng sủa. Hắn ta chạy đi chạy lại trong bữa tiệc, bưng bê thức ăn để che giấu đi mục đích chính, ngoài việc thỉnh thoảng chảy nước miếng khi nhìn thịt cá trong đĩa, thì làm việc cũng coi là tận tâm. Sau khi hắn đã quan sát hết mọi người trong bữa tiệc liền chạy lên sườn đồi, tìm tướng quân để bẩm báo.

Sứ đoàn Đông Hạ không đem theo phụ nữ, trên núi đều là con gái Đại Tân.

Diệp Chiêu đang ngồi giữa mấy người phụ nữ, trên tay cầm một ly rượu, thái độ giả dờ vô cùng vui vẻ nghe mọi người xung quanh chuyện phiếm. Khi tên ăn mày xuất hiện bên ngoài cửa lều, Diệp Chiêu biết việc điều tra đã có kết quả nên kiếm đại một cái cờ để chuồn ra ngoài, kéo tên ăn mày ra một góc khuất dò hỏi tình hình.

Tên ăn mày sợ hãi lắc đầu: “Cái tên quý đó... không thấy đến”.

Diệp Chiêu nói: “Sứ đoàn Đông Hạ kể cả Hoàng tử là một trăm bốn mươi bốn người, tất cả đều đến đủ, sao lại không có chứ?”

Tên ăn mày rụt cổ lại: “Thật sự không có... Bọn họ trông đều rất xấu, đầu lại rất cao, nhưng không thấy cái tên quý dọa người mà tôi nhìn thấy hôm đó, dưới mắt của tên quý đó còn có một vết sẹo nữa”.

Thu Hoa và Thu Thủy tới báo: “Quân sư nói, trong sứ đoàn Đông Hạ thiện dùng dao tay trái hoặc cả hai tay tất cả chỉ có năm người, buổi tối hôm đó đều không ai ra ngoài. Duy nhất một người ra ngoài là một thị vệ, đi đến cửa hàng bán rượu trắng mua một cân tai lợn ngâm giấm và ba chai rượu mạnh, nơi này cách rất xa với ngõ Yến Tử, cũng khó mà động thủ”.

Trừ phi đều suy đoán sai?

Diệp Chiêu chìm sâu vào suy nghĩ.

Bên đó, Hoàng tử Y Nặc tâm trạng không tốt, uống rượu nhiều rồi, đang mượn rượu giả say, tóm lấy eo Hạ Ngọc Cẩn nói: “Hạ Quận Vương vi nhân lỗi lạc, thật là khiến người khác khâm phục. Ngày mai phải đi rồi, ta thật không nỡ”.

Hạ Ngọc Cẩn vừa vỗ vào tay anh ta vừa nói: “Làm người phải nỡ chứ”.

Hoàng tử Y Nặc lắc đầu quây quây, thở ra hơi rượu cảm thán nói: “Người đẹp à, uống tiếp hai chén nữa đi?”.

Hạ Ngọc Cẩn tức giận ra mặt: “Cút!”.

Hoàng tử Y Nặc vẫn bám lấy không chịu buông: “Người nhất định phải tới Đông Hạ đấy, phải sống trong lều của ta, mời người uống rượu sữa dê ngon nhất, ăn món thịt ngon nhất, hai người thắp nến nói chuyện cả đêm, uống rượu ba ngày ba đêm”.

Hạ Ngọc Cẩn bị sờ soạng khắp người, cảm thấy vô cùng khó chịu.

Trước đây cậu ta bị bọn hành khách trên biển đùa giỡn, kết quả là bị cười nhạo đến giờ. Bây giờ trước sự chứng kiến của bao nhiêu người, lại bị cái tên Hoàng tử bệnh hoạn từ man di tới lên cơn điên rượi đùa giỡn, thì còn bị cười nhạo đến bao nhiêu năm nữa đây? Tình thế khẩn cấp, cậu ta hướng về Thu Lão Hồ ở không xa đó cầu cứu.

Thu Lão Hồ gào to, trượng nghĩa thẳng thắn nói: “Hoàng tử, người không được như thế. Quận Vương là người trong mộng của tướng quân”.

“Người đẹp của tướng quân?”. Hoàng tử Y Nặc vẫn say quá nên hóa hồ đồ.

Hạ Ngọc Cần tức giận cố gắng nháy mắt ra hiệu.

Thu Lão Hồ đầu óc ngu dốt, không hiểu ánh mắt Hạ Ngọc Cần là thế nào liền do dự hỏi: “Là phải... hay là không phải ạ?”.

Hạ Ngọc Cần vô cùng tức giận gào lên: “Tất nhiên không phải!”.

Thu Lão Hồ càng lắp bắp: “Vậy là cái gì?”.

Hạ Ngọc Cần tức nghẹn họng.

Hoàng tử Y Nặc nỉ non bên tai cậu ta: “Chỉ cần là người đẹp là được rồi”.

Hạ Ngọc Cần sợ đến nỗi không dám ngọ ngoậy, may mà những người khác cũng phát hiện ra vấn đề ở chỗ cậu liền bước tới giải cứu.

Hoàng tử Y Nặc không đợi mọi người hỏi han, lập tức lăn ra bàn, rồi khò khò ngủ, trưởng thị vệ vội vàng kéo người đến đỡ anh ta đi nghỉ ngơi.

Trưởng thị vệ và thông dịch của anh ta bước lên trước, ngại ngần giải thích: “Tửu lượng của Hoàng tử không tốt, e là nhìn lầm thân phận của Quận Vương, mong Quận Vương đại nhân độ lượng, không nên tính toán với người say rượu làm gì”.

Trong đám người không biết người Đông Hạ nào hiểu tiếng Đại Tần nói: “Mỹ nhân nhiều quá, Hoàng tử nhìn hoa cả mắt chắc là cũng có lý”.

Hạ Ngọc Cẩn thấy mọi người cười trêu xua tay bỏ đi.

Bọn a hoàn thấy chủ nhân giận, lại không dặn dò bọn họ làm việc, đều không dám đi hầu hạ Hoàng tử Đông Hạ, để tránh gặp đen đủi.

Đợi sau khi xung quanh không còn ai, Hoàng tử Y Nặc lập tức mở mắt, vẻ say sưa đã hoàn toàn biến mất. Anh ta dùng tiếng Đông Hạ hỏi trưởng thị vệ: “Người vừa kết nối được với tên liên lạc rồi hả?”.

Trưởng thị vệ gật đầu: “Vâng, ngày mai trước khi khởi hành việc này sẽ được hoàn tất”.

Hoàng tử Y Nặc ngẩng đầu, nhìn vào triền đồi không xa kia, trong chiếc lều xa hoa đó, tiếng cười của đám đàn bà con gái cứ văng vẳng bên tai. Hắn ta hít một hơi sâu, nhưng không thể giải tỏa được sự phẫn nộ trong lòng mình.

Đại Tần, Hoàng đế, Diệp Chiêu, Hạ Ngọc Cẩn...

Tất cả những nhục nhã mà hắn ta phải chịu, đều trong tương lai không xa nữa sẽ lấy lại gấp trăm gấp nghìn lần.

Không ai là ngoại lệ.

TƯỚNG QUÂN Ở TRÊN, TA Ở DƯỚI

Quất Hoa Tán Lý
www.dtv-ebook.com

Chương 43: Tóm Được Hung Thủ

Ngày hôm sau, Hoàng tử Y Nặc đã trình thư lên Hoàng đế Đại Tần nhận tội vì uống rượu nên đã thất lễ trên gheo Nam Bình Quận Vương.

Do Hạ Ngọc Cẩn diện mạo xinh đẹp, khi làm loạn ở ngoài cũng bị người bên ngoài không biết chân tướng trên gheo qua không chỉ một hai lần, chỉ cần thực sự không bị bắt giữ giam cầm, thì Hoàng thượng cũng không để ý làm gì. Vì thế ông ta an ủi Hoàng tử Y Nặc vài câu cho qua chuyện sau đó hào hứng đi tìm Tống quý phi để nói về chuyện cười mới của đứa cháu.

Hoàng tử Y Nặc đem theo lễ vật đá quý và lông thú hảo hạng, đích thân đến phủ Nam Bình Quận Vương tạ tội với Hạ Ngọc Cẩn.

Hạ Ngọc Cẩn hận hăn đến tận xương tủy, không thèm rót trà, bảo người nhà cho hăn phơi nắng trong vườn hoa hơn một canh giờ, mới ngáp dài ngáp ngắn ra gặp. Hạ Ngọc Cẩn ngồi gác chân lên, chẳng buồn liếc nhìn đối phương, chăm chú uống trà rồi hỏi: “Hoàng tử đại giá tới chơi, có việc gì không vậy?”.

Hoàng tử Y Nặc không hề phật lòng đối với sự thờ ơ của Hạ Ngọc Cẩn. Hăn cúi người xuống thật thấp, trên mặt nở nụ cười hồi lỗi, cho dù Hạ Ngọc Cẩn cay độc thế nào cũng không lấy làm buồn, cứ một mực xin tạ tội. Bọn a hoàn bên cạnh hầu hạ nhìn thấy không chịu được, vào trong phòng mời Diệp Chiêu ra để ngăn cản rắc rối cho Quận Vương gây ra.

Diệp Chiêu nghe thấy thế, vội vàng từ phòng luyện võ chạy tới, chế ngự Hạ Ngọc Cẩn càng lúc càng quá đáng, bảo thị nữ dâng trà thơm lên, chấp

tay hướng về phía Hoàng tử Y Nặc nói: “Lời nói lúc say không coi là thật, Hoàng tử cũng là vô tình mà thất lễ, tâm tính của phu quân tôi thẳng thắn, nhanh tức mà cũng nhanh quên, qua rồi thì thôi, mọi người đều không nên để bụng làm gì”.

Hoàng tử Đông Hạ xét về cấp bậc còn cao hơn Quận Vương một bậc, lại là sứ giả nước ngoài. Hạ Ngọc Cẩn biết đã qua rồi thì khó làm lại được. Thấy đối phương bị coi thường cả nửa ngày mà không có phản ứng gì, nên mất hết hứng thú. Sự bực tức trong lòng cũng giải tỏa được phần nào rồi, bèn nhỏ giọng lầm bầm nói: “Uống rượu say rồi trêu ghẹo người khác là bản tính của võ tướng sao?”.

Diệp Chiêu đáp: “Đúng vậy”.

Hoàng tử Y Nặc bị nói kháy, y bâng khuâng nhìn Diệp Chiêu.

Diệp Chiêu mặt không biến sắc, thản nhiên như không.

Hoàng tử Y Nặc dưng lễ vật lên, cười nói: “Sứ đoàn Đông Hạ sáng sớm ngày mai sẽ quay về nước”.

Hạ Ngọc Cẩn vui vẻ: “Cuối cùng thì cũng về hả? Ta không tiễn được”.

Hoàng tử Y Nặc gật đầu: “Vâng, Quận Vương bận rộn việc công, không cần phải tiễn. Chỉ là tối qua đắc tội bạn bè, trong lòng tôi thấy không thoải mái. Tối nay muốn mời vợ chồng Nam Bình Quận Vương đến Thái Quy Các tửu lâu ăn một bữa cơm, tôi sẽ đứng trước mặt mọi người, tạ tội với Quận Vương, giải tỏa mối hiểu lầm”.

Hạ Ngọc Cẩn lầm bầm: “Ai biết được liệu người có uống say...”.

Diệp Chiêu lén đá nhẹ cậu ta một cái, khiến cậu ta vội vàng im bặt.

Hoàng tử Y Nặc thề thốt: “Chắc chắn sẽ không uống nhiều”.

Hạ Ngọc Cẩn nghĩ tới lời đồn vài tháng nữa cũng khó mà tan biến được, thấy đối phương đã chịu chủ động tạ tội xin lỗi, giải tỏa hiểu lầm, lấy lại được chút thể diện nên ít nhiều cũng có phần cảm động. Thái Quy tửu lâu ở bên bờ sông Tần Hà là địa bàn mà cậu thường xuyên đến đó chơi, rất quen biết với ông chủ ở đó. Hơn nữa Diệp Chiêu lúc nào cũng kè kè bên cạnh cậu ta, không sợ đối phương mượn rượu giả điên bày trò vớ vẩn, bèn đồng ý nhận lời.

Hoàng tử Y Nặc vui mừng cáo từ rời đi.

Đợi anh ta đi xa, Hạ Ngọc Cẩn mới khinh bỉ nói: “Con chồn lông vàng lại cho gà cúng, không yên tâm chút nào”.

Diệp Chiêu nhìn ra cửa lớn, khẳng định nói: “Hắn ta đã nhẫn nhịn năm năm, nịnh nọt khắp nơi, khiến Hoàng hậu kế của Đông Hạ lơi là cảnh giác rồi diệt cả dòng họ bà ta. Hắn đúng là một người không thể nhẫn nhịn hơn được nữa. Bây giờ hắn ta biểu hiện ý tốt với anh, nhất định là có mục đích khác”.

Khóe miệng Hạ Ngọc Cẩn hơi cứng lại: “Chắc không phải là diệt cả họ nhà ta chứ?”.

Diệp Chiêu: “Khó nói lắm”.

Hạ Ngọc Cẩn nhắc nhở: “Họ tộc nhà ta còn có cả Hoàng thượng đấy...”.

Diệp Chiêu im lặng một lúc: “Cũng có thể là y không muốn gây chuyện”.

“Ai biết trong trái tim đen tối của hắn ta chứa đựng cái gì chứ, năm năm sau hãy nói”. Hạ Ngọc Cẩn hỏi: “Điều tra vụ án giết người đã có kết quả chưa?”.

Diệp Chiêu móc từ trong tay áo ra một trang giấy đưa cho cậu: “Tên ăn mày nói dưới khóe mắt hung thủ có một vết sẹo. Ngưu thông phán nghi ngờ

là người từ nơi khác đến sống ở kinh thành, bèn gọi người phác họa đến vẽ ra bức tranh này. Tí nữa sẽ đem dán khắp trong thành để truy tìm kẻ tình nghi”.

Mắt tam giác, mũi khoằm như mỏ chim ưng, miệng rộng, râu ria khắp mặt, trông chẳng khác nào hung thần ác quỷ.

Hạ Ngọc Cẩn nhìn một lúc, cười cười đánh giá: “Hừ... Trình độ của thằng cha phác họa này thật kém cỏi, vẽ cái tên này ba phần giống người bảy phần giống quỷ...”.

Diệp Chiêu không bàn luận gì thêm.

Buổi tối, Thái Quy Các người đông như trẩy hội, mùi rượu tỏa ra ngào ngạt, chỗ nào cũng thấy múa hát. Hoàng tử Y Nặc đặt một phòng có tầm nhìn tốt nhất, gọi món ăn và rượu ngon nhất, còn mời thêm vài người mấy hôm nay hộ tống hãn ngao du là Tạ đại nhân và quan thái sử Ngưu đại nhân tới tham gia cùng.

Diệp Chiêu có thói quen đúng giờ, cô kéo theo Hạ Ngọc Cẩn nên hai người không đến muộn. Sau khi sắp xếp chỗ ngồi thì Hoàng tử Y Nặc lại chậm trễ chưa đến. Đợi hết hai khắc, thông dịch của sứ đoàn Đông Hạ mới hỗn hển chạy tới báo Hoàng tử có việc không thể bỏ được nên sẽ đến muộn nửa canh giờ, mong mọi người thông cảm, đồng thời mang đến mỹ tửu Đông Hạ, khát mong mọi người đừng khách sáo, cứ tự nhiên dùng bữa, uống rượu thoải mái.

Hạ Ngọc Cẩn có phần không vui, nhưng lại không có cách nào khác. Cậu ta dựa vào cửa sổ vẫn vợ nhìn những du thuyền đang neo đậu ở trên sông Tần Hà. Bầu trời đêm đầy sao, đèn sáng như ban ngày, tiếng nhạc vọng vào tai lúc có lúc không, dù sao bất luận là nhìn về hướng nào cũng đều thấy đẹp hơn là nhìn thấy người man di và mấy ông già ngồi cùng bàn. Sau khi

cảnh cáo vợ không được uống rượu Hạ Ngọc Cẩn bỏ lại cho Diệp Chiêu tự ứng phó.

Bỗng nhiên, cậu phát hiện ra ở dưới gốc cây dương liễu có một bóng người to cao, có bộ dáng lén lút lút lút, hình như đang đợi người nào đó. Khi người đó quay mặt lại, đúng lúc ánh đèn trên cây dương liễu chiếu xuống soi rõ một thân hình thô kệch, mắt ba góc trắng dã, chiếc mũi khoằm như mũi chim ưng nghiêng vẹo, sắc mặt hung bạo và đáng sợ, dưới khóe mắt còn có một vết sẹo khá dài. Xấu xí đến nỗi khiến Hạ Ngọc Cẩn giật mình kinh hãi, trong bụng không ngừng than thở, trên thế giới này còn có người tướng mạo ba phần giống người bảy phần giống quỷ như thế, nhìn hình như hơi quen quen.

Hạ Ngọc Cẩn nhìn một lúc, cuối cùng mới nhớ ra, cậu ta móc ra bức phác họa tên giết người từ trong lòng ra, sau khi so sánh, kêu to cảm thán: “Người phác họa này vẽ thật là tinh diệu tuyệt luân, sống động như thật vậy”.

Đúng lúc Hoàng tử Y Nặc từ ngoài cửa vào, tò mò hỏi: “Cái gì mà sống động như thật?”.

“Diệp Chiêu!” Hạ Ngọc Cẩn hét lên, chỉ vào tên nghi phạm ở dưới lầu: “Đi tóm hắn ta đi!”.

“Hả?” Diệp Chiêu vội vàng bỏ cái đùi gà vừa mới gặm được một nửa xuống, lao tới, nhìn đối chiếu với bức phác họa: “Đúng là tìm mãi không thấy, tự nhiên lại bất ngờ mò tới. Thật là không uống công sức tí nào”. Diệp Chiêu hét lên một tiếng, nhảy qua thành lan can, phi thân lao xuống, rút thanh kiếm từ thắt lưng ra xông về phía hung thủ.

Chỉ nghe thấy tiếng xé gió lao vút tới, tên nghi phạm giết người thấy bị tấn công, giật mình không cần giấu giếm rút ngay một thanh đoản kiếm được giấu trong tay áo ra đi chống cự.

Diệp Chiêu nhìn thấy vũ khí, chắc chắn đến ba phần, ra tay càng mạnh.

Nghi phạm giết người tuy được coi là cao thủ giết người, nhưng gặp vận đen đui phạm vào thái tuế, gặp đúng một trong những cao thủ giết người. Sau khi giao đấu ngắn ngủi khoảng mười chiêu, đoản kiếm của hắn bị thanh bảo kiếm của Diệp Chiêu chém đứt liền tìm cách rút lui nhưng bị Diệp Chiêu thừa thắng truy đuổi đến cùng.

Một đấm, tên nghi phạm giết người sớm đã rơi vào cuộc sống người già nhai không được mà nói cũng không rõ tiếng.

Một đá, tên nghi phạm giết người đã có tư cách vào cung làm thái giám, từ đây có lỗi với vợ và bố mẹ.

Lại thêm một đấm một đá, hắn ta nhìn thấy đám đầu trâu mặt ngựa đang vẫy gọi nên vội vàng cầu xin.

Diệp Chiêu nghĩ tới sự vất vả mệt nhọc mấy hôm vừa rồi, cả thể diện đã mất và sự oan ức của Hạ Ngọc Cẩn, máu nóng nổi lên, đá cho hắn một phát bay xa luôn mười mấy trượng. Sau đó lại bước tới kéo lên, lại đá ngã, chửi khê đến nỗi người bên cạnh cũng không nghe thấy: “Chồng của ông cũng là người hãm hại?! Thật là muốn tìm cái chết đây mà!”.

Tên nghi phạm giết người sắp ngất đi rồi, chỉ thiếu một điều đối phương chưa muốn cho chết luôn.

Trên lầu, Hoàng tử Y Nặc dựa vào lan can, hào hứng hỏi: “Còn đang làm gì đấy?”.

“Xem vợ tôi chém người”, Hạ Ngọc Cẩn sợ lỡ mất màn hay, vội vàng kéo chiếc ghế dài đến bên cửa sổ, bưng theo đĩa lạc rang húng lìu, vừa ăn vừa thốt lên: “Hung bạo! Thật là quá hung bạo! Tôi coi như đã hiểu được lời của Thu Lão Hồ nói! Diệp Chiêu, ra tay phải nể tình chứ!”.

Ngưu thái sử và Tạ trung thư cũng vội vàng chạy tới, ngồi thành một hàng bên cạnh Hạ Ngọc Cẩn, chăm chú quan sát cổ vũ. Ngưu thái sử nghĩ tới những nỗi khổ ông ta phải chịu trong mấy ngày nay, cảm hận nói: “Đánh chết cái thằng khốn đó đi, hại con ta chạy đôn chạy đáo bao ngày như thế!”.

Tạ trung thư lại chậm rãi cảnh báo: “Hạ Quận Vương à, bảo Diệp tướng quân đừng đánh chết hẳn ta, còn phải thăm vấn nữa chứ”.

Hoàng tử Y Nặc cũng cảm thán: “Diệp tướng quân hùng phong không kém năm xưa tí nào”.

Hạ Ngọc Cẩn lập tức nhắc lại lời hỏi thăm với tổ tông mười tám đời của hẳn một lần nữa.

TƯỚNG QUÂN Ở TRÊN, TA Ở DƯỚI

Quất Hoa Tán Lý
www.dtv-ebook.com

Chương 44: Chân Tướng Rõ Ràng

Sự phán đoán chuyên nghiệp dựa trên sự xác nhận của tên ăn mày, chiêu thức ra đòn, thói quen dùng vũ khí, vóc dáng, thể lực của Diệp Chiêu đã nhanh chóng khóa chặt tên hung thủ.

Tên nghi phạm giết người này được ưu đãi, thân phận là một tên dân thường nhưng lại được nhốt trong nhà ngục dành cho phạm nhân là quan lại hay trọng phạm phản quốc. Ba người gồm thượng thư Bộ Hình, Kinh Triệu Doãn và Tế tướng nhận lệnh thẩm vấn hãn kín cả đêm. Doãn Thiên Vệ được mệnh danh là đến người chết cũng phải mở miệng thi hành thẩm vấn, giày vò hãn ta đến nửa sống nửa chết, biết thì phải nói mà đã nói thì phải hết. Đến cả việc bên ngoài nuôi bao người vợ bé, nuôi bao nhiêu đứa con riêng đều phải khai ra hết.

Tên nghi phạm giết người này không phải là người Trung Nguyên, mà là người sắc mục[1], tên là Lý Lạp. Hãn lưu lạc ở Đại Tần nhiều năm, tập được kỹ thuật khinh công tuyệt kỹ, sở trường là dùng đoản đao. Người trên giang hồ gọi hãn là “Thảo thượng phi”. Ngày thường hãn chuyên làm những việc như thu tiền đổi mạng, đến nhà cướp bóc, dan díu với phụ nữ. Lần trước có một người nước ngoài giàu có và hào phóng đến tìm hãn ta, nói là Lý đại sư năm ngoái dùng một con hổ ngọc bích giả đổi lấy đồ thật của ông ta nên ông ta ôm hận trong lòng. Vì thế ông ta đưa hãn một trăm lượng vàng, muốn hãn lấy mạng của Lý đại sư. Người đó còn hứa là sau khi thành công sẽ đưa thêm cho hãn một trăm lượng nữa.

[1] Là tên gọi chung của những người vùng Trung Á, Tây Á, Châu u, cũng là một trong bốn tộc người của Trung Quốc dưới triều đại nhà

Nguyên.

Vốn dĩ hãn định ra tay sớm, tuy nhiên người kỹ nữ mới đến ở Tần Hà quá dẹt dẹt làm hãn không dứt ra được, vì vậy kế hoạch bị kéo dài thêm vài ngày. Phải đợi sau khi sứ đoàn Đông Hạ vào kinh thành thì mới ra tay hành động. Hãn sợ quan phủ tra xét nghiêm ngặt, nên tiện tay bố trí luôn hiện trường giả, muốn làm đảo lộn hướng điều tra để đổ vạ cho người khác. Không ngờ người bị đổ vạ lại là Nam Bình Quận Vương, sự việc âm ỉ cả kinh thành khiến hãn sợ lộ tẩy. Hãn bèn hẹn với người khách Trung Nguyên lấy khoản tiền còn lại ở dưới cây liễu trên bờ đối diện với Thái Quy Các và chuẩn bị chạy trốn, không ngờ gặp phải Hạ Ngọc Cầm đến ăn cơm đợi người, lại gặp thêm khinh công của vị tướng quân hung hãn đang không có đất dụng võ khiến hãn bị đánh cho một trận tơi tả, bắt về quy án.

Người Trung Nguyên muốn mua tên giết người thấy tình hình không ổn, hoặc muốn trốn nợ, hoặc là thấy tình hình hỗn loạn, từ đầu đến cuối không hề xuất hiện. Căn cứ theo miêu tả của Lý Lạp phác họa ra chân dung một người. Đó là một người đàn ông trung niên bình thường, tướng mạo giống người Đại Tần, không gầy không béo, không cao không thấp, có ít râu, không có bất kỳ căn cứ nào để xác định lai lịch.

Những người phụ trách điều tra vụ án đối chiếu đi đối chiếu lại tư liệu đến ba lần liền, đến tìm cả người kỹ nữ ở Tần Hà thăm vấn qua, xác nhận những lời hãn ta nói không hề thiếu sót tí nào, trong lòng vô cùng bức bối. Một vụ án giết người nhỏ nhất xảy ra vì tranh nhau lợi ích, mà phải cần đích thân Tế tướng đại nhân chủ trì xét xử là sao?

Thế là bọn họ nhốt Lý Lạp vào đại lao của Kinh Triệu Doãn, xử phạt theo qui định, đợi sau mùa thu đi xử trảm. Đáng tiếc hãn ta bị Diệp Chiêu đánh rất dã man, lại bị Doãn Thiên Vệ tra khảo khiến hãn ta đã bị thương lại càng nặng hơn, mất máu quá nhiều, nên sắp chết. Nhưng quan phủ sau khi phát hiện vụ án này không phải là án mưu phản, không muốn lãng phí tiền của

mời đại phu đến cho hẳn, nên cứ tùy tiện mặc kệ hẳn ở đó. Vì vết thương quá nặng, sáng sớm hôm sau hẳn đã chết.

Chân tướng vụ án đã được làm rõ.

Hạ Ngọc Cẩn không quên được mối thù, không chịu buông tha cho Hoàng tử Y Nặc: “Thật không liên quan gì với sứ đoàn Đông Hạ sao? Tất cả mọi chuyện có vẻ trùng hợp quá nhỉ!”.

Ngưu thông phán lạnh lùng nói: “Nhân chứng sống ở trên cây, buổi đêm có thể nhìn thấy rõ mặt tên sát nhân, ngài nói xem, trên đường gặp tên sát nhân có được coi là sự trùng hợp chẳng có gì to tát không?!”.

Hạ Ngọc Cẩn không phục, định kéo vợ mình vào làm đồng minh: “Diệp Chiêu, cô nói xem?”.

“Hả?” Diệp Chiêu đang đăm chiêu nghĩ ngợi gì đó, gọi vài tiếng mới quay lại, nghe lại cuộc tranh luận giữa hai người họ xong mới hạ giọng hỏi: “Nếu có liên quan tới anh ta thì sao? Không liên quan thì sao? Không có chứng cứ, dùng quả đấm bắt anh ta phải khai ra chắc? Nếu nguyên nhân của vụ việc không phải là con hổ ngọc bích, thì anh biết vật giả mà Lý đại sư làm ra là cái gì không? Sứ đoàn Đông Hạ tám ngày trước đã tới Thượng Kinh, còn Lý Lạp nhận việc giết người lại là mười lăm ngày trước...”.

Hạ Ngọc Cẩn nói: “Nói không chừng hẳn ta nhận được lệnh nên mới nói thế thì sao?”.

Diệp Chiêu lắc đầu: “Tôi đã tìm những người bạn trên giang hồ hỏi dò qua rồi, đích thực hẳn là Thảo thượng phi không sai. Hẳn tham tiền háo sắc, vô tình bạc nghĩa, những tên khốn như thế, sao nỡ vì bao biện cho người chủ đằng sau mà chịu tra khảo cực hình đến chết chứ?”.

Hạ Ngọc Cẩn nghe thấy chẳng còn cách nào, buồn bã nói: “Thật không có liên quan gì đến tên gấu đen đó sao?”.

“Tốt nhất là không liên quan gì”, Diệp Chiêu dùng giọng nhỏ nhẹ nói, rồi tự nói một mình: “Nếu thật sự là do anh ta chủ mưu, thì sự việc không đơn giản đâu. Đại Tần vẫn chưa khôi phục được nguyên khí, ngân khố quốc gia trống rỗng, không thể động binh”.

Hạ Ngọc Cẩn thấy Diệp Chiêu lo lắng như thế bèn quay ngược lại an ủi: “Cũng không cần phải lo lắng quá. Đồ giả mà Lý đại sư chế tác đều phải là nguyên tác, bất luận là binh khí hay ngọc tử, một đồ vật thực sự quan trọng làm sao có thể để vào tay người khác mấy ngày mà không phát hiện ra? Huống hồ người khoan dung độ lượng giống như tôi, khi phát hiện bị lừa, cũng đến đánh cho ông ta một trận, nếu gặp một tên ích kỉ nhỏ nhen, còn thực sự trở thành một vụ giết người nữa”.

Sứ đoàn Đông Hạ phải trở về nước ngay lập tức, cho dù Diệp Chiêu có điếm gì nghi vấn thì cũng không thể tìm ra chứng cứ trong một thời gian ngắn được.

Diệp Chiêu chỉ có thể gác mối lo lắng sang một bên, gượng cười đồng ý với quan điểm của cậu ta. Đồng thời gửi thư lên Hoàng thượng, tấu trình khi sứ đoàn Đông Hạ rời đi phải tăng cường kiểm tra. Tiếp đó hạ lệnh cho các tướng sĩ binh lính trấn thủ ở biên giới Đại Tần và Đông Hạ tích cực luyện tập, củng cố tường thành, tập luyện binh khí mới, tăng cường phòng thủ. Có động tĩnh gì lập tức báo cáo, quyết không để đối phương có khả năng chớp lấy thời cơ.

Tất cả đều được Hoàng thượng chuẩn tấu.

Hạ Ngọc Cẩn bóc gói quà ra, cảm thấy thoải mái, kéo vợ đến cùng xem cảnh tổng tiễn tên khốn gấu đen đó. Thấy tay chân của hắn ở cổng thành bị kiểm tra hết lần này đến lần khác, trong lòng thỏa mãn vô cùng. Chỉ hận là Hoàng bá phụ đã dặn đi dặn lại không được ức hiếp đối phương khi họ chuẩn bị rời đi nên tâm trạng không được vui vẻ hoàn toàn.

Hoàng tử Y Nặc rất thoải mái để quân lính gác cổng thành kiểm tra hành lý. Ngoài những thứ Hoàng thượng ban cho như vải vóc, vàng bạc và những đồ vật nhỏ nhặt khác như đồ gốm sứ tự mua, đồ sắt, trà v.v... ra, còn lại không có thứ gì đặc biệt. Đúng lúc khoát tay ra hiệu xuất hành, thì có một bé gái con của một thương gia xếp hàng đợi ra khỏi thành khoảng chừng năm sáu tuổi, đang ở độ tuổi nháy nhót lung tung, tranh nhau cãi cọ với anh trai, không cẩn thận chạy ra không nhìn đường va vào người Y Nặc, cây kẹo hồ lô trong tay rơi xuống đất, bản thân cô bé cũng ngã xuống.

Đứa bé gái ngẩng đầu, nhìn thấy vóc dáng cao lớn, vẻ ngoài dữ tợn của đối phương, khiếp sợ hét lên một tiếng rồi khóc luôn.

Quân lính gác thành vội vàng tiến lên xua đuổi.

Hoàng tử Y Nặc ngồi xuống, nhẹ nhàng đỡ bé gái dậy, lại nhặt lên cây kẹo hồ lô trên đất, nhét trả lại, trên mặt nở một nụ cười: “Ngoan, không được chạy lung tung nữa nhé, đi về ăn kẹo đi cháu”.

Đứa bé gái thấy đại thúc hung dữ đó rất dịu dàng, không sợ hãi gì nữa, hai tay đứa bé chấp sau lưng, nghiêm trang nói thành thật: “Mẹ cháu nói, đồ rơi xuống đất rồi, thì không ăn được nữa”.

Hoàng tử Y Nặc ngây ra một lúc.

“Con cái được chiều quen rồi, mong đại nhân tha tội”. Người cha của đứa bé vội vàng lao tới, tát cho đứa bé nói năng lung tung một cái, lôi nó về, đồng thời luôn mồm xin lỗi các quan.

Hoàng tử Y Nặc vứt cây kẹo đi, cười cười nói: “Không sao”.

Hắn đứng dậy, nhìn theo đứa bé gái mặc áo vải bông, chân đi giày thêu hoa, trên đầu thắt một chiếc nơ lụa nhỏ rất đẹp, đôi mắt to tròn lanh lợi, đang kêu gào âm ỉ đòi bố mua cho một cây kẹo mới. Đứa bé đó có lẽ sẽ

không bao giờ biết một cuộc sống ấm áp đầy đủ như thế này là khát vọng trong mộng của đại bộ phận những đứa trẻ ở Đông Hạ.

Đông Hạ khí hậu lạnh giá, khó canh tác, khoáng sản ít ỏi, thợ thủ công thiếu thốn, kinh tế chủ yếu là săn bắn và chăn thả gia súc. Hoàng thất tông tộc đều không dám tự do lãng phí. Những người dân bình thường một năm phải mất bảy tám tháng gặm cỏ, ăn da thú, trong nhà có nồi sắt đã được coi là không tồi rồi. Vì thế trên đường đến đây, thấy Đại Tần đất nước rộng lớn, cảnh tượng đẹp đẽ, đất đai phì nhiêu, các cửa hàng bày đầy những hàng hóa đẹp đẽ hoa cả mắt. Trong cửa hàng, lương thực, thực phẩm không bao giờ thiếu, nhà nhà người người đều có vật dụng bằng sắt, thương gia hoặc nông dân giàu có đều mặc lụa là gấm vóc, ăn sơn hào hải vị, thực phẩm trong bữa tiệc quan viên lại càng xa xỉ vô độ, lãng phí từng đồng từng đồng một, trong lòng vô cùng kinh ngạc.

Phụ hoàng ời, lũ dê béo bắt tài Đại Tần đang sống những ngày vui vẻ, trong khi những con chim ưng dũng mãnh Đông Hạ lại phải sống trong cơ hàn đói khổ.

Cuộc sống như thế này không thể kéo dài mãi được.

Phải cướp, cướp hết tất cả.

Hắn ta muốn đưa những con hùng ưng sải cánh bay đến Trung Nguyên, đuổi hết lũ dê béo đang sung túc đầy đủ này, khiến bọn chúng phải làm nô lệ, phải trải qua những ngày khổ cực ăn rễ cỏ. Còn người dân của Đông Hạ tiếp quản đất đai màu mỡ, cuộc sống sung túc. Để bọn trẻ con Đông Hạ mặc lên những bộ quần áo vải bông, đi giày thêu hoa mới cứng, miệng ăn kẹo hồ lô, sống một cuộc sống còn ngọt ngào hơn cả mật ong.

Công thành rộng mở, quan thành cung kính tiễn sứ đoàn Đông Hạ lên đường trở về.

Hoàng tử Y Nặc quay đầu lại, nhìn những phõ phồn hoa không nở rời xa. Cổng thành to lớn, trên tường thành, chiếc áo choàng màu đen bay bay, bên trong là một hình bóng đứng thẳng như chiếc bút. Là Diệp Chiêu, con sói vợ hiếm gặp của Đại Tần này, không đi theo sói chồng, lại theo một con dê nhỏ non tơ.

Chợt nhớ lại những hành vi ngu xuẩn ấu trĩ của anh ta.

Người như thế, có thể giữ được nước sao? Hoàng tử Y Nặc lắc lắc đầu, có phần không nhịn được liền mỉm cười, anh ta nắm chặt bàn tay, móng tay cắm sâu vào trong da thịt, kiềm chế khát vọng và sự sôi sục trong lòng, kiềm chế tiếng hét dường như muốn thoát ra ngoài cổ họng.

Tạm biệt, Đại Tần phồn hoa.

Nhưng chúng ta sẽ quay lại, lần sau, trở thành chủ nhân của nơi này.

Màu trời có phần ảm đạm, Diệp Chiêu nhìn theo đoàn quân của sứ đoàn Đông Hạ đi xa dần, trong lòng có gì đó không yên.

Hạ Ngọc Cẩn vui vẻ nói: “Yên tâm, trời có sập xuống, cũng không phải trách nhiệm của một mình cô. Nói không chừng cơ bản không có việc gì, là cô lo lắng vớ vẩn thôi. Hoàng thượng và quan viên cùng thống nhất để họ đi, cho dù có việc gì cũng không phải là lỗi của cô. Cô bây giờ nghĩ nhiều quá cũng không có tác dụng gì, việc của tương lai thì tương lai hãy nghĩ, chuẩn bị sớm là được rồi”.

Diệp Chiêu cười lạnh tanh: “Nói cũng phải”.

Quan văn trị quốc, quan võ an bang. Cô ấy là tướng quân hộ quốc, quyền cao chức trọng, càng nên tránh hiềm nghi, không cấu kết với quan văn, nhúng tay vào nội vụ. Chỉ chịu trách nhiệm sắp xếp thao luyện quân đội, đề phòng bất trắc, lúc kẻ địch bên ngoài xâm phạm hay bạo loạn, bắt tóm hết kẻ địch, mới được gọi là làm tròn trách nhiệm. Muốn một chút phải viết thư

nhắc nhở Diệp tướng quân ở biên ải. Ông ta năng lực xuất chúng, đức cao vọng trọng, binh lính tinh nhuệ, trong tay có năm vạn quân, huấn luyện thuần thục, không được khinh địch, cho dù Đông Hạ định đánh đến, cũng không qua nổi rào chắn tự nhiên cửa ải Gia Hưng.

“Như thế mới đúng chứ!”, Hạ Ngọc Cẩn tiện tay choàng qua vai Diệp Chiêu. Hoàng tử chó của Đông Hạ cơ bản không đáng để bận tâm trong lòng. Bây giờ mọi việc kết thúc rồi, còn có việc quan trọng hơn phải làm. Hạ Ngọc Cẩn cười đầy mưu mô rồi lại vô cùng lý lẽ đề xuất kiến nghị: “Diệp Chiêu, hôm nay đại hi, đáng để chúc mừng”.

Đầu óc của Diệp Chiêu vẫn còn đang chìm đắm trong việc lớn quốc, nhất thời không kịp định thần lại: “Có gì mà chúc mừng chứ?”.

Hạ Ngọc Cẩn: “Cái tên khốn ngựa mất cút rồi, cái chết của Lý đại sư điều tra ra chân tướng, gánh nặng trên vai tôi cũng được trút xuống rồi. Chúng ta về nhà uống rượu, chúc mừng một chút”.

“Uống rượu?”. Diệp Chiêu nghi hoặc liếc nhìn cậu ta.

“Dù sao là nhà mình, không sợ mất mặt”. Hạ Ngọc Cẩn thề thốt: “Tôi muốn uống rượu cùng cô, vui vẻ một chút, không có ý gì khác!”.

Ngoài sờ đôi chân dài cái eo nhỏ xinh đẹp của vợ, cậu ta đảm bảo không làm gì hết!

TƯỚNG QUÂN Ở TRÊN, TA Ở DƯỚI

Quất Hoa Tán Lý
www.dtv-ebook.com

Chương 45: Thập Toàn Đại Bó

Ngày xưa có một tên ngốc, đào một cái hố rồi sau đó tự mình nhảy xuống.

“Lấy người con gái nào không phải cũng đều qua những ngày giống nhau sao? Chuyện cười có hay đến thế nào thì cười vài năm rồi cũng chán nhĩ?”. Hạ Ngọc Cẩn lẩm bẩm tự an ủi mình. “Dù sao thì vợ nhà người khác cũng không ghen như thế, không nghe lời như thế, cũng không thể giúp đánh nhau tóm tội phạm giết người, càng không thể có đôi chân dài như thế...”. Cậu ta nghĩ đến đây, nuốt nước miếng đánh ực một cái. Từ hôm nghe trộm lời nói của Diệp Chiêu, Hạ Ngọc Cẩn đã hơi mềm lòng. Thấy Diệp Chiêu cũng ra dáng một người vợ vừa biết giao tiếp, lại vừa biết đánh đấm lưu manh nên cậu không muốn nghĩ đến chuyện ly hôn nữa. Nhất là sau khi phát hiện ra thân thể của cô vợ rất đáng để lấy thì lại càng không muốn nghĩ tới nữa. Cậu dự tính cùng lắm là vứt cái đơn ly hôn đó vào trong phòng mình, đợi lúc nào đối phương quá đáng thì sẽ lôi ra để uy hiếp một chút, cứ coi như là thượng phương bảo kiếm vậy.

Càng quan trọng hơn nữa, Diệp Chiêu là một nữ anh hùng hiếm hoi, giữ vị trí cao trong triều đình, phẩm hạnh tuyệt vời không dễ gì bị ảnh hưởng bởi những yếu tố bên ngoài, có rất nhiều cô gái sùng bái cô ấy đến mức độ không thể tưởng tượng được. Có lời đồn nói rằng những ca kỹ nổi tiếng ở các thanh lâu lập riêng một quy định, ai tiếp đón Nam Bình Quận Vương khiến tướng quân không vui vẻ thì người đó đừng có làm cái nghề này nữa. Lại thêm bọn thê thiếp trong nhà gây chuyện, khiến cậu đau đầu cả một thời gian dài, không những khó chịu, mà còn khiến một người như cậu nhiều phen bị lúng túng nữa.

Đã quyết định là không chia tay nữa thì đoàn viên với vợ cũng là việc quyết không thay đổi.

Hạ Ngọc Cẩn cân nhắc thấy sau khi uống rượu say biểu hiện của vợ mình như không, dễ nói chuyện hơn. Cậu ta sau khi say rượu thì dễ dàng nổi hứng hơn. Đợi đến lúc ngọn lửa trong hai người cùng bùng lên thì sẽ có đầy đủ lý do để lên giường. Một người non nớt, một người lão luyện, bất luận dù thế nào mình cũng sẽ chiếm ưu thế, chắc chắn là hạ gục được cô ta!

Cậu ta là người không biết giấu giếm cảm xúc, nghĩ cái gì cũng đều hiện lên trên mặt.

Dương Thị đầu óc nhanh nhẹn, nghe thấy Quận Vương tối nay muốn uống rượu chúc mừng, lại còn đuổi hết những người xung quanh đi chỗ khác, nhất thời cũng đoán ra được ít nhiều. Cô ta vui mừng khôn xiết, đoán chắc là Bồ tát ở chùa Nam Các đã linh nghiệm, biến lời cầu khẩn của cô ta thành hiện thực, giữ được sự phú quý. Tướng quân và Quận Vương đều làm quan lớn, cô ta có thể đảm bảo vị trí chủ mẫu lâu dài, không cần phải thay người. Cũng phải biết là Diệp Chiêu cho phép cô ta giữ lại ít tiền riêng trong một mức độ nhất định, thêm thu nhập từ hai tước vị Tuyên Võ Hầu và Nam Bình Quận Vương đem lại, cộng thêm sự phú quý của An Vương và sự ưu ái của An Thái Phi, tiêu pha tùy ý thì cũng không ít ỏi gì.

My Nương thì đoán chắc là bảo kiếm ở chùa Linh Sơn đã linh nghiệm. Sau khi tướng quân trở về liền tiện tay tặng cho cô ta một sợi dây chuyền ngọc trai. Những hạt ngọc trên đó hạt nào hạt nấy đều to như đầu ngón tay, bóng loáng tròn trĩnh, giá trị không nhỏ chút nào. Có thể thấy tâm trạng của tướng quân rất tốt, thể hiện mối quan hệ của hai người có sự tiến triển. Chỉ cần tướng quân không chia tay thì cô ta ở trong được nuông chiều còn hơn cả thiên kim tiểu thư, ở ngoài thì bảo đảm được cuộc sống có thể bắt nạt người khác được. Cho dù sau này về già, với tính cách như của tướng quân thì chắc chắn sẽ vẫn quan tâm tới cô ta. Sau này gặp gỡ với mấy người

thiếp phòng, thông phòng bị chủ mẫu ức hiếp đến khổ sở khác cô ta vẫn có thể tiếp tục phô trương, cho bọn họ phải ghen tức đến đỏ con mắt.

Huyền Nhi nhìn thấy Dương Thị và My Nương vui mừng khôn xiết, cân nhắc một hồi, cũng hiểu được chân tướng sự việc. Nghĩ bụng sau này có thể tiếp tục quản lý mấy chuyện trong gia đình, cũng vui mừng không thể tả, vội vàng chạy về phòng vái lạy ba lần trước tượng thái thượng lão quân, cảm tạ đã phù hộ. Đồng thời mong muốn cuộc sống sau này sẽ ngày càng tốt hơn.

Diệp Chiêu bận rộn trong quân doanh, nói hơi muộn sẽ về, không ăn cơm ở nhà, để Quận Vương ăn trước, sau đó đợi cô ấy.

Dương Thị sắp xếp việc trong nhà, Hạ Ngọc Cẩn phát hiện ra trên bàn ăn toàn là các món ăn bổ thận tráng dương như món bầu dục xào, trứng gà tói tây xào tôm biển, chim cúc hầm, cật rán, bồ câu quay. Một lúc sau, My Nương cho người mang vào một bình rượu dương vật hươu và nói đây chính là một thứ đồ uống thích hợp cho mùa xuân. Còn a hoàn của Huyền Nhi lại mang tới một bát canh thập toàn đại bổ nói đây là tâm ý hiếu thuận để Quận Vương bồi bổ cơ thể. Ý nghĩa đằng sau những lời nói đầy đều là anh phải làm tướng quân thỏa mãn đấy.

Hạ Ngọc Cẩn rất chán chường liền hỏi nhỏ Cục Xương: “Thường ngày ta thể hiện kém cỏi thế sao?”.

Cục Xương nghĩ một lúc, lựa lời nói: “Không phải người kém mà tướng quân xem ra quá mạnh. Cô ấy đánh trận ngoài chiến trường dũng mãnh vô địch, đối một chiến trường khác e là cũng vẫn dũng mãnh vô địch. Quận Vương, người phải đề cao mười hai phần tinh thần, không được khinh địch...” Hạ Ngọc Cẩn nghĩ cũng thấy có lý, khinh địch nói không chừng là mất mặt như chơi, bèn vội vàng cầm đũa, ăn sạch sành sanh những món ăn bình thường không thích ăn lắm, lại uống ba ly rượu dương vật hươu, trong lòng cảm thấy rất yên tâm.

Sau đó cậu ta bảo người hầu chuẩn bị hơn tám mươi các hạt đủ loại để nhấm với rượu, cùng với hai bình gốm đựng rượu Hạnh Hoa vừa mới mở, tất cả đều đưa tới Đông viện. Phòng chính của Đông viện xây theo thể nước, đồ ăn đều được bày biện trong chiếc lều bên cạnh phòng chính, vừa đủ để ngắm hoa thưởng nguyệt. Bên cạnh là một cây đa cao to với những cái rễ dài rủ xuống dưới hồ, cả hồ tràn ngập ánh trăng, thật là làm say đắm lòng người.

“Xem còn thiếu cái gì nào?”. Hạ Ngọc Cẩn mãn nguyện nói.

Cục Xương sau khi xem xét xong, cẩn thận hỏi: “Bảo người buông rèm ở lều, đốt một chút hương đàn lên? Rất có tác dụng đối với việc đó ạ...” Hạ Ngọc Cẩn gãi gãi cằm, gật đầu lia lịa: “Được như thế thật tốt, được như thế thật tốt”. Rồi cậu ta lại suy nghĩ, lo lắng mình làm không tốt sẽ khiến tướng quân mất mặt, nên dặn dò tất cả mọi người đến lúc đó thấy bất kỳ tiếng động gì đều không được phép vào, chỉ giữ lại một nô tài điếc để đun nước thôi.

Mọi việc đã chuẩn bị xong, chỉ thiếu mỗi vợ nữa thôi.

Cậu ta thấy nam nhi đại trượng phu mà lại đợi vợ về làm cái việc kia thì không hay lắm, nên tốt nhất là ra ngoài đi dạo, dặn dò người hầu là khi nào tướng quân về thì gọi cậu ta. Những người hầu vô cùng tò mò về việc Quận Vương và tướng quân sẽ làm tối nay, nên đáp lại rất dứt khoát, chấp nhận lệnh phải im miệng. Bọn họ chỉ dám lén lén lút lút bình luận vài câu giữa hai ba người với nhau, đoán xem Quận Vương rốt cuộc phải dùng đến thủ đoạn nào mới chinh phục được vị tướng quân còn ngang bướng hơn cả đàn ông, sau đó ai ai cũng ngứa ngáy sốt ruột đến nỗi chỉ muốn đập tường ra.

Diệp Chiêu ở trong doanh trại đang đọc để Hồ Thanh viết thư cho Liễu tướng quân về việc bố trí phòng ngự ở biên ải nhưng miệng không ngừng cười tùm tùm. Tuy nói Diệp Chiêu khi làm việc không để việc riêng ảnh hưởng đến việc công, nhưng vì uy vũ có thừa, nên mọi người đều sợ hãi

khuôn mặt đen xì lúc nào cũng có thể tùy tiện muốn giết người của Diệp Chiêu. Nay thấy tâm trạng của cô ấy rất tốt, trời quang mây tạnh, mọi người đều thở phào nhẹ nhõm, người thông minh cũng mơ hồ đoán ra cái gì đó. Trong lòng đều âm thầm cảm ơn tinh thần hi sinh của Nam Bình Quận Vương, quyết định sau này ít chế giễu cậu ta vài câu. Dù sao để đối phó với Diêm Vương sống quả là không dễ dàng chút nào. Đàn ông với nhau phải hiểu và thông cảm cho nhau. Chết một cách thân thiện còn hơn là chết vô ích. Cậu ta chấp nhận tướng quân thì tướng quân sẽ không cần phải áp bức người khác nữa, đó thật sự là một may mắn lớn.

Thế là, mọi người đều cố gắng dùng những lời hay ho để nói về Hạ Ngọc Cẩn. Bọn họ vì không coi tướng quân là nữ, tùy tiện quen rồi nên chủ đề không cần kiêng kỵ gì hết.

Hồ Thanh, cái đồ chịu đánh chứ không chịu nhớ, tiếp tục trêu ghẹo: “Xương cốt mỏng manh của anh chàng nhà cô liệu có chống đỡ được sự giày vò của cô không? Chân tay nhẹ một chút, đừng có một nhát hai nhát đã gãy xương người ta. Nghe nói ở chỗ Mạnh Hưng Đức có một loại thuốc trợ hứng rất tốt, nếu có vấn đề gì cứ tới tìm tôi, tôi sẽ nói dối lấy cho cô hai viên”.

Diệp Chiêu rất quen với vấn đề tế nhị này, nên cũng không cảm thấy khó chịu e thẹn, chỉ cảm thấy nói ra không hay lắm, tiện tay cốc cho anh ta một cái.

Hồ Thanh bị đánh quen rồi, không hề bực bội, tiếp tục nói: “Lần trước trên du thuyền, vô tình nghe lỏm được mọi người nói là chồng của cô thích nhất là đối phương chủ động. Có điều cũng phải, phần lớn đàn ông đều thích phụ nữ chủ động”.

Diệp Chiêu tỏ vẻ không tin chút nào.

“Cô không tin?” Hồ Thanh cười ha hả nói tiếp: “Cô nhớ lại những lần chúng ta nói về vấn đề này trước đây đi. Thu Lão Hồ và Ngô tham tướng là những người đàn ông dũng mãnh như thế, vậy mà trên giường đều thích để phụ nữ đè nén. Đến cả Lưu hiệu úy, một người gầy yếu như thế, cũng thích một mỹ nhân mạnh mẽ chủ động. Nếu vẫn không tin, cô đi hỏi thăm ở lâu xanh một chút đi, thử xem cách nào ở trên giường được ưa thích nhất. Các anh em, mấy người nói xem có đúng không?”.

Mấy người đàn ông đều suy bụng ta ra bụng người, hòa vào đồng tình: “Cũng đúng, cho dù không thích, ít nhất cũng không ghét, còn hơn là cứ đờ ra như gỗ”.

Là thế sao?

Diệp Chiêu bần khoản.

TƯỚNG QUÂN Ở TRÊN, TA Ở DƯỚI

Quất Hoa Tán Lý
www.dtv-ebook.com

Chương 46: Ném Mùi Tình Yêu

Hạ Ngọc Cẩn khoan thai đi dạo bên ngoài, mặc kệ cho mấy người bạn thân trước đây và mấy anh văn sĩ rờm trêu ghẹo, Hạ Ngọc Cẩn bịt tai lại không thèm nghe. Trong đầu chỉ tâm niệm cân nhắc xem tối nay rốt cuộc phải làm như thế nào?

Đầu tiên phải mời cô ấy cùng uống hai ly rượu nhỏ, đợi cho bụng nóng nóng lên một tí, nhân lúc đầu óc không tinh táo đó, đổ một ly rượu vào váy cô ấy. Rồi cậu phải đưa cô ấy về phòng, vừa xin lỗi, vừa lau váy. Cứ lau cho đến khi tay có thể với tới chân, sờ soạng vài cái, càng sờ càng dễ chịu, càng sờ càng nóng, rồi từ từ kéo váy lên. Cuối cùng nói rộng dây áo, đề ra rồi làm tới luôn. Cho dù vợ cậu ta dung mạo không ra sao, nhưng có cơ thể đẹp là được rồi. Cái eo đó, cái đôi chân đó, cậu ta mới nhìn một chút thôi mà đã hưng phấn rồi, huống hồ còn có cả cái lưng nữa! Chỉ cần khiến cô ấy hiểu rõ quan hệ trên dưới, những ngày sau này sẽ càng...

Được như thế thì tốt quá, được như thế thì tốt quá.

Hạ Ngọc Cẩn tràn đầy hưng phấn khoái chí xoa hai bàn tay vào nhau. Mấy người bạn đứng bên cạnh biết anh ta tò mò hỏi: “Quận Vương gia, lát nữa anh có đến lầu xanh không?”.

“Mồm chó mọc làm sao được ngà voi!”. Hạ Ngọc Cẩn tức giận rửa hăn ta mấy câu: “Ông đây tí nữa phải về nhà.”

Mấy người bạn bất ngờ sửng sốt: “Quận Vương gia, anh hoàn lương rồi sao?”.

Hạ Ngọc Cẩn quát: “Cút!”.

Cậu loanh quanh mất khoảng hơn một canh giờ gì đó, ăn không ít lạc, Dế Mèn mới vội vàng chạy tới tìm cậu ta: “Ông ạ, về nhà thôi”.

“Được!” Hạ Ngọc Cẩn nhảy lên. Nhưng nhìn thấy ánh mắt nghi ngờ của mấy người bạn bè vội vàng chui tọt vào kiệu, ra lệnh dứt khoát: “Cứ từ từ về, không phải gấp”.

Phủ Nam Bình Quận Vương, Đông viện, trăng sáng đầy sân. Ánh trăng lan tỏa khắp trên mặt nước. Những lớp sóng bạc nhấp nhô, điểm xuyết những ngôi sao vàng. Làn gió thổi qua những cành cây, khiến những chiếc lá cây xào xạc xào xạc. Mùi thơm của gỗ giáng hương nhẹ nhàng vương trong căn lều, tỏa ra khắp bốn phía. Rượu ngon đã mở chum, hình như đã uống được hai chén, nhưng bóng dáng Diệp Chiêu không thấy đâu.

“Đâu rồi?” Hạ Ngọc Cẩn qua trái qua phải, tìm kiếm khắp nơi.

“Ở đây!” Diệp Chiêu ở trên cây thò đầu ra, đang cầm bình rượu, hướng về cậu ta vẫy vẫy, “Lên không?”.

Hạ Ngọc Cẩn so sánh một chút giữa độ cao của cái cây và khả năng của mình, nói dứt khoát: “Không!”.

Diệp Chiêu thấu hiểu liền vớt một cái thang dây xuống: “Phong cảnh đẹp lắm”.

Hạ Ngọc Cẩn thấy cô ấy hiểu được không cần dùng khinh công diệu võ trước mặt phu quân làm gì, trong lòng cảm thấy rất được an ủi, rất giữ thể diện cho cô ấy liền trèo lên. Giữa chạc cây có kê thêm hai tấm gỗ, bên trên để hai ly rượu, một bình rượu ngon và vài cái đĩa nhỏ. Từ trên cây nhìn ra xa là mười dặm kinh thành phố phường, những ngọn đèn sáng le lói khắp nơi, trên phố người đi lại như mắc cửi, phồn hoa đô hội, so với khi bình thường đi trên những con phố đó, cảnh đẹp nhìn thấy hoàn toàn khác nhau.

“Lạnh không?”. Gió hơi mạnh, thổi lành lạnh. Diệp Chiêu quan tâm đưa cho cậu ta một chiếc áo choàng.

“Không lạnh”. Hạ Ngọc Cẩn nghĩ một lúc, nhưng vẫn khoác áo choàng lên, rồi ngồi xuống cạnh cô ấy. Ngẩng đầu nhìn lên, thấy Diệp Chiêu xõa tóc. Mái tóc tung bay nhẹ nhàng trong gió, hơi che mất một phần đôi lông mày thanh mảnh. Dưới ánh trăng mờ ảo, làn da của Diệp Chiêu cũng không đen lắm, hình như đáng yêu hơn và dịu dàng hơn nhiều so với thường ngày. Cô ấy mặc một chiếc áo trong màu trắng rộng rãi đơn giản, áo ngoài rộng tay, khá là quyến rũ. Nhìn xuống dưới là...

Trời ạ! Tại sao cô ấy lại mặc quần chứ!

Mặc quần làm sao mà rút?! Sao mà sờ chứ?!

Hạ Ngọc Cẩn buồn bã, cậu ta bắt đầu định làm đổ rượu, sau đó lấy cốc là lau giúp, ôm lấy vợ, kéo quần vợ xuống. Như thế rốt cuộc có bị coi là vô sỉ không nhỉ?

Cuối cùng đưa ra kết luận: Người vợ này cũng không hiểu biết về yêu đương lắm!

Bên cạnh, Diệp Chiêu cũng đang dò xét.

Hôm nay ở trong quân doanh, các anh em đã bày mưu tính kế, lấy kinh nghiệm bản thân ra truyền thụ các kỹ thuật để điều khiển chồng cho Diệp Chiêu. Trong đó có một vị đô úy họ Hải. Vợ của ông ta năm đó là một người con gái đẹp nhất trong trấn Cự Bình ở Mạc Bắc. Lúc ông ta còn là một người lính bình thường, bà đã đoán trước được tương lai, nhận định ông ta tuyệt đối không phải là người kém cỏi, đồng thời cảm động vì ông ta tẩm máu ở trận tử chiến, bảo vệ ân nghĩa Mạc Bắc, nên tự nguyện làm vợ ông ta, lo lắng việc nhà cho ông ta, chăm sóc gia đình, lại còn sinh cho ông ta hai đứa con trai béo tốt. Lúc đó tính mạng của tướng sĩ mong manh, những người con gái bình thường đều không muốn lấy làm chồng. Hải đô

úy là người rất trọng ân nghĩa, sau khi thành công trong sự nghiệp lại không hề quên những ngày khốn khó, liền phong bà làm phu nhân ngũ phẩm. Vợ chồng tình cảm ân ái, được lưu truyền là giai thoại.

Hải đô úy lại là người anh em cùng với Diệp Chiêu đánh trận sớm nhất, trong lòng rất khâm phục khả năng của Diệp Chiêu, nhất là lúc vào sinh ra tử, mạng đổi mạng. Vì thế, sau khi ông biết chỗ khó của Diệp Chiêu, cũng không ngại ngừng, lập tức vỗ ngực tự nhận lệnh, rồi lén gọi vợ mình đến. Sau đó nắm tay tướng quân vào trong phòng trong, khiến cho tất cả những người đàn ông huênh hoang tự đắc vẫn hay coi phụ nữ và nhìn họ bằng nửa con mắt đều phải thay đổi cách nhìn.

Hải phu nhân được lệnh, chỉ bảo rất tận tâm.

Diệp Chiêu học cũng rất chuyên tâm.

Huống hồ đạo của võ học, tường tận từng chi tiết, chỉ cần kết hợp các kỹ năng công phu liên quan đến cơ thể là được. Về khoản này Diệp Chiêu đều là thiên tài. Tính linh hoạt của cơ thể cô ấy rất tốt, sức lực của các cơ đều rất mạnh, điểm một cái là thông, đá một cái là hiểu, có thể làm một biết mười. Quan trọng nhất là cô ấy không thấy xấu hổ! Làm cho Hải phu nhân cứ luôn miệng tán dương. Nhớ lại năm đó ở lầu Hồng Thuý, dạy bảo cho mấy con nha đầu nhãi nhép mà thật gian nan, khổ sở vô cùng.

Diệp Chiêu liếc nhìn Hạ Ngọc Cẩn, thấy còn lo lắng hơn lần đầu tiên giết người. Cô dựa theo kinh nghiệm trước đây thường xuyên điểm huyết giết người của mình, đại khái phán đoán cơ thể của Hạ Ngọc Cẩn. Chỉ do dự không biết phải mời bao nhiêu ly rượu, mới có thể khiến anh ta mơ mơ màng màng, lơ là cảnh giác nhưng lại không được để đến độ hoàn toàn mất hết ý thức. Sau đó sẽ ôm lấy anh ta đưa lên giường, rồi thực hành cẩn thận những kỹ xảo mà Hải phu nhân chỉ bảo.

Hai người đều mãi miết suy nghĩ tính toán trong bụng, kết quả là uống hết năm sáu ly rượu, cả hai đều ngà ngà say.

Hạ Ngọc Cẩn quyết định mượn lời nói để phá vỡ sự im lặng: “Đang nghĩ gì đấy?”.

Diệp Chiêu thật thà: “Nghĩ tới anh”.

Hạ Ngọc Cẩn nghe thấy câu trả lời thẳng thắn như thế, thấy mặt nóng bừng lên, trách nhẹ một câu: “Con gái phải e thẹn một chút!”.

Diệp Chiêu vội vàng cúi đầu, kéo dài giọng trả lời: “Ờ”.

Hạ Ngọc Cẩn thấy biểu hiện của cô ấy lại nghiêm túc như cũ, như vậy không tiện ra tay, bèn quát tiếp: “Cũng không nên e thẹn quá!”.

Diệp Chiêu ngẩng đầu, có phần hơi bối rối.

Hạ Ngọc Cẩn lại thở dài, nhẹ nhàng nói: “Cái đơn... xin ly hôn đó bỏ đi”.

Diệp Chiêu mắt sáng lên, vội vàng giấu đi nụ cười nơi khóe miệng, tỏ vẻ vô cùng ngạc nhiên.

Hạ Ngọc Cẩn ngồi thẳng người lên, vội vàng giải thích: “Vì tôi là người khoan dung độ lượng! Là một người tốt! Sợ cô xa tôi rồi lấy một người ăn chơi hoặc lão già còn chơi bời hơn tôi! Quyết không phải là vì thích cái kiểu không giống con gái như cô! Vì thế cô không được phổng mũi cà chua, ở bên ngoài làm tổn hại đến thể diện của tôi! Nếu không vẫn phải chia tay!”.

Diệp Chiêu cười nói: “Tôi biết anh tốt từ lâu rồi”.

Hạ Ngọc Cẩn ghen lại, coi thường nói: “Đừng vớ vẩn, trước khi cô lấy tôi có thể biết tôi là người thế nào sao?”.

Diệp Chiêu buột miệng nói: “Tất nhiên là biết, chúng ta vốn dĩ không phải là lần đầu tiên gặp nhau mà”.

Hạ Ngọc Cẩn ngó người ra một lúc. Cậu ta lục tìm trong trí nhớ, thế nào cũng không nhớ ra là từng gặp cô ấy ở nơi nào. Về lý mà nói, một người vợ tướng mạo và khí chất mạnh mẽ như thế, chỉ cần là người đã gặp thì không có lý do gì mà không nhớ cả.

Cậu ta truy hỏi: “Lúc nào chứ?”.

Diệp Chiêu cười nhưng không trả lời: “Quên thì thôi vậy”.

Cậu ta truy hỏi rất ngang ngược: “Không nói ông đây sẽ dùng đại hình để hầu hạ nhà người”.

Diệp Chiêu trả lời càng ngang ngược hơn: “Đến đi, ông đây có đao dùi vào người thì mặt cũng không đổi sắc đâu”.

Hạ Ngọc Cẩn lập tức đứng dậy, lao như hổ vồ về phía cô ấy, chân bị trượt một chút, làm Diệp Chiêu vội vàng phải ra tay giúp đỡ, thuận thế kéo cậu ta vào lòng, ôm chặt lấy.

Diệp Chiêu: “Không sao chứ?”.

Hạ Ngọc Cẩn còn ngoan cố nói: “Cô thì sao chứ ông đây không sao, bỏ tay ra!”.

Diệp Chiêu hơi ngà ngà say, thói xấu lại phát tác, cảm thấy đang ôm một thứ rất mềm, rất thơm, rất dễ chịu, nên giả vờ cầm điếu, cứ nhất quyết không thả.

Hạ Ngọc Cẩn tức giận quát: “Đừng quên thỏa hiệp ba điều, chỉ cho phép tôi chủ động với cô! Cô không được chủ động với tôi!”.

Diệp Chiêu thỏa hiệp: “Thế anh chủ động đi”.

Hạ Ngọc Căn cúi đầu hét lên: “Cô không thả tôi làm sao mà chủ động được!”.

Diệp Chiêu ngẩng đầu, chạm đúng ngay phải môi cậu ta, nhẹ nhàng trong hơi thở: “Để tôi giúp anh”.

Hạ Ngọc Căn nhìn thấy sự thèm khát hiện lên trong mắt vợ mình, trong lòng cảm thấy không hay lắm.

Cô ấy... hình như còn liếm liếm môi?

TƯỚNG QUÂN Ở TRÊN, TA Ở DƯỚI

Quất Hoa Tán Lý
www.dtv-ebook.com

Chương 47: Đoàn Binh Giao Nhau

Một con sói ăn kiêng hai mươi bốn năm có gì khác với một con sói ăn kiêng ba tháng chứ?

Thứ nhất, con sói ăn kiêng hai mươi bốn năm càng ngoan cố ăn thịt.

Thứ hai, con sói ăn kiêng hai mươi bốn năm càng thêm nhẫn nhịn với việc ăn thịt.

Thứ ba, con sói ăn kiêng ba tháng càng có kinh nghiệm hơn với việc ăn thịt...

Hạ Ngọc Cẩn lắc lắc chân, kêu la vùng vẫy một hồi, rồi lấy cố rơi xuống, cuối cùng cũng ngăn được hành động lung tung của con sói mẹ hung hãn này. Cậu ta thở ra hơi, sờ sờ vài cái chấm đỏ trên cổ mình, sắc mặt liền thay đổi. Cũng may trăng cao trời tối, khiến người ta không phân biệt rõ được là đỏ lựng, xám xịt hay đen sì. Cậu ta trợn mắt nhìn chăm chăm cằm hận vào cái đồ không coi trọng lời hứa đang ở trước mặt, trách móc nói: “Cô coi thường thỏa hiệp! Định đi ngược lại qui định hay sao?!”

Diệp Chiêu xoa xoa đầu, tự rót cho mình một ly rượu, sau đó gật gật đầu: “Hình như vậy”.

Hạ Ngọc Cẩn hét lên: “Cái gì mà hình như! Rõ ràng là vậy!”.

Diệp Chiêu thích thú nhìn cậu ta hò hét lung tung, rồi đột nhiên đưa tay ra tóm lấy tóc cậu ta, đẩy lên một cành cây to, đánh một cái, giọng đầy mùi

rượu hỏi: “Khi chúng ta thỏa hiệp, phu quân có nói là nếu vi phạm thì sẽ xử phạt thế nào không?”.

Hạ Ngọc Cẩn ngó người ra, nhớ lại chuyện đó, suy nghĩ rất lâu, ấp a ấp úng một lúc: “Tất nhiên tôi thích phạt thế nào thì phạt thế đó”.

Diệp Chiêu khoát tay, nghiêm giọng quở trách: “Sáng ra tối sửa, không có quy trình gì hết, coi luật lệ là trò đùa! Hoang đường! Nếu là trong quân đội của tôi, thì sẽ trị như sau, nhẹ thì giáng chức, nặng thì chém đầu!”.

“Cô!” Hạ Ngọc Cẩn bị nói cho đến nửa câu cũng không nói ra được.

“Đừng vội, anh chưa có kinh nghiệm, làm sai tôi không trách anh, cũng không nỡ trách anh, chúng ta qui định lại là được rồi”, Diệp Chiêu thấy cậu ta tức điên lên, rất điềm tĩnh rót một ly rượu cho cậu ta để an ủi, lại còn mặt dày hỏi: “Nếu không, phạt ba ly rượu?”.

“Cút!” Kinh nghiệm ăn chơi Hạ Ngọc Cẩn đầy mình. Cậu tức giận uống một hơi hết một ly rượu để lấy dũng khí. Rồi bất kể là ba bảy hai mươi mốt, lao tới xé quần của vợ ra. Trước tiên phải xử lý cái chân để làm tới đã, sau đó đẩy cô ta xuống. Cậu ta xé một chút, không xé được, lại lấy sức xé tiếp, nhưng vẫn không xé được, cuối cùng phát hiện ra: Diệp Chiêu là người tập võ, quần áo mặc rất chặt chẽ gọn gàng. Không thể so sánh với những chiếc váy mỏng của mấy cô nương lầu xanh được, hơn nữa ở trên cây cũng không tiện dùng sức!

Trong lúc cứ xé lung tung, cậu ta không cẩn thận để dây lưng túm thành một nút lớn, càng không thể cởi được áo. Trong tình cảnh không thể thực hiện được kế sách nào, đành phải áp dụng hành động mang tính báo thù vậy! Cởi áo trong của Diệp Chiêu ra, tức giận nhìn nhìn vài cái, rồi sau đó buồn bã phát hiện ra bộ ngực vợ mình... chắc chỉ hơn mấy cái tên trong nhà chứa nam một tí... Càng buồn hơn là, ngoài bộ ngực ra, những nơi khác sờ sờ vài cái, đều cứng cứng, không thấy cái gì mềm mại cả.

Diệp Chiêu vừa uống rượu vừa mặc cho cậu ta tùy ý động tay động chân, trong lòng không ngừng nhấm lại những chỉ dẫn của Hải phu nhân, định thần lại một chút, mở lời khêu gợi: “Đêm nay ánh trăng thật đẹp.”

Với kinh nghiệm lâu xanh, Hạ Ngọc Cẩn lúc này đã hiểu ý “Cảnh sắc trước ngực em còn đẹp hơn ánh trăng”. Nhưng cậu ta sống chết cũng không tìm thấy ánh trăng của vợ ở đâu, liền chồm lên, cắn cắn mạnh vào chỗ cổ, vừa sờ soạng vừa nói: “Vứt mẹ nó cái ánh trăng đó đi!”. Hạ Ngọc Cẩn dùng lực quá mạnh, khiến cành cây đung đưa đung đưa, làm giật mình vài con chim non đang say ngủ, tán loạn sải cánh, coi thường liếc nhìn cái đồ bị người ta kéo mà vẫn chưa rơi xuống một cái, rồi bay đi mất.

Diệp Chiêu nằm trên cành cây, giữ chặt thân thể hai người, chớp chớp mắt, khóe miệng mỉm cười tủm tỉm. Hạ Ngọc Cẩn nhìn hàng lông mi dài dài của cô ấy chớp chớp trông còn duyên dáng hơn cánh bướm sải bay. Đôi mắt màu lưu ly vốn dĩ dường như có thể nhìn thấu tâm can người khác trong màn đêm lại nhuộm màu đêm tối, cứ đong đưa, biến tất cả sát khí thành tình cảm, cứ đâm thẳng vào trái tim cậu ta, sau đó lại cào cào như một con mèo nhỏ, đúng lúc muốn bắt lấy, trong nháy mắt lại chạy biến đi mất.

Trong lúc Hạ Ngọc Cẩn còn đang choáng váng, Diệp Chiêu từ từ nói lỏng chiếc thắt lưng của mình lúc này đã bị thắt nút, cởi bỏ chiếc áo ngoài, miệng mở hé hé để lộ hàm răng trắng muốt cắn nhẹ vào chỗ xương đòn của cậu ta. Cái lưỡi linh hoạt như một con rắn không ngừng tham lam liếm láp lúc nhanh lúc chậm theo hình vòng tròn, có lúc lại cắn nhẹ. Sau đó từ từ chuyển dần xuống dưới, rồi cứ thế xuống thấp dần, khiến Hạ Ngọc Cẩn không kiềm chế được rướn cong người lên. Dường như từng đường gân thớ thịt trong người cậu ta đều đang bị điện giật vậy. Hạ Ngọc Cẩn phát ra những tiếng rên rĩ không biết là đau khổ hay sung sướng nữa.

“Dừng tay!” Hạ Ngọc Cẩn đang mê mê đột nhiên bừng tỉnh, đẩy Diệp Chiêu ra, kiên định nhắc lại chủ trương một lần nữa: “Phải là tôi chủ động

mới đúng”.

“Được!” Diệp Chiêu không hề ngại ngần cởi áo ra, dựa vào cành cây một cách thoải mái nói: “Anh tới đi!”.

Hạ Ngọc Cẩn nhìn quanh bốn phía, thấy hoàn cảnh không thích hợp cho mình phát huy, liền khoát tay mạnh mẽ, mang đũa phong thái tướng soái nói: “Xuống đi, về phòng chiến tiếp!”.

Lời chưa nói hết, bỗng cả người rơi vào không trung. Cậu ta còn chưa kịp kêu gào thì người đã yên vị ở dưới đất rồi. Sau đó lại nhảy vài bước trong không trung, đầu óc quay vòng vòng, nháy mắt đã tới chiếc giường có chiếc chăn uyên ương màu đỏ mà hôm nay Dương Thị vừa phủ lên.

Diệp Chiêu hỏi: “Kích thích không?”.

Mùi gỗ giáng hương vẫn vương nhẹ trong không trung. Hạ Ngọc Cẩn còn chưa hết kinh ngạc đã thấy cả người đều mềm nhũn ra, vội vàng tóm chặt lấy Diệp Chiêu.

Diệp Chiêu quan tâm: “Trừ phi... Anh sợ?”.

Hạ Ngọc Cẩn sau một lúc định thần lại, ngẩng đầu lên nói: “Cái việc vật vãnh này, có thể dọa được ta sao?”.

Diệp Chiêu hỏi: “Anh thực sự không sợ?”.

Hạ Ngọc Cẩn: “Tất nhiên!”.

Diệp Chiêu căn lấy tai anh ta hỏi: “Hai quân tương phùng, có thể xảy ra chiến tranh không?”.

Hạ Ngọc Cẩn hào khí ngất trời; “Vừa gặp là bùng phát!”.

“Tướng địch dũng mãnh”. Diệp Chiêu đưa tay ra túm lấy eo cậu ta, kéo sát về phía mình. Tay kia thâm nhập vào trong khăn giòng nói: “Để thiếp kiểm tra lương thảo trước đã”.

“Vô sỉ, vô sỉ quá đi mất!”. Hạ Ngọc Cẩn nghe lời nói của vợ mình, thấy tổng soái ba quân mà lại nói ra những lời khiếm nhã như thế, bị kích thích đến nỗi không thốt lên được lời nào. Tự nhiên cảm thấy cổ họng khô rát, bụng dưới lập tức phát ra từng đợt nóng hầm hập. Đên khi đoàn binh giao chiến, tướng quân vốn giỏi giang trong việc cưỡi ngựa và phóng tên, mười tám ban võ nghệ khỏi cần nói đến. Trong doanh trại thì chỉ toàn con trai, mọi người đều cởi trần chạy lung tung, xuống sông tắm rửa đầy rẫy, nên từ lâu đã nhìn quen hết mọi ngõ ngách của các huynh đệ. Bây giờ lại có được cao nhân đích thân dạy dỗ, sao phải sợ một chút công phu nhỏ nhoi trên giường đó chứ? Lúc đầu Diệp Chiêu môn trốn vài chỗ có phần ngại ngùng, nhưng sau đó càng lúc càng thuần thục. Lại thêm bàn tay cô tuy hơi thô ráp nhưng vuốt ve hết trái lại qua phải làm cho sự ham muốn của Hạ Ngọc Cẩn càng lúc càng trở nên mạnh mẽ, tim đập nhanh như ngựa phi. Cậu ta chỉ muốn kiên nhẫn kiềm chế lại để nắm thế chủ động không cho đối phương khiêu khích thành công.

Hải phu nhân đã dạy: Người đàn ông trên giường càng chửi cô vô sỉ, thực ra là càng muốn cô, nhất định phải thừa thắng xông lên.

Diệp Chiêu là một đồ đệ tốt, cô lập tức cởi áo ra, để những lọn tóc xoắn dài xõa xuống toàn thân, giống như một con báo đen tham lam trong đêm tối, sống nhờ săn mồi, nhanh nhẹn và linh hoạt, tuy gầy nhưng không có chút mỡ nào, bộ ngực tuy không nảy nở, nhưng cái eo nhỏ nhỏ giống như một con rắn đang múa, rắn chắc, mạnh mẽ và đẹp đẽ.

Hạ Ngọc Cẩn nuốt nước miếng, cảm thấy hít thở thật khó khăn, đầu óc cảm thấy trống rỗng.

Diệp Chiêu duỗi đôi chân dài ra, quặp lấy eo của cậu ta, chặt cứng không để cậu ta trốn thoát. Rồi cúi người xuống hôn như mưa như gió, tay trái vờn vờn vòng vòng trên ngực cậu ta, tay phải tấn công ở phía dưới, thỉnh thoảng lại vụng vọ cái hông, không để cho cậu ta một chút nào để thở.

Hạ Ngọc Cẩn không chịu nổi nữa. Cậu ta đập tay xuống giường, gầm gừ: “Ở trên! Ta muốn ở trên!”.

TƯỚNG QUÂN Ở TRÊN, TA Ở DƯỚI

Quất Hoa Tán Lý
www.dtv-ebook.com

Chương 48: Chiến Trận Liên Tiếp

Nghĩ lại năm đó, trên thảo nguyên Các Lạc Tư Hãn Mộc, danh tướng Man Kim là Ha Nhĩ Thiếp kiên trì dũng cảm vô song, dẫn đầu quân lính. Diệp Trung hỏi người nào xuất trận, nhân lúc tướng lĩnh còn đang chần chừ, Diệp Chiêu lúc đó mới mười sáu tuổi liền tự nguyện xin xuất trận. Vừa cười Đạp Tuyết, vừa cầm Bàn Long đao, lao thẳng vào quân địch, một đao chém đứt đầu tướng địch, chỉ một trận mà đã nổi tiếng.

Bây giờ trận chiến nhỏ xíu với Hạ Ngọc Căn, sao mà phải sợ chứ?

“Được!” Diệp Chiêu lại lần nữa nhớ về các kiểu tư thế mà Hải phu nhân đã dạy, xác định phu quân muốn thế, lập tức đẩy cậu ta lên giường, lật người ngồi lên, rất hùng hồn nói: “Anh muốn ở trên thì ở trên”.

Hạ Ngọc Căn thấy cô ta hiểu sai ý mình, tức giận ùng ùng muốn sửa chữa: “Là...”

Lời chưa nói xong, một nụ hôn hoang dại đã đặt lên môi cậu ta. Không phải là mềm mại mơn trớn như vừa rồi, mà là một sự xâm lược trần trụi, không cho phép kháng cự, không cho phép lùi bước, khiến cậu ta nhớ tới cái cảnh con mãnh thú kìm kẹp con mồi một cách tùy ý mà trước đây đã từng nhìn thấy trong trường săn của hoàng gia. Sự xâm lược này mang theo sự kích thích đầy mùi tanh của máu, không để cho Hạ Ngọc Căn có một phút nào bình tĩnh, kích thích cái dục vọng nguyên thủy nhất của cậu ta. Mỗi một thớ thịt của Hạ Ngọc Căn lúc này đều đang gào thét đòi hỏi. Ở phía dưới đã căng cứng lên từ lâu, cậu ta chỉ muốn mặc kệ tất cả, không quan tâm gì hết, lập tức tiến hành ngay cái việc cầm thú này.

Cậu túm lấy eo của Diệp Chiêu, chà xát rồi lại vuốt ve, định nhóm người ngồi dậy, cắn mạnh vào vai cô ta.

Diệp Chiêu bị kích thích nên bản năng phát tác, mắt đỏ ngầu lên.

Cô lập tức ấn con báo trắng lúc này đang muốn vùng vẫy, tiếp tục dìm dặt đục vọng của cậu ta. Cô ngồi ở phía trên chắc chắn, mặc dù bị cắn xé đau đớn một chút, nhưng mặt vẫn không biến sắc, đến kêu cũng không kêu. Còn Hạ Ngọc Cẩn lại bị khoái cảm kích thích đến nổi rên lên vài tiếng, cậu ta liên tục muốn lật người, nhưng lại bị đè nén đến nỗi không động đậy được. Cái kiểu bị cầm tù này khiến cảm giác đục vọng không được trút hết, tất cả tập trung ở phía dưới, chỉ có thể sử dụng phần eo từ từ lách vào không ngừng.

Diệp Chiêu thích ứng cái cảm giác đó rất nhanh. Cô luôn luôn thích khống chế tiết tấu trận chiến trong bàn tay nên cơ thể bắt đầu chuyển động. Đầu tiên là gió nhẹ mưa nhỏ, sau đó là bão táp mưa sa. Cô dường như không biết mệt mỏi, thể lực bền bỉ mạnh mẽ, hình như có thể chiến đấu cho đến tận cùng.

Hạ Ngọc Cẩn lúc đầu động đậy được một chút, còn sau đó hoàn toàn không động đậy nữa, trong đầu chỉ lặp đi lặp lại một câu nói: “Mẹ nó! Đã từng gặp người mạnh mẽ, nhưng chưa từng gặp người nào mạnh mẽ như thế này!”.

Cậu ta cảm thấy sáng khoái đến xấu hổ.

Diệp Chiêu cúi người, khiêm tốn hỏi: “Phu quân, cảm thấy thế nào?”.

Hạ Ngọc Cẩn thấy cô chẳng phát ra tiếng gì, bản thân mình cũng không nổi rên rỉ. Đang muốn kháng cự, cúi đầu thấy đôi chân đẹp tuyệt vời của Diệp Chiêu đang từ từ đặt lên vai cậu ta, đục vọng phía dưới lại càng mạnh mẽ. Mới sờ vài cái, ngàn vạn từ ngữ đã lập tức hội tụ thành một chữ “Trời ạ” trong cổ họng, ngoài thế ra còn không có năng lực biểu đạt nào nữa.

Diệp Chiêu lập tức tóm lấy eo cậu ta, mãnh liệt lên xuống, để tình hình chiến trường vốn dĩ đã nảy lửa càng lúc càng mãnh liệt.

Mồ hôi của Hạ Ngọc Cẩn từ trán rơi xuống. Mấy ngón tay cậu ta tóm lấy tấm chăn thô hoa đều trở nên trắng bệch. Hạ Ngọc Cẩn không ngừng run rẩy, nhưng dù ham muốn đến vô cùng, cực khoái đã đạt từ lâu cậu vẫn không chịu vứt mũ cởi giáp, đầu hàng nhận thua.

Hải phu nhân dạy rằng, đàn ông phải kêu lên mới là thỏa mãn.

Diệp Chiêu thấy cậu ta cắn môi không thành tiếng, có chút không hiểu, vội vàng lật đi lật lại những điều đã được học để xem xét. Cuối cùng nhớ ra chỗ phần thanh sắc bị bỏ mất, bèn vắn vẹo eo, nhỏ giọng rên rỉ, thỉnh thoảng lại rên: “Phu quân... chàng thật lợi hại”.

Bên dưới là thế tấn công mãnh liệt, bên trên lại là những từ ngữ khiêu khích, khỏi cần nói đến mấy cái bọn thiệp phòng thông phòng chỉ biết thân mật vớ vẩn, ngay đến cả hoa khôi lâu xanh, người có gan như vợ cậu ta thì lại không có sự tập trung như vợ cậu ta, người có sự tập trung như của vợ cậu ta thì lại không có sức khỏe như vợ cậu ta, người có sức khỏe như vợ cậu ta, vẫn chưa sinh ra...

Bất luận là ra chiến trường hay lên giường, tướng quân đều phải vô địch.

Quận Vương làm gì còn quan tâm đến vấn đề vị trí ở trên nữa?

Mỗi đốt xương cốt của cậu ta đang gào thét sung sướng mà trước đây chưa từng có, sung sướng đến nỗi nước mắt sắp chảy ra.

Quên mất là kết thúc lúc nào.

Dù sao trình độ duy trì của cậu ta hơn hẳn so với bất kỳ lần nào trước đây, đặt vào đâu cũng không sợ mất mặt.

Sau khi kết thúc, Hạ Ngọc Cẩn cũng rất mệt rồi, chẳng muốn làm gì cả, ôm lấy cô vợ chiến đấu quá mạnh mẽ, chiếm ưu thế trên giường, rồi mơ hồ ngủ mất.

Sáng sớm hôm sau, cậu ta dần dần tỉnh dậy. Vì sức lực sử dụng không nhiều, và cũng không thấy bụng đau lưng nhức lằm, chỉ thấy đầu óc trống rỗng. Chợt nhớ ra đây là lần động phòng đầu tiên của hai người liền vội vàng quay người lại, định ôm lấy vợ nói những lời ngọt ngào. Không ngờ gối bên cạnh trống không, Diệp Chiêu đã dậy từ lâu rồi.

“Người đâu?”. Cậu ta nhìn quanh bốn phía, sờ đi sờ lại trên giường.

“Đây ạ”. Thị nữ bưng một cái chậu vàng vội vàng bước vào. Nhớ lại lúc này quét dọn, nhìn thấy quần của tướng quân và thắt lưng của Quận Vương ở dưới cây, còn những quần áo khác thì ở trong phòng, có vài cái còn bị xé rách, đồ đạc thì lộn xộn. Lại nhớ đến biểu hiện vừa nãy của tướng quân, hình như rất mãn nguyện, tâm trạng cũng rất tốt, nên đoán chắc là do Quận Vương uy phong mạnh mẽ, chiến đấu quyết liệt, không thể tìm được tình xuân đang lan tỏa, bèn lén liếc nhìn Hạ Ngọc Cẩn vài lần, trong bụng tỏ ra vô cùng khâm phục.

Hạ Ngọc Cẩn quen với việc được người khác hầu hạ, uể oải vươn vai, lại hỏi: “Tướng quân đâu?”.

“Đi luyện võ rồi ạ”. Thị nữ đồng dạc trả lời.

Buổi sáng ngay sau đêm động phòng lần đầu tiên, lại không phải là không đạt được thỏa mãn, còn luyện võ gì chứ? Đây không phải là làm cho chồng cảm thấy mất hứng sao?

Hạ Ngọc Cẩn nghĩ cảm thấy bực tức.

Thị nữ thấy tình cảnh ngược lại so với suy nghĩ lúc đầu, tình xuân trong mắt cũng giảm đi vài phần.

Hạ Ngọc Cẩn tức giận nói: “Bảo cô ta về đây rửa ráy cho ta!”.

Diệp Chiêu lại không nghĩ nhiều như thế, cô chưa bao giờ ngủ lười, hàng ngày cứ gà gáy là dậy, luyện võ nửa canh giờ, sau đó rửa ráy, gió thổi không đổi, sét đánh cũng không chuyển. Bây giờ cô đang ở nơi luyện võ luyện đao, nghe thấy chồng mình đang truyền gọi, vội vàng đi về. Đẩy cửa vào phòng, thấy cậu ta hiếm khi dậy sớm bèn đi tới hỏi: “Lại ngủ tiếp à?”.

Hạ Ngọc Cẩn ngẩng đầu nhìn lên, thấy vợ đã ăn mặc nai nịt gọn gàng trông rất đáng ghét, càng đáng ghét hơn là mặc một bộ nam phục, chải tóc theo kiểu con trai, tùy tiện ngồi bên cạnh giường. Nhưng cậu ta vừa thò đầu ra khỏi chăn, tóc tai rũ rượi, trên người không một mảnh vải, trần như nhộng, liền cảm thấy cái tình cảnh thế này khiến người ta thấy hơi kỳ lạ. Nhớ lại tình cảnh điên cuồng đêm qua, có cái gì đó mà không nói thành lời được.

Đây là lần đầu tiên của Diệp Chiêu, tuy cô không đau, nhưng không có nghĩa là không biết đau, vì thế lúc làm cũng không thấy thoải mái lắm. Nhưng thấy cậu ta làm rất hào hứng, bản thân lại đạt được khoái cảm chinh phục nên trong lòng cảm thấy rất thoải mái. Bây giờ hai người lại đối mặt, cô cảm thấy hơi ngượng, vội vàng bắt đầu nhớ lại những việc sau khi hành sự do Hải phu nhân dạy bảo, định dựa sát tới, muốn ghé sát vào nói những lời ngọt ngào thăm thiết.

Tướng quân cao cao, hình dáng tuy gầy nhưng cơ bắp rắn rỏi, bên eo lại đeo một chiếc đao mười mấy cân, trọng lượng rất đáng nể, vừa dựa sát vào, Quận Vương liền ngã luôn.

Hai người bò ra trên giường, mặt đối mặt.

Một sự sai sót nhỏ bé không thành vấn đề, Diệp Chiêu bắt đầu tán dương đối phương theo dự tính trước đó: “Phu quân lương thảo tràn trề, thật là dũng mãnh”.

Hạ Ngọc Cẩn trừng mắt nhìn cô: “Ngồi dậy”.

Diệp Chiêu ngậm hột thị một lúc, tiếp tục nói: “Là người dũng mãnh nhất mà thiếp từng gặp”.

Hạ Ngọc Cẩn vu vơ hỏi: “Nàng từng thấy rất nhiều rồi?”.

“Quân doanh có nhiều con trai như thế, tất cả đều đầy nam tính, thường xuyên cời trần... có điều là thiếp không nhìn nhiều”. Đầu tiên Diệp Chiêu thật thà gật đầu, nhưng rồi thấy biểu hiện của cậu ta có vẻ không thích, bèn vội vàng lắc đầu. Cô nghĩ chắc mình học thuộc sai bài rồi nên vội vàng sửa chữa: “Là rất sung sướng, à không phải, là do thiếp rất dũng mãnh, khiến chàng sung sướng phải không?”.

Trí nhớ không tốt, cô nên hỏi xin Hải phu nhân bí quyết mới được.

Diệp Chiêu hấp tấp, định tự do phát huy: “Thiếp rất vui, chàng có vui không?”.

Biểu hiện của đàn ông, tác phong của đàn ông, vấn đề của đàn ông, rốt cuộc ai là người cưỡng bức? Ai là người bị cưỡng bức?

Hạ Ngọc Cẩn tức xì khói, cậu nghiêng răng, lạnh lùng hỏi: “Nàng ở bên trên hình như rất vui thì phải?”.

“Ồ” Diệp Chiêu đang rất vui, nên không để ý đến sự bất mãn trong giọng điệu của cậu ta. Cô nhớ lại đêm qua, mãn nguyện liếm liếm môi: “Dù sao thể lực của thiếp khá tốt nên tư thế này rất thích hợp”.

“Trời ạ!” Hạ Ngọc Cẩn hoàn toàn sụp đổ, gào lên hỏi: “Mẹ đứa nào nói ông đây thể lực không tốt hả?”.

Thấy cậu ta tức giận như thế, Diệp Chiêu vốn tự thấy thể lực của mình còn hơn rất nhiều phần lớn đàn ông đột nhiên lại do dự.

Vì sự tôn nghiêm của đàn ông, Hạ Ngọc Cần tiếp tục đập xuống giường gào lên: “Chiến tiếp! Chiến tiếp! Ta sẽ để cho nàng thấy thể lực của ta rất cuộc tốt hay không tốt!”.

TƯỚNG QUÂN Ở TRÊN, TA Ở DƯỚI

Quất Hoa Tán Lý
www.dtv-ebook.com

Chương 49: Hồng Nhạn Đưa Thư

Tướng quân phải thiết triều sớm, không muốn tiếp tục cuộc chiến tình ái này nữa.

Hạ Ngọc Cẩn chức nhỏ lời nói không có trọng lượng, không phải lên triều, thường ngày trốn tránh được thì trốn tránh, công việc đều dựa vào lão Đầu Dê. Hoàng thượng đối với cậu ta nhắm một mắt mở một mắt, chỉ cần công việc không xảy ra sơ suất gì lớn, không biến Viện tuần sát thành cái nơi ăn chơi ca hát, thì không tìm cậu ta phiền phức làm gì. Lão Đầu Dê đành phải rơi hai hàng nước mắt, làm việc chăm chỉ trong sợ hãi để báo đáp “sự tín nhiệm” của Quận Vương. Thịnh thoảng gặp phải rắc rối không thể giải quyết được, liền lấy thân phận cậu ta ra dọa nạt, giải quyết hết mấy tên du côn trên đường phố, vậy mà cũng trôi chảy không gặp phải trở ngại nào.

Hôm nay, tâm trạng Quận Vương không tốt, không đến Viện tuần sát như mọi khi. Sau khi sắp xếp công việc cho mọi người và lão Đầu Dê xong, cậu ta trốn trong cái ổ của mình ngẫm nghĩ lại sự thất bại về mặt chiến thuật của mình. Bị vợ tấn công ngược lại là một việc rất mất thể diện, càng mất thể diện ở chỗ cậu ta bị đè nén như vậy nhưng vẫn rất khoái, sung sướng, vui vẻ... Sau này tình trạng như thế quyết không để xảy ra, nhất định phải bảo vệ vị trí nam trên nữ dưới, duy trì sự tôn nghiêm và quyền khống chế của người đàn ông.

Nguyên nhân của sự thất bại là về mặt thể lực.

Diệp Chiêu cũng không biết ăn gì mà lớn lên, toàn thân mảnh liệt. Chỉ cần tùy ý đẩy cậu ta một cái là không thể động đậy được. Hơn nữa cái eo

đó... cái nhịp điệu của đôi chân đó... Cậu không thể nghĩ tiếp được nữa... dù sao trong tình trạng như thế muốn phản công, cũng là việc vô cùng khó khăn.

Hạ Ngọc Căn cuối cùng rút ra kết luận: để duy trì sự hòa hợp trên giường, trước tiên phải tăng cường luyện tập thể lực.

Cho dù đánh Diệp Chiêu là việc không thể nhưng ít nhất cũng không thể để thua kém thảm hại như thế. Sau đó bảo cô ấy giả vờ yếu đuối, nhượng bộ một chút, tiếp đó liền đẩy cô ấy xuống, giữ thật chắc. Còn mình thì ở bên trên muốn làm gì thì làm, vậy là có thể thỏa mãn cảm giác chinh phục... Lăn lộn trên giường thì cũng chỉ đến thế mà thôi.

“Được như thế thì tốt quá, được như thế thì tốt quá...” Hạ Ngọc Căn càng nghĩ càng sung sướng.

Dế Mèn và Cục Xương nhìn nhau, đều cảm thấy vẻ mặt của chủ nhân nhà mình biểu hiện một cách kỳ lạ, chắc là thần kinh bất thường nên điên rồi.

Tăng cường thể lực là phải tập võ.

Cả triều đầy văn võ, Diệp Chiêu tự nhận công phu của mình đứng thứ hai thì không có ai dám nhận là thứ nhất.

Hạ Ngọc Căn tận dụng lợi thế ở gần, bắt Diệp Chiêu dạy cho mình, chịu khó chỉ đạo bản lĩnh cho mình.

Cho dù Diệp Chiêu có là thần đồng đi nữa thì cũng không đoán được mục đích xấu xa đằng sau cái việc chông mình tự dưng muốn học võ. Chỉ nghĩ là cậu ta muốn cải thiện thể chất nên vui mừng khôn xiết. Nhân lúc cậu ta còn chưa đổi ý lập tức kéo cậu ta ra vườn hoa, truyền cho cậu ta mấy chiêu hít thở và còn cảm thêm một que hương để cậu ta bắt đầu thể mã bộ.

“Chỉ thế này?” Hạ Ngọc Cẩn cảm giác rằng cô ấy chắc phải có mấy trò học võ đơn giản nhanh chóng hơn chứ.

“Con đường tập võ phải tuần tự tiến dần, không được nhanh chóng”. Diệp tiên sinh giơ tay, bắt đầu chỉ dạy: “Lực ở chân và eo là quan trọng nhất. Công phu Diệp gia đều từ năm ba tuổi bắt đầu đứng tấn. Mỗi ngày đều phải luyện đến năm sáu canh giờ, không có cách nào nhanh hơn”. Cô ấy là người nghiện võ. Từ nhỏ đã luyện võ đến phát điên rồ, hành quân đánh trận cũng không dám bỏ lỡ. Cho dù bây giờ công việc bận rộn, hàng ngày ít nhất phải bỏ một hai canh giờ luyện võ. Lúc nghỉ ngơi càng ở lì trong phòng luyện võ, ngoài việc miễn cưỡng phải ra ngoài tiếp xúc với người khác, còn không thì chả bao giờ ra cả.

Hạ Ngọc Cẩn chẳng còn cách nào khác, cố gắng chịu đựng luyện tập.

Cuối xuân đầu hạ, mặt trời không gắt lắm, tiếng chim hót hương hoa nở trong vườn, gió thổi nhẹ nhàng, còn chưa đến nửa tuần hương, cậu ta đã lưng đau gối mỏi rồi, không gắng gượng được nữa.

Diệp Chiêu rất có kinh nghiệm khi đặt dưới móng cậu ta một cái chậu than để chống đỡ. Cậu ta không đành rút lui, nghĩ đến sự thất bại đêm qua lại cố gắng nghiêng răng nghiêng lợi gắng gượng. Không lâu sau mồ hôi vã ra như tắm, tai và mặt mũi đỏ rực.

Bọn Dương Thị nghe ngóng được mấy việc sáng nay, đều cho rằng tối qua biểu hiện của Quận Vương đã thất bại, không làm cho tướng quân vui vẻ, bây giờ thấy cậu ta cố gắng luyện tập lực eo chân, nên càng thêm chắc chắn một phần, không kìm được nỗi lo lắng âm thầm. Chỉ sợ tướng quân chê Quận Vương không thể khiến người hài lòng mà lấy cớ để chia tay, bèn vội vàng sai người đi tìm các loại rượu ngâm dương vật hồ thượng đẳng, lại bảo nhà bếp bữa nào cũng phải làm những món tráng dương như chim câu non v.v..., để làm cho cậu ta uy phong lắm liệt, phục vụ tướng quân, tạo phúc cho mọi người.

My Nương và Huyền Nhi không bỏ lỡ bất kỳ một cơ hội lấy lòng nào. Nhân lúc tướng quân đang hướng dẫn Quận Vương, không hẹn mà gặp đều bưng đĩa hoa quả đồ ăn vặt, lao đến để lấy lòng. Ở cửa đã ghen ghét lườm nguýt nhau một cái, đến khi vội vàng bước vào, nụ cười trên mặt còn ngọt hơn cả mật ong.

Hạ Ngọc Cẩn thấy hai người thiếp nịnh nọt vây quanh vợ mình, nào là bóc nho, nào là cười cười nói nói, nào là lời hay ý đẹp, vô cùng vui vẻ, còn mình thì lại đang đứng tấn trên cái chậu than, nên trong lòng vô cùng bất mãn, gào lên hỏi: “Thế này còn ra thể thống gì hả?!”.

Thu Hoa đứng bên cạnh cậu ta giám sát lạnh lùng an ủi: “Quận Vương đừng kích động, thể lực của người yếu ớt, cẩn thận ngồi vào chậu than, bộ quần áo này là loại gấm lụa thượng hạng, rất đắt, làm hỏng đi thì đáng tiếc biết bao?”.

Thu Thủy cũng đồng tình cảm thán: “Ồ, tướng quân yêu cầu đối với người quá nghiêm khắc, làm sao có thể để cho người luyện tập giống như Diệp Niệm Bắc chứ? Tốt xấu gì cũng phải giảm một nửa rồi lại giảm tiếp chứ nhỉ?”.

Diệp Niệm Bắc năm nay mới hơn sáu tuổi.

Hạ Ngọc Cẩn bị bọn họ an ủi đến nỗi chỉ muốn ngồi xuống chậu than thôi.

Diệp Chiêu vội vàng dừng việc vui chơi lại, nghiêm mặt nói với hai người thiếp: “Còn không mau đi phục vụ ông các người luyện võ?”.

My Nương và Huyền Nhi đều ngoan ngoãn nghe lời, chạy đến bên cạnh Hạ Ngọc Cẩn. Một người mở chiếc quạt tương phi ra, liên tục quạt gió cho cậu ta, một người móc ra chiếc khăn thấm, liên tục lau mồ hôi cho cậu ta.

My Nương cố vũ: “Cố lên cố lên, còn có một nửa tuần hương nữa thôi, cố gắng xong rồi em sẽ bóp chân cho người”.

Huyền Nhi cũng cố vũ: “Hương sắp hết rồi, cố gắng một tí nữa là xong. Thật sự nếu chán quá, hay là... em kể cho Quận Vương nghe vài câu chuyện cười?”.

Hạ Ngọc Cẩn khó khăn lắm mới hít được một hơi thực sự, tí nữa thì bị câu chuyện cười này của cô ta làm cho tiêu tan hết.

Diệp Chiêu chỉ ngồi bên cạnh xem xét, nhìn thấy khuôn mặt đỏ lựng lên của cậu ta, lại nghĩ về chuyện đêm qua, càng nhìn càng thấy đáng yêu.

Trong lúc tâm trạng rất vui vẻ, bên ngoài lại có một người thị nữ vào bẩm báo: “Tướng quân, Cửu lão gia gửi thư tới”.

Mẹ của Diệp Chiêu họ Liễu, xuất thân trong gia đình nhà binh. Liễu tướng quân trấn giữ ải Gia Hưng là bác của cô ấy. Diệp gia sau khi hầu như bị diệt vong, ông tưởng rằng cô là con trai của Diệp gia nên khi chiến tranh Man Kim xảy ra ông rất quan tâm. Sau khi kết thúc chiến tranh, còn xem xét lấy vợ sinh con cho cô, để lưu lại chút máu mủ của Diệp gia. Đến đối tượng ông cũng đã chọn sẵn rồi mới biết được cô là con gái, tức đến nỗi suýt chút nữa dùng gậy răng sói đập chết cái đứa cháu gái ngoại lừa trên dưới, coi thường đạo lý. Chỉ là thấy lòng quân ở Mạc Bắc yên ổn, đồng kết một lòng nên không dám hành động mù quáng. Ngày nào ông cũng nơm nớp lo sợ, ngủ cũng không ngon, tóc bạc đi rất nhiều. Mãi đến khi Hoàng thượng khai ân xá tội, ông mới thở phào nhẹ nhõm, vì thế Diệp Chiêu đền đáp ơn nghĩa, đối xử với người bác rất tốt.

Học vấn của võ tướng đều không tốt, những bài viết chữ đẹp đều do quân sư viết thay.

Trong thư, ông cũng cảm thấy rất lo lắng về việc một nhóm nhỏ đội quân Đông Hạ cứ lờn vờn quanh vùng biên ải. Nay lại biết được tin kinh thành có

biến, thà tin là có còn hơn tin là không, nên căn cứ theo như lời Diệp Chiêu đã nói trong thư trước, ra lệnh cho toàn quân, sửa chữa lại tường thành, biến ải Gia Hưng thành một trở ngại tự nhiên đến nước cũng không lọt qua được. Nhất định phải cho bọn Đông Hạ đi mà không có đường về.

Cuối thư có mấy dòng do chính ông ấy viết, chữ xiêu xiêu vẹo vẹo: “Làm con gái phải hiếu thuận một chút. Nhịn được thì nhịn, đừng động một cái là đòi đánh đòi giết. Đừng giống như mẹ con ấy, cầm dao đuổi người ta mười mấy dặm trông thật chẳng ra thể thống gì cả? Lần này tốt xấu gì cũng được gả cho hoàng gia, nhất định đừng để bị đuổi về nhà. Cho dù cậu ta có muốn bỏ, thì cũng phải đập cho cậu ta một trận, sau đó nghĩ cách cầu xin Hoàng thượng làm một cái đơn chia tay để sau này lấy chồng còn dễ dàng... Những dòng này đọc xong đốt đi, đừng để chồng con nhìn thấy. Còn về việc con gửi thư muốn báo đáp gì đó thì không cần đâu. Sau này em họ con là Tích Âm tiến kinh, để nó ở nhờ chỗ con, rồi tiện giúp nó tìm một nhà, thứ cấp có kém một chút cũng không sao, tính tình tốt là được rồi”.

Hạ Ngọc Cẩn lè lưỡi, thở hắt ra, nằm bên cạnh Diệp Chiêu nói giọng ảm đạm: “Ta nhìn thấy rồi”.

Làm gì có người bác nào dạy cháu gái mình đánh chồng chứ? Quả nhiên là một giọt máu đào hơn ao nước lã, thật là tức quá.

Ngược lại, tâm trạng của Diệp Chiêu rất vui. Cô đọc đi đọc lại bức thư mấy lần, miệng cứ tùm tùm cười: “Tích Âm muội sắp đến rồi”. Sau đó nghiêm giọng dặn dò thị nữ: “Dọn dẹp phòng sạch sẽ cho tiểu thư, sắp xếp người cho tốt, lấy phòng ở bên cạnh chỗ ta ở”.

Hạ Ngọc Cẩn bị lừa đi, rất khó chịu: “Em họ nhà nàng thật không ít, quan hệ tốt lắm hả?”.

Diệp Chiêu nói: “Là cùng họ với bác của thiếp, là em họ xa, không coi là em họ gần được.”

Huyền Nhi không đợi Hạ Ngọc Cẩn mở miệng, nhanh mồm hỏi thẳng vào vấn đề quan trọng: “Xinh không?”.

My Nường lờm cô ta một cái, thấy cái con nha đầu này không hiểu ý gì cả, nháy mắt ra hiệu nói: “Cho dù em gái họ có xinh thế nào đi nữa, cũng làm sao bằng Quận Vương gia chứ?”.

Huyền Nhi cũng lao tới tranh cãi: “Quận Vương gia thích mỹ nhân, nhờ cậu ấy phải lòng em họ xa của tướng quân, cưới làm vợ, được hai bên chiều chuộng, liệu còn có chỗ cho chúng ta không?”.

My Nường càng phát hiện ra cô ta chả hiểu gì cả, lại hoa chân múa tay nói: “Ngốc, là một mỹ nhân tài đức vẹn toàn, lại có chỗ dựa là tướng quân, còn phải cúi xuống đi tìm người gả sao?”.

Diệp Chiêu nhớ lại hồi lâu rồi mới trả lời: “Thanh tú, gầy gầy, không xấu”.

Bọn thiệp phòng liền thở phào nhẹ nhõm.

Hạ Ngọc Cẩn không yên hỏi: “Chắc không phải là một người giống cô chứ? Phải nói rõ đi, thô lỗ quá thì ta sẽ vứt cô ta sang chỗ khác đấy”.

Diệp Chiêu nghĩ rất lâu, lắc đầu: “Nó hơi nội tâm, thích khóc, hay xấu hổ, nhưng không thích đánh người”.

Mọi người đều thở phào nhẹ nhõm.

TƯỚNG QUÂN Ở TRÊN, TA Ở DƯỚI

Quất Hoa Tán Lý
www.dtv-ebook.com

Chương 50: Hồng Nhan Nhược Liễu

Vì em họ tới nên Diệp Chiêu mới coi như có được cơ hội hiếm có là đích thân sắp xếp phòng cho con gái.

Tủ để đồ, giá để đồ, màn chướng, ..., cô còn hào hứng lật đi lật lại trong kho, cái gì tinh xảo hay hay đều lấy hết, mang tất cả vào phòng, không hề thấy tiếc tí nào, miễn là vứt đầy phòng. Ai nhìn thấy cũng lắc đầu. Hạ Ngọc Căn thực sự không chịu nổi con mắt thẩm mỹ lộn xộn của Diệp Chiêu đành đích thân ra tay, chỉ đạo mọi người dọn dẹp lại, sắp xếp căn phòng gọn gàng ngăn nắp. Vứt hết mấy cái đồ ngọc ngà vàng bạc đó đi, thay vào đó là nghiên bút giấy mực và tranh thư của danh họa, cũng coi là có nét của một khuê tú giống mọi nhà trong kinh thành.

Tận mắt nhìn thấy một căn phòng mới, Diệp Chiêu ngượng ngùng giải thích: “Trước đây thiếp chưa bao giờ làm những việc này”.

Hạ Ngọc Căn tuyệt vọng vỗ vỗ vào vai cô, thở một cái dài thườn thượt, lắc lắc đầu rồi tiếp tục đi ra nơi luyện võ.

Trên đời này, có vài người trong lòng thích dùng sự trừng phạt để tăng thêm lòng tự tin. Ví dụ như xem không xong quyển sách là không ngủ được; viết không ra một đoạn văn vừa lòng thì không ra ngoài; thi không được tú tài thì không lấy vợ; kiếm không được hai mươi lạng bạc thì không ăn thịt v.v...

Hạ Ngọc Căn cũng là người như thế. Bình thường thích âm thầm gieo xúc xắc nếu ba lần liên tiếp không ra báo tử là hôm đó không ăn cơm tối;

không giải quyết được tên khốn nào đó là một tháng không đi lâu xanh hoặc gì gì đó. Bây giờ, ước nguyện lớn nhất của cậu ta là, trước khi chưa chuẩn bị xong việc chinh phục vợ mình, quyết không hành sự.

Vì thế, để mong đánh gục vợ mình một cách thuận lợi, cậu phải dùng thủ đoạn. Hạ Ngọc Cẩn không kén chọn món ăn nữa, ngoài việc ăn ngẫu nhiên những món do Dương Thị chuẩn bị, hàng ngày không có việc gì thì ở lì trong phòng luyện võ, mồ hôi vã ra như mưa, khổ công luyện tập. Sắc mặt tốt hơn trước rất nhiều, đến An Thái Phi cũng vui đến nỗi không kiềm chế được cảm xúc của mình, không những miễn cho cậu ta việc thỉnh an, còn sai người mang tới không ít đồ bồi bổ. Đến cả Thu Hoa và Thu Thủy là hai người vẫn nhìn cậu ta bằng nửa con mắt, cũng cảm động trước nghị lực này. Không những coi trọng thêm mấy phần, mà còn nhìn cậu ta từ chỗ là đồ thừa đến bây giờ không còn coi là đồ thừa nữa, thái độ cũng không còn gay gắt như trước nữa.

Lúc nghỉ ngơi, Hạ Ngọc Cẩn nhớ ra Diệp Chiêu trong thời gian này tâm trạng đang rất vui, liền hỏi hai nữ binh giám sát cậu ta luyện võ: “Quan hệ của cô ấy và em họ rất tốt hả?”.

Thu Thủy nghĩ một lúc, đáp: “Lúc đánh nhau, Diệp tướng quân có lúc cũng viết thư cho Cửu lão gia. Thu nạp được chiến lợi phẩm cũng chọn ra vài món tặng cho các tiểu thư thiếu gia anh em họ, cho em họ Tích Âm hình như nhiều hơn một chút. Chắc hai người quan hệ cũng không tồi”.

Hạ Ngọc Cẩn tò mò: “Cũng là người yêu thích võ nghệ hả?”.

Thu Hoa nhanh mồm nói: “Ai biết được? Tướng quân không thích kể chuyện riêng trước mặt người khác, thư tín tất cả đều do Hồ quân sư giúp đỡ xử lý, người có thể hỏi anh ta”.

“Không cần đâu”. Hạ Ngọc Cẩn xoa xoa cánh tay đau nhức, không quan tâm: “Ta chỉ tò mò hỏi thôi. Có điều cũng là một con nha đầu mới nứt mắt,

cho dù có khó sống với nhau đến thế nào cũng không cần đến chồng của chị họ là ta ở cùng với nó, chắc là không có việc gì đâu”.

Thu Thủy gật đầu: “Cũng đúng, tướng quân sẽ không để em họ ở cùng với anh đâu”.

Thu Hoa thêm vào: “Tránh việc làm hỏng danh tiếng nhà người ta”.

“Vớ vẩn”. Hạ Ngọc Cẩn lâu bầu, “Chỉ dựa vào danh tiếng của nhà cô ta, đem con gái đi gả chồng, danh tiếng có thể hơn ta sao?”.

Một lát sau, dưới sự đàn áp của hai nữ binh dữ tợn phòng luyện võ lại trở nên hòa bình như trước.

Hơn một tháng sau, qua nhiều chuyến đổi tàu xe, em họ Diệp Chiêu cuối cùng cũng tới kinh thành. Diệp Chiêu ở doanh trại nhận được tin, vội vàng sai người đi đón.

Hai xe để đồ, cùng với một chiếc kiệu nhỏ màu xanh lắc lư đến cửa phủ Quận Vương, bọn nô tài xúm vào giúp tháo dỡ đồ đạc, đưa vào chỗ để đã chuẩn bị trước. mấy người vú già đi trước rước kiệu, đi từ cửa bên vào cho đến tận cửa của chính phòng mới dừng lại.

Nam Bình Quận Vương phủ, nữ chủ nhân lại không có tác dụng mấy, chỉ có thể do Dương Thị làm chủ, đem theo vài người giúp việc ra nghênh đón.

My Nương và Huyền Nhi quen tướng quân nên rất to gan, cũng đứng ở nơi không xa nhìn trộm xem thế nào.

Dưới gốc cây hạnh hoa, màn kiệu nhẹ nhàng được nhắc lên. Một cô gái gọn gàng xinh xắn bước ra, tóc rẽ ngôi vắn cao hai bên, mặc một bộ áo lụa màu xanh, trên đầu cài vài chiếc trâm bạc thời thượng, trên khuôn mặt bầu bĩnh có vài nốt tàn nhang, đôi mắt cười cong cong như trăng non, hai khóe

miệng còn có một đôi má lúm đồng tiền đáng yêu nhanh nhẹn, vừa nhìn đã thấy thích.

Người này là em họ sao? Nhìn có vẻ không khó ở chung lắm.

Dương Thị thở phào nhẹ nhõm, đang định bước lên nghênh đón.

Không ngờ, cô gái đó quay người hành lễ, cung kính vén tấm rèm lên, nhẹ nhàng nói: “Cô nương, đến rồi”.

Trong chiếc kiệu màu xanh đỏ, một bàn tay nhẹ nhàng thò ra đặt lên vai của cô gái đó.

“Xuân thông ngọc chỉ như lan hoa”, cánh tay với bàn tay giống y như những tác phẩm văn chương vẫn thường miêu tả hiện ra trước mắt mọi người. Chỉ dựa vào bàn tay trắng nõn, nhỏ nhắn, mềm mại, không một tí vết đó thôi cũng đủ đẹp đến nỗi khiến người ta phải ghen thở thất thần rồi.

Dương Thị chờ người ra một lúc, nở nụ cười bước lên trước nghênh đón.

Liễu Tích Âm từ từ bước từ trên kiệu xuống, hoa hạnh màu đỏ trên cây bông chốc mất đi vẻ rạng rỡ của nó.

Cô ấy có một khuôn mặt hoàn mỹ, đôi mắt hoàn mỹ, cái mũi hoàn mỹ, cái miệng hoàn mỹ, cơ thể hoàn mỹ, từ đầu đến tay, không có chỗ nào không đẹp. Nghiêng nước nghiêng thành, chim sa cá lặn, hoa hờn nguyệt thẹn, hồng nhan họa thủy... Từ xưa đến nay, những từ ngữ để miêu tả một mỹ nữ đều có thể dùng cho cô ấy mà không hề ngạc nhiên chút nào, chỉ vì nụ cười của cô ấy mà đốt lửa trên chư hầu, xây ao rệu rùng thì cũng đáng. Cô ấy mặc một chiếc váy màu xanh nhạt, một chiếc áo dệt màu trắng, còn lại từ trên xuống dưới không hề có bất kỳ loại trang sức nào, chỉ cài một chiếc châm tiểu ngọc đơn giản nghiêng nghiêng trên mái tóc đẹp như mây của cô ấy, bên trên còn có một viên đá kim cương lấp lánh ánh sáng, to như đốt ngón tay, hơi lắc lư theo cô ấy, giống như chuồn chuồn chạm mặt

nước, như dương liễu đón gió. Nhẹ nhàng bước tới, điềm nhiên vừa phải hành lễ với Dương Thị, giọng nói hình như có mang một âm luật rất đặc biệt, động tác duyên dáng như đang múa vậy.

“Choang”. Một tiếng động chói tai vang lên.

Hóa ra là mấy nô tài đứng ngoài nhìn đến nổi mê mẩn, không cẩn thận làm rơi chiếc đĩa đựng bánh ngọt khiến mọi người giật cả mình.

Mấy người con gái đều đang tự hỏi: “Những người đàn ông trong thiên hạ nhìn thấy cảnh sắc như này, liệu còn muốn nhìn người khác nữa không đây?”.

My Nương luôn luôn tự hào về vẻ đẹp của mình, bây giờ kẻ địch xuất hiện, trong lòng không khỏi lo lắng, nhìn chăm chăm vào người ta. Nhìn từ đầu tới chân, lại nhìn từ chân tới đầu. Xem đi xem lại vài lần, biết mình không phải là đối thủ, tức đến nổi vắn gãy cả móng tay, vò nát chiếc khăn tay. Sắc mặt khó coi đến nỗi son phấn cũng không che giấu nổi.

Huyền Nhi tuy chậm trễ, nhìn thấy một người sắc đẹp xuất chúng, cũng có phần lo lắng, kéo tay áo của My Nương nói: “Người này... Tích Âm tiểu thư hình như còn xinh đẹp hơn Quận Vương gia?”.

“Cái gì mà xinh đẹp? Cô ta còn xinh đẹp hơn cả hai lần Quận Vương cộng lại”. My Nương chỉ hận một nỗi không thể lột da mặt của Liễu Tích Âm gắn lên trên người mình, giọng nói cũng gằn ra từ cổ họng: “Làm gì có người con gái nào lại giống hồ ly tinh đến thế? Thật đáng ghét!”.

Trong lòng Dương Thị phải lăm bằm đi lăm bằm lại mười tám lần: “Tiểu thư đến ở tạm là để chuẩn bị lấy chồng”, cuối cùng mới khắc phục được tâm trạng đang hỗn loạn, liền cười nói: “Tướng quân được tin tiểu thư đến, rất vui mừng. Cô ấy nói sẽ lập tức về ngay. Đường xá xa xôi, chắc tiểu thư cũng mệt mỏi rồi, trước tiên tôi đưa cô đi sắp xếp chỗ ở nhé?”.

Liều Tích Âm ngại ngùng cúi đầu xuống, e thẹn nói: “Là Tích Âm làm phiền rồi”.

“Đều là người một nhà, có gì mà làm phiền với không làm phiền chứ. Tích Âm biểu muội quá khách khí rồi!”. Diệp Chiêu chưa đến tiếng đã đến. Cô đang mặc triều phục, không kịp thay đồ, hào hứng chạy thực mạng tới, theo sau còn có Hạ Ngọc Căn. “Lần trước gặp mặt, em còn chưa đến ngực chị. Bây giờ đã cao lên nhiều đấy”.

Liều Tích Âm hơi dừng lại, sau đó nhanh chóng quay người lại, cúi đầu bái kiến, chỗ cổ áo lộ ra chiếc cổ thon, mảnh như cổ thiên nga, cô cụp mắt xuống, miệng cười nói: “A Chiêu...”.

Mỹ nhân thế này, đến Hạ Ngọc Căn quen soi gương, cũng không tìm được phải nhìn vài lần.

Diệp Chiêu nhìn thấy dung mạo của cô ấy, vốn dĩ định ngăn lại hai tay của cô ấy đang dừng trong không trung, nhưng ngại ngùng rút tay về. Mất một lúc lâu mới vỗ vỗ vào vai Tích Âm, dịu dàng nói: “Con gái mười tám, tí nữa ta không nhận ra”.

Liều Tích Âm nói: “A Chiêu lại không thay đổi mấy, vẫn y hệt như trong trí nhớ của em”.

Diệp Chiêu cười: “Tám năm rồi, cũng lớn rồi, làm sao còn được như trước nữa?”.

Liều Tích Âm che miệng cười nói: “Là A Chiêu thành người lớn rồi”.

Hạ Ngọc Căn thường thức người đẹp một lúc lâu. Cùng là con gái của võ tướng, thấy người ta duyên dáng mang đầy nữ tính, lại nhìn vợ mình thô lỗ đầy nam tính, không ngừng thốn thức. Đang xem xét sau này nếu không may sinh con gái, nhất định không để nó học theo gương xấu của mẹ, phải

chăm chỉ tiếp cận người dì họ này, chỉ cần học được hai ba phần, cậu ta cũng có thể ngậm cười nơi chín suối.

Diệp Chiêu bỏ mặc Hạ Ngọc Cẩn đang mãi suy nghĩ, đích thân cầm tay em họ, thân thiện đưa cô ấy đi đến căn phòng đã được sắp xếp từ trước.

Trước khi đi, Liễu Tích Âm còn hơi nhìn về Hạ Ngọc Cẩn, ánh mắt long lanh, khóe miệng mỉm cười vừa như có vừa như không, rồi trong nháy mắt đã biến mất.

Là đôi mắt đẹp? Lâu lắm rồi không nhìn thấy một đôi mắt đẹp?

Không phải là cho vợ cậu ta, mà là cho cậu ta?

Hạ Ngọc Cẩn mất một lúc mới định thần lại, cảm động đến nỗi không biết trời đất là gì.

Em họ Diệp Chiêu tốt! Không những người đẹp, tâm tốt mà tầm nhìn cũng tốt!

Nếu một người đẹp khéo léo hiểu biết như thế mà không gả cho một lang quân tốt, tài mạo song toàn tương xứng, thì con gái toàn thiên hạ này đều chửi rửa nguyệt lão cho sét đánh chết.

TƯỚNG QUÂN Ở TRÊN, TA Ở DƯỚI

Quất Hoa Tán Lý
www.dtv-ebook.com

Chương 51: Mưa Gió Sấm Chớp

Em họ sống ở trong Viện Ngô đồng với mái ngói đen, tường quét vôi trắng, tọa lạc giữa năm cây ngô đồng, lại còn điểm xuyết thêm một vài chậu hoa tường vi.

Diệp Chiêu nói: “Em thích mùa hè, cái viện này được xây theo đúng cảnh sắc mùa hè. Bây giờ đã là tháng năm, sắp tới mùa hè rồi, đến lúc đó cây ngô đồng tỏa bóng, hoa tường vi nở, chắc là đẹp lắm đấy”.

Liễu Tích Âm đang đi loanh quanh trong phòng, nhìn khắp bốn phía, nghe những lời này của cô ấy, trong lòng rất vui mừng, miệng nở một nụ cười: “Hóa ra chị còn nhớ hết, việc sắp xếp trong căn phòng này, chắc không phải do chị làm đúng không?”.

Diệp Chiêu ngại ngùng gãi gãi đầu: “Em xem chị có giống những người con gái biết sắp xếp những việc này không?”.

Liễu Tích Âm nói: “Cũng đúng, ngày trước có lần chị nói mua ít đồ tặng em, còn đang tưởng là phần son, kết quả là cầm theo một con cá chạy tới, ướm như chuột lột, vừa chạy vừa nhảy, dọa em sợ gần chết”.

Diệp Chiêu: “Đó là một cá thu đao rất ngon! Hơn nữa cuối cùng không phải là bị ta lén lút nấu chín sao? Em lại là người ăn nhiều nhất đấy”.

Nghĩ lại thời trẻ con, hai người đều không nhịn được cười. Hạ Ngọc Cẩn đợi đến mất kiên nhẫn, nghĩ là vợ ăn cơm cùng với em họ rồi, liền tự ngồi ăn một mình. Không lâu sau, trên trời rớt xuống những hạt mưa nho nhỏ, cứ rơi mãi không thôi, cho đến tận đêm.

Khi về phòng, Hạ Ngọc Cẩn đã tắm rửa xong xuôi, tập trung tinh thần chong đèn đọc sách. Diệp Chiêu muốn khen cậu ta chăm chỉ, đi qua ngó một cái, hóa ra là quyển “Thu cung bí hí”, mở miệng vài lần nhưng mà không nói được lời nào, thế là âm thầm quay người bước ra.

Luyện võ được hơn một tháng, mỗi ngày thêm một ít, xương cốt thân thể thêm phần rắn chắc, leo núi lừng không đau nữa, chân cũng không nhũn nữa, đoán là cố gắng thì cũng được nửa canh giờ không thành vấn đề, vì thế công phu nếu tính qua loa thì cũng hoàn thành xong rồi. Trong đầu Hạ Ngọc Cẩn đang mơ màng nghĩ đến ngoài xuân cung thì vẫn là xuân cung.

Còn về Liễu Tích Âm, cậu ta cũng không phải là không nghĩ tới.

Nhưng trong lòng đại đa số đàn ông đều có các ngưỡng thưởng thức mỹ nhân cao thấp khác nhau. Vượt qua ngưỡng này thì đều là mỹ nhân. Mỹ nhân tiêu chuẩn và siêu mỹ nhân thì sự cách biệt không lớn lắm, nếu là gặp trên đường thì chỉ khác nhau về mức độ nhìn lên mà thôi.

Lấy vợ thì lấy người hiền. Tuy nhiên người con gái đặc biệt muốn lấy về thì vẫn là chọn tính cách, gia thế, tài hoa v.v... trong số những mỹ nhân đạt tiêu chuẩn trở lên. Người thiệp đẹp chỉ là đồ chơi, đem ra chơi đùa là được rồi. Người đàn ông thực sự động lòng trước thiệp phòng không phải không có, nhưng chắc chắn là người thiệp phòng đó phải rất xinh đẹp, tính tình phải đặc biệt hợp ý, với cô ấy là hay không là siêu mỹ nhân thì cũng chẳng quan trọng.

Hạ Ngọc Cẩn bản thân cũng rất xinh đẹp, thường lưu lạc mấy nơi trăng gió, nên con mắt cũng đòi hỏi khá cao. Cũng không phải là thẳng nhãi vừa nhìn thấy con gái là dờ dẩn cả người. Hạ Ngọc Cẩn thuộc loại rất có nguyên tắc, không bao giờ gặp những cô gái bám riết không rời, là vợ hoặc thiệp của bạn. Tuân thủ quy tắc và ngoan ngoãn, vì thế Hạ Ngọc Cẩn rất ít gặp phải rắc rối. Nếu Liễu Tích Âm là một hoa khôi lâu xanh, với tuyệt sắc giai nhân như thế, cậu ta nhất định phải lao tới mà nâng niu mà săn đón, nhưng

lại là em họ của Diệp Chiêu, một cô nương ngoan ngoãn, vậy thì không nên đi lại lung tung.

Lắc lắc đầu, tiếc nuối một lúc, Hạ Ngọc Cẩn chuyển tâm trí từ khuôn mặt của Liễu Tích Âm sang đôi chân của vợ mình. Nhớ lại cái đêm sung sướng đó, tinh thần càng thêm bồn khoăn, lại càng cảm thấy khuôn mặt của người con gái có thể biến thành cơm ăn không? Đương nhiên là kỹ thuật trên giường tốt thì càng chiếm ưu thế.

Thấy Diệp Chiêu đã lên giường ngủ, Hạ Ngọc Cẩn cũng vội vàng lên theo, đem theo ngọn lửa hậm hực phải nén nhịn hơn một tháng nay rồi, áp ủ vài lần chân khí, chuẩn bị đầy đủ công lực, lật người nằm đè lên chuẩn bị báo mối thù đêm đầu tiên.

Tiếng mưa bên ngoài khá lớn, thỉnh thoảng có tiếng sấm sét, gió thổi cây lớn, cành cây lắc lư, phát ra một thứ âm thanh hỗn loạn.

Hạ Ngọc Cẩn cởi áo Diệp Chiêu ra, ngồi lên trên người cô, chỉnh sửa lại mái tóc dày rối tung. Sau đó cúi người xuống, cắn mạnh lên cổ cô ấy một cái, hậm hực nói: “Hôm nay để nàng biết sự lợi hại của ta đây!”.

Diệp Chiêu ngênh đón từ trên xuống dưới, bỗng nhiên nắm lấy eo cậu ta, vuốt ve, mười ngón tay từ từ trôi xuống, mắt nhắm hờ nói: “Thử thì mới biết được”.

Hạ Ngọc Cẩn lập tức như một con sói dữ, lao về phía đôi chân mà cậu ta luôn nghĩ tới, kéo chiếc thắt lưng ra. Trong cái đầu đang nóng rực của cậu ta đang đầy tiếng cổ vũ, giường cao ngọn cờ, hò hét nói: “Ta đây nhất định khiến nàng biết thế nào sung sướng tận xương!”.

Cửa ngoài bỗng nhiên có tiếng gõ cửa gấp gáp của người thị nữ: “Tướng quân... tướng quân...”.

“Đứa nào không có mắt đấy!” Hạ Ngọc Cẩn đang tuôn trào cảm xúc, thiếu mỗi nước đá bay cái đứa ngu nào làm hỏng thế trận: “Không có việc gì thì rút đi!”.

Diệp Chiêu ngăn cậu ta lại: “Việc gì?”.

Thị nữ cũng thấy Quận Vương gia rất không vui, trong lòng lo lắng, cố gắng nhỏ giọng nói: “Tiểu thư cứ khóc mãi, khuyên thế nào cũng không được. Tướng quân có thể qua đó xem sao không ạ?”.

Diệp Chiêu lật người ngồi dậy, đi giày tất vào: “Là thiệp vô tâm, cô ấy vốn dĩ nhất gan sợ sấm”.

Hạ Ngọc Cẩn đem theo cái khát khao không được giải tỏa, dờ dẩn hỏi: “Nàng phải đi hả?”.

Diệp Chiêu ngại ngần nói: “Cô ấy rất cuộc là một người con gái, yếu gan non tim, sợ mưa gió sấm sét. Nhất là những lúc ở thành Mạc Bắc, mất đi bố mẹ, trong lòng hay bị ám ảnh, dễ sợ hãi. Bây giờ đến nơi mới chắc là vẫn chưa quen”.

Hạ Ngọc Cẩn nghe xong, thấy người con gái này như hoa như ngọc, yếu điệu đáng yêu, từ nhỏ đã mất đi bố mẹ, thực sự đáng thương. Cậu ta là đại trượng phu, cũng phải thông cảm phần nào. Dù sao vợ mình cũng không thoát được, muốn lúc nào làm việc mà chả được? Vì thế không nên chấp nhặt chuyện vặt này. Vì thế cậu ta hít sâu một hơi, cố gắng kiềm chế dục vọng, khoát tay nói: “Mau đi mau về”.

Diệp Chiêu: “Ờ”.

Hạ Ngọc Cẩn ôm gối, tiếp tục bồi dưỡng tinh thần, tích lũy khí tức, nằm đợi.

Lần này, cậu ta không thể đợi được vợ về.

Diệp Chiêu sai người chuyển lời: “Tiểu thư trong lòng sợ hãi, khóc lóc không ngừng nên tướng quân ở lại ngủ cùng với cô ấy”.

Hạ Ngọc Cẩn ngơ ngẩn ngồi rất lâu bên cạnh giường. Cuối cùng uống hết một bình nước lạnh, buồn bã nằm dạng chân hình chữ đại trên giường, ngủ một mình.

Trong viện Ngô đồng, Liễu Tích Âm vừa mới lau nước mắt đi, cố gắng gượng cười. Mắt và mũi đỏ lựng lên, nhìn trông tả tơi đáng thương như hoa lê vừa bị mưa làm nát vụn. Cô mặc một chiếc áo trong màu trắng, hơi xắn tay áo lên, bàn tay ngọc ngà khẽ giơ lên xoa xoa mái tóc mềm mại, sau đó thổi tắt ngọn lửa trong chiếc đèn lưu ly. Mỗi một động tác đều vô cùng dịu dàng và đáng yêu. Cô ấy từ từ bước lên giường, dựa nhẹ vào Diệp Chiêu, thì thầm nói: “A Chiêu, em sợ lắm, nhắm mắt lại là gặp ác mộng. Trong mơ bố mẹ đều mất hết, chị lại bỏ mặc em để đi một mình, bỏ lại em ở phía sau gào thét khóc lóc thế nào, chị đều không quay lại, không dừng lại”.

Thảm kịch ở Mạc Bắc là nơi yếu mềm nhất trong lòng Diệp Chiêu. Nhiều năm trở lại đây, đối với người em họ từ nhỏ cùng cô ấy lớn lên ngoài sự thương xót vẫn là sự thương xót, chưa bao giờ mất kiên nhẫn, vì thế Diệp Chiêu vỗ vỗ lưng cô ấy an ủi: “Chị không bao giờ bỏ em đâu”.

“Đúng vậy, chị chưa bao giờ bỏ rơi em, tuy người bắt nạt em nhiều nhất cũng là chị, nhưng người chăm sóc em nhiều nhất cũng là chị”. Liễu Tích Âm nhìn lên trần nhà đen như hũ nút, nhẹ nhàng nói: “Em đánh vỡ chiếc lọ hoa xanh, chị cũng thay em nhận tội. Em nói dối bác, chị cũng thay em che giấu. Chị trêu chọc em, có đồ gì ngon cũng nhường cho em. Cuối cùng, cho dù em làm việc gì xấu đi nữa, chị cũng đều thông cảm cho em”.

Nhưng, còn gì nữa?

Diệp Chiêu buồn ngủ quá, không biết ngủ lúc nào.

Liều Tích Âm nghiêng người, nghe thấy tiếng thở nhè nhẹ của cô ấy, trong đôi mắt dịu dàng đó lại rơi ra hai giọt lệ, cuối cùng lóa lên một tia sáng sắc lạnh.

Diệp Chiêu, người là đồ lưu manh vô sỉ hèn hạ.

Tất cả những gì người nợ ta, ta sẽ lấy lại hết.

TƯỚNG QUÂN Ở TRÊN, TA Ở DƯỚI

Quất Hoa Tán Lý
www.dtv-ebook.com

Chương 52: Ham Muốn Bừng Bùng

Mưa cứ rơi mãi không thôi. Liên tiếp bảy tám ngày, vẫn không có dấu hiệu tạnh. Năm nay thu hoạch e là không nhiều lắm, quốc khố trống rỗng, người người nhà nhà đều phải tiết kiệm lương thực. Tây Nam thu thập tân binh, Xuyên Nam gặp bão tuyết, đâu đâu cũng thiếu thốn lương thực tiền bạc. Vì thế giá gạo rau lại dần dần tăng lên, gạo trắng từ hai mươi đồng tăng lên bốn mươi đồng một đấu, đến loại ngũ cốc mà dân thường hay ăn cũng tăng lên năm đồng.

Hoàng thượng phải làm minh quân, cùng với Hoàng hậu thắt lưng buộc bụng. Quý tộc hoàng thân và quan viên triều đình đều phải thực hành tiết kiệm. Tuy ăn uống không coi là khổ nhưng cũng không dám xa xỉ quá mức. Mười lượng bạc ăn một bữa trước đây giờ chỉ còn tám lượng, muốn lấy hai người thiếp nhưng cuối cùng chỉ lấy một, trong nhà nuôi hai mươi người hát múa cũng cắt giảm đi năm người, những chiếc trâm vàng mới làm của vợ cũng bỏ đi hai viên ngọc, triều phục nếu có chỗ rách nhỏ thì cũng vá vào, thể hiện tinh thần đồng cam cộng khổ với Hoàng thượng.

Phủ Nam Bình Quận Vương không phải ngoại lệ.

Nói về bản lĩnh ăn uống kham khổ trong tất cả văn võ bá quan trong triều, thì Tuyên Võ Hầu là người đứng đầu. Cô ấy hành quân nhiều năm, nhiều lần bị bao vây, ngủ trên đất đầy tuyết, ăn quen thức ăn của lợn, ngoài việc không tiếc tiền mua vũ khí ra thì hầu như không tìm ra bất kỳ sở thích xa xỉ nào. Hạ Ngọc Cần tuy ăn chơi quen rồi, nhưng sinh ra vốn đã thông minh, những việc chơi bời ngoài chính sự ra đều học tinh thông triệt để. Ngoài tuyệt kỹ nghe tiếng xúc xắc ra, thì đấu gà chơi dế cậu ta đều thuộc

dạng cao thủ thắng nhiều thua ít. Hơn nữa, lại biết đánh giá về đồ cổ, tinh thông các chiêu lừa đảo trên thị trường, không quá cầu kỳ, vì thế hiếm khi có người lợi dụng được cậu ta. Chỉ cần không gặp phải một người nào đặc biệt xuất chúng biểu diễn tài nghệ, thì cũng có thể cách dăm ba bữa lại mời bọn bạn ăn chơi ra ngoài uống rượu, xem kịch. Nếu lấy thân phận của cậu ta ra để so sánh với những anh chàng phá gia chi tử khác thì chi phí thực ra không đáng bao nhiêu.

Vì thế cậu ta thấy gần đây giá rượu thịt tăng hơi vô độ.

Gà quay cơm rượu của Hạnh Hoa Lâu đắt hơn bình thường những ba mươi đồng, rau xào đắt hơn mười hai đồng, rượu thượng hạng đắt hơn những năm mươi đồng. Tuy cậu ta không thiếu vài đồng bạc lẻ, mỗi lần ăn uống đều vui vẻ, tiền thưởng còn nhiều hơn tiền rượu thịt, nhưng không có nghĩa là thích bị người khác lợi dụng. Hơn nữa lại thêm mấy ngày nay, cô em họ Tích Âm ban đêm sợ bóng tối, yếu ớt nhất gan, Diệp Chiêu đều kiên trì ở cùng cô ấy, khiến cậu ta một mình ngủ trong phòng trống, không biết lúc nào mới có thể đạt được ý nguyện hạ gục. Toàn thân đều bốc lửa, lại không nỡ mang tinh thần hùng hực khó khăn lắm mới tích lũy được ấy lãng phí vào người khác. Nghĩ trước nghĩ sau, tức giận bùng lên, cậu ta gọi ngay ông chủ quán ra, đập bàn mượn cớ trút giận: “Gan của người giờ to quá rồi, ngày nào cũng lừa người ngoài còn chưa đủ, đến ông đây mà cũng dám lừa à?”.

“Tiểu nhân lừa ai cũng không dám lừa Tuần thành ngự sử đại nhân ạ”. Ông chủ Hà của Hạnh Hoa Lâu run rẩy, lớp mỡ trên khuôn mặt béo núc rung rinh, nhăn nhó nói: “Nghe nói đường ngập, lương thực ở bên ngoài không chuyển tới được, mọi người đều nói sẽ có lũ lụt lớn, tranh nhau mua đồ, giá cả mới tăng vọt như thế. Tiền vốn đã cao rồi, tiểu nhân làm ăn khó khăn, chỉ có thể tăng giá, mong Quận Vương độ lượng, đừng gây khó khăn. Hay là tôi gọi cô nương Nguyệt Nha mới đến ra để chuyên hát cho người giải khuây ạ?”.

Hạ Ngọc Cẩn liếc nhìn trời xám xịt âm đạm ngoài cửa sổ, trong lòng càng thêm chán nản, chẳng có hứng thú gì với Liễu Nha cô nương hay Nguyệt Nha cô nương mới đến cả, cau mày nói: “Triều đình không phải hạ chỉ làm dịu lời đồn sao?”.

“Hạ chỉ rồi hạ chỉ rồi, qua đợt này giá cả lại bình ổn thôi...”. Ông chủ Hà nhếch nhếch khóe miệng. Bên ngoài nói có người nhìn thấy tận mắt tận mũi mấy tỉnh lớn sản xuất lương thực hai tháng nay mưa rất lớn, lương thực tám phần thu hoạch không cao, không chừng lại giống như lúc Thái tổ gia nhiếp chính, liên tiếp ba năm hỏa hoạn, thảm kịch người ăn người cũng có. Kinh thành dưới chân thiên tử, càng chịu kiểm soát, nên việc tranh cướp lương thực từ tỉnh ngoài càng thêm quyết liệt. Ông ta tranh thủ bây giờ còn mua kịp, lấy thêm vài túi lương thực, đề phòng bất trắc cũng tốt.

Hạ Ngọc Cẩn chán nản xua tay nói: “Người ta nói thế nào thì mình cũng nói thế đấy, đều hồng bút mọi việc...”.

Ảnh hưởng của thiên tai cũng không lâu lắm, ăn xin và nạn dân đều không thấy, chắc là không xảy ra vấn đề gì?

Nếu thực sự xảy ra đại nạn, cậu ta là đứa cháu ăn chơi nổi tiếng dưới mắt của con chồn lông vàng, chắc chắn sẽ bị tóm cùng tiết kiệm như thế. Anh trai bạn rộn khắp nơi kiếm tiền để giảm bớt hậu quả thiên tai, tính tình vốn dĩ đã phiến muộn nay trở nên càng thêm hung hãn, lại không nỡ mắng vương phi hiền hậu, hễ động một cái là kéo cậu ta ra mắng một trận trút giận, lại cướp tiền của cậu ta đi cứu nạn dân. Sau đó các quán rượu lầu xanh cũng khó làm ăn, mấy ông chủ thừa cơ bán một loạt mấy cô kỹ nữ đi, lại mua một vài cô nương mới có tố chất ở trong nạn dân về. Vài năm sau là có mấy cô nương ca hát mới tinh để xem rồi. Hạ Ngọc Cẩn chán chường đứng bên cửa sổ, nhìn mưa rơi, phân tích thời cuộc, lo cho nước cho dân...

Đáng tiếc là việc triều đình, không tới lượt cậu ta can dự, lo lắng cũng chỉ là vô ích.

Thôi vậy, cậu ta chỉ cần theo sát lão Đầu Dê chăm chỉ làm việc là được rồi. Cùng lắm là đến lúc đấy, không ra ngoài nữa. Trốn ở trong nhà giả vờ chăm chỉ, sau đó gọi Huyền Nhi hát vài bài, gọi My Nương múa vài điệu, coi vợ là bạn rượu để cùng uống với mình vài ly rượu.

Còn những việc khác, quan tâm nhiều làm gì chứ?

Ông chủ Hà thấy Hạ Ngọc Cẩn nghĩ thông rồi, rất vui mừng chủ động gọi cô nương Nguyệt Nha lên, hát cho mọi người nghe mấy bài hát về màu sắc mùa xuân. Nghe thế lửa trong lòng cậu ta càng thêm nồng đượm, tức giận nghiền nát mấy hạt lạc, giống như đang cắn da của Diệp Chiêu vậy.

Hôm nay mấy người cùng ăn chơi đều là con cháu nhà thế gia, thân phận đều không thấp kém. Có thứ tử của nhà Thái phó, có cháu của Lang trung, có em trai họ của Trung thư lệnh v.v..., đều là những tay chơi bời, nhân vật phong lưu có tiếng ở kinh thành. Bọn họ vừa liếc mắt lướt qua bộ ngực của Nguyệt Nha cô nương, vừa liếc mặt của Quận Vương, vừa thi nhau nói an ủi cậu ta, vừa nhìn xung quanh khắp phố phường, xem có cô vợ hay đại cô nương xinh đẹp nào đi mua phấn son ngang qua không.

Mọi người mắt nhìn sáu đường, tai nghe tám hướng, đàm luận người đẹp của mọi nhà, kể chuyện cười về chuyện giường chiếu, nói rất hứng thú, uống hết chai rượu này đến rượu khác. Trong lúc ngà ngà say, bỗng nhìn thấy trong mưa, một chiếc quạt màu tím và một chiếc ô màu xanh từ từ đi tới. Dưới chiếc ô là một bóng người duyên dáng, đặc biệt là mỹ nhân dưới chiếc ô màu tím. Tuy nhìn dưới làn mưa khoảng cách lại hơi xa nên không thể nhìn rõ ngũ quan, nhưng tư thế nho nhã, tác phong quyền rũ, đã đủ để khiến mắt người khác sáng lên. Đợi đi đến gần, càng thấy trời đất đang mờ dần đi về quyền rũ.

Mấy tên chơi bời trong nháy mắt tỉnh lại ngay, ai ai cũng muốn động tay động chân, muốn thử ngay lập tức.

“Chỉ nhìn đôi mắt, đã đẹp hơn bảy người thiếp của tôi cộng lại rồi”.

“Tôi đi trêu cô ta vài câu, hỏi xem là cô nương nhà nào, để đến nhà xin cưới”.

“Yếu điệu thục nữ, quân tử hảo cầu, chỉ cần có thể nói với cô ấy vài câu, vuốt vuốt bàn tay, dù chết cũng không oán trách”.

“Trần huynh thật là chân tính quá nhỉ”.

“Đồ béo chết tiệt này, ta lên trước, đừng có tranh giành!”.

“Đừng tranh nhau nữa” Hà Ngọc Cẩn nhìn rõ người đó, nhớ lại mỗi nhục bị mọi người cười nhạo nhiều ngày trên du thuyền lần trước, đặc ý nói: “Đấy là em họ của Diệp Chiêu, đang ở nhà ta.”

“Em họ của Diệp Chiêu?”. Mấy tên đó hết nhìn người này lại nhìn sang người kia. Nhớ tới sự hung hãn của Diệp Chiêu, lại nhìn nhìn sự dịu dàng của người đẹp, bỗng thấy roi sắt quanh người, tuy gan to bằng trời, nhưng cũng không dám trêu ghẹo.

Hà Ngọc Cẩn khoe khoang: “Đẹp phải không? Khi ở gần ta nhìn qua rồi, làn da đó đúng thật là mềm mại, non tơ”.

Tiếng nuốt nước bọt ừng ực của lũ sói hiếu sắc.

Hà Ngọc Cẩn trêu tức: “Cô ấy là cháu gái của Liễu tướng quân. Lần này về kinh thành, là muốn vợ ta tìm cho cô ấy một chỗ tốt để gả. Ai da, một cô nương tốt như thế, thật không biết nên gả cho nhà nào đây”.

“Lần trước không phải anh nói bức họa nữ sĩ của Trương Hoàng Dần đẹp sao? Tí nữa tôi lấy đem tặng anh!”.

“Chỉ dựa vào nghĩa khí giang hồ và nhân phẩm cao thượng của Quận Vương gia, sau này có phải vào núi đao biển lửa, cứ tự nhiên sai bảo ạ!”.

“Em họ của con trai của cô cô tôi được coi là quận chủ, chúng ta nên đã thân càng thêm thân”.

“Vì cô ấy, mấy người đẹp đầy nhà của tôi đều không cần nữa! Từ giờ một lòng một dạ vì cô ấy, mong là được toại nguyện!”.

“Huynh đệ à...”.

“Đại ca à...”.

“Người thân à...”.

“Cậu là bác ruột của tôi đấy...”.

Cái cảm giác một nhà có con gái trăm nhà cầu khẩn thật là sung sướng.

Nhìn bọn bạn thi nhau lấy lòng, thi nhau nịnh nọt, Hạ Ngọc Cẩn nhắm hờ mắt, cười đến nỗi đuôi cũng sắp dựng lên rồi.

Không ngờ, bọn bạn còn chưa kịp ra tay, đã có vài tên không biết điều chạy tới, vây lấy Liễu Tích Âm, biểu hiện dâm tiện vô độ. Không những nói năng hỗn xược mà còn định động tay động chân sàm sỡ. Mỹ nhân Tích Âm bị đẩy lùi dần dần vào góc tường, hai mắt ngấn lệ, run rẩy, giống như cây liễu yếu ớt bên hồ bị gió lạnh áp bức vậy. A hoàn của Tích Âm vội vàng lên trước ngăn lại, nhưng lại bị một tên hung hãn đi đầu đẩy mạnh, suýt chút nữa thì ngã xuống đất.

Mấy tên ăn chơi trong Hạnh Hoa Lâu thấy mấy tên hạ lưu cũng dám ra tay giành trước, tức đến nổi mắt đỏ lên, cũng không để ý đối phương to cao vạm vỡ, hùng hổ lao xuống dưới lầu.

“Mấy tên khốn từ đâu tới?!” Cháu của Từ Trung lang hò hét.

“Tiểu cô nương! Tôi đến cứu cô đây!”. Con trai của Trương Lang trung rút từ bên hông ra một thanh bảo kiếm khảm ngọc, hùng hực khí thế hét lên.

“Giữa ban ngày ban mặt, trêu ghẹo con gái nhà lành, còn có vương pháp không?!” Con trai của thị lang Bộ Hình phần nộ tức giận.

“Rầm rầm...” là âm thanh do tên Trần béo chạy quá nhanh, không cẩn thận giẫm lên vật áo, rồi lăn một vòng từ trên cầu thang xuống.

Tuy phong tục Đại Tần cởi mở, yêu cầu với việc con gái đi lại không gắt gao, nhưng trên phố mà lôi lôi kéo kéo nhiều người đàn ông như thế, cũng lưu lại danh tiếng không hay, không thuận lợi cho việc hôn sự.

Hà Ngọc Cẩn thấy tình hình không ổn, sợ làm ảnh hưởng đến danh dự của đối phương, vội vàng lao ra. Tuy cậu ta và Liễu Tích Âm chả thân thiết gì, nhưng xét về vài khía cạnh, cũng thấy đối phương tính tình dịu dàng, ngoan ngoãn đáng thương, khiến người khác không thể không có ấn tượng tốt, làm sao lại để bị mấy tên khốn này hủy hoại được chứ? Hơn nữa cô ấy lại là em họ của vợ mình, nhỡ xảy ra chuyện gì, cho dù Diệp Chiêu ngoài mặt không nói gì, nhưng trong lòng chắc chắn là buồn phiền. Với tính cách hung bạo của cô ấy, nói không chừng bỏ qua tình tiết nặng nhẹ, đánh gãy hai chân hoặc ba chân của mấy tên không biết điều này chưa biết chừng.

May mà, mấy tên ăn chơi chỉ đắm chìm trong tửu sắc, thể chất cũng không tốt lắm, tốc độ chạy cũng chậm rì rì.

Hà Ngọc Cẩn vì cơ thể không tốt, nhờ phúc mà sống sót, cho dù phong lưu cũng khá mờ nhạt, lại thêm gần đây không gây ra rắc rối gì, ở nhà chăm chỉ học hành khổ luyện, khiến thân thủ nhanh nhẹn không ít. Cậu ta dặn dò Dế Mèn vài câu, sau đó nhanh chóng tách đám người đang xem vây quanh, tức giận để lại vài câu nói cay độc: “Có muốn biết chị họ của cô ta là ai không? Nếu làm Diêm Vương sống bực mình, các người tự mình xem nên làm thế nào đi”.

Diệp Chiêu giết người như điên, hung danh nổi như cồn.

Bọn lưu manh nghe tên, cũng phải do dự ít nhiều.

Hạ Ngọc Cẩn thừa cơ vọt lên trước mặt, vội vàng chạy lên trước mặt mấy tên lưu manh, thấy đối phương tên nào cũng cao lớn, nuốt nước miếng, vênh mặt lên nói:

“Tuần thành ngự sử ở đây, bọn lưu manh các người! Có nhớ đại lao của Kinh Triệu Doãn không?”.

Liễu Tích Âm trong mắt bừng sáng lên, nói với cậu ta: “Quận Vương cứu muội!”.

Khuôn mặt xinh đẹp, Quận Vương và Tuần thành ngự sử, hai thân phận đối nghịch trên cùng một con người, lại lấy người vợ khủng bố nhất.

Chỉ cần ở kinh thành hai ngày, không ai không biết đến Hạ Ngọc Cẩn.

Bọn lưu manh tuy làm loạn có phần không biết điều, nhưng không phải là lũ muốn sắc mà không cần mạng. Nhìn ra xa thấy có tiểu thư đem theo bọn quan binh của tuần tra viện chạy tới, nhân lúc đối phương còn chưa biết tên họ của mình, vội vàng cúi đầu chạy mất. Chớp mắt đã biến mất không nhìn thấy đâu nữa.

Hạ Ngọc Cẩn thấy váy áo của Liễu Tích Âm vẫn còn nghiêm chỉnh, không bị xây xát gì, danh tiếng vẫn chưa bị tổn hại, liền thở phào một cái, nghiêm mặt lại trách mắng nói: “Cô là con gái, sao lại không mang vài người theo, cứ như thế mà đi ra ngoài à?”.

Liễu Tích Âm đỏ mặt, cúi đầu xuống, ngại ngùng giải thích: “Sắp đến sinh nhật của tướng quân, tôi muốn âm thầm mua cho chị ấy một món quà. Trước đây ở Mạc Bắc, tôi đều thế này ra ngoài, dựa vào tiếng của bác, cũng không có ai dám bắt nạt. Không ngờ sau khi đến kinh thành, chỉ nghĩ là ra ngoài một lúc, ai ngờ lại...”.

Hạ Ngọc Cẩn nhấn mạnh ngữ điệu nói: “Mạc Bắc là Mạc Bắc, kinh thành là kinh thành”. Thân phận bọn lưu manh cũng khác nhau.

“Quận Vương dạy rất phải”. Giọng nói của Liễu Tích Âm yếu ớt nhẹ nhàng, giống như con chim đang kinh hãi.

Hạ Ngọc Cẩn thấy mình có thể hơi hung quá, ngại ngần vuốt vuốt mũi, thay đổi giọng điệu nói: “Lần sau ra ngoài thì bảo bọn thị vệ và bà vú đi theo”.

“Vâng”. Giọng của Liễu Tích Âm càng nhỏ, hình như rất xấu hổ.

Bọn ăn chơi trên Hạnh Hoa Lô, thấy Hạ Ngọc Cẩn hành xử như thế, cũng xét đoán chỉ cần không chọc giận mỹ nhân, thì Diêm Vương sống cũng không vì chuyện nhỏ này mà tức giận, bèn vội vàng lao tới lấy lòng. Cả lũ chạy nhanh đến nói: “Cái lũ chó chết, tự nhiên lại xúc phạm tới người đẹp, thật là đáng ghét vô cùng, vô cùng đáng ghét”. Theo sau là một tên khá thông minh, vội vàng giới thiệu bản thân: “Cô nương đừng sợ, chú tôi là Thượng thư Bộ Hình, nhất định sẽ bảo ông ấy tóm hết lũ khốn đó cho vào đại lao, để tránh làm hại dân lành”. Con trai của Trương Lang trung cũng không chịu thua kém: “Gần đây lễ lối xã hội ngày càng đi xuống, tí nữa tôi sẽ bảo mẫu thân vào cung nói việc này với cô mẫu Dung Phi, để Thánh thượng hạ chỉ, chỉnh đốn lại trật tự xã hội”.

Tên béo họ Trần chạy chậm từ dưới cầu thang đứng dậy, không để ý đến đầu gối đau nhức liền chạy lại, bước chân vẫn chậm chạp thế, thấy mọi người sắp nói xong lời hay ý đẹp, sợ không lấy lòng được người đẹp, vội vàng hét lên: “Cô nương, tôi là con trai độc nhất của Trần Đình Úy, vô cùng giàu có, tuổi mới mười tám, chưa lấy vợ, cơ thể khỏe mạnh, không bệnh tật gì!”.

Hạ Ngọc Cẩn tức không thể lôi mấy bọn vô tài này từng đứa từng đứa ra đánh chết. Lại lo lắng em họ Diệp Chiêu bị dọa sợ, trước tiên muốn an ủi vài câu, rồi đợi sau này tính sau. Quay đầu lại đôi mắt trong như làn nước mùa thu, đang nhìn mình chăm chú. Đôi mắt của cô ấy sùng bái như thế,

yêu thương như thế, hình như nhìn thấy người đàn ông lợi hại nhất thiên hạ, một anh hùng vĩ đại nhất.

TƯỚNG QUÂN Ở TRÊN, TA Ở DƯỚI

Quất Hoa Tán Lý
www.dtv-ebook.com

Chương 53: Tuổi Trẻ Điên Cuồng

Động tĩnh bọn lưu manh gây ra không nhỏ, làm mấy người khác xung quanh quán rượu đều nhìn lại, nước bọt của những con sói háo sắc càng ngày càng nhiều.

Hạ Ngọc Cẩn thấy tình thế không hay, dừng việc suy nghĩ lung tung lại, lập tức bảo Dế Mèn đi tìm cái kiệu nhỏ, nhét cả Liễu Tích Âm và a hoàn vào trong, bảo bọn họ nhanh chóng về phủ, tránh nảy sinh thị phi.

Liễu Tích Âm nhẹ nhàng cúi người, lau đi nước mắt nơi khóe mắt, nhẹ nhàng lên kiệu. Lúc tấm màn che hạ xuống, lại liếc Hạ Ngọc Cẩn một cách đầy tình cảm, khóe miệng nở ra một nụ cười nửa có nửa không, nụ cười khiến trái tim người khác chao đảo.

Hạ Ngọc Cẩn ngỡ ngàng một chút, toàn thân lại không biết tại sao lại run run trong gió lạnh.

Bọn ăn chơi đều là cao thủ tình trường, ánh mắt đưa tình của người đẹp làm sao có thể qua mắt họ được?

Bọn họ túm lấy Hạ Ngọc Cẩn, kéo về quán rượu, cùng hòa vào nhau nói.

“Quận Vương gia, người là người có vợ rồi, còn người anh em tôi vẫn chưa có vợ đây!”.

“Cậu là đồ anh rể khốn nạn, trừ phi muốn cậy ở gần để có được người đẹp?! Thật là hạ lưu vô sỉ!”.

“Diệp tướng quân liệu gả em họ của cô ấy cho anh làm thiếp sao? Căn thân không cần dao đuổi anh qua chín con phố đấy!”.

“Xời! Gì mà chín con phố? Cậu ta còn chưa ra khỏi phòng đã bị tóm lại rồi”.

“Trong nhà có hồ mẹ là đừng nghĩ tới thiếp phòng rồi, cho dù thiếp phòng có đẹp thế nào đi nữa cũng không được”.

“Đúng thế, anh ngoan ngoãn ở nhà chăm vợ dạy con là được rồi”.

Nam nhi che mặt chịu thiệt, Hạ Ngọc Cẩn tức khí phản bác: “Vợ tôi mọi việc đều nghe tôi hết, đừng nói là lấy một người thiếp, cho dù lấy bốn năm người thiếp, cô ấy cũng hiền hậu mà lo toan hết”.

Cháu của Từ Trung lang hỏi: “Cô ấy lấy thiếp cho anh?”.

Hạ Ngọc Cẩn nói: “Cái này... cái này sau hẵng nói đến đi”.

Cháu của Từ Trung lang cười nói: “Không lúc nào bằng hiện tại, anh về nói với cô ấy, muốn lấy em họ cô ấy làm thiếp là được rồi”.

Con trai của Trương Thị lang xúi bầy: “Vớ xuất thân là Quận Vương của anh, thiếp phòng lấy về trong nhà cộng thêm thông phòng mới có ba người, đã là ít nhất rồi. Những người vợ bình thường khi về nhà chồng, để biểu thị sự hiền hậu, đều mang theo bốn nha đầu cùng về nhà chồng, bây giờ cứ tính là lấy em họ cô ấy làm thiếp, thì cũng coi như là việc đã xong. Dù sao với thân phận của Liễu cô nương cũng coi là có gia thế, là một mỹ nhân tuyệt sắc khó có, tính tình xem ra cũng hiếu thuận đáng quý, càng khó hơn là đã có ý với anh, không thấy đáng tiếc thế sao?”.

Hạ Ngọc Cẩn tức giận nói: “Một đám đến chết cũng không cần thể diện, sao lại nghĩ vô sỉ như thế?! Vợ tôi nói, em họ cô ấy muốn tìm một gia đình tử tế để làm vợ, một cô nương tốt như thế, làm sao có thể phá hoại được?”.

Thứ tử của Thường Thái phó nói: “Tình cảm chị em họ thật tốt, anh lấy cô ấy làm sao coi là phá hoại được chứ?”.

“Thôi vậy, mở miệng là vợ tôi nói, khép miệng cũng là vợ tôi nói” Tên béo họ Trần hơi chua cay nói: “Mồm thì nói hay lắm, nhưng trong lòng lại không dám hả? Không sao, sợ vợ cũng chẳng có gì mất thể diện lắm, chúng tôi lại không phải không được chỗ khó của anh”.

Hạ Ngọc Cẩn thấy thể diện của mình sắp bị giảm nát, đập bàn hét lớn: “Ai sợ vợ!”.

Thứ tử của Thường Thái phó cười lớn nói: “Anh không sợ, sao lại không dám tìm tướng quân để đòi chứ? Qua lần này thì chẳng còn gì để nói nữa”.

“Cái này... cái này...” Đối với ý tốt của một mỹ nhân tuyệt sắc như thế, Hạ Ngọc Cẩn lại không phải Liễu Hạ Huệ, sao lại hoàn toàn không động lòng được chứ? Nhưng trong lòng cậu ta cũng có phần lo lắng không yên. Giống như bên cạnh tổ chim có ẩn chứa một con rắn độc, cửa hang chuột đang mở sẵn chờ một con mèo gian ác vậy. Cứ cho là không nhìn thấy nguy hiểm, cũng có thể cảm thấy sự ớn lạnh ở chân lông. Cái trực giác của những con vật nhỏ đã giúp cậu ta tránh được vài lần nguy hiểm. Nhưng lần này, bản thân cậu ta nghĩ mãi cũng không hiểu, cái cảm giác nguy hiểm này tại sao lại xuất hiện từ một người con gái lương thiện xinh đẹp như thế chứ? Trừ phi, là vì đối phương xinh đẹp quá nên không an toàn? Cậu ta xét đoán rất lâu, cho đến khi mấy người bên cạnh trêu đùa vài câu, mới lấp ba lấp bắp nói lý do: “Tôi và Diệp Chiêu mới lấy nhau không lâu, dù sao thì cũng phải nể mặt cô ấy trước. Cho dù có muốn lấy thiếp gì đó thì cũng là việc của hai năm nữa. Lần trước Diệp Chiêu cũng nói hai người thông phòng tốt xấu gì cũng hầu hạ bao nhiêu năm như thế, đợi một thời gian nữa cho họ một danh phận chính thức. Ba người thiếp phòng là không ít rồi, muốn đổi cũng phải đợi bọn họ già đi rồi hãy tính. Sức khỏe tôi không tốt, tránh... cái đó... tham hoa háo sắc, tham quá hóa hại thân”.

Mọi người nghe thế đều cười đau cả bụng, chỉ có tên béo họ Trần vẫn nhớ khuê danh của người đẹp, vẫn âm thầm thương tiếc.

Hạ Ngọc Cẩn tức đến nổ đom đóm mắt, uống liền bảy tám ly rượu giải sầu.

Quán rượu ở Tần Hà liền san sát nhau, mấy tên uống rượu thò đầu ra xem náo nhiệt.

Hồ Thanh là một người đơn thân, cậu ấy và Thu Lão Hồ vợ mất chưa tái hôn tình cảm rất tốt, hôm nay cùng với Tôn Hiệu Úy bị vợ lấy gậy đuổi đánh đi uống rượu, cùng nhau thưởng thức màn kịch anh hùng cứu mỹ nhân đầy náo nhiệt này.

Thu Lão Hồ sờ sờ cằm: “Trời ạ, cô nương này thật xinh đẹp, tràn đầy sức sống, sao có thể hợp với Quận Vương chứ?”.

Tôn Hiệu Úy mở đôi mắt ngà ngà mơ hồ, nhìn một lúc, lè nhè nói: “Xinh đẹp nữa thì có tác dụng gì chứ? Tôi... tôi chỉ là đi Bách Hoa Lâu ngủ mất nửa đêm, vợ của tôi đã dám lật đổ cái giàn nho trong vườn. Với tính tình hung hãn của Diệp tướng quân của chúng ta, tiểu gia xinh đẹp của cô ta dám cầm sừng cô ta á? Ha ha... thế thì giàn nho sẽ đổ từ kinh thành tới Mạc Bắc”.

Hồ Thanh uống một ngụm rượu, lắc đầu: “Không thể”.

Thu Lão Hồ hỏi: “Sao lại không chứ?”.

Hồ Thanh cười khắc khố nói: “Tướng quân tự biết Quận Vương gia thiết thòi, là đồ vật cứng chiều bẽ trong tay sợ hỏng mà ngậm trong miệng sợ nuốt mất, làm sao nữ đế cậu ta phải chịu uất ức chứ? Cô ta lại không để ý đến việc tranh giành sủng ái trong nội phủ, chỉ cần Quận Vương gia mở mồm, đừng nói một người...”.

“Một người cái gì?” Diệp Chiêu hào hứng chạy từ trên lầu xuống, cũng không nghe rõ bộn bọ vừa nói cái gì, thoải mái ngồi trên ghế, gọi tiểu nhị mang một chai rượu Đại Hồng Bào, “Đến muộn, vừa nãy nói gì, hình như có nhắc đến tên tôi?”. Tôn Hiệu Úy còn chưa kịp mở miệng, Thu Lão Hồ đã thật thà thú nhận: “Chúng tôi đang xét đoán, nếu Quận Vương phong lưu, muốn lấy một người thiếp xinh đẹp, tướng quân người có ngăn lại không?”.

“Mỹ thiếp? Được chứ! Ta thích nhất là mỹ nhân”. Diệp Chiêu mắt sáng lên: “Chỉ cần anh ta vui, đừng nói một người, cho dù một trăm tám mươi người ta cũng đều lấy về cho anh ta, đến lúc đó một đám các cô nương xinh đẹp vây xung quanh, thổi kèn đàn hát, rục rờ sắc xuân, thật là một cảnh đẹp như họa vậy”, mất một lúc lại thở dài nói: “Nếu không phải bà bà không cho phép...”.

Trong nhà đấu đá lẫn nhau? Làm gì có ai mà trải qua mưa to gió lớn lại để ý đến cái việc nhỏ nhoi ở trong nhà như thế chứ?

Hồ Thanh nhìn mọi người với ánh mắt “Đúng là thế đấy”.

Tôn Hiệu Úy bỗng thấy sự ghen tuông của vợ mình còn hơn cả sự “hiền hậu” của tướng quân.

“Đừng nhắc đến việc không vui nữa, ta tìm Hồ Ly nói vài câu”. Diệp Chiêu vẫy vẫy tay về phía Hồ Ly, gọi cậu ta ra một chỗ khuất, nhìn kỹ từ đầu đến cuối mấy lần, khóe miệng lộ ra một nụ cười nham hiểm.

Hồ Thanh bỗng run một cái, hơi muốn quay người chạy thoát thân.

Diệp Chiêu hỏi: “Muốn lấy vợ không?”.

Hồ Thanh nói: “Cái này... Tôi là người xuất gia”.

Diệp Chiêu vỗ mạnh một cái lên vai cậu ta, sợ cậu ta dao động, sau đó hào hứng nói: “Bảo đảm người đẹp như tiên, ngực to eo nhỏ mỡm mỡm! Nữ

công gia chánh cái gì cũng giỏi, tính tình lại dịu dàng, từ đầu đến cuối không thể chê trách một chỗ nào. Sao hả? Người anh em đã đủ nghĩa khí chưa?!”.

Cô ấy đã suy nghĩ vài ngày về việc hôn nhân của Liễu Tích Âm, lập danh sách tất cả quan viên còn khá trẻ chưa kết hôn trong triều ra, xem xét từ đầu, đều thấy làm vợ những người có thân phận lớn đều rất vất vả, chi bằng giảm tiêu chuẩn xuống một chút. Hồ Thanh tuy quan vị không cao, không đẹp trai bằng chồng cô ấy, nhưng tài hoa có thừa. Tuy thích trêu ghẹo người khác, nhưng không có thói xấu gì lớn lắm. Chỉ cần hơi chăm chỉ một chút, cũng biết kiếm tiền. Quan trọng hơn nữa là gia cảnh đơn giản, lấy về chủ mẫu trong nhà, tuyệt đối không có người nào gây rắc rối. Bản thân mình với Hồ Thanh lại có mối giao tình thân thiết, về mặt huynh đệ mà nói, dù thế nào cũng không thể bạc đãi em họ cô ấy được.

Hồ Thanh nhớ lại người đẹp lúc nãy cùng với Hạ Ngọc Cẩn, lại đối chiếu lần trước cô ấy từng nói em họ sắp tới, trong lòng cũng hiểu ra. Lúc nhỏ sống cùng nhau, anh ta đã gặp Liễu Tích Âm vài lần. Lúc đó cô ta vẫn chưa tuyệt diệu như thế, chỉ là một người con gái ngoan ngoãn, ít nói, làm việc cẩn thận, thường xuyên bị Diệp Chiêu làm cho xoay như chong chóng, cứ đuổi theo đằng sau mộng. Khi chiến tranh, anh ta cũng giúp gửi vài món đồ cho Liễu Tích Âm, cũng nhận được quà đáp lễ thù của cô ta gửi tới, cô ấy còn kêu gọi mấy chị em ở Mạc Bắc cùng nhau may vá, tặng áo bông chống rét cho tướng sĩ, cũng thấy đối phương là một cô nương tốt nhanh nhẹn khéo tay, đoan trang lễ phép.

Nhưng tại sao một cô nương hiểu biết như thế, sao lại có thể có hành động đầu mày cuối mắt với anh rể họ của mình trên phố như thế chứ?

Hạ Ngọc Cẩn ngoài việc tướng mạo xinh đẹp, môn đối khá cao ra, thì thực sự không có chỗ nào lọt vào mắt của cô ta cả?

Trừ phi...

Hồ Thanh có phần nghi ngờ, anh ta ngược mắt nhìn Diệp Chiêu đang cố gắng làm mối cho em họ mình, do dự một lúc, hỏi: “Này... cô đã từng đắ tội với nhà em họ cô bao giờ chưa?”.

Diệp Chiêu dứt khoát lắc đầu: “Không có”.

Hồ Thanh nói: “Tôi đang chỉ lúc cô còn ở thời hoang toàng cơ”.

Diệp Chiêu ngại ngần nói: “Lúc đó... nghịch ngợm ngổ ngáo vô cùng, toàn Mạc Bắc... còn có người nào mà tôi chưa từng đắ tội sao?”.

TƯỚNG QUÂN Ở TRÊN, TA Ở DƯỚI

Quất Hoa Tán Lý
www.dtv-ebook.com

Chương 54: Ngại Ngùng Chuyện Cũ

Hảo hán không nhắc lại chuyện xấu năm xưa.

Những việc lưu manh mà Diệp Chiêu đã từng làm, rõ ràng là, hà hà... người và thần đều tức giận.

Lang thang ở trên phố, vài câu ngứa miệng là cắt tai người khác, uống rượu say đánh gãy chân người khác, vì thù riêng mà nửa đêm đi đánh gãy chân người ta, đã từng chặt tay người khác, đã từng bức tử người khác... Nếu không phải cô ấy thay đổi thái độ rất tốt, lại lấy công chuộc tội, thì không ít người dân Mạc Bắc hận một nỗi không thể lôi cái đồ xấu xa độc ác này ra để xử lý theo vương pháp.

Hồ Thanh rất quan tâm: “y da, trước đây cô thế nào, từng là khổ chủ bị cô đánh gãy xương, đánh thương sống mũi, nên tôi rất rõ rồi. Không cần phải giấu giấu giếm giếm, cô rốt cuộc đã từng làm việc gì có lỗi với em họ Tích Âm hả? Nói nghe xem nào”.

“Thực ra cũng không phải chuyện gì to tát lắm...”. Ánh mắt kiên định của Diệp Chiêu bắt đầu hơi nghiêng về bên trái, để tránh cái nhìn trực diện của đối phương. Hồ Thanh sờ cằm, mắt nhắm hờ nhìn kỹ cô ấy rất lâu, than thở nói: “Tốt xấu gì cô cũng phải nói về người con gái ấy cho tôi chứ, tóm lại là hiểu thêm một chút được không? Chúng ta lại là anh em nói những lời gan ruột, dù không phải là chuyện gì lớn lao, cô cứ giấu giấu giếm giếm lại giống như trong lòng có ma quỷ, cứ coi là giấu được một lúc, chẳng lẽ giấu được cả đời sao? Đi điều tra một chút là biết ngay mà”.

Diệp Chiêu biết khả năng thu thập tin tức của anh ta, có ý muốn điều tra thì nhất định giấu không được, đành phải ập a ập úng mở miệng nói: “Chuyện đó tuyệt đối là do tôi không có óc, không có liên quan gì đến cô ấy, lại là làm lúc tuổi còn trẻ. Anh nhất định không được vì thế mà coi thường cô ấy”.

Hồ Thanh hỏi: “Có liên quan tới danh tiếng hả? Hình như tôi đã nghe người ta bàn tán”.

Diệp Chiêu im lặng gật gật đầu.

Hồ Thanh: “Cô làm hại danh tiếng người ta?”.

Diệp Chiêu nặng nề gật đầu.

Hồ Thanh hào hứng lấy một chiếc ghế lại, từ từ ngồi xuống, uống một ngụm trà đặc giải rượu: “Cô nói tiếp đi”.

Diệp Chiêu thấy người em họ đẹp nhất chưa được ai chọn, trong lòng rất khó chịu, cuối cùng mở miệng nói: “Tích Âm say mê múa, lại có tài năng thiên phú”. Mắt của Hồ Thanh nheo nheo, lại uống tiếp một ngụm trà đặc nữa, có phần hiểu ra.

Phong tục Đại Tần tuy cởi mở, nhưng con gái không phải là không có chút cấm kỵ nào.

Ưu linh vũ nhạc thuộc tiện tịch, không phải là thứ dùng để tiếp khách, chính là những người con gái bán thân ở lầu xanh, thuộc loại chơi bời, cho dù được đại quan quý nhân theo đuổi, đều không thể thay đổi được địa vị bị người ta coi thường. Vì thế tất cả những nhà đứng đắn, đều cấm chỉ để con gái đi học những kỹ nghệ lầu xanh này. Những nhạc khí thường thấy chỉ có đàn và tiêu được văn nhân mặc khách tôn là những thứ của quân tử, có thể dùng việc tu thân dưỡng tính để học. Đến cả đàn tỳ bà vì là một loại có nguồn gốc từ hải ngoại nên cũng bị coi thường xem nhẹ, bao nhiêu lần diễn

tấu ở ngoài chợ và trong lầu xanh. Còn về nhảy múa cái kỹ nghệ phô diễn cơ thể, càng là chỉ có những người con gái sinh ra để bán thì mới học.

Cả nhà Liễu gia theo quân đội. Cha của Liễu Tích Âm tuy làm bàng chi, cũng là một chức quan nhỏ, nếu để người khác biết được cô ấy thích múa, rõ ràng là mất thể diện. Nếu để lại tiếng phong lưu, không chỉ bản thân không tìm được một mối tốt, đến cả chị em cũng bị nghi ngờ gia giáo có vấn đề. Diệp Chiêu lại không cần danh tiếng, là đồ vô lại không quan tâm đến danh dự của chị em mà cũng không muốn thỏa hiệp, Diệp gia sống chết cũng phải giấu tiết thân phận nữ nhi của cô ấy, chính là sợ làm mất thể diện của những chị em khác. Chỉ định là sau khi đợi cô ấy lớn lên sẽ đuổi ra ngoài du ngoạn giang hồ, lấy danh là đạo sĩ, hòa thượng, đơn độc cả đời. Còn về sau này bị Hoàng thượng ban hôn, do Hạ Ngọc Cẩn một con thỏ to đầu lấy cô ta, đó là niềm vui ngoài ý muốn, các vị trưởng bối của Diệp gia từ trong hàm mộ đều cười vui vẻ.

Liễu Tích Âm môn đối không đủ, cũng không có tư cách được ban hôn, chỉ có thể dựa vào đức hạnh dung nhan lời nói cử chỉ để tìm một người chồng tốt. Vì thế nhất nhất không thể chọn sai đường được. Lúc cô ấy mới chỉ sáu tuổi, lần đầu tiên bị Diệp Chiêu lén lút dẫn đi chơi, gặp phải Công tôn nương tử đang biểu diễn múa kiếm, cứ như bị ma nhập liền thích luôn. Tay áo tung bay, hình như có thể che cả vầng trăng sáng trên trời, váy áo phảng phất, dường như đang đi lại trên mặt biển đầy sương khói vô biên vậy, thanh bảo kiếm trong tay như một con rồng đang sóng vẫy, vùng vẫy trong biển lớn, khiến cô ấy dường như rơi vào một thế giới khác, đẹp đến nỗi như trong giấc mộng vậy. Tiếp đó là lăng ba vũ, múa quạt, múa nghệ thường, mấy cô nương múa giống như tiên nữ giáng trần vậy, cử chỉ tay chân đều là những cảnh đẹp mê hồn.

Cô ấy trẻ con cứ đắm đuối nhìn theo, lén lút phác họa lại trong tay áo, sau khi về nhà đóng cửa lại, lén lút luyện tập ở nơi không có người. Nhìn vào

mặt nước, nhìn vào trong gương, chăm chỉ luyện tập môn múa mà cả đời sẽ không có người cổ vũ.

“Múa là vẻ đẹp và sự cảm động của việc tập trung hòa hợp giữa vạn vật của trời đất, là tiếng hót của chim vàng anh, là chim khổng tước xòe đuôi, là dương liễu đón gió, là sóng nước lăn tăn, là lá đỏ rơi nhẹ, tất cả đều được thể hiện trong những tiết tấu và động tác của cơ thể con người. Tích Âm khi bảy tuổi đã có thể lĩnh hội được điều này. Cô ấy tài năng trời phú, lại là người có tính chăm chỉ, không có sự hướng dẫn của thầy dạy, chỉ dựa vào quan sát, khắc khổ nghiên cứu, mà có thể hiểu biết tinh thông. Các động tác múa tuy còn non nớt, nhưng có thể cảm nhận cái đẹp của sự chuyên tâm, phong vị thật khác biệt”. Diệp Chiêu cảm thán nói: “Tôi năm đó mười ba tuổi. Đúng lúc không luật không trời, gặp lúc bố Tích Âm làm huyện lệnh ở huyện Kim Dương gần thành Ung Loan, cô ấy thỉnh thoảng đến nhà tôi ở nhờ. Tôi thấy cô ấy dễ xấu hổ, mau nước mắt, diện mạo cũng rất xinh đẹp đáng yêu, bèn thường xuyên trêu ghẹo, ví dụ như lấy con rắn hoa cải hù dọa v.v... Tính nết của cô ấy rất tốt, rất ít khi tức giận, mối quan hệ dần dần cũng tốt lên. Có một ngày cô ấy lén lút trốn trong phòng học múa, bị tôi nhìn thấy. Vô cùng kinh ngạc vì cảnh đẹp, tôi bèn cổ vũ mấy câu, cô ấy rất vui mừng. Cũng rất thương cảm tại sao thiên hạ không thể dung nạp một người con gái xuất thân bình thường học múa, cho dù cố gắng thế nào cũng không có người nào thưởng thức cả. Câu nói này đã động đến trái tim tôi, liền vỗ ngực bảo đảm, tìm cho cô ấy vài người không nói linh tinh đến làm khán giả, cô ấy tuy không muốn, nhưng lại không ngăn được sự ngoan cố của tôi...”.

“Cô thật là lung tung...” Hồ Thanh lấy tay đỡ trán: “Lúc đó mấy người có quan hệ tốt với cô là đám chỉ biết ăn uống chơi bời, bắt nạt bạn bè, sau đó còn tăng tốc sự lưu manh của cô phải không? Cái chính kiến này thật là không có tí đầu óc nào cả”.

Diệp Chiêu buồn bã nói: “Tôi lúc đó thực sự không có đầu óc. Tích Âm tuổi lại còn nhỏ, cả hai người đều phạm sai lầm, không biết đâu là nặng nhẹ đã làm bừa. Những việc như dùng khinh công đưa cô ấy ra khỏi viện, chạy ra ngoài để nhảy múa gì gì đó thì không nhắc tới nữa, dù sao mấy tên mồm to uống say lại để việc này lan ra ngoài, mặc dù tôi đã bẻ năm cái răng để dạy cho hắn ta một bài học, nhưng việc này vẫn bị các vị trưởng bối của Diệp gia và Liễu gia biết. Tích Âm bị bố đánh cho một trận, nằm trên giường nửa tháng vẫn chưa ngồi dậy được, lại còn bị phạt đi tụng kinh trước Phật, bị cấm cửa nửa năm trời”.

Hồ Thanh hỏi: “Thế còn cái đồ đầu sỏ gây họa như cô thì sao?”.

Diệp Chiêu: “Bố tôi bắt tôi quỳ xuống chịu phạt, tôi trèo tường chạy mất”.

Hồ Thanh cảm thán: “Thật là không còn chút thể diện nào hết”.

Diệp Chiêu tức nói: “Nếu ông ấy lấy một cây gậy thủy hỏa hay cái trượng tới, thì tôi sẽ ngoan ngoãn quỳ xuống để cho ông ấy đánh một trận cho hả giận. Đằng này ông ấy lại khí thế hăm hăm cầm cây đao đầu quỳ lao tới, tôi là con ngọc mới không chạy đi!”.

Hồ Thanh thấy mặt cô ấy hơn run lên, im lặng hồi lâu, lại hỏi: “Sau đó thì sao? Cô ta có giận cô không?”.

Diệp Chiêu lắc đầu: “Không biết, tôi ở bên ngoài ngao du hơn hai tháng, đợi bố ra ngoài mới về. Người nhà tôi cấm tôi gặp em họ Tích Âm, tôi vẫn thỉnh thoảng trốn đi tìm cô ấy chơi, nhưng cùng nhau ra ngoài thì không bao giờ có nữa. Cô ấy là người thích giấu trong lòng, cho dù tức giận cũng không nhìn thấy, cho dù tức giận thế nào đi nữa, thì cũng gọi tôi một điều anh họ hai điều anh họ”.

Hồ Thanh nghĩ một lúc, hỏi: “Chỉ thế thôi? Không có gì khác?”.

Diệp Chiêu vò vò đầu: “Hại cô ấy bị đánh thì chỉ có lần đó, chắc là không có chuyện gì lớn nữa đâu? Cô ấy bao nhiêu năm không nhắc đến, làm gì có cái bụng hẹp hòi thế? Chắc là cũng cho qua rồi, nếu không sao lại tặng áo rét cho tôi khi ở trong quân đội chứ? Áo dày mấy lớp, lại còn thêm da cáo, khâu rất chặt chẽ ấm áp!”.

Hồ Thanh do dự hồi lâu, chắc là cũng nghĩ thông, đang định mở miệng.

Diệp Chiêu lại tùy tiện bổ sung: “Chỉ có nhà người thích nói nhiều về mấy chuyện vớ vẩn của năm đó thôi”.

Hồ Thanh nuốt lại lời định nói, mỉm cười nói: “Không sai, tôi thích nhất là nhắc lại những chuyện năm đó cô bắt nạt tôi”.

Diệp Chiêu quả quyết nói: “Nam nhi không nên hẹp hòi quá, phải độ lượng một chút!”.

Hồ Thanh hơi ngớ người một chút, cười rất nhanh khiến mắt thành một đường thẳng, anh ta nhẹ nhàng cúi đầu nói: “Tướng quân nói rất phải, đáng tiếc là cái bụng Hồ Ly này đã nhỏ sẵn rồi”.

Có cơ hội trả đũa hai người Diệp Chiêu và Hạ Ngọc Cần, bỏ lỡ mất thật đáng tiếc biết bao?

Cả đời kiếp này e là không thể gặp được một việc hay như thế.

Anh ta tiếp tục hẹp hòi chuyển cái ghế, cắn hạt hướng dương, uống vài ly trà thơm, vừa vui mừng nhìn sự náo nhiệt của Nam Bình Quận Vương, vừa tìm cơ hội nào đó để thêm dầu vào lửa là được rồi.

TƯỚNG QUÂN Ở TRÊN, TA Ở DƯỚI

Quất Hoa Tán Lý
www.dtv-ebook.com

Chương 55: Tặng Hoa Cho Tướng Quân

Tích Âm cũng là một cô nương mười tám tuổi rồi, không gả chồng mau thì không kịp mất.

Vì thế Diệp Chiêu rất lo lắng.

Hồ Thanh là một người rất khó nắm bắt, nói Đông thì chỉ Tây, nói Nam lại chỉ Bắc. Bị ép buộc cuối cùng anh ta lại nhả ra một câu: “Diệp tướng quân, biết nhau lâu như thế, chẳng lẽ cô không hiểu tôi sao?”.

Diệp Chiêu ngạc nhiên lắc đầu.

Hồ Thanh “khó xử” nói: “Việc này... thực sự khó nói lắm. Cô nghĩ xem, bao nhiêu năm thế tôi có gần cô gái nào đâu?”.

Diệp Chiêu nhanh nhẹn: “Trừ phi anh không thể làm con trai? Tôi... mời thái y đến xem bệnh cho anh?”.

“Không phải!” Hồ Thanh cố gắng kiềm chế sự kích động muốn cấu chết cô ta, sau đó thở dài thườn thượt nói: “Tôi là một người con trai thực thụ, nhưng thật sự không hứng thú với con gái”.

Diệp Chiêu đau khổ nói: “Anh không để lại chút huyết mạch, thế là có tội với liệt tổ liệt tông họ Hồ đấy!”.

Hồ Thanh gật đầu: “Có lẽ sau này bị ép thì sẽ lấy một người vợ gia cảnh nghèo khó, để lại chút huyết mạch rồi xuất gia, nhưng em họ cô...”.

Xét thấy Hồ Thanh cũng nhiều hành vi sai trái, Diệp Chiêu thấy hơi nghi ngờ những lời cậu ta vừa nói. Nhớ lại trước đây ở du thuyền lâu xanh, Hồ Thanh rất hào hứng với mấy cô nương, không có chỗ nào có thể có vấn đề cả nên trong lòng cũng tin vài phần. Nếu gã Tích Âm đi khiến nó phải chịu đơn độc, khéo lại hận mình cả đời mất?

Nghĩ vậy cô vỗ vỗ vai Hồ Thanh, đe nẹt nói: “Đừng có để tôi phát hiện ra anh đang giở trò với tôi, không thì hậu quả anh sẽ phải tự chịu đấy”.

Hồ Thanh cười hì hì: “Không dám không dám”.

Diệp Chiêu nghĩ một lúc, tiếp tục đe: “Đừng có làm lung lạc chủ ý của chồng tôi, nếu không tôi sẽ treo anh lên xà nhà đấy!”.

Hồ Thanh cười càng tươi rói hơn: “Tướng quân quá khách khí rồi, tôi thích những người đàn ông thô lỗ một chút”.

Diệp Chiêu nheo nheo mắt, tức muốn chết. Chung quy lại là hết cách với anh ta nên vội vàng bỏ đi, về nhà tiếp tục tìm kiếm trong danh sách tuần kiệt trẻ tuổi trong triều đình, sai Dương Thị đi tìm kiếm khắp nơi, cố gắng chọn cho em họ một vị tướng công.

Qua vài ngày, mưa phùn vẫn chưa tạnh, đường đầy bùn đất, khiến người ta lười biếng ngại không muốn ra ngoài.

Hạ Ngọc Căn ngày nào cũng ăn đồ tẩm bổ, bổ đến nổi ngọn lửa thèm khát trong bụng bốc lên tận não rồi. Cậu ta buổi tối ôm chăn nhớ về cái eo nhỏ và đôi chân dài, trong lòng vô cùng thèm khát. Vậy mà người bên gối không hiểu cho sở thích của chồng, ngày nào cũng ngủ cùng với em họ, khiến cậu tức đến nổi nghiêng răng ken két. Mãi cho tới khi đến An Vương phủ thỉnh an, bị An Thái Phi hỏi lúc nào mới được bế cháu, cậu ta không chịu được nữa, quyết định sẽ chủ động tấn công. Về đến nhà, nhân lúc Tích Âm đi vắng, bèn chạy đến thư phòng của Diệp Chiêu. Đầu tiên cậu giả vờ xem xem mấy quyển sách trên giá sách, sau đó quyết định mở miệng ám

chỉ: “Vợ à, chúng mình hình như lâu lắm rồi không cùng nhau nói chuyện riêng vào buổi tối nhỉ?”.

Diệp Chiêu ngẩng đầu lên trong đống văn kiện, ngạc nhiên: “Chuyện riêng gì?”.

Hạ Ngọc Cẩn tức giận không như ý muốn, đành phải tiếp tục gợi ý: “Về việc hành quân đánh trận gì đó”.

Diệp Chiêu hoàn toàn không hiểu ra: “Thiếp và chàng từng thảo luận về vấn đề quân sự sao?”.

Hạ Ngọc Cẩn thấy đầu óc ngớ ngẩn của cô ta, tức giận: “Ông đây ngủ phải có phụ nữ hầu hạ!”.

“Ờ...” Diệp Chiêu hiểu ra, khoát mạnh tay nói: “Tối nay để My Nương hầu hạ anh đi”. Rồi cúi đầu chăm chú vào danh sách tuần kiệt trẻ tuổi, cẩn thận nghiên cứu chọn ra vài người đi gặp mặt Tích Âm.

“Cô thật là hiền hậu quá đấy!”. Hạ Ngọc Cẩn không cần biết gì nữa, tức đến toàn thân phát run lên, cầm vài cuộn sách bằng trúc, tức giận đập lên đầu cô ấy, cũng không cần quan tâm đến thân phận, miệng liên tục chửi rủa: “Làm cái mẹ cô này! Đến ghen tuông cũng không biết! Còn đợi chồng chủ động đến xin xỏ cô hả?! Là ngốc thật hay thực sự không biết ông đây nhịn bao nhiêu ngày rồi?! Trong lòng cô rốt cuộc còn có người chồng này không vậy, làm chính phòng mà lười biếng trốn tránh không ngoan ngoãn lên giường mà hầu hạ! Còn muốn đẩy cho thiếp phòng... Ông đây muốn thiếp phòng hầu hạ còn đợi đến lượt cô sắp xếp sao? Được, ngày mai tôi sẽ đi lấy về bảy tám người thiếp, rồi bỏ cái đồ khốn không biết điều như cô!”.

“Hầu hạ! Tối nay tôi sẽ hầu hạ anh! Đừng vớt, đều là bản viết tay, rất quý báu đấy”. Diệp Chiêu sợ đến nỗi nhảy loạn cả lên, đỡ lấy những cuộn sách bằng trúc đang bay đầy trong phòng, bây giờ đã hiểu cậu ta hậm hực điều gì, trong lòng vui mừng, lao đến thì thầm bên tai: “Đừng giận, là do em

không tốt, tối nay đảm bảo hầu hạ anh đến tận chân tơ kẽ tóc, sung sướng đến cùng mới thôi”.

Hạ Ngọc Cẩn tức giận vô cùng, quay người đẩy cô ấy một cái, ấn về phía giá sách, ôm lấy cái eo thon, dùng lực vuốt ve. Sau đó từ từ đi xuống dưới, bẹo mạnh mấy cái trút giận. Sau đó thấy trong đôi mắt đằm đằm của cô ấy bùng lên cái nhìn như dã thú, trong lòng không chần chừ gì nữa, thuận tay rút cái trâm trên tóc cô ấy ra, để mái tóc xoăn mềm mượt xổ ra. Cậu ấn vai Diệp Chiêu xuống, hôn một cách thô lỗ, lại còn điên cuồng cắn mấy cái, hình như muốn ăn tươi nuốt sống cái đồ khốn này vào bụng vậy, lại nhận được sự hưởng ứng của đối phương nên hôn càng mãnh liệt hơn. Hai người quấn lấy nhau khá lâu. Hạ Ngọc Cẩn lách một đầu gối vào giữa hai đùi của Diệp Chiêu, đồng thời tay không ngừng tàn phá cặp đùi của cô, vừa thở hổn hển vừa nói: “Ta hận một nỗi bây giờ không thể bắt đồ vô sỉ lưu manh như cô về quy án, thi hành tử hình”.

“Tuần tra ngục sử muốn bắt tiểu nhân thì cũng không dám trái lệnh”. Diệp Chiêu dựa vào giá sách, nhắc một chân lên, dáng vẻ rất khêu gợi, quyến rũ: “Nhưng trước tiên phải lên giường ngục sử đại nhân đi dạo một vòng, để người thẩm vấn tỉ mỉ, rồi mới thi hành tử hình”.

Vợ cậu ta nói chuyện thật là không cần thể diện gì cả!

Mắt của Hạ Ngọc Cẩn bị quyến rũ đến sắp bốc cháy rồi.

Trong nháy mắt, cậu đã bị Diệp Chiêu đẩy lên ghế. Một chân ghì lên người cậu ta, không ngừng hôn lên môi cậu ta, bàn tay nhẹ nhàng tìm đến chỗ cậu ta muốn, nắm lấy, hỏi nhỏ: “Ngục sử đại nhân uy phong lẫm liệt, nhưng lại muốn gian dâm với phạm nhân giữa ban ngày ban mặt? Không cần quốc pháp, thật là quá lưu manh rồi”.

Hạ Ngọc Cẩn phản công lại càng vô lại hơn: “Ông đây là cháu ruột của Hoàng thượng, làm hôn quan đứng đầu thiên hạ, muốn làm là làm, còn nghĩ

đến quốc pháp làm gì chứ?”.

Trong lúc hơi thở đang hòa vào nhau...

“Diệp tướng quân có nhà...”. Một giọng nói ngọt ngào từ hành lang phía ngoài vọng vào.

“Ai!” Hạ Ngọc Cẩn đang muốn đi xa hơn, lại bị đứt đoạn, tức đến nỗi chỉ muốn lôi cái đồ không có mắt ra nhốt vào Viện tuần sát, rồi đánh cho một trăm trượng để dạy bảo.

Giọng nói ngọt ngào lại vang lên: “Tôi theo lệnh tiểu thư, đem hoa tới tặng cho tướng quân”.

Diệp Chiêu định thần lại, biết là thị nữ tên là Hồng Oanh ở bên cạnh Liễu Tích Âm, vội vàng đẩy Hạ Ngọc Cẩn đang ở trên người ra, nhanh chóng buộc lại tóc, chỉnh sửa lại quần áo, rồi lại chỉnh quần áo của cậu ta, cố ra vẻ nghiêm túc, nặng nề ho một tiếng: “Vào đi”.

Hạ Ngọc Cẩn vô cùng khó chịu, lườm Hồng Oanh mấy chục cái liếc.

Hồng Oanh thấy tình hình có vẻ không ổn, biểu hiện đáng yêu nhanh nhẹn trên khuôn mặt cũng dần nghiêm chỉnh lại, đôi mắt được phủ lên một lớp sương mờ âm đạm, bên một chậu hoa bích sa thảo đang nở rộ rõ, mỉm cười nói: “Tướng quân lần trước khen hoa bích sa của tiểu thư chúng tôi chăm rất đẹp, vì thế cô ấy bảo nô tỳ mang đến tặng một chậu cho tướng quân. Còn có vài chậu hoa loại rất quý đem từ Tây Hạ tới. Tuy là thứ cây trồng hoang dã thô kệch, nhưng khi nở hoa hương thơm lại rất nồng đượm, bày ở trên bàn rất có phong cách. Đợi lát nữa mang đến cho Quận Vương gia và phu nhân thưởng thức ạ”.

Diệp Chiêu nói: “Cô ấy tốn công quá”.

Hồng Oanh túm lấy vạt váy, ngại ngùng nói: “Tiểu thư chúng tôi nói cảm ơn Quận Vương và tướng quân lần này lo nghĩ cho cô ấy, lại còn giúp cô ấy giải quyết cái đám vô lại gây rối, vô cùng cảm kích”.

Việc Hạ Ngọc Căn trên đường cứu Liễu Tích Âm, vô cùng đặc ý. Từ trước tới giờ chưa bao giờ giấu giếm Diệp Chiêu điều gì, bây giờ thấy cô ta tạ lễ, nên chần chừ một lúc. Sau đó bảo nô tài bên cạnh nhận lấy, bê đến trước mặt. Thấy trong số đó có một cái bồn nhỏ đang e ấp những nụ hoa màu hồng, vô cùng đặc biệt, liền ghé mũi vào ngửi, có cảm giác an thần, thấy vô cùng thích thú.

Hồng Oanh nói: “Đây là mạn hoa thảo, thích hợp nhất để ở đầu giường, ngủ mơ cũng ngọt ngào ạ”.

Hạ Ngọc Căn ngửi thấy rất thơm, bèn cho người mang đi để vào chỗ thích hợp, sau đó nói với cô ta: “Tối nay tướng quân có việc, không qua chỗ tiểu thư được”.

Hồng Oanh cúi đầu nói: “Tiểu thư chúng tôi nói, làm phiền nhiều ngày như thế, cô ấy đã quen giường, buổi tối không phải làm phiền tướng quân nữa ạ”.

Hạ Ngọc Căn thấy trở ngại đã được gạt bỏ, vô cùng vui mừng.

Âm thầm thề thốt, nếu tối nay cô ta còn làm hồng hứng thú của anh ta, nhất định phải lôi cô ta ra hạ hỏa mới được! Sau đó bán ra khỏi nhà!

TƯỚNG QUÂN Ở TRÊN, TA Ở DƯỚI

Quất Hoa Tán Lý
www.dtv-ebook.com

Chương 56: Áo Cưới Của Liễu Tích Âm

Vợ thực sự rất bận.

Hạ Ngọc Cẩn ở bên cạnh loanh quanh một lúc, thấy chân tay nhàn rỗi quá, cuối cùng đành lững thững đi về phòng.

Đi qua hành lang gần phía sau hoa viên, lại nhìn thấy chiếc áo lụa xuân màu vàng non của hoa tú mạn thảo mà Liễu Tích Âm đang mặc, theo sau là Hồng Oanh, đang ngồi ngơ ngẩn trong chòi nhìn từng hạt mưa rơi tí tách trên hồ nước, những ngọn sen xanh tinh khiết, dập dềnh theo làn sóng nước, trong đôi mắt đó lại ánh lên sự xót thương thể che giấu được.

Hạ Ngọc Cẩn vốn không nghĩ nhiều chuyện, nhưng khi đi qua, người thấy mùi hương nước hoa nồng đượm trên người cô ta phảng phất, hình như mùi hoa mẫu đơn và hoa nhài kết hợp với nhau thì phải, lại thêm không ít các loại hương vị mà không thể kể tên được, cảm thấy rất khó chịu, mũi của cậu ta nhạy cảm, liền hắt hơi vài cái.

Liễu Tích Âm nghe thấy tiếng, từ trong mơ hồ bỗng định thần lại, vội vàng đứng dậy, cung kính hành lễ, cúi đầu dịu dàng nói: “Tích Âm kính chào Quận Vương”. Váy áo bay bay, mùi hương càng đậm, Hạ Ngọc Cẩn thấy đối phương chào trước, cũng không nở trốn tránh, đành phải vuốt vuốt mũi, cười khó khăn nói: “Mùi hương trên người cô hơi đậm”.

Liễu Tích Âm lập tức đỏ mặt, ngại ngùng nói: “Chắc là hương liệu sáng nay hỏng rồi. Hai ngày nay tôi hơi bị cảm lạnh, mũi không nhạy lắm, người

không chính xác”. Sau đó lờm trách móc Hồng Oanh một cái: “Sao không nhắc ta hả?”.

Hồng Oanh vội vàng xin lỗi: “Ôi thấy cô nương hôm nay mặc bộ váy này, lại không ra ngoài, trộm nghĩ cũng không có hại gì, vì thế sơ suất, mong tha tội ạ”.

Liễu Tích Âm than thở: “Thật là đồ nha đầu vô dụng, để Quận Vương cười chê rồi”.

“Không sao” Hạ Ngọc Cẩn thấy ánh mắt cung kính và khẩu khí vô cùng lễ phép, lại thêm cô ta biết điều không quấy rầy Diệp Chiêu nữa, trong lòng rất vui, nhìn người này cũng thêm phần thuận mắt, bèn an ủi nói: “Chỗ chị cô còn có hương liệu rất tốt của Thái hậu ban cho, bảo cô ấy vào kho tìm một ít cho cô. Dù sao cô ấy cũng không thích mấy đồ trang điểm này, để không ở trong đây cũng đáng tiếc”.

Liễu Tích Âm che miệng cười, e thẹn nói: “A Chiêu công việc rất bận, sao nữ làm phiền cô ấy được chứ?”.

Hạ Ngọc Cẩn nhớ ra một vấn đề rất quan trọng, bối rối hỏi: “Sao cô lại gọi chị cô là A Chiêu? Nghe có vẻ không thỏa đáng lắm?”.

Liễu Tích Âm trả lời: “Chị ấy từ nhỏ đã mặc quần áo nam, chị em chúng tôi từ nhỏ đã quen gọi chị ấy là anh họ Chiêu, bây giờ tuy đã đổi nữ nhi, nhất thời cũng khó mà thay đổi... Nếu Quận Vương thấy khó chịu, thì Tích Âm sửa cũng không sao ạ”.

“Cũng không phải là việc gì to tát, đều là người một nhà, gọi thế nào cho thoải mái thì gọi”. Hạ Ngọc Cẩn rất hiểu tâm trạng này: “Đối diện với khuôn mặt đó, nếu là ta cũng khó gọi ra hai tiếng chị họ”.

“Quận Vương thật biết nói đùa”. Liễu Tích Âm nhướn mắt lên nhìn cậu ta, không ngừng cười vang, hình như những sự buồn phiền đều được đổi

phương làm biến mất, mặt mày ngời sắc, đón lấy sắc xuân tràn ngập trong vườn. Đẹp đến nỗi nghiêng nước nghiêng thành, diễm lệ đến nỗi không thể nhìn thẳng được.

Hạ Ngọc Cẩn nhìn cô ta, bên tai lại vang lên mấy lời nói thô tục của bọn ăn chơi mấy ngày trước, chỉ sợ trong lòng mình quyết đã không để tâm, lại nhớ đến mấy cái suy nghĩ vớ vẩn, có thể sẽ làm cho vợ mình nổi giận. Lại thêm mùi hương thực sự nhức mũi, bèn nói vài câu xã giao rồi nhanh chóng chuồn đi mất.

Liễu Tích Âm nhìn theo bóng dáng dần xa khuất của cậu ta, nụ cười ấm áp như mùa xuân trên mặt bỗng biến thành lạnh lẽo như núi băng, nỗi căm hận còn tràn ngập hơn cả sự điên cuồng của cỏ dại, hai mắt của cô ta như một con rắn độc vừa bò ra từ trong hang, không có sự dịu dàng, chỉ có sự căm độc. Nhìn chăm chăm vào bóng dáng của đối phương, mười ngón tay nắm chặt lấy, những móng tay dài cắm vào tay áo, hình như muốn biến nó thành rách nát như kẻ thù mình vậy.

Hoành Oanh cũng căm hận nhìn theo bóng dáng Hạ Ngọc Cẩn dần xa khuất, tức giận chửi vài câu, sau đó khuyen: “Cô nương, đừng để ý đến tên khốn đó, mau về thôi...”.

Trong Viện Ngô đồng, một cái chậu lửa đang cháy bùng bùng.

Liễu Tích Âm đuổi hết a hoàn của Nam Bình Quận Vương phủ ra, đóng hết cửa sổ lại. Sau đó thay một chiếc áo màu vàng non cũng như thế, rồi dùng kéo cắt tấm áo hôm nay mặc thành từng mảnh nhỏ, đổ dầu lên. Dận Hồng Oanh cẩn thận đổ chúng vào ngọn lửa đang bùng cháy, ngọn lửa nhanh chóng nuốt gọn mấy mảnh lụa đó phát ra tiếng kêu lách tách. Mấy mảnh lụa nhanh chóng cuộn thành một búi đen xì, sau đó dùng vải bông bọc lại, giấu vào một góc, đợi hôm sau có cơ hội đem đi vứt.

Hồng Oanh đốt xong, ngửi ngửi mùi trong không khí, khó xử nhìn về phía chủ nhân.

Liễu Tích Âm điềm nhiên nói: “Tìm ở trong hòm ra một bộ quần áo cùng chất liệu như thế để lên lửa đốt, nói là lỡ tay làm rơi vào đấy”.

Hồng Oanh vâng lời, nhanh chóng đi tìm trong hòm.

Liễu Tích Âm đi đến phía sau cô ta, giơ ngón tay ra, từ đáy hòm nhẹ lấy ra một bộ váy cưới màu đỏ may bằng lụa, nhẹ nhàng để lên trên đầu gối rồi mở ra, những sợi chỉ vàng chắt chẽ đang thêu lên một con phượng hoàng tung cánh, sinh động như thật, hình như bay ra từ trong cảnh lửa vậy, còn có đôi chim uyên ương nghịch nước, đang đậu trên đài hoa sen, những sợi chỉ màu bài trí vô cùng tinh xảo. Mỗi một chi tiết đều thể hiện sự khéo tay, trí tuệ và bầu nhiệt huyết của người chủ dồn vào thêu chiếc áo này. Liễu Tích Âm trân trọng vuốt phẳng những vết nhăn trên chiếc áo, hơi ngơ ngẩn một chút, đột nhiên đưa tay ra, để chiếc áo phượng hoàng tuyệt đẹp đó từ từ rơi vào trong lửa, từng chút từng chút bị ngọn lửa liếm mất, cuộn lại, trở nên thật xấu xí.

“Tiểu thư! Người điên rồi sao?”. Hồng Oanh xót xa đưa tay ra cướp lấy.

“Cứ như thế đi”. Liễu Tích Âm nhìn chiếc áo cưới bị lửa đốt, không hề tiếc nuối, chỉ có nụ cười méo mó: “Dù sao cả đời cả kiếp này, sẽ không có cơ hội mặc nó nữa rồi”.

Hồng Oanh nhớ lại cô ấy dịu dàng lương thiện duyên dáng trước đây, trong lòng vô cùng buồn bã.

Trong đêm tối, chỉ có những con thiêu thân lao điên cuồng vào lửa.

Đêm đó, Hạ Ngọc Cẩn ở trong phòng, đột nhiên bị ngất.

Diệp Chiêu thấy thế, nhanh chóng bỏ thanh bảo kiếm trong tay xuống, chạy như bay đến chính phòng. Sau đó phi ngựa đến thái y viện, lôi Mạnh Hưng Đức đang nằm trong vòng tay của tiểu thiếp ra, lại phi ngựa trở về, đưa vào trong phòng xem mạch cho chồng.

Khi đại phu đến, Hạ Ngọc Cẩn cũng vừa tỉnh lại, thấy hơi yếu, nằm trên giường uống nước tổ yến. Thấy Mạnh Hưng Đức tới, rất thân thuộc chào ông ta, ngoan ngoãn đưa tay ra.

Mạnh Hưng Đức cẩn thận bắt mạch, ngoài việc dễ cáu giận ra, không phát hiện thấy vấn đề gì. Nhưng bên cạnh là ánh mắt sát nhân của tướng quân, ngấm ngầm một lúc, đành phải nói từ sắc ham mê quá độ, rút hết sinh khí trong người, phải nghỉ ngơi trên giường một thời gian, không được gần gũi với con gái, không được uống rượu, không được lao lực, chỉ cần giữ gìn bồi dưỡng vài tháng thì sẽ khỏe lại, rồi kê vài thang thuốc bồi bổ thân thể, dặn dò cẩn thận. Diệp Chiêu lo lắng đến nỗi liên tục gật đầu, ghi lại tất cả những lời dặn dò của đại phu, lệnh cho người đi sắc thuốc. Chuyển tất cả văn kiện ở thư phòng về phòng ngủ, tạm dừng luyện võ, ngoài lúc lên triều ra còn lại đều tự mình hầu hạ bên cạnh.

Hạ Ngọc Cẩn cũng không hiểu tại sao mình bị cấm túc để dưỡng thân, rèn luyện thân thể ngược lại lại xảy ra việc này. Tuy hành sự có tiết chế, nhưng đi đâu cũng giơ cái mặt ra. Mặc dù ngủ ở lầu xanh ba đêm cũng chỉ có một lần ngủ với hoa thối, nhưng cũng phải ngoan cố nói một đêm ngủ ba lần. Nói phét làm như mình phong lưu vô cùng, bây giờ nói mình không ham mê tử sắc, chẳng có ai tin. Đành giả vờ là hành vi trước đây của cậu ta không thỏa đáng nên bệnh cũ bỗng nhiên tái phát.

An Thái Phi đau lòng khóc ròng rã, lập tức gọi Diệp Chiêu lên dạy dỗ như lần trước, bảo cô ấy đừng để chồng ham mê quá, ngoan ngoãn bồi bổ cơ thể. Sau này phải quản lý cậu ta chặt chẽ hơn, trong vòng ba tháng không được để cậu ta gặp con gái. Diệp Chiêu cũng lo lắng cho Hạ Ngọc Cẩn không kém gì bà ta, lập tức vâng lệnh, coi việc giám sát cậu ta chơi lâu

xanh và gặp phụ nữ là việc lớn cấp một đại sự quốc gia. Lại sai người đi nghe ngóng, đâu đâu cũng nghiêm túc đề phòng, chỉ sợ cậu ta trong thời gian dưỡng bệnh vì cái thói phong lưu mà bệnh cũ lại tái phát.

Hà Ngọc Căn thấy việc này thật sự khốn khiếp hết sức, nghĩ thế nào cũng không tìm ra nguyên nhân, nhưng trước sự khóc lóc của mẹ, cũng đành phải nửa tin nửa ngờ. Vợ lúc nào cũng ở bên cạnh, nhìn thấy thế nuốt không nổi, trong lòng muốn dùng vũ lực nhưng đều đánh không tới, thực sự chán nản.

Chỉ có cây mạn hoa ở đầu giường có thể làm cân bằng lại tâm trạng, giúp dễ ngủ, trở thành bạn đồng hành tốt nhất của cậu ta.

Ngủ thôi, ngủ rồi thì chẳng nghĩ gì nữa.

TƯỚNG QUÂN Ở TRÊN, TA Ở DƯỚI

Quất Hoa Tán Lý
www.dtv-ebook.com

Chương 57: Mừng Năm Tháng Năm

Liễu Tích Âm trong ấn tượng của Hồ Thanh làm một cô nương lương thiện nhưng hơi yếu đuối, không lọt vào mắt lắm, làm việc gì cũng cẩn thận, thường bị Diệp Chiêu xấu xa trêu đến phát khóc. Nhưng lúc cuộc chiến ở Mạc Bắc gian nan nhất, cô ta lại đứng lên, ở hậu phương động viên thiên kim phu nhân trong khuê các sẵn sàng quyên góp tiền, còn bán không ít đồ nữ trang của mình, chuẩn bị lương thảo cho quân đội, để lại ấn tượng mạnh cho anh ta. Vì thế anh ta cũng không tin Liễu Tích Âm có thể làm những việc hãm hại người khác lắm. Chỉ thấy tiểu cô nương bị “anh họ” lừa quá lâu rồi, làm loạn lên, để cô ta trút giận xong là ổn thôi.

Hơn nữa anh ta cũng thấy vui thích với việc nhảy nhót lung tung trong phủ Nam Bình Quận Vương.

Nhưng lấy thân thế Hạ Ngọc Cẩn ra để làm loạn lên, thì cũng hơi có phần quá đáng.

Sự việc đã phát triển đến ra ngoài dự kiến, đã mất đi sự khống chế, bên trong có thể có vấn đề.

Vì thế Hồ Thanh đối mặt với ánh mắt căm ghét của Hạ Ngọc Cẩn, bước vào hỏi thăm.

Hạ Ngọc Cẩn đang mãi trêu đùa với Diệp Chiêu: “Ta muốn ăn táo”

Diệp Chiêu lập tức sai thuộc hạ xuống phố tìm táo chín.

Cậu ta nói: “Gọt vỏ”

Diệp Chiêu lập tức cầm dao lên.

Cậu ta nói: “Bổ ra”

Diệp Chiêu không nói gì ra tìm cái rìu bổ trên bàn.

Cậu ta nói: “Này”

Diệp Chiêu lập tức bưng bát vàng thìa bạc tới, ngồi bên cạnh đút từng miếng cho cậu ta.

Hạ Ngọc Cẩn vẫn chưa ăn xong, nghe thấy Hồ Thanh đến, nhớ lại sự việc bị lừa lần trước, đập xuống giường hét to nói: “Đuổi đi!”.

Diệp Chiêu đích thân đi mời Hồ Thanh vào.

Hồ Thanh ngắm nghía những bức cổ họa, lại còn bắt mạch cho Hạ Ngọc Cẩn đang mặt mày khó chịu, thấy cũng coi là ổn rồi. Sau đó đi lại một vòng trong phòng, phát hiện ra ở đầu giường có chậu mạn hoa đang nở hoa khoe sắc. Đó là loại hoa hiếm thấy ở vùng Mạc Bắc, người nhà phú quý nếu ngủ không được, cũng tìm hai bông để trên đầu giường, mượn hương thơm để dễ ngủ. Tuy dùng nhiều không tốt lắm, nhưng chắc là không đến nỗi nguy hiểm đến tính mạng hoặc khiến người khác hôn mê.

Diệp Chiêu mong ngóng hỏi: “Anh cũng coi là một quân y không chuyên, nhìn ra cái gì không?”.

Hồ Thanh bỏ mặc Hạ Ngọc Cẩn: “Ờ, nhìn ra cậu ta bị cô nuôi cho béo lên nhiều”.

Hạ Ngọc Cẩn chán nản làu bàu: “Đã nói là tôi không sao rồi, ngày nào cũng cầm này cầm nọ, không có bệnh bị cầm cũng thành bệnh...”.

Diệp Chiêu an ủi cậu ta một chút, lo lắng nói: “Nếu không sao, thì đang bình thường sao bỗng dừng lại ngắt ra thế?”.

Hạ Ngọc Cẩn dứt khoát nói: “Chắc chắn là bị cô làm tức giận rồi!”.

Mọi người thấy cái cách nói năng lung tung của cậu ta không thể chấp nhận được.

Hồ Thanh hỏi lại cẩn thận một lần nữa những tình tiết xảy ra và thói quen ăn uống gần đây trước khi cậu ta bị ngắt, cuối cùng đưa ra kết luận: “Chắc là cậu ta cơ thể vốn yếu, không chịu được sự thao luyện võ nghệ của tướng quân, lao lực quá độ, bỗng nhiên phát tác. Bồi dưỡng một thời gian là khỏi thôi, tướng quân cũng đừng cấm cậu ta ở trong nhà làm gì, hoạt động một chút thì tốt hơn. Ngoài ra, mạn hoa đầu giường tốt nhất không nên dùng, nếu dùng quen rồi, sau này bỏ đi, rất khó ngủ được”.

Diệp Chiêu đáp lại một tiếng, thấy mặt Hạ Ngọc Cẩn khó chịu bèn vội tiễn quân sư ra cửa.

Sau khi Hồ Thanh ra cửa, bỗng nhiên quay người, hỏi: “Tích Âm cô nương gần đây đang làm gì?”.

Diệp Chiêu nghĩ nghĩ: “Cô ấy lần trước không cẩn thận đốt mất chiếc áo cưới. Tâm trạng không tốt, chỉ ngồi trong phòng thêu thùa. Thỉnh thoảng cũng tới đây thăm, đứng ở bên ngoài vườn hoa hỏi thăm một chút, mang điểm tâm đến cho mọi người”. Nhớ tới sự ân cần của em họ, cô ấy rất thích, trên mặt cũng mỉm cười.

Hồ Thanh dặn dò: “Đồ ăn do Tích Âm cô nương mang tới đừng cho Quận Vương ăn”.

Diệp Chiêu cau mày, không hiểu hỏi: “Tại sao chứ?”.

Hồ Thanh biết cô ấy đối với người ngoài nghiêm khắc, nhưng đối với người thân bạn bè lại vô cùng bảo vệ, chưa bao giờ từng nghi ngờ. Tích Âm lại là người cô ấy càng tin tưởng, nếu không có chứng cứ thì không thể chỉ vào cô ta mà nói có vấn đề, nhờ đoán sai thì không dễ giải thích, vì thế do

dự một lúc, cười nói: “Cơ thể cậu ta vốn dĩ đã không tốt, còn ăn nhiều đồ ngọt như thế, nếu trở thành tên béo hay hồng răng, thì càng yếu hơn đấy”.

Diệp Chiêu vốn dĩ thấy con báo trắng mà tròn một chút thì càng đáng yêu, đang định cố gắng vỗ béo lên, nghe thấy anh ta nói thế, cũng có chút do dự.

Hồ Thanh chớp thời cơ tiếp tục lấn tới: “Em gái cô là khách, lại vừa đốt mất chiếc áo, đang phải gấp rút may lại, làm sao ngày nào cũng bắt cô ấy làm việc của bọn hầu hạ được? Cho dù có làm, thì cũng bảo cô ấy chỉ đạo a hoàn nhà cô động tay, đừng để người ngoài nói Nam Bình Quận Vương phủ đến một người nấu bếp cũng không nuôi được, lại còn để khách đích thân động tay vào”.

“Nói cũng đúng” Diệp Chiêu cũng dặn dò: “Lần trước việc tôi nói với anh cũng phải để ý, thay tôi nghe ngóng xem có công tử nhà nào tài mạo song toàn mà chưa kết hôn không”.

“Ờ ờ ờ...” Hồ Thanh đồng ý bừa, trong đầu thoáng nghĩ, gần đây tuy Mạc Bắc chiến tranh liên miên, nữ nhiều nam ít, nhưng Liễu Tích Âm nghiêng nước nghiêng thành, tài hoa xuất chúng, khéo tay thông minh, tuy bảy tám tuổi đã từng mắc sai lầm, nhưng nhìn vào thân phận trẻ con không biết gì, sau này tuân theo quy tắc, chắc là cũng phai nhạt dần đi chứ. Hơn nữa Liễu gia nề nếp đoan chính, cũng không phải là gia đình có quyền có thế, bán con gái đi mà cầu danh. Sao đến giờ mà ở quê không tìm được một đối tượng tốt môn đăng hộ đối chứ? Phải đưa đến kinh thành tìm? Nói không chừng Liễu tướng quân đã giấu giếm cái gì đó cho cháu gái mình.

Anh ta lập tức về phủ viết ngay một bức thư, sai người phi ngựa đưa đến Mạc Bắc, điều tra sự việc về Liễu Tích Âm.

Hơn một tháng sau, là ngày mừng năm tháng năm, mùa hạ.

Bầu trời âm u từ lâu lắm rồi hôm nay mới sáng lên một chút, mưa cũng có vẻ tạnh.

Những cô gái tay trong tay bước ra ngoài, trang điểm như các loại hoa thi nhau khoe sắc, cầm lấy quạt, đem theo một miếng áo mưa mỏng, bước trên nền đất đầy hoa rơi. Vẻ đẹp yêu kiều của mùa xuân đã được khoác lên một chiếc áo mùa hạ mưa tạnh trời quang vô cùng ấn tượng. Những người con trai anh tuấn và bọn ăn chơi chưa thành thân, cũng khoác lên những bộ quần áo đẹp đẽ, túm năm tụm ba ra ngoài, tay cầm quạt gấp, ở đầu thuyền ngâm thơ ca hát, với ý ngôn đàm xuất chúng, khí chất nho nhã, để thu hút ánh nhìn của những cô gái. Còn những đôi nam nữ đã thành thân, hoặc ngồi trên thuyền hoa thuyền rồng ở giữa hồ ngắm cảnh, hoặc ngồi ở những quán trà gần đó uống trà nghỉ ngơi. Những quý nhân quan viên thì lại tập trung trên đám cỏ lấy bạt vây lại bên hồ, vừa thưởng thức mùa hạ, vừa xem chàng trai hay cô gái nào hợp với con trai hay cho họ hàng ruột nhà mình.

Hạ Ngọc Cẩn bị vợ và mẹ liên kết nhốt ở trong nhà, đang chán nản đến không chịu được, làm sao có thể để lỡ việc vui như thế? Bèn làm âm ỉ lên nhất định đòi đi. Diệp Chiêu thấy cơ thể cậu ta đã có những chuyển biến tốt, mời Mạnh thái y tới xem thử. Mạnh thái y cũng nói là chỉ cần bồi bổ ít nữa là không việc gì. Vì thế nên cũng nhẹ nhõm phần nào, đưa cậu ta và bạn bè ra bờ sông du ngoạn, tiện thể đưa Liễu Tích Âm đi, để phu nhân và các công tử nhìn rõ, tiện sau này nói chuyện thành thân.

Hai bờ xanh mướt, bên bờ lại có không ít đầm sen. Những chiếc lá sen xanh tươi đang ngậm những giọt sương, màu hồng thơm mát của những nụ hoa, thật là một cảnh đẹp cho việc vào hạ. Trên đường gặp rất nhiều người quen, Diệp Chiêu bị Quảng Bình Quận chủ của Ninh Vương Gia và mấy chị em kéo lại, bị bắt đáp ứng trí tò mò của bọn họ, kể vài chuyện vụ lúc hành quân đánh trận ở Mạc Bắc.

Quảng Bình Quận Vương ngưỡng mộ nói: “Diệp tướng quân, nghe nói Thu tướng quân một lần có thể giết trăm người, còn người thì sao? Đã từng

giết bao nhiêu người rồi”.

“Chưa từng đếm bao giờ”. Diệp Chiêu nghĩ khá lâu, lắc đầu nói: “Cũng không muốn đếm”.

Huệ Mãn huyện chủ cười nói: “Tướng quân một lần đã từng giết vạn người, Thu tướng quân làm sao so sánh được chứ?”.

Ninh Bình Quận chủ châm chọc nói: “Giết người không tốt”.

Diệp Chiêu giải thích: “Lúc đó đã không có lương thực, binh sĩ đều ăn không no, thì không thể nuôi tù binh được. Hơn nữa người Man Kim xảo quyệt, không giữ chữ tín, đối với tù binh Đại Tần từ xưa đến giờ đều giết không phải nói nhiều. Nếu tôi thả hổ về núi, những tên tù binh này lại quay về gia nhập vào đội quân, lại tiếp tục rơi vào cuộc chiến”.

Ninh Bình Quận chủ nói: “Làm người tốt cuộc phải tích đức, phải để con đường sống. Hoàng phu tử nhà tôi nói, dân tộc Man tuy thiếu giáo dục, nhưng cũng có không ít người được lễ nghĩa giáo hòa, sao có thể giết hết như thế, là tướng quân tàn nhẫn quá độ rồi”.

Diệp Chiêu nghe thế chỉ cười, nhưng mấy cô nương xung quanh đều đỏ mặt lên.

“Phu tử nhà người nói thật đúng quá, không thẹn là chính nhân quân tử trung hậu liêm sỉ có thừa”. Hạ Ngọc Cẩn cổ vũ tán dương nói: “Lần sau hai quân đánh nhau, chúng ta tìm vài nghìn người văn thơ tới. Cũng đứng trước đội quân cao giọng đọc sách thánh hiền, giáo hóa đám người Man đó, khiến bọn họ biết si biến thẹn, nhận thức được mình làm không đúng. Sau đó từ bỏ vũ khí, ra lệnh lui quân, từ đó biên giới hai nước mãi mãi hòa bình”.

Mọi người đều bị cậu ta trêu liên cười vang vui vẻ.

Ninh Bình Quận chủ ngượng đến đỏ mặt lên, đẩy cậu ta, tùy hứng nói: “Đường ca quá vớ vẩn, mau đi đi! Chúng em không chơi với anh nữa”.

Tiểu nhân không tranh cãi với phụ nữ.

Hạ Ngọc Cẩn thấy đường muội sắp tức giận, vội vàng hỉ hả chạy đi, chào hỏi bọn ăn chơi mà cậu ta biết đang đứng bên sông và trên thuyền hoa, tiện thể nghiên cứu dung mạo và thân hình các cô nương đi qua đường năm nay, bình luận xem người nào đẹp nhất? Tuy vậy tất là đều không thể so được với Tích Âm đang đứng bên cạnh cây dương liễu. Cô ta mặc một chiếc váy màu xanh nhạt, mặt mũi xinh đẹp, trong các động tác cử chỉ, hình như thấu được phong thái của trăm hoa vậy. Đáng tiếc là trời sáng ban ngày, trước mặt mọi người, không dám phóng túng quá độ. Sốt ruột đến nỗi mấy anh chàng vò đầu bứt tai, chần chừ cân nhắc xem làm sao bước lên trước mở lời, hoặc là bảo mẹ đến Nam Bình Quận Vương phủ để đề xuất hôn sự.

“Phong cảnh mùa hạ thật vô cùng đẹp”. Hạ Ngọc Cẩn nhìn ngắm những bộ ngực và những chiếc váy mỏng của mấy người đẹp, cảm khái vô cùng, mơ màng hồi lâu, chuẩn bị làm một bài thơ để cùng thưởng thức với anh em. Vừa nghĩ ra phần mở đầu, bỗng nhiên đầu gối có cảm giác tê nhức từng trận, nhanh chóng lan rộng, đôi chân hình như không phải của mình nữa, cả người không điều khiển nổi, ngã cắm đầu xuống sông.

“Quận Vương cẩn thận!”. Giọng con gái lo lắng vọng lại từ bên cạnh.

Có một cánh tay đẹp đẽ nhỏ nhắn, nắm chặt lấy tay cậu ta nhưng vì sức lực không đủ, bị kéo xuống cùng rơi xuống nước. Nước sông lạnh lẽo cùng sộc vào mõm mũi, làm mất hết tất cả không khí trước ngực, nhiều lần bị ngập lên tận đầu.

Hạ Ngọc Cẩn chân tay lại sử dụng được, cứ chăm chăm kéo giữ người bên cạnh, sợ hãi vùng vẫy.

“Cứu với...”.

“Tướng quân! Quận Vương và tiểu thư rơi xuống nước rồi!”.

TƯỚNG QUÂN Ở TRÊN, TA Ở DƯỚI

Quất Hoa Tán Lý
www.dtv-ebook.com

Chương 58: Quyết Tâm Sát Phạt

Việc duy nhất mà những người ngã xuống nước có thể làm là tóm chặt lấy tất cả có thể, bất kể là cọng rơm, cây gỗ, hay là người.

Liễu Tích Âm hồi nhỏ đã trốn đi chơi với Diệp Chiêu, cũng coi là không sợ nước. Trước khi đến cũng lén lút luyện tập vài lần. Có biết về việc kéo vật nặng trong nước phải cách vài phân, nhưng không ngờ bị Hạ Ngọc Cẩn tóm lấy cổ, cứ bám sát lấy người, cố gắng vùng vẫy. Tất cả các kỹ thuật bơi đều không dùng được nên cứ chìm xuống như hòn đá vậy.

Trước sự uy hiếp của cái chết, cuối cùng cô ta hoảng loạn, đưa tay đánh mạnh vào cổ của Hạ Ngọc Cẩn, khiến cậu ta ngất đi để cậu ta không còn vùng vẫy nữa, sau đó kéo bơi vào bờ. Bơi đến gần bờ, Diệp Chiêu liền ném cây roi ra, cuốn lấy tay cô ta, kéo cả hai người lên. Những người xung quanh vội vàng chạy tới, người thì ấn nhân trung, người thì ấn vùng bụng, Hạ Ngọc Cẩn mê man một chút, cuối cùng cũng từ từ tỉnh lại. Ngược nhìn lên bầu trời xám xịt, đầu óc trống rỗng, cứ như là chia tay trần thế vậy.

Diệp Chiêu thấy hai người đó không sao, mới thở phào, quay đầu lại thấy Liễu Tích Âm ướt như con gà dính nước. Chiếc váy mỏng đã bị ướt sũng, ôm sát lấy người, nhìn rõ những đường cong đẹp đẽ. Mũi của cô ấy đỏ ửng lên, hai tay đang ôm chặt lấy cơ thể, gục xuống bờ song run lên cầm cập, nhìn cô ấy đáng thương như thể chẳng khác nào một đứa trẻ làm sai việc gì vậy.

Diệp Chiêu vội vàng huýt sáo, Đạp Tuyết chạy như bay từ ngoài vào. Cô đưa tay lấy một chiếc áo choàng màu đen từ lưng ngựa bao chặt Liễu Tích

Âm từ đầu đến chân để tránh ánh mắt tò mò của mọi người và dịu dàng bảo: “Còn đi được không?”.

Liễu Tích Âm nói yếu ớt: “Chân bị xước rồi, hơi đau một chút”. Sau đó lén nhìn những cái ánh mắt chế giễu hoặc vui mừng trên sự đau khổ của người khác bên cạnh thương xót của mọi người xung quanh, co rúm người lại, nước mắt không ngừng rơi, khóc đến nỗi không thành tiếng.

Hồng Oanh lao tới, khóc lóc: “Danh tiếng của tiểu thư chúng tôi đã bị hủy hoại rồi, việc này làm sao đây?”.

Diệp Chiêu quay người hỏi Hạ Ngọc Cẩn: “Chàng không sao chứ?”.

Hạ Ngọc Cẩn gật gật đầu, lạnh đến phát run, không ngừng thở hổn hển. Tuy vẫn chưa hết sợ hãi, nhưng nhìn thấy Diệp Chiêu đang ôm người đẹp khóc lóc, vỗ vào lưng cô ấy an ủi, bên cạnh còn có a hoàn mắt đỏ còn hơn mắt thỏ, thấy hơi có cảm giác bị vợ bỏ rơi, trong lòng không thoải mái lắm. Nhưng sao nỡ mở miệng tranh nhau với người vừa cứu mình, đành phải nghiêng răng xỉ mặt chịu đựng, độ lượng nói: “Mọi việc không sao, nàng đưa em họ về trước đi, ta có thể tự đi được”.

“Dạ”. Diệp Chiêu lạnh lùng nhìn đám người đang xem, đưa tay bế lấy Liễu Tích Âm, nhanh chóng rời đi.

Hạ Ngọc Cẩn đứng dậy, tiếp đó đi được hai bước mắt cá chân bỗng nhiên đau nhức lên. Cậu ta vội vàng ngồi xuống vuốt vuốt, thấy rất khó chịu, e là hậu quả của việc rơi xuống nước.

Liễu Tích Âm ở trong lòng Diệp Chiêu, thôi không khóc nữa, dịu dàng hỏi: “Quận Vương hình như không thoải mái lắm, hay là để em xuống đi”.

Hạ Ngọc Cẩn không thể để tiểu nha đầu này nhường mình, càng không thể để vợ bế mình, đành ngẩng đầu gắng gượng nói: “Không sao, một chút thương tích, để Dế Mèn đỡ ta một tay là được rồi”. Sau đó nhìn chăm chăm

vào vợ mình đang bế người đẹp, đầu cũng chẳng thèm quay lại, lên xe ngựa nhanh chóng biến mất. Trong lòng biết vụ việc này rắc rối to rồi, Liễu Tích Âm dưới con mắt chăm chú của mọi người, ướm sừng lồi mình từ dưới nước lên. Hai người còn ôm sát lấy nhau, tuy tình thế có thể thông cảm, nhưng danh tiếng cũng đã bị hủy hoại, sau này việc kết hôn khó thành, còn có thể gây ra càng nhiều rắc rối hơn. Sợ là Diệp Chiêu trong lòng nảy sinh bất mãn với bản thân mình, vì thế không thèm quan tâm nữa.

Nhưng... anh ta không phải cố tình muốn rơi xuống nước mà.

Tích Âm dựa vào Diệp Chiêu, hướng về cậu ta mỉm cười dịu dàng.

Hạ Ngọc Cẩn lại càng bối rối. Trước sự hỏi thăm của mọi người, cậu ta loạng choạng để Cục Xương và Đế Mèn đỡ dậy, từ từ đi về phía kiệu.

Vừa đi được vài bước, Diệp Chiêu đã quay lại, tỏ ý bảo Cục Xương lui ra, để cánh tay phải của cậu ta lên vai mình, tự trách bản thân nói: “Xin lỗi, thiếp nên ở cùng chàng”.

Hạ Ngọc Cẩn thấy cô ấy không tức giận, trong lòng bỗng chốc cũng vui vẻ lên nhiều, độ lượng nói: “Thôi được rồi, ta đi vệ sinh nàng cũng theo sao? Đi chơi lầu xanh cũng theo sao? Tắm rửa cũng đi theo sao?”.

Diệp Chiêu thấy cậu ta không để bụng, cũng cười nói: “Hai cái sau thì được”.

Hạ Ngọc Cẩn quát: “Nàng nói gì?!”.

Diệp Chiêu rất không ý thức được liên nịnh nọt: “Nghe nói cô nương Ngọc Tinh mới đến của Bách Hoa Các là người Mạc Bắc, rất giỏi múa kiếm, phu quân có thời gian qua đây xem sao...”.

Hạ Ngọc Cẩn tức đến nổi đá chân một cái: “Nàng biết mấy cái tin vợ vẫn nài ở đâu thế? Thật là đáng chết, mẹ nó chứ! Dám đến lầu xanh trước mặt

ta đây! Xem ta đây có bỏ cô không hả? Ái... chân của ta...”.

Diệp Chiêu an ủi: “Không sao, sắp đến rồi, nam nhi phải kiên cường chút”.

Hạ Ngọc Cẩn đau đến nỗi nước mắt sắp rơi ra, nhìn thấy cái biểu hiện “nam nhi nhịn đau là điều tất nhiên” của cô ta, nghiêng răng nói: “Nhịn cái đồ khốn cô ấy!”.

Sau khi về phủ, thay quần áo, mời đại phu, chẩn đoán, bốc thuốc, sắc thuốc v.v..., bận đến nỗi không còn mở mắt được nữa.

May mà mùa hè nước ấm, hai người đều không xảy ra chuyện gì. Chỉ có chân của Hạ Ngọc Cẩn bị bọc như bánh chưng, cứ nhảy lò cò trên đất rất bất tiện. Cậu ta bước được hai bước, hỏi Diệp Chiêu: “Em họ nàng phải tính sao bây giờ? Phải nói rõ trước, ta tuyệt đối không có ý thấy sắc mà nảy ý định cố tình kéo cô ta rơi xuống nước đâu đấy!”.

Diệp Chiêu nhẹ nhàng hỏi: “Chàng thấy cô ấy thế nào?”.

Hạ Ngọc Cẩn nghĩ nghĩ nói: “Dưới nước dưng cảm cứu người, là một người vô cùng dưng cảm, hơn nữa diện mạo cũng rất xinh đẹp”.

Diệp Chiêu lại hỏi: “Chàng có thích cô ấy không? Nếu thích, thiếp có thể hỏi dò ý cô ấy”.

Hạ Ngọc Cẩn tí nữa phun thuốc ra, cậu ta hậm hực lau lau miệng: “Nàng đừng trêu ta!”.

Diệp Chiêu điềm đạm nói: “Thái hậu đã từng dạy thiếp, làm vợ hoàng gia phải độ lượng một chút”.

Hạ Ngọc Cẩn làu bàu: “Nàng cũng hiền hậu quá nhỉ? Chẳng lẽ thực sự không biết ghen?”.

Diệp Chiêu nói: “Thiếp có hiền hậu hay không thì không quan trọng, quan trọng là chàng thích hay không. Hơn nữa danh tiếng của Tích Âm đã bị hủy hoại rồi, khó mà tìm được một nhà tốt. Thiếp là người chịu trách nhiệm chăm sóc cô ấy, khó mà chối bỏ, sau này để cô ấy bên cạnh chăm sóc cũng được”.

Hạ Ngọc Cẩn suýt nữa bị cái diễm phúc trên trời này rơi vào đầu đến hôn mê. Cậu ta ngẫm nghĩ, do dự hỏi: “Ta cũng không hứng thú với việc trong nhà lắm, dù sao trong nhà cũng có ba bình hoa rồi. Nếu nàng muốn, lại thêm một cái nữa để bọn họ có bạn có bè cũng không phải không được. Dù sao thì cô ấy cũng không màng tính mạng để cứu ta, lại là người nàng tin tưởng. Nhà chúng ta dù sao cũng không ngược đãi cô ấy đâu. Nếu nàng không muốn, thì tìm người thấp hơn một chút, tìm một người xuất thân nghèo khổ, hoặc là gia tộc hoàng thượng giàu có ở một nơi xa xôi, phẩm cách tốt tính, có thể ở lại kinh thành, chúng ta tặng cho cô ấy nhiều của hồi môn, chặt chẽ theo sát là được. Có sự giám sát của Nam Bình Quận Vương phủ và Tuyên Võ Hầu, lại thêm tài mạo của Tích Âm, bọn họ cũng không dám ngược đãi đâu...”.

“Đúng vậy, hai cách đều ổn”. Diệp Chiêu vuốt ve cổ cậu ta, dường như đang nghĩ gì đó, “Nhưng thiếp vẫn phải làm rõ cái cô ấy muốn là cái gì”. Cô ấy hơi cúi xuống, trong mắt cô ấy ánh lên tia nhìn sắc lạnh, trong nháy mắt biến mất ngay.

Ý của Liễu Tích Âm rất kiên quyết, cô ấy khóc nói: “Xảy ra chuyện này, làm gì có mặt mũi nào mà đi tìm đối tượng tốt chứ, không bằng xuất gia làm ni cô để giữ mình trong sạch”.

Hồng Oanh ở bên cạnh cũng khóc lóc nói: “Tướng quân, người thương xót tiểu thư nhà chúng tôi một chút đi. Xảy ra chuyện này rồi, cô ấy làm sao có thể gắng đầu làm người đây, người hãy cho cô ấy một thân phận ạ”.

Diệp Chiêu an ủi vài câu, gật đầu đồng ý: “Việc này vô cùng quan trọng, đợi ta viết thư thương lượng với Liễu Cửu Phụ vậy”.

Tin tức truyền đi, cả hậu viện đều sắp nổ tung lên.

Dương Thị tức đến nỗi toàn thân run lên. Liễu Tích Âm là em họ của tướng quân, lại xuất thân gia giáo, cảm tình nồng hậu. Còn mình là thứ nữ của một ông quan thất phẩm nhỏ xíu, nếu lấy cô ta về, nhất định sẽ cướp lấy quyền quản gia của mình. My Nương biết mình không phải là đối thủ, e sợ sau này ban thưởng sẽ để tiểu thư chọn xong rồi mới đến lượt cô ta, cũng vô cùng lo lắng. Huyền Nhi thật thà, từ việc của cha và anh mình đến nay, trong lòng cảm kích nhất tướng quân, duy chỉ sợ em họ của cô ấy xinh đẹp cướp mất sự sủng ái của Quận Vương, cũng thấy không phải cho tướng quân. Ba người phụ nữ không có việc gì liền đi đến trước mặt Liễu Tích Âm, một mặt vừa ca ngợi tình cảm sâu đẹp của Quận Vương và tướng quân, một mặt vừa nói bóng nói gió, thi nhau cười chế nhạo con hồ ly tinh đó, chỉ mong cô ta nhanh chóng từ bỏ cái ý định khốn khiếp đó.

Liễu Tích Âm không thèm để ý đến chuyện đó, cũng không đi tìm Diệp Chiêu để tố cáo, thái độ với mọi người vẫn rất hòa thuận. Ba người tiểu thiếp tức giận trút hết vào tấm khăn thêu, nghiền răng ken kết, chạy đi tìm tướng quân nói từ trước đến nay vẫn có quan niệm em họ đều là người phá hoại hạnh phúc gia đình và là một đối thủ lớn.

Mỹ nhân tuyệt sắc và Quận Vương phong lưu, ồn ào lan khắp kinh thành. An Thái Phi biết được tin này, nhìn Liễu Tích Âm, thấy khi nhắc đến con trai bà ấy, thì e thẹn trả lời, dường như thật lòng ái mộ, nên cũng không coi trọng con dâu nhà mình lắm. Trong bụng thật sự vui mừng vì thấy con mắt của cô nương này thật sự tốt, vội vàng chạy tới phủ Nam Bình Quận Vương, tìm thấy Diệp Chiêu, liền ưỡn ngực ngẩng cao đầu ra lệnh: “Liễu cô nương cũng là một người tốt, lòng dạ lương thiện. Cô làm chủ mẫu không được ghen tị, lập tức đón cô ta về! Để nhà ta nâng cao gia thế! y da, Hạ Ngọc Cẩn con tôi thật là đáng thương, mấy anh em như nó trong nhà đều có

bốn năm thiệp phòng, bảy tám thông phòng, làm mẹ có mấy đứa cháu để bế bồng rồi, còn nó đến bây giờ vẫn chỉ là mấy người tôi chọn, thật là đáng thương, thật là...”.

Lời của bà ta vẫn chưa nói xong, bỗng nhiên thấy bị nhìn đến nổi dựng cả tóc gáy lên, toàn thân lạnh toát, rùng mình.

Diệp Chiêu bình thường rất khiêm nhường, đối với bà ấy cũng rất cung kính. Tuy dáng điệu có hơi cứng nhắc một chút, hành vi hơi nam tính nhưng chưa bao giờ khiến cho bà ấy khó thở, sát khí đặng đặng, khiến người khác cảm thấy sợ hãi như bị xử lăng trì như lúc này.

An Thái Phi hít vào luồng hơi lạnh toát, không nói nữa, đờ đẫn nhìn Diệp Chiêu đang đứng giữa phòng, hai chân hơi nhũn ra.

May mà, cái cảm giác sợ hãi này nhanh chóng biến mất, nhanh đến nỗi tưởng như chỉ là ảo giác.

Khuôn mặt của Diệp Chiêu vẫn điềm nhiên như thế, hình như chưa từng xảy ra gì cả, nói năng vẫn ôn hòa cố ý hạ giọng như trước: “Mẫu thân nói rất đúng, chỉ cần Hạ Ngọc Căn đồng ý, con nhất định sẽ đón cô ấy về”.

An Thái Phi thấy đối phương không phản bác, cũng không dám ở lại lâu, ấp úng nói vài câu tức giận, rồi vội vàng rời đi.

Thu Hoa bước lên, lo lắng nói: “Tướng quân... người thực sự muốn đón Liễu cô nương về sao?”.

Thu Thủy cũng không yên tâm: “Người đối xử với Quận Vương tốt như thế, thương yêu cậu ta như thế, nhờ ngày rộng tháng dài, cậu ta lại thích Tích Âm cô nương thì làm sao đây? Tướng quân, người quá thiệt thòi rồi”.

“Chẳng có gì là thiệt thòi hay không thiệt thòi cả. Ta yêu thương anh ta, nhưng không có nghĩa là muốn anh ta cũng yêu thương lại như thế, việc này

không thể miễn cưỡng được”. Diệp Chiêu không hề quan tâm nói: “Còn về việc đón hay không đón em họ vào nhà, chỉ cần anh ta đồng ý...”. Cô mỉm cười nhẹ nhàng nói lại lần nữa: “Chỉ cần anh ta đồng ý, thì ta sẽ làm theo”.

Diệp Chiêu đứng dậy, bước ra cửa, nhảy lên Đạp Tuyết, nhanh chóng tìm đến chỗ Hồ Thanh.

Sau khi đến nơi, Diệp Chiêu kéo Hồ Thanh đang ngủ trên chiếc trường kỷ Quý Phi, ra lệnh: “Viết một bức thư cho Liễu Cửu Phụ, hỏi ông ấy xem Liễu Tích Âm thực sự có phải không biết tí võ công nào không?”.

Hồ Thanh mở hé mắt, chán nản nhìn cô ta nói: “Cuối cùng cô cũng đã phát hiện ra rồi à?”.

Diệp Chiêu phân tích: “Những người con gái bình thường rất khó dùng tay không mà đánh ngất một người đàn ông. Hạ Ngọc Cẩn nói chân bị tê nên rơi xuống nước, tôi kiểm tra đầu gối của anh ta, phát hiện ra trên ma huyệt có một lỗ kim rất nhỏ. Trong cách dùng ám khí, càng nhỏ càng khó, có thể luyện được lấy nhỏ thành nặng, e là năng lực không tồi. Việc lần trước cô ta bị bọn khốn trên chọc, e là giả. Tôi phải điều tra xem rốt cuộc tại sao ở Mạc Bắc cô ta không lấy được chồng”.

Hồ Thanh tiện tay rút ra một tệp giấy: “Đây, đã điều tra xong lâu rồi”.

Diệp Chiêu hơi ngạc nhiên.

Hồ Thanh giải thích: “Việc này nếu để bản thân cô phát hiện ra, cô chắc chắn sẽ vì em họ mà đánh tôi, ngu gì mà tôi để cô biết”.

Diệp Chiêu ngại ngùng nói: “Cảm ơn nhé”.

Trên tệp giấy điều tra có ghi chép từ lúc Liễu Tích Âm mười sáu tuổi, bắt luận là công tử hào môn hay tuần kiệt trẻ tuổi đến nhà cầu hôn, đều bị từ chối hết. Trước đó còn coi là lễ phép. Sau chiến tranh Mạc Bắc thì hành

động càng thêm hoang đường. Có một tiến sĩ tân khoa tới nhà cầu hôn, cữu mẫu đã gần như đồng ý rồi, nhưng lại bị cô ta trực tiếp đánh đuổi đi, lại còn nói ra những lời chế giễu trước mặt bao người, mắng đối phương nghèo và thông thái rơm, đũa mốc chòi mâm son, lại còn có hành động kiêu như chề bàn tham phú. Ở nhà còn tùy tiện uống rượu, ở bên ngoài động tí là chửi rủa đàn ông. Chưa đến nửa năm, danh tiếng bị hủy hoại toàn bộ. Những nhà tử tế một chút đều không dám đến cầu hôn. Liễu cữu phụ bất lực, đành phải đưa cô ấy đến kinh thành.

Diệp Chiêu không dám tin nên lật đi lật lại xem vài lần, cau mày nhăn mặt, hỏi Hồ Thanh: “Cô ta sao có thể biến thành người như thế chứ?”.

“Tôi cũng rất khó tin”. Hồ Thanh lại đưa một tờ giấy ra “Liễu tướng quân đưa cô đây”.

Trên tờ giấy có mấy dòng chữ xiêu vẹo: “Tự làm việc xấu, không đáng sống! Nếu không thể sắp xếp cho em họ cháu yên ổn, thì ta đây không nhận cái đồ đáng chết này nữa...”. Đằng sau còn có một loạt những lời chửi bới, chữ sai hàng loạt, dùng từ thô lỗ, khó mà miêu tả.

Hồ Thanh vỗ vỗ vai cô ấy hỏi: “Tiếp theo nên làm gì đây?”.

Diệp Chiêu rút tờ giấy đi: “Đối thủ lập mưu rất kỹ, nên dùng kỳ binh, làm loạn tiền tuyến của cô ta”.

Hồ Thanh cười nham hiểm: “Có cần quân sư hiến kế không?”.

Diệp Chiêu: “Được!”.

TƯỚNG QUÂN Ở TRÊN, TA Ở DƯỚI

Quất Hoa Tán Lý
www.dtv-ebook.com

Chương 59: Giả Vờ Đóng Kịch

Nam Bình Quận Vương phủ, nội viện, vang lên tiếng oán trách của Quận Vương và tiếng đổ vỡ của đồ đạc bị đập phá.

Mấy bọn a hoàn và nô tài bị đuổi ra tụ tập ở ngoài tường rào thì thảo to nhỏ về việc vừa xảy ra.

“Quận Vương nói muốn lấy Liễu cô nương làm thiếp, lại tranh cãi với tướng quân”.

“Tướng quân nói tuyệt đối không thể để em họ nhà mình làm thiếp”.

“Quận Vương gia nói Liễu cô nương xinh đẹp dịu dàng, còn tốt hơn vạn lần người vợ làm xấu mặt chồng như cô ấy”.

“Sau đó tướng quân không thèm để ý, Quận Vương gia bắt đầu đập đồ đạc, nói muốn bỏ cô ấy”.

“Hai người trợn mắt cau mày, thật là đáng sợ, tôi đứng bên cạnh cũng run lên, chỉ sợ ly trà bay vào đầu, sau đó chị em Thu Hoa, Thu Thủy tốt bụng, chủ ý đuổi chúng tôi ra ngoài”.

“Quận Vương gia thật không muốn gặp tướng quân nữa rồi, mới kết hôn không lâu đã tư tưởng đến người khác. Rõ ràng là ức hiếp người khác quá, không biết tướng quân có thể nhẫn nhịn được không”.

“Ồ, cô không phải là đàn ông làm sao biết đàn ông nghĩ thế nào? Tay trái ôm tay phải ấp mới là hạnh phúc đời người”.

“...”.

Trong phòng, đồ đạc hỗn loạn, Hạ Ngọc Cẩn từ phòng để châu báu đi ra, tay cầm lấy chiếc bình phong sứ in hoa, xót xa vuốt ve, đưa cho Thu Thủy mang về. Rồi tìm một chiếc bình hoa lớn bằng gốm trắng khác, tức giận đập xuống đất, sau đó là tiếng vỡ vụn chói tai của những miếng gốm bị vỡ. Lát sau Hạ Ngọc Cẩn từ từ đứng thẳng người, thở một hơi, cảm thán nói: “Thật không dễ dàng tí nào”.

Diệp Chiêu tự tay rót một ly trà hoa cúc, thổi nguội rồi đưa cho cậu ta, rồi lại lấy tay lau những giọt mồ hôi trên trán cậu ta: “Uống chút nhỉ? Cũng ổn ổn rồi”.

“Ừ”. Hạ Ngọc Cẩn uống hết ly trà, thuận tay đập nát luôn ly trà đó, mặt rũ người ngã phịch lên chiếc ghế Thái sư, mở quạt ra nói: “Em họ nàng cũng thật khốn nạn. Nếu muốn gả vào nhà hoàng thân quý tộc làm thiếp, thì nói sớm một tiếng là được, ta lại không phải là người trong hoàng cung hoàn toàn không có tiếng nói gì. Nếu chê hoàng bá phụ hơi già, thì đi chỗ Thái tử cũng được chứ sao. Hà tất phải dùng thủ đoạn đó, làm loạn mọi thứ lên, lại còn làm hại chân của ta nữa chứ... Thật là đau! Mẹ nó chứ!”.

Diệp Chiêu nói: “Cô ta chỉ muốn gả cho chàng thôi”.

Hạ Ngọc Cẩn coi thường nói: “Muốn gả cho ta thì phải tôn trọng phu nhân chính phòng. Lại còn hại ta hai tháng không thể hành sự, thật là đáng hận! Phụ nữ mà ghen đến mức độ đó, thì sự đố kỵ còn kinh khủng đến thế nào chứ? Ghét nhất là con gái giở trò với mình”.

“Đúng thế”, Diệp Chiêu mơ hồ mở rộng tầm mắt, chuyển đổi chủ đề nói: “Đúng vậy, bọn thiếp đều thấy chân tướng sau bức màn đó không đơn giản như vậy, nghi ngờ cô ấy còn có mục đích khác. Hồ Ly nói để xem cô ấy có thực sự thích anh không rồi hẵng nói”.

Hạ Ngọc Cẩn ghen tức nói: “Bọn thiếp, bọn thiếp, xưng hô sao mà thắm thiết thế...”.

Diệp Chiêu: “Đều là anh em, không có gì cả”.

Thu Hoa và Thu Thủy dọn dẹp lại căn phòng một chút. Những đồ vật trên bàn và trên giá để đồ quý đã ít đi nhiều. Ở bên ngoài phòng còn chất một đống những miếng vụn vỡ để làm cảnh. Đâu đâu cũng là cảnh tượng còn lại sau đại chiến, sau đó mới mời tiểu thư tới.

Liễu Tích Âm bước chân nhẹ nhàng, ung dung đi tới, cẩn thận ngẩng đầu liếc nhìn hai người “đang xám mặt lại”, từ từ cong lưng, hành lễ theo qui tắc, đứng ở bên cạnh. Hình như không dám thở mạnh.

Diệp Chiêu nhìn cô ta, sắc mặt đã ôn hòa đi rất nhiều, bước tới kéo tay hỏi: “Chị vừa bàn bạc với Quận Vương về việc của em, cũng đã chọn được một vị tân tiến sĩ có đạo đức tốt, em sẽ làm chủ mẫu nhà đó, ý em thế nào?”.

Liễu Tích Âm có chút lo lắng: “Tích Âm trong lòng có ma, thực sự không muốn lấy chồng”.

Diệp Chiêu an ủi vỗ vỗ vào bàn tay cô ta: “Danh tiết của em vì Hạ Ngọc Cẩn mà bị tổn hại, để anh ta chịu trách nhiệm thì thế nào?”.

Liễu Tích Âm cúi đầu, không nói gì.

Diệp Chiêu nhìn cô ta rất lâu, thấy không trả lời, trong lòng đã hiểu, từ từ nói: “Người của Diệp gia đã bị suy tàn đi nhiều, em tuy là em họ chị, nhưng từ nhỏ đã lớn lên cùng chị, tình cảm cũng rất đặc biệt. Nếu em phải làm thiếp phòng, chị làm sao mà chịu được, phải ăn nói với Cửu phụ thế nào đây”.

Liễu Tích Âm lo lắng đến nỗi giọng nói run run: “Tại... tại sao?”.

Diệp Chiêu lạnh lùng liếc nhìn Hạ Ngọc Cẩn, thờ dài, hạ giọng nói: “Phu quân có ý với em, chị cũng muốn làm cho vẹn toàn, đợi sau này ly hôn rồi, để anh ta lấy em, thì thế nào?”.

Kết quả xảy ra ngoài dự định, như tiếng sét giữa trời xanh vang lên trong đầu Liễu Tích Âm, làm hỏng tất cả kế hoạch đã dự tính, mặt của cô ta trắng bệch ra, kinh ngạc nói: “Ly hôn?! Không... không được! A Chiêu, hai người không được vì em mà làm hỏng mối quan hệ vợ chồng. Cứ coi em là một đồ vật để trong vườn, em sẽ rất ngoan ngoãn, rất đúng mực, tuyệt đối không gây thêm phiền phức gì cho hai người”.

Diệp Chiêu khó xử: “Việc này...”.

“Đủ rồi!”. Hạ Ngọc Cẩn đặt mạnh ly trà trong tay xuống, nhìn cô lạnh lùng nói: “Đồ phụ nữ không hiểu thuận! Ông đây từ lâu đã không muốn rồi”.

Liễu Tích Âm vội vàng giải thích: “Tướng quân rất hiền thảo, con người cũng rất tốt”.

“Cô ta mà hiền thảo cái con khi!”. Hạ Ngọc Cẩn căm ghét lườm Diệp Chiêu, lại nhìn cô ta một cách “háo sắc” nói: “Liều cô nương tài mạo song toàn, ngoan ngoãn lễ độ, lại được mẫu thân yêu mến, cô làm chủ mẫu mới hợp”.

Liễu Tích Âm bị hỏng kế hoạch, lo lắng đến nỗi nước mắt sắp chảy ra: “Danh tiết của tôi đã mất, làm gì có tư cách làm Quận Vương Phi chứ? Quận Vương gia tình thâm ý trọng, để Tích Âm vào nhà làm một người thiếp phòng đã là phúc phận, sau này nhất định sẽ an phận thủ thường, cố gắng hầu hạ. Còn việc ly hôn mong Quận Vương gia nhất định đừng nhắc đến nữa ạ”.

Nếu Liễu Tích Âm không thích Hạ Ngọc Cẩn, tại sao lại không nghe theo sự sắp xếp của Diệp Chiêu lấy một người tốt chứ?

Nếu Liễu Tích Âm thích Hạ Ngọc Cẩn, tại sao thà làm thiếp chứ không chịu làm chủ mẫu?

Làm gì có đồ ngọc nào có cơ hội lớn bày ra trước mắt như thế mà lại từ chối, nhất quyết làm thiếp chứ không làm vợ chứ?

Thứ cô ta muốn rốt cuộc là gì chứ?

Sau khi thăm dò thất bại, đầu óc Hạ Ngọc Cẩn có phần không hiểu, thấy tinh thần của Liễu cô nương có vấn đề, nói năng hành động đều không tinh táo lắm, hoặc là có một ý đồ khác, chắc phải từng bước bắt ép, để tìm ra chân tướng mà cô ta không muốn để lộ ra.

Cậu ta liếc nhìn Diệp Chiêu, thấy Diệp Chiêu nhìn cậu ta khích lệ, thế là cậu ta vắt hai chân vào nhau, thông thả nói: “Đừng sợ, cứ coi là Tuyên Vô Hầu quyền thế to lớn, ta đây là Nam Bình Quận Vương sau lưng còn có Thái hậu nâng đỡ. Cứ coi là ly hôn xong lấy cô, cô ta cũng không dám ý kiến gì”.

Liễu Tích Âm giảo biện: “Nếu như làm tan vỡ nhân duyên của vợ chồng Quận Vương, thì đại thúc thúc sẽ giận tôi lắm”.

Hạ Ngọc Cẩn coi thường nói: “Liễu tướng quân chẳng lẽ không biết cháu gái mình là cái đồ như thế nào sao? Kết hôn nửa năm, tề gia quản việc cái gì cũng không biết, không những đến một chiếc khăn tay còn chưa từng thêu tặng ta, mà còn ngày nào cũng nhảy lên đầu chồng”. Cậu ta nghĩ tới việc bị áp bức hôm động phòng hoa chúc, liền thêm vào vài phần oán trách, hậm hực nói: “Sau mẹ còn có bác, ông ta làm bác dạy dỗ không nghiêm, có tư cách gì mà truy xét việc cháu ông ta bị chồng bỏ chứ? Huống hồ ta còn để vài phần thể diện cho cô ấy, chỉ lấy lý do vợ chồng không hợp để chia tay, để cô ta mang hết của hồi môn đi, cũng coi như là có nghĩa có tình rồi”.

Biểu hiện của cậu ta đúng mực, dùng từ chính xác, vở kịch đau khổ diễn còn thật hơn cả trên sân khấu, đến nỗi người biết nội tình như Diệp Chiêu

cũng nghi ngờ cậu ta không biết có phải mượn cớ để nói lời thật hay không. Liễu Tích Âm càng tin là thật, toàn thân đều đờ ra, lắc lắc đầu, lao đến ôm lấy chân Hạ Ngọc Cẩn, cố gắng cầu xin: “Cần xin người, không được từ bỏ phu nhân, tôi không gánh được cái tội này đâu ạ”.

Hạ Ngọc Cẩn thấy cô ta không chịu nói thật, liền cười hì hì móc ra một cuộn giấy đang giấu trong lòng, từ từ mở ra. Sau đó cúi người đỡ Liễu Tích Âm dậy, chỉ vào những dòng chữ trên giấy nói: “Nhìn đi, đây là đơn ly hôn, tôi và Diệp Chiêu đều kí tên bên trên rồi, mẫu thân cũng xác nhận rồi. Hai ngày nữa cô ta sẽ đóng gói cút về Diệp gia, tôi để cô ở nhà ngoài trước, rồi hai tháng sau sẽ đưa kiệu hoa màu đỏ đến rước về nhà”.

Liễu Tích Âm mơ hồ liếc qua, xác nhận đây là bút tích của Diệp Chiêu không sai, nhìn cô ấy không dám tin: “Chị thực sự...”.

Hạ Ngọc Cẩn vội vàng cho bảo bối vào trong lòng.

Diệp Chiêu chậm rãi gật đầu: “Đúng là đơn ly hôn do người khác khởi thảo, ta đích thân kí tên vào”. Ngoài ngày tháng bị ngón cái Hạ Ngọc Cẩn cố tình che đi, còn lại đều đúng.

Đại tướng quân nhất ngôn cửu đỉnh.

Mọi việc đã được an bài.

Liễu Tích Âm không khóc lóc nữa, cô ta đứng phắt dậy, khuôn mặt xám xịt, hậm hực cắn môi, hình như thấy cả vết máu.

Hạ Ngọc Cẩn thấy tình hình có biến chuyển, vô cùng vui mừng, lập tức thêm dầu vào lửa: “Sao hả? Sắp làm Quận Vương Phi rồi, vì thế vui mừng quá hả?”.

Liễu Tích Âm im lặng.

Hạ Ngọc Cẩn khoát khoát tay: “Này? Nói đi chứ!”.

Liều Tích Âm vẫn im lặng.

Diệp Chiêu nhìn cô ấy, nhẹ nhàng nói: “Sao thế?”.

“Sao thế?”. Liều Tích Âm cười nhỏ, tiện tay cầm lấy chiếc bình phong bằng sứ trên giá để đồ vật quý, đập mạnh về phía cô ấy, hai mắt bùng lên lửa hận, điên cuồng gào thét: “Đồ lừa đảo! Đồ lừa đảo! Cô là đồ làm loạn lên rồi bỏ mặc! Có mới nới cũ! Đồ khốn không giữ lời hứa!”.

Diệp Chiêu vội vàng đỡ lấy tấm bình phong quý báu của chồng cô, mắt mũi tròn tròn nhìn sắc mặt của em họ thay đổi, bị mắng đến nỗi đỏ cả người.

Hạ Ngọc Cẩn bị người đẹp làm cho sợ đến nỗi dựng hết cả tóc gáy, yếu ớt an ủi: “Đừng kích động, có gì từ từ nói”.

Liều Tích Âm vớ lấy chiếc đĩa trà trên bàn, hình như muốn trút hết nỗi căm hận ra, không cần để ý cứ đập về phía cậu ta, chửi mắng rất thậm tệ: “Ai thèm lấy cái đồ hồ ly tinh không có thể diện như ngươi! Đồ ti tiện ẻo ợt yếu ớt!”.

Hạ Ngọc Cẩn cũng bị mắng đến nghệt mặt ra.

Liều Tích Âm thở chậm lại, ngẩng đầu nhìn Diệp Chiêu, sự phẫn nộ trút giập trước đây bỗng biến thành nỗi đau. Mắt của cô ta từ từ đỏ lên, nước mắt tuôn lũ chã, khuôn mặt giả tạo dịu dàng trước đây đã bị gỡ xuống. Không có hoa lê trong mưa, không có đáng thương yếu đuối, giống như một đứa trẻ bị bắt nạt vậy, khóc nấc lên từng chữ từng chữ một: “Cô rõ ràng từng nói... từng nói muốn lấy tôi...”.

TƯỚNG QUÂN Ở TRÊN, TA Ở DƯỚI

Quất Hoa Tán Lý
www.dtv-ebook.com

Chương 60: Mười Năm Như Một Giấc Mơ

Ở nhà hai chị em thân thiết, bây giờ mỗi đứa một nơi.

Sau khi Diệp Chiêu lộ ra thân phận nữ nhi, Liễu Tích Âm tan nát cõi lòng. Cho dù muốn dùng thủ đoạn chia rẽ Diệp Chiêu và hồ ly tinh, người ở trên trần gian này sẽ không cho phép cô ta và Diệp Chiêu sống với nhau trọn đời. Vì thế cô ta nhất định phải quyến rũ tên hồ ly tinh trước, chịu đựng nhục nhã để gánh vác trách nhiệm nặng nề gả vào phủ Nam Bình Quận Vương, sau đó tính kế chia rẽ hai người họ. Như vậy mới có thể cùng với người trong mộng ở hậu viện thâm thiệp hòa hợp, cùng ngủ chung, yêu thương chăm sóc, ân ân ái ái.

Vốn dĩ cho rằng cái con hồ ly tinh có khuôn mặt con trai đáng yêu đó chỉ là một tên ăn chơi hạ lưu, âm thầm quyến rũ, thì sẽ trúng kế, không ngờ cậu ta tuy háo sắc nhưng lại không ham mê với sắc, ba lần bảy lượt không nắm được trong tay. Chỉ có cách ra kế hiểm, để mê hồn hương chia tách hai người, trước sự chứng kiến của mọi người, phải làm ra hành động khiến cậu ta không thể không vì danh tiếng mà lấy mình. Tự tạo ra tin đồn, lấy lòng An Thái Phi, mọi thứ đã chuẩn bị hết, chỉ thiếu mỗi vào nhà, nhưng lại bị một tờ giấy ly hôn phá hỏng tất cả.

Liễu Tích Âm gần như tuyệt vọng, khóc đến nỗi không thở được.

Hà Ngọc Cẩn mềm nhũn trên chiếc ghế Thái sư, khung cảnh trước mắt xám xịt, mở miệng không nói được câu nào, trong đầu trống rỗng, chỉ có ba chữ “hồ ly tinh” cứ không ngừng nhảy múa trước mặt.

Diệp Chiêu chìm đắm trong nỗi kinh ngạc khiến toàn thân đờ đẫn, rất lâu sau mới hỏi lại: “Chuyện này là sao vậy?”.

Liễu Tích Âm xót xa hỏi: “Có phải cô thích tôi không?”.

Diệp Chiêu gật gật đầu.

Liễu Tích Âm khi còn nhỏ đã vô cùng xinh đẹp, cũng là một cô búp bê vô cùng dễ thương, ngoan ngoãn, khéo léo, hiểu biết, bản lĩnh cũng rất ngoan cường. Đối với thứ mình thích âm thầm mê mẩn một cách kiên quyết, hơn nữa việc học múa cũng vô cùng xuất sắc. Khi bị cha đánh đau, nằm trên giường, nước mắt cứ chảy ra, nhưng không hề oán trách, cũng không nhận lỗi. Sự ngoan cố này sâu sắc cho đến ngay cả khi thích Diệp Chiêu. Trong một thời gian rất dài đã đặt Diệp Chiêu là người đứng đầu trong số các anh chị em, có cái gì ngon vui đều nhường cô ấy.

Liễu Tích Âm lại hỏi: “Có phải cô đã từng hôn tôi?”.

Diệp Chiêu gật gật đầu.

Tuổi trẻ của cô hoang đường, ở bên ngoài lấy thân phận nam nhi, theo bọn ăn chơi học cách trêu ghẹo thiếu nữ, về nhà thấy Liễu Tích Âm hay e thẹn đỏ mặt, liền lấy cô ta ra để tập luyện. Liễu Tích Âm mỗi lần bị thơm trộm lên má, đều e thẹn xấu hổ, làm âm ỉ lên một chút, thỉnh thoảng cũng bị bọn a hoàn kể tội trước mặt trưởng bối. Nhưng Diệp Chiêu rốt cuộc không phải là con trai thật sự, tuổi tác cũng còn nhỏ, ý thức của trưởng bối Diệp gia không đủ, biết xong cũng không để ý lắm. Chỉ tóm cô ấy lại rồi chửi cho một trận, bảo cô ấy xin lỗi em họ, dỗ dành vài câu.

Liễu Tích Âm lại hỏi: “Có phải cô đã từng thừa nhận sẽ lấy tôi?”.

Từng bước từng bước nhắc lại, Diệp Chiêu cuối cùng cũng nhớ ra lúc Liễu Tích Âm tám tuổi vì học múa mà bị đánh, nằm trên giường dưỡng thương, cô ấy mười hai tuổi lén trèo tường đến an ủi. Liễu Tích Âm lại lo

lẳng lững bị đánh đau, chỉ sợ để lại sẹo, trong lòng buồn bã, không dám nói ra, lén lút khóc. Diệp Chiêu thấy kỳ lạ: “Có vết thương bé tí ấy khóc gì chứ? Huống hồ không phải bị thương trên mặt, ai nhìn thấy chứ?”. Liễu Tích Âm nức nở nói: “Mẹ nói, để lại sẹo, sau này phu quân sẽ không cần tôi nữa”. Sau đó lại khóc lóc không ngừng, Diệp Chiêu nủa vì tấm lòng của em họ, nủa vì thấy chả có gì lo lắng cả, bèn đồng dạc nói: “Cái loại đàn ông như thế không cần thì không cần, cùng lắm là tôi lấy em là được chứ gì”. Liễu Tích Âm ngơ ngẩn nhìn cô một lúc lâu, không khóc nữa, cẩn thận hỏi: “Tôi trở thành xấu xí, anh vẫn lấy tôi chứ?”. Diệp Chiêu đang cố gắng học theo bọn ăn chơi, khó lắm mới dụ dỗ được cô em họ yêu mến, trong lúc thích thú chả nghĩ ngợi gì, liền vỗ ngực nói: “Lấy!”.

“Thế sao?”.

Nhìn đôi mắt màu lưu ly của Diệp Chiêu đầy sự thân thiết, nụ cười trên khuôn mặt còn tươi sáng hơn cả ánh mặt trời, chiếu sáng cả một căn phòng u tối. Trong lòng Liễu Tích Âm cảm động, vội vàng cúi đầu xuống, ôm lấy chiếc chăn bông lụa, khuôn mặt bỗng nóng bừng lên từng hồi.

Từ ngày hôm đó, tâm tư trong lòng lớn mạnh như cỏ dại mọc giữa mùa xuân, không thể ngăn cản nổi dù chỉ một chút.

Chỉ cần nghĩ tới khuôn mặt của cô ấy, là đỏ mặt lên, tim đập nhanh hơn, đến cả việc nhìn nhiều hơn một chút cũng không dám.

Mẫu thân nói, con gái quan trọng nhất là tìm được người chồng của mình.

Cô tin là mình đã tìm được người chồng tốt nhất thế giới này.

Cả đời cả kiếp này, cho dù thế nào đi nữa, quyết không lấy ai khác.

Tổ mẫu đưa cô ấy đến nhà thúc thúc, học tập ăn uống cùng với anh chị em.

Cô ấy ngồi trên xe ngựa khóc suốt đường đi, ai khuyên cũng không được.

Không ngờ, thành Mạc Bắc bị phá, phụ mẫu tử vong, cô ấy và tổ mẫu may mắn chạy thoát được. Tổ phụ, bố mẹ, chị, em trai đến cả di thể cũng bị chôn vùi trong biển lửa, tìm thế nào cũng không tìm được. Ở trên linh đường, xếp năm cái quan tài trống, tổ mẫu không chịu được sự công kích, nằm liệt trên giường, cô ấy mới mười hai tuổi mà đã đeo khăn tang, khóc đến không thành tiếng, chỉ hận một điều không thể đi theo người chết, ai khuyên cũng không được. Diệp Chiêu không đến thăm cô ấy, chỉ là trước khi thống lĩnh quân đội lên đường chinh phạt, có sai người đưa cho cô ấy một bức thư, trong thư có vài chữ: “Đừng khóc, thù của em, tôi sẽ thay em báo”.

Cô ấy yếu đuối ôm lấy bức thư, nghiêng nghiêng ngả ngả đứng lên, cuối cùng lau sạch nước mắt.

Chiến trường Mạc Bắc, đã kinh sợ như địa ngục Tu La rồi, tướng sĩ đều đánh cuộc với tính mạng, cô ấy không có thời gian khóc lóc.

Diệp Chiêu ơi là Diệp Chiêu...

Bôn ba khắp nơi, cuộc sống khổ cực, ăn có đủ no không?

Trời băng đất tuyết, gió lạnh buốt xương, áo có đủ ấm không?

Xương cốt như núi, máu chảy thành sông, có được bình yên không?

Cô ấy lấy lại dũng khí, đi vào từng nhà từng sân, dịu dàng yêu cầu, phân tích lợi hại, trước là vì tình, sau là vì lý, dẫn đầu mọi người đi bán của hồi môn, đổi lại lương thảo cho quân đội, từng xe từng xe đưa ra chiến trường. Cô thắp ngọn đèn dầu lên, cầm lấy cây kim vốn dĩ không hề quen thuộc, không kể ngày đêm cố gắng khâu áo. Mỗi một lớp bông trong mỗi chiếc áo đều nhét rất dày. Cắt may từ lúc xiêu xiêu vẹo vẹo, tay thì một bên ngẩn

một bên dài, rồi đến đẹp đẽ gọn gàng, tất cả đều đem đến quân doanh, chỉ là giúp Diệp Chiêu đỡ lo lắng.

Mỗi lần nhận được tin báo quân ở Mạc Bắc, trong lòng cô vô cùng lo sợ, ăn không biết ngon, đêm không ngủ được, chỉ sợ nhận được tin xấu từ Diệp Chiêu. Nhưng chiến trường giao tranh, làm gì có chuyện bình yên mãi?

Khi nghe thấy Diệp Chiêu bị chém thương ở lưng, trúng thương ngã xuống, cả người CÔ Ân như điên lên, nếu không bị ngăn cản, suýt chút nữa đã lao ra chiến trường, kề vai sát cánh cùng Diệp Chiêu. Nhưng cô biết Diệp Chiêu không thích như thế, thân gái dặm trường ra chiến trường tàn khốc, thế chẳng phải là không ra thể thống gì sao? CÔ Ân nhất định phải kiên cường, chỉ lén bảo người lấy chiếc khăn lụa tốt nhất gói thuốc dưỡng thương và lá bùa bình an đem đi, ở góc chiếc khăn còn thêu dòng chữ “Nhất phương cầm mạt dữ quân tri, hoành dã ti lai thụ dã ti”, thể hiện tâm ý của mình. Cũng mong cô ấy biết ở hậu phương vẫn có người đang mong nhớ tới, phải cẩn thận bản thân. Diệp Chiêu sau khi nhận được, trả lời bằng một mảnh giấy, viết rằng: “Tôi không sao, khăn rất đẹp, cảm ơn”. Cô ôm lấy mảnh giấy, vui mừng đến nỗi bảy tám ngày không ngủ được.

Chiến cục tạm ổn, đại thúc thúc biết tâm ý của cô, thấy cô con gái giỏi nhất của Liễu gia cũng xứng đáng với đại tướng quân, bèn làm chủ muốn cô và Diệp Chiêu đính hôn, cô vốn dĩ tưởng ước nguyện đã trở thành hiện thực. Không ngờ, không lâu sau, đại thúc thúc liền thay đổi ý định, để đại thúc mẫu chọn cho cô ấy một phu quân ở trong anh hùng tuần kiệt tại địa phương.

Cô không chịu.

Đại thúc mẫu ấp úng khuyên cô: “Chiến sự không biết lúc nào kết thúc, e là để con thành bà già mất, hay là lấy người khác đi”.

Cô cương quyết nói: “Bất luận bao lâu con cũng đợi!”.

Đại thúc thúc lặp ba lần nói: “Hơn nữa tướng sĩ không biết sống chết thế nào, ai biết sau này sẽ thế nào chứ, hơn nữa cô ấy... cô ấy không phải là người chồng xứng đáng”.

Cô chỉ lên trời thề: “Liễu Tích Âm sống là người nhà họ Diệp, chết là ma nhà họ Diệp. Cô ấy sống, con lấy! Cô ấy bị thương, con hầu hạ! Cô ấy chết, con nguyện một đời làm quả phụ!”.

Thúc thúc và thúc mẫu khuyên hết lời hết nhẽ, cuối cùng đều bất lực bỏ đi.

Trong sân hoa lê nở rồi tàn, tàn rồi lại nở, hoa nở hoa tàn.

Người con gái bé bỏng đã trở thành một thiếu nữ.

Cô vẫn ngoan cố tin tưởng, đợi ngày chiến tranh kết thúc, người chồng của cô sẽ trở về từ chiến trường. Cưỡi bạch mã, bốn vó đạp tuyết, chạy nhanh như gió, đến trước cửa nhà cô, dừng ngựa dưới cây hoa đào, nhẹ nhàng nắm lấy tay cô, nở một nụ cười rạng rỡ nhất nói: “Ta về rồi đây”. Sau đó lấy kiệu hoa, kèn trống réo rắt, rước cô ấy về nhà, từ đó sống bên nhau mãi mãi, không bao giờ rời xa.

Ngày nào cô cũng nhìn về phương Bắc, đợi chờ mòn mỏi, mong ngóng mòn mỏi.

Đợi hết tháng này đến tháng khác, ngóng hết năm này đến năm khác.

Chỉ đợi chờ.

Chỉ một câu nói đùa mà lỡ mất cả đời người.

TƯỚNG QUÂN Ở TRÊN, TA Ở DƯỚI

Quất Hoa Tán Lý
www.dtv-ebook.com

Chương 61: Lời Đồn Bốn Phía

Diệp Chiêu rất thích em họ, huống hồ đằng sau em họ còn có tình cảm với cữu cữu.

Tuy cô ấy rất phẫn nộ với việc em họ bày mưu hãm hại phu quân của mình, cũng chỉ là muốn trách mắng cô ấy nghiêm khắc, sau đó đóng gói trả về Mạc Bắc để có thời gian nghỉ lại.

Không ngờ, những việc trước đây lại được khơi lại.

Người sai không phải là em họ, mà là bản thân mình tuổi trẻ hoang đường, hứa hẹn lung tung.

Cô lại nhớ lại lúc chiến tranh Tích Âm đã moi tim moi gan ra để đổi đãi tốt với cô. Lúc thì tặng áo ấm, lúc thì tặng khăn tay, chỉ là trình độ văn hóa của mình thấp, vài chữ đều là cha con Hồ Thanh chịu khó chịu khổ dạy cho khó khăn lắm mới học được. Làm gì có chuyện đọc hiểu cái gì? Chỉ cho là chiếc khăn này rất quý báu, bèn trả lời một câu rất thích. Kết quả lại làm đối phương hiểu lầm.

Đếm không hết được sự xấu hổ và tội lỗi đang trào lên trong đầu, cô không thể ngồi vững được nữa, vội vàng đứng dậy, đích thân đỡ Liễu Tích Âm đang khóc vật trên đất, lau nước mắt cho cô ấy. Cũng không biết an ủi thế nào, nghĩ này nghĩ nọ, kết quả chỉ nói được một câu: “Mấy năm nay, thật khổ em quá”.

Mọi thứ xảy ra trước mắt, hình như giống hệt trước đây.

Bất luận là làm sai bao nhiêu việc đi nữa, bất luận là tùy tiện xấu xa đến thế nào, Diệp Chiêu đều đứng về phía cô ấy, dùng thái độ mạnh mẽ nhưng vẫn dịu dàng để chăm sóc cô ấy, bảo vệ cô ấy, mãi mãi không bỏ mặc cô ấy.

Liều Tích Âm cảm động nép vào lòng Diệp Chiêu, gào khóc thảm thiết, hình như muốn trút hết sự uất ức trong lòng.

Tiếng đập cửa nặng nề, làm giàn dây leo bên cạnh chấn động, lắc lư.

Là Hạ Ngọc Cẩn xiêu xiêu vẹo vẹo lê cái chân bị thương, tức giận bỏ đi.

Đường đường là nam nhi cao lớn, thứ nhất không có tư tình với em họ trong nhà, thứ hai không giao du với phụ nữ có chồng. Kết quả không những bị chửi một cách vô lý là “hồ ly tinh, đồ ti tiện”, mà cái đôi gian phu dâm phụ không cần thể diện đó lại còn giữa ban ngày ban mặt, trước mặt cậu ta ôm ôm ấp ấp, nhắc lại tình cũ, coi chồng như không tồn tại. Cảnh tượng đó, bảo cậu ta làm sao không tức giận được chứ?

Hạ Ngọc Cẩn vừa đi vừa tức vừa run, đứng không vững, vấp phải bậc cửa bên ngoài ngã sõng soài ra đất.

Bọn nô tài nha đầu vội vàng chạy lên, người thì đỡ, kẻ thì nâng.

Dương Thị là người biết quan sát tình hình, dẫn đầu chỉ huy, bảo người đưa lên ghế ngồi, lại mắng bọn nha đầu: “Đều là chân tay lóng ngóng, nuôi bọn người là một lũ vô dụng!”. My Nương lại lo lắng hỏi Quận Vương: “Quận Vương, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì vậy? Sao người vừa hét vừa hò tướng quân, có phải là tướng quân không cho người lấy em họ hả?”.

Tay của Hạ Ngọc Cẩn bị cọ xát xuống đất, đang đau đến phát hoảng lên, lại còn nghe thấy My Nương nói lời không phải, bỗng chốc thấy bốc hỏa lên đầu. Nếu không phải vì thương hoa tiếc ngọc quen rồi thì nhất định phải cho cái đồ này một trận mới được. Nhưng mỹ nhân tuyệt sắc vì quyến rũ vợ của cậu ta, bàn mưu tính kế làm cái việc xấu hổ là làm thiếp của cậu ta,

đánh chết cũng không thể nói ra được. Vì thế cậu ta hít sâu vài hơi, bình ổn lại tâm trạng, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Em họ ta không lấy! Diệp Chiêu cái đồ vợ xấu xa đáng chết! Cũng nên bỏ luôn!”.

Diệp Chiêu biết cậu ta tức giận, vội vàng để em họ lại, đuổi theo từ trong sân. Thấy chồng ngã bị thương, lập tức chạy lên để hỏi han. Đáng tiếc là khuôn mặt của cô ấy lạnh lùng, tính tình cũng khá nghiêm túc, rất khó tỏ vẻ dịu dàng. Lại thêm trong lòng lo lắng, những lời nói ra càng đơn giản mạnh mẽ, cứ cứng nhắc như đá vậy, ngữ điệu không giống như đang an ủi người khác, mà lại giống như tức giận vậy.

Liễu Tích Âm cũng bước ra, nhè nhẹ tựa vào cửa, chỉ để lộ ra khuôn mặt buồn bã, mắt đỏ hoe, trên mặt đầy vệt nước mắt, nhút nhát nhìn Diệp Chiêu an ủi Hạ Ngọc Cẩn, định nói nhưng thôi, giống như một người vợ lẽ chịu nỗi ấm ức lớn nhưng không dám nói ra vậy.

Mọi người nhìn thấy biểu hiện của ba người như thế, bỗng chốc hiểu ra.

Nhất định là Nam Bình Quận Vương và tiểu thư tâm đầu ý hợp, muốn lấy về làm thiếp, nhưng Diệp tướng quân phần nộ tức giận, nghiêm lệnh ngăn cấm hồ ly tinh vào nhà. Thế nên hai người cãi nhau to, không chịu nổi bỏ đi. Quận Vương không lấy được mỹ nhân, không đánh được vợ, nên tức khí trong người, đập cửa bước ra.

Diệp Chiêu đang nắm lấy tay Ngọc Cẩn, vừa lo lắng vừa xót xa, cố gắng nhớ lại sự chỉ bảo thường ngày của mấy huynh đệ móc ra vài câu quan tâm để nói.

Lúc đó, Liễu Tích Âm nhìn thấy ánh mắt cô Ân nhìn chồng còn dịu dàng hơn cả nhìn mình. Hình như lần đầu tiên chợt tỉnh cơn mơ. Trái tim đã tan nát lại một lần nữa vỡ vụn. Chỉ thấy mười năm đợi chờ bỗng chốc tan thành mây khói, lại nghĩ đến bố mẹ đã mất, lang nhân thì yêu người khác, cô ấy còn lại một mình, làm sao có thể sống đơn độc trên cõi đời này cơ chứ?

Trong nháy mắt tất cả dự định đã tan biến hết, cuộc đời chẳng còn ý nghĩa gì nữa, lặng lẽ quay đi, khó khăn lắm mới đi về chỗ mình ở được. Đuổi tất cả mọi người đi, đóng cửa lại, lấy ra một cái dây thắt lưng, rưng rưng nước mắt vắt lên xà nhà...

May mà Hồng Oanh cảnh giác, hiểu được tâm trí của cô ấy, lại có võ nghệ khá tốt, phát hiện ra tình hình không hay lắm, mở bung cửa ra, từ từ đỡ cô ấy xuống. Hồng Oanh từ nhỏ đã cùng Liễu Tích Âm lớn lên, tuy là chủ tớ, nhưng tình như chị em. Chứng kiến tất cả những gì cô ấy phải bỏ ra, vừa hận tướng quân phụ tình, lại thương tiểu thư si tình, trong lòng khó chịu như có lửa đốt vậy, không biết thế nào mới là tốt đây.

Diệp Chiêu biết tin, lại thất kinh.

Bên này là Hạ Ngọc Cẩn vì bản thân bị thương nên phải nằm liệt giường, còn bên kia là em họ vì trong lòng tan nát mà tìm đến cái chết.

Lòng bàn tay hay mu bàn tay đều là thịt, lo bên này lại không lo được bên kia.

Hạ Ngọc Cẩn tức đến nổi ra sức ăn cơm, mặc kệ cô ấy.

Liễu Tích Âm ướt đẫm nước mắt, ôm chần chẫn nói gì.

Cô chạy đi chạy lại hai bên, ai cũng phải an ủi, còn vất vả hơn năm đó phía trước phía sau đều bị quân địch mai phục.

Bọn Dương Thị và My Nương, Huyền Nhi cũng tới thăm chủ nhân. Thấy phu thê hai người đó đều khó chịu, chắc là sắp chia tay đến nơi rồi, lập tức cân nhắc lợi ích được mất của việc em họ tướng quân vào phủ.

Đưa Liễu Tích Âm vào phủ, hậu viện lại thêm một đối thủ mạnh, sau này lúc chọn vải vóc trang sức, những đồ tốt nhất e là không đến lượt. Nhưng

tướng quân lại không thích em họ mình làm thiếp, cũng chưa chắc sẽ thiên vị lắm.

Không đưa Liễu Tích Âm vào phủ, Quận Vương lại đòi chia tay với tướng quân, nói không chừng còn để Liễu Tích Âm làm chủ mẫu, dựa vào dung mạo và thủ đoạn của con hồ ly tinh đó, bọn họ liệu còn được sống những ngày tốt đẹp sao?

Hai cái hại so với nhau thì chọn cái ít hại hơn, để cô ta làm thiếp còn hơn là làm vợ.

Bọn họ lấy lại tinh thần, cùng nhau kết hợp, mặt mày tươi tỉnh đi khuyên hai người đó.

Dương Thị: “Quận Vương gia, tướng quân cũng mới làm vợ, sao người lại vội vã cưới thiếp thế? Nếu thật sự thích Liễu cô nương, cứ để ở ngoài trước đã, thuyết phục tướng quân xong, qua một năm rưỡi đón về cũng không muộn. Hai người sao chỉ vì một chuyện nhỏ mà cứ tranh cãi nhau thế? Để Thái hậu biết thì thật không tốt chút nào cả!”.

My Nương: “Tướng quân, trong tông tộc hoàng thất lấy vài người thiếp cũng là bình thường. Quận Vương đã muốn như thế, cũng không cần phải ngăn cản mạnh mẽ như thế, cứ cho cậu ấy trước, dù sao đối phương là em họ người. Một cô nương đơn độc nhỏ nhoi, cơ thể lại yếu đuối, làm sao có thể chống lại quyền lực của người chứ? Đợi cái cảm giác tươi mới của Quận Vương qua đi, thích lôi ra hành hạ thế nào đều được. Sao lại phải vì chuyện này mà làm phật lòng Quận Vương, làm cho hai người xa cách thật chẳng hay tí nào cả!”.

Huyền Nhi: “Đúng thế đúng thế, nhất định không được chia tay, nếu hai người chia tay nhau, thì tôi... tôi nên làm thế nào đây...”.

Diệp Chiêu vì danh dự của Liễu Tích Âm, Hạ Ngọc Căn vì thể diện của mình, nghe những lời khuyên của bọn họ, người này một câu người kia một

câu, trong lòng như lược sỏi cỏ trong ấm trà vậy, có đồ ăn nhưng không đồ ra được.

Chưa qua được mấy ngày, việc Nam Bình Quận Vương bị bệnh không ra ngoài, Liễu Tích Âm vì yêu không thành, tự sát vì tình, đã lan rộng ra khắp kinh thành, càng lúc càng rầm rộ.

Bọn đàn ông con trai đều nói Diệp Chiêu là người vợ hung hãn nhất thiên hạ, khả năng ghen tuông còn hơn cả phu nhân Trường Bình – hồ mẹ nổi danh thời trước. Khiến Hạ Ngọc Cẩn và Liễu cô nương đôi tình nhân khổ sở tâm đầu ý hợp, sống chết có nhau, đôi uyên ương bị đánh đập, tàn nhẫn chia rẽ, thật là đáng thương đáng xót quá. Phụ nữ thì cũng cần giữ chút hiền hậu, để lấy lòng chồng và mẹ, cũng chửi nhẹ vài câu Diệp Chiêu không đáng làm vợ. Nhưng còn nhiều phụ nữ nghĩ thay cho cô ấy, ôm trong lòng một chút khoan dung, tuy thế gian này nam nữ không công bằng lắm, đại bộ phận các gia đình đàn ông nói là xong, vì thế không dám công khai ủng hộ.

Đến cả đồng nghiệp trong quân doanh, cũng không tìm được khuyên Diệp Chiêu: “Dù sao tướng quân vốn đã không phải là một người phụ nữ bình thường rồi, đừng có để bụng cái việc vật vãnh ở nhà đó. Người đàn ông thay đổi, muốn kéo về cũng không kéo được. Chi bằng kết hợp cho đôi tình nhân đó, dù sao vị trí chính phòng của người cũng không lung lay được đâu”.

Diệp Chiêu thần trí mơ hồ, trong đầu nghĩ toàn chuyện nhà.

Hồ Thanh ung dung đi đến bên cạnh hỏi: “Tướng quân tâm trạng không tốt? Có phải là lâu lắm rồi không giết người hả? Nhịn đến nỗi phát hoảng lên hả?”. Thu Lão Hồ từ bên ngoài đi vào, chần chừ nói tiếp: “Quân sư nói đúng, ở kinh thành này cái gì cũng tốt, chỉ là không có người để giết, khó chịu quá. Nếu cứ tiếp tục thế này, ta đây cũng nhịn sắp chết rồi, tướng quân người nghĩ ra cách gì đi”.

“Thật đáng ghét!”. Diệp Chiêu đập mạnh xuống bàn, mọi người trong nháy mắt đã chạy xa mười mét, không dám động đậy, những người vừa nói đều cúi đầu đi đường vòng hết, chỉ sợ bị phát hiện. Diệp Chiêu không hiểu nhìn đám người đang tản ra, vò vò đầu, sau đó kéo Hồ Thanh người duy nhất biết sự tình, thì thà thì thụt hỏi: “Tình ý của em họ như thế, ta nên làm thế nào mới được?”.

Hồ Thanh chỉ sợ thiên hạ không loạn: “Để Quận Vương lấy cô ta, để cô ta ở bên cạnh cô, cũng coi là đẹp cả đôi đường”.

Diệp Chiêu phiền não: “Ngọc Cẩn không chịu”.

Hồ Thanh nói: “Cô hạ mình một chút, để Liễu cô nương đối xử với cậu ta mềm mại hơn, ngoan ngoãn xin lỗi, để giữ thể diện. Nói không chừng qua đợt này cậu ta lại nghĩ thông đấy. Đàn ông làm gì có ai không thích mỹ nhân chứ? Cô ấy nhớ lại trước đây trong quân doanh, đừng nói các cô nương xinh đẹp, cho dù có nhìn thấy hồ mẹ cũng chạy tới trêu ghẹo! Huống hồ em họ cô tuyệt sắc, tâm địa cũng không xấu. Đợi khi tâm trạng được giải tỏa, Quận Vương thoải mái ôm ấp người đẹp, có gì mà không được chứ?”.

Diệp Chiêu nghi ngờ hỏi: “Là thế sao? Anh ấy sẽ vui sao?”.

Hồ Thanh kéo dài giọng điệu, cười đều nói: “Đương nhiên đương nhiên, không tin đi hỏi Thu Lão Hồ xem thích hay không thích người đẹp đi”.

Thu Lão Hồ nghe thấy tên mình, lập tức quay đầu, lớn giọng trả lời: “Người đẹp? Đương nhiên là thích rồi!”.

Diệp Chiêu lại im lặng suy nghĩ.

Hồng Oanh bưng bát canh tổ yến đã hâm lại ba lần rồi lại nguội, cứ đứng cạnh giường Liễu Tích Âm ra sức khuyên nhủ ăn đi, nhưng không hề có tác dụng. Cứ đứng nhìn chăm chăm cô ấy hủy hoại hết dự định, tự tìm con

đường chết, trong lòng sốt ruột như có lửa cháy. Đành phải nghĩ cách mở miệng nói: “Cô nương, vẫn còn chưa đến mức tuyệt vọng”.

Liễu Tích Âm tuyệt vọng cùng cực, thần sắc phờ phạc: “Sau khi nói ra chân tướng, con hồ ly tinh đó sẽ không lấy ta đâu...”.

Hồng Oanh không nghĩ ngợi nhiều, ra sức khuyên nhủ: “Tôi thấy Quận Vương là một người dễ mủi lòng, cô ra sức cầu xin anh ta, cố gắng đi cầu xin anh ta, nói không chừng sau khi hết giận, anh ta sẽ đồng ý đấy. Dù sao tiểu thư cũng là con gái, cùng lắm là giả phượng hư hoàng, có thiệt thòi gì cho vợ anh ta đâu? Còn được không một đại mỹ nhân hầu hạ bên giường nữa”.

Liễu Tích Âm lắc đầu: “Trong lòng Diệp Chiêu không có ta, cô ấy chỉ nghĩ đến con hồ ly tinh đó thôi, ta được coi là gì chứ?”.

“Con hồ ly tinh đó ngoài mỗi cái kia là hơn ra, nhân phẩm tài hoa, dung mạo tư sắc, làm gì hơn cô chứ!”. Hồng Oanh phì phì vài tiếng, sau đó dựa vào kinh nghiệm đấu đá trong viện mà trước đây đã từng nghe mẹ nói phân tích: “Trước tiên là nhất nhất y thuận, đợi sau khi vào phủ, lại ngoan ngoãn chơi cùng anh ta. Lấy tình nghĩa từ nhỏ của cô nương, lại thêm tính cách dịu dàng hòa nhã, không chừng lại lấy lại được trái tim của tướng quân!”.

Dưới sự khuyên nhủ của Hồng Oanh, trước mắt Liễu Tích Âm lại ánh lên một tia hy vọng.

Cô ấy nghiêng răng, hậm hực gật đầu.

TƯỚNG QUÂN Ở TRÊN, TA Ở DƯỚI

Quất Hoa Tán Lý
www.dtv-ebook.com

Chương 62: Hết Lời Thuyết Phục

Sáng sớm hôm sau, Liễu Tích Âm đem theo Hồng Oanh, cả hai tới nhận tội.

Hai cô gái xinh đẹp một chủ một tớ quỳ xuống đầu giường, khóc lóc, then thùng xấu hổ, tự thú hết những việc xấu đã từng làm, cầu xin sự tha thứ: “Trước khi Tích Âm lên kinh thành đã nghe không ít lời đồn, nói là Quận Vương ghét em họ, vài lần từ bỏ hôn ước, trong lòng không phục, nhất thời hồ đồ muốn dạy anh ta một bài học. Cái thứ thất nhật túy là vật từ Tây Cương, có thể gây ra giả tưởng về mạch bị hư phù, nhưng lại không gây hại cho cơ thể. Cho dù tôi có mượn một nghìn lá gan, cũng không dám thực sự ra tay nặng để mưu hại người trong lòng của chị họ. Xin Quận Vương tha thứ cho Tích Âm sống lâu ở trong thâm khuê đại viện, u muội không hiểu biết, nhất thời bị ma ám quỷ nhập nên phân biệt không đúng, sau này sẽ không dám nữa ạ.”

Hồng Oanh lau nước mắt, nghẹn ngào nói: “Để Quận Vương xuống dưới nước, là do tôi to gan làm bừa, muốn trút giận cho cô nương nhà mình, bây giờ cũng rất hối hận. Mong Quận Vương trị tội, cho dù bắt Hồng Oanh đi chết, cũng cam tâm tình nguyện”.

Diệp Chiêu quát lên một tiếng: “Hoang đường!”.

Liễu Tích Âm oán hận nhìn cô: “Chị họ, thái tổ mẫu của em là Miêu vương nữ, em tuy chỉ học được chút ít, nếu thực sự muốn hại anh ta, chẳng cần gì đến hạ độc thủ, còn phải dùng đến cách đó sao, hơn nữa, nếu Mạc Bắc không có chiến tranh...”. Lời của cô ấy nói đến đây bỗng dừng lại,

từng đợt khó chịu lại dâng lên trong lòng, dùng cái giọng Hạ Ngọc Cẩn nghe không rõ hỏi nhỏ một câu: “Chị quả thật sẽ không lấy em sao?”.

Diệp Chiêu có phần do dự.

Nếu Mạc Bắc không xảy ra chiến tranh, thì cô sẽ không bao giờ để lộ thân phận nữ giả nam tòng quân, không có quân công, Hoàng thượng sẽ không ban hôn, Hạ Ngọc Cẩn sẽ không có duyên với cô. Còn tính cách và tác phong quái dị cũng không thể gả cho người khác hoặc thành thân bình thường được, vì thể diện của Diệp gia, chỉ có thể chọn một trong hai việc xuất gia và lấy một người vợ có thể giúp cô che giấu chân tướng. Tình cảm của cô với Liễu Tích Âm khá tốt, nếu sau khi đối phương biết được chân tướng, vẫn không để ý đến thân phận giới tính, giống như bây giờ nhất quyết muốn lấy, vì cô không làm Hoàng thượng, thì chắc cũng bên trong đồng ý bên ngoài giả vờ từ chối thôi.

Hai người tính tình tương đầu, tuy ít đi chuyện vợ chồng, nhưng thế gian này đàn ông thật bạc tình, có mới nới cũ, cho dù có sắc đẹp như tiên, cũng chỉ là một trong số những người phụ nữ ở hậu viện, khó mà chiều chuộng mãi được. Không bằng ở cùng với tri kỉ, không có thiệp phò thông phòng gây rắc rối, từ đó người vợ xinh đẹp như thần tiên, tự do tự tại.

Hạ Ngọc Cẩn thấy bọn họ lại đầu mày cuối mắt, liền gõ gõ xuống giường.

Diệp Chiêu thấy chồng vẫn còn chút phật ý, đành phải nhẹ lắc đầu.

Cổ họng của Liễu Tích Âm nghẹn lại, giống như một con mèo nhỏ bị vứt bỏ vậy.

Diệp Chiêu thấy cô đáng thương, trong lòng cũng rất buồn. Một mỹ nhân tuyệt sắc đang sống tốt như thế, tài mạo song toàn, vốn dĩ nhà nào môn đăng hộ đối đều có thể gả được. Nhưng vì cô tuổi trẻ hoang đường, gây ra

sai lầm lớn, ở Mạc Bắc và kinh thành làm loạn đến danh tiếng đều bị hủy hoại, nửa đời sau tất cả đều do cô sắp xếp.

Có nguyên nhân mới có kết quả.

Lỗi mà Liễu Tích Âm phạm phải so với lỗi của cô, khác nhau một trời một vực, nhưng một người kiêu ngạo phóng túng như cô ấy lại phục tùng nhận sai, quỳ xin tha thứ. Thấy cảnh này, trong lòng Diệp Chiêu chất đầy nỗi lo lắng và hối hận, làm gì nữa xử phạt hai người chủ tớ này chứ, chỉ hận không thể lập tức đỡ dậy, ân cần an ủi. Vì thế cô ấy ho nhẹ hai tiếng, ngại ngùng đẩy đẩy Hạ Ngọc Căn, khó xử khuyên nhủ: “Cuối cùng thì cũng không xảy ra chuyện gì lớn, lại là người một nhà, việc đã qua rồi thì đừng tính nữa, nghĩ đến việc sau này quan trọng hơn”.

“Ai cùng một nhà với cô ta...”. Hạ Ngọc Căn nghe thấy chữ “sâu độc”, nhớ lại những câu chuyện kinh khủng ở Tây Cương mà lúc nhỏ Nãi Nương kể, da đầu tê liệt, không kìm được liền run lên vài cái. Liễu Tích Âm cái đồ điên này vì Diệp Chiêu mà chết cũng không sợ, ai mà biết được liệu có phát điên vì tình không chứ, lại cho mình thêm một thứ gì đó khủng khiếp, chẳng phải là đi vào đường chết sao? Hơn nữa võ công của cô ta tuy thấp, đánh mình vài cái còn khoan dung một tí. Nhưng cái con a hoàn bên cạnh lại là một cao thủ ám khí, đằng sau lại có một cữu phụ nắm binh quyền, trách nhiệm lớn. Vợ mình trong lòng vốn dĩ đã thương xót rồi, có ý muốn che chở, bản thân cậu ta lại là một người cháu đen đũi bị Hoàng bá phụ không thèm để ý, cũng không muốn tìm bà khóc lóc bản thân mình bị phụ nữ ức hiếp.

Đối phương đã quỳ xuống xin lỗi, giữ thể diện cho mình, còn không thấy kết quả tốt đâu, nhưng việc lớn hóa nhỏ việc nhỏ hóa không có, nói không chừng lại gặp đen đũi.

Hạ Ngọc Căn từ trước đến nay rất biết thời cuộc, hiểu được làm người phải để lại mấy phần lùi. Cậu ta do dự khi lâu, quyết định hào hán không vì

thiệt thòi trước mắt, nhất thời vì kỹ năng của mình dồn đối phương đến mức hết đường nhảy tường không chừng, bèn cố gắng bản lĩnh, độ lượng nói: “Thôi vậy, ai bảo ta đây mềm lòng chứ, chỉ là những việc như thế sau này không cho phép”.

Liễu Tích Âm lập tức dập đầu vài cái, tạ ơn đại ân của Quận Vương, đầu óc cũng nhẹ đi nhiều.

Diệp Chiêu xót xa không cẩn thận làm rụng mất đầu con chim hỷ tước được khắc ở đầu giường.

Hạ Ngọc Cẩn nhìn đầu hỷ tước trong tay vợ, hít sâu một hơi, để Liễu Tích Âm lui ra trước, rồi nghiêng răng ken két hỏi cô: “Nàng định xử lý em nàng thế nào hả?”.

Diệp Chiêu đang ôm một chút hy vọng, hạ giọng hỏi: “Thật không thể lấy sao? Dù sao cũng là một mỹ nhân, để đó nhìn cũng thích mắt”.

Hạ Ngọc Cẩn quát: “Có thích mắt thế nào đi nữa, ông đây cũng không thể để mình bị cảm sùng được!”.

Diệp Chiêu kiên nhẫn: “Thực ra ở với nhau rồi, tính tình của cô ấy tuy dữ dội, nhưng rất đáng yêu”.

Hạ Ngọc Cẩn càng quát: “Có đáng yêu hơn nữa cũng không cần!”.

Diệp Chiêu quan sát thần sắc, biết là có miễn cưỡng thì cũng không được gì, không muốn khuyên nhủ nữa, chỉ biết mặc kệ.

Hạ Ngọc Cẩn tức giận, nhìn ai cũng mặt mày khó chịu.

Nhưng có một người, cậu ta không thể không cười mà cẩn thận đối phó.

Chính là mẹ cậu ta.

An Thái Phi vô cùng ghét Diệp Chiêu, người con dâu không thèm quan tâm đến sắc đẹp, chỉ muốn có cơ hội gây rắc rối cho cô ta, để cô ta nhanh chóng dứt khỏi đây, bất luận là lấy thiếp cho con trai hay bao ngoại phòng nuôi con nhỏ, tất cả đều muốn thử xem.

Huống hồ sắc đẹp của Liễu Tích Âm ở kinh thành cũng chỉ đếm trên vài ngón tay, càng khó hơn là khí chất nho nhã, tự nhiên duyên dáng. Bố cô ta trước khi chết là quan ngũ phẩm, cô ta lại là con của vợ sinh, bất luận là môn đệ, phẩm mạo hay giáo dục đều phù hợp với tiêu chuẩn mong muốn chọn một con dâu tốt của bà ta, so sánh hai người đó với nhau, thấy Diệp Chiêu càng nhìn càng thấy ghét. Vì thế khi tin đồn về Hạ Ngọc Cẩn và Liễu Tích Âm truyền đến tai, bà ta vô cùng vui mừng. Đối với việc lấy Liễu Tích Âm làm thiếp phòng, rất là hưởng ứng, chỉ hận một điều không thể thay con dâu của mình.

Thông qua đứa tâm phúc cài cắm ở Nam Bình Quận Vương phủ, sau khi biết con sư tử Hà Đông Diệp Chiêu đó ngăn cản chồng mình lấy thiếp. Bà ta tức giận vứt một ly trà gốm xanh, hùng hổ đem theo An Vương Phi, đến nhà đích thân hỏi tội.

Đến Nam Bình Quận Vương phủ, bà ta đến thăm con trai đang nằm trên giường, chân đau, tay thì băng bó, xót xa rơi hai giọt nước mắt, sau đó gõ gậy mắng Diệp Chiêu: “Vợ người ta làm gì có chuyện ghen tuông cơ chứ? Những con dâu nhà người khác về nhà chồng, đều đưa a hoàn theo mình làm thông phòng cho chồng, còn cô thì sao chứ? Còn ngăn cản không cho lấy thêm! Nhìn xem cô hầu hạ chồng cô thành ra thế nào hả?!”.

Diệp Chiêu chần chừ rất lâu, cẩn thận giải thích: “A hoàn xuất giá cùng? Việc này...”.

“Cái gì?”. Còn chưa đợi cô ấy nói hết, Thu Hoa và Thu Thủy vội vàng hét lên. Hai người nhìn nhau, ánh mắt đầy ngụ ý. Cả hai cùng nhìn về phía Hạ Ngọc Cẩn, ánh mắt như đang nhìn một con lợn béo bị cắt tiết. Lại còn

giả vờ vận vẹo hai tay, trên mặt xuất hiện nụ cười nham hiểm như đang muốn ăn tươi nuốt sống tướng công vậy.

Thu Hoa: “Quận Vương gia muốn lấy chúng ta?”.

Thu Thủy: “Ha ha, thái phi có chỉ, tướng quân có lệnh, tất nhiên là phải phục tùng rồi. Nhưng cha của chúng ta cũng là tướng quân du kích mà, chắc là phải làm quý thiếp nhỉ?”.

Thu Hoa: “Em gái, Quận Vương đồng ý không?”.

Thu Thủy: “Chắc là có, dù sao chúng ta cũng không bị thiệt”.

Hạ Ngọc Cẩn thấy hai nữ thổ phi còn dã man hơn cả vợ mình, mặt mũi trắng bệch, ra sức lắc đầu.

An Thái Phi thấy hai nha đầu mặt đen sì, mắt to lông mày rậm, bên eo đeo dao, không hề có quy tắc gì cả, ngực liền nghẹn lại. Vội vàng hỏi Diệp Chiêu: “Đây... là a hoàn theo cô xuất giá? Chọn kiểu gì đấy?”, lại còn là khuê nữ của tướng quân du kích, ai cũng xấu xí, không có giáo dục. Ở phủ Quận Vương cho lấy một quản gia, e là quản gia còn chê, đừng nói đến con trai bảo bối của bà ta.

Diệp Chiêu thấy mẹ chồng hỏi, cặn kẽ giải thích: “Bọn họ võ công giỏi nhất, cũng là trung thành nhất”.

“Thôi vậy thôi vậy”. An Thái Phi thấy ngực bị nghẹn lại đến phát đau lên rồi, bà ta nằm trên ghế, để bọn a hoàn vuốt vuốt một lúc, mới thở đều lại, len lén nhìn kỹ Diệp Chiêu. Thấy cô ta hôm nay khí thế ôn hòa, ánh mắt xem ra cũng không có gì hung hãn, vội vàng lấy lại khí thế của mình, bèn lên mặt, ra lệnh: “Lần trước Liễu cô nương đã cứu con trai ta, mất đi danh tiếng, hoàng gia chúng ta cũng không phải là người không biết đền đáp. Để Ngọc Cẩn chọn một ngày tốt, đưa cô ta về nhà làm quý thiếp!”.

Diệp Chiêu khó xử nói: “Không ổn lắm ạ”.

“Hả!”. An Thái Phi chỉ vào mặt cô và mắng: “Nếu không làm theo, ta sẽ lấy việc ghen tuông trong bảy điều xuất giá để từ cô!”.

“Mẹ của con ơi...”. Hạ Ngọc Cẩn bị bà mẹ không hiểu tường tận làm cho tức chết, nôn hết bát thuốc vừa mới uống xong, uất nghẹn đến nỗi nước mắt chảy ròng ròng.

TƯỚNG QUÂN Ở TRÊN, TA Ở DƯỚI

Quất Hoa Tán Lý
www.dtv-ebook.com

Chương 63: Giữ Vững Lòng Quyết Tâm

Con không nói lại được mẹ.

An Thái Phi kéo Diệp Chiêu ra một bên dạy dỗ một trận. Lấy một loạt ví dụ trong gia đình hòa thuận của bà ta, tính nhất thiết phải lấy thiếp từ khi bắt đầu đến nay, lại nói đến tầm quan trọng của đức dung ngôn cung của người phụ nữ và sự độ lượng của người làm chủ mẫu, lại phê bình giáo dục với biểu hiện không hiếu thuận thường ngày của cô, nói đến nỗi Diệp Chiêu liên tục gật đầu vâng dạ. Hạ Ngọc Cẩn nhìn trừng trừng vào “người vợ độ lượng hiền hậu” mà cậu ta vừa khó khăn lắm mới trấn áp được bắt đầu bốc hỏa lên đầu. Diệp Chiêu lắc thân một cái liền trở thành một người phụ nữ hiền hậu, nghe lời dạy dỗ của bà bà, quan tâm tới tướng công, có thể lấy cho cậu ta bảy tám thiếp phòng thông phòng, sốt ruột đến nỗi mắt bốc hỏa lên.

Nhịn nhưng không thể nhịn mãi, cậu ta dùng một chân ra khỏi giường, kéo mạnh bà mẹ vì nói nhiều quá mà uống một mạch hết ba ly trà, coi bộ vẫn còn có ý chưa nói xong. Vừa đẩy vừa mời tiễn bà ta ra khỏi nhà với biểu hiện cười mà còn khó nhìn hơn cả khóc, khẩn cầu nói: “Chuyện nhỏ thế này làm sao làm phiền đến mẹ phải lo lắng, đợi lát nữa con sẽ dạy dỗ cô ta nghiêm khắc, để cô ta hiểu rõ lợi hại”.

An Thái Phi vì con trai mà lộ diện cuối cùng lại bị ruồng bỏ, thấy cậu ta lấy vợ mà quên đi mẹ, trong lòng buồn bã, đứng đó rơi vài giọt nước mắt.

Hạ Ngọc Cẩn biết mẹ mình nói lắm, không giữ được lời, nếu cậu ta giải thích chân tướng, không ngoài nửa tháng, sẽ biến thành một câu truyện cười

mới ở kinh thành, đành phải không ngừng cầu xin: “Mẹ yên tâm, việc của Liễu cô nương con đã có dự định, mẹ cứ về trước nghỉ ngơi đi”.

An Vương Phi ở bên cạnh im lặng quan sát hồi lâu, cô ấy thích giúp đỡ Diệp Chiêu nâng cao địa vị của mình trong mắt bà ta, cũng ghét bà ta cứ muốn nạp thêm người linh tinh, bèn khuyên nhủ: “Mẹ à, Ngọc Cẩn đã bảo đảm như thế, thì mẹ cứ về trước đi. Thích ai, muốn lấy ai vào phủ, rốt cuộc cũng là chuyện trong nhà của Ngọc Cẩn. Liễu cô nương là em họ của tướng quân, có ghen tuông thế nào cũng không thể tùy tiện ức hiếp được. Nếu Ngọc Cẩn và cô ta hai người ưng thuận, thì hãy để gạo nấu thành cơm, tướng quân ngoài việc tuân mệnh ra, cũng chẳng có cách nào khác”.

An Thái Phi nghĩ cũng đúng, đồng ý về phủ, trước khi đi còn dặn dò con trai: “Nếu con hổ cái đó tức giận, thì về An Vương phủ ở với ta vài ngày”.

“Vâng vâng vâng, mẹ nói cái gì cũng được”. Hạ Ngọc Cẩn cầu trời khấn phật tiễn mẹ và chị dâu ra ngoài cửa xong, quay đầu lại nhìn Diệp Chiêu đang lấy tay đỡ cằm, chăm chú chuyên tâm xem xét sự dạy dỗ của mẹ chồng, học tập tinh thần “hiền hậu”. Cậu ta tức giận hậm hực, chỉ hận không thể bỏ não cô ta ra xem bên trong đựng cái thứ bã đậu gì, gào thét quát mắng: “Ra đây! Hành quân đánh trận sao cô giỏi giang thế, về nhà đến làm một người vợ cũng không xong! Thật là thiếu giáo dục”.

Diệp Chiêu lại chần chừ một lúc, bước tới nhận sự dạy bảo.

Hạ Ngọc Cẩn so sánh chiều cao của hai người cũng tương đương nhau, thấy khí thế bản thân chưa đủ, lại ra lệnh: “Ngồi xuống!”.

Diệp Chiêu lại chần chừ một lúc, từ từ ngồi xuống.

Hạ Ngọc Cẩn biết cô không có chút kiến thức nào về vấn đề vợ chồng chung sống với nhau để có thể nói, về mặt tình cảm cũng thiếu hiểu biết, cuối cùng kiểm chế cơn giận, hạ hạ cơn tức, chỉnh sửa lại suy nghĩ, ấn vào đầu cô ta, hậm hực mà dạy dỗ: “Cả kinh thành này, có nhà nào mà đàn ông

không có ý muốn lấy thiếp, làm vợ mà chỉ chăm chăm nhét người vào trong nhà không hả? Trong đầu nàng rốt cuộc có biết chữ “ghen” viết như thế nào không hả?”.

“Biết!”. Diệp Chiêu vội lấy lại thái độ nghiêm túc, lấy giọng điệu báo cáo quân tình, nghiêm túc trả lời: “Thái hậu trong cung từng nói, muốn tôi hiền hậu một chút, kiềm chế tính tình, không được ghen với thiếp phòng”.

Hạ Ngọc Cẩn đập bàn lại hỏi: “Có hiền hậu thì có đến mức độ của nàng không? Trong lòng nàng hoàn toàn không có thằng đàn ông như ta sao? Hay là trong lòng nàng chỉ thích phụ nữ? Định làm ta đây tức chết tươi, rồi cùng với em họ cao chạy xa bay hả?”.

“Không phải, thiếp không thích cái kiểu đó”. Mọi việc đã rõ ràng, Diệp Chiêu vội vàng giải thích: “Thiếp chỉ sợ Tích Âm không lấy được nhà tốt, muốn để cô ấy ở dưới sự che chở của Nam Bình Quận Vương phủ, ăn ngon mặc đẹp, không phải lo lắng cả đời”.

Hạ Ngọc Cẩn không tin một tí nào.

Nhớ lại năm đó, cậu ta vừa mới khỏi bệnh, lúc mà danh tiếng chuyên gây rắc rối còn chưa lan đi xa, trong nhà có chị em họ thanh mai trúc mã, muốn làm Quận Vương Phi cũng không ít, nhưng cậu ta không hề đi lại lung tung!

Vì Diệp Chiêu một mực phủ nhận, cậu ta cũng chẳng có bản lĩnh dùng cực hình bức cung đại tướng quân, đành phải tạm gác lại một bên, tiếp tục dạy bảo: “Cái chủ ý gì vậy! Cho dù nuôi cả đời, ở dưới nàng có cái đó không? Không sợ cô ta sẽ oán hận sao?”.

“Không có, thiếp chưa từng oán hận”. Diệp Chiêu thật thà lắc đầu, sau đó nghĩ một lúc, hỏi lại: “Gần đây chàng không phải cũng không đến chỗ thiếp phòng sao? Bọn họ hình như cũng không oán hận thì phải?”.

Hạ Ngọc Cẩn tí nữa thì bị câu trả lời này làm cho ghen chết, cậu ta nhớ đến ba cái đồ ăn cơm nhà nhưng toàn nịnh nọt người khác đó, trong lòng lại thêm phần tức, liền hét lên: “Đừng nhắc đến lũ khốn đó! Đợi ông đây bỏ hết, đá hết chúng đi!”.

Diệp Chiêu cau mày hỏi: “Chàng nhẩn tâm đá thật sao?”.

Dương Thị mười hai tuổi đã bị bố mẹ bán vào phủ. My Nương là con của a hoàn trong nhà. Huyền Nhi là tú nương mua từ bên ngoài về. Ba người đó đều cẩn thận tỉ mỉ hầu hạ một người suốt ngày ốm yếu là cậu ta. An Thái Phi xót xa con trai, tuyên bố nếu Hạ Ngọc Cẩn có mệnh hệ gì, thì sẽ đưa bọn họ đến điện thờ trong nhà tụng kinh niệm Phật, làm quả phụng đến già. Đợi sau khi Hạ Ngọc Cẩn khỏi bệnh, lại bị An Thái Phi lấy nguyên nhân cái chết của một thiếp phòng không biết bốn phận trong nhà khác để dạy dỗ, không cho phép bọn họ vượt quá giới hạn, dù dẫu Hạ Ngọc Cẩn thèm muốn làm hại thân. Vì thế bọn họ đều thực hiện bốn phận, tuy cũng có chút khuyết điểm, nhưng chưa từng phạm lỗi gì lớn. Hơn nữa thiếp phòng thông phòng là vật làm cảnh, đá hết bọn họ đi, cũng không biết sẽ gặp phải kết cục gì nữa.

Hạ Ngọc Cẩn niệm tình cũ, cũng không nở ra tay nặng, cho dù trong lòng có chút không vui, cũng để ở trong nhà để nuôi nấng.

Diệp Chiêu thấy cậu ta do dự, thăm dò hỏi tiếp: “Chàng có mới nới cũ, muốn thay người mới sao? Thái hậu đã nói các tú nữ tiến cung năm nay, muốn thưởng hai người cho chàng”.

Hạ Ngọc Cẩn năm nay chưa đến hai mươi ba, chịu ảnh hưởng của phong tục xã hội, có chút phong lưu chơi bời, nhưng vẫn chưa đến độ con quý háo sắc cái gì cũng ăn. Hơn nữa thân phận trong nhà cao quý, cho dù muốn lấy thiếp cũng phải là cô nương nhỏ tuổi hơn mình, từ mười bốn đến mười tám tuổi. Nhưng những cô gái ở tuổi này đa phần là mới nhận thức về tình yêu, cũng chưa có đầu óc mấy. Khó khăn lắm mới gặp được một người đẹp trai

tuấn tú, tài hoa xuất chúng, võ công cao cường, quyền cao chức trọng, gia tài đầy nhà, hành động hào hiệp, dịu dàng ân cần, yêu thương bao dung như vợ cậu ta, một khi ý xuân đã trào lên thì xá gì nam hay nữ? Cho dù là yêu ma quỷ quái, nói không chừng cũng chạy theo sau.

Để bọn họ ở hậu viện, nhờ lại bị vợ mình mê hoặc thì sao?

Hạ Ngọc Cẩn nghĩ tới Liễu Tích Âm bề ngoài thì có vẻ yếu đuối đáng yêu, nhưng bên trong lại si tình điên cuồng, rùng mình vài cái. Trực giác thấy không ổn, liên tục lắc đầu. Chỉ sợ đen đủi, lấy phải một người con gái có tâm địa xấu xa hơn, ra tay độc hại, biết diễn kịch hơn, sau khi vào phủ bày mưu tính kế giày vò cậu ta đến chết, lại dụ dỗ vợ cậu ta cũng thích người đẹp.

Liên quan đến tính mạng, cậu ta vội vàng dặn dò Diệp Chiêu: “Nàng đi nói với Thái hậu là sức khỏe ta không tốt, không được quá sức. Hơn... hơn nữa phải chú tâm học hành, không được phân tâm vì mỹ sắc, vì thế đừng thương nữa, muốn thưởng mỹ nhân thì chi bằng cho ta bức “Trăm hoa mỹ nữ đồ” vậy. Còn Thái hậu tin hay không, thì tùy người thôi”.

Diệp Chiêu có phần do dự: “Chàng thực sự không cần thiệp?”.

Hạ Ngọc Cẩn đứng thẳng người lên, khẳng định: “Không cần!”.

Diệp Chiêu: “Nhưng Thái Phi nói, nhà người ta...”.

Hạ Ngọc Cẩn quát: “Nhà ta đây thì khác. Bà ấy nói mặc bà ấy, nàng phải học ta vào tai trái ra tai phải, bên ngoài thì đồng ý bên trong thì làm ngược lại, cứ dỗ ngon ngọt là được rồi!”.

Phần lớn đàn ông mà Diệp Chiêu biết, đều là những người háo sắc ăn trong bát lại nghĩ tới trong nồi.

Trước và sau khi xuất giá, được tất cả mọi người dặn đi dặn lại, bảo cô đừng tùy tiện ghen tuông này nọ, đừng vác dao chém hồ ly tinh, phải độ lượng một chút, khoan dung một chút, thể hiện khí khái của một người làm chính phòng. Đây cũng là do cô thuộc loại không biết một chút gì về tề gia nội trợ cả, việc duy nhất làm được là lấy lòng chồng mình.

Tính tình cô ấy lại phóng khoáng, quen nhìn biển rộng trời cao, hùng ưng bay cao, thấy ghen tuông là hành vi hẹp hòi của những người con gái trong thâm sâu hậu viện, ngay từ đầu đã không muốn làm như vậy. Từ sau khi hòa giải thành công với Hạ Ngọc Cẩn, trong cô đã cảm thấy mãn nguyện lắm rồi.

Bây giờ những lời khác xa so với những người đàn ông khác của Hạ Ngọc Cẩn, phá vỡ thường lệ, khiến cô ấy hơi chút bối rối. Thấy trong lòng trống rỗng, giống như đang định đột kích doanh trại địch, nhưng phát hiện ra vườn không nhà trống, chỉ còn lại sự mất mát mơ hồ nào đó, gấp rút điều chỉnh tâm lý và chiến thuật.

Hạ Ngọc Cẩn còn đang thao thao bất tuyệt dạy dỗ vợ mình, từ tuân thủ tuần tự tam tông tứ đức đến tầm quan trọng của sự tồn tại của trời đất âm dương, lại đến em họ giang sơn dễ đổi bản tính khó dời, mắng đến nổi khát khô họng, lại uống liền ba ly trà, rồi hậm hực ho vài tiếng.

Diệp Chiêu cuối cùng cũng từ từ mở miệng, đôi mắt mơ hồ trong một căn phòng u ám, nặng nề như nước trong hồ, cô buồn bã hỏi: “Chúng ta đều là người vui vẻ, đừng có vòng vo nữa, cứ thẳng thắn nói ra, thiếp phải làm thế nào chàng mới vừa lòng chứ?”.

Thực sự lấy lý do vợ mình không đủ ghen để bỏ, rõ ràng là một sự vô lý quá mức.

Hạ Ngọc Cẩn thấy vợ sáng khoái, cũng lười không che giấu nữa: “Liễu Tích Âm tuyệt đối không được vào phủ! Trong nhà có cô ta không có ta!”.

Cậu ta dừng lại một lúc, thấy sắc mặt Diệp Chiêu chẳng tỏ vẻ gì, trong lòng cũng có chút gợn gợn, vừa thấy mình nói năng cũng hơi quá một chút, vừa lo lắng cô sẽ thay đổi ý kiến, liền hạ hỏa xuống, dịu dàng nói: “Việc trước đây thôi bỏ qua đi, ta không tính toán với nàng nữa. Việc nạp thêm thiếp cứ bỏ đấy. Bây giờ nàng phải thề với trời đất, chỉ cần ta không lấy thiếp! Nàng cũng không được lấy thiếp!”.

Diệp Chiêu ngơ ngác nhìn cậu ta rất lâu, nhắc nhở: “Như thế, bên cạnh chàng chỉ có người phụ nữ thô lỗ là thiếp thôi đấy”.

Hạ Ngọc Cẩn cũng thấy cách nói không đúng, muốn thay cách khác. Nhưng chần chừ một lúc, dù sao Diệp Chiêu chưa từng quan tâm đến việc cậu ta ở bên ngoài chơi bời thế nào. Cứ coi như trong nhà không có thiếp phòng, thì cậu ta vẫn đi vuốt ve những cô nương ca hát xinh đẹp như cũ, những người con gái đó hiểu biết, biết người đưa tiền là đại gia, tuyệt đối không dụ dỗ mê hoặc vợ cậu ta để gây rắc rối cho cậu ta.

Cậu ta cân nhắc lợi hại được mất, thấy cũng được, lập tức đập bàn nói: “Được!”.

“Như thế chàng có vui không?”. Diệp Chiêu từ từ đưa tay ra, hình như muốn vuốt lên mấy sợi tóc đang xõa tung của cậu ta, nhưng lúc còn cách vài phân thì dừng lại, hình như đang quyết định cái gì rất quan trọng, vội vàng rút tay lại, qua một lúc lâu, dứt khoát nói: “Được, thiếp thề”. Sau đó cô cụp mắt xuống, rồi bước từng bước rộng, không hề do dự quay người bước đi.

Đàn ông không lấy thiếp, làm gì không có người con gái nào mà không vui mừng chứ? Cô ấy lại khó chịu với mình?!

Hạ Ngọc Cẩn bị cái người không biết tốt xấu này làm cho tức chết đi được.

Cục Xương đang ở ngoài hầu hạ lén tới báo: “Liều cô nương hình như làm tổ yến đem tới, cô ta là khách, không nỡ đuổi đi, có để cô ta vào không ạ?”.

“Cút!”. Hạ Ngọc Cẩn thấy vợ không bên cạnh, mẹ thì không quấy rầy, đúng lúc tự do. Cậu ta dứt khoát, lấy cái gậy, rồi cầm lấy cái nạng, đi ra ngoài, cười hì hì nói: “Bị thương một chân thì ăn thua gì chứ! Cùng ta đi uống trà nghe hát! Không ở đây chịu áp bức nữa”.

Mưa tạnh, mặt trời chiếu qua những khe hở giữa các đám mây đen sì, tỏa ánh nắng ấm áp trên mái lầu bên sông Tần Hà, khiến những chú mèo rất sung sướng tận hưởng.

Hạ Ngọc Cẩn lặng lẽ ngồi trên chiếc kiệu nhỏ, ngân nga một bài hát, ngắm nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ, từ từ chậm rãi bước đến gần họa thuyền, nhìn thấy ở chỗ giữ ngựa của Mạt Vân cư có một con ngựa đen mũi trắng mặt mày dữ tợn, đang phun phì phì, ức hiếp con ngựa cái bên cạnh, vội vàng kêu lên: “Dừng”.

Đúng là chủ nào tớ nấy.

Đây là ngựa của Thu Lão Hồ, cũng hoành hành bá đạo như chủ nhân vậy, không bao giờ che giấu tâm địa của mình.

Hạ Ngọc Cẩn lạnh lẽo, ra lệnh đứng kiệu ở gần đó, đi đến gần Mạt Vân cư, tìm ông ta cùng uống ly rượu, tiện thể hỏi dò vài chuyện.

Trong Mạt Vân cư, Thu Lão Hồ đã làm cho Hồ Thanh say khướt, không ngừng vỗ vỗ vào vai cậu ta an ủi: “Huynh đệ à, bao nhiêu năm rồi, người nên cởi mở tấm lòng, lấy hai cô con gái của ta đi! Hai đứa nó không lấy chồng, ta cũng không muốn đi tìm bạn đời”.

“Không được, không được”. Hồ Thanh bò ra trên bàn, tuy lắc đầu quầy quậy, nhưng thần trí vẫn còn một chút tỉnh táo, không để quỷ kế của huynh

đệ thành công, anh ta lè nhè không rõ tiếng hỏi: “Tại sao phải để con gái đi lấy chồng mới tiếp tục lấy vợ chứ?”.

Thu Lão Hồ lay anh ta nói: “Từ xưa đến giờ mẹ kế thường nhẫn tâm, mấy đứa con gái nhà tôi sao có thể chịu ức hiếp chứ?”.

Hồ Thanh đập bàn hỏi: “Thế tôi có thể chịu ức hiếp sao?!”.

Thu Lão Hồ vỗ ngực nói: “Ta đảm bảo bọn nó không đánh người đâu!”.

Hồ Thanh: “Không muốn không muốn, ông đi tìm tiến sĩ tân khoa ấy”.

Thu Lão Hồ khỗ sở nói: “Nói mười bảy mười tám người rồi đều không được, bà mỗi nhìn thấy tôi đều chạy xa. Ta đây hàng ngày nhìn thấy bọn tiến sĩ trên đường Văn Hoa ra ra vào vào, thực sự muốn trở lại công việc ngày xưa, đi trói hai tên mặt mũi cũng được, trực tiếp đưa vào động phòng, gạo đã nấu thành cơm, tránh để tóc của ta sắp trắng hết rồi!”.

Hạ Ngọc Cẩn nghe thấy thế suýt nữa bật cười thành tiếng, nhưng nhìn thấy tên Hồ Thanh thích gây rắc rối cho người khác, không muốn đang lúc tâm trạng không tốt đối phó với anh ta, bèn lén lút quay người định đi.

Hồ Thanh như người chết nặng nề cứ tiếp tục gục trên bàn, Thu Lão Hồ mắt sắc, thấy cái mặt trắng như ngọc của Hạ Ngọc Cẩn, bệnh nặng vái tứ phương, liền lao ra, kéo cậu ta vào chỗ, vừa kéo vừa nịnh nọt: “Quận Vương gia à, tốt xấu gì cậu cũng là phu quân của tướng quân chúng tôi, giúp đỡ một cái đi. Lấy quyền thế của Quận Vương phủ ép người, tìm hai người học hành nhân cách tốt, da dày chịu được đánh, tiến sĩ thì tốt nhất, cử tử cũng không sao, tú tài cũng được. Chỉ cần lấy hai cô con gái của tôi đi, muốn hồi môn gì cũng được”.

Hạ Ngọc Cẩn nghĩ tới hai nữ binh đối với cậu ta mặt mày dữ tợn, liên tục lắc đầu: “Vợ của tôi còn hiểu chút đạo lý, con gái của ông thì chả hiểu tí đạo lý gì, nhờ làm hại rường cột nước nhà”.

Thu Lão Hồ cười nói: “Làm gì mà làm hại chứ! Lúc đó trong nhà văn thì trị quốc, võ thì an bang, thế là quá hợp rồi!”.

Hạ Ngọc Cẩn nghĩ, nước chảy thuyền trôi, thăm dò hỏi: “Dù sao hai người đó cũng sùng bái tướng quân như thế, lại đi theo cũng lâu thế, đem bọn họ gả cho tướng quân là được rồi”.

“Chỉ có Quận Vương hiểu tôi nhất!”. Thu Lão Hồ đập mạnh xuống bàn, phát ra một tiếng như sấm, dọa đến nỗi người bên cạnh tí nữa nhảy lên, sau đó ông ta khóc lóc buồn bã nói: “Lúc đầu để hai đứa nó đi theo tướng quân, chính là xem xét nhân phẩm tướng quân tốt, tướng mạo cũng được, trọng tình trọng nghĩa, hơn nữa đánh đấm lợi hại, trị được con gái của tôi. Nếu gả cho cô ấy, cũng coi là tổ tiên tích phúc. Không ngờ tướng quân là nữ! Ngay từ đầu đã không thể lấy vợ, làm tan nát tấm lòng của một người cha vợ...”. Ông ta lấy bàn tay thô ráp, giống như Tây Tử bưng trái tim vậy, không ngừng vuốt bộ ngực còn to hơn ngực gấu, cảnh tượng muốn khó coi đến mức nào thì khó coi đến mức đó.

Hạ Ngọc Cẩn không động đậy gì mở rộng tầm mắt, cười nhạt hỏi: “Con gái thì không thể gả sao? Con gái muốn lấy tướng quân e là không ít đâu nhỉ?”.

Vẻ mặt của Thu Lão Hồ càng khổ sở nói: “Nhưng tướng quân không lấy con gái mà”.

Hạ Ngọc Cẩn thấy đầu óc của ông ta chậm chạp, nói không ra những điều mà mình muốn dò hỏi, bèn hơi gợi ý một chút: “Làm sao ông biết Diệp Chiêu không thích con gái chứ? E là con gái ông không đủ xinh đẹp, không đủ đáng thương”.

Thu Lão Hồ vò vò đầu, không hiểu hỏi: “Quận Vương nói điều ngược gì thế, tướng quân sao lại thích con gái chứ? Cô ấy nhiều lắm là nhìn người đẹp vài lần, nhưng trước đây chưa bao giờ ôm con gái cả. Trước đây khi

mời chúng tôi đi chơi nhà chứa, mỹ nhân eo nhỏ mỡm to dịu dàng nhu mì, trọng tiền chuộc lỗi, nhảy vào lòng muốn lấy lòng cô ấy, tình nguyện làm mọi việc, đều bị cô ấy từ chối một cách dứt khoát, chúng tôi đều thấy khó chịu thay cho mấy cô nương đó. Đoán là cô ấy nêu cao khẩu hiệu cấm dục tu thân, nói không chừng là có điều gì khó nói. Bây giờ chân tướng đã bại lộ, quả nhiên là có bí mật lớn khó nói!”.

Hạ Ngọc Cẩn kinh ngạc hỏi: “Cái gì mà hoa khôi nương tử?”. Công chúa Đông Hạ, em họ si tình, hoa khôi xinh đẹp v.v... Cái duyên và phong lưu với con gái của vợ cậu ta e là quá nhiều nhỉ?

Thu Lão Hồ hồi tưởng lại một lúc, liền nói: “Hình như là chuyện vài năm trước đây, hoa khôi nương tử đó diện mạo như hoa, suýt nữa bị người Man Kim cướp đi, được tướng quân cứu, từ đó nguyện trong lòng, nhất định không lấy ai ngoài tướng quân. Bám lấy khá lâu, cuối cùng nghĩ không thông phần nộ xuất gia, thật đáng tiếc cho thân hình duyên dáng và bộ ngực lớn đó”.

Hạ Ngọc Cẩn vẫn không tin, nhỏ giọng thì thầm nói: “Nếu không thích những người con gái khác, vậy thì chỉ thích em họ rồi”.

Thu Lão Hồ bỗng nhiên tỉnh ngộ, ghé qua thấp giọng hỏi: “Trừ phi Quận Vương muốn để tướng quân dụ dỗ vài cô nương xinh đẹp về làm thiếp cho cậu? Thật thông minh, thật là thông minh...”.

Hạ Ngọc Cẩn phun rượu ra đầy bàn.

Hồ Thanh bị rượu phun lên người, cuối cùng cũng tỉnh lại, anh ta ngẩng đầu lên, mắt lơ đãng mê mệt hỏi: “Cái gì em họ?”. Mất một lúc, phản ứng lại: “Tích Âm là một cô nương tốt, thật là đáng tiếc, đáng tiếc”.

Hạ Ngọc Cẩn biết anh ta và mình không hợp nhau, có được cơ hội là liền chế nhạo châm chọc, bèn ra tay chiếm lấy ưu thế trước, ghé sát vào, nói nhỏ

bên tai anh ta: “Đúng là không tồi, đáng tiếc tôi bảo Diệp Chiêu đích thân đưa cô ta đi rồi”.

“Cậu để cô ấy đích thân đưa đi? Đưa đi rồi?”. Hồ Thanh không dám tin lặp đi lặp lại vài lần, “Tướng quân nữ sao?”.

Hạ Ngọc Căn coi thường nói: “Không nữ thì cũng phải nữ”.

Hồ Thanh lắc đầu quầy quậy: “Tướng quân thật đáng thương...”.

“Mẹ nó chứ!”. Hạ Ngọc Căn bị anh ta làm cho tức khí ở mũi, vội chỉ vào tay chân mình đang bị băng bó nói: “Anh xót xa thì xót xa tôi trước được không?!”.

Hồ Thanh không thèm để ý, tự nói một mình: “Với sự si tình và cương quyết của Liễu cô nương, nếu bị tướng quân đuổi đi, chắc chắn là không còn mặt mũi nào gặp lại nữa, thật là đáng thương”.

Hạ Ngọc Căn thấy cậu ta biết được nội tình, còn giấu mình lâu thế, khó chịu nói: “Có đáng thương mấy đi nữa thì cũng chỉ là một cô em họ, cho dù trong lòng có ý. Đáng tiếc là tạo hóa trêu ngươi, Diệp Chiêu là con gái, cô ta cũng là con gái, hai người không thể sống cùng nhau được. Tuy Diệp Chiêu đã nói đùa, làm em họ hiểu lầm, nhưng nỗi hận bọn Man Kim giết bố giết mẹ còn lớn hơn trời, Diệp Chiêu đứng ở tiền tuyến chống lại bọn Man Kim, anh dũng chiến đấu, vì báo thù cho cô ta, bao nhiêu ân oán ít nhiều cũng giải tỏa gần hết rồi. Huống hồ Thu Lão Hồ nói Diệp Chiêu thích ngắm người đẹp, nhưng không thích ôm con gái. Cô ta có si tình đến nữa thì cũng chẳng có tác dụng gì. Cứ mãi theo đuổi một việc vô ích, chi bằng cầu xin cho cô ta kiếp sau sinh ra là đàn ông, làm lại từ đầu. Kiếp này chẳng có gì để đeo bám tiếc nuối cả, nếu vẫn không thông, không gặp thì không gặp vậy”.

Hồ Thanh ngẩng đầu lên, chăm chăm nhìn cậu ta, hỏi: “Dám hỏi tính cả họ hàng, Quận Vương có bao nhiêu người anh chị em họ?”.

Đại Tần khai quốc phải đến một trăm năm, hoàng thất tông tộc khá nhiều, lại thêm những người phụ nữ bên ngoài lấy người trong họ v.v..., Hạ Ngọc Cẩn nói những người chị em họ nổi tiếng cũng phải đến mấy chục người, nói những người không nổi thì còn nhiều hơn nữa. Cậu ta xòe bàn tay ra đếm khá lâu, thực sự không dễ trả lời, cau mặt hỏi: “Anh tính gia phả nhà tôi làm gì?”.

Hồ Thanh lại hỏi: “Tướng quân có bao nhiêu anh chị em họ?”.

Hạ Ngọc Cẩn chần chừ khá lâu, không trả lời được.

Hồ Thanh đáp: “Những anh chị em họ lớn lên cùng cô ấy ở Mạc Bắc, không chết cũng không điên thì chỉ còn lại một mình Liễu cô nương thôi!”.

Sinh ra ở Mạc Bắc, lớn lên ở Mạc Bắc.

Số người chết thủ thành ở Mạc Bắc còn vượt quá tám phần, một khi thành bị phá, cho dù có xây lại, thì cũng không thể có hình dạng như trong trí nhớ nữa. Những người thân cùng cô ấy lớn lên hầu như đã chết. Ông thì bị tê liệt thần kinh, chị dâu vừa lấy về không được hai ba năm, lúc thành bị phá cháu trai mới sinh ra được không lâu, ngoài sự kể lại của mẹ, cơ bản không có ấn tượng gì. Người thân cùng cô trải qua những ký ức đẹp nhất, trải qua những thời khắc gian nan nhất ở Mạc Bắc là Liễu Tích Âm.

Hồ Thanh lần nữa hỏi lại: “Chỉ là một cô em họ? Vậy thì em họ của cậu quá nhiều đấy! Cậu có được quá dễ dàng, còn cô ấy những thứ có thể bảo vệ trong lòng bàn tay thì lại quá ít! Những người tình nguyện quan tâm cô ấy cũng quá ít!”.

Một người có thể không sợ đau, không có nghĩa là không biết đau.

Một người có thể không sợ cô đơn, không có nghĩa là không biết cô đơn.

Một người có thể chấp nhận mất đi, không có nghĩa là không sợ mất đi.

Một người có thể không biết khóc, không có nghĩa là không biết buồn bã.

Cô ấy quá kiên cường, tất cả mọi người đều quên khi cô mới chỉ mười tám tuổi đã mất hết người thân, gánh vác trách nhiệm nặng nề, dẫn thân vào con đường chinh phạt không màng đến tính mạng. Cô quá mạnh mẽ, tất cả mọi người đều nghĩ cô là một chiến thần tướng quân dũng cảm vô song, không có điểm yếu. Cô quá thành thực, quá ngoan cường, gánh tất cả trách nhiệm lên vai mình...

Thu Lão Hồ nhìn hai người đang tranh luận, cảm thán nói: “Khi vừa mới bắt đầu đánh trận, buổi tối bên cạnh đồng lửa, mọi người tụ tập lại nói lời tâm can. Lưu A Tam hỏi mọi người nếu sau chiến tranh, ông trời để bản thân sống, thì khi trở về sẽ làm gì? Có người nói nếu sống sót trở về sẽ về nhà lấy vợ, có người nói nếu sống sót trở về sẽ học hành, có người nói nếu sống sót trở về sẽ mua ruộng làm địa chủ, có người nói nếu sống sót trở về sẽ bế con, có người nói nếu sống sót trở về sẽ đi ngao du sơn thủy tiêu điều cả đời, chỉ có tướng quân... tướng quân nói...”.

Hồ Thanh điềm nhiên bổ sung vào: “Nếu ông trời để cô ấy sống, chính là vì muốn chuộc tội cả một đời”.

Hạ Ngọc Cẩn toàn thân run run, ly rượu trong tay nghiêng đi trong không khí, nhẹ rơi xuống, nước rượu màu nho đỏ chảy tràn ra đất.

Tất cả những đau thương đã gây ra, không phải vì thời gian trôi đi mà sẽ mất đi.

Lãng tử quay đầu vàng không đổi.

Phạm lỗi thì dễ, chuộc lỗi thì khó, hạnh phúc quá xa xỉ.

Bỏ ra tất cả để cố gắng.

Những sai lầm cô ấy phạm phải trong mười tám năm, phải lấy cả đời ra để trả.

TƯỚNG QUÂN Ở TRÊN, TA Ở DƯỚI

Quất Hoa Tán Lý
www.dtv-ebook.com

Chương 64: Quyết Đoán Dứt Khoát

Mây đen lại che mặt trăng, những hạt mưa nhỏ lất phất bay.

Bên cạnh hồ nước, chỗ cao nhất trên cây ngô đồng rậm rạp, có một bóng người mảnh khảnh lưng rất thẳng im lặng ngồi ở đó.

Cô hướng mặt về phía Bắc, trong tay đang ôm thanh bảo kiếm nâng niu nhất, từ từ rút nó ra khỏi vỏ, lưỡi kiếm sắc nhọn hắt lên ánh đèn ở dưới cây, nhìn vô cùng lấp lánh, nhưng lại hiện lên sự cô đơn lạnh lẽo đến thế.

Không có nước mắt, không có nụ cười, không có đau thương, cũng không có vui vẻ.

Sáu năm, hơn hai nghìn ngày đêm, mỗi lần khi không nhìn thấy con đường phía trước, cô lại hết lần này đến lần khác vuốt ve lưỡi kiếm có khắc chữ “Chiêu” trên thân, nét ngang nét dọc, từng nét thanh thoát, mạnh mẽ sinh động, hình như đang truyền tải kỳ vọng vô tận của cha.

Diệp Trung, một tướng quân dũng cảm ngoan cường, cả nửa đời người đều chinh chiến trên sa trường, lời đã nói ra thì nhất định thực hiện. Ông ấy mà hét thì cả căn phòng cũng lắc lư, ai cũng đều sợ hãi trốn tránh. Chỉ có điều không hiểu đứa con gái nghịch ngợm của mình, luôn cầm gậy hoặc dao đuổi cô chạy khắp nhà, có lúc tức giận ba lần bảy lượt trối lại lấy roi da đánh, bắt cô phải trở về làm con gái.

Rõ ràng lúc còn nhỏ, ông ấy đã ôm mình trên gối, kể về những câu chuyện thú vị đến nhường nào.

“Thái Bình công chúa triều Nam Minh đích thân thống lĩnh ba nghìn nữ binh, giương cung, cưỡi ngựa yên chi, ở núi Thạch Nhai đã chặn đứt lương thảo của quân đội Kim, sau khi chết cũng mai táng theo quân lễ”.

“Ngọc Nữ tướng quân ở triều Tấn trước, văn tinh võ lược, giữ binh phù, luyện tinh binh, bình bá, viên liêu, bình xa, cần vương, kháng man, thảo nghịch, khi sống vào lân các, khi chết được phong là thái phó nhất phẩm, được phong tặng danh hiệu “Trung trinh”, được vạn đời ngưỡng mộ”.

“Học thuộc Tây Xuyên bát trận đồ, trong tay áo uyên ương còn giữ binh phù. Sinh ra là con gái cam tâm chịu đựng, hà tất tướng quân cứ phải là trượng phu đâu”.

“Con gái cũng có chí chạm tới trời, phụ nữ sao cứ phải thua đàn ông chứ?”.

Thế gian có biết bao người con gái kỳ tài, khiến người khác khâm phục trong lòng.

Tại sao bắt cô ấy phải tan vỡ mộng tưởng chứ?

Cha ơi cha, mong cha mở mắt to mà nhìn, con đã cố gắng hơn tất cả các anh!

Cha ơi cha, mong cha đừng nhìn đi nơi khác, con đã mạnh mẽ hơn tất cả những người con trai khác.

Kỳ vọng từ nhỏ đã chịu sự công kích hết lần này đến lần khác, mộng tưởng tan vỡ hết lần này đến lần khác.

Bất luận có nỗ lực đến thế nào, người kế thừa mà ông ấy muốn không phải con gái, mà là con trai.

Cũng không nhớ bắt đầu từ lúc nào, Diệp Chiêu hận đến xương tủy người cha coi thường cô, đâu đâu cũng cãi lại, đâu đâu cũng đối phó.

CÔ Ấng ngày nào cũng mong ngóng, mau mau lớn lên, rồi đến một nơi xa, từ đó phiêu bạt giang hồ, bốn biển là nhà, làm một vài việc lớn lao, chứng minh bản thân mình còn mạnh hơn tất cả người khác.

Cho đến sau khi cha mất, trải qua sinh tử biệt ly, chín người chết một người sống, sau khi lớn lên, cô mới dần dần hiểu được tấm lòng của ông ấy.

“Chiến trường không phải là trò chơi dành cho trẻ con, là cuộc đấu tranh giữa cái sống và cái chết”.

“Những người con gái kỳ tài trong sách ca ngợi, phải cố gắng gặp mười gấp trăm lần con trai, khi sống thì chịu đựng thị phi, sau khi chết mới được huy hoàng”.

“Nếu ta có con gái, sẽ bắt nó phải từ bỏ mộng tưởng, hạnh phúc một đời trong ngôi nhà bình yên, hay là sẽ để nó theo đuổi mộng tưởng, trên chiến trường tàn khốc hy sinh cả một đời?”.

Cá và tay gấu, không thể có cả hai, thì thế nào mới là hạnh phúc?

Thanh bảo kiếm không thể tặng đi của cha, cùng nỗi lo lắng cũng không biết gửi gắm vào đâu.

Chuyện cũ gợi lại, muốn quên nhưng không quên được, sự oán hận trong trí nhớ cũng dần dần mai một, hạnh phúc trong trí nhớ ngày càng rõ nét. Bị đánh đau chửi rửa đã quên từ lâu rồi, chỉ còn tiếng cười sáng khoái của cha, nụ cười rạng rỡ của mẹ, sự biểu dương tán thành của tổ phụ, sự chăm sóc ân cần của tổ mẫu, tình như tay chân của huynh trưởng, từng phút từng giây, hiện ra trước mắt, sao mà rõ ràng, ấm áp đến thế.

Nếu có thể đối xử với mọi người tốt một chút, nghe lời một chút, hiểu thuận một chút.

Cây muốn lặng gió chẳng ngừng, con muốn dưỡng cha mẹ không còn nữa.

Trên đời này không có thuốc hồi hận, đời người chỉ có một lần, ít nhất cũng phải chăm sóc tốt những người còn ở bên cạnh mình.

Trên chiến trường đâu đâu cũng là sự hy sinh, để lại cũng đau, mà từ bỏ cũng đau, càng kéo dài càng đau. Rốt cuộc cũng phải đưa ra quyết định dứt khoát.

Diệp Chiêu nhắm mắt lại, hít sâu vào vài hơi, sau đó nhanh chóng mở mắt ra, để xóa hết những phân vân trong mấy ngày nay.

Cô thu lại bảo kiếm, lật người nhảy xuống, đẩy cửa viện Ngô đồng ra.

Liễu Tích Âm và Hồng Oanh đang bàn bạc, làm thế nào để thông qua An Thái Phi, tăng thêm thế lực, lợi dụng nhược điểm của Hạ Ngọc Cẩn là mẹ đã nói thì không thể trái lời, nhằm đạt được mục đích. Bỗng nhiên thấy tướng quân nửa đêm tới hỏi thăm, trong lòng vô cùng vui mừng, vội vàng đuổi lui bọn họ hoàn người hầu, đích thân nghênh đón, cúi đầu vâng vâng áo, dịu dàng hỏi: “A Chiêu, có chuyện gì sao?”.

Diệp Chiêu lấy ra một chiếc khăn cũ thấm đầy máu màu nhàn nhạt, đưa về tay cô ấy, kiên quyết nói: “Chị muốn đưa em về Mạc Bắc, ngoan ngoãn tu dưỡng lần này, đợi lời đồn qua đi, lại chọn chồng cho em”.

Liễu Tích Âm thấy chiếc khăn trước mặt, đờ cả người, mất một lúc lâu, mới hiểu đã xảy ra chuyện gì. Cô rút nhanh tay lại như động phải thanh sắt nóng vậy, từ chối nhận lấy, hai mắt đỏ hoe, rưng rưng hỏi: “Em tình nguyện làm người có vị trí thấp kém, tuyệt đối không tranh sủng đoạt ái, tại sao đến cả một vị trí nhỏ nhoi cũng không cho em chứ?”.

Diệp Chiêu nói: “Chị tuyệt đối không thể để em sống thân phận nhỏ nhoi ở hậu viện được”.

Liễu Tích Âm nói: “Đó là em tình nguyện!”.

Diệp Chiêu ngăn lời giải thích của cô ta lại, tiếp tục nói: “Em họ của chị là phượng hoàng bay vút trời xanh, là chim ưng sát cánh trên đại mạc, có tinh thần tự hào tự tôn, không bao giờ thỏa hiệp, không bao giờ cúi đầu. Không phải là người con gái giở thủ đoạn tranh giành sủng ái, đấu đá ghen tuông ở hậu viện! Em không thể tự rẻ rúng giá trị của bản thân mình, nhường nhịn để lo đại cục, cuộc sống như thế, chị không thể chịu được, em cũng không chịu được. Hạ Ngọc Cẩn cũng không chịu được, nỗi đau âm ỉ không bằng nỗi đau một lần, không bằng thôi luôn cho xong”.

Liễu Tích Âm lắc đầu: “Chị nói dối!”.

Diệp Chiêu nói: “Đúng vậy, nếu chị là nam, chị nhất định sẽ lấy em, nếu Mạc Bắc không bị phá thành, chị cũng có thể sẽ lấy em. Nhưng sự việc đã xảy ra rồi, chỉ có kết quả, không có nếu như”.

Liễu Tích Âm gần như vò nát góc áo, khóc nói: “Chị vốn dĩ có thể không nói, chỉ cần lấy em, rồi đi xin một đứa con, ai có thể nhìn ra chị là con gái chứ?”.

Diệp Chiêu chậm rãi lắc đầu: “Chị đóng giả làm con trai, trên lừa Hoàng thượng, là bất trung. Chị cãi lại bố mẹ, đánh nhau với huynh trưởng, là bất hiếu. Chị hoành hành bá đạo, giết người như điên, là bất nhân. Chị hành động lung tung, làm mất lòng bạn bè, là bất nghĩa! Một thứ bất trung bất hiếu bất nhân bất nghĩa như thế, chưa từng cố gắng sửa đổi, lại còn muốn sai lại thêm sai, có thể giấu thiên hạ cả đời sao?!”.

Liễu Tích Âm gào lên: “Rõ ràng chị yêu Hạ Ngọc Cẩn! Vì thế mới không cần em nữa!”.

Diệp Chiêu do dự một lúc, nặng nề nói: “Đúng vậy”.

Liễu Tích Âm khóc hỏi: “Tại sao? Rõ ràng là em yêu chị hơn anh ta! Rõ ràng là em bỏ ra nhiều hơn anh ta! Rõ ràng là chị không phải không thích em! Có phải là vì em là con gái... Vì thế tất cả những gì bỏ ra đều không có tác dụng?”.

Việc tàn nhẫn nhất trong tình yêu là cô một lòng một dạ với một người trong bao nhiêu năm như thế, bỏ ra công sức bao nhiêu năm, đợi chờ bao nhiêu năm, tưởng ván đã đóng thuyền, nhưng lại bị một người chỉ dùng một ánh mắt, dùng một nụ cười, ung dung cướp đi trái tim của người mà cô ấy yêu thương.

Lãnh địa rơi vào tay kẻ thù nhanh quá, khiến người ta không hề phòng bị, không kịp trở tay.

Người mà cô yêu, lại ngây thơ như thế, lại trong sáng thế, thậm chí còn không biết đang xảy ra chuyện gì.

Cô có vụng vầy thế nào, thỏa hiệp thế nào, cầu khẩn thế nào cũng đều vô ích.

Chỉ có thể mở mắt to nhìn cô ấy hạnh phúc nắm tay người khác, sống đến đầu bạc răng long, chỉ có cô khóc lóc mãi.

Liễu Tích Âm chỉ hận một điều không thể khóc mù hai mắt, để không phải nhìn thấy cảnh tượng trước mắt nữa.

“Không”. Diệp Chiêu lấy chiếc khăn tay đang cầm giúp cô ấy lau nước mắt, nhẹ nhàng nói: “Không phải lần đầu tiên chị nhìn thấy anh ta, chị đã biết anh ta từ rất lâu, rất lâu, thích anh ta, chỉ là không ngờ sẽ được gả cho anh ta”.

Liễu Tích Âm lắc đầu: “Em không tin!”.

Diệp Chiêu: “Đúng vậy đấy”.

Liễu Tích Âm lắc đầu: “Em không tin!”.

Diệp Chiêu thở dài: “Chị đã phụ em, thì không thể lại phụ anh ấy. Xe ngựa đã chuẩn bị sẵn rồi, em thu xếp hành lý xong, ngày mai khởi hành trở về, tĩnh lặng một thời gian, rồi hãy nghĩ đến những chuyện khác”.

“Chị là đồ khốn!”. Ở với nhau bao nhiêu năm, Liễu Tích Âm biết cô ấy có trái tim thép, việc đã quyết định thì rất khó thay đổi. Tức giận vì tuyệt vọng, khí cấp công tâm, suýt chút nữa phun ra máu, giơ tay phải lên, vung một cái thật mạnh về mặt cô ấy, trong nháy mắt chiếc nhẫn rắn vàng bỗng động đậy, phun ra một chiếc kim độc màu đen, có ý muốn chết cùng nhau.

Diệp Chiêu không trốn không tránh, vẫn đứng nguyên ở chỗ cũ.

Kim độc sát với má cô, bỗng nhiên dừng lại.

“Không, tôi rất hiếu tính cô”. Liễu Tích Âm từ từ thu tay lại, ngẩng đầu lên, nhìn vào khuôn mặt ngày nào cũng xuất hiện trong giấc mơ của cô. Bỗng nhiên giật lấy cái khăn, điên cuồng xé nát, sau đó cười vang lên, giọng cười ghê sợ vang vọng trong Ngô đồng viện, nghe thấy dựng cả tóc gáy, cô ấy nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Đánh cô là khiến cô yên lòng, giết cô là khiến cô được giải thoát, sau khi được giải thoát cô sẽ từ bỏ tôi! Không, tôi sẽ không để việc như thế xảy ra. Cả đời này tôi sẽ không tha thứ, sẽ không lấy chồng. Tôi muốn từng giờ từng phút hận cô, nhắc nhở cô, khiến cô phải mãi mãi nhớ về nỗi đau và sự tổn thương mà cô đã gây ra cho tôi. Cũng giống như tình yêu tôi giành cho cô, cả đời cả kiếp này sẽ bị giày vò trong đau khổ! Tôi muốn làm cái gai mãi mãi đâm vào hạnh phúc của cô, để cô đến chết cũng không thể quên được tôi! Khiến yêu và hận cứ ám ảnh đến mãi mãi!”.

Dưới ánh sáng của ngọn đèn Diệp Chiêu cứ đứng im mà nghe, lại đưa tay lau nhẹ những vệt nước mắt trên khóe mắt cô ấy, nhẹ nhàng nói: “Được”.

Sai lầm lớn đã phạm phải, quyết định đã đưa ra.

Bất luận là tốt hay xấu, cô tình nguyện chấp nhận tất cả.

TƯỚNG QUÂN Ở TRÊN, TA Ở DƯỚI

Quất Hoa Tán Lý
www.dtv-ebook.com

Chương 65: Xin Lỗi Trong Căn Chòi

Liễu Tích Âm rời đi mười ngày, trời cũng mưa to suốt mười ngày.

Khuôn mặt của Diệp Chiêu còn xám xịt hơn cả ông trời, những cây cột trong khu luyện võ quân doanh bị đánh gãy mất mười mấy cây.

Trong Nam Bình Quận Vương phủ, bất luận mèo, chó, gà, người, thậm chí cả chuột, tất cả những sinh vật có chút trí óc, đều biết thấy tướng quân thì tìm đường khác mà chạy, để tránh bị cái bầu không khí khủng khiếp mà không thể nói thành lời đó dọa cho đoàn mệnh mất vài năm.

Hạ Ngọc Cẩn sau khi bị Hồ Thanh trách mắng, cứ luôn cảm thấy có lỗi với vợ, muốn làm vài thứ gì đó.

Vì thế, cậu ta trốn ở bên ngoài phòng luyện võ, lén lút thò đầu ra, thấy vợ đang hò hét hung mãnh vô song, nhanh như điện giật, cấp như tiêu phong, từng nhát làm cho người sắt dùng để luyện công trở nên cong vẹo, chân gãy đầu nát, cái nào cũng không ra hình người. Cậu ta sợ đến nỗi run lên, ôm lấy lá gan nhỏ bé run rẩy của mình, trong bụng đầy những lời ngọt ngào đã được chuẩn bị trước bỗng bay lên hết chín tầng mây rồi, món quà là cái trâm hoa mộc lan báu ngọc cũng bị ướt đẫm mồ hôi...Chân hình như hơi nhũn đi thì phải.

Bắt vợ mình đích thân đuổi người em họ thân thiết, làm cô ấy vô cùng không vui.

Làm sao bây giờ?

Cậu ta có phải làm loạn quá vô tình vô Nghĩa vô lý không?

Nhưng nghĩ đến hậu quả đáng sợ của việc Liễu Tích Âm vào phủ.

Thì cậu ta làm loạn một cách vô tình vô Nghĩa vô lý cũng đúng thôi...

Hạ Ngọc Cẩn mang theo khuôn mặt khổ sở, do dự, băn khoăn giữa tình và nghĩa, giống như một con cừu nhỏ lạc đường vậy.

“Đi” Diệp Chiêu tức giận đá một người sắt cuối cùng lên không trung, sau đó nhảy lên, lộn một cái đẹp mắt, bay trong không trung, đưa nó chính xác về đồng phế liệu ở góc tường. Nghe thấy tiếng kim loại va vào nhau, phát ra âm thanh rất điết tai, rồi lại đập mạnh khiến những viên gạch vỡ nát, cuối cùng thở ra một hơi, thấy tức giận vẫn chưa được trút hết, vẫn còn chưa được thỏa liền nói: “Đánh người sắt không hứng bằng người sống”. Cô lau mồ hôi, quay đầu lại, thấy Hà Ngọc Cẩn đang đứng ở cửa, trong lòng bỗng giật mình, liền nói mềm mại, cố gắng ôn hòa hỏi “Có việc gì không?”.

Hạ Ngọc Cẩn nhìn cô, nuốt nước miếng, sắc mặt trắng bệch.

Diệp Chiêu vội vàng thu lại biểu hiện hung ác, nặn ra một nụ cười còn ghê rợn hơn sát nhân.

Làm thế nào để nịnh vợ đây?

Mấy đứa bạn có kinh nghiệm phong phú.

Một cách có hiệu quả nhất là, trước tiên tặng quà cho cô ấy, nói những lời ngọt ngào, sau đó trên giường thì phải tỏ vẻ ngoan ngoãn, hầu hạ cô ấy hết mình, cho dù oán hận lớn như trời cũng tan biến hết.

Hạ Ngọc Cẩn đem theo lá gan ăn chơi của mình, chạy đi, cầm lấy hai bàn tay thô ráp chai sạn của Diệp Chiêu, vuốt mạnh vài cái, sau đó kéo mạnh về

phía ngoài. Diệp Chiêu lúc đầu ngớ ra một lúc, không động đậy. Đợi lúc cậu ta kéo mạnh lần thứ hai, mới tỉnh ngộ ra, vội vàng nửa đẩy nửa đi theo cậu ta, dưới ánh mắt kinh ngạc của mọi người, đi đến hồ nước trong nội viện. Đúng lúc đang định hỏi gì đó, lại bị Hạ Ngọc Cẩn ấn xuống tràng kỷ, lấy từ trong lòng ra một chiếc lược sừng tê giác mai rùa mới lạ, xoa mái tóc ra, búi lại cho cô ấy một kiểu mới, rồi nhẹ nhàng cầm lên một chiếc trâm hình hoa mộc lan đặc sắc được chạm khắc từ viên ngọc Dương Chi, còn móc một viên ngọc trai nhỏ, đơn giản nhưng lại vô cùng đẹp và sang trọng. Đây là đồ cậu ta chọn mất ba canh giờ ở Trân Bảo Các là một cửa hàng đồ trang sức mà phụ nữ khuê các ở toàn kinh thành này thích nhất. Tiêu tốn ba trăm hai lượng bạc, giày vò ông chủ suýt chút nữa nôn ra máu chỉ với hy vọng có thể mang một chút vị con gái nhu mì cho người vợ quá nam tính của mình, khiến những lời ngọt ngào phía sau của cậu ta càng dễ dàng thốt ra.

Kết quả...

Diệp Chiêu không xấu, tạo hình không xấu, chiếc trâm cũng không xấu.

Chỉ là kết hợp với nhau giống như kết một cái nơ trên người con bố mẹ uy mãnh, nhìn ngứa mắt bao nhiêu thì ngứa mắt bấy nhiêu.

Hạ Ngọc Cẩn nhìn món quà mình đã chọn lựa cẩn thận, có phần bối rối.

Diệp Chiêu đưa tay vuốt ve chiếc trâm tinh xảo, cũng không có phản ứng gì, buồn bã hỏi: “Cái thứ này hợp với thiếp sao?”

“Đẹp lắm!”. Hạ Ngọc Cẩn trong lòng đang âm thầm rơi lệ, cậu ta hít sâu một hơi, định lại thần trí, đuổi hết mấy đũa nha đầu thích tò mò, nhắm lại mấy lần bản thảo, cố gắng tán dương: “Ta gần đây thấy A Chiêu....A Chiêu thật...thật...thật xinh đẹp”.

Diệp Chiêu nghe đối phương đang tán dương mình, lập tức đáp lại “Anh còn đẹp hơn”.

“Phì. Ta đây là đàn ông! Đẹp cái nổi gì”. Cảm tình mà Hạ Ngọc Cẩn khó khăn lắm mới vun đắp được bỗng chốc tan biến hết. Tức đến nổi dựng lông lên, vừa mới mắng hai câu, chợt nhớ lại ý định ban đầu, lại kìm chế sự tức giận lại, tìm lại chút lương tâm đã còn không nhiều, tán dương ưu điểm duy nhất trên người cô: “Chân của nàng thật đẹp”.

Diệp Chiêu nhìn vào mắt cậu ta, hình như đang phân biệt thật giả: “Chàng thích chân thiệp?”.

Hạ Ngọc Cẩn khó khăn lắm mới nói ra ý nghĩ của mình, nhưng lại bị cái nhìn trực diện của cô làm cho đỏ mặt, vì thế ngẩn rặng nói: “Thì sao chứ?”.

“Được thôi”. Lời vẫn chưa nói hết, hai chân của Diệp Chiêu đã nhanh chóng đặt lên người cậu ta, móc lấy eo cậu ta, kéo lại, cứ bám chặt lấy “Thích thì nói sớm đi, người một nhà mà còn khách sáo gì chứ?”.

Hạ Ngọc Cẩn không có sự chuẩn bị, bị kéo mạnh, lao về phía trước, chân không đứng vững, loạng choạng ngã vào lòng cô.

Diệp Chiêu ôm lấy eo cậu ta, nâng khuôn mặt cậu ta lên, kéo tay cậu ta, đặt lên chân mình, cách một lớp vải, nhẹ nhàng đưa đẩy, sau đó đặt hai môi lên mũi cậu ta, nhẹ nhàng nói: “Thích sờ thì sờ, anh thích sờ thế nào thì sờ thế đó”.

Rõ ràng là cậu ta đến để làm lành! Sao lại để vợ dụ dỗ chứ?

Hạ Ngọc Cẩn bỗng nhiên ra tay, dang hai tay ra thực hiện, vuốt ve chân vợ từ trên xuống dưới vài lần, rồi từ bên ngoài sờ vào trong. Đang muốn cởi quần áo để hành sự, bỗng nhiên thấy phần dưới thân lạnh lạnh có gì đó không đúng, vội vàng túm lấy dây quần của mình, định thần lại: “Trời ạ! Nàng sờ lung tung kho lương thảo của ta làm gì đấy?”.

Diệp Chiêu ngẩng đầu hỏi: “Chàng không thích sao?”

Hạ Ngọc Cẩn tức giận: “Tất nhiên là không thích!”.

“Ờ...” Diệp Chiêu sờ cái kho lương thảo trong tay càng lúc càng chan chứa, lại vuốt nhẹ cửa kho, đưa ra phán đoán chính xác: “Anh em của chàng lại thích”.

Hạ Ngọc Cẩn thấy anh em không biết điều của mình, vừa thích vừa ghét lẫn lộn...

Diệp Chiêu tiếp tục dụ dỗ anh em cậu ta.

Hạ Ngọc Cẩn vội vàng ngăn lại sự mê hoặc đang dâng lên từng đợt, nghiêng răng, hạ quyết tâm, tóm lấy tay cô, thở hỗn hển, định gỡ những ngón tay ra, giọng nói dứt khoát: “Ai thích chứ?”.

Sự tiếp xúc giữa da thịt đem lại một niềm hạnh phúc ngăn ngui được an ủi.

Diệp Chiêu trên dưới cả người đều đang kêu la muốn làm cái gì đó cho đối phương vui vẻ. Cô thấy biểu hiện của con báo trắng bị ức hiếp, muốn vùng vẫy trốn thoát, bất giác sinh ra một cảm giác sáng khoái, tạm thời xóa đi sự buồn bã đang nặng nề trong lòng. Cô thấy đối phương muốn chạy trốn, sao để đối phương thoát khỏi sự khống chế dễ thế được? Liên nắm bàn tay lại, nắm chặt điểm yếu của huynh đệ, uy hiếp đe dọa: “Người vẫn còn trong tay, chàng dám trốn?! Không muốn sống nữa phải không?”.

Cho dù huynh đệ không chịu được sự mê hoặc, thông đồng với địch phản quốc, cũng là anh em tốt máu mủ của cậu ta!

Bất kỳ người đàn ông nào cũng đều không thể từ bỏ việc cứu giúp người anh em trong nhà!

“Nhẹ một chút! Cẩn thận một chút!”. Hạ Ngọc Cẩn nhớ lại cái đám ma hoa đường ở phòng luyện võ, tự biết độ cứng của người anh em không thể

bằng những người sắt được, sợ đến nổi hét to lên. Chỉ sợ tâm tư cô không tốt, mất sự kiểm soát sức mạnh, gây ra thảm kịch trong họ hàng. Vì thế không dám chạy nữa, ngoan ngoãn đứng đó, tùy ý xử lý, tuy trong lòng chịu uất ức, có cảm giác như trộm không được gà lại còn mất bát gạo.

Diệp Chiêu thấy cậu ta nghe lệnh, liền chú tâm vào chăm sóc kho lương thảo.

Hai người quần lầy nhau càng lúc càng sâu sắc.

Bên ngoài căn chòi, mưa to rơi trên mặt nước, trên sỏi, trên cành cây, phát ra những tiếng âm âm, che đi tiếng thở hổn hển của đôi nam nữ đang quần lầy nhau.

Hạ Ngọc Căn một chân quỳ bên trường kỷ, cúi người xuống, chiếc áo gấm trên thân vẫn còn gọn gàng, che đến đùi nhưng chiếc quần thì không biết đi đường nào rồi. Trong sự tung tóe của nước mưa, có hơi lạnh, chỉ có bàn tay rất vô sỉ, cứ du hành bên trong, tùy ý đụng chạm, hoặc chà sát, hoặc cào nhẹ, hoặc là trêu ghẹo, những chỗ đã trải qua, hình như bị dung nham che phủ, như bị điện chạy qua. Thật là một cảm giác sung sướng nóng ran khó mà hình dung được. Dần dần, đôi mắt đẹp của cậu ta tràn đầy tia nhìn dục vọng, hàm răng trắng găng gượng nhả nài, không ngừng run rẩy đập vào nhau, thở hổn hển, thỉnh thoảng phát ra những tiếng rên yếu ớt.

Cậu ta nói: “Nàng là đồ khốn vô sỉ! Có còn mặt mũi không vậy? Làm gì có chuyện ban ngày ban mặt quan hệ ở căn chòi chứ?”

Diệp Chiêu hôn lên môi cậu ta, hai tay đẩy nhanh tốc độ, trả lời với hành động càng không muốn mặt mũi.

Hạ Ngọc Căn: “Nàng còn thế này nữa, ta tức thật đấy!”.

Diệp Chiêu dừng động tác lại, cắn vào tai, hỏi lại: “VẬY...không làm nữa?”.

Nước trên bếp đã gần sôi, đỉnh điểm của dự vọng vẫn chưa đến, không có lối thoát cứ dồn lại ở chỗ đó, thật là khó chịu quá đi mất.

Hạ Ngọc Cẩn chịu được, nhưng người anh em của Hạ Ngọc Cẩn không chịu được, thế là cũng cố gắng thuyết phục cậu ta tạm thời bỏ thể diện đi, cùng nhau phản bội.

Hạ Ngọc Cẩn len lén quay đầu, trái phải nhìn bốn phía, chỉ sợ có kẻ tò mò đang trốn ở nơi khuất nhìn thấy cảnh ngượng ngùng này.

Diệp Chiêu vui vẻ xóa tan sự nghi ngờ của cậu ta: “Không có người đâu”.

Hạ Ngọc Cẩn do dự không yên tâm.

Diệp Chiêu: “Mưa quá to, không nghe thấy đâu”.

Hạ Ngọc Cẩn vẫn không yên tâm.

Diệp Chiêu: “Tôi không nói nữa”.

Hạ Ngọc Cẩn đập ghế “Tiếp tục!”.

Đối phó với lưu manh càng phải lưu manh hơn đối phương.

Hạ Ngọc Cẩn lao lên, kéo quần áo, phải lột sạch vợ hơn cả mình.

Nửa thân trên săn chắc phẳng lì của Diệp Chiêu, cậu ta không mấy hứng thú, bèn tìm vị trí nút thắt của dây lưng, thuận tiện kéo lỏng ra, sau đó ôm lấy đôi chân thon dài đẹp trắng nõn mà vẫn khao khát trong mộng, hôn mạnh vài cái, ôm lấy cái eo nhỏ, chỉ thấy chỗ vòng cung đó, sâu hun hút, lập tức mang theo dũng khí mạnh mẽ nhất, xâm chiếm thẳng vào đó, chuẩn bị chiếm lấy ưu thế.

Sắp đến thời khắc đi đến thắng lợi.

Trời đất bỗng nhiên chuyển đổi.

Là đại lưu manh nhớ lại lời dạy của Hải phu nhân và “sở thích” của chồng, bèn lật người một cái. Khéo léo đẩy cậu ta ngồi lên, ổn định lại hình thế, nhằm trúng vào mục tiêu, rồi dặng chân mạnh mẽ, vừa ngồi đã đến tận cùng luôn.

“Ta làm!” Hạ Ngọc Cẩn không kịp tự vệ, lại cảm thấy thất bại.

“Không tồi” Diệp Chiêu động đậy vài cái, tự nói một mình: “Quả nhiên là không đau, Hải phu nhân thật không lừa ta”.

Biết đau mà còn dũng mãnh thế, không đau thì sao?

Người vợ này một khi đã hung lên thì không phải là người.

Hạ Ngọc Cẩn thấy tương lai của mình ngày càng nguy hiểm.

Tướng quân bắt đầu dũng mãnh tấn công, sự hứng thú và lo lắng khác với lần đầu chinh phạt, trong quá trình giao chiến tiếp có cái cảm giác sung sướng khác hẳn với cảm giác công thành phá trận trước kia, khiến cô chỉ muốn nhiều hơn chút nữa, lại hơn chút nữa. Khiến tiết tấu đều đều như trống đánh đó, nhanh chóng dồn dập lên xuống. Họa tiết đẹp đẽ trên chiếc áo gấm, thấm đầy những vết nước mờ mờ. Dục vọng kìm nén một cách tự nhiên, trong cái vòng tự nhiên đang tuần hoàn, bỗng nổ tung mãnh liệt, nông sâu nhanh chậm, tiết tấu dồn dập, cô muốn dẫn đầu xâm chiếm trận địa của quân địch, nắm vững khống chế tất cả mọi thứ trên chiến trường, không cho phép bất kỳ ai chống lại sự chỉ huy và mệnh lệnh của cô.

Sự tàn bạo được kìm nén trong xương cốt đang chuẩn bị dâng lên.

Đây mới chính là bản tính đích thực mà cô cố gắng che giấu.

“Khốn kiếp! Ta muốn ở bên trên!”.

“Anh nói gì cơ? Mưa to quá, không nghe rõ”.

Sự vùng vẫy và chống lại của Hạ Ngọc Cẩn bị Diệp Chiêu lờ đi. Cậu ta cứ hò hét, hai cổ tay bị nắm rất chắc, cứ cố định ở chỗ tựa lưng của chiếc trường kỷ. Tà áo cuối cùng cũng bị bung ra, để lộ ra cái cổ đẹp trắng ngần, ở chỗ cổ họng liên tục nuốt nước bọt, cái cảm giác bị cầm tù đem lại cái cảm giác sung sướng cực độ, cùng với từng trận từng trận lẫn lộn với nhau, cũng không biết rõ bản thân mình rốt cuộc muốn cái gì nữa.

Diệp Chiêu bỗng dừng lại, thay anh ta chỉnh lại tà áo và tóc tai: “Còn muốn nữa không?”.

“Muốn! Nhanh chút nữa! Ta muốn ở bên trên!”. Chỗ kết hợp ấm áp, nhưng dục vọng của cậu ta vẫn chưa được thỏa mãn hết. Nhìn thấy đôi chân trần ở dưới áo sổng chính tề của đối phương, toàn thân trên dưới đều là từng trận từng trận dồn nén thật khó chịu, trong đầu ngoài bản năng ra không có bất kỳ cái gì khác. Lúc này, chỉ cần có thể làm cho cậu ta sung sướng, cho dù có chết cũng mặc kệ.

Diệp Chiêu quen mùi vị, liền liếm môi, kiên quyết: “Thiếp muốn ở bên trên”.

Hạ Ngọc Cẩn đau khổ vắn vắn lưng, thở hỗn hển, dùng một tia lý trí cuối cùng để khắc chế dục vọng, không trả lời.

Diệp Chiêu chuyển động, lại khẳng định: “Thiếp muốn ở bên trên”.

Người anh em ở trong tay người ta, eo bị ấn chặt xuống muốn động đậy cũng không được, Hạ Ngọc Cẩn tiến thoái lưỡng nan.

Diệp Chiêu cúi đầu xuống, để những lọn tóc đẹp để dần dần rủ xuống eo cậu ta, con mắt như đang nhìn con mồi vậy, nhắm hờ lại, liền phát ra một thứ ánh sáng xảo quyệt, cố tình rên rỉ trầm đục, liên tục dùng lời lẽ trêu ghẹo. Những người đàn ông trong quân doanh đi chơi ở lầu xanh thượng

đăng cũng có, đi chơi ở nhà chứa cũng có, nói về vấn đề quan hệ không hề cấm kỵ. Diệp Chiêu đóng giả con trai, vì để hòa nhập với mọi người, thỉnh thoảng cũng cùng mọi người nói vài câu chuyện cười về chuyện đó. Không hề kiêng kỵ, cũng không hề có giới hạn, có không ít đoạn Hạ Ngọc Cẩn còn chưa từng nghe thấy, bây giờ nghe thấy thân dưới của cậu ta càng trở nên uy mãnh, càng ham muốn, chính là vì thể diện, ra sức nhẫn nhịn.

Diệp Chiêu đẩy đẩy cậu ta, khuyên nhủ: “Đừng kiên trì nữa, ở đây chỉ có hai người chúng ta, ai trên ai dưới, quan trọng gì?”.

Hạ Ngọc Cẩn tức quát: “Nàng chả hiểu gì cả! Ta đây hận nhất bị người khác chèn ép!”.

Diệp Chiêu bối rối: “Thiếp không phải là đàn ông thực thụ, sao chèn ép được chàng chứ?”.

Hạ Ngọc Cẩn phản đối: “Không được, để người khác biết thật là mất mặt”.

Diệp Chiêu nhún vai: “Chàng không nói thì ai biết chứ? Thiếp là thông phòng của chàng, chắc không thể lòi chuyện giường chiếu của chúng ta đi nói khắp nơi chứ?”.

Hạ Ngọc Cẩn chờ ra một lúc, chần chừ nói: “Người ta sẽ đoán ra”.

Diệp Chiêu sáng khoái nói: “Thiếp nói với bọn họ, chàng ở nhà uy phong凛 liệt, dũng mãnh vô địch, ép đến nỗi đại tướng quân không ra khỏi giường là được chứ gì”.

Hạ Ngọc Cẩn: “Khốn kiếp!”.

Hai người nhìn nhau một lúc, đều cảm thấy rất buồn cười.

Bầu không khí đối địch đã vơi đi rất nhiều, hai người chỉ muốn nghỉ đến việc hành sự, không muốn tranh cãi thắng thua nữa.

Hạ Ngọc Cẩn thấy lần trước mình đã làm vợ rất không vui, bây giờ đến là để an ủi cô ấy, thỉnh thoảng nhượng bộ một chút cũng không sao. Vì thế cậu ta rất đàn ông nhin một bước, quyết định trước tiên làm xong lần này đã rồi tiếp tục nghiên cứu lần sau phản công. Diệp Chiêu nhận lệnh, vui mừng, lấy tất cả sức lực mà khi luyện võ vẫn chưa trút hết dùng đến cạn kiệt thì thôi.

Trời mưa rất to, như trút nước lên căn chòi này, che giấu đi tất cả bí mật.

Diệp Chiêu đảm bảo giữ kín miệng.

Hạ Ngọc Cẩn cuối cùng cũng nhẹ cả người, hưng phấn lại, lẩm bẩm hát rất vui vẻ.

TƯỚNG QUÂN Ở TRÊN, TA Ở DƯỚI

Quất Hoa Tán Lý
www.dtv-ebook.com

Chương 66: Thiên Tai Lũ Lụt

Mưa mang đến, không chỉ là cảnh đẹp, còn có tai họa.

Từ kinh thành đi Mạc Bắc, núi cao đường xa, cũng phải nghìn dặm. Phi ngựa nhanh cả đi cả về cũng phải mất hơn một tháng. Vận chuyển khách và hành hóa thông thường đi qua đường thủy, trước tiên tới huyện Lâm Hà ở Giang Bắc, sau đó lên xe ngựa đi về phía Bắc.

Ở nha phủ huyện Tụ Thủy, tỉnh Giang Bắc, Chương huyện lệnh mặt đầy nếp nhăn đang nằm trong lòng của tiểu thiếp thứ bảy, đang ăn nho, để a hoàn xinh đẹp bóp chân cho ông ta, đấm đấm vai, nghe cô nương Tiên Nhi xinh đẹp hát, sung sướng vạch kế hoạch cho tương lai. Ông ta làm quan phụ ở huyện thành nhỏ được hơn ba năm rồi, nhiệm kỳ cũng sắp kết thúc. Nhưng ông có phần không nỡ rời xa cái nơi núi cao cách xa Hoàng đế và là một nơi tốt tài nguyên phong phú này. May mà trong triều có người nâng đỡ, biểu chút ngân lượng, là có thể hoạt động được rồi. Nếu không lên quan được, ít nhất cũng phải điều đi huyện thành lân cận.

Đời người đắc ý rồi cũng đến lúc hết.

Rượu ngon, đồ ăn ngon, gái đẹp, tiêu diêu một đời, chả có gì mong muốn hơn thế.

Chương huyện lệnh lắc đầu cảm thán, dang tay ra kéo người đẹp vào lòng, bẹo mạnh cho một cái, khiến cô ta kêu nhẹ một tiếng, liền cười vang lên, nhưng trong đầu lại nhớ đến việc hôm qua đi núi Cổ Đà ngang qua Tụ Thủy Huyền, trọ tạm ở một nhà người quen bên trạm dịch. Nghe nói cháu

của Liễu tướng quân ở biên giới, tuổi vừa mười tám, xinh đẹp như hoa như nguyệt, còn đẹp hơn cả tiên nữ trên trời. Nghe mấy bà ở trạm dịch hầu hạ cô ta nói nhảm, nói cô nương đẹp như tiên nữ này, lại cứ muốn đến Diệu Liên am ở núi Cổ Đà xuất gia làm ni cô.

Diệu Liên am là nơi những người phụ nữ quý tộc xuất gia, đa phần là các thiếp phòng sau khi chồng chết, không được sủng ái, hoặc là khuê tú và thái thái đã từng phạm lỗi, ở đó thắp đèn đọc kinh, cứ như thế suốt cả đời.

Một người con gái còn trẻ, xinh đẹp thế, tại sao phải khổ như thế?

Thật là trời ghen với kẻ hồng nhan rồi.

Nếu không phải là cái bóng sau lưng mỹ nhân quá lớn, thực sự không thể trêu ghẹo, thì ông ta đã nhất định lấy về làm bồ tát, ngày ngày ôm lấy mà chiều chuộng. Chương huyện lệnh thèm đến rỏ cả nước dãi, chỉ hận không có cơ hội ra tay.

Bạch Thị hầu hạ ông ta là một người khôn khéo, thấy ông ta thèm khát, lập tức nói lấy lòng: “Đại gia, ông muốn lấy Liễu cô nương cũng không khó”. Chương huyện lệnh “phì” cô ta một cái, đây là vài chục năm trước vừa trúng tiến sỹ, đang ở thời kỳ đỉnh cao. Còn bây giờ đã là lão già hơn năm mươi tuổi rồi, ông ta có tự tin thế nào đi nữa thì cũng không dám nghĩ một đại mỹ nhân xinh đẹp như thế sẽ để mắt đến ông ta.

Bạch Thị cười nói: “Ông không phải còn có đứa con trai hai mươi tuổi, tướng mạo lại đẹp trai tuấn tú, tài hoa xuất chúng, vẫn chưa kết hôn sao? Cậu ấy lần trước còn trúng tú tài, với Liễu cô nương thật là một đôi tuyệt xứng. Nghĩ Liễu cô nương muốn xuất gia, cũng là bị bắt ép, nếu như được một vị lang quân tuấn tú yêu thương, thì sao không cảm động chứ?”.

“Vô si!” Chương huyện lệnh tức giận trách mắng vài câu, nhưng trong lòng lại có chút do dự, con trai ông ta tướng mạo kiệt xuất, nói năng làm việc cũng rất được lòng người khác, tính tình lại rất tốt, ngoài bình thường

chỉ thích chơi với con trai ra, thì không có khuyết điểm gì lớn lắm. Liễu cô nương không có bố mẹ, chắc là giáo dục không được tốt, chơi bời phóng đãng, đức tính cũng không tốt lắm, chắc làm mọi người ghét bỏ, nên mới để cô ta xuất gia chuộc tội. Nếu để con trai ra mặt dụ dỗ, lừa lấy về nhà, đợi thông báo hết tới mọi người, gạo đã nấu thành cơm rồi, mỹ nhân đơn độc ở một mình cô đơn trong phòng trống, làm bố chồng thỉnh thoảng đi an ủi, cũng là có lý cả thôi.

Chương huyện lệnh càng nghĩ càng đẹp, cứ như là người đẹp đã nằm trong tay vậy, vội vàng lao đến Bạch Thị trút hỏa.

Từ bên ngoài truyền tới một tiếng hét điên cuồng: “Lão gia! Không hay rồi! Không hay rồi!”.

Chương huyện lệnh tức giận, người còn đang trần như nhộng nhảy từ trên giường xuống, đẩy cửa nha đầu ra, lao ra ngoài, tức giận đạp cái tên vừa hò hét một nhát, quát mắng: “Cái gì không hay? Lão gia của người đang rất tốt đây”.

Tên nha dịch bị đá mang họ Lý, là tiểu đầu đầu trong số nha dịch, cậu ta sợ hãi, nhưng không để ý đến sự đau đớn, trên người đầy bùn đất và nước mưa, bò lên như bị mộng du vậy, quỳ trên đất, mắt đỏ hoe nói: “Lão gia! Mạc Hà vỡ đê rồi”

“Cái....cái gì?” Chương huyện lệnh sững cả người.

Tên nha dịch tiếp tục nói không ra đầu ra cuối: “Ngày nào trời cũng mưa to, nước sông Mạc Hà cứ một mực dâng lên. Mấy ngày trước khi tuần thị có báo về, nói đê có lỗ hổng. Lão gia người bận rộn trong phòng, nói không phải lo lắng, không thể vỡ đê đâu. Hôm nay đê Mạc Hà bị vỡ rồi, nước sông tràn vào, cuốn đi Thôn trang, Lý trang, Trần trang, Mạc trang, Lâm trang... Ruộng đồng đều bị ngập nước hết rồi, người....người đều bị cuốn đi rồi, chết rồi, chết hết cả rồi”.

“ Chết...chết rồi?”. Chương huyện lệnh ngồi bịch xuống đất, mặt xám như chết.

Mưa to mấy ngày liền, mùa vụ sắp gặt đều bị ngập hết.

Triều đình tuy đã hạ lệnh giảm thuế, nhưng các khoản thuế phải thu vẫn không giảm được bao nhiêu.

Huyện Tụ Thủy là con đường giao thông, vật chất cũng khá dồi dào, cũng không kìm được giá lương thực tăng lên. Những người lưu dân ở các huyện bên cạnh dần dần chuyển tới, lang thang ở trên phố, ăn mày khắp nơi, trị an có phần hơi loạn.

Nhưng, một kiểu thiên tai không thể dự đoán trước được, với một huyện gia sắp về hưu, thì có liên quan gì chứ?

Làm quan ở xa chỉ là vì tiền.

Ông ta thích thú trình tấu lên xin xỏ khắp nơi, chuẩn bị phát tài to đến nơi. Tiện thể bảo bọn nha dịch đi khắp nơi thu thuế, nhất định phải thu hết các khoản thuế còn nợ và tiền phạt. Một phần nộp quốc khố, để đạt được thành tích, phần còn lại cho vào kho riêng, để túi tiền đầy đầy một chút.

Bọn nha dịch nhịn đầy một bụng tức, đội mưa to gió lớn, lên núi xuống thôn, đi thu tiền khắp nơi.

Đất của Lý trang nằm ở vùng thấp, bị ngập rất nặng, hầu như không có tí thu hoạch gì, tất cả đều dựa vào số lương thực còn lại để qua ngày, chỉ đợi triều đình cứu trợ, làm gì còn tiền để nộp thuế đâu người? Trong thôn đâu đâu cũng tiếng khóc lóc thốn thức của đám đàn bà và con gái, nhìn thấy thế đến bọn nha dịch cũng không nhẫn tâm, nhưng ngoài mặt lại không dám thể hiện ra. Một cảnh tượng như thế, nếu là làm phật lòng huyện lệnh thái gia, lại mất bát cơm, người khóc lóc lại là vợ và con gái của bọn họ. Vì thế chi

bằng găng gượng, đi khắp nơi lật tung các thùng tủ ra, bắt gà đánh chó, tốt xấu gì cũng thu được phần lớn.

Lý lão sau ba lần bị đập nhà, đứng ở ngoài cửa chửi lớn: “Bọn mày là một lũ chó vầy đuôi với cái tên Chương vô đức đáng bị trời phạt đó! Bọn mày sinh con không có mắt! Đoạn tuyệt tử tôn! Bọn mày bị trời đánh thánh vật! Sẽ không được chết yên ổn!”.

Lý nha dịch nghe thấy tức giận vô cùng, đang định lao đến đá mấy cái, để ông ta biết điều một chút.

Bỗng nhiên dưới chân hơi hơi rung lên, một tiếng sấm vang lên, ầm ầm bên tai.

Sợ đến nỗi nhảy lùi lại hai bước, lo lắng nhìn lên trời, trong lòng lẩm bẩm: Lôi công muốn đánh thì đánh Chương vô đức, chúng tôi cũng vô tội...

Bọn huynh đệ thấy bộ dạng của ông ta như thế, đều cười ông ta nhát gan.

Bầu trời đen sì, nặng nề như một chiếc quan tài vậy.

Ông ta thấy không đúng lắm, nhìn khắp xung quanh một lượt.

Ông ta thấy nước sông Mạc Hà như một con rồng phát điên cứ một mực lao tới, trong thời gian nháy mắt, đã ngập hết ruộng đồng, ngập lên đến cả đầu gối của họ, lật ngửa cái xe bò đang để ở cửa thôn, ném con bò nặng mấy chục cân lên không trung, trong nháy mắt biến mất không để lại dấu vết gì.

“Trời ơi! Là Mạc Hà vỡ đê rồi! Mau chạy thôi!”

Nỗi sợ hãi không bờ bến cuốn lấy tất cả mọi người. Không có người nào khóc lóc, chửi rủa, trách móc, ngạo mạn. Tất cả đều định thần lại, mẹ ôm

lấy con, bố công người già, vứt hết nhà cửa, tài sản, lấy tốc độ nhanh nhất có thể, chạy như điên tới chỗ cao.

“Mẹ ơi! Đợi con với! Con chạy không nổi! Mẹ ơi!”. Đứa bé bị ngã trên đất, tiếng khóc non nớt bị lấn át trong tiếng gào tuyệt vọng, sau đó vĩnh viễn biến mất trong làn nước hung dữ. “Tướng công, anh mang con chạy đi, đừng quay đầu lại”. Người phụ nữ bị thương ở chân, gào to như điên về phía người đàn ông, đây là lời nói cuối cùng còn lại của cô trong cuộc đời này.

So với tốc độ chảy của nước, tốc độ chạy của người vẫn còn rất chậm chạp.

Ngoài một số ít may mắn, cái chết là việc sớm muộn mà thôi.

“Cứu với!”

“Cứu tôi với”

“Bố ơi! Mẹ ơi!”

Trèo lên mái nhà, mái nhà không chịu được sức đẩy của nước, mau chóng sập xuống. Trèo lên cây to, lại bị ngập nước cùng cây to. Vô số những cánh tay vẫy vùng, chìm nổi trong nước, không biết sẽ trôi đi đâu về đâu.

Trong thôn, những cô thiếu nữ xinh đẹp dễ thương, những người già chậm rãi, những trang thanh niên khỏe mạnh, họ hàng xa gần, huynh đệ, người có thù, người có thân, tất cả đã không còn quan trọng nữa, vừa lúc này còn sống sờ sờ, cười khóc chửi rủa, bây giờ đã biến thành những thi thể lạnh toát.

Ruộng đồng, nhà cửa, đường xá, cầu cống, dòng sông, tất cả đều biến thành biển nước.

Cuối cùng, tất cả những tiếng khóc tiếng hò hét đều im lìm, chỉ có những con chim bay trên trời, dang rộng đôi cánh, cứ bay vòng vòng trên trời, cất lên những tiếng hót đau xót vì mất đi cái tổ của mình.

Lý nha dịch vẫn là nhanh nhất, may mắn chạy lên trước kịp nhảy lên ngựa, bỏ lại mọi người, chạy như điện lên ngọn núi cao. Lúc con ngựa bị cuốn đi, ông ta đã đến tới vị trí cao nhất, ôm lấy cái cây cao nhất. Cứ ôm chặt lấy, nín thở, đợi sau khi nước chảy qua, nhanh chóng trèo lên cành cây chưa bị ngập, cũng coi là thoát thân. Khi dòng nước hiền hòa trở lại, ông ta vớ được một cái chậu gỗ trôi qua, mạo hiểm bơi về báo cáo.

Mười ba thôn trang đều bị ngập trắng, người chết lên tới sáu nghìn bốn trăm người, một vạn bảy nghìn người mất tích.

Riêng thành trong huyện Tụ Thủy và mấy thôn trang xung quanh, do vị trí tương đối cao, may mắn tránh được tai họa.

“Hết rồi, hết tất cả rồi...”. Chương huyện lệnh dường như già hơn hai mươi tuổi, ngồi quỳ trên đất, toàn thân run rẩy. Ôm lấy đầu, khóc lóc đến nỗi nước mắt nước mũi chảy đầy mặt. Con đê lớn của huyện Tụ Thủy do ông ta chỉ đạo sửa chữa, rút không ít tiền. Lần trước nha dịch tới báo đê lớn có vết nứt gãy, ông ta đang bận việc nịnh nọt tiểu thiếp vui lòng, không để ý. Có đâu ngờ nhất thời không giám sát, lại gây ra một đại họa khủng khiếp như thế?

Bổ sư gia vội vàng chạy tới, quan sát tình hình, nhanh chóng mở kho cứu dân, an ủi nạn dân, sau đó trở về dịch môn gặp huyện lệnh, nâng ông ta đang mềm nhũn dậy, dứt khoát nói: “Huyện lệnh gia, đừng lo lắng”.

Chương huyện lệnh dường như nhìn thấy cứu tinh liền túm lấy cậu ta, khóc lóc nói: “Ngân lượng để sửa con đê người cũng cầm, chúng ta là những con châu chấu trên cùng một sợi dây rồi, đừng ai nghĩ đến chuyện chạy”.

“Huyện lão gia, ông lo lắng không cần thiết rồi”. Bồ sư gia bình tĩnh nói: “Vạn vật trên đời này đều có giới hạn. Huyện Tụ Thủy lại nằm ở bên sông, thế đất không tốt, lại mưa liên tiếp hai tháng trời, mực nước lên cao, bất kỳ con đê nào cũng không thể chống lại trời, sao lại là vấn đề sửa chữa được chứ?”

Chương huyện lệnh nghe thế, không gào thét nữa, vỗ vỗ đầu nói: “Đúng thế! Nước ở đây lớn, đê lớn cũng không chống được. Nhưng...nhưng vết nứt...”

Bồ sư gia hỏi: “Ai biết đê có vết nứt?”

Chương huyện lệnh: “Mấy tên nha dịch đi tuần tra”

Bồ sư gia nghĩ nghĩ, lại hỏi: “Bọn nha dịch không phải đều bị nước cuốn đi, chết hết rồi sao? Chỉ còn lại cái tên Lý nha dịch đó thì dọa điên đi, kẻ điên thì hay nói năng lung tung, huyện lão gia người nên đưa cho hắn một ít ngân lượng an ủi một chút, để hắn ta ngoan ngoãn dưỡng bệnh”.

“Đều là tại cái đám nha dịch đó sợ trách nhiệm, nói lung tung, khiến cho lão gia ta đây cũng bị hồ đồ. Bọn chúng đều là lũ lười biếng ham chơi, trốn tránh công việc, lúc nào báo lên đê lớn có vết nứt chứ? Rõ ràng là hoang đường”. Thần sắc của Chương huyện lệnh dần dần khôi phục lại vẻ tự tin, tất cả mọi việc vẫn còn nằm trong lòng bàn tay. Ông ta đi lại vài bước trên công đường, bỗng nhiên nhớ ra một việc hỏi: “Tình hình ở trạm dịch thế nào rồi? Liễu mỹ...Liễu cô nương không sao chứ?”.

Bồ sư gia hơi lắc đầu: “Trạm dịch cũng ở nơi đất thấp, tất cả mọi người đều bị nước cuốn đi, e là lành ít dữ nhiều”.

Chương huyện lệnh tiếc nuối: “Đáng tiếc cho một giai nhân tuyệt sắc”.

Bồ sư gia hỏi: “Có phải báo cáo Liễu tướng quân và Diệp tướng quân không? Nghe nói Diệp tướng quân biệt hiệu là Diêm Vương sống, nếu cô ta

mà tức giận...”

Chương huyện lệnh xoa tay nói: “Hoang đường! Chuyện thăm hỏi của gia đình quan viên, sao lại đến lượt Chương huyện lệnh ta đích thân làm chứ? Ai biết ở trạm dịch có Liễu cô nương hay Dương cô nương gì đó tới chứ? Cho dù đã đến rồi, liên quan gì đến ta? Ta đường đường là chính nhân quân tử, lại đi quan tâm đến một tiểu cô nương nhà người ta sao? Huống hồ bây giờ sống không thấy người chết không thấy xác, nói không chừng bọn họ sớm đã rời đi rồi, ở huyện thành khác gặp lũ lớn, sơn tặc, thổ phỉ hay gì đó cũng có thể lắm chứ. Sao mà biết được nhất định là xảy ra chuyện ở chỗ ta chứ?”

Bổ sư gia cẩn thận hỏi: “Ý của Chương huyện lệnh là?”

Chương huyện lệnh mất kiên nhẫn hất tay nói: “Bây giờ đâu đâu cũng gặp họa, bọn nha dịch đã chết gần hết rồi, mọi việc rất bận rộn, trong lòng ta rất lo lắng, mau mau báo lên triều đình cứu trợ mới là việc quan trọng, còn những việc khác không biết gì hết. y da, cũng không biết người nhà của Hồ thừa tướng ở trong thành có bị thất kinh hay không, người đâu, chuẩn bị kiệu...”

Bổ sư gia hiểu ý, liền đi làm ngay.

Cái đạo làm quan, chính là che giấu sự thật.

TƯỚNG QUÂN Ở TRÊN, TA Ở DƯỚI

Quất Hoa Tán Lý
www.dtv-ebook.com

Chương 67: Khâm Sai Đại Thần

Bất luận là thủy họa ở Giang Bắc khủng khiếp đến thế nào, đối với người không tận mắt chứng kiến mà nói, thì cũng giống như một câu chuyện trong kịch mà thôi. Ngoài những gia đình có người thân ở vùng gặp nạn thương xót ra, phần lớn mọi người cũng chỉ cảm thán vài câu nói đen đui. Mưa to cả tháng, mùa màng thất thu, đường thủy bị gián đoạn, ngăn chặn giao thông nam bắc, vật giá ở kinh thành tăng mạnh, mới là việc liên quan thiết thân tới mọi người. Ở trong thôn rất nhiều bàn ăn xuất hiện lá rau dại và vỏ cây, những người ly hương càng lúc càng nhiều.

Dưới chân thiên tử, tình hình vẫn khá tốt, người dân ngoài việc chửi rủa những tên gian thương, còn lại những ngày bình thường cũng tạm qua được.

Còn trong nhà những quý nhân quan lại, thì vẫn ca hát nhảy múa như thường.

Người phiến não nhất, lại là vị ngồi trên ghế rồng.

Trong buổi chiều, bách quan tranh luận việc cứu nạn.

Giám quan: “Thiên tai trước mắt, trăm họ ly tán mất nhà mất cửa, việc cứu nạn không thể chậm trễ!”.

Thượng thư Bộ Hộ: “Không có tiền”.

Công bộ viên ngoại lang: “Sửa chữa đê lớn, không thể chậm trễ!”.

Thượng thư Bộ Hộ: “Không có tiền”.

Cứ người này nói một câu người kia nói một câu, ông ta phải gỡ rối. Kim loan bảo điện, cãi nhau như ngoài đường ngoài chợ vậy.

Hoàng thượng nhìn đồng tấu trình trên bàn đòi tiền cứu nạn, an trị nạn dân, thương nhân cùng nhau nâng giá, lưu manh làm loạn, rồi lại nhìn cái vẻ diêm nhiên của thượng thư Bộ Hộ: “Đòi tiền không chỉ có cái mạng này”, thấy trong lòng vô cùng rối bời, đen đui cùng cực.

Người khác làm Hoàng đế, ông ta cũng làm Hoàng đế, tổ tiên Đại Tần không biết chạy đi đâu chơi mã điếu rồi, không phù hộ gì cả.

Đầu tiên là Man Kim làm loạn, hung hãn dã man, đánh đến suýt thì mất nước. Khó khăn lắm mới đuổi được bọn chúng ra khỏi biên ải. Sau đó thì quốc khố trống rỗng đến nỗi chuột cũng không thềm ở, còn chưa kịp khôi phục lại sinh khí, thì lại tới tai họa lũ lụt. Đâu đâu cũng đòi tiền, làm cho ông ta ăn không trôi ngủ không ngon, chỉ hận không thể biến một đồng thành hai đồng để tiêu.

Được rồi, cung điện không sửa nữa, trang phục đồ trang sức của hậu cung ít đi một tí, tài chính các nơi điều chỉnh một chút, cắt một ít trong Thiết Nha Phúng của Bộ Hộ, cũng coi là để ra được chút ít cứu nạn dân.

Nhưng, sai ai đi đây?

Trước mắt là miếng thịt béo, mắt ai cũng hau háu, thi nhau trình tấu xin đi, ai cũng trung hiếu tiết nghĩa.

Hoàng thượng cũng biết tiền mình phát xuống, thông qua tầng tầng các khâu, đều tự nhiên mất đi một ít.

Ông ta có ý nghiêm khắc truy xét, nhưng từ xưa tới nay, người ta làm quan chỉ vì tiền. Năm đó thái tổ xuất thân bình hàn, căm ghét bọn tham ô

tận xương tủy, dùng cực hình lột da nhét cỏ, nhưng vẫn chỉ trị được ngọn không trị được gốc. Huống hồ bây giờ dựng nước bao năm rồi, cuộc sống yên ổn, trong đại tộc hào môn vì quan hệ thân thiết mà cấu kết làm bừa, trong triều trên dưới đều có quan bảo vệ. Có vài việc nếu không mắt nhắm mắt mở, thì ông ta đã trở thành quả nhân một nhà rồi.

Năm nay tài chính khó khăn, tiền phát ra để cứu nạn chỉ bằng một phần ba những năm trước. Bình thường cứu nạn đã không đủ, thực ra cũng chẳng đáng bao nhiêu nên ông ta nhắm mắt cho qua. Hơn nữa quan thương Giang Bắc kết bè kết đảng, cứ coi là không dám công khai đối đầu, khi làm việc lại gây cản trở người khác, thêm một chút rắc rối cũng có thể làm tức chết rồi.

Quan viên được phái đi giám sát phải tuyệt đối đáng tin, còn phải thân phận cao, không tham tiền, mới có thể chống đỡ được sự uy hiếp hoặc dùng tiền dụ dỗ của bọn quý tộc.

Trên đời này có người hoàn mỹ như thế để chọn sao?

Hoàng đế vì việc này, nghĩ đi nghĩ lại, danh sách cũng không ít, nhưng đều cảm thấy không đáng tin tưởng, suy nghĩ đến nỗi bạc mất vài sợi tóc. Khi trời sắp sáng, trong lòng rối bời, ông ta đến hậu hoa viên để giải tỏa, bỗng nghe thấy trước mặt có tiếng cười tiếng nói truyền tới. Nghe thế ông ta càng thêm chán nản, đang định đi qua trách phạt, nhưng lại nhìn thấy một người phú quý nhàn nhã, đem theo hoàng kim bích ngọc, mặc áo quần lụa gấm, khoe miệng còn có nụ cười vô lo vô Ô Ânghi, ngồi trong vườn hoa, trong tay đang cầm một miếng thịt dê, đang dụ dỗ con chó mà cậu ta yêu thương nhất lộn vòng, trông buồn cười đến nỗi cung nữ thái giám bên cạnh đều ha ha cười lớn.

Hạ Ngọc Cẩn: “Nào, lộn vòng đi, ngày nào cũng cho người ăn thịt”

“Uang uang!”

Hạ Ngọc Cẩn: “Ngoan, lăn cho đẹp, ông cho người vàng để làm một cái cầu bài”.

“Uang, uang!”

Hoàng thượng ho vài tiếng nói: “Ăn no rồi mà không có việc gì làm sao?”

“Uang, uang!”

Hạ Ngọc Cẩn vội vàng bỏ mặc con chó, mắt nhìn mũi, mũi nhìn ngực, quy cần đến đứng bên cạnh, cúi đầu xuống không dám nói nhiều.

Văn võ cả triều bận gần chết, Hoàng đế Thái tử quàng mắt thâm sì, cậu ta lại nhàn rỗi ở hậu hoa viên chơi chó?

Hoàng thượng xám mặt lại bước tới. Nhìn gần thấy làn da trắng nõn do cậu ta ngủ đầy đủ tạo nên, trong lòng càng thêm tức giận, đang định mở miệng quở trách, bỗng nhiên một ý nghĩ lóe lên. Hoàng thượng thay đổi phần lớn ý định, lại đổi bằng vẻ mặt hòa thuận thân thiết, cảm thán nói: “Gần đây việc ở Viện tuần sát không bận chứ hả? Thấy người qua ngày rất vui vẻ? Bồi dưỡng cũng không tồi, sắc mặt cũng hồng hào lên nhiều, xem ra sắp sống rồi hả? Sống với vợ vẫn rất tốt chứ hả?”

“Không bận không bận, sống với vợ rất tốt ạ”. Hạ Ngọc Cẩn ngại ngần cười ngớ ngẩn.

Mấy ngày gần đây, cậu ta ngồi ở Viện tuần sát, được các quan dưới hỗ trợ, đã từng mắng Công chúa, đánh tông thất. Để lão Đầu Dê cáo giả oai hùm, làm việc rất năng nổ, nên hội ăn chơi ở kinh thành không dám gây chuyện, bọn côn đồ không dám lộ hành. Việc trị an về bề mặt đã tốt lên nhiều, lời trách mắng bọn ngôn quan cũng ít đi nhiều.

Thành tích lớn trước mặt, có trốn để làm việc nhỏ này, cũng không đáng bị nói đến.

Tên thừa thãi này mà còn dùng được tốt thế, Hoàng thượng càng ngày càng phát hiện ra sự anh minh của mình, nhìn Hạ Ngọc Cẩn thấy cũng thuận mắt nhiều, biểu dương: “Người làm quan cũng rất có trách nhiệm, vì dân mà thực hiện nhiệm vụ của mình. Việc ổn định của giang sơn Đại Tần, cũng có một phần công lao của người. Cha của người trên trời có linh thiêng nhìn thấy người thành công thế này, trong lòng chắc cũng được an ủi phần nào”.

Hạ Ngọc Cẩn lần đầu tiên được ông ta khen, cả người cứ lơ lửng như trên mây, vui mừng sung sướng khiêm tốn nói: “Hoàng bá phụ quá khen rồi, có điều chỉ là việc dạy dỗ mấy đứa lưu manh lười biếng, cũng không coi là việc lớn gì?”.

“Lập được công lao, nên thưởng mới được”. Hoàng thượng đập đập cái quạt, hình như nhớ ra gì đó, ông ta bước gần lên hai bước, cười hì hì hỏi: “Gần đây có thiếu tiền tiêu không? Thiếu tiền nhất định phải nói với Hoàng bá phụ, Thái hậu xót xa con cháu, sợ người chịu khổ, muốn thưởng người một vạn tám nghìn ngân lượng, nhất định không được khách sáo đâu”.

Bá phụ là Hoàng đế, bà nội là Thái hậu, mẹ là Thái phi, anh là hoàng thượng, vợ là tướng quân, cả nhà thu nhập hai phần, không có sở thích tiêu hoang, không có một đồng thiệp phòng con cháu phải nuôi, Hạ Ngọc Cẩn là một người sinh ra đã được bao bọc trong mật ngọt của một gia đình phú quý, cả đời này thiếu gì thì thiếu chứ không thiếu tiền, cơ bản là không để ý đến việc thưởng tiền. Cậu ta dài mặt ra nói: “Nghe nói Giang Bắc thủy họa, quốc khố cũng không giàu có, thưởng tiền thì thôi, quyên góp vào cho nạn dân ạ. Hoàng bá phụ, người lấy bức tranh “Thượng kinh du xuân đồ” trong kho cho con mượn về nhà chơi vài ngày được không? Hoặc cho vợ con mấy ngày nghỉ, để con, người cũng hiểu...sớm sinh quý tử ạ”

“Thích bức tranh đó, tí nữa ta sẽ bảo Ngươi công công đưa cho ngươi là được”. Hoàng thượng cười càng vui hơn nữa: “Ngươi tốt xấu gì cũng là đứa cháu ruột ta yêu thương nhất, cứ mặc mãi một bộ quan phục màu xanh, đứng ở trong mấy người anh em cũng không hay lắm, không bằng thăng cho ngươi một chức quan? Tiện thể cho vợ ngươi nghỉ vài ngày, để hai người đi chơi đây đó, ngao du sơn thủy, để giải tỏa tâm trạng?”

Hạ Ngọc Cẩn vui mừng: “Thật sao?”

“Miệng vàng lời ngọc, còn có thể giả được sao?”. Hoàng thượng vuốt râu, nhân từ nhìn cậu ta, lộ ra một nụ cười hài lòng.

Dưới ánh mặt trời rạng rỡ, Hạ Ngọc Cẩn bị ông ta nhìn đến run run...

Cứ cảm thấy khuôn mặt của bá phụ hình như lại biến thành một con chồn lông vàng.

Hoàng thượng nhanh chóng trở về, viết một bức thư bổ nhiệm, đóng một cái dấu lên, đưa đi Nam Bình Quận Vương phủ, việc chọn khâm sai coi như là xong.

TƯỚNG QUÂN Ở TRÊN, TA Ở DƯỚI

Quất Hoa Tán Lý
www.dtv-ebook.com

Chương 68: Mạc Bắc Phi Ưng

Cứu nạn phải làm những gì?

“Không có gì khó cả!”. Con chồn vàng vỗ vai đứa cháu mình, nhấn mạnh ngữ điệu dặn dò: “Có điều là phải đến Bộ Hộ lấy tiền, đi đường, phát thông cáo cho nạn dân, đợi sau khi lương thực được chuyển đến, rồi giám sát việc phát lương thực. Lúc rảnh rỗi không có việc gì làm thì đi vài vòng quanh hương trấn, cùng uống trà, nói chuyện với người dân, xem xem có quan viên nào che giấu báo cáo tình hình thủy họa hay không. Cuối cùng mua ít đặc sản về nhà, bảo sư gia viết cho người một bản tấu báo cáo sự việc sau khi trở về, đồ ngọc cũng làm được”. Ông ta nói đến đây, dừng lại, hăng hăng giọng, nhấn mạnh giọng điệu nói: “Chỉ cần tiền và lương thực đến nơi đầy đủ, việc cứu trợ đã được giải quyết xong, còn những việc khác... Người thích chơi thế nào, thoải mái chơi, không cần phải quá lo lắng”.

Hạ Ngọc Cẩn từ khi sinh ra đến nay chưa bao giờ rời khỏi kinh thành, từ lâu đã khao khát về thế giới bên ngoài, bây giờ là một cơ hội hiếm có, có thể quang minh chính đại nói với mẹ để cậu ta ra ngoài chơi, làm gì có quan tâm đến việc cứu nạn là gì chứ? Vì thế gật đầu như cò mổ, vỗ ngực đảm bảo hoàn thành nhiệm vụ. Sau đó vui mừng trở về nhà, chỉ đạo người dưới đóng gói hành lý, chuẩn bị vừa kiếm tiền vừa ăn uống chơi bời.

Con chồn vàng vì không để mất nước, chọn quan viên chức vụ tương đối thấp, có kinh nghiệm cứu nạn hoặc năng lực xuất chúng để làm trợ thủ cho cậu ta, đồng thời gửi thánh chỉ và các pháp lệnh tạm thời cho các nha môn các châu huyện ở Giang Bắc, thông cáo miễn giảm thuế, lấy chỗ đủ bù chỗ

thiếu, di chuyển nạn dân, phân phát trợ cấp, khen ngợi những người cứu giúp nạn dân.

Quan viên được chọn, đối với cấp trên không đáng tin này, âm thầm kêu than.

Chỉ có một điều hay duy nhất là cậu ta không tranh công, không cần ban thưởng, không ghen tị với người hiền, chỉ cần làm mọi việc thỏa đáng, đều sẽ báo cáo như sự thật, để Hoàng thượng luận công ban thưởng.

Hoàng thượng cho Diệp Chiêu nghỉ hai tháng, lấy một lý do vô cùng hợp lý là cô ấy kết hôn đã hơn nửa năm rồi, mà cái bụng chưa thấy động tĩnh gì, về nhà bồi bổ, sớm sinh quý tử cho Nam Bình Quận Vương phủ, nhưng không cho cô vào danh sách khâm sai cứu trợ. Chỉ gọi riêng vào cung, dặn dò vài câu. Sau khi Diệp Chiêu trở về, đích thân chọn hai người hồ lang kỵ, còn đem theo hai chị em Thu Hoa, Thu Thủy, với thân phận phụ nữ đi theo, âm thầm gia nhập vào đội ngũ cứu nạn. Quê của My Nương là Giang Bắc, tính tình lại ham chơi, đã xin xỏ Diệp Chiêu khá lâu, cuối cùng cũng có được cơ hội đi hầu hạ theo đoàn.

Hạ Ngọc Cẩn chế giễu: “Trên đời này làm gì có chuyện khâm sai đưa vợ đi xuất hành chứ? Hoàng bá phụ rốt cuộc nghĩ gì không biết?”

Diệp Chiêu chọn lựa trong kho binh khí, lựa chọn những vũ khí khi xuất hành, nghe thấy cậu ta cảm thán, không thèm để ý liền trả lời: “Hoàng thượng nói, làm gì có chuyện võ quan đi cứu nạn? Dù sao ở ngoài anh phong lưu, xuất hành mang theo vợ thì sao chứ? Thái hậu nói thời kỳ đẹp để phải trân trọng, tranh thủ khi về để người đợi ôm chặt”.

Hạ Ngọc Cẩn phun bọt phì phì.

Diệp Chiêu tiện tay tung chiếc rìu tuyên hoa nặng hơn năm mươi cân quay vài vòng trong không trung, sau đó nhẹ nhàng bắt lấy, khiến cho mấy đứa a hoàn bên cạnh vỗ tay tán thưởng.

Hạ Ngọc Căn thấy áp lực trên vai mình thật lớn...

Tối mày tối mặt chuẩn bị mất hai ngày, từ chẵn bông đến ấm trà, đồ đạc chất đầy năm xe lớn, lại thêm quan viên, nô bộc và hộ vệ đi cùng tổng cộng ba trăm người, tạo thành một đội ngũ mạnh mẽ hùng dũng khởi hành lên đường cứu nạn, ngựa không dừng bước, đi cả ngày lẫn đêm, tiến thẳng về Giang Bắc.

Đông Hạ, một thảo nguyên lớn HỒ Ânhi Đặc Tư, bên hồ Bối Nhĩ, có những căn lều của mục dân và nuôi bò không có giới hạn, tầng tầng mây ngũ sắc, phản chiếu xuống mặt hồ xanh như ngọc, tạo thành một cảnh sắc tuyệt đẹp, thanh khiết như tiên nữ giáng trần vậy.

Bỗng nhiên, một tiếng hổ gầm vang tới tận trời xanh, làm rung động bầu trời trên thảo nguyên, lâu lâu mà không tan mất, làm những con cừu sợ hãi, những đàn bò khiếp sợ. Một bên căn lều lớn đỉnh vàng, trong chiếc lồng thú bằng sắt đúc thành, có một con mãnh hổ tuyệt đẹp thân hình to lớn đang cong lưng lên, nhe ra những cái răng nanh nhọn hoắt, hai mắt như lửa đầy căm hờn phẫn nộ, nhìn trừng trừng vào người đàn ông cao lớn tay không đang đứng ở trong lồng.

Rất nhiều đứa trẻ mặc quần áo rách rưới đang vây quanh bên ngoài chiếc lồng, hào hứng hồi hộp nhìn mọi diễn biến trong lồng, những bàn tay nhỏ nắm chặt lại thành những nắm đấm, hò hét.

“Hoàng tử Y Nặc! Đánh bại con súc sinh đi!”

“Hoàng tử! Mạnh nữa đi!”.

“Dũng sĩ của Đông Hạ chúng ta! Không thể thua hổ được!”.

“Được lắm! Nhìn ta đây!”. Trên khuôn mặt ngăm đen của Hoàng tử Y Nặc xuất hiện một nụ cười rạng rỡ. Anh ta cởi áo trên ra, nhét hai tay áo vào thắt lưng, để lộ ra phần thân trên có những cơ bắp rắn chắc như gang

luyện thép đúc vậy, móc móc ngón tay về phía con hổ, tiếp tục trêu chọc sự phần nộ của nó: “Nghịch chủng! Tới đây đi!”.

Con hổ ẩn thấp mình xuống, gầm lên một tiếng, rồi lại lao lên, sức mạnh toàn thân mấy ngàn cân đều tập trung trên móng vuốt của nó, hướng thẳng về vai của Y Nặc, muốn đẩy anh ta xuống đất, rồi tiến hành cắn xé.

Hoàng tử Y Nặc hét to một tiếng, tóm lấy hai vuốt trước của con hổ, rồi dùng hết sức mạnh với nó.

Một người một hổ lặc lư một lúc, cuối cùng lại là con hổ dần dần xuống sức, liên tiếp lùi lại, nó vội vàng lấy chân sau nhảy lên, tức giận giẫm lên đối phương. “Được lắm!”. Hoàng tử Y Nặc bỗng nhiên dùng chiêu nhào lộn, lật người tóm chặt con mãnh hổ vác lên, rồi nhấc cao lên, sau đó ném mạnh xuống đất, đập mạnh vào thành lồng.

Con hổ bị đập mạnh đến nỗi đầu say mắt mờ, đứng dậy lảo đảo vài bước, rồi ngã xuống góc lồng, thở hổn hển, không bao giờ đứng dậy được nữa.

“Hay lắm!”.

Bọn trẻ con vỗ tay tán thưởng, trong những đôi mắt trong veo như thủy tinh đó đều ánh lên sự sùng bái.

Có một đứa trẻ to gan tiến gần cái lồng chui qua cái lỗ, chạy đến bên con hổ, anh dũng vô song đập vào nó mấy nhát.

“Cháu hãy còn bé”. Hoàng tử Y Nặc tóm lấy cổ áo đứa bé, túm chặt đặt lên vai, cười lớn nói: “Muốn đánh hổ còn phải đợi vài năm nữa”.

Mắt đứa bé đỏ lựng, không phục nói: “Chú đừng coi thường người khác! Cháu cũng là dũng sĩ Đông Hạ!”

“Phải rồi”. Hoàng tử Y Nặc cười càng lớn hơn, đặt đứa bé xuống, xoa đầu nói: “Các cháu đều là những tiểu dũng sĩ anh dũng nhất”. mấy đứa bé ngượng ngùng cúi đầu xuống, rồi quay người chạy mất.

Thị vệ nhanh chóng bước tới, thì thầm bên tai anh ta: “Hoàng tử, chim đưa thư ở phía Nam truyền tin tới”.

Hoàng tử Y Nặc mặc lại áo, hò đuổi lũ trẻ, bước vào căn lều đỉnh vàng.

Không lâu sau, có một người Trung Nguyên gầy nhỏ, tướng mạo bình thường, mặc một bộ trang phục mộc dân, cúi đầu thấp, bước vào trong, từ trong áo rút ra một tấm lụa trắng mỏng nhỏ và dài, bên trên viết những dòng chữ rất nhỏ: “Giang Bắc thủy hoạn, lương thảo không đủ, quốc khố trống rỗng, Nam Bình Quận Vương vâng mệnh đi cứu nạn, cơ hội hiếm có. Đợi sau khi trong nước đại loạn, mong Hoàng tử trong ứng ngoài hợp, tấn công Gia Hưng quan, đoạt mười tám châu ở Hắc Sơn”.

Các tướng Đông Hạ mong muốn thực hiện ngay, chỉ hận một điều là không thể lập tức đem quân xuống phía Nam, đánh thẳng vào kinh thành, chiếm đoạt giang sơn.

Chỉ có Hoàng tử Y Nặc trầm tư không nói.

Mặt thám tử Trung Nguyên tới lại nói: “Chúa thượng nói, mọi sự đã xong chỉ thiếu gió đông”.

Hoàng tử Y Nặc nhẹ lắc đầu: “Thời cơ vẫn chưa tới”.

Đại tướng quân Đông Hạ Thiếp Mộc Tư hỏi dồn: “Còn thiếu gì nữa?”.

Hoàng tử Đông Hạ từ từ vò dải lụa trắng thành một đống. Trước mắt anh ta lại xuất hiện một dũng sĩ trẻ trung khoác áo giáp bạc cười bạch mã, cương quyết dứt khoát, dũng cảm vô cùng, dưới bầu trời đỏ rực thúc ngựa lao tới. Nhưng trong nháy mắt, màu sắc rực rỡ của trời đất đều bị cô ta cướp

mất. Cô ta còn đẹp hơn cả hoa sen trên núi tuyết, còn chói sáng hơn những ngôi sao trên thảo nguyên, khiến anh ta không thể nhìn đi chỗ khác, quên mất hành động, cho đến khi bị một cây thương dài đâm bị thương ở vai, mới tỉnh ngộ từ trong mộng lại, lùi về thoát thân.

Cả đời cả kiếp này không thể quên được.

Gặp nhau một buổi chiều, là kẻ thù của nhau cả kiếp.

Muốn gặp lại, gặp lại rồi sao chứ?

Không bằng không gặp.

Rất nhiều năm sau, mới biết hóa ra cô ấy là con gái.

Đấu rượu trăm trận, say khướt một trận, bóp vỡ chén vàng, trong lòng có nỗi niềm xót xa không thể nói thành lời.

Một người con gái dũng cảm nhất thiên hạ.

Một người con gái đặc biệt nhất thiên hạ.

Người con gái duy nhất có thể kề vai cùng anh ta trong cuộc đời này.

Chư thần trên trời, tại sao lại để cô ấy sinh ra ở đất nước của con cừu nhỏ đó chứ? Lại lấy con cừu nhỏ đó làm bạn đời chứ?

Nếu để cô ấy cười ngửa tự do phi như bay trên đất đai của Đông Hạ, anh ta tặng dao vàng cho cô, mượn rượu nói thay ý của mình, sống với nhau hạnh phúc cả đời.

Đáng tiếc, thật là đáng tiếc...

Thần linh để con sói cái hung hãn danh tiếng đầy mình trở thành bức tường kiên cố nhất bảo vệ Đại Tần.

Chỉ cần là chướng ngại vật ngăn cản bước chân tiến lên của Đông Hạ, bất luận là gì, đều phải bị phá tan thành trăm mảnh.

Hoàng tử Y Nặc hít sâu một hơi, kiên định nói: “Muốn đoạt Đại Tần, trước tiên phải tiêu diệt Diệp Chiêu”.

TƯỚNG QUÂN Ở TRÊN, TA Ở DƯỚI

Quất Hoa Tán Lý
www.dtv-ebook.com

Chương 69: Mệnh Phạm Hoa Đào

Trước khi xuất hành, con chồn vàng đã dặn dò kỹ lưỡng, trên đường không được tùy tiện gây rắc rối, trạm dịch đơn giản không cầu kỳ, đừng gây thêm phiền hà cho quan phủ địa phương, có thể ở một nhà trọ thoải mái là được.

Sau khi xuất phát năm ngày, đội ngũ đi trước đã đến Giang Nam, Hạ Ngọc Cẩn dần dần định thần lại.

Xuất xứ Giang Bắc, con chồn vàng đến một đồng lộ phí cũng không đưa.

Cậu ta không những phải làm việc, tất cả chi tiêu còn do mình móc tiền ra, thậm chí còn bao mấy người tùy tùng và thị vệ ăn uống ở đi nữa?

Hạ Ngọc Cẩn vô cùng phẫn nộ: “Thật quá đáng ghét!”.

My Nương sợ đến nỗi tay cầm đũa run run, miếng thịt kho tàu gấp cho Diệp Chiêu rơi trên bàn, cô ta len lén nhìn sắc mặt khó coi của Hạ Ngọc Cẩn, vội vàng lấy công chuộc tội, lại gấp một miếng thịt to đặt vào bát cậu ta.

Hạ Ngọc Cẩn tức giận nói: “Hoàng bá phụ không đưa ta tiền làm án!”

Thu Hoa tự nhiên và cớm vào mồm: “Quốc khổ khó khăn, không có cách nào khác, cái món cá rán chua thật ngon”.

Thu Thủy cười hì hì xấn tay áo lên, gấp cho tướng quân một miếng cá rán chua, chậm rãi nói: “Nam Bình Quận Vương đạo đức và hành động đều cao

thượng, toàn Đại Tần này lấy bổng lộc ra làm việc chỉ có một mình người”.

Diệp Chiêu lại gấp miếng cá trong bát ra cho Hạ Ngọc Cẩn.

Hạ Ngọc Cẩn vẫn cứ lăm bằm chửi rủa trong bụng, lại không dám về tìm con chồn lông vàng đòi tiền, đành phải nuốt cục tức vào trong bụng, hai mắt lại lướt nhanh, nhìn khắp bốn phía xem “phong cảnh”, bù đắp cho cái tâm can cậu ta đang bị tổn thương.

Từ xưa Giang Nam mỹ nữ nhiều.

Tuy không bằng quốc sắc thiên hương xinh đẹp như ở kinh thành, nhưng lại dịu dàng như nước từ khi sinh ra.

Cậu ta nhìn quen những người đẹp đài các cao quý, lại nhìn những mỹ nhân thôn dã, vô dùng hứng thú.

Bà chủ quán rượu bên cạnh nhà trọ hình thể nhỏ bé, khuôn mặt như hoa phù dung, lúc rót rượu để lộ ra một bàn tay ngọc ngà như củ sen vậy, bên trên còn đeo hai chiếc vòng bạc nhỏ xinh, thật khiến người khác hận vì không thể sờ vài cái. Bà chủ này thuộc dạng người đẹp cấp trung bình. Còn tiểu cô nương bán hoa lông mày thanh mảnh, eo nhỏ mỏng to, bước đi lắc bên này lắc bên kia, bông hoa đào trên chiếc trâm bạc nhỏ trên đầu nhẹ nhàng đưa, thật là một phong thái tao nhã làm say động lòng người, thuộc loại người đẹp cấp trung trở lên. Một quả phụ vừa đi qua, bộ ngực nảy nở, dung mạo xinh đẹp và quyến rũ, một cảm giác khó mà nói ra, cấp trung....

Hạ Ngọc Cẩn vừa chuyên tâm chăm chú quan sát, vừa âm thầm đánh giá cấp độ người đẹp ở trong đầu.

“Ô... không viết thơ tình không viết từ, một chiếc khăn tay gửi tâm tri, tâm tri nhận rồi lật ngược lại xem, ngang cũng thế mà dọc cũng thế, tấm tâm tình này có ai biết không?”. Một tiếng hát sơn ca trong và sáng truyền tới, giọng ca mềm mại, âm vang bay bổng.

Trong cảnh đẹp của buổi hoàng hôn, có vài con thuyền nhỏ trôi qua bên cửa sổ, có một vài thiếu nữ hái sen đang đứng trên thuyền, đang trêu đùa chọc ghẹo, bộ trang phục nghèo khó nhưng không che được khuôn mặt thanh xuân diễm lệ, người thiếu nữ đang hát lại càng xuất chúng hơn, mắt hạnh đưa tình, răng trắng như tuyết, tóc bồng như mây, một bên tóc mai đang cài một bông hoa lê, mặc một chiếc váy vải thô màu xanh cũ kỹ đơn giản, gọn gàng để lộ ra một vòng eo nhỏ, một thân hình dong dỏng, làm cho những người con trai bên sông đều quay đầu nhìn lại.

Hạ Ngọc Cẩn nhìn đờ cả người, chỉ hận một điều không thể huýt vài tiếng sáo để trêu trọc tiểu mỹ nhân.

My Nương đẩy đẩy nhẹ cậu ta: “Quận Vương gia... Tướng quân đang nhìn...”.

Hạ Ngọc Cẩn nhớ ra vợ đang ở bên cạnh, giật mình một chút, thấy mình không đúng, vội vàng thu lại cái nhìn phong lưu, chỉnh đốn lại thái độ, điều chỉnh lại biểu hiện trên mặt mình thành một chính nhân quân tử, sau đó dịu dàng nhìn vợ, muốn lặp lại mấy câu nghiêm chỉnh.

Cậu ta không nhìn sang còn đỡ, nhìn lần này, suýt nữa thì tức điên lên.

Trời ạ! Vợ cậu ta cũng đang nhìn người đẹp còn chuyên tâm chăm chú hơn cả cậu ta! Thật là háo sắc! Mắt sắp như dán chặt vào cơ thể tiểu cô nương nhà người ta!

Hạ Ngọc Cẩn thua người nhưng không thua vợ, tiếp tục nhìn trân trối vào tiểu mỹ nhân đó.

Chuông gió ở ngoài cửa bị gió thổi kêu lên, một chiếc xe ngựa màu xanh từ từ dừng lại bên đường, có một người đàn ông ăn mặc sang trọng, tướng mạo anh tuấn đem theo một người tùy tùng ưu tú, dưới sự đồng hành của hộ vệ, bước vào quán, hơi cau mày, mỉm cười nói với mấy người tùy tùng: “Cửa hiệu trên núi, chỉ thế này thôi”. Tiểu nhị của cửa hàng vội vàng chạy

ra cửa, lau mồ hôi trên trán, ngại ngùng giải thích với bọn họ: “Quan khách, thật ngại quá, hôm nay cửa hàng đã được một đại gia ở kinh thành bao hết rồi ạ”.

Tùy tùng tức giận: “Rốt cuộc là ai? Thế to quá nhỉ? Chương thiếu gia chúng ta...”

Chương thiếu gia ngăn sự vô lễ của cậu ta lại.

Tiểu nhị cười cười nói: “Nghe nói là thương nhân đi Giang Bắc cứu nạn, rất hào phóng, còn mang theo rất nhiều xe ngựa, đừng nói quán này, đến cả quán cơm bên cạnh và quán cơm bên cạnh đều được bao hết rồi. Muốn ăn cơm phải đợi, hoặc mấy vị đi đến quán nhỏ ăn tạm bát canh vậy?”.

Chỉ lỗ mồm nói mình là Quận Vương, những người dân thường chưa bao giờ nhìn thấy thế giới đều sợ đến nỗi đến câu nói cũng không nói hoàn chỉnh, các quan địa phương cũng thi nhau tới vẫy đuôi. Hạ Ngọc Cẩn không đủ kiên nhẫn đi chào hỏi các quan viên, mới qua hai huyện, đều bị bám riết rất phiền nhiễu, bèn suy nghĩ để tránh sự chú ý xung quanh, việc trừ hại cho dân thật uy phong, liền giấu thân phận, thay đổi quần áo.

Vì cậu ta thường lang thang trong chợ, diễn kịch lừa người cái gì cũng tinh thông, lại không có cái tướng hoàng gia, giả dạng thành một đại thương nhân đi Giang Bắc cứu trợ, lời nói trang phục không hề có chút sơ hở nào. Diệp Chiêu thấy cậu ta như thế, liền thuận theo, nên để thị vệ giả dạng thành hộ vệ, để quan viên tùy tùng giả dạng thành quản việc, xa phu và nô bộc thì vẫn thế, trong xe ngoài đồ vật riêng của Hạ Ngọc Cẩn, còn có ba mươi xe lương thực đi Giang Bắc cứu trợ. Lấy mắt thường mà nhìn, cũng khó mà biết được chân tướng.

“Thiếu gia của chúng ta là xuất thân cao quý, nếu không phải trên đường bánh xe bị hỏng, làm mất thời gian, thì làm gì thêm vào cái quán rách nhà

người chứ?!” . Tùỵ tủng bên ngoài thấy thương nhn, chiếm nhiều nơi thế, trong lòng không chịu, vẫn muốn tranh luận.

Chương thiếu gia thở dài một cái, chậm rãi hất cái quạt, cười nói: “Thôi vậy, ở đây không phải Giang Bắc, phải thân thiện, đừng tranh cãi, chúng ta đi thôi”.

Bọn tủng tủng bĩu bĩu môi, không cam tâm lắm bầm: “Nếu ở đây là Giang Bắc, nhất định phải đánh chết tên cầu nô tài này...”.

Hạ Ngọc Cẩn nghe thấy tiếng cãi nhau ngoài cửa, tò mò nhìn qua, ánh mắt vừa đúng lúc nhìn vào Chương thiếu gia, thấy người con trai trẻ tuổi bình thường gia cảnh khá tốt, tướng mạo khỏe khoắn, khí chất nho nhã, nhưng không khiến người khác ghét, nhưng cái bọn tủng tủng thô lỗ bên cạnh lại tức đến nổi mặt đỏ gay gắt. Cậu ta biết mình bao hết quán cơm hại người ta không có cơm ăn đói bụng, trong lòng cũng có chút ngại ngần, liền cười với bọn họ một chút, rồi quay đầu đi.

Mỹ nhân vừa cười hoa đào bùng nở.

Chiếc quạt trong tay Chương thiếu gia rơi xuống đất, đờ đẫn nhìn cậu ta. Nhìn theo chiếc áo trắng rộng che đi một thân hình dong dỏng, ở eo lại mang một miếng lục ngọc bội, gió thổi nhẹ qua, những sợi tóc xõa tung hơi hơi bay lên, lướt qua làn da căng mịn động cái có thể vỡ mất, lướt qua ngũ quan xinh đẹp sắc nét, dưới đôi lông mi dài là đôi mắt còn sáng hơn cả sao trời, hình như đang cười, hơi cong cong, mặt hồ rộng và xanh ngoài cửa sổ, hoa sen đầy hồ, khiến tất cả những mỹ nhân mà trước đây cậu ta từng gặp đều biến thành cát bụi trên đất hết.

Sóng nước mùa thu đầy tình chỉ trong cái quay đầu nháy mắt, lại làm cho trái tim người khác đập loạn nhịp.

Chỉ là không biết...

Chương thiếu gia bước nhanh lên theo, bước đến bên Hạ Ngọc Cẩn, kìm nén tâm tư đang trào lên sôi sục, nở một nụ ôn hòa nhất, thấp giọng khẩn cầu: “Tại hạ họ Chương, là tú tài, vị huynh đài này, không biết nên xưng hô thế nào?”.

Hạ Ngọc Cẩn nghĩ nghĩ, đáp lễ nói: “Họ Ngọc”.

Chương thiếu gia: “Ngọc công tử, chủ tớ chúng tôi không kịp giờ cơm, ở đây lại không có quán cơm ngon nào có thể ăn được, bụng đói, thực sự rất khổ sở. Không biết có tiện, kết một tình bạn, để chúng tôi ngồi xuống bàn bên cạnh được không?”.

Chỉ cần nể mặt một chút, Hạ Ngọc Cẩn là một người rất dễ nói chuyện, cậu ta thấy đối phương nhẹ nhàng cầu khẩn, bèn gỡ xuống cái tâm thái của người thương nhân, mỉm cười, chấp tay khách sáo vài câu, sau đó chỉ vào chiếc bàn duy nhất vẫn chưa ngồi kín, mời chủ tớ bọn họ đi ra đấy.

Chương thiếu gia thấy nụ cười của cậu ta lập tức tim đập loạn nhịp, dường như quên mất đất Bắc trời Nam, lại không dám để lộ ra sự sơ hở, vội vàng ngồi xuống bên cạnh, liếc mắt, cẩn thận quan sát.

Bên cạnh Ngọc công tử là một tiểu nương tử cài vàng đeo bạc, diện mạo như hoa như nguyệt, hình như là phu nhân hay thiếp phòng của cậu ta, đang ngoan ngoãn có ý lấy lòng cậu ta, nhưng lại bị hất ra vô cùng căm ghét. Còn hai người mắt to lông mày rậm, nhiều nhất chỉ có thể hình dung là nha đầu, cậu ta không thèm nhìn một tí nào. Nhưng lại chuyên tâm chăm chú bám lấy “người con trai” lạnh lùng anh tuấn bên cạnh, liên mồm nói chuyện, không khí ấm áp, cuối cùng còn...còn len lén nắm lấy tay “người con trai”, bẹo mạnh hai cái, nói nhỏ: “Tối nay nàng nhẹ tay với ta thôi nhé”.

“Người con trai” nhẹ nhàng gật gật đầu: “Ờ”.

Hóa ra Ngọc công tử này cũng là người đồng tính!

Chương thiếu gia vui mừng, chỉ hận một điều không thể dụ dỗ đến cùng, nhanh chóng thân thiết.

TƯỚNG QUÂN Ở TRÊN, TA Ở DƯỚI

Quất Hoa Tán Lý
www.dtv-ebook.com

Chương 70: Đồng Hành Cùng Chồng

Đi liên tiếp mấy ngày đường, bọn thị vệ và nô bộc đều rất mỏi mệt, đến Hạ Ngọc Cẩn ngày nào cũng trèo lên xe nằm ngủ, mông cũng đau đến nỗi không gượng được, vì thế quyết định nghỉ ngơi một đêm ở thị trấn nhỏ bé Giang Nam đẹp đẽ này, chỉnh đốn lại đội ngũ, đợi sáng sớm hôm sau lại tiếp tục xuất phát.

Đội ngũ gần ba trăm người quá là nhiều, chỗ ở của phần lớn người tùy tùng đều là tự dựng lều trại để ngủ, đồng thời thay nhau canh giữ lương thực. Chỉ Hạ Ngọc Cẩn nhớ mùi vị giường chiếu, đem theo vợ, thông phòng, quan viên, vài người tùy tùng theo bên đến trọ ở quán trọ duy nhất trong thị trấn này.

Chương thiếu gia nghe ngóng được tình hình, ra tay trước để chiếm ưu thế, lập tức sai người đến quán trọ, nhét tiền cho tiểu nhị để xác nhận phòng của Ngọc công tử, sau đó viện lấy lý do, chả tiền gấp mười lần, đổi phòng với người thương nhân bán lụa ở cạnh phòng cậu ta.

Tấm vách tường mỏng manh, vọng tới tiếng bước chân nhẹ nhẹ.

Chương thiếu gia biết là Ngọc công tử và “người con trai” của cậu ta đã về phòng, nhanh chóng lật đệm giường mấy cái, dán tai vào vách tường, chăm chú nghe trộm.

“Khốn kiếp!”. Ngọc công tử đang kêu nhỏ, âm thanh vừa từ chối vừa ngênh đón thật là hấp dẫn người khác: “Không phải ở chỗ xương búa sao? Động vào chỗ nào đấy?”.

Không biết là bàn hay ghế bị xô đổ, ngã xuống trên đất, kêu rầm một tiếng, sau đó yên tĩnh một lúc.

“Người con trai” trêu chọc nói: “Ở đây?”.

Ngọc công tử chửi lên một tiếng: “Vô sỉ!”.

“Người con trai” cười nói: “Lần đầu tiên chàng phát hiện ra thiếp vô sỉ?”.

Ngọc công tử hưng phấn: “Ông đây thích cái vô sỉ của người! Tới đây!”.

Tiếp theo là tiếng vật nặng ngã lên giường, âm thanh những vật nhỏ rơi xuống đất.

Ngọc công tử: “Này! Nàng lại muốn ở trên! Lần nào cũng thế, nể mặt một chút được không hả?! Để tôi lên một lần đi!”.

“Người con trai” lỗ mãng ngắt lời: “Nói nhiều! Đi đường mệt mỏi, anh còn muốn lãng phí sức lực sao? Muốn ngày mai dậy không nổi để mọi người cười chê sao? Cái việc này để tôi làm được rồi”.

“Chậm một chút, nàng là đồ khốn, không biết ta đang tê nhức xương cốt sao?” Ngọc công tử hình như không thể gắng gượng được, thở nhẹ một tiếng, nhẹ nhàng cầu xin.

“Gần đây luyện tập không đủ, một chút thế mà cũng không chịu được sao?” Nhưng đối phương lại càng tăng tốc độ lên. “Lần trước ở thư phòng không phải càng kích thích sao?”.

Ngọc công tử: “Nàng im mồm!”

Tiếng thở kiềm chế đục vọng vọng tới, mang theo cái bản năng nguyên thủy nhất của loài người, xuân sắc vô bờ. “Người con trai” của Ngọc công tử rất nghe lời im mồm lại, hình như không chịu thương hoa tiếc ngọc

chuyên tâm làm công việc khắc khổ, chỉ còn lại tiếng thở và tiếng rên nhẹ của Ngọc công tử, còn có tiếng lắc lư mạnh mẽ của chiếc giường.

...

Ngọc công tử thật là một con thú cưng.

Chương thiếu gia ra sức lắng nghe, cố gắng lắng nghe, hình như đã nhìn thấy cảnh tượng quan hệ ở bên kia bức tường, nghe thấy tiếng va mạnh mẽ của hai cơ thể quấn lấy nhau. Cảm thấy cả người cũng bùng lên lửa tình, vội vàng gọi tên tùy tùng anh tuấn lên để trút giận, trong đầu cậu ta đều nghĩ đến hình ảnh của Ngọc công tử, điên tiết dùng lực, làm việc không hề thương hoa tiếc ngọc, làm cho đến khi tên tùy tùng khóc lóc, liên tiếp van xin tha cho.

“Bảo người không nghe lời! Bảo người là bùng phát ngọn lửa trong ông mà!”.

“Thiếu gia! Tôi không dám nữa!”.

“Không có giáo dục!”.

“Thiếu gia, đau lắm! Tha cho tôi đi!”.

...

Hạ Ngọc Căn tò mò: “Này này, phòng bên khóc thảm như thế, anh ta đang đánh người hả?”.

Diệp Chiêu không để ý: “Chắc thế”.

Hạ Ngọc Căn gật đầu rất chuyên nghiệp: “Tên nô tài hỗn láo thật không được dạy dỗ. Tránh để nô tài lừa chủ”.

Diệp Chiêu lơ là thêm vào: “Những tên không thật thà đánh cho vài trận là thật thà ngay”.

Qua một lúc không biết bao lâu, đêm thâu tĩnh mịch, hai người cũng không nói gì nữa.

Hôm sau, chim hót líu lo, Hạ Ngọc Cẩn thần khí sáng khoái bước ra khỏi cửa, vươn vai vài cái, nhớ lại cảm giác trên giường tươi mới kích thích tối qua, rất là đắc ý, tâm trạng cũng vui vẻ lên nhiều.

“Chào buổi sáng”. Chương thiếu gia đẩy cửa phòng, trên mặt vẫn nở nụ cười nhàn nhạt như thế, ôn hòa hỏi han: “Các vị chờ nhiều lương thực như thế, là muốn đi Giang Bắc phải không?”

Hạ Ngọc Cẩn rất thích kết bạn, chưa bao giờ ghét nói chuyện với người lạ, liền cười hì hì thuận mồm trả lời: “Đúng thế, bố tôi nói bây giờ vận chuyển lương thực đi Giang Bắc có lợi có thể tính toán được, để tôi đừng có ngày nào cũng ở nhà chơi bời, ra ngoài trải nghiệm một phen”. Nói đến đây, cậu ta hơi trầm lại, làu bàu nói tiếp: “Chuyến làm ăn này, kiếm được thì coi như của ông ấy, còn lỗ...chắc là trừ vào tiền tiêu vặt của tôi...Con hồ ly già đó thật không ra gì cả, rõ ràng biết đây là lần đầu tiên tôi ra ngoài làm ăn, mà còn dă man như thế!”.

Chương thiếu gia nhìn khuôn mặt ăn chơi không hiểu thế sự, càng nhìn càng thích thú, liền ha ha cười lớn: “Bây giờ Giang Bắc giá lương thực tăng cao, một ngày mà lên tới ba lần, đã lên gấp mười lần rồi, anh chỉ việc vận chuyển lương thực bình an đến nơi, bán thẳng cho người buôn bán lương thực, chắc chắn là món hời lớn không thể lỗ được đâu”. Hạ Ngọc Cẩn nghe thấy ẩn ý trong lời nói, bối rối hỏi: “Bình an đến nơi? Trừ phi trên đường không bình an?”.

Chương thiếu gia giải thích: “Sau khi lũ lụt, đều có bọn lưu khấu làm loạn, đâu đâu cũng đi cướp bóc tiền bạc lương thực, một khi gặp phải, nói

không chừng phải giao cả cái mạng nữa chứ. Tôi vốn dĩ đi học ở thư viện Tùng Sơn, chờ đợi kỳ thi hai năm sau, tuy cha làm huyện lệnh huyện Tụ Thủy ở Giang Bắc, ở đó bị ảnh hưởng rất nặng nề, rất nguy hiểm, rất nhiều người chạy thoát, cũng không biết triều đình lúc nào sai người đi cứu nạn. Nhân bây giờ còn chưa đại loạn, ông ấy gọi tôi nhanh chóng trở về đón người nhà đi, còn bản thân mình ở lại cố thủ”.

Hạ Ngọc Cẩn gật đầu: “Nói như thế, Chương huyện lệnh là một người quan tốt?”.

Chương thiếu gia thấy nhắc đến cha mình, trong lòng có phần tự hào, mỉm cười gật đầu nói: “Sự cố gắng của ông ấy đã được bên trên biết tới, vốn dĩ định phong chức, đáng tiếc trời không theo lòng người, trước khi rời nhiệm còn xảy ra lũ lụt lớn thế, ông ấy đang lo sắp điên mất”.

Chương huyện lệnh là một người quan tốt?

Hạ Ngọc Cẩn nhớ ra huyện Tụ Thủy trên danh sách chịu ảnh hưởng nặng nề nhất, liền có cảm tình, an ủi nói: “Mạc Hà thường xuyên có nước lớn, tuy lần này hung dữ rất hiếm thấy, nhưng rốt cục thì vẫn là thiên tai, không phải sự sơ xuất của con người. Chỉ cần Chương huyện lệnh cẩn thận giám sát tình hình lũ lụt, giải quyết thỏa đáng, bên trên biết đến, nói không chừng còn được thăng mấy cấp quan nữa.”

“Đa tạ lời vàng của anh”. Chương thiếu gia chấp tay cảm tạ: “Thực ra tôi cũng có một khẩn cầu”.

Hạ Ngọc Cẩn hào sảng nói: “Nói đi!”.

Chương thiếu gia nói: “Anh phải đi Giang Bắc làm ăn, tôi cũng muốn về huyện Tụ Thủy, lo lắng trên đường không bình yên lắm, luôn luôn lo sợ nơm nớp, thấy đội ngũ người xe ngựa của anh hùng mạnh như thế, mong muốn đi theo cùng, để có cái yên tâm”.

Hạ Ngọc Căn có phần do dự: “Tôi muốn đi châu phủ Giang Bắc làm ăn, e là không qua Tụ Thủy”.

“Chỉ là làm phiên một hai ngày là được rồi”. Chương thiếu gia ra sức cố vũ: “Giang Bắc châu phủ tuy tốt, nhưng Tụ Thủy lại bị ảnh hưởng nặng nề nhất, giá lương thực tăng cũng mạnh nhất. Hơn nữa cha tôi làm quan ở đó, anh có thể ở lại nha môn huyện, không cần phải lo lắng an toàn về người. Tôi ở đó cũng có rất nhiều bạn, biết thương gia bán lương thực, có thể giúp đỡ móc nối làm ăn, để lương thực của anh nhẹ nhàng bán với một giá tốt. Thời gian còn lại thì đi Giang Bắc châu phủ ngao du sơn thủy, như thế không phải tốt hơn sao?”.

Hạ Ngọc Căn nhớ lại nhiệm vụ che giấu thân phận, càng là nơi chịu ảnh hưởng nặng nề thì càng nên đến, đi Tụ Thủy gặp Chương huyện lệnh thanh khiết liêm minh cũng không tồi. Nếu thực sự là một vị quan tốt, nhất thiết không thể để lãng quên được, nên báo lên triều đình, khen thưởng hậu hĩnh, để làm tấm gương cho chốn quan trường Giang Bắc, vì thế liền đồng ý.

Chương thiếu gia vô cùng vui mừng, nuốt nước miếng ừng ực.

Con rồng to lớn không thể để lọt con rắn nhỏ, nếu miếng thịt béo bở đã nằm trong đĩa của mình rồi, gọi quan binh đến trấn giữ, còn sợ anh ta chạy mất sao?

Vốn dĩ cùng một kiểu ham muốn như nhau, chẳng có đạo đức gì mà nói cả.

Nếu anh tình nguyện, tôi dụ dỗ thành công là tốt nhất.

Nếu không được, thì bắt ép vài trận, anh ta ở nơi núi cao cách xa Hoàng đế, cũng không có cách nào đi rêu rao khắp mọi nơi.

TƯỚNG QUÂN Ở TRÊN, TA Ở DƯỚI

Quất Hoa Tán Lý
www.dtv-ebook.com

Chương 71: Ai Cũng Có Mưu Tính

Cả kinh thành đều biết, Hạ Ngọc Cẩn căm ghét nhất là đồng tính. Cậu ta bình thường tính khí rất tốt, không ý thể hoàng thất, có động vào thì cũng chẳng có việc gì lớn, nhưng một khi phạm phải điều này, chắc chắn là phải đổ máu. Những người khách nhận lầm cậu ta là hoa khôi muốn bán thân, không những bị cắt hết đường làm ăn, còn bị đánh gãy chân. Sau này có vài người không có mắt muốn dụ dỗ cậu ta, kết quả là bị đánh thảm hại rồi bị lục soát nhà cửa hoặc tịch thu nhà cửa hoặc bị lưu đày. Từ đó, không bao giờ có người đàn ông nào dám bộc lộ một chút ý đồ gì trước mặt cậu ta nữa.

Lâu dần, thói quen trở thành tự nhiên, ý thức phòng tránh của cậu ta cũng không nhạy cảm như thế nữa.

Vì thế cậu ta không nhận ra âm mưu của Chương thiếu gia, đồng ý rất nhanh chóng.

Diệp Chiêu là nữ đóng giả nam bao nhiêu năm, tính tình lại tàn bạo hung hãn. Nếu như có người đàn ông nào dám có ý với cô ấy đi chẳng nữa thì cũng không mấy ai có gan dám lại gần, vì thế ý thức phòng tránh của cô về mặt này càng kém. Khi nghe nói Chương thiếu gia muốn đi cùng và chuyển địa điểm đi về Tụ Thủy, Diệp Chiêu thấy anh ta chỉ là một thư sinh yếu ớt, chẳng biết võ công, lại không giống người trên giang hồ, chắc chắn không gây ra chuyện gì được, bèn đồng ý luôn.

Những người còn lại đều lấy mệnh lệnh của cấp trên làm chuẩn.

Vì thế, lúc đội quân đi tới biên giới Giang Bắc, liền chuyển hướng, đi về phía Tụ Thủy.

Chương thiếu gia sống đến nay đã hai mươi năm, nhưng đây là lần đầu tiên trái tim rung động. Càng nhìn Ngọc công tử anh ta càng thấy yêu thích, cam tâm tình nguyện quên hết những người có mối quan hệ khá tốt trước kia, không lấy thế thiệp nữa, chỉ mong hai người có thể tâm đầu ý hợp đến mãi mãi về sau. Cứ sợ cậu ta nửa đường hối hận chạy mất, không đến nhà mình nữa. Vì thế trên đường tìm mọi cách lấy lòng, không thèm để ý đến những người đàn ông khác. Hành vi cử chỉ đều là chính nhân quân tử, không những vô cùng dịu dàng, còn ra tay hào hiệp, khiến mọi người thi nhau tán dương.

Hà Ngọc Cẩn được người khác nịnh nọt quen rồi.

Đối với việc cậu ta lấy lòng, cũng cảm thấy có chỗ hơi kỳ lạ. Chỉ thấy trên đường có người quen giảng giải các danh lam thắng cảnh, các điển tích văn hóa là một chuyện đáng mừng, nên rất nhanh chóng chuyển sang xưng hô huynh đệ với anh ta, cảm tình cũng tiến triển nhanh chóng, nói chuyện rất vui vẻ.

Chương thiếu gia được thể, quan sát thật cẩn thận mấy tên “tình địch”.

My Nương xuất thân là tì thiếp thông phòng, nhưng là người của Vương phủ, là người thị nữ thân cận lớn lên ở bên An Thái Phi. Tuy có một chút tật là ham hư vinh, nhưng đại để hành vi cử chỉ, tiếp người đón khách đều vô cùng ôn hòa. Người lại xinh đẹp, tính tình dịu dàng, thông minh được việc, còn ưu tú hơn những thiên kim tiểu thư trong nhà quan viên thông thường. Vì cô ta thường ở lì trong phòng ít khi ra ngoài, không hay xuất đầu lộ diện, hiếm lắm mới ra ngoài vài lần, lại gọi Hạ Ngọc Cẩn là “lão gia nhà ta” mà cách gọi này ở rất nhiều nơi có nghĩa là tướng công. Vì thế Chương thiếu gia bèn tự đoán cô ta là vợ của Hạ Ngọc Cẩn. Nhưng một người con trai

đồng tính mà lấy về một cô vợ thì thật đáng thương, phí phạm cái danh hiệu này, đêm đêm cô độc một mình trong phòng trống, không đáng để bận tâm.

Thu Hoa và Thu Thủy động cái là nhìn sắc mặt của Ngọc thiếu gia, đoán chắc chỉ là hộ vệ là cùng, có thể loại ngay.

Những thị vệ Diệp Chiêu đem theo đều là tinh anh trong hồ lang kỵ, đa phần đều đã từng đánh trận ở Mạc Bắc, nhìn quen khí khái đàn ông đích thực và khí thế hung tàn trên chiến trường của tướng quân. Cho dù phải nén nổi da gà, cũng không có cách nào nhìn khuôn mặt con trai đó mà gọi “phu nhân”, ngay đến Hạ Ngọc Cẩn là chồng cũng không dễ dàng mở miệng ra gọi hai từ “vợ ời”. Khi che giấu thân phận, đối bừa cho cô ấy một cái tên gọi là Liễu Chiêu. Vì thế mọi người gọi “đại ca”, “Hoa đầu tử” v.v... tất cả cứ gọi lung tung cả lên, gọi luôn Diệp Chiêu là lão đại ca khai phiêu cục trên giang hồ.

Chỉ có duy nhất Ngọc công tử cứ “A Chiêu” “A Chiêu” với cô ấy, lại còn gọi rất dịu dàng thân thiết nữa.

Chương thiếu gia ghen tức đến nổi dường như muốn nghiền nát răng.

Thấy cái tên đó chỉ là một tên giang hồ tầm thường, ngoài khuôn mặt khá tuấn tú, thân thủ khá một chút, thì chẳng có gì cả.

Khi đi qua Long San Thạch Quật, trên một vách đá dựng đứng, Tô đại gia đã đích thân để lại một bút tích quý báu khắc trên đá, có mấy chữ “Vọng dương phong độc thư đại”, cô ta lại đọc thành “Vọng thang tương tán thư nhất”, vô văn hóa đến mức khiến người khác tức chết mất. Ngọc công tử tốt bụng chỉ chỗ sai cho cô ta, cô ta lại không thay đổi sắc mặt nói: “Những thứ này viết khó đọc quá!”.

Mọi người đều im lặng, mấy người quản sự đều lẳng lẳng cười thầm.

Thu Hoa phụ thêm: “Đúng! Viết chữ xấu như thế! Nên lôi ra đánh chết mới được!”.

Thu Thủy tiếp lời: “Đại gia cái gì chứ, không bằng đứa trẻ ba tuổi!”.

Vô văn hóa thật đáng sợ.

Ngọc công tử sắp chảy nước mắt đầy mặt.

Chương thiếu gia đồng cảm sâu sắc với cậu ta.

Anh ta không biết hai người đó sao mà quen nhau, nhưng cái đồ thô lỗ như bò nhai mẩu đờn đó, thật là lãng phí một mỹ nhân.

Chương thiếu gia an ủi vỗ nhẹ vào vai Hạ Ngọc Cẩn, hơi ấm cơ thể qua lớp áo truyền tới, khiến tim người khác đập loạn nhịp, đang định mở miệng ngâm vài câu thơ, nói về lịch sử để thể hiện tài năng trấn áp cái đồ A Chiêu thô lỗ.

Nhưng Hạ Ngọc Cẩn đã xám mặt lại, kéo vợ về phòng, nói cho cô ta biết về tầm quan trọng của Tô đại gia trên văn đàn. Tuy nhiên Diệp Chiêu chỉ có thiên phú về võ học và các mặt vô sỉ, nên dạy đi rồi dạy lại, chủ đề rất nhanh không biết đã biến đi đàng nào rồi, hai người ngồi trong xe rất lâu mà chưa ra, chỉ có âm thanh kỳ lạ nhè nhẹ...

Trừ phi, nguyên nhân A Chiêu được sủng ái là kỹ thuật trên giường? Khiến Hạ Ngọc Cẩn khao khát thèm muốn không rời xa được cô ta?

Chương thiếu gia trợn mắt đợi chờ người trong mộng đi vui vẻ với một người khác, khó chịu đến nỗi như bị vô số nhát dao đâm vào. Bề ngoài anh ta điềm nhiên uống trà thơm, nhưng trong lòng lại âm thầm thế, đợi đến huyện Tự Thủy, nhất định phải vu oan giá họa cho cái tên lưu manh của Ngọc công tử. Ghép cho hắn tội danh giết người cướp của, lôi đi đại lao, dặn dò mấy tên canh ngục âm thầm đánh chết hoặc thiến đi, để làm tan nỗi

hận trong lòng. Vì thế âm thầm sai tùy tùng phi ngựa như bay về huyện Tụ Thủy trước để sắp xếp việc này.

Với việc càng lúc càng tiến sâu vào khu vực lũ lụt Giang Bắc, nạn dân chạy nạn khắp nơi càng lúc càng nhiều. Bọn họ quần áo rách nát, bần thiêu khó coi, mặt vàng bụng đói nhìn thấy xe ngựa hoa lệ và những con ngựa béo mập cao lớn, đến nuốt nước bọt, khắp khệnh đi theo xe ngựa, hoặc lên trước ăn xin, hoặc cầu xin bọn họ mua mình. Lại có rất nhiều bọn buôn người, chọn lựa trong đám nạn dân ra những đứa trẻ xinh đẹp lanh lợi hoặc thông minh khỏe mạnh, chẳng biết sau này mấy đứa trẻ sẽ đi đâu về đâu.

Về đâu cũng được...

Đói khát bắt con người ta đến con đường tuyệt vọng.

Ăn không biết no, sống được người nào hay người ấy.

Cho dù bọn trẻ rơi vào lầu xanh kỹ viện, cũng còn hơn chết đói cùng mọi người.

“Đại gia, tôi rất rẻ! Cái gì cũng biết làm! Cho tôi đấu gạo là được!”.

“Ông ơi! Mua tôi chỉ cần nửa đấu gạo là đủ rồi!”.

“Khuê nữ này vừa xinh vừa biết nghe lời, tuy tuổi hơi nhỏ, nhưng nuôi nấng một chút là sẽ thành một mỹ nhân, chỉ cần hai cái oa đầu là được rồi”.

“Chị ơi, cầu xin chị mua em đi! Mẹ em sắp chết đói rồi!”.

Ếch ngồi đáy giếng, lần đầu tiên nhìn thấy thế giới.

Đây là một cảnh tượng khủng khiếp mà Hạ Ngọc Cẩn từ khi sinh ra đến nay chưa từng thấy bao giờ, thậm chí còn chưa bao giờ tưởng tượng ra. Phải đối diện với những bàn tay bần thiêu đưa ra, những đôi mắt đầy nỗi tuyệt vọng, trong không khí bốc lên những mùi hôi thối kinh khủng, cậu ta ý thức

lùi về phía sau tránh né. Hơi chút sợ hãi, hơi chút hoảng loạn, càng không biết nên làm gì. Cậu ta muốn cho gạo, nhưng lại sợ không đủ chia, lại phá vỡ hết kế hoạch toàn cục, nhưng những nạn dân cứ khẩn thiết xin gạo cứu mạng.

Nếu không đưa ra được chủ ý chắc chắn thì cứ kiên trì với mục đích ban đầu vậy.

Hạ Ngọc Căn nghĩ trước nghĩ sau, quyết tâm giữ vững ý chí, lo cho toàn cục, xua tay nói: “Số gạo này, là đưa đến huyện Tụ Thủy...ta...ta...là thương nhân...”,

Lập tức, một viên đá bay tới.

Diệp Chiêu đưa tay bắt lấy, tức giận nhìn đứa bé vừa ném đá, đứa bé liền trốn sau lưng mẹ.

Không biết ai là người dẫn đầu chửi lớn:

“Đồ gian thương!”.

“Đồ tâm đen dạ thối, kiếm tiền mua quan tài! Không được chết tử tế!”.

“Đồ khốn hò tăng vật giá! Sinh con không mắt không mũi!”.

“Ông trời sẽ đánh sấm sét vào các người!”.

Hạ Ngọc Căn sửng người nhìn cảnh tượng hỗn loạn trước mặt. Cậu ta cuối cùng cũng phát hiện ra, hóa ra cứu nạn không phải là một hành trình nhẹ nhàng dễ dàng, mà là một con đường đầy chông gai, gian nan và đáng sợ. Chỉ cần một chút sai sót thôi sẽ là tính mạng của vô số người dân Đại Tần.

Cái tâm trạng thoải mái dần nặng nề lại.

Cái gánh trên vai dần nặng nề lên.

Huyện Tụ Thủy, đến rồi.

Cậu ta nhất định phải suy tính xem, bản thân mình có thể làm những gì.

TƯỚNG QUÂN Ở TRÊN, TA Ở DƯỚI

Quất Hoa Tán Lý
www.dtv-ebook.com

Chương 72: Chiếc Ly Trà Cỗ

Khâm sai cứu nạn đã đến Giang Bắc, nạn dân dồn hết vào trong thành.

Chương huyện lệnh đang lo lắng không yên, để ngăn vị khâm sai đích thân đến huyện Tụ Thủy giám sát, ông ta không chỉ sai người âm thầm đi che đậy việc ăn bớt vật liệu công sức trong việc tu bổ đê điều, giấu đi đồng lớn vàng bạc ngọc ngà mà khó khăn lắm mới kiếm được, mà còn phải ra tay mạnh, đánh, nhốt, giết hết những tên điêu dân muốn tố cáo, để tránh rắc rối.

Thông tin giữa Thượng Kinh và Giang Bắc không thông, dưới sự sắp xếp của bọn người xấu, tin đồn lan truyền khắp huyện Tụ Thủy.

Nam Bình Quận Vương là đồ ăn chơi của hoàng thất, trốn việc lười biếng, tham lam háo sắc, lòng dạ độc ác. Cậu ta quyền cao chức trọng, ở kinh thành nuôi bảy tám mươi người thiếp, đến Giang Bắc chỉ vì tiền, tiện thể thu thập mỹ nhân Giang Bắc, cơ bản không hề để ý đến sự sống chết của tiểu dân. Lời đồn càng lúc càng ác liệt, ở giữa còn thêm thắt thêm rất nhiều câu chuyện khác, khiến cho người dân trong lòng sợ hãi, thi nhau nghe ngóng thời gian quan ngự sử đến nơi. Ai ai cũng từ bỏ ý định tố cáo, nhanh chóng giấu con gái và con trai tuần tú chưa kết hôn đi, không để tên quan háo sắc nhìn thấy.

Hạ Ngọc Cẩn từ bỏ các ý định chơi bời, phi ngựa mau tới huyện Tụ Thủy. Nhưng thấy trăm nghề thừa thớt, phần lớn các cửa hàng đều đóng cửa, rất nhiều người đang đứng ở cửa của hàng lương thực, tranh nhau đòi mua lương thực. Nhưng ông chủ cửa hàng lại mắt đỏ ngầu, không ngừng lớn giọng hò hét: “Giao thông đứt rồi, bên ngoài không chuyển gạo vào được,

dự trữ không đủ, hôm nay chỉ bán ba đấu! Nhiều hơn không có! Người mua giá cao thì được!”.

Gạo thô được bán với một cái giá trên trời khó mà tin được.

Đến cả người không quan tâm đến vật giá như Hạ Ngọc Cẩn, cũng bị thất kinh: “Người dân Giang Bắc nhiều tiền thế sao?”.

Diệp Chiêu điềm nhiên nói: “Bán đất bán nhà, bán con bán cái, tự nhiên có tiền, thứ mua về là mạng chứ không phải gạo”.

Hạ Ngọc Cẩn: “Nhà và đất đều không có, sau lũ lụt thì làm thế nào?”.

Diệp Chiêu nói: “ Có thể sống một ngày thì hay một ngày, có thể sống một giờ thì hay một giờ, lo nhiều như thế làm gì chứ?”.

Hạ Ngọc Cẩn rất lấy làm lạ.

Thu Hoa ở bên cạnh không kìm được thêm vào nói: “Còn tốt chán. Bây giờ còn có vỏ cây và cỏ mà ăn. Bán nhà rồi cũng có thể mua chút lương thực đợi cứu nạn, Hoàng thượng lại là người nhân đức thương dân, còn đỡ hơn thiên tai năm đó ở quê tôi nhiều. Lúc đó trước tiên là lũ lụt, sau đó hai năm đại hạn liên tiếp, vỏ cây ngọn cỏ đều ăn hết rồi, đành phải ăn người, người chị ở nhà hàng xóm bị bán cho bọn đồ tể ăn. Hai chị em chúng tôi còn bé, bố lại biết võ công, ông đi đến nhà giàu, cướp một ít lương thực, rồi đưa chúng tôi chạy trốn. Mẹ tôi vì sức khỏe không tốt, đêm trước khi xuất phát, để tiết kiệm cho mọi người một chút lương thực, liền tự sát”.

Thu Thủy thở dài: “Lúc đó chạy trốn cũng không biết chạy đi hướng nào, bố cũng không biết làm thế nào để sống sót. Sống không được đành phải lên núi làm cướp bóc, lấy cái đầu ra để qua ngày, không biết tốt xấu ra sao, may mà gặp phải quân Man Kim xâm chiếm, tướng quân thu nhận, mới có thể tìm ra con đường sống trên chiến trường”.

Tiên đế Hiền Tông, yêu thích xa hoa, nghe tin tiểu nhân, tính hay nghi ngờ, bắt giết trung thần, sủng ái tần phi, không quan tâm triều chính, rất nhiều nơi dân không sống được, để lại một đống hỗn độn lung tung. Hoàng thượng lúc đó lòng nuôi chí lớn, sinh ra đã nhân hậu tốt bụng, đau xót trần trở trước sự hỗn loạn của triều chính, vì đạo hiếu, nên không thể nói gì với cha mình, chỉ có thể thề sau này mình sẽ là một minh quân. Sau khi ông ta kế nhiệm liền giam Lã thái phi lỏng quyền lại, đặt bẫy Tru gian thần, sau đó ban thưởng đất canh tác, miễn giảm thuế, giảm gánh nặng cho người dân, tiết kiệm việc chi tiêu triều chính, an ủi lưu dân, khó khăn lắm mới được phần nào khởi sắc. Tuy nhiên cái đống hỗn độn của tiên đế để lại quá lớn, lại bị Man Kim đục khoét, lấy cái thế hổ lang, xâm chiếm Đại Tần, lúc này mới phát hiện ra sự lợi hại của những tướng quân trong triều, người thì chết, người thì già, người thì non nớt, còn có đám người không đáng tin phách lối tự đắc. Những người có thể dùng được chỉ còn lại không bao nhiêu, tân tú tài còn chưa kịp chọn lựa, Diệp lão tướng quân trấn thủ ở biên quan lại vừa chết, suýt chút nữa thì mất nước.

Khó khăn lắm mới có một thiên tài quân sự trăm năm mới gặp, lại là con gái, áp lực xã hội vô cùng nặng nề.

Vì thế, con chồn vàng ngày nào cũng lao tâm khổ tứ, cũng là dễ hiểu thôi.

Hạ Ngọc Cẩn dành thời gian nửa tuần hương để hiểu thay cho tâm tư của bá phụ.

Trong thời gian chờ đợi, Chương thiếu gia gấp rút cưỡi ngựa đuổi tới, trên mặt nở một nụ cười rạng rỡ, giống như gió xuân thánng ba vậy. Chạy tới gần liền chậm lại, ngại ngần nói: “Cha tôi đang mãi cứu nạn, không thể ra tiếp đón được, mong được lượng thứ”.

Đánh giá của Hạ Ngọc Cẩn về Chương huyện lệnh lại tăng thêm mấy cấp: “Cứu nạn là việc nên làm. Trên đường gặp nạn dân thực sự đáng thương, dù sao giá lương thực bây giờ tăng cao, tùy tiện bán cũng kiếm

được không ít lợi nhuận, chắc là cũng không bị cha tôi mắng đâu. Không bằng tôi cũng bỏ ra ít gạo, nấu ít cháo loãng, cho mọi người một ít?”.

Chương thiếu gia càng lúc thấy Ngọc công tử không hiểu thế sự, ấu trĩ càng đáng yêu, cậu ta cười hì hì đáp: “Hành thiện tích đức, cũng là việc tốt. Nếu anh muốn làm, tôi sẽ giúp anh dựng một cái lều phát cháo, chỉ là đừng có quỵên góp nhiều quá, kéo lại ảnh hưởng đến việc làm ăn của cửa hàng lương thực”.

Hạ Ngọc Cẩn không hiểu hỏi: “Cửa hàng lương thực không phải không còn lương thực sao?”.

Chương thiếu gia cười đáp: “Lương thực thì vẫn có, nhưng thương nhân trục lợi...”. Cậu ta ngừng lại, xem xét Ngọc công tử lần đầu tiên làm ăn, tâm địa cũng lương thiện, vì thế liền thay cách nói: “Lương thực không đủ cho tất cả mọi người, nếu lấy toàn bộ đem ra bán, mọi người sẽ nghĩ là cửa hàng này còn rất nhiều lương thực, nhờ hò nhau cùng vào cướp, số người chết và thương sẽ vô số, như thế sẽ không tốt lắm”.

“Hóa ra là như thế”. Hạ Ngọc Cẩn như có gì đó suy nghĩ, mất một lúc, cậu ta lại nở nụ cười vô tư nói: “Tôi lấy hai xe gạo phân phát, làm chút việc thiện, cũng không đến nỗi bị nạn dân cướp giết chứ?”.

Chương thiếu gia ha ha cười lớn: “Yên tâm đi, đây là huyện Tụ Thủy, những người nạn dân đó cho dù là có ăn tim gấu gan báo, cũng không dám động vào bạn tốt của công tử huyện lệnh đâu!”.

Hạ Ngọc Cẩn cười càng lúc càng dễ nhìn: “May mà được biết anh”.

Chương thiếu gia cười càng lúc càng dịu dàng: “May mà được biết anh”.

Cậu ta dẫn Hạ Ngọc Cẩn đến biệt viện, là nơi ở của người thiếp của Chương huyện lệnh, rồi tiến hành bố trí mọi người, để lương thực của cậu ta tạm thời chuyển đến kho quan để bảo quản. Hạ Ngọc Cẩn ở trong cái

viện nhỏ đẹp đẽ này chậm rãi đi lại mấy vòng, vuốt ve những nét chạm trổ trên cửa sổ, liếc nhìn hòn giả non ngoài vườn, tiện tay cầm lên chiếc ly trà cũ kỹ, nhìn một lúc, rồi thờ ơ lắc đầu.

Chương thiếu gia biết nhà cậu ta vô cùng giàu có, sống quen ở kinh thành phần hoa rồi. Vẫn dĩ trong căn viện này cũng có vật dụng và bày trí tinh xảo đẹp mắt, tuy cha căm ghét hành vi đồng tính của con trai, ích kỉ nói vì cái chi tiết này, không được làm bất kỳ việc gì thu hút sự chú ý của người khác, vì thế thu hết lại những đồ gia dụng quý báu và các bức thư họa, để trong kho, chỉ để lại mấy đồ cũ kỹ, rách nát, làm sao có thể lọt vào mắt Ngọc thiếu gia chứ? Nếu được coi là một đứa trẻ nghèo khó ở vùng thôn dã, không phải sẽ bị coi thường sao? Chương thiếu gia vừa tức giận vừa phiền não, đành phải ngượng ngùng cười nói: “Bây giờ là thời khắc rất gấp rút, cha tôi phải đồng cam cộng khổ với trăm họ, không đành bày biện cẩn thận, đây là nơi lâu lắm rồi không dùng đến, nên ít quét dọn, đồ dùng cũng giản đơn một chút, mong đừng để ý”.

Hạ Ngọc Cẩn bỏ ly trà trong tay xuống, liếc một cái, bọn thuộc hạ nô bộc cậu ta đem theo lập tức lấy những vật dụng sinh hoạt đã chuẩn bị trước ra. Vật nào cũng tinh xảo, màn lụa trướng gấm, bát vàng đĩa bạc, biến một căn phòng đơn giản trở thành một căn phòng phú quý hoa lệ, sau đó cười nói: “Xa nhà ở ngoài, không cần quá để ý, nhà tôi đời đời làm thương gia, không thiếu tiền, chỉ ghét bọn quan lại tâm đen và khâm phục nhất là những thanh quan thương dân như con”.

Đối với sự phú quý của các thương nhân ở kinh thành, Chương thiếu gia chưa từng biết nhiều, nên vô cùng hâm mộ. Sau đó thấy anh ta vui mừng, liền thở phào nhẹ nhõm, lập tức theo đà nói: “Đúng thế, cha của tôi chính là đại thanh liêm, chưa bao giờ từng tham Ô Ân hận hối lộ, nên dẫn đến cuộc sống thanh đạm, vì người dân mà chịu khổ thì cũng có là gì chứ?”.

Hạ Ngọc Cẩn cười nói: “Đúng thế, cha của anh là một vị quan tốt. Thời gian không còn sớm nữa, tôi muốn đi nghỉ, ngày mai lại bàn tiếp với anh về

việc phát cháo”.

Chương thiếu gia liên mồm đồng ý, nhưng vẫn không nở rời đi.

Diệp Chiêu thấy cậu ta đi xa rồi, bước lên hỏi: “Chàng cười như thế, định có mưu đồ gì đấy?”.

Hạ Ngọc Cẩn nhú mày: “Sao nàng biết ta đang có mưu đồ?”.

Diệp Chiêu điềm nhiên trả lời: “Biết rõ chồng như vợ, toàn thân chàng trên dưới có chỗ nào thiệp không biết chứ?”.

Hạ Ngọc Cẩn bị ghen lại một chút, trách mắng: “Vô sỉ!”.

“Chàng nghĩ lung tung rồi”. Diệp Chiêu rất vô sỉ đứng cạnh cậu ta bất động.

Hạ Ngọc Cẩn không muốn đôi co với cô ấy, lại lần nữa cầm lên chiếc ly trà cũ trên bàn. “Chiếc chén sau mưa trời lại sáng của Nhữ Diệu là đồ cổ thời trước, trị giá cả trăm lượng vàng. Tuy đối với nhà chúng ta không đáng gì cả, nhưng ở ngoài lại rất khó kiếm, không phải là đồ mà một vị quan thanh liêm có thể có được”. Sau đó chỉ chỉ hòn giả non bên ngoài: “Viên đá đó nhìn như không có gì, nhưng lại đến từ Tây Sơn, là một đồ vật vô cùng nho nhã trong viện văn nhân nho sĩ. Viên đá to như thế, vận chuyển khó khăn, Quận Vương phủ của chúng ta có viên nào lớn hơn, là do người chủ trước để lại. Nghe nói lúc vận chuyển, phải dùng vô số người dân phu lao động trong trời đông giá rét, kéo lê trên băng, trên đường gặp nước phải bắc cầu, rời núi thông đường, khó khăn lắm mới đến được kinh thành, nhưng vì ngõ đường nhỏ hẹp không vào được, bèn mua lại mười mấy căn nhà bên cạnh, tất cả đều dỡ hết, đoán giá còn hơn cả vàng. Cho dù Tụ Thủy và Tây Sơn gần hơn, thì giá tiền cũng không hề rẻ. Nàng nói xem một Chương huyện lệnh sao lại có nhiều tiền đến thế? Mua được một viên đá tốt như thế?”.

Diệp Chiêu nhún nhún vai, nửa trêu đùa hỏi lại: “Nhờ nhà ông ta có tiền?”.

“Nghiêm chỉnh lại chút!”. Hạ Ngọc Cẩn cau mày: “Bây giờ nhớ lại, cử chỉ điệu bộ ngôn ngữ của Chương thiếu gia cũng có phần kỳ lạ, việc này không đơn giản đâu”.

Diệp Chiêu nghiêm chỉnh lại: “Nếu điều tra ra tham ô, ăn hối lộ, trực tiếp để lộ thân phận, gỡ mũ ô sa rồi đưa về kinh thành tra hỏi là được”.

“Vội gì chứ? Tên Chương huyện lệnh đó biết cách giấu tài sản, để tạo ra bề ngoài liêm khiết, cũng coi là một người thông minh, chứng cứ để lại chắc không nhiều. Ta đây đường đường là ngự sử cứu nạn, gỡ một cái mũ ô sa của một tên quan chức nhỏ như hạt vừng, bãi quan đánh một trận, chẳng phải chán ngắt sao?”. Hạ Ngọc Cẩn tựa vào ghế, nghịch nghịch ly trà trong tay, khóe miệng lộ ra một nụ cười nham hiểm: “Ông ta đã thích chơi như thế, ta đây sẽ chơi cùng ông ta, chơi vui, chơi lớn một chút!”.

TƯỚNG QUÂN Ở TRÊN, TA Ở DƯỚI

Quất Hoa Tán Lý
www.dtv-ebook.com

Chương 73: Điều Tra Khắp Nơi

Hạ Ngọc Cẩn đem theo quan viên trợ giúp việc quản sự có năm người, người đứng đầu họ Hải, trước đây là người biên soạn sách của Hàn Lâm Viện, đầy một bụng học vấn. Vì không biết nói năng, không giỏi nịnh bợ, tính tình lại thẳng thắn cương trực, hay đắc tội với người khác, vì thế trong thời gian tiên đế trị vì, ở đến hơn sáu mươi tuổi mà không thể lên cao được. Hoàng thượng bây giờ thấy ông ta mạnh dạn cần mẫn, thẳng làm chủ sự lục phẩm Bộ sử. Đi theo xuất xứ cùng một vị khâm sai không đáng tin nhất trong lịch sử, cũng không sợ ông ta cùng với tên chủ nhân lung tung này lừa trên giấu dưới, hành động lung tung.

Hải chủ sự khó khăn lắm mới có cơ hội lộ diện tài năng, đang trần trở suy nghĩ, báo đền hoàng ân, lập công một trận.

Khi ông ta nghe thấy khâm sai cứu nạn muốn chiêu hiền, lập tức gọi bọn Tề thủ hạ lại, chạy nhanh đến chính viện, hào hứng chờ đợi mệnh lệnh. Chỉ hận một điều là không thể lập tức lao đi phát gạo chia lương thực, giải cứu nạn dân và thủy hỏa, dọn đường cho tiền đồ của mình.

Diệp Chiêu ngồi trong phòng, lau lau kiếm, mặt không biểu hiện, không chút động đậy, như một bức tượng vậy.

Hạ Ngọc Cẩn còn đang mãi nghịch chiếc chén Nhữ Diêu đẹp đẽ đó, ra hiệu cho mọi người ngồi xuống, đầu cũng không ngẩng lên hỏi: “Đi đường chắc là mệt lắm hả?”. Mọi người đều rất mạnh mẽ nói: “Chia sẻ chút lo cho Hoàng thượng, mệt một chút cũng không đáng gì”.

“Đồ ngốc! Hâm trà phải lấy nước sôi làm đầu, không có nước sôi thì dùng nước giếng, trong nhà không có nước giếng thì đi ra ngoài tìm, mới ra ngoài vài ngày, đũa nào cũng biến thành đồ ngốc hết hả?”. Hạ Ngọc Cẩn đưa cái chén cho tên nô tài đang chau mày nhăn mặt hầu hạ, liếc nhẹ những người đang ngồi trước mặt. Nhìn hồi lâu, nhìn đến nỗi bọn họ bắt đầu âm thầm không phục trong lòng khi theo một người chủ ngoài ăn chơi vui vẻ ra còn chả biết gì cả, cuối cùng còn nói lời bất ngờ hơn: “Quán trà ca quán ở Tụ Thủy, ngõ Liễu phố Hoa vẫn chưa khai trương sao?”.

Cứu nạn mà còn muốn tìm gái để chơi.

Hải chủ sự sắp nước mắt đầy mặt: “Quận Vương, những cô nương ở đây còn kém xa so với kinh thành chúng ta, trở về hãy chơi...không, lại hưởng thụ ạ”.

Hạ Ngọc Cẩn mặt lạnh như băng, gõ gõ vào bàn không nói gì, hình như rất không vui.

Viên thư ký trẻ nhiều năm làm thư ký cho Hải chủ sự, biết rằng làm gì có cấp trên mô phạm, liền nhanh nhẹn lấy lòng cấp trên, lập tức xum xoe nói: “Nghe bọn người ở đây nói, từ xưa đến nay mỹ nhân Giang Bắc nổi tiếng. Những cô nương ở quán trong ngõ nhỏ Oanh Đề khá được, giá cả cũng rẻ, nếu Quận Vương có ý muốn...”. Sau đó cậu ta thấy Hải chủ sự đang trợn trừng mắt nhìn cậu ta, trong lòng nảy ra một ý, cười nham hiểm nói: “Không ít cô nương mới đến đều là những nạn dân quanh đây, không có cơm ăn, bị bố mẹ bán đi, rất đáng thương”.

“Khai trương thì tốt”. Hạ Ngọc Cẩn vui mừng, đập bàn dặn dò: “Mấy người vài ngày nay chăm chỉ đi quanh xem, phải đến những lầu xanh nổi tiếng nhất, cao cấp nhất!”.

Cậu ta không những muốn mình đi tìm gái chơi, mà còn mang theo tất cả cấp dưới cùng đi tìm gái chơi.

Hải chủ sự khóc không ra nổi nước mắt, vội vàng quỳ xuống dập đầu, ra sức khuyên nhủ: “Quận Vương! Việc ngốc nghếch như thế nhất quyết không được! Mong người hãy nhớ đến hoàng ân và muôn dân Giang Bắc ạ!”.

“Người đang nghĩ gì đấy?”. Hạ Ngọc Cẩn rất khó hiểu với hành động dập đầu của ông ta, mất một lúc mới phản ứng lại được, vội vàng giải thích: “Những người dân bị bán đến lầu xanh đều là những người con gái ở những nơi chịu ảnh hưởng nặng nề nhất nghèo khó nhất. Bây giờ những người có thể đến những lầu xanh cao cấp như thế cũng là những đồ ngu xuẩn trong nhà nhiều tiền của Tụ Thủy”. Nói đến đây, ông ta mỉm cười gian xảo, rất có kinh nghiệm nói: “Mấy người đàn ông khi cùng đến nhà chứa, tất nhiên là dễ dàng giao tiếp. Hơn nữa không ai nghĩ đến một vị khâm sai lại đi đến chỗ nhà chứa. Người có tính toán phòng bị đến đâu cũng không thể phòng bị chỗ đó. Các người giả vờ là khách đi tìm mấy cô nương tâm sự, cũng giống như những tên ăn chơi nhiều tiền vậy, điều tra một chút chân tướng tình hình lũ lụt, dự trữ lương thực của huyện Tụ Thủy và hành vi thường ngày của Chương huyện lệnh, càng kỹ càng tốt”.

Hải chủ sự và những người đi cùng đều vô cùng ngạc nhiên, ai ai cũng há hốc mồm đối với ý tưởng kỳ lạ và tuyệt vời của cậu ta.

Hạ Ngọc Cẩn an ủi bọn họ: “Yên tâm đi, mọi trách nhiệm ta đều chịu hết, mọi việc lớn ta đều thay các người gánh hết”.

Hải chủ sự mất một lúc lâu, mới tỉnh ngộ lại, lặp ba lặp bốn hỏi: “Người...người không đi?”.

Hạ Ngọc Cẩn đứng lên, khoanh tay buồn bã nói: “Vai trò của ta bây giờ là một con trai thương nhân lương thiện đáng yêu có tiền chính trực, không tiện đi chơi lầu xanh. Do ông chủ không biết, các người đóng vai là quản gia, là nô tài muốn lừa chủ, trên dưới phải hợp nhau một chút mới hay! Đi thanh lâu trà trộn thật phù hợp. Huống hồ...huống hồ tướng quân nói vì an

toàn cho ta, nên một bước cũng theo ta không rời”. Diệp Chiêu cái đồ không cần thể hiện đó, vào lầu xanh gọi gái mặt không đỏ tâm không động. Đến lúc đó bất luận là vợ cậu ta dụ dỗ Hoa cô nương hay là Hoa cô nương dụ dỗ vợ cậu ta thì cái kiểu bi kịch ngược đời này cậu ta không hề muốn thấy chút nào!

Hành động vì tình hiểu biết vì lý, dưới cái tiền đề có người gánh vác tội danh cho, mấy viên quan cuối cùng cũng mau chóng đồng ý đi đến ngõ Liễu ở phố Hoa để nghe ngóng tin tức. Đến cả Hải chủ sự không muốn một tí nào, cũng miễn cưỡng khó khăn vâng lệnh.

Trước khi ra ngoài cửa, Hạ Ngọc Cẩn dặn dò cẩn thận: “Ra tay phải hào phóng chút! Tiền không đủ thì bảo ta! Hải chủ sự, cơ hội hiếm có, người phải làm cho tốt đấy! Gọi vài người vào!”.

Hai chủ sự loạng choạng, suýt nữa vấp ngã ở bậc cửa.

Hạ Ngọc Cẩn ung dung tự tại tiếp tục uống trà thơm vừa pha, thường thức hòn giả non ở ngoài cửa sổ, ngáp ngáp vài cái.

Khi thời gian trôi qua khoảng ba canh giờ, Cục Xương và Đế Mèn hào hứng chạy từ ngoài vào, hai người đứng quanh chủ nhân, thi nhau thể hiện lòng thành.

Cục Xương: “Trong viện này quả nhiên đã được chủ nhân dặn dò rồi, những người hầu hạ đó đều không dám nói xấu chủ nhân. Cho dù hỏi han thế nào, đều nói Chương thiếu gia là một người tốt thương người nghèo xót người già, có điều con thấy thần sắc của bọn họ có gì đó không tự nhiên. Có điều công sức bề ngoài của cậu ta thật sự làm không tồi, việc xấu chắc là đều che giấu hết rồi, danh tiếng bên ngoài cũng không tệ lắm.”

Đế Mèn đặc ý nhìn cậu ta một cái, nói: “Con lại nghe ngóng được một người khổ chủ, nói con trai ông ta bị Chương thiếu gia bức gian, treo lên xà

nhà. Sau đó đưa một nắm tiền lớn, bịt miệng nên không nói gì nữa, đáng tiếc cho một người chăm chỉ học hành”.

Hạ Ngọc Cẩn lơ là nghe, chế giễu nói: “Con mắt nhìn người của ta quả thật là không thể sai”.

Cục Xương vội vàng tiếp lời: “Đúng vậy ạ, cả kinh thành ai mà không biết đôi mắt của người là lợi hại nhất, nhìn cổ vật nhìn thư hoạ nhìn người đều không sai chút nào, cái tên thiếu gia bản thiú đó lại dám diễn kịch trước mặt người, thật là không biết lượng sức”.

Khả năng nịnh nọt của Dế Mèn không bằng cậu ta, đứng bên cạnh trừng mắt nhìn.

Diệp Chiêu lên tiếng trong sự im lặng khá lâu: “Một người học hành?”.

Hạ Ngọc Cẩn cũng đáp trở lại: “Người học hành không phải là con trai sao?”.

Dế Mèn thấy thế, tranh lên thể hiện: “Đúng thế! Là một thiếu niên tuấn tú. Chương thiếu gia chỉ thích con trai, đây không phải là bí mật, ở Tụ Thủy ai ai cũng biết”.

Hạ Ngọc Cẩn đờ đẫn hỏi: “Hắn ta trên đường cứ lấy lòng ta, là...”.

Dế Mèn nói: “Chắc không phải có ý tốt! Ái... Sao lại giẫm ta?”.

Cục Xương giẫm cậu ta xong, không ngừng an ủi: “Lão gia nhà ta tướng mạo anh tuấn thần vũ, không giống cái hội đồng tính tí nào, mắt của hắn ta chắc bị lác rồi...”.

Bây giờ nói gì đều không có tác dụng.

Trái tim nhạy cảm của Hạ Ngọc Cẩn chịu một sự công kích tột độ, cậu ta nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Tên họ Chương đó, cứ rửa sạch cổ cho ông đây

mà đợi đấy! Ông đây muốn...”.

Lời vẫn chưa nói ra, một tiếng ầm lớn vang lên.

Chiếc bàn gỗ cùng ly trà Nhữ Diêu bên trên đều bị năm đấm đập vỡ tan nát.

Mu bàn tay của Diệp Chiêu đầy gân xanh, khuôn mặt xám xịt, tràn đầy sát khí, đáng sợ vô cùng, nhìn thấy ai cũng dựng cả tóc gáy, tim đập chân run. Cô gằn lên từng câu từng chữ: “Cách lão tử! Con thỏ con lông còn chưa mọc hết! Mà dám động vào chồng của ông?! Tốt nhất từ bây giờ hẳn ta nên hối hận vì đã sinh ra ở trên đời này”.

Cục Xương, Đế Mèn đều run rẩy.

Mặc dù lập trường khác nhau, nhưng đều bất giác nhỏ giọt lệ đồng cảm cho Chương thiếu gia.

Hạ Ngọc Cẩn lại buồn chán suy nghĩ: Tại sao vợ cậu ta không tức giận khi con gái dụ dỗ cậu ta, mà lại tức giận khi con trai dụ dỗ cậu ta chứ?

Nhân sinh tại thế, khó mà tránh khỏi mơ hồ.

Có vài vấn đề, vẫn không nên hỏi thì hơn.

TƯỚNG QUÂN Ở TRÊN, TA Ở DƯỚI

Quất Hoa Tán Lý
www.dtv-ebook.com

Chương 74: Tên Trộm Lúc Nửa Đêm

Quan nhân mới Kiều Hạnh của Tàng Xuân Các vốn là con gái của Lâm Gia trang, trong nhà có hơn mười mẫu ruộng, bố mẹ đều khoẻ, anh em có năm người, khoẻ mạnh tráng kiện, ai ai cũng đều là người trổng trọt giỏi. Năm tuổi cô học may vá, tám tuổi học cắt may, mười tuổi đã biết tề gia. Thêu chim thì chim biết hót, thêu hoa thì hoa biết dụ bướm, từ trong ra ngoài ai ai cũng ngợi khen. Lúc mười lăm tuổi, mẹ cô chọn đi chọn lại, quyết định chọn Tiểu Nhị Lang nhà Lý trang, tướng mạo tuấn tú, cần cù chịu khó, gia cảnh giàu có, hiếu thuận với bà nội, anh em thắm thiết, thật là một mối nhân duyên tốt trăm mối chỉ có một. Ba tháng trước, cậu ta lén mang tới một cái trâm bạc cánh bướm, cô e thẹn ngại ngừng không dám nhận, cậu ta đỏ mặt nói với cô: “Em gái à, sau này tôi nhất định không phụ em đâu”. Hàng nghìn hàng vạn lời đường mật trên thế gian này cũng không bằng một câu nói đó.

Mũi kim đường chỉ thêu nhanh áo cưới, khắc chạm tỉ mỉ đồ trong nhà.

Chỉ đợi mùa thu, tiếng kèn réo rắt từ nhà Lý sang nhà Lâm, vui mừng lên kiệu hoa.

Nước lũ ngập trời, hung ác như hổ.

Chỉ trong một đêm, đồng ruộng ngập trắng, nhà cửa đổ nát, vườn tược bị phá huỷ.

Bố mẹ yêu thương cô bị nước lớn nhấn chìm, anh em chiều chuộng cô bị sóng lớn cuốn đi, lang nhân đang đợi cô đến thi thể cũng không tìm thấy. Sẽ

không có người đưa cô về nhà chồng, không có người đón cô lên kiệu hoa.

Người bà nội hiền hậu một tay ôm cháu trai, một tay ôm lấy cô, khóc đến nỗi chết đi sống lại. Một người luôn búi tóc gọn gàng, ăn mặc sạch sẽ, bây giờ phải lê lết nơi đầu đường ăn xin để sống sót. Đứa em trai hai tuổi đôi chỉ còn da bọc xương, đôi mắt đen trắng rõ rệt của nó, nhìn thế giới đói khát khổ sở này, chắc vẫn chưa hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Người chết đã chết rồi, người sống vẫn phải sống, cô công bà nội, tự nguyện bán mình vào lầu xanh, đổi lấy một tia sống sót, đổi lấy một bát cơm thừa canh cặn cho đứa bé ăn. Vốn dĩ định treo cổ tự vẫn, nhưng có một ngày khi rót rượu, vô tình ở bên ngoài nghe trộm được tiếng thì thầm của Lý nha dịch đang ôm chị Thuý Hồng mượn rượu giải sầu, từ đó cô liền thay đổi ý định.

Phải sống tiếp, nhất định phải sống tiếp.

Cho dù rơi từ một giấc mộng đẹp cao sang xuống vực sâu đen tối, cho dù mỗi ngày mỗi đêm đều là những cơn ác mộng chưa tan hết.

Bất luận cuộc sống có khổ đau đến thế nào, cô vẫn phải sống, phải sống để nhìn lũ cầu quan vô trách nhiệm, tham lam tàn bạo đó bị trời đất trừng phạt, chết không toàn thây!

Khi Hải chủ sự tóc bạc trắng dùng cái nhìn ân từ hỏi cô chuyện cũ, trực giác cô mách bảo lai lịch người này không tầm thường, đến động tay động chân cũng không biết lăm, không giống với những người hay chơi lầu xanh, nói không chừng việc tố cáo có hy vọng, bèn hạ quyết tâm, đánh cược cả tính mạng, khóc lóc thảm thiết: “Lý nha dịch nói Chương huyện lệnh khi vâng chỉ sửa chữa đại đê, tham lam vô độ, nhận tới vạn lạng bạc. Trước khi lũ lụt, con đê từ lâu đã xuất hiện vết nứt, bên trong còn hò hét nâng giá gạo, đến nỗi nhiều nhà không bị lụt cũng mất nhà chết người ạ”.

“Khốn kiếp! Quá khốn kiếp!”. Hải chủ sự tức đến nổi râu rung lên, vội hỏi: “Lý nha dịch ở đâu?”.

“Sau buổi rượu đó chưa được mấy ngày, ông ta đã nhảy xuống sông chết đuối rồi, người chị em tiếp chuyện hôm đó cũng bị cưỡng ép, cũng chết một cách vô lý”. Kiều Hạnh ngẩng đầu, hai vệt phấn dài hai bên má, ánh mắt CÔ Ân như bừng lên lửa căm hờn, khoé miệng lại nở một nụ cười châm chọc: “Ngài tin không?”.

Ai tin kẻ đó là đồ ngốc.

Hải chủ sự không ngốc.

Kiều Hạnh quỳ xuống đất, dập đầu mạnh ba cái: “Thần thiếp chết không tiếc, chỉ cầu mong sự ác độc của Chương huyện lệnh trời xanh nghe thấu, khách quan là thương nhân kinh thành, nghĩa hiệp vô song, mong giải oan cho trăm họ Tụ Thủy ạ”.

Hải chủ sự không kìm được liền cảm thán: “Trượng nghĩa phần lớn đều sống một cuộc đời khổ cực. Từ xưa hiệp nữ đều từ chốn hồng trần, việc trời nộ người oán thế này, ta sẽ cố gắng giúp đỡ”.

Kiều Hạnh cảm kích lại dập đầu ba cái, CÔ Ân ước đôi mắt mọng nước lên, sụt sịt hỏi: “Đại gia, người nói trên đời này có Thanh Thiên không?”.

Hải chủ sự do dự một lúc, trả lời chắc nịch: “Thanh Thiên khó nói, nhưng Diêm Vương vẫn còn”.

Thanh Thiên đại lão gia vì nuôi dưỡng tinh thần, tích lũy nhuệ khí, dẹp tan bọn ác bá, từ lâu đã về với cõi tiên rồi.

Diêm Vương sống đang ở trên cây ngô đồng ngoài phòng, đang hứng thú nhìn tên trộm mặc áo đi đêm, nhảy qua tường, lén lút chui vào phòng cô,

trong lòng đang ôm thối bạc có dấu ấn của quan phủ, lấy đồ nhét hết chỗ này đến chỗ kia, bộ dạng thực sự sung sướng.

Tên trộm bận rộn khá lâu, cuối cùng cũng nhét xong hết “tang vật”, đang định tìm đường về phủ.

Vừa quay đầu lại, chủ phòng đã đứng ở cửa không một tiếng động, trong tay cầm đao, đem theo hai người con gái sinh đôi mắt to lông mày rậm, đang nhìn cậu ta nửa cười nửa như không.

“Lại đây” Diệp Châu móc móc ngón tay trỏ: “Ai sai người đến nhét tang vật? Tên là gì? Hi hi... khinh công chẳng ra sao cả”.

Tên trộm bị dọa giật mình, nhanh chóng bình tĩnh lại, biết là sự việc bại lộ, liền dử tợn lấy ra một đôi dao uyên ương trong áo ra, vung lên vun vút trong phòng, lao lên.

Diệp Chiêu chậm rãi quay người, chậm rãi né qua, một chân đạp vào hông hắn ta, sau đó dùng lực ở ngón chân, quay quay vài vòng, rồi cào mạnh vài cái.

“Á... cái hông của tôi...” Tên trộm kêu gào như lợn bị chọc tiết vậy, giống một con rùa không lật thân lại được, bốn chân đạp nước, cố gắng lật ngược lại. Diệp Chiêu giẫm lên hắn ta một cách thích thú, bất luận hắn ta vùng vẫy thế nào, đều không thoát khỏi những ngón chân nặng nề đó. Bên hông còn có một miếng bạc do Chương thiếu gia thưởng, ấn vào xương, đau đến nổi nước mắt cứ trào ra, rõ ràng là thê thảm hơn nhiều so với lần trước bị đánh ở nha môn huyện.

Thu Thuỷ cúi xuống, dịu dàng nhìn những giọt mồ hôi tuôn ra trên trán cậu ta, nhẹ nhàng nói: “Đừng vội vàng xin tha, đợi tướng quân giẫm nát mấy cái xương đó rồi hãy mở mồm, cũng miễn cưỡng coi là có phong cách của hảo hán?”.

Thu Hoa buồn bã nói: “Đau lắm hả? Lần trước có một tên do thám lọt vào quân doanh bị bắt, nhất quyết không khai do ai phái tới, kết quả bị tướng quân giã đến nát vụn mấy mảnh xương, bán thân bất toại, sinh hoạt không thể tự lo được, lê lết trong lao mấy ngày rồi đi. Có điều hảo hán là phải như thế, người nhất định không được khai! Cho dù xương cốt bị gãy hết cũng đừng khai! Tướng quân lâu lắm rồi chưa thăm vấn, để cô ấy giã cho sướng đi!”.

Tên trộm không hề do dự, mở mồm nhanh như tên bắn: “Tôi là Trần A Cầu, trước đây là tên trộm trong đại lao. Thiếu gia Chương Nam Hoa sai tới! Chỉ cần để bạc trong kho quan phủ vào phòng của người, là có thể xoá hết tội danh của tôi, nếu không sẽ bán mẹ và em tôi vào nhà chứa! Ái da... đau chết mất, đại gia người giơ cao đánh khế, tha cho tôi có mắt mà không nhìn thấy Thái Sơn”.

Diệp Chiêu từ từ thu chân lại.

Thu Hoa cười khẩy nói: “Người không sợ mẹ và em gái bị bán sao?”.

Trần A Cầu lý trí khí khái nói: “Tôi chết bọn họ cũng chẳng sống được! Bị bán còn có cơm ăn!”.

Thu Thuỷ lắc đầu: “Cái tên họ Chương đó gan không nhỏ chút nào, đến cả người đàn ông của tướng quân cũng dám động đến”.

Trần A Cầu lúc này mới định thần được từ cách gọi “tướng quân”. Hắn ta tuy không hiểu phẩm giá ở trên quan trường, cũng không dám hỏi người đàn ông của tướng quân tại sao lại là một công tử diện mạo xinh đẹp, điều quan trọng nhất là cái từ tướng quân này nghe ra còn lợi hại hơn cả huyện lệnh. Ngẩng đầu lại nhìn thấy sắc mặt như Diêm Vương của Diệp Chiêu, liền sợ đến nỗi hồn bay phách lạc, quỳ xuống dập đầu liên tục xin tha, cứ một mực nói mình bị mê muội.

Ăn trộm bạc quan là tội chết.

Dĩ tâm của Chương Nam Hoa có thể đo lường được.

Diệp Chiêu tức giận cực độ, chỉ hận một điều không thể lôi cái tên đó về để lột da. Cô im lặng khá lâu, đếm đếm số bạc còn chưa bằng số mà cô thưởng cho My Nương mua quần áo trang sức một tháng, cười lạnh lùng dặn dò: “Để số bạc lại, người trở về nói với Chương Nam Hoa, sự việc đã làm xong xuôi rồi, sau đó nói hết với ta những hành động tiếp theo của hắn ta”.

“Sau đó?”. Trần A Cầu cẩn thận hỏi, sống chết không chịu đi.

Diệp Chiêu thu lại lưỡi đao: “Làm tốt, ta sẽ tha mạng cho người”.

Trần A Cầu thở phào một cái, ôm lấy cái mông sắp nở hoa, khập khểnh, lảo đảo vâng mệnh bước đi.

TƯỚNG QUÂN Ở TRÊN, TA Ở DƯỚI

Quất Hoa Tán Lý
www.dtv-ebook.com

Chương 75: Bắt Về Quy Án

Hạ Ngọc Cẩn phán đoán chính xác, lầu xanh là một nơi tốt để dò hỏi tin tức.

Ngoài ông già Hải chủ sự không dám vào chốn hoa tùm đố, còn những quan viên khác đều còn trẻ trung thanh xuân, chẳng có gì cấm kỵ. Một đồng bạc lớn tung ra, rất nhanh chóng đã kết thân được với bọn háo sắc. Sau đó chọn vài tên ăn chơi đầu óc đơn giản hoặc mấy tên vô lại không có mắt, cho ăn uống vài bữa, nịnh nọt vài câu, cái gì cũng có thể nói ra.

Đại hộ liên kết với thương nhân bất lương đầu cơ tích trữ, không quan tâm đến sự sống chết của trăm họ, cùng nhau tăng giá lương thực.

Chương Nam Hoa yêu thích con trai, bề ngoài nho nhã, nhưng bên trong tàn nhẫn. Người bị anh ta nhắm trúng nếu như không theo, thì sẽ bị phiền phức một cách khó hiểu, thậm chí nhà tan cửa nát.

Chương huyện lệnh thu thuế hà khắc, lạm dụng chức quyền, tham ô vi phạm vương pháp. Đâu đâu cũng ôm tiền, thậm chí còn nhận tiền của người khác, biến một tên phạm nhân có tiền giết người giải quyết đổi thành ăn xin ngoài phố giết chết.

Cái lũ đáng bị trời phạt đó, chỉ có anh nghĩ không ra, còn không có thủ đoạn kiếm tiền nào mà bọn họ không làm được.

Kinh thành là ở dưới chân thiên tử. Những người quý nhân quan viên muốn hành động bừa bãi thì cũng phải nghĩ đến thể diện, ở bên ngoài ít nhiều cũng phải tỏ vẻ nhân từ, không dám làm gì quá đáng. Làm sao so

được với Tụ Thủy núi cao cách xa Hoàng đế, một huyện lệnh nhỏ bé lại coi mình là nhất, còn dám bá đạo hơn cả Ngọc hoàng đại đế. Hạ Ngọc Cẩn nghe thấy những chuyện hoang đường chưa từng nghe thấy bao giờ, tức đến nổi đập vỡ ba chiếc ly trà.

“Bà nó chứ! Ông đây lúc chơi bời, đều không dám ức hiếp mọi người, thống lĩnh thị trường, cưỡng bức con trai... con gái nhà lành!”. Hạ Ngọc Cẩn nghĩ mình là một mục tiêu cưỡng bức của Chương Nam Hoa, khuôn mặt liền đỏ gay lên, tức giận vô cùng. Cậu ta đá mạnh cái chân bàn để trút nỗi giận trong người mình, sau đó ôm chân nhảy hai cái, đứng vững người lại, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Ta muốn cái tên đó không được chết nguyên vẹn!”.

“Đừng kích động”. Diệp Chiêu dìu cậu ta, ấn ngồi xuống ghế, bình tĩnh nói: “Chàng nói hẳn ta không được chết nguyên vẹn, thì chắc chắn là không được chết nguyên vẹn”.

Hải chủ sự tuy cũng tức giận không kém, nhưng vẫn giữ được một chút lý trí, khuyên nhủ nói: “Quận Vương, cứ coi là bố con Chương huyện lệnh tham ô vi phạm vương pháp, cũng phải trừng trị theo pháp luật. Huống hồ... tay chân bọn họ làm quá sạch sẽ, bây giờ vẫn chưa tìm thấy chứng cứ xác thực nào, cũng không thể lấy lời đồn để khép tội được?”.

Hạ Ngọc Cẩn ngạc nhiên: “Dựa vào cái gì mà không thể lấy lời đồn khép tội chứ?”.

Hải chủ sự mỉm cười nói: “Việc này... việc này không hợp quy tắc”.

“Quy tắc cái con khỉ gì chứ? Lời của ta chính là quy tắc!”. Hạ Ngọc Cẩn dựa vào lưng ghế, vất chéo chân, trông rất giống con quỷ vương gây hại đang sống sờ sờ, cậu ta mặt mày xám xịt hung hãn xua xua tay, lẩm bẫm với giọng đủ để mọi người có thể nghe thấy: “Ai thích làm Thanh Thiên đại lão gia thì đi mà làm, ông đây là đồ ăn chơi không học vấn cũng không có

bản lĩnh. Những tên hôn quan đút lót đi cửa sau mà được bổ nhiệm, giết một người thì có gì mà hiểm thấy chứ?”.

Diệp Chiêu không hề do dự phụ thêm: “Phu quân nói phải, làm thanh quan làm gì có chuyện sung sướng như làm hôn quan”.

“Nói hay lắm!”. Hạ Ngọc Cẩn mãn nguyện tán dương vợ mình: “Biểu hiện gần đây của nàng thật không tồi”.

Diệp Chiêu khiêm tốn: “Lấy gà theo gà, lấy chó theo chó, lấy ăn chơi phải ăn chơi, câu nói này thiếp nhớ rồi”.

Gặp phải tên hề này.

Hải chủ sự cũng muốn ngất luôn.

Tiểu nha đầu từ bên ngoài vội vàng chạy tới, nói với giọng không biết là kích động hay run rẩy nữa: “Bên ngoài... bên ngoài có mười mấy người của nha môn huyện, đem theo sách sắt và gông cùm, nói phải bắt tên ăn trộm bạc quan A Chiêu về quy án!”.

Hạ Ngọc Cẩn nhú mày, sờ sờ tai, không dám tin hỏi lại: “Bắt A Chiêu?”.

“Suýt chút nữa quên mất” Diệp Chiêu vội vàng ghé sát vào tai, kể lại những chuyện diễn ra tối qua.

Hạ Ngọc Cẩn sửng người lại: “Cái tên... gan to quá rồi đấy?”.

Hải chủ sự không hiểu chuyện gì.

Nghe nói tướng quân bị bắt, cả viện loạn hết cả lên.

Tất cả những người đi theo Nam Bình Quận Vương đều bỏ hết công việc, chạy đến xem, đến cả My Nương ở hậu viện thưởng hoa tản bộ cũng sợ lỡ mất vở kịch hay, lúc về không có gì huênh hoang với những người thiếp

phòng khác, vội vàng không nghĩ đến phong thái, cùng với nha đầu, bước lên cầu thang, chạy như điên lao tới, trốn đằng sau bức bình phong để xem.

“Tên trộm đâu rồi?”. Hứa bộ đầu thấy nhiều người tập trung ở phòng khách như thế, trong đó có không ít những người con trai tráng kiện cao lớn dữ tợn, khiến trong lòng ông ta có chút gì đó lo lắng, nhưng lo lắng không lâu, lập tức vỗ vỗ vào chiếc xích sắt ở hông, lấy lại uy phong, hò hét bốn phía rất có khí thế: “Nhìn gì mà nhìn? Ngăn cản quan sai làm án, tất cả đều phạm vào tội mưu phản, không muốn sống hả?”.

Mấy người con trai tráng kiện đó hình như không muốn phản kháng, còn nhìn với ánh mắt kính phục, giống như nghênh đón anh hùng vậy, đón ông ta vào trong nhà.

Đây là sự việc gì vậy? Chẳng lẽ A Chiêu là đồ tòi mà ai ai cũng dám đánh sao?

Hứa bộ đầu bị nhìn đến không hiểu gì cả. Ông ta ra hiệu để những tên bộ khoái vào phòng lục soát, rất nhanh tìm thấy ngay một bao lớn đầy bạc và châu báu của quan phủ, tất cả bày ra phòng khách. Sau đó hăng hăng giọng, hướng về Diệp Chiêu cao giọng nói: “Tên trộm A Chiêu, ăn cắp bạc trong kho quan phủ, tội chứng đầy đủ, cùng ta về nha môn lấy cung!”.

Diệp Chiêu cứ cười, hình như trên đời này chưa thấy việc nào vui như thế.

Hạ Ngọc Cẩn chau mày, nắm chặt lấy tay cô ấy không rời, dường như có phần do dự.

“Mau đi theo ta!”. Hứa bộ đầu lần nữa lại thể hiện uy phong, lắc lắc cái xích sắt.

Hải chủ sự cuối cùng cũng định thần lại, lớn tiếng nói: “Nhất định không được! Sao... sao có thể bắt...”

“Quốc có quốc pháp, gia có gia quy, có gì mà không được?”. Chương Nam Hoa vẫn mặc một bộ áo thư sinh nho nhã như cũ, tay cầm chiếc quạt, dừng lại ở bậc cửa, sau đó hít một hơi sâu, trên mặt hiện lên một sự lo lắng tột cùng. Vừa bước vào phòng khách, cậu ta nhẹ nhàng đặt tay lên vai Hạ Ngọc Cẩn, vuốt vuốt men theo vải gấm thêu hoa mềm mại: “Ngọc công tử, hãy tin tôi, chỉ cần Hoa công tử không làm việc xấu, cha tôi nhất định sẽ trả lại sự trong sạch cho cậu ta”.

“Nói cũng phải” Hạ Ngọc Cẩn bị vuốt ve nên rất tức giận, hai tay nắm chặt, các đốt tay hiện rõ lên màu trắng xanh. Cậu ta nhin rồi lại nhin, kiểm chế sự tức giận, không động tĩnh gì đứng tránh sang bên cạnh, giọng nói càng thể hiện sự dịu dàng: “Cha tôi đã từng dạy, làm người phải dám làm dám chịu, dù sao các người đã nghi ngờ, vậy để A Chiêu đi cùng mấy người vậy. Dù sao người trong biết mình trong, kẻ đục biết mình đục, làm việc xấu phải gặp báo ứng, vì thế kết quả thế nào tôi đều có thể chịu đựng được”.

Chương Nam Hoa tán dương nói: “Ngọc công tử phân biệt rõ thị phi, thật là đại trượng phu”.

Hạ Ngọc Cẩn cười nói: “Là phụ thân và bá phụ dạy đến nơi đến chốn”.

Diệp Chiêu cúi đầu xác nhận: “Thiếp đi nhé?”.

Hạ Ngọc Cẩn mất hết kiên nhẫn, xua xua tay: “Đi nhé không tiễn!”.

Diệp Chiêu: “Chàng không đi?”.

Hạ Ngọc Cẩn: “ Nhất quyết không đi!”.

Diệp Chiêu không do dự nữa, một mình đơn độc, bước nhanh về phía nha môn huyện.

“Đợi đã!”. Hứa bộ đầu bị khí thế anh dũng không chút sợ hãi này thu hút, trong lòng bỗng sinh sợ hãi, nhất thời không biết có nên đeo gông lên cô ấy không. Do dự một lúc, người đã đi xa rồi, vội vàng chạy theo đằng sau.

My Nương không hiểu chân tướng, cầu xin khẩn thiết: “Lão gia, để bọn họ đưa Chiêu thiếu gia đi như thế, người cũng không đi theo xem... thực sự là quá tàn nhẫn ạ?!”.

Hải chủ sợ quy củ kín kẽ, cố gắng khuyên nhủ: “Đừng làm loạn lên như thế!”.

Những người đứng xem cũng lắc đầu quày quật, lớn tiếng cảm thán:

“Đi cùng đường, hai người ăn ở với nhau cũng không đến nỗi nào, nói lật mặt là lật mặt ngay được, chủ nhân thật vô tình”.

“Thấy người thanh niên đó thật không tồi, tại sao lại nghĩ không thông, lại làm cái việc hồ đồ thế chứ?”.

“Tốt xấu gì cũng phải giao nhau một trận, chúng ta chuẩn bị ít tiền đưa cho anh ta?”.

“Đúng thế, tôi cũng uống không ít rượu ngon do anh ta mời, mong là lúc thăm vấn thuộc hạ nể tình”.

“...”.

Chương Nam Hoa thấy Ngọc công tử không thèm để ý đến A Chiêu, đoán chắc tình cảm hai người đó đã trở nên phai nhạt. Đây là một cơ hội đáng để tận dụng cho bản thân mình, không kìm được sự vui sướng trong lòng, vội vàng cáo từ rời đi. Phải đích thân quan sát cha thăm án, quyết không để đối phương có cơ hội lật lại.

Thu Hoa, Thu Thủy đích thân tiễn cậu ta đi, trong lòng trăm mối tơ vò.

Tướng quân bản tính tàn bạo, ưa thích giết chóc, khi ở Mạc Bắc, Hồ quân sư tính tình ôn hoà, nếu không cần thiết, không thích tàn sát quá độ, nên lúc nào cũng bên tai nhắc nhở, chỉ bảo cô ấy làm việc phải để lại vào phần từ bi, mọi việc phải nhẫn nhịn kiềm chế, sẽ thu được kết quả đáng quý. Sau khi trở về kinh thành, Nam Bình Quận Vương bản tính lương thiện, tuy cử chỉ có phần hoang đường, nhưng cũng không thích thấy máu, cứ coi là chỉ bảo người khác cũng để lại một chút con đường lùi, chưa từng bao giờ dồn ép vào con đường chết. Tướng quân yêu thương phu quân, không muốn làm cho anh ta buồn phiền, từ khi thành thân đến nay, luôn luôn kiềm chế bản tính, chưa bao giờ giết người trước mặt anh ta.

Lúc Hạ Ngọc Cẩn để Diệp Chiêu một mình rời đi, đeo lên cái xích sắt khủng khiếp đó, liền thở phào...

TƯỚNG QUÂN Ở TRÊN, TA Ở DƯỚI

Quất Hoa Tán Lý
www.dtv-ebook.com

Chương 76: Thăng Đường Phá Án

Vợ của Chương huyện lệnh chỉ có hai đứa con gái không xinh đẹp lắm, đứa con trai yêu quý thì lại thích con trai, không ham nữ sắc, khiến ông ta không khỏi lo lắng với việc đoạn tử tuyệt tôn, vì thế đối với bản án hoang đường này thì không mấy hứng thú, vốn dĩ định không tham gia. Tuy Chương Nam Hoa biết rõ phụ thân bản tính tham lam, nhưng vẫn sợ ông ta làm việc không đủ quyết liệt, bèn thêm mắm thêm muối tán dương tài lực hùng hậu của Ngọc công tử. Cuối cùng cũng dụ được ông ta chảy nước dãi, thèm khát nên đồng ý chấp nhận, chỉ hạn một điều không thể lập tức thu sạch sành sanh mười tám xe lương thực của Ngọc công tử.

Đội ông ta xem xét xong các tình tiết thăng đường phá án, chỉnh xong quan phục, lấy uy phong, bước vào phía sau công đường đại điện, đã thấy phạm nhân đứng thẳng dưới tấm hoành phi “Chính Đại Quang Minh” ngẩng đầu nhìn xa xăm, trong tay cầm một chiếc roi sắt màu đen quý báu. Hứa bộ đầu ở sát bên cạnh, còn Bồ sư gia từ trước đến nay hẳn ta luôn ý thế ông ta thì đang quay lưng về phía ông ta. Hình như chân cẳng Bồ sư gia có phần hơi tê liệt, đứng có vẻ không vững. Mọi người không ai để ý đến sự xuất hiện của huyện lão gia.

Bồ sư gia: “Từ trước đến nay Giang Đông nhiều tài tử, tấm hoành phi này là do lão gia Hồ gia viết, viết rất hay. Hồ gia là danh môn thế gia ở Tụ Thủy, đời đời làm quan, bây giờ có Hồ tam gia, tài cao cứu đói, tiền đồ như gấm, vị trí cấp phẩm, ở kinh thành làm đại thừa tướng. Vì thế đại hộ nhân gia ở Tụ Thủy tất phải đều noi gương Hồ gia”.

Diệp Chiêu không có học vấn nói: “Chữ viết hơi xấu”.

Bồ sư gia nịnh nọt: “Dạ, chữ “Minh” nét viết hơi xấu một tí ạ!”.

Làm gì có chuyện quan sai và phạm nhân cùng nhau cười đùa nói chuyện dưới công đường, lờ Chương huyện lệnh lão gia gia ta sang một bên chứ?

“Các người đang làm gì đấy?!” Chương huyện lệnh tác oai tác quái quen rồi, ở trên công đường bị cái cảnh tượng lạ lùng trước mắt làm tức nổ mũi, còn chưa kịp suy nghĩ đã đập mạnh cái búa công đường, hét nói: “Phạm nhân dưới công đường, còn không mau quỳ xuống?”.

Diệp Chiêu từ từ định thần lại khi đang mãi thường thức bức thư pháp khó hiểu, hướng về phía Bồ sư gia cầu giáo: “Khi xét xử, phạm nhân phải quỳ hả?”.

“Cao kiến” Bồ sư gia nhìn thấy cây huyền thiết tiên ngự tứ trong tay tướng quân không biết đã giết bao nhiêu người rồi, liền nở nụ cười lấy tính mạng mình ra chơi, chỉ hận một điều không thể ngoác miệng đến mang tai. Đến cả thứ ánh sáng u ám nơi công đường cũng không thể che được thứ ánh sáng phát ra từ tám chiếc răng vàng của hắn ta, hắn ta nói chắc nịch: “Phạm nhân là phải quỳ ạ!”.

Diệp Chiêu điềm nhiên dặn dò: “Vậy thì quỳ đi!”.

“Vâng!” Hứa bộ đầu với khí thế dõng dạc non lấp biển, hò hét khiến mọi người có mắt đều điếc hết cả tai. Ông ta với khí thế long giáng hổ phục, đem theo huynh đệ, xắn tay áo lao lên, người trái kẻ phải, giữ chặt lấy hai tay Chương huyện lệnh, ra sức lôi xuống dưới.

Chương huyện lệnh trong tay vẫn còn cầm chiếc búa công đường, có phần ngớ ngẩn, không biết đã xảy ra chuyện gì, cho đến khi bị kéo xuống, mới tức giận gào thét: “Lũ khốn các người, làm phản sao?”.

Hứa bộ đầu chính khí ngang nhiên, mặc kệ ông ta vùng vẫy chửi bới, cơ thể vững chãi như núi, không hề động đậy, hai tay như cùm sắt, dường như

cắm chặt vào xương cốt đối phương, đau đến nỗi Chương huyện lệnh sắp khóc đến nơi. Còn những bộ khoái còn lại lao vào phía trong, với tinh thần thà bắt nhầm còn hơn bỏ sót, bắt hết Chương Nam Hoa, cả vợ, con gái, thiếp phòng, thông phòng của Chương huyện lệnh, lôi ra quỳ xuống công đường.

“Đồ cầu nô tài đáng chết! Thích chết sao?!”. Chương phu nhân sung sướng quen rồi, vốn dĩ đang ở trong hậu viện cùng người bạn thân là Hồ phu nhân thưởng hoa uống trà, bàn bạc về chuyện làm thế nào để dạy dỗ thiếp phòng. Nhưng lại vô cớ bị bắt trước mặt người bạn thân, bị đẩy ngã xuống nền đá trên công đường, đầu gối đập vào những viên đá lớn, vừa thẹn vừa tức giận, chửi rủa không ngừng. Hai người con gái ở bên cạnh lại khóc lóc không thôi, vốn dĩ đã không xinh đẹp gì, bây giờ đầu tóc rũ rượi, trâm vàng thoa ngọc rơi hết xuống đất, xem ra càng thêm xấu xí. Còn những người thiếp phòng xinh đẹp, cũng không biết đang xảy ra chuyện gì, hai chân run rẩy, quỳ xuống đó nhìn nhau không hiểu.

Bồ sư gia trước tiên cướp lấy chiếc búa công đường trong tay Chương huyện lệnh, trợn mắt nhìn ông ta một cách coi thường. Sau đó cúi người cong như con tôm bị luộc chín, giống như con chó xù Tây Phiên cung kính dâng chiếc búa công đường lên, vô cùng nịnh nọt: “Diệp tướng quân, mời, mời lên trên ngai”.

Diệp Chiêu nhận lấy chiếc búa công đường, chậm rãi bước lên chính toạ công đường, từ từ ngồi xuống, quân tư đoan chính, lưng thẳng, thần khí uy nghiêm trang trọng. Diệp Chiêu lạnh lùng lướt qua một lượt những người ở dưới, giống như đang nhìn người chết vậy.

Diệp tướng quân?

Trên triều đình tướng quân họ Diệp không nhiều, nổi tiếng nhất chỉ có một người.

Diêm Vương sống mười sáu tuổi chinh chiến sa trường, giết người như điên, thiên cổ chỉ có một nữ anh hùng, đại tướng quân thống lĩnh binh mã thiên hạ.

Hình như, Nam Bình Quận Vương đảm nhiệm khâm sai cứu nạn, chính là lấy vị đại tướng quân này làm chính phi?

Trời sập rồi!

Chương huyện lệnh không gào thét nữa, mặt xám như chết.

Chương Nam Hoa cũng cảm thấy mọi việc không ổn, nhưng nhớ đến bộ dạng của Ngọc công tử, thế nào cũng không thể giống Quận Vương gia cao cao ở trên được, còn A Chiêu xem ra cũng không có một chút nào đáng về con gái. Vì thế ra nước bài cùng, ngoan cố nói: “Anh ta nói là Diệp đại tướng quân, ai biết là thật hay giả chứ?!”.

“Hỗn xược!” Bồ sư gia nghe thấy cậu ta nghi ngờ thân phận của Diệp Chiêu, lập tức tỏ vẻ tức giận, giống như cha mình bị sỉ nhục vậy. Ông ta quay đầu cung kính nói: “Tướng quân, phạm nhân không kính, trừng phạt tát vào mồm”.

Diệp Chiêu chỉ hiểu quân pháp, không hiểu luật pháp, cau mày hỏi: “Tát vào mồm?”.

Bồ sư gia thấy thần sắc CÔ Ânghiêm nghị, lập tức tát mạnh vào mồm mình, cười nói: “Là tiểu nhân ngu xuẩn, những tên đại gian đại ác như này, nên đánh hai mươi gậy trước rồi mới được nói!”.

Hứa bộ đầu và bọn nha dịch gắng sức gắng lực, hò “Này vũ” đến kinh thiên động địa.

Diêm Vương sống hung danh ở ngoài, không ai không biết.

Những người con gái sợ hãi, khóc lóc không thôi, có người còn bị ngắt đi.

Diệp Chiêu lần đầu tiên xét xử, không biết xử tội của Chương huyện lệnh có liên lụy đến người nhà ông ta không, cũng không hào hứng đối phó với đám đàn bà con gái yếu đuối. Nghe bọn họ khóc lóc thảm hại, không đủ kiên nhẫn, chỉ sợ đợi chút nữa nhìn thấy máu lại càng rắc rối hơn. Bèn gọi người lôi đi trước, đem cho Hải chủ sự xử lý, chỉ để lại Chương huyện lệnh và Chương Nam Hoa, từ từ dạy dỗ.

Không có tiếng kêu khóc của con gái, Chương huyện lệnh cũng từ sự hoảng hốt bình tĩnh trở lại, nghĩ bụng Bồ sư gia là đồ không có lợi thì không dính vào, không thể vô duyên vô cớ lấy lòng người khác. Diệp đại tướng quân trên công đường tuy diện mạo không giống con gái lắm, nhưng cử chỉ điệu bộ lại có khí thế nhiếp nhân của một vị tướng quân, thân phận e là không giả. Ông ta âm thầm chửi rủa với hành động ngu xuẩn của đứa con trai dẫn sói vào nhà. Nhưng tên đã bắn ra khỏi cung rồi thì không thể thu lại được, hối hận cũng không kịp nữa. Chỉ có thể nghiêng răng chống đỡ, bèn ra bộ nhu thuận thật thà, dập đầu nói: “Diệp tướng quân đại giá đến đây, chưa thể đón tiếp từ xa, thật đáng tội”.

Diệp Chiêu nghiêm túc đập chiếc búa công đường: “Người có tội gì?”.

“Việc này...”. Chương huyện lệnh chần chừ một lúc lâu, thấy bản thân mình làm việc chắc không để lại bao nhiêu chứng cứ. Còn thằng con trai tuy đối với Quận Vương gia có dã tâm, nhưng chưa bị lộ, việc vu oan giá họa còn chưa xong, vẫn còn đất để xoay chuyển, tình hình có thể không nguy khốn như thế, bèn mỉm cười nói: “Tụ Thủy lũ lụt, để khuyên những nhà có của ăn của để quyên góp cứu nạn, hạ quan bận đến nỗi chân không chạm đất, về phủ nghe thấy bạc khố bị trộm, trong lòng nóng như lửa đốt, có người xuất hiện tố cáo, manh mối chỉ ra trong phủ khâm sai mặc thường phục quần tra, trong lúc rối bời, không suy nghĩ cẩn thận. Bây giờ nghĩ lại, chắc là tên tiểu nhân Trần A Cầu ăn cắp bạc khố, sau đó vu cáo, vu oan giá

hoạ. Mong tướng quân xem xét tấm lòng của hạ quan một lòng thương dân, tha cho hạ quan tội thiếu trách nhiệm giám sát ạ”.

Diệp Chiêu nghĩ một lát rồi nói: “Truyền nhân chứng”.

TƯỚNG QUÂN Ở TRÊN, TA Ở DƯỚI

Quất Hoa Tán Lý
www.dtv-ebook.com

Chương 77: Về Nhà Ăn CƠM

Hải chủ sự sớm đã sắp xếp xong nhân chứng.

Trần A Cầu và Kiều Hạnh được đưa lên công đường. Kiều Hạnh nhìn thấy cha con Chương gia đang quỳ trên công đường, chỉ hận một điều không thể lao lên dóc xương lột da, uống máu ăn thịt chúng. CÔ Ân nói với giọng khóc lóc, không để ý đến người khác cứ đều đều như rổ trức đổ hạt đậu vẩy, kể lại rõ ràng về việc con dê. Đến cả tên chuyên ăn trộm như Trần A Cầu, nghe thấy thế chỉ muốn đập cho tên hôn quan vài cái.

“Vu cáo”, mặt Chương huyện lệnh khổ sở, uất ức nói: “Hạ quan làm quan bao năm ở Tụ Thủy này, thanh chính liêm minh, cản trở tài lộ của không ít người. Sự việc mà cô nương Kiều Hạnh gặp phải thực sự rất đáng thương, nói lời phải có lý có cứ, không phải cứ nghe nói bừa. Tên Lý nha dịch đó không phải là người tốt! Hắn ta hoành hành bá đạo, coi trăm họ trong huyện như cỏ rác. Hạ quan muốn bãi miễn hắn ta, hắn ta vì chút tức giận, đi khắp nơi tung tin đồn nhảm, huỷ hoại danh tiếng của hạ quan. May mà ông trời có mắt, khiến hắn ta lần trước uống say rơi xuống nước bị chết đuối, chết rồi mà còn để lại lời ác độc, lừa dối cô nương Kiều Hạnh. Mong Diệp đại tướng quân minh xét ạ!”.

“Ông nói láo! Nói láo!”. Kiều Hạnh bị lời sỉ nhục của ông ta làm cho tức đến nổi toàn thân run bắn lên: “Chị Đào Hồng cũng bị người hại chết!”.

Chương huyện lệnh “bối rối” hỏi: “Ai là Đào Hồng? Ta... ta không quen cô nương nào mang tên Đào Hồng cả”.

Kiều Hạnh tức giận nói: “Người là khách thường lui tới lầu xanh, sao lại không quen Đào Hồng? Chị ấy còn từng hầu rượu người! Mọi người trong viện đều nhìn thấy”.

“Hoá ra cô nương đó tên là Đào Hồng”. Chương huyện lệnh “tình ngộ”, ngại ngùng nói: “Hạ quan có tật xấu là hơi háo sắc, không kiềm chế được cái chân của mình đi đến những chỗ đó. Vợ vì thế thường ghen tuông với thần. Hạ quan biết sai, hạ quan nhận tội, mong tướng quân giáng tội, sau này nhất định không dám nữa”.

Nước mắt của Kiều Hạnh trào ra, trực tiếp đứng trên công đường chửi lớn: “Súc sinh vô sỉ! Người sẽ không được chết yên ổn đâu!”.

Mỹ nhân chỉ cần không phải chửi mình, thì cái gì nghe cũng thấy hay hết.

Diệp Chiêu một tay đang nghịch chiếc búa công đường, thấy nhẹ hơn so với chiếc Kinh hồ đảm thường ngày dùng, nên thấy không quen lắm.

Bồ sư gia len lén đi đến bên cạnh cô, quan sát thần sắc, hạ thấp giọng xuống, cẩn thận hỏi: “Tướng quân đại nhân, cô ta gào thét trên công đường, có phải tát vào miệng không ạ?”.

“Tát cái gì?”. Diệp Chiêu tỉnh lại khi thần trí đang lơ đãng, thấy Kiều Hạnh tuổi còn nhỏ, khóc lóc thảm thiết, trong lòng nảy sinh thương xót, đại lượng nói: “Cô gái nhỏ quỳ lâu như thế, e là chân cũng tê rồi, tìm cái ghế cho cô ấy ngồi lên rồi hãy nói”. Sau đó nhìn xuống hai cha con Chương huyện lệnh đang quỳ ở dưới. Chương Nam Hoa mắt nhìn mũi mũi nhìn ngược, không nói lời nào. Chương Hữu Đức cả mặt đầy sự thật thà, giống như một con bò già chịu uất ức vậy, khoé mắt còn có nước mắt rưng rưng, muốn đáng thương thế nào thì đáng thương như thế.

Đợi sau khi Kiều Hạnh được dìu sang bên cạnh, cô lại hỏi Bồ sư gia: “Chương cầu quan thực sự không có việc tham ô vi phạm vương pháp sao?”.

Bồ sư gia tuy sợ tướng quân, nhưng cùng với Chương huyện lệnh tham ô không ít việc, ông ta chết thì mình cũng bị liên lụy, nếu như khai ra, e là Chương huyện lệnh cũng khai mình ra, đến lúc đó càng không thể nịnh nọt được, đành phải miễn cưỡng trả lời, cúi đầu cong lưng nói: “Tại hạ làm việc theo lệnh của Chương huyện lệnh, đối với hành động của ông ta không dám hỏi dò rõ ràng như thế ạ”. Ông ta thấy Diệp Chiêu nhướng mày lên, liền vội vàng bổ sung: “Các tri huyện trước đây đều thu tiền để lấy chênh lệch, Chương tri huyện cũng không ngoại lệ... việc này... việc này cũng là tội ạ”.

Biến nặng thành nhẹ, pháp luật không phạt tất cả mọi người, việc tham ô Ân hạn hối lộ mà tình tiết không quá nghiêm trọng nhiều lắm là bị giáng chức bãi quan, không đủ cấu thành tội lớn.

Chương huyện lệnh nghe thấy Bồ sư gia nói thế liền thở phào nhẹ nhõm.

Diệp Chiêu hỏi: “Biệt viện và ly trà Nhữ Diêu của người là thế nào?”.

Chương huyện lệnh nói: “Mấy năm trước, có một thương nhân buôn muối lớn chuyên nhà đi nơi khác, trước khi đi cho thần mượn ngôi nhà này, hàng năm đều thu năm sáu mươi lượng bạc tiền thuê nhà. Hơn nữa tri huyện bốn năm đổi một lần, thần sớm muộn gì cũng phải đi, sao lại bỏ ra một số tiền lớn để mua viện làm gì chứ? Còn về chiếc chén... chiếc chén... thần cũng không biết nguồn gốc từ đâu, Hoa nhi mấy năm trước tiện mua về ở cửa hiệu trên phố, chỉ mất có năm mươi đồng”.

Chương Nam Hoa hiểu ý, nói tiếp sau: “Tướng quân là người kinh thành phẩm vị cao nhã, không thể có cùng một cách nhìn với tại hạ ở nơi thôn dã quê mùa này. Là tại hạ thấy nó đẹp dễ đơn sơ, giá tiền lại rẻ nên mới mua, làm gì hiểu Nhữ Diêu Tống Diêu là gì chứ? Nếu là hàng thật, tự nhiên lại được một món lớn. Thật là niềm vui không ngờ ạ”.

Diệp Chiêu thẳng thắn: “Ta không đánh giá, cũng không hiểu Nhữ Diêu Tống Diêu gì cả”.

Công đường thăm tra thực sự chán ngán, cô không đủ kiên nhẫn đáp lời với hai người này, ra ý để Trần A Cầu xắn tay áo lao lên mà cắn, còn mình tiếp tục thần trí trên mây.

Trần A Cầu hạ quyết tâm, bất luận thế nào cũng phải ôm chặt lấy chân tướng quân, liền nhanh mồm liền thoảng nói: “Là Chương Nam Hoa, Chương công tử nửa đêm lôi tôi từ đại lao ra, đưa cho ba trăm lượng bạc khổ, để tôi đi giấu vào phòng tướng quân. Sau khi hoàn thành không những được miễn tội, còn cho mười lượng bạc làm thù lao. Nếu việc không thành thì sẽ bán mẹ tôi và em gái tôi vào nhà chứa. Tiểu nhân sợ hãi, nửa đêm lén lút nhảy vào phòng của tướng quân. May mà tướng quân mắt thần như điện, khoan dung độ lượng, kịp thời ngăn cản, không để tiểu nhân phạm vào tội lớn tày đình, sau này nhất định rửa tay gác kiếm, làm lại từ đầu”.

Hắn ta bò trên đất, đập đầu mạnh vài cái.

Chương Nam Hoa coi thường lườm hắn ta, phản bác nói: “Tại hạ không biết thân phận của Quận Vương và tướng quân, với bọn họ vừa gặp lần đầu, cố mời về Tụ Thủy làm khách. Sau khi đến nơi cũng cố gắng làm tốt vai trò một người chủ, cố gắng tiếp đãi, với tướng quân có hận thù gì chứ? Sao phải làm cái việc giấu tang vật hãm hại như thế? Trần A Cầu lại là một tên trộm quen tay rồi. Ở đại lao ra vào không dưới bốn năm lần, tư cách kém cỏi, nói dối thành tính, đạo đức bại hoại, đã từng bị cha thần đánh đòn, từng mang gông cùm, trong lòng nảy sinh căm ghét. Bây giờ lũ lụt liên miên, hắn ta lại ham ăn lười làm, cuộc sống khổn khó, bèn bạo gan hơn trời đi ăn cắp bạc quan, lại sợ bị người khác phát hiện, liền tìm phòng của một người từ nơi khác đến để giấu tang vật. Nếu sự việc không bị phát giác, đợi qua cái đợt khó khăn này sẽ lấy ra đem nấu chảy rồi sử dụng. Nếu mọi việc bị phát giác, sẽ cầm tang vật giá họa, che giấu tai mắt người đời”.

Trần A Cầu rướn cao cổ lên, tức mình gân cổ lên nói: “Ai chả biết người là đồ đồng tính? Chắc chắn là thấy Quận Vương gia như hoa như ngọc, muốn hất đi hòn đá trở ngại là tướng quân!”.

Hạ Ngọc Cẩn hận nhất là người khác nói cậu ta như hoa như ngọc.

Diệp Chiêu ho nặng vài tiếng, ngăn những lời lẽ không muốn sống của cậu ta.

Chương Nam Hoa cười khẩy nói: “Tại hạ tuy thích con trai, nhưng không có nghĩa những người bạn bên cạnh đều thích, càng không thể vớ bừa một người nào đó được. Tại hạ khâm phục tư cách cao sáng của Quận Vương, trên đường đồng hành đều rất quy củ, lấy lễ đối xử, làm gì có chỗ nào vượt quá giới hạn chứ? Cứ coi là người muốn vu cáo thì cũng nên nghe ngóng cẩn thận rồi hãy nói”.

Trần A Cầu: “ Người quy củ? Ai chả biết tiểu thanh nhi của Tái gia ban tại sao mà nhảy sông chết chứ?!”.

Chương Nam Hoa khinh bỉ: “Muốn vu cáo cho người khác, lại còn viện cớ sao?!”.

Hai cha con mồm mép lạnh lợi, dựa vào cái thế làm việc không để lại dấu vết, giáo biện đến nỗi Kiều Hạnh và Trần A Cầu không thể đối lại được, mặt xám lại như chết.

Diệp Chiêu chán nản xoay cái búa công đường đến chín trăm chín mươi chín vòng. Có hai chị em song sinh sau khi thông báo với lính gác, bèn lao vào, váy áo rực hồng khí thế sáng khoái, mặt tươi như hoa. Thu Hoa chạy tới bên cạnh tướng quân, tùy tiện thoải mái nói: “Quận Vương gia nói người làm việc quá chăm chỉ, cũng thấy phần thích thú, còn nói vụ án này thẩm tra cũng ổn ổn rồi, bảo người nhanh chóng giải quyết, rồi về ăn cơm”.

Thu Thủy bẹo bẹo em gái, trách móc: “Rõ ràng là bảo người nói riêng với tướng quân, sao lại oang oang cái mồm ra thế?”.

Diệp Chiêu đối với việc thẩm án kiểu nho nhã thế này rất khó chịu, cô thở phào nhẹ nhõm, vuốt vuốt cái tai đang đau, đứng dậy, ba bước rồi hai

bước ra khỏi công đường, vội vàng về nhà ăn cơm với phu quân.

Kiều Hạnh ngạc nhiên hỏi: “Tướng quân?”.

Trần A Cầu lo lắng: “Thế thôi ạ?”.

Nếu Chương huyện lệnh không bị bãi quan miễn chức, thì bọn họ chết chắc rồi.

Bố con Chương huyện lệnh thấy tướng quân tiếng sấm to nhưng mưa lại nhỏ. Tự thấy lời nói của mình thuyết phục được tướng quân nên thoát được đận này, lập tức rút chiếc khăn tay từ trong áo ra, lau lau những giọt mồ hôi to bằng hạt đậu, chuẩn bị đón mừng hạnh phúc.

Diệp Chiêu bước đến cửa, bỗng dừng bước chân lại, quay đầu, chiếc roi sắt trong tay nhanh như ánh điện cuốn lấy, rồi lao ra như một con rắn độc.

Bóng đen vút lên không trung.

Đằng sau hy vọng là cả một sự tuyệt vọng còn đen hơn cả hang sâu.

Chương huyện lệnh một nhát vào eo, cái roi của Diệp Chiêu vẫn không thu lại, cuốn vào eo Chương Nam Hoa, lại một nhát.

Kiều Hạnh kêu lên một tiếng còn kinh khủng hơn gặp ma, Trần A Cầu từ mặt đất nhảy lên, lao vào lòng cô ta, run lẩy bẩy.

Chiếc gậy sát uy trong tay Hứa bộ đầu và bộ khoái rơi xuống đất, Bồ sư gia vãi tè ra quần, cứ liên mồm lẩm bẫm: “A Di Đà Phật”.

Trên đất đầy vết máu, vô cùng kinh khủng, xung quanh là tiếng khóc lóc thảm thiết.

Đây là cảnh tượng khủng khiếp nhất mà tất cả những người ở đó cả đời cả kiếp này không dám quên.

Diệp Chiêu lạnh lùng lườm Bồ sư gia, dường như cái gì cũng biết.

Bồ sư gia vô cùng sợ hãi, ngất luôn tại chỗ.

Diệp Chiêu đã rời đi khỏi.

Trên người không có một vết máu.

Đức Tông năm thứ mười, khâm sai cứu nạn Nam Bình Quận Vương truyền lệnh, huyện lệnh Tụ Thủy Chương Hữu Đức tội ác tày đình, tham lam vô độ, lơ là trách nhiệm, coi thường mạng người, tội ác tày trời, không thể dung tha, xử cắt đôi người; Tú tài Chương Nam Hoa thông đồng làm việc xấu, coi thường tính mạng người dân, lấy dưới phạm trên, coi thường khâm sai, xử cắt đôi người. Tịch thu toàn bộ gia tài xung vào công quỹ, họ hàng sung quân lưu đày.

Quan trường Tụ Thủy thất kinh, trên trên dưới dưới đều nghe lệnh cả khâm sai, không dám chống lại.

Bồ sư gia may mắn sống sót đêm nào cũng gặp ác mộng, trong cơn ác mộng đó đều là ánh mắt của Diệp Chiêu trước khi đi. Từ đó trở đi, cho dù thăng quan tiến chức, đều cẩn thận chăm chỉ, không dám tham ô một đồng nào, được vạn dân kính yêu, gọi là Bồ Thanh Thiên. Kiêu Hạnh dưới sự giúp đỡ trợ trợ nghĩa của Hải chủ sự, lấy bạc của Quận Vương chuộc thân ra ngoài, vì đồng cảm với Trần A Cầu sợ đến nỗi rửa tay gác kiếm, nên nảy sinh tình cảm với cậu ta, kết thành một đôi, sống với nhau đầu bạc răng long.

Trên bàn ăn.

Diệp Chiêu không vừa lòng: “Sung quân?”.

Hạ Ngọc Cẩn hiểu ý: “Những người xinh đẹp và khoẻ mạnh đưa đi quân ở Mạc Bắc, xấu xí và yếu ớt đưa về quân ở Tây Nam”.

Diệp Chiêu liền hài lòng.

Tướng công nhà mình quả nhiên là vì người nhà mình rồi.

Hải chủ sự nhanh chóng đem người đi lục soát nhà Chương huyện lệnh, nhưng chỉ lấy được ba bốn nghìn lượng bạc, khác xa so với tưởng tượng.

Ông ta bảo người nhắc số ngân lượng lên, tức giận đến báo.

Hạ Ngọc Cẩn xám mặt lại, đá số bạc lung tung khắp nơi, cậu ta tức giận hỏi: “Một tên tham quan béo như thế, sao lại không có tiền? Lục soát kỹ chưa?!”.

Cậu ta bây giờ cần nhất là tiền!

Không có tiền, lương thực cứu nạn không đủ.

Không có tiền, thì giết người cũng vô dụng.

Chương huyện lệnh không thể là một tên quan tốt, nhưng tiền của hắn ta ở đâu?

TƯỚNG QUÂN Ở TRÊN, TA Ở DƯỚI

Quất Hoa Tán Lý
www.dtv-ebook.com

Chương 78: Cơ Hội Lớn

Việc tiền bạc trước tiên để sang một bên.

Công việc cứu nạn dưới sự giám sát lung tung của Hạ Ngọc Cẩn, do ý chí nhẫn nại, gánh vác trách nhiệm và tinh thần quên ăn quên ngủ của quan viên các cấp, dần dần mọi việc đều diễn ra suôn sẻ.

Ở địa phương thực hiện công việc, không thể không có sự giúp đỡ của người nắm rõ tình hình địa phương.

Chương huyện lệnh ngoài việc tham ô ra còn chẳng để ý đến việc gì. Bồ sư gia lại nắm rõ việc lớn việc nhỏ ở Tụ Thủy này như lòng bàn tay, đầu óc lại thông minh, cơ mưu sách lược, là một người tài. Hạ Ngọc Cẩn nhìn thấy điều này ở hãn ta, tha mạng cho hãn ta, bảo Diệp Chiêu đơn giản dạy dỗ hãn ta vài câu, để hãn ta tự giác quyên tiền cứu giúp nạn dân, còn về số tiền quyên góp bao nhiêu, lại để cho hãn ta suy nghĩ kỹ lúc an táng cho Chương huyện lệnh.

Bồ sư gia không cần nghĩ cũng đã biết rõ.

Đã từng chứng kiến hình phạt cắt đôi người, nhưng chưa từng thấy cảnh đang đứng mà dùng roi cắt đôi người.

Một nửa thân trên của cấp trên ngày trước, thỉnh thoảng lại trèo vào trong giấc mơ.

Ông ta mỗi lần nhìn thấy tướng quân đều thấy sự kích động không thể điều khiển nổi.

Ông ta rất biết điều, biết lúc nào nên làm gì. Ngoài việc đem phần lớn gia sản tham ô đi nộp, còn lấy công chuộc tội, chăm chỉ hơn cả con bò già. Không sợ bẩn không sợ mệt, hầu như ăn ngủ đều cùng với nạn dân, thậm chí còn là ví dụ điển hình của một thanh quan. An ủi nạn dân, truyền phát thông cáo, dựng lều phát cháo, còn rộng lượng phát thuốc, phòng ngừa dịch bệnh, lũ lụt đi qua. Chỉ cần phát hiện ra người chết, bất kể là phải hay không phải chết do lũ lụt, thi thể đều đem đi đốt hết.

Người dân không muốn phá bỏ tục lệ, muốn lấy đồng để làm loạn: “Lão gia nhà tôi chết vì bệnh, muốn nằm trong đất để yên ổn, nếu không ở trên trời không siêu thoát được”.

Bồ sư gia ngược đôi mắt có hai quầng thâm xị hỏi lại: “Năm đó Diệp tướng quân ở Mạc Bắc đã giết chết mấy vạn quân địch, có thể ở kinh thành dùng quân pháp xử tử cả trăm người, dùng roi sắt có thể chặt đứt cha con Chương huyện lệnh ở Tụ Thủy này. Các người có tin là sau khi bệnh dịch bùng phát, cô ấy sẽ nhốt mấy người các người lại, diệt cả người sống lẫn người chết không hả?”.

Tin! Không có người nào không tin!

Truyền từ người này sang người khác, chân tướng có phần sai lệch đi.

Sự tàn bạo của Diệp Chiêu khắc sâu vào lòng dân.

Trăm họ huyện Tụ Thủy vừa ngưỡng mộ hành động anh hùng của Diệp Chiêu trừ hại cho dân, cũng vô cùng sợ hãi trước thủ đoạn của cô ấy. Những nơi cô đi qua, bọn côn đồ lưu manh đến thế nào cũng đều ngoan ngoãn cúi đầu, cải tà quy chính, không dám gây chuyện, chỉ sợ vô tình đụng vào cô ấy lại bị lôi đi bẻ đôi người.

Bồ sư gia thấy mọi người do dự, liền bổ sung tiếp: “Đừng nghĩ nữa. Đốt thi thể cũng là vì tốt cho mọi người, dù sao người chết cũng chết rồi, chôn dưới đất hay lửa đốt cuối cùng không phải là hoá thành tro bụi sao? Người

chết dù sao không thể quan trọng bằng người sống được phải không? Nếu để bệnh dịch bùng phát thì chẳng ai thoát được, các người đã từng thấy bệnh dịch ở Lệ Thủy ba mươi năm trước phải không? Mười người chết chín, tuyệt tử tuyệt tôn, mới là thảm kịch thực sự ở nhân gian! Bây giờ mọi việc đã thế rồi, tổ tiên nhà người trên trời có linh sẽ phù hộ cho con cháu, hiểu lòng con cháu, chứ không thể gây rắc rối cho con cháu được.”.

Mọi người không dám cãi lại nữa, ngoan ngoãn nghe lệnh.

Việc cứu nạn của huyện Tự Thủy lại diễn ra tốt đẹp như trước đây chưa từng có.

Tướng quân thì đáng sợ, Quận Vương lại đáng yêu.

Hạ Ngọc Căn đích thân chủ trì việc lục soát nhà Chương huyện lệnh. Cậu ta giảm giá đồ cổ và nhà cửa đất đai của ông ta bán cho người có của ở địa phương. Sau đó gọi một đám nô tài a hoàn tới, sau khi đánh giá thì đem đi bán. Đáng tiếc trong thời gian cứu nạn, lương thực nguy cấp, tuyệt đại bộ phận mọi người và thương hộ đều không muốn thêm người, đành phải bán với giá rẻ. Có người tình nguyện chuộc mang tính tượng trưng đưa hai người đi trước. Cuối cùng còn lại vài người bố mẹ đều mất, thực sự không có người cần, tạm thời cho vào lều cháo cứu nạn để giúp đỡ, đợi sau khi xong việc lại xem biểu hiện, tốt thì đem về kinh thành đem đi tặng.

Việc hay ho nhất là chủ quản và bọn tay chân chó tác oai tác quái của Chương huyện lệnh, bị trói đứng ở cửa nha môn huyện, áo quần rách nát, trên đầu còn cắm một cọng cỏ, trên mặt có hai chữ “Tẩu Cầu” do chính tay Nam Bình Quận Vương viết. Giá tiền cứ theo tội to nhỏ không giống nhau, từ một đồng đến năm đồng. Lại còn sai một tên nô tài khua chiêng gõ trống rao “bán chó bán chó đây!”, để những thương hộ và trăm họ đã từng bị bọn họ ức hiếp mua về nhà giày vò xả nổi hận thấu xương.

Chương huyện lệnh ngoài vợ ra, còn có mười người tiểu thiếp, sáu người con gái, trong đó người tiểu thiếp thứ tám là lúc ông ta tại nhiệm cướp về, vào nhà mới được năm tháng, bố mẹ cô biết được tin Chương huyện lệnh đã chết, vui mừng lấy lại dũng khí, cầu xin bảo đảm. Được hàng xóm làm chứng bèn vội vàng đến khổ sở cầu xin Hải chủ sự, muốn chuộc con gái bảo bối của mình về. Hải chủ sự mềm lòng, sau khi xin ý kiến của Hạ Ngọc Cẩn bèn quyết định thả cô ta về nhà. Còn những người thiếp phòng còn lại đợi vài ngày, không đợi được cha mẹ bọn họ tới xin giữ lại, chỉ có thể đem ra bán, đáng tiếc sau khi Lão Bảo lâu xanh biết được sự khủng khiếp của khâm sai, tất cả đóng hết cửa, hành sự hạn chế, tạm thời không mua những cô Ấng ương mới. Những người bình thường cũng không muốn mua những cô nương yếu đuối không thể làm việc chỉ có thể ngắm như thế, dành cho tất cả vào danh sách lưu đày. Biết được tin dữ, bọn họ thấy con đường phía trước đã hết, ở trong ngục khóc đến nổi kinh thiên động địa. Có người thiếp phòng trong lòng có sẵn mối hận, thừa cơ đánh Chương phu nhân một trận để trút giận, đánh đến nổi quần áo rách nát tóc tai rũ rượi, xé ngực lộ chân, lính ngục được dịp hả hê.

Trời cao trong xanh, thời tiết thật đẹp.

Hạ Ngọc Cẩn và vợ đang ngồi trong căn chòi trong vườn hoa của Chương huyện lệnh an nhàn thưởng hoa.

Trên con đường đầy đá vụn dưới căn chòi, có một đám con gái đang quỳ, lục soát nhà quá nhanh, nên không kịp giấu đồ vật, những đồ trang sức châu báu trên tay trên đầu đều bị lộ hết, ngoài những đứa bé, đến quần áo lụa là đều lộ hết tặng cho nạn dân, tất cả đều mặc quần áo tù nhân rộng thùng thình, đưa mắt nhìn ra xa, giống như một chiếc túi một mặt trong khóm hoa vậy, cảnh tượng thật buồn bã.

Hạ Ngọc Cẩn chậm rãi bước lên trước tấm màn che, buồn bã nhìn cảnh tượng trước mặt, tự nói với giọng ai cũng có thể nghe được: “Tây Nam độc

hại, Mạc Bắc gió cát, đàn ông thô lỗ hoang dã, đã quen với cuộc sống phú quý, những ngày sau này thì sao mà chịu được chứ?”.

Không nói còn tốt, nói rồi không những xấu xa mà còn khó nghe.

Chương phu nhân hầu như không thẳng lưng lên được. Bà ta khóc lóc bò ra đất, cầu khẩn với giọng khàn như vẹt đực. Còn những người thiếp phòng và đám đàn bà con gái còn lại đều dập đầu cầu xin tha mạng. Có người khóc lóc gào thét, có người mất tất cả dự định và tương lai, có người mơ hồ không hiểu. Dường như có vài nghìn con vẹt cùng kêu loạn, đến nỗi điếc cả tai.

Diệp Chiêu giúp chồng chọn một cái hạt sen tâm đắng, dịu dàng đưa vào mồm cậu ta, sau đó hết kiên nhẫn nhìn đám người: “Ồn ào quá, giết hết đi, đỡ gập rắc rối”.

Hạ Ngọc Cẩn nhai nhai cái hạt, cả miệng thơm ngát, mãn nguyện lắc đầu nói: “A Chiêu nàng quá nhẫn tâm rồi, đều là những mỹ nhân xinh đẹp sao lại nở ra tay chứ?”.

Diệp Chiêu khinh bỉ: “Bọn họ á? Còn xinh đẹp? Người xấu tim đen, không bằng một sợi tóc của em họ thiếp”.

Hạ Ngọc Cẩn đập bàn tức giận: “Mẹ nhà người chỉ nhớ em gái người xinh đẹp thôi!”.

Diệp Chiêu an ủi: “Không phải, trong mắt của thiếp chàng là đẹp nhất”.

“Cút!”. Hạ Ngọc Cẩn bị làm cho ghen phải nuốt mấy lần cái hạt sen mới trôi xuống. Cậu ta không thèm nói chuyện nữa, đẩy người vợ khốn kiếp không biết nói năng ra, trực tiếp đứng trước mặt đám đàn bà con gái, cười khẩy nói: “Ta quyết định thả một trong số các người”.

Hạ Ngọc Cẩn và tướng quân cãi nhau, chẳng nhẽ dùng bọn họ gánh tội?

Tất cả mọi người đều không khóc nữa, ngơ ngác nhìn cậu ta. Có vài người tự thấy mình xinh đẹp ra sức đầu mày cuối mắt với cậu ta, định dùng sự mê hoặc để quyến rũ cậu ta, đổi lấy một cơ hội sống sót. Tuy bọn họ khi trang điểm xinh đẹp đều không bằng một nửa Quận Vương gia, bây giờ dung mạo phờ phạc nên đầu mày cuối mắt trông càng khó coi, đến cả Đế Mèn và Cục Xương đều không muốn, âm thầm “phì” mấy tiếng trong lòng.

Hạ Ngọc Cẩn đi thẳng vào vấn đề: “Bồ sư gia tiết lộ, Chương vô đức khi sửa đề đã nhận một vạn năm nghìn lượng bạc. Hàng năm thu các đại thương hộ tiền hiệu thuận bốn nghìn lượng, còn có các khoản thu nhập do lập bừa bãi danh mục khác v.v... Những năm gần đây có số tiền hối lộ ít nhất không dưới bốn vạn lượng, nhưng số tiền này đều bị hắn ta giấu đi hết. Nếu các người ai nói ra nơi cất giấu ngân lượng, ta sẽ miễn cho cái khổ phải xung quân, còn cho hai mươi lượng bạc, từ trong số tư sản lục soát sẽ cho một ngôi nhà nhỏ và năm mẫu ruộng, để cô ta ở lại Tụ Thủy, chăm chỉ mưu sinh”. Sau đó cậu ta nhìn Chương phu nhân, oán trách nói: “Cho người đó”.

Chương phu nhân khóc lóc thảm thiết, nhất thời không nghe rõ cậu ta đang nói gì, đợi một lúc định thần lại, đang định mở miệng, thì Bạch Thị đang quỳ bên cạnh bà ta không cần suy nghĩ, dứt khoát ra tay, đẩy mạnh chủ nhân xuống đất. Nhân lúc bà ta còn đang chống bốn vú lên trời, không kịp lật người dậy, xông lên trước hai bước, đồng dục nói: “Tôi biết! Những việc tên cầu quan đó làm, cái gì tôi cũng biết!”.

TƯỚNG QUÂN Ở TRÊN, TA Ở DƯỚI

Quất Hoa Tán Lý
www.dtv-ebook.com

Chương 79: Che Giấu Khai Báo

Hạ Ngọc Cẩn vui mừng, bất chấp Chương phu nhân đang khóc lóc âm ỉ ở bên cạnh, vẫy tay bảo cô ta lên trước.

Bạch Thị chỉ sợ người bên cạnh cướp mất, lên trước vài bước, nói nhanh như tên bắn: “Có hai vạn hai ngàn lượng vàng được giấu trong bức tường bí mật trong phòng khách, đó chính là bức tường đằng sau nhân vật Thanh hoa Hoa huỷ hoa tôn, đập vỡ thì sẽ thấy. Tên cầu quan lần này bảo con trai về, là sợ sau lũ lụt trộm cắp càng nhiều, để tiền ở Tụ Thủy không an toàn, muốn đưa về quê. Ngoài ra còn có bốn vạn năm nghìn lượng bạc, được ông ta mang đi để lấy quan hệ, nói là năm sau sẽ có điều chuyển, nhảy lên hai cấp, lên thẳng chi châu”.

Hạ Ngọc Cẩn suyét chút nữa “phụt” ra, cái loại người này còn có thể thăng quan phát tài, thì thời khắc sinh ra của con chồn vàng chắc chắn là không đúng rồi, nếu không làm gì có cái mệnh mất nước đen đũi thế chứ?

Diệp Chiêu thấy cậu ta cứ nhin cười, hỏi giúp: “Quan hệ với ai?”.

Bạch Thị đáp: “Hai vạn ngàn lượng tặng cho Kỳ Vương để giúp khai thông quan hệ. Một vạn ngàn lượng tặng cho chi phủ Giang Bắc. Một vạn năm nghìn lượng đưa cho những quan viên lớn nhỏ khác, để mọi người cho dù không giúp đỡ, cũng đừng cản trở con đường thăng quan”.

Hạ Ngọc Cẩn móc móc ngón tay, gọi Hải chủ sự lại: “Người đã từng nhìn thấy số tiền này chưa?”.

Hải chủ sự thành thật nói: “Hạ quan mới vào Bộ Sử, lập tức bị phái đi Giang Bắc, theo Quận Vương gia đi cứu nạn, nên việc hối lộ không biết rõ lắm. Nhưng trên đường, có một người văn thư do Bộ Sử phái tới ra tay rất hào phóng, cứ như vừa trúng quả lớn vậy”.

Hạ Ngọc Cẩn lập tức gọi người văn thư tới.

Người này tuổi vẫn còn trẻ, sợ đến nỗi chân run lên, lập tức quỳ xuống khai báo: “Kỳ Vương từ trước đến nay vung tay xa xỉ, đã có tiếng rồi, ông ta cho mang bạc tới cũng không nói là để làm gì, hạ quan cũng không nỡ không nhận”. Cậu ta lén nhìn sắc mặt của Hạ Ngọc Cẩn, bổ sung thêm, “Hạ quan người nhà nhiều, nhập không bằng xuất, thực sự có một chút lòng tham. Có điều là sinh ra bản tính nhút nhát, chỉ cầm một trăm lượng, còn về những người khác có nhận không? Nhận bao nhiêu? Thì không biết rõ”.

Tiên đế theo lời vu khống, quan lại tham ô thành thần. Đương kim Hoàng thượng kế nhiệm mười năm, chiến loạn liên miên, nơm nớp lo sợ, không có ai lo lắng. Các quan viên thì kết bè kết phái, thâm căn cố đế, trên dưới liên kết. Muốn chinh đốn, nhưng phát hiện ra nhổ một củ cà rốt lại đem theo bao đất, hơn nữa dựng nước bao nhiêu năm, bảo đảm ổn định vô cùng quan trọng, nên không nỡ ra tay nặng nề như thái tổ khai quốc trước đây, giết người hàng loạt, để tránh bất quá chớ nhảy qua tường. Chỉ có thể từ từ tính toán, mạnh tay bắt giữ vài lần. Đành phải lục soát chỗ này lục soát chỗ kia, sau khi tìm đủ tội danh, mới ra tay mạnh được. Số bạc cứu trợ lần này có một phần là do lục soát nhà Trường Lạc Hầu nhưng con bọ cũ bị hạ bệ, thì lại có con bọ mới lên, tóm lại rất khó quét sạch.

Quan viên địa phương nhận ngân lượng, giúp đối phương nói vài câu tốt đẹp, vô tình đề cập đến một chút, tán dương một chút, thì cũng không coi là việc gì lớn. Chỉ cần đối phương trong thời gian nhiệm kỳ không gây loạn, không phạm tội lớn, không có dụ dỗ dân tạo phản, trong triều không có người nói xấu, thì không thể ngăn cản thăng chức được.

Quy tắc quan trường, từ trước đến giờ đều thế.

Hạ Ngọc Cẩn không hứng thú bắt tên bộ con vãn thư này, sau khi dặn dò hẳn ta chăm chỉ lấy công chuộc tội, rồi nhẹ nhàng cho qua. Cậu ta quay người, rồi nhỏ giọng trách móc với Diệp Chiêu: “Kỳ Vương thúc đã nhiều tuổi rồi, tóc bạc nửa đầu rồi, phong đất hậu hĩnh, sản nghiệp ở khắp mọi nơi, đến cả sông bạc lâu xanh cũng đều nhúng chân vào, ông ta yêu tiền như thế làm gì chứ? Chết rồi lại không mang vào trong quan tài được”.

Diệp Chiêu cau mày: “Những lời này đừng nói linh tinh”.

“Nói ra thì ông ta có thể bắt ta sao chứ?”. Hạ Ngọc Cẩn khinh miệt: “Mẹ ông ta là tội phi, xuất thân thấp kém, Thái hậu rất không thích, nếu không phải lúc tiên đế lâm bệnh ông ta đã hiếu thuận với người đặc biệt thoả đáng, thì làm sao có thể được phong thái ấp hậu hĩnh thế chứ? May mà ông ta cũng coi là thật thà thông minh. Ngoài cái bản tính yêu tiền đến chết đó, vẫn chưa bắt được tội nào đặc biệt lớn. Nếu không đã sớm bị đương kim Hoàng Thượng giáng cấp phong thái ấp ở biên cương rồi. Lần trước ta làm loạn sông bạc của ông ta, ông ta nửa câu cũng không nói, sau đó còn sai người tới xin lỗi, nói thuộc hạ của mình không có mắt”.

Diệp Chiêu dặn dò: “Sau khi trở về, chàng nói với Hoàng thượng một tiếng”.

Hạ Ngọc Cẩn hả hê: “Tất nhiên, mở sông bạc là chuyện nhỏ, can thiệp vào việc điều động quan viên của lại bộ là việc lớn. Ta thấy ông ta lần này gặp vận đen to rồi, đợi cứu nạn trở về, xem ông ta có mặt mũi nào chê cười ta vô dụng không”.

Bạch Thị quỳ ở trên đất rất lâu, đầu gối tê liệt, mắt mọng nước nhìn hai người đang thì thầm nói chuyện trong căn chòi, không dám nhắc nhở.

Khó khăn lắm Hạ Ngọc Cẩn và vợ mới nói xong chuyện riêng, cuối cùng cũng nhớ ra đám phụ nữ, cũng giữ lời hứa, hất tay một cái, bảo người tìm ra

một căn nhà tồi tàn nhất và vài mẫu ruộng cho cô ta, đồng thời miễn trừ nỗi khổ lưu đày sung quân.

Bạch Thị tạ ơn Nam Bình Quận Vương, lại dập đầu mạnh mấy cái, khẩn cầu nói: “Tội nhân biết trước đây mình đã giúp kẻ ác làm việc xấu, tội rất lớn, trời đất tuần hoàn, phải chịu báo ứng. Muốn đem cái công lao nhỏ bé này đổi lấy ân điển cho người khác, mong Quận Vương gia ân chuẩn”. Cô ta nói xong, thốn thức không ngừng.

Còn có người vì việc công mà quên việc tư, nhượng đi một cơ hội tốt, nhất quyết đòi sung quân?

Hạ Ngọc Cẩn sững lại: “Người muốn đổi cho ai?”.

Bạch Thị dứt khoát nói: “Con gái tội nhân mới chỉ bốn tuổi, cơ thể yếu ớt, không chịu được đường đi khó nhọc, e là không sống được trên đường đi. Tội nhân có thể chịu được khổ đi sung quân, mong Quận Vương khai ân, để nó ở lại Tụ Thủy, tìm một nhà tốt bụng nuôi dưỡng ạ”.

Con gái của Bạch Thị không hiểu xảy ra chuyện gì, chỉ thấy trán mẹ chảy máu, khóc lóc không thôi, ôm lấy chân mẹ mà khóc, còn gào thét: “Không được ức hiếp mẹ cháu!”.

Bọn họ khóc như Hạ Ngọc Cẩn là người vô lương tâm nhất thiên hạ vậy.

Hạ Ngọc Cẩn đã hết tính ăn chơi, cảm động lòng, do dự một lúc, thở dài một cái, cậ ta duỗi ngón tay ra, ngoài con gái Bạch Thị ra, lại đếm ra hai đứa trẻ nhỏ tuổi trong lòng mấy người họ, dặn dò: “Tội không liên quan đến con trẻ, ngoài con gái Bạch Thị ra, dưới mười tuổi, những đứa trẻ không được nhà nhận nuôi, để Bạch Thị làm mẹ nuôi, ở lại Tụ Thủy, miễn tội lưu đày”.

Bạch Thị thấy mẹ con không phải chia xa, vô cùng vui mừng, dập đầu liên tục tạ ơn.

Chương phu nhân thấy con gái tám tuổi của mình cũng ở trong số đó, vừa mừng nó được miễn nỗi khổ lưu đày, nhưng lại mẹ con chia xa, hận Bạch Thị cướp mất cơ hội, lại lo lắng cô ta oán hận sâu cay, không thể đối xử nhân từ với con mình được, trong lòng trăm mối tơ vò, tuy tình hình bắt thế, chỉ mong trở về dạy dỗ con gái cẩn thận, sửa đổi tính tình đối trá, học tính khiêm nhường biết điều.

Hạ Ngọc Cẩn thấy mọi việc đã xong, thấy chán chán, bèn đem quan binh đi đào vàng.

Bạch Thị nhớ chuyện Liễu Tích Âm, thấy Diệp Chiêu định đi, muốn đi đến thông báo, lại có một ít công lao. Nhưng lại suy nghĩ lại, Diêm Vương sống giết người không chớp mắt, không biết thái độ của cô ấy với em họ thế nào, cũng không biết Liễu tướng quân biết cháu mình chết có trút giận lên mình không, hơn nữa người lại không phải do mình hại. Nhưng cô ta vì lấy lòng Chương huyện lệnh, còn nói xấu Liễu Tích Âm, trong lòng mơ hồ.

Dù sao lúc cô ta biết tin thì người đã chết rồi, kẻ cầm đầu cũng đã phải đền mạng rồi. Hơn nữa cô ta là người con gái hậu viện không biết gì cả, muốn bàn giao thì trước tiên phải bàn giao cho Bồ sư gia, nhiều hơn một việc không bằng ít đi một việc, cứ coi như chưa từng nghe thấy cho xong.

Liễu Tích Âm vào sống ở trạm dịch nhưng chưa chính thức thông báo, việc tham ô là Chương huyện lệnh làm chủ, vỡ đê là do nước lớn, chết chóc xảy ra trong nháy mắt, vấn đề không nằm ở chỗ không cố gắng cứu giúp, mà là không tìm thấy thi thể, nói không chừng vẫn còn một chút tia hy vọng sống sót...

Nếu đối phương thực sự chưa chết, ông ta lại bảo là đã chết, tự nhiên lại làm tướng quân đau buồn, đó không phải là trách nhiệm của ông ta sao?

Việc này lại không phải chỉ một mình mình biết, hay là cứ để người khác nói vậy.

Bồ sư gia sợ Diệp Chiêu như hổ, đến gặp cũng không dám gặp nhiều, bèn giả vờ hồ đồ, tỏ vẻ như không biết gì cả.

Kết quả của việc nghĩ đi nghĩ lại là, chẳng ai nói ra cả.

TƯỚNG QUÂN Ở TRÊN, TA Ở DƯỚI

Quất Hoa Tán Lý
www.dtv-ebook.com

Chương 80: Ngự Nhận Truyền Thư

Theo đường thủy muốn đến Mạc Bắc phải mất hơn nửa tháng, Liễu Tích Âm đầy bụng oán trách. Trên đường cứ đi ba ngày lại nghỉ hai ngày, hành trình chậm chạp. Giang Bắc lại nằm trên đường đi Mạc Bắc, vì thế Diệp Chiêu ngay từ đầu không ngờ rằng cô ấy đi mười ngày mà vẫn chưa đi qua Giang Bắc, càng không ngờ cô ấy không lựa chọn qua huyện Tần An về nhà, mà lại từ huyện Tụ Thủy đi núi Cố Đà để xuất gia.

Diệp Chiêu thấy Hạ Ngọc Cẩn đi rồi, lập tức lén lút mò về phòng, bảo Thu Hoa canh bên ngoài, Thu Thủy mài mực, đem đến một đồng thơ ca ca phú, sao chép y nguyên, vắt chéo chân, cắn đuôi bút, miễn cưỡng phải làm, tiếp tục viết bức thư xin lỗi thứ ba mươi tư cho em họ.

“Một ngày không gặp, dài như ba thu vậy... là chỉ không gặp bạn bè, là lạnh lẽo như trời mùa thu hay sao nhỉ? Tiêu là thối tiêu à? Tại sao lại là thái tiêu nhỉ?”. Liễu Tích Âm thích những thứ chữ nghĩa, Diệp Chiêu viết đến nỗi đầu óc sắp nổ tung lên rồi, chỉ hận một điều không thể cho một mối lửa đốt hết thư phòng đi, cô cầu cứu nhìn về hai nữ thân binh.

Thu Hoa nhìn trời, Thu Thủy nhìn đất, hai người con gái mù chữ im lặng không nói, biểu hiện khó coi hơn cả việc đang sống sờ sờ mà chủ nhân bắt bọn họ đi treo cổ vậy.

Diệp Chiêu thở dài, cảm thấy nhớ Hồ Thanh đang ở Thượng Kinh xa xôi vô cùng.

Đông một ít, Tây một ít, lúc thì nói ra tình cảm của mình lúc thì kể lể nỗi khổ của mình lúc lại kìm nén vòng vo lúc lại cời mở phóng khoáng, kết hợp hàng trăm nhà thơ nhà văn, cuối cùng trở thành một bức thư xúc động trôi chảy dài đến mấy chục chữ. Cô kiên nhẫn, xem lại ba lần nữa, nét chữ cũng coi là ngay ngắn. Đáng tiếc không có trợ lý để xem lại và sửa chữa, trong đây có thể còn rất nhiều chữ viết sai, cũng chỉ có thể tập hợp lại thôi.

Văn viết không hay cũng không sao, thành ý gửi gắm trong đó mới quan trọng.

Diệp Chiêu mãi nguyện thối khô mực, tận hưởng khá lâu, rồi cuộn lá thư lại, rồi in lên một dấu son sáp, còn gửi kèm một chiếc trâm hoa mai ô một đặc sản mà mua ở cửa hiệu trang sức ở Tụ Thủy, bảo Thu Thủy lén đem đến trạm dịch.

Thu Hoa trách móc nói: “Tướng quân người gửi nhiều thư như thế, sao biểu tiêu thư đến một câu hỏi âm cũng không có? Cứ coi Quận Vương gia chúng ta ghen tuông, không cho cô ấy vào nhà, cũng không thể tất cả đều trách tướng quân được? Cô ấy cũng quá ngoan cố”.

Diệp Chiêu suy nghĩ hồi lâu, cúi đầu nói: “Cô ấy vốn dĩ là một đứa trẻ dễ ngang bướng, chắc là vẫn còn đang giận”.

Thu Thủy bĩu bĩu môi: “Người cứ cách năm ba ngày lại viết thư cho cô ấy, nói không chừng cô ấy nhìn thấy thư đến, nhớ lại chuyện cũ, lại tức giận đấy”.

Diệp Chiêu đáp: “Viết thư ít nhất có thể nói lên là ta vẫn chưa quên cô ấy, từng phút từng giây lúc nào cũng hối hận. Tuy cô ấy nhận được thư của ta có thể sẽ tức giận, nhưng nếu không nhận được thư, cô ấy càng tức giận hơn. Cứ để một thời gian nữa, đợi cô ấy nghĩ thông rồi, lại đi gặp cô ấy”.

Thu Hoa nghe thật mơ hồ: “Có tác dụng không ạ?”.

“Hải phu nhân dạy rồi, đây là tuyệt chiêu lấy lòng con gái hồi tâm chuyển ý!”. Từ sau khi tự bắt được con báo trắng đó, Diệp Chiêu vô cùng khâm phục khả năng dạy dỗ của Hải phu nhân, toàn tâm nghe theo. Tuy cô ấy không biết những lời ngọt ngào, nhưng sự thành tâm, nghị lực và sự ngoan cố thì cô ấy có thừa, có thể lĩnh hội hiểu thông tất cả chiến thuật, thề sẽ nịnh em họ nghĩ lại. Đợi Hạ Ngọc Cẩn hết tức, đợi sau khi em họ từ bỏ, lại đưa cô ấy về kinh thành tìm một mối tốt để thành thân, năm lần bảy lượt đến nhà chơi, quen mắt rồi sẽ thấy thích thôi. Dù sao người chồng tương lai của em họ dám đối xử với cô ấy không tốt, cô sẽ dám làm cho mẹ chồng của em họ cả đời này không bao giờ nhận ra dáng vẻ của con mình nữa!

Diệp Chiêu sắp xếp thoả đáng, cảm thấy hai cách đều tốt, viễn cảnh trước mắt như hoa, cô dứt khoát cầm bút lên, cố gắng lần nữa, viết tiếp bức thư ngày kia sẽ gửi.

Viết được một lúc, Cục Xương ở bên ngoài tới báo.

Diệp Chiêu lập tức vứt giấy bút cho Thu Hoa thu lại: “Đừng để Quận Vương biết”.

Thu Hoa nhận lấy khiến tay dính đầy mực, lẩm bẫm: “Làm gì có chuyện chính phòng viết thư cho em họ, làm như viết cho tình nhân vậy?”.

Diệp Chiêu quay đầu, quát: “Khốn kiếp! Dừng từ gì đấy?! Khó nghe chết được, những gì các người đọc đều vứt hết cho chó há?!”.

Thu Hoa sửa chữa: “Là Hồng Hạnh nháy tường?”.

Diệp Chiêu càng tức: “Vớ vẩn! Ta đây chả trèo cái tường nào cả!”.

Thu Thuỷ vừa đưa thư trở về không nghe rõ, thấy tướng quân tức giận, lập tức nịnh nọt: “Dốt! Tướng quân còn phải trèo tường sao? Đều là dùng khinh công bay qua”.

Diệp Chiêu tức giận cốc cho mỗi người một cái thật đau, đang định dạy dỗ tiếp, Cục Xương đã thở hổn hển chạy vào, khẩn thiết nói: “Tướng quân... Quận Vương gia bị thương rồi, còn đang rất tức giận, bảo người mau đến”.

Diệp Chiêu đứng phắt dậy, vội hỏi: “Là ai mà gan to đến thế?”.

Cục Xương sợ đến rùng mình, ấp ập úng úng nói: “Là gan của vàng ạ”. Cậu ta nói hai câu, thấy không đúng lắm, vội vàng giải thích: “Quận Vương gia thấy vàng bên trong bức tường sáng lấp lánh, muốn đi sờ, kết quả bị vàng rơi xuống, làm chân của ngài ấy bị thương. Bây giờ cả mu bàn chân đều sưng lên rồi, cứ nằm trên giường kêu “Ai da”. Trong lúc đó, Dế Mèn ra ngoài làm việc trở về, nói bọn thương gia Thụ Thuỷ sống chết cũng không chịu giảm giá bán lương thực. Quận Vương gia quá tức giận, đến chiếc gối bằng gỗ cũng đập vỡ luôn, bảo tướng quân mau qua xem nên xử lý thế nào”.

Thu Hoa ôm cục u lớn trên đầu, kêu lên: “Quận Vương gia thật đáng gờm, đến bị thương cũng do vàng gây ra! Vô cùng cao quý!”.

Thu Thuỷ khâm phục: “Lợi hại, trên đời hiếm thấy”.

Cục Xương tự hào: “Còn phải nói sao?!”.

Diệp Chiêu: “...”.

Cô mặc kệ ba tên ngốc, chạy đến phòng ngủ, thấy trên đất đang chất đống rất nhiều vàng, thầy lang đang chỉnh xương chữa thương cho Hạ Ngọc Cẩn. Hạ Ngọc Cẩn hét lên như lợn bị giết, chỉ vào đống vàng chửi rửa không thôi. Đợi vợ vào, cậu ta giảm âm lượng xuống, gắng gượng kìm nén nước mắt đang trào ra vì đau, cắn chặt răng, toàn thân đều là khí khái anh hùng cao vút, đốt ngón tay nắm chặt đến nổi trắng lên, “mím cười khí khái” nói: “Chỉ là một vết thương nhỏ xíu thôi, có cái gì mà ngạc nhiên cơ chứ?”.

Chết muốn thế diện thì sống phải chịu tội thôi.

Có ai dám vạch mặt cậu ta chứ.

Đại phu chưa từng thấy cảnh tượng này bao giờ, nhin cười đến nỗi gần như bị nội thương.

Diệp Chiêu ngang nhiên an ủi: “Một vết thương nhỏ xíu thế này đối với nam nhi đại trượng phu mà nói, thực sự không là gì cả”.

Hạ Ngọc Cẩn lại thấy Diệp Chiêu tẻ nhạt chết đi được.

Khó khăn lắm mới đợi chân được băng bó, cậu ta mới dần thở lại được, nghiêm chỉnh nói: “Giá lương thực bên ngoài bỗng nhiên lại tăng vọt, cũng không biết ai đang mua với số lượng lớn, khó mà tập hợp đủ theo nhu cầu cứu trợ. Số lương thực còn lại của chúng ta, mặc dù đã hết sức tiết kiệm, cũng chỉ đủ cho dân Tụ Thủy dùng trong mười ngày. Ta nghĩ đàm phán về chuyện này với bọn thương nhân Tụ Thủy, nhưng cái đám cầu gian thương đó, bất luận bắt ép bọn họ thế nào, đều nghiêng răng nói trong kho trống rỗng, không có lương thực để bán. Trừ phi bán với giá cao, mới có thể nghĩ cách lấy một ít từ nơi khác về. Ta tức đến nỗi tay run chân mềm, mới nhất thời mất thế”.

Mọi người muốn giữ thể diện cho cậu ta, tất cả đều gật đầu.

Thu Hoa nói to: “Đi chém hết cái đám cầu gian thương đó đi! Xem chúng nó có giao lương thực ra không!”.

Hạ Ngọc Cẩn lắc đầu, trên mặt toả ra ánh sáng nhân từ: “Quá tàn nhẫn, ta tâm địa lương thiện, lấy đức thu phục lòng người, làm sao làm được cái việc cưỡng bức người khác? Cũng không nỡ để vợ phải vất vả, đi đâu cũng giết người, khi trở về con chồn vàng nhất định mắng ta vô dụng. Tóm lại muốn bọn họ cam tâm tình nguyện móc gạo ra mới tốt”.

Nghe những lời tự khoa chính nghĩa của cậu ta.

Để Mèn rùng mình một cái, còn Cục Xương lén hấp háy mắt.

Diệp Chiêu nhắc nhở: “Đừng để bị thương vô ích”.

“Đúng!” Hạ Ngọc Cần do dự khá lâu, bình tĩnh nói: “Đi bảo với mọi thương nhân và những nhà giàu có, nói là ta lo lắng việc Giang Bắc bị cắt đứt lương thực, ba ngày không nuốt nổi cơm, yếu đuối không có sức lực, không cần thận bị thương. Để mọi người đều mau chóng mang lễ vật tới thăm hỏi, cùng hiến kế cứu nạn”.

Đợi mọi người ra ngoài hết, cậu ta mới nhắc to lại lần nữa: “Phải là lễ nặng. Đừng có coi thường quan khâm sai nhé...”.

TƯỚNG QUÂN Ở TRÊN, TA Ở DƯỚI

Quất Hoa Tán Lý
www.dtv-ebook.com

Chương 81: Vô Si Khốn Nạn

Khâm sai bị thương, mở miệng muốn lễ vật, cứ coi là công khai nhận hối lộ đi nhưng mà người đó thân phận là Nam Bình Quận Vương, nên chẳng ai không nỡ không mang cả...

Những nhà có cửa trong lòng lo lắng không yên.

Bọn họ không hiểu được Nam Bình Quận Vương rốt cuộc là người thế nào.

Nếu nói cậu ta không phải là viên quan tốt, sao lại biết cải trang đối phận để tới Tụ Thủy này cứu nạn, sai thuộc hạ đi đến lầu xanh để phá án?

Nếu nói cậu ta là viên quan tốt, sao ngoài việc ăn uống chơi bời, thu thập đất đai vườn tược ra, ngày nào cũng lười biếng nằm ườn ra, việc chính sự gì cũng đều không muốn làm?

Nếu nói tính tình cậu ta không tốt, thì tại sao có thể nói chuyện với bọn ăn mày lưu manh, nếu thấy thương còn cho tiền lung tung chứ?

Nếu nói tính tình cậu ta rất tốt, sao lại để Diệp tướng quân bỏ qua luật pháp, tùy ý dùng hình phạt đó với cha con Chương huyện lệnh, lưu đầy tất cả những người phụ nữ chứ?

Nếu nói cậu ta căm hận bọn xấu, sao lại nhẹ nhàng bỏ qua Bồ sư gia đã từng giúp đỡ Chương huyện lệnh làm điều ác, lại còn giao vị trí quan trọng chứ?

Nếu nói cậu ta lương thiện nhân từ, sao lại dùng cách độc ác đó để xử phạt những người quản gia và bọn tay chân tội khá nhẹ đó?

Cậu ta coi tiền vàng như đất, cậu ta ngang nhiên công khai nhận hối lộ, cậu ta phong lưu háo sảng, thỉnh thoảng còn trêu ghẹo vợ, nhưng không tiếp nhận bất kỳ người đẹp nào vào nhà. Sự tồn tại của cậu ta là một sự mâu thuẫn khốn kiếp! Là đồ thừa giữa trời và đất! Là một thứ hỗn tạp lộn xộn! Thật khó đoán biết!

Những nhà giàu đều có kinh nghiệm đối phó với quan khâm sai cả, vô quýt dày có móng tay nhọn, có thủ đoạn tất có cách hoá giải. Hạ Ngọc Cẩn lại là một tên điên đánh đấm lung tung, cho dù võ công có cao đến thế nào, cũng không thể không có chiêu gì hoá giải được.

Địch bất động thì ta cũng bất động.

Tất cả những nhà có cửa ở Tụ Thủy đều theo Hồ lão thái gia, im lìm đợi chờ Hạ Ngọc Cẩn xuất chiêu.

Vì vậy khi cậu ta kiểm chế không được phải tuyên bố triệu kiến, cuối cùng mọi người cũng thở phào một cái, lục tục mang lễ vật đến nhà để thăm dò nông sâu.

Hồ lão thái gia tỏ ra rất có kinh nghiệm, vượt vượt râu phán: “Trước đây có một khâm sai họ Vệ, cũng thiết yến triệu kiến các thương gia buôn muối lớn. Sau đó trong buổi tiệc, ông ta cho mọi người uống xối, để từ cái đồ nôn ra xem xét xem nhà người đó liệu có dư thừa lương thực không, chắc mọi người còn nhớ chứ?”.

Mấy người thương nhân bán muối đều cười hì hì vỗ bụng nói: “Yên tâm, nhà chúng tôi làm gì có lương thực? Tối qua uống cháo loãng, buổi sáng ăn hai bát canh hấp”.

Triệu chương quỹ “than ngắn thở dài”: “Tiểu thiếp nhà tôi đói đến nỗi gầy mất mấy cân, con cái khóc lóc đòi ăn thịt, thật là đáng thương”.

Hồng đương gia nói: “Bây giờ đúng dịp khó khăn, chúng ta cũng không nỡ ki bo quá, nên cùng nhau thắt lưng buộc bụng, ăn thêm vài bát canh rau lang, xem xem có thể góp vài trăm cân lương thực đưa cho Quận Vương gia không, để giải quyết nỗi khó khăn trước mắt”.

Mọi người đều đồng thanh hô phải.

Mọi việc đã chuẩn bị xong, xác nhận Hạ Ngọc Cẩn có đào ba tấc đất cũng không tìm thấy lương thực, sau đó mới yên tâm xuất trận.

Lúc bọn họ đã bồi dưỡng xong tình cảm lo cho nước cho dân, hốc mắt nặn ra vài giọt nước mắt, chuẩn bị xong tất cả để nghênh chiến, mặt mày đỏ gay đi vào nha môn huyện, chuẩn bị lúc gặp Hạ Ngọc Cẩn, tất cả sẽ lao đến khóc lóc, không ngờ...

“Chết này!”.

“Trời ạ! Ông đây là chồng của người, sao nỡ ra tay tàn nhẫn thế?!”.

“Trên bàn cờ không có vợ chồng gì hết”.

“Được, ta còn thể thủ mà”.

Hạ Ngọc Cẩn đang mặc một chiếc áo gấm hoa tươi sáng đẹp đẽ, ngồi khoan chân ở chỗ chủ tọa, đang cười hì hì đánh cờ với Diệp Chiêu. Trên bàn bày một bộ ấm trà Nhữ Diêu, đang pha trà Mao Tiêm, hương thơm bốc lên ngào ngạt, biết ngay đó không phải là đồ tầm thường. Đứng bên cạnh là một thị tỳ xinh đẹp, đang mặc một chiếc váy lụa, trên đầu cài một chiếc trâm bướm thêu mẫu đơn do hàng trăm hạt trân châu đủ màu sắc kết thành, ngang eo còn đeo bạch ngọc, tay đeo vòng vàng nạm bảy viên ngọc. Từng viên từng viên ngọc tinh khiết trong suốt, viên nhỏ cũng phải to cỡ bằng

ngón tay cái, rực rỡ sáng chói đập vào mắt người khác, giá trị không thể dưới vạn lượng được, tất cả đều được đeo có vẻ rất tùy hứng. Nhìn vào ngọc, vàng, san hô... mà bọn họ chuẩn bị tặng, trông thật là xám xịt không có màu sắc gì hết.

Khâm sai nhìn thế nào cũng không giống như đang chịu khổ mà ngược lại trông giống như đang hưởng phúc hơn.

Mọi người nhìn nhau, không biết trong chiếc hồ lô của cậu ta đang chứa thuốc gì nữa.

“Đến rồi à? Bản vương chân không tốt, không tiện đứng dậy nghênh đón”. Hạ Ngọc Cẩn dừng việc chơi cờ lại, nụ cười vô cùng ôn hoà, thối qua trái tim mọi người giống như gió xuân thánng ba vậy. Cậu ta bảo My Nương bưng trà thơm lên, khách sáo nói: “Là trà Mao Tiêm trên núi Quân Sơn do Hoàng thượng ban thưởng, pha với nước suối trong đặc sản của Tụ Thủy, hương vị còn hơn cả lúc ta ở kinh thành, mọi người nếm thử xem”.

Một chén vào bụng, thơm ngát mồm miệng, quả nhiên là trà ngon.

Bọn nha đầu tiếp tục rót trà.

Hạ Ngọc Cẩn than thở: “Từ nhỏ cơ thể ta đã yếu ớt, không học hành cũng chả có tài nghệ gì. Ở Thượng Kinh ăn chơi hai mươi năm, lần đầu tiên ra ngoài, lại là được phái đi cứu nạn. Trên đường thấy nạn dân mặt vàng da bủng, thịt cũng không có mà ăn, bánh cũng không có mà ăn, thật đáng thương. Chỉ là ta chưa từng làm những việc thế này bao giờ, học vấn cũng chẳng bao nhiêu, sao hiểu được làm thế nào để cứu nạn chứ? Hải chủ sự bên dưới thấy đường bị ngăn, lương thực vận chuyển không tới mà chẳng nghĩ ra cách gì cả, thật là đồ bỏ đi. Bản vương không còn cách nào, đành phải tìm các người toàn là những người có kinh nghiệm, có khả năng và bản lĩnh, cùng nhau bàn bạc tìm cách cứu nạn, nói không chừng người nhiều thế lớn, có thể nghĩ ra một cách gì hay”.

Cậu ta khiêm tốn cầu xin chỉ giáo, không nói đến một nửa chữ lương thực.

Mọi người cũng không nỡ chủ động khóc lóc, đành phải đưa ra chủ ý của mình.

“Xin Hộ Bộ cứu trợ”.

“Đường bị ngăn trở, có thể mua lương thực từ Mạc Bắc”.

“Phát thông cáo, ổn định lòng dân, nói lương thực đang trên đường đi, trong vòng mười ngày sẽ đến, để mọi người trong lòng có một định hướng, có thể kéo dài thêm vài ngày”.

“Nâng cao giá mua lương thực, nói không chừng có vài nhà còn thừa gạo”.

...

Hạ Ngọc Cẩn liên tục phụ thêm, không ngừng tán dương, bảo Hải chủ sự lấy bút ghi lại những đề xuất của bọn họ... làm biên bản. Nói đến khát khô cổ, tự nhiên có người đẹp rót trà. Không khí thật chan hoà ấm cúng, đến cả Diệp Chiêu đang ngồi bên cạnh nghiêng cứu thế cờ, biểu hiện trên khuôn mặt cũng không nghiêm nghị như ngày thường, xem ra cũng không có gì đáng sợ lắm.

Hạ Ngọc Cẩn nói đến hưng phấn, khắp khiễng lết cái chân đứng dậy, chậm rãi bước đến trước Hồ lão thái gia, nắm lấy tay ông ta: “Nghe một lời vàng ngọc, bằng đọc sách mười năm, lão thái gia tài trí hơn người, thực sự khiến bản vương khâm phục. Tối nay có thể ở lại đây, chỉ dạy một chút được không?”.

“Sao thần dám ạ?”. Hồ lão thái gia vội vàng đỡ Hạ Ngọc Cẩn.

Hạ Ngọc Cẩn vui mừng, lập tức sai người đi thông báo với người nhà ông ta.

Trà thơm, người đẹp, nói chuyện vui vẻ, thời gian như cát chảy, cứ từ từ trôi đi.

Trời về chiều, có người nha đầu tới báo: “Quận Vương gia, có dùng cơm không ạ?”.

Mọi người đều uống khá nhiều trà, nên bụng đang sôi ùng ục.

Không ngờ, Hạ Ngọc Cẩn hất tay nghiêm nghị: “Cầu nô tài! Cũng không biết đường mà nhìn tình hình! Giang Bắc đâu đâu cũng đều không có lương thực, trăm họ đang phải chịu đói! Một người biết lo cho nước cho dân một chút sao nuốt trôi cơm được?! Bản vương muốn đồng cam cộng khổ với người dân Tụ Thủy! Trước khi nghĩ ra phương án cứu nạn hay, thì cơm cứ để đó đi!”.

Hồ lão thái gia vội nói: “Quận Vương gia, nhất định không được, đói ảnh hưởng đến cơ thể thì sao ạ?”.

Hạ Ngọc Cẩn dứt khoát: “Ý ta đã quyết”.

Chưởng quỹ tiền quay sang Diệp Chiêu: “Tướng quân, người cũng khuyên Quận Vương đi ạ, Quận Vương không chịu được mất”.

Diệp Chiêu không ngẩng đầu lên nói: “Không sao, ta có nghĩa khí, nhất định sẽ cùng nhịn với phu quân! Dù sao trên đường hành quân, đói ba ngày ba đêm cũng không là gì cả, vẫn cầm đao chém người được”.

My Nương lập tức quỳ xuống, dập đầu nói: “Tì thiếp không học nhiều, cũng hiểu khi gặp gian nan phải đồng cảm với nỗi đau của người khác. Chỉ không hiểu được cái bọn khốn tâm địa sắt đá, ăn đây thịt đây cá nhìn nạn

dân chịu khổ. Nguyễn cùng với Quận Vương gia cầu phúc cho nạn dân, cho đến khi nghĩ ra cách mới thôi”.

Hải chủ sự cũng chấp tay: “Hạ quan bất tài, hạ quan xin tuyệt thực chuộc tội ạ”.

Mọi người nhìn thấy cảnh không muốn sống thế này, há mồm cứng lưỡi lại. Tuy đoán ra ý của cậu ta, nhưng nói không ra nửa câu muốn ăn cơm. Bọn họ thay đổi cách nghĩ, Nam Bình Quận Vương yếu ớt, chắc cũng không chịu đói được bao lâu, vì thế miễn cưỡng gắng chịu, tiếp tục uống trà bàn bạc.

Hạ Ngọc Cẩn hứng thú nói vài câu mỹ nhân Tụ Thủy thật xinh đẹp, bỗng nhiên ôm lấy bụng kêu la thảm thiết.

Hồ lão thái gia vui mừng: “Quận Vương gia vẫn nên ăn cơm ạ”.

Hạ Ngọc Cẩn lườm ông ta một cái, nhảy lên: “Bụng khó chịu, làm sao ăn nổi cơm? My Nương dìu ta đi thay quần áo”.

Cậu ta khập khiễng đi vào nhà trong, chỉ để lại những bức tượng gỗ đầy nhà và Diệp Chiêu đang nhìn thèm thường.

Quá hai khắc giờ, cậu ta lại khập khiễng bước vào.

Mặt tươi như hoa, tinh thần sáng khoái, khoé miệng còn ánh lên vết dầu mỡ...

Hạ Ngọc Cẩn: “A Chiêu, cô có muốn đi thay quần áo không?”.

Diệp Chiêu: “Ờ”.

Đây là hai đồ vô sỉ khốn nạn không có thể diện! Là đồ súc sinh đáng bị trời phạt!

Mọi người ở đó đói đến nỗi khoé mắt giật giật.

TƯỚNG QUÂN Ở TRÊN, TA Ở DƯỚI

Quất Hoa Tán Lý
www.dtv-ebook.com

Chương 82: Khốn Nạn Vô Si

Hôm qua không ăn chất đạm, hôm nay bụng đầy nước trà, rõ ràng biết là đối phương đang lén lút ăn cơm, nhưng lại không thể lên tiếng nghi ngờ. Mà cho dù là có thể nghi ngờ, bọn họ cũng không đưa ra được chứng từ nào, trừ phi cho tên khốn này uống thuốc xổ hoặc là mổ bụng hăn ra xem.

Nam Bình Quận Vương phủ và nha môn huyện trên dưới toàn thể đều “tuyệt thực”. Người này khí khái uy nghiêm hơn người kia, sau đó hết người này đến người khác đi thay áo, thay áo xong về, mặt mày ai nấy đều rạng rỡ. Khi đến lượt bọn họ đi thay quần áo, thì ngoài một tiểu a hoàn đang đứng bê nước trà cung kính đợi ở bên ngoài ra, đến một cái lá cây để ăn cũng không có.

“Bàn bạc lâu như thế, phải kết hợp giữa công việc và nghỉ ngơi chứ”. Hạ Ngọc Cẩn thấy mọi người hơi buồn, còn gọi đến mười mấy cô gái xinh đẹp, múa ca đánh đàn, người múa thì cứ múa, người hát thì cứ hát, lời bài hát là: “Ngoài khóm trúc hoa đào nở đầy cành, nước sông xuân ấm áp, đàn vịt tung tăng bơi lội. Ngải cứu nảy mầm đầy trên mặt đất, đúng là mùa cá nóc kiếm mồi”. (“Tân Luật cửu hoàng thiên hạ vô, sắc như nga hoàng tam xích dư, đông môn trệ nhục canh kỳ tuyệt, phi mỹ bất giảm hồ dương tô”)[1]

[1] Đây là bài thơ từ đời Tống ca ngợi bốn đặc sản nổi tiếng của Tứ Xuyên là rau hẹ, thịt ngỗng, thịt lợn và thịt dê.

Sáo trúc vi vu, du dương ở ngoài cửa, một cảnh phú quý an nhàn tự tại.

Hạ Ngọc Cẩn vỗ tay: “Thơ hay, nhạc hay, người đẹp. Hồ thái gia, ông thấy thế nào?”.

“Hay! Hay! Hay!”. Hồ lão thái gia thấy da mặt trắng bệch của cậu ta giống như một chiếc bánh màn thầu đã hấp xong, liền tiếp nói ba từ “hay”, chỉ hận một điều không thể cắn một miếng rồi nuốt vào bụng.

Hạ Ngọc Cẩn ngồi ở vị trí chủ tọa, luôn mồm khước từ: “Các vị có thể thấy lão tiên sinh kinh nghiệm đầy mình, thật khác với đồ thừa ngồi đây giống nhìn trời như ta. Lần này cứu nạn, toàn bộ đều dựa vào các vị nghĩ cách, sau khi kết thúc cứu nạn, ta nhất định lập bia ở Tụ Thủy, để trăm hộ đều nhớ tới công lao của các vị”.

Hải chủ sự e thẹn nói: “Đều là do tại hạ bất tài”.

Hạ Ngọc Cẩn coi thường: “Không sai! Người quả là quá bất tài! Tuổi đã già đến thế rồi, còn không biết thỉnh giáo Hồ lão thái gia làm sao để làm được việc hả?”.

Hải chủ sự vội vàng dâng trà, thỉnh giáo.

Hạ Ngọc Cẩn hỏi: “Có cần một ly rượu không?”.

Diệp Chiêu: “Bụng rỗng uống rượu không tốt”.

Hạ Ngọc Cẩn: “Chắc là hôm nay hoạt động ít quá, bụng của bản vương vẫn chưa đói, uống hai chén cũng không sao”.

Diệp Chiêu: “Rượu nóng, mang mời mọi người”.

Mọi người có mặt tức giận đến nỗi toàn thân run lên, cửa lại đóng chặt. Quận Vương từ sớm đã lấy cớ giữ khách sai thuộc hạ thân tín đi các nhà báo tin, nói mấy người đó được khoản đãi nhiệt tình ở nha môn huyện, cùng bàn tính cách cứu nạn, nhân tiện nói chuyện với Quận Vương gia. Có tiểu a

hoàn xinh đẹp đang phục vụ, ca hát nhảy múa vui vẻ, còn có trà thơm do Hoàng thượng ban thưởng, rượu ngon ngự tử... không tin thì đến góc tường mà nghe, còn lo lắng Quận Vương gia khoản đãi mấy người chẳng ra gì nữa không?

Hồ lão thái gia không chịu được nữa, đập bàn tức giận quát: “Con trai ta làm thừa tướng trong triều”.

“Đúng vậy, Hồ thừa tướng tài đức vẹn toàn, là một vị quan tốt hàng đầu. Hồ lão thái gia hổ phụ không thể có con là chó được, dạy dỗ đến nơi đến chốn, Tụ Thủy gặp nạn, tình nguyện lấy thân làm gương, chia sẻ nỗi lo cho dân, tận tâm tận lực”. Hạ Ngọc Cẩn khen ngợi bừa bãi, nâng cốc nói: “Lại mời ông ba chén”.

Hồ lão thái gia nghiêng răng, mỉm cười nói: “Vậy thì cũng không thể để mọi người bụng đói mà uống chứ, ăn no rồi thì nghĩ ra cách hay. Lão đây tuổi cao rồi, không chịu được”.

Hạ Ngọc Cẩn gật đầu: “Đúng vậy, bản vương nằm bệnh trên giường bao năm thế, tuyệt thực thực ra là do không ăn được, mong mọi người mau nghĩ cách, để giải quyết mối lo trước mắt, cứu bách tính đang trong lúc khổ sở”.

My Nương lau nước mắt, đứng bên cạnh khóc: “Quận Vương, cả cái phòng này, có ai cơ thể yếu hơn người không? Bình thường đều được cơm bưng nước rót, lần này ra ngoài, thực sự chịu nỗi khổ cả tám đời rồi”.

Hạ Ngọc Cẩn nghiêng răng: “Vì trăm họ mà hy sinh, quyết không từ bỏ”.

Hồ lão thái gia vội hỏi: “Nếu nhất thiết không nghĩ, há không phải là...”.

Hạ Ngọc Cẩn mỉm cười: “Dù sao ta tin mọi người đều không có lương thực, nhưng nạn dân không tin, cứ ầm ĩ đòi tạo phản. Sơn cùng thủy tận, chết sớm hay muộn đều là chết, chúng ta dứt khoát chết đói trước trước mặt nạn dân để chứng minh sự trong sạch. Nói không chừng Hoàng bá phụ, Hồ

thừa tướng biết tin, để tránh mọi người chết đói, sẽ cố gắng điều động lương thực để giải quyết vấn nạn trước mắt”.

Sự việc đến nước này, Quận Vương thực sự muốn để tất cả mọi người chết đói đây.

Hồ lão thái gia tức giận: “Việc này... việc này thật quá quắt”.

Hạ Ngọc Cẩn nghịch nghịch quả óc chó được chạm khắc tỉ mỉ trong tay, ánh mắt nhìn chăm chăm vào những cô ca nữ xinh đẹp, ung dung tự tại nói: “Dù sao ta chưa từng làm việc lớn bao giờ, ai biết cái gì là quá quắt hay không quá quắt? Làm nát rồi cũng không thể đổ lỗi toàn bộ cho ta. Muốn sống thì cùng sống, muốn chết thì cùng chết, mọi người đều hy sinh vì nước, lấy đó làm niềm vui chứ”.

Diệp Chiêu gật đầu: “Đánh trận gặp phải những lúc hiểm nguy, những người tướng lĩnh dẫn đầu, tuy nói những lời động viên đẹp đẽ, lại không bằng xông pha đi trước, càng có thể kích thích tinh thần đoàn kết và sĩ khí của mọi người, cho dù là vực sâu hang tối đều dám dấn thân vào. Bây giờ Quận Vương dẫn đầu mọi người cùng chịu đói với nạn dân, tin tức truyền đi, chắc chắn có thể dần dần hóa giải sự oán hận của nạn dân, tăng cường lòng tin, cùng nhau vượt qua giai đoạn khó khăn này”.

Ca nữ ngược đôi mắt xinh đẹp: “Dân nữ chưa từng nhìn thấy một vị quan tốt như thế, toàn tâm toàn lực để cứu nạn, cảm động đến nỗi tiểu nữ sắp khóc đến nơi rồi”.

Hải chủ sự và người của nha môn huyện hòa nhau hò theo: “Hạ quan nguyện làm sĩ tốt, hạ quan nguyện vì nước hy sinh!”.

Hạ Ngọc Cẩn đắc ý: “Được lắm được lắm”.

Hồ lão thái gia thấy tình hình không tốt, ra hiệu cho người bên cạnh, sau đó mắt trợn ngược, chân tay giật giật, nhanh chóng “ngất” đi. Những người

còn lại lập tức đứng dậy, không để ý đến chân mềm người run, ôm lấy Hồ lão thái gia hò hét âm trời: “Mau mời đại phu, mau đưa ông ta về nghỉ ngơi”.

“Chúng tôi khâm phục lòng quyết tâm của Quận Vương gia, ở nhà nhất định tuyệt thực, đồng cam cộng khổ với nạn dân”. “Đúng thế đúng thế, cứ làm phiền Quận Vương gia mãi cũng không được, chúng tôi về nhà tuyệt thực cũng thế cả thôi”.

Hạ Ngọc Cẩn chẳng hốt cũng chẳng hoảng, bước đến bên cạnh hất hất cằm.

Có một ông già râu trắng bưng hộp thuốc, cúi đầu khom lưng bước ra.

Hạ Ngọc Cẩn giới thiệu: “Bản vương cơ thể không tốt, hoàng tử mẫu rất lo lắng, bèn phái Tà ngự y theo đoàn cứu nạn. Ông ta là Hạnh Lâm Thánh Thủ, y thuật cao minh. Trước đây Hồ thừa tướng bệnh nặng không ra khỏi giường, đều là do ông ta cho uống thuốc mà khỏi đấy. Bây giờ thật trùng hợp, để ông ta bắt mạch cho Hồ lão gia, chắc hơn đại phu ở Tụ Thủy này rất nhiều”.

Diệp Chiêu: “Được ngự y bắt bệnh, là phúc của bọn họ, Quận Vương phủ chúng ta cái gì cũng có, các người vội về như thế, là chê Quận Vương gia xử lý chậm trễ sao? Hay là trong lúc đang bàn việc cứu nạn, lại tâm tâm niệm niệm nhớ tới mỹ thiếp, con cái v.v... những việc vặt trong nhà?”.

Tiền chương quý: “Việc đó... làm ăn...”.

Diệp Chiêu cau mày hỏi: “Đâu đâu cũng không có lương thực không có tiền, giao thông đứt quãng, ai đến tiệm của người mua hàng chứ?”.

Tiền chương quý không có thể như Hồ lão gia, run rẩy: “Không phải... cái này...”

“Thật coi thường người khác quá!”. Diệp Chiêu đập mạnh xuống bàn, xám mặt lại chửi rủa: “Người đang chê đường đường một Quận Vương gia, đường đường một đại tướng quân, không có tư cách tiếp các người sao?! Thật là muốn nể mặt mà cũng không cho nể mặt!”.

Diêm Vương sống tức giận, quát tháo như rồng ngâm hổ gầm, mang đầy sát khí, làm những người ở đó sợ đến nổi run rẩy tay chân.

Hạ Ngọc Cẩn vuốt ve vợ nói: “Đừng tức giận, người ta cũng là tiện mồm nói đến, không có ý đó, thu lại cái roi của nàng đi, làm mọi người sợ hãi không tốt chút nào”.

Tiền chương quỹ sắp ngắt rồi, cầu cứu nhìn về người đứng đầu là Hồ lão thái gia.

Tạ ngự y đã chẩn đoán xong, vuốt vuốt râu, dặn dò: “Can hỏa bốc lên, không việc gì cả, chỉ cần nhịn đói hai bữa là khỏi thôi”.

Hạ Ngọc Cẩn hỏi: “Thuốc có đắng không?”.

“Thuốc đắng mới tốt”. Tạ ngự y trầm ngâm một lúc, lại cho thêm hai miếng hoàng liên vào bát thuốc tiêu thực thanh vị.

Hạ Ngọc Cẩn đồng cảm: “My Nương, mau đỡ Hồ lão gia nằm xuống, đợi chút nữa uống thuốc”.

Cái đồ khốn này rốt cuộc có muốn giữ thể diện không đây?!

Hồ lão thái gia hai mắt trợn lên, lần này là ngắt thật vì tức.

Tạ ngự y sớm đã có sự chuẩn bị, nhanh chóng lấy kim châm cứu, để tránh bị trúng gió.

Hải chủ sự thấy động tác thần thái của ông ta nhanh nhẹn, châm cứu quyết đoán, cảm thán: “Không hổ là thần y”.

Hạ Ngọc Cẩn phụ thêm: “Đây chính là ơn cứu mạng đó”.

Vô sỉ, thật là vô sỉ quá rồi.

Mọi người vẫn đứng trong phòng khác, nghe tiếng nhạc xúc động, “cảm động” đến nỗi lệ rơi đầy mặt.

TƯỚNG QUÂN Ở TRÊN, TA Ở DƯỚI

Quất Hoa Tán Lý
www.dtv-ebook.com

Chương 83: Lột Sạch Sành Sanh

Con trai ở xa vạn dặm, cho dù muốn cứu cũng không kịp, huống hồ Nam Bình Quận Vương tuy là đồ bỏ đi mà tất cả mọi người đều coi thường, nhưng lại là cháu yêu của hoàng Thái hậu. Chỉ cần không mưu phản, cho dù có hoang đường làm loạn thế nào đi nữa, Hoàng thượng cũng không bao giờ lấy mạng cậu ta, nhiều nhất chỉ là trách mắng phạt cấm túc mà thôi.

Thôi nhận vậy.

Tiền không quan trọng bằng tính mạng.

Tuy có thể sẽ bị lột sống một lớp da, chỉ cần xương cốt gia tộc hãy còn, mặc dù nhất thời sa sút, nhưng vẫn có thể làm lại được.

Huống hồ Quận Vương gia tuy ác, nhưng vẫn để một con đường sống, từ đầu đến cuối đều là mời bọn họ uống trà, bàn bạc việc cứu nạn, không có kiểu ý thế cường đoạt. Chỉ cần giao tiền bạc lương thực ra, bọn họ còn được coi là người tốt, là anh hùng ở Tụ Thủy này.

Hồ lão gia tình dẫy, cân đo giữa cái được và cái mất, thở dài một tiếng, run rẩy bàn tay, ký vào tờ giấy cho vay nợ với cái giá cao nhất từ trước tới nay. Sau đó ôm lấy ngực nằm lên chiếc ghế dài, nghỉ ngơi một lúc lâu mới thở lại được.

Việc lột da của Nam Bình Quận Vương, thật khác thường.

Cậu ta không quan tâm đến số lương thực dự trữ, chỉ nhìn vào sự giàu có của các nhà. Không hỏi lý do, tùy tiện định giá trị, định số lượng, khấu trừ

hết bát cháo của mọi nhà, tiếp tục “bàn bạc” việc cứu nạn. Sau đó Diệp Chiêu đem quân, cầm giấy cho vay đến các nhà, không thể gọi là lục soát vì còn hơn cả lục soát. Lấy gần hết số lương thực của mỗi nhà, góp không đủ lại bắt bọn họ đi mua với giá cao. Bắt ép đến nỗi tất cả mọi nhà phải cực kỳ thất lưng buộc bụng, khiến họ phải ăn cháo loãng sống qua ngày, sắc mặt khó coi gần như nạn dân. Những thiệp phòng như hoa như ngọc bây giờ đối mình liểu eo nhỏ, người hầu còn phải lén lút đến trại cứu nạn để xin giúp đỡ, chỉ đổi lại một tấm biển khen thưởng “Tích Thiện Nhân gia” do Hạ Ngọc Căn viết cũng khá đẹp, treo ngoài cửa tiếp tục gây khó chịu.

Tận mắt chứng kiến đại gia Tụ Thủy dốc toàn lực để giúp cứu trợ, nạn dân biết cho dù ăn cướp cũng không kiếm được mấy hạt gạo, sau đó không làm bạo động nữa. Hạ Ngọc Căn thấy Bồ sư gia chỉ đạo mọi việc quy củ hợp lý, cả thành trên dưới không có nơi nào báo với cậu ta có cướp bóc cả, đành tha cho. Hải chủ sự báo cáo việc sử dụng tiết kiệm số lương thực còn lại, có thể duy trì đến khi Hoàng thượng điều động lương thực tới, cậu ta mới rời khỏi Tụ Thủy, tiếp tục đi đến các thành trấn khác cũng bị nạn ở Giang Bắc.

Danh tiếng của Quận Vương hoang đường và Diêm Vương sống truyền khắp Giang Bắc, ai ai cũng cảm thấy nguy hiểm.

Mọi người chỉ sợ Nam Bình Quận Vương đích thân lục soát nhà mình, đoàn kết một lòng, chi một số tiền lớn, phát cháo phát thuốc, cố gắng dùng cái giá nhỏ nhất để giúp các nạn dân có thể kiên trì trong thời gian dài nhất.

Kết quả là Hạ Ngọc Căn đến nơi, đâu đâu không khí cũng đều rất hòa thuận. Quan dân giúp đỡ lẫn nhau, ngoài việc Diệp Chiêu ra ngoài chém mấy tên côn đồ lưu manh, mấy đám thổ phi ác bá ra, thì những việc khác đều có Hải chủ sự kinh nghiệm dày mình ra mặt xử lý, không ai dám để cậu ta phải suy nghĩ.

Đằng sau của việc cứu nạn thuận lời, là quan trường Giang Bắc hận cậu ta tận xương tận tủy, những nhà đại gia có nhà nào mà không thân thiết với vài người làm quan đâu?

Một bức thư trắng như mảnh tuyết bay tới kinh thành, khóc cũng có, chửi cũng có, công kích báo thù cũng có.

Sinh hoạt vô độ, lơ là công việc, hoang dâm vô đạo, tàn bạo ác độc, ham chơi lười biếng, lấy hình phạt ra làm trò vui, giết người vô cố, cướp bóc tham lam, dung túng thuộc hạ đi lâu xanh, làm loạn công đường, không hiểu nỗi khổ của dân, ngày nào cũng rượu thơm thức ăn ngon...

Ngoài triều đình, tin đồn lan khắp nơi. Tất cả những hành động của Nam Bình Quận Vương đều được nói khoác lên mười lần.

Trên triều đình, văn võ bá quan đều xắn tay áo lên, tập trung vào chửi.

Tất cả những tội danh muốn nghĩ tới đều có hết, chỉ là không có người nào nói lời hay mà thôi.

Làm quan có thể làm đến người người đòi đánh thật là không dễ dàng gì.

Hoàng thượng ở ngự thư phòng nhìn thấy đồng tấu cao bằng nửa thân người, áp lực rất lớn.

Trước khi đi, ông ta lo lắng quan trường Giang Bắc không nghe lời, lừa trên dối dưới, vì thế có ý cho phép Hạ Ngọc Cẩn tùy tiện một chút, ngoan cố một chút. Lại để một người khá là kiên định như Diệp Chiêu theo sát, khống chế bọn thổ phỉ, dọa nạt bọn quan lại, tiện thể ngăn cản Hạ Ngọc Cẩn làm loạn quá đáng.

Không ngờ, Diệp Chiêu làm việc chính trực lại không trấn áp được cái tên khốn đó, lại còn hòa theo nó làm việc không chính đáng. Kết quả là tiết kiệm được nhiều tiền hơn so với dự kiến, nhưng lại làm cho mọi người

phần nô. Chém tham quan, đe dọa nhà giàu thì thôi, làm gì có chuyện trong khi cứu nạn đi cùng vợ, uống rượu hoa, du ngoạn sơn thủy, còn gọi ca kỹ đến phục vụ chứ? Khâm sai đại thần cốt cách ở đâu chứ? Tốt xấu gì cũng phải nghĩ đến thể diện hoàng thất và hình tượng trong lòng trăm họ chứ?

Đối diện với quan viên phần nô, xã luận sôi sục, tóc trên đầu của Hoàng đế Đại Tần đều rơi rụng ít nhiều.

Hoàng thượng lo lắng hỏi Tổng Quý Phi: “Tổ tiên khai quốc Đại Tần, chắc chẳng có ai trẻ thế mà đã trọc đầu đầu ầu nhỉ?”

Tổng Quý Phi xoa xoa đầu ông ta, dịu dàng tế nhị nói: “Là vì bệ hạ lo cho nước cho dân, càng có dáng của một thánh quân mà”.

Hoàng thượng nghiêng răng nghiêng lợi, đập bàn nói: “Đều là do cái tên khốn đó hại! Đợi nó về đây! Xem ta! Xem ta...”

Tổng Quý Phi mím môi cười: “E là tiểu Quận Vương đang đợi người giải quyết đây”.

Một con lợn chết, đánh không sợ mắng không sợ, thì làm sao giải quyết đây?

Hoàng thượng ngẩng lên trời thở dài, sự tức giận trong lòng bỗng nhiên biến mất, ông ta nhớ lại hình dáng Hạ Ngọc Cẩn lúc còn nhỏ.

Lúc đó khuôn mặt Hạ Ngọc Cẩn còn xinh đẹp hơn cả con búp bê, đáng yêu dễ thương, ngoan ngoãn biết điều, nhưng lại ngại cơ thể mình yếu ớt đến cực độ. Hoàng hậu lúc đó, bây giờ là Thái hậu vô cùng thương xót nó, thường gọi tới ở trong hoàng cung dài ngày, để ngự y lúc nào cũng kè kè bên cạnh, lấy các loại thuốc tốt nhất đem dùng. Lúc đó Hoàng thượng còn chưa lên ngôi, thường xuyên đến thỉnh an mẹ. Nhìn thấy một đứa bé trắng như năm tuyết, trong một trời xuân ấm áp, còn như con mèo hen cuộn trong tấm áo da cáo, nhưng lại chưa từng buồn rầu lo lắng bao giờ, thích cười,

thích nói. Giọng nói lại dễ thương, tính tình lại nhẹ nhàng. Bên trên là Thái hậu Hoàng hậu, bên dưới là cung nữ thái giám, ai ai cũng thương, ai ai cũng thích.

Nhưng sau khi lớn lên...

Cái con búp bê ngoan ngoãn đáng yêu đó, lúc nào cũng ngọt ngào gọi ông ta “hoàng bá phụ” lại trở thành một tên vô lại chứ?

Rốt cuộc là đưa nô tài nào không có mặt đã làm hư nó?

Hoàng thượng rất muốn đánh người.

Ông ta liên tiếp hạ chỉ, giục cái tên vô lại ở Giang Bắc chơi đủ rồi thì mau mau trở về. Đợi sau khi trở về sẽ theo kế hoạch đầu tiên là tóm lấy, lột quan miễn chức, vứt vào nhà đóng cửa suy nghĩ, kiểm điểm tội lỗi, để an ủi tất cả quan viên và dân chúng, cũng coi là có xử lý.

Nhưng lại có một chuyện khác, cũng gấp gáp không kém.

Danh tiếng của Nam Bình Quận Vương không tốt, có thể làm bừa, nhưng tướng quân thống lĩnh binh mã thiên hạ lại không thể làm bừa.

Chiến sự vừa ổn định, mọi người hoảng sợ không yên. Đối với việc Diệp Chiêu nữ giả dạng nam làm quan, chỉ là nói những lời không hay, đợi sau khi ổn định lại, tận mắt chứng kiến cô ta không tuân thủ nữ đức mà cứ thích làm đàn ông, vừa thấy làm sụp đổ cái tôn nghiêm của đàn ông, lại sợ con gái phụ nữ trong nhà học theo cái xấu, vì thế nhìn cô ta thế nào cũng thấy nghịch mắt. Trên triều đình thỉnh thoảng có những lời chửi rủa, chỉ nói phụ nữ tham gia triều chính, bản lĩnh lại vô cùng cao cường, nhất định sẽ có đại loạn. Hơn nữa những lời nói này càng ngày càng kịch liệt, với tinh thần không đạt được mục đích thì không thôi.

Hoàng thượng lúc đầu còn mặc kệ không để ý.

Quân quyền Mạc Bắc quá mạnh, uy danh của Diệp Chiêu quá lớn. Sau khi điều chỉnh lại triều chính lại gặp chiến loạn, người tài cạn kiệt, việc kế nhiệm trong quân đội có sự đứt quãng. Ngoài vài lão tướng ở biên ải có kinh nghiệm, còn phần lớn tướng lĩnh đều trẻ hơn một giáp, chiến công và danh tiếng khó có thể so với Diệp Chiêu. Vì thế ông ta dứt khoát dựa theo hung danh của Diệp Chiêu, để cô ta làm tướng lĩnh, ra tay giải quyết quân doanh kinh thành đang hỗn loạn, rồi từ từ bồi dưỡng tướng lĩnh mới. Đợi qua vài năm nữa, thế cục ổn định, Diệp Chiêu sẽ phải mang bầu, có thể nhân cơ hội đó để cô ta về nhà làm Quận Vương Phi, bồi bổ để sinh con.

Chỉ cần không phải là Diêm Vương sống nắm quyền, không phải bị phụ nữ đè đầu cưỡi cổ, bất kể là ai đảm nhiệm, đối với quan binh mà nói đều là việc tốt có xin cũng không được.

Người kế nhiệm cho dù tư cách và lai lịch có kém một chút, nhưng cũng dễ có được dụng đãi.

Kéo dài... Ra sức kéo dài...

Kéo dài đến lúc cuối để mọi người cùng vui mừng.

Hoàng thượng một mực nghĩ như thế.

Cho đến khi Giang Bắc manh nha chiến sự, một tiên sinh âm dương đã để lại một tấm bia đá dự báo, trên đó khắc đậm tám chữ lớn “Tần kê tư thần, thiên hạ đại loạn”.

“Từ cổ chí kim, phụ nữ sao có thể tham gia triều chính chứ?!”

“Ông trời giáng tội Đại Tần, để làm cảnh báo!”.

Sau khi tin tức được tiết lộ ra, cả nước kinh hoàng, chửi rủa âm trời.

Khoảng trăm quan viên đội trời nắng, mồ hôi ướt sũng lưng, quỳ ở bên ngoài điện Thái Bình mạo hiểm can ngăn, khiến bảy tám người bị say nắng mà ngất đi.

TƯỚNG QUÂN Ở TRÊN, TA Ở DƯỚI

Quất Hoa Tán Lý
www.dtv-ebook.com

Chương 84: Tiểu Bạch Của Diệp Gia

Hạ Ngọc Cẩn trên đường trở về từ vùng nạn, đang ra sức gặm móng giò để bồi bổ lại đợt trước vì chỉ ăn rau xanh và húp cháo trắng nên gầy đi trông thấy. Mọi người cũng không dám nói những lời đồn ở bên ngoài chửi rủa vợ cậu ta đến tai cậu ta, vì thế sau khi cậu ta biết về tấm bia dự báo, chỉ thấy buồn cười, còn lôi ra trên bàn ăn để nói với Diệp Chiêu: “Con chồn vàng... Hoàng thượng là người anh minh như thế, khiến các vị nương nương trong cung ai ai cũng ngoan ngoãn hiếu thuận, làm gì có chuyện để bọn họ tư thần loạn chính được? Danh hiệu tiên sinh âm dương đó không phải là thối phồng lên chứ?”.

Diệp Chiêu không chọn thức ăn, chồng ăn cái gì thì ăn cùng cậu ta món đó, thấy khuôn mặt cậu ta gầy gơ xương, vô cùng xót xa, chủ động gấp cho cậu ta một miếng móng giò: “Ăn nhiều chút, để bồi bổ da thịt, mặt chả còn tí mỡ nào nữa rồi”.

Hạ Ngọc Cẩn chằm chọc nói: “Nàng đang nuôi lợn hả? Còn muốn mỡ?”

Diệp Chiêu không thèm để ý, tiếp tục gấp thức ăn cho cậu ta.

Hạ Ngọc Cẩn: “Nàng nói xem, ta làm nhiều chuyện hoang đường như thế, lần này về kinh Hoàng thượng có tức giận không?”.

Diệp Chiêu: “Có”.

Hạ Ngọc Cẩn hy vọng: “Lần này về chắc là bãi quan của ta hả?”.

Diệp Chiêu: “Ờ”.

Từ khi cứu nạn, Hạ Ngọc Cẩn càng nhìn vợ càng thấy thuận mắt, vừa không nói vợ vẫn lại không nói nhiều, bất luận cậu ta đang nghĩ gì, Diệp Chiêu đều có thể hiểu được, bất luận cậu ta tùy tiện làm loạn thế nào, Diệp Chiêu đều không hề ngăn cản, bất luận cậu ta muốn làm việc xấu gì, không cần mở miệng, chỉ nhìn một cái, Diệp Chiêu làm còn tốt hơn cậu ta. Trong lòng có suy nghĩ gì không chính đáng, Diệp Chiêu cũng đều có thể sáng khoái nói cười với cậu ta, càng không phải lo lắng bản thân mình trên đường nhìn vài người đẹp, trêu ghẹo vài tiểu cô nương, về đến nhà là rót rượu cùng nhau thưởng thức.

Thỉnh thoảng vén rèm xe lên, thấy bên đường những cặp vợ chồng dẫn con đi chơi. Người chồng ngẩng đầu rải những bước dài đi phía trước, người vợ bước theo sau, nói năng thì thì thăm thẳm, biểu hiện rất phục tùng. Đúng là hiền lương thực đức, thỉnh thoảng còn lấy khăn tay ra lau mồ hôi cho chồng. Một cuộc hôn nhân mà trong đó hai người kính trọng nhau như khách, yên bình giản đơn, sống với nhau bạc đầu, đã từng là ước mơ của cậu ta. Nhưng kể từ khi biết người phụ nữ chết cũng không cần thể diện là Diệp Chiêu, sau khi trong lòng chịu đủ sự kích thích, còn lại chỉ là hưng phấn, nếu để cậu ta trở về cuộc hôn nhân bình thường, e là chán kinh khủng.

Vì Diệp Chiêu có rất nhiều khuyết điểm, nhưng cậu ta cũng có rất nhiều khuyết điểm.

Bề ngoài chệnh lệch khá nhiều, nhưng bên trong đều có sự ngổ nghịch, sự kiêu căng, tính tình như nhau.

Phu xướng phụ tùy, cầm sắt hòa minh.

Có một người vợ như thế, thì còn muốn gì nữa?

Trên trời có một đôi chim bay qua, sát cánh bên nhau.

Những ngày của Hạ Ngọc Cẩn càng trải qua càng thú vị.

Chỉ tiếc một điều duy nhất là...

Hai mươi tuổi mà chưa có con, trong hoàng thất tông thân chắc chỉ có mình cậu ta thôi?

Cậu ta khát khao nhìn những đứa trẻ đang ôm lấy mẹ đòi kẹo hồ lô ở ngoài đường, quay đầu liếc nhìn cái bụng phẳng lì của Diệp Chiêu, nhỏ giọng lẩm bẩm: "Sao vẫn chưa có động tĩnh gì thế?". Rõ ràng là cậu ta canh tác chăm chỉ như thế, ba ngày hai lần phấn đấu. Trước đây kiềm chế đối với thiếp phòng là do cậu ta chủ ý, bây giờ không kiềm chế nhưng gieo hạt thế không kết quả, trừ phi thực sự hạt của mình có vấn đề?

Tính chăm chỉ lao động của Hạ Ngọc Cẩn gặp phải một sự công kích trước mắt.

My Nương cũng rất buồn rầu. Trước đây cô ta đã từng hầu hạ Quận Vương hai năm. Tuy Quận Vương tới thăm không thường xuyên, nhưng cô ta trong số những người thiếp phòng thì được coi là được sủng ái nhất. Ba lần thì có hai lần tìm cô ta. Nhưng Thái Phi lúc đầu sợ tuổi thọ Quận Vương không dài, để lưu lại huyết mạch, cũng không bắt uống canh tránh thai. Cô ta nhằm chiếm ưu thế, chọn đúng thời gian, dùng không ít thủ đoạn, cũng uống nhiều thuốc bổ, nhưng vẫn không mang thai. May mà người khác cũng không mang thai, vì thế mọi người đều cho rằng sức khỏe Quận Vương vẫn chưa hồi phục, không dễ cho phụ nữ có thai. Sau này cô ta lén lút tìm đại phu chẩn đoán thì mới biết, hóa ra bản thân cô ta sinh ra có khuyết tật, là thể chất rất khó có thai, cô ta lo lắng vì thế mà bị bỏ rơi, không dám để An Thái Phi biết, âm thầm uống không biết bao thuốc, nhưng đều không thấy hiệu quả. Sau đó tướng quân vào nhà, đến cả sự sủng ái bình thường của Quận Vương cũng không còn nữa.

Những nhà quan lớn thế này, thông phòng nhiều nhất được tấn phong lên thiếp phòng, bất luận là chính phòng có yêu thương hay không yêu thương, bọn họ đều không dám có dã tâm tranh giành sủng ái, nhưng thông phòng

với thiếp phòng, thân phận giống nhau, địa vị giống nhau, sự cạnh tranh càng quyết liệt hơn. Điều mà cô ta không có được, thì người khác cũng đừng mong có được! Bất kỳ ai cũng đừng nghĩ là con ý thể vào mẹ, giẫm lên đầu cô ta!

Từ lúc theo đoàn đi Giang Bắc, cô ta lập được công lớn, tướng quân cũng biết được khả năng làm việc của cô ta. Thủ đoạn để làm cho chủ mẫu sủng ái tin tưởng, không phải là sắc đẹp. Cho dù tám trăm mỹ nhân vào nhà, chỉ cần không phải là em họ hồ ly tinh đó, cô ta đều có thể tự tin rằng vị trí của mình trong mắt tướng quân không lay động. Vì thế My Nương tâm tư trông ngóng tướng quân sinh con, mong ngóng hậu viện chỉ có tướng quân sinh con, còn mạnh mẽ hơn bất cứ ai.

Cô ta còn niệm vài nghìn lần kinh trước mặt Bồ Tát: “Phù hộ tín nữ My Nương cả đời này đại phúc đại quý, phù hộ sớm sinh quý tử. Nếu cả đời này thực sự không có con, thì phù hộ cho tướng quân sớm sinh quý tử, phù hộ cho Dương Thị, Huyền Nhi không sinh con. Phù hộ cho con trai tướng quân nhất định lớn lên phải giống tướng quân, con gái nhất định phải giống Quận Vương, a di đà phật, a di đà phật...”.

Tuy Diệp Chiêu từ nhỏ đã thiếu sự dạy dỗ của mẹ, cũng không có tự giác đi học những kiểu kiến thức thế này. Sau khi trưởng thành bận bịu đánh trận, ngày nào cũng ở chung với đám con trai. Do đàn ông từ xưa chưa bao giờ vào phòng sinh đẻ, vì thế trong chủ đề của những người đàn ông tuyệt đối không có mục làm thế nào để sinh con. Cô đối với vấn đề này không hề biết tí gì trong những người không hề biết tí gì. Còn không bằng một người phụ nữ nơi thôn quê hoang dã, cho dù mất mặt đi hỏi quân sư sinh con thế nào thì quân sư cũng không trả lời được. Đối diện với đầy sự mơ hồ, cô ấy ngoài việc im lặng, thì vẫn là im lặng.

Hạ Ngọc Cần lo lắng: “Cơ thể nàng dạo này có vấn đề gì không?”

Diệp Chiêu đáp: “Không thể”.

Hạ Ngọc Cẩn cẩn thận cầu xin: “Đi khám thái y xem thế nào?”.

Diệp Chiêu bản thân dũng mãnh, luôn luôn coi thường đại phu, đối với sự nghi ngờ của cậu ta cảm thấy sỉ nhục vô cùng: “Thiếp cho dù phải ngủ ở trên đất tuyết, đến thương hàn còn không bị! Cơ thể làm sao có vấn đề được chứ?”.

Hạ Ngọc Cẩn nghĩ rất lâu: “Trừ phi là ta có vấn đề?”.

Diệp Chiêu khẳng định: “Anh đi khám xem”.

Tạ thái y trong chuyến đi Giang Bắc biểu hiện xuất sắc, nhận được rất nhiều trọng thưởng. Nghe thấy Quận Vương gia lại triệu kiến, ngoan ngoãn chạy tới, đặt thùng thuốc xuống, cẩn thận bắt mạch: “Quận Vương gia không có vấn đề gì, chỉ là xương cốt hơi yếu, đừng để lạnh, chăm chỉ bồi bổ một chút là không sao cả”.

Hạ Ngọc Cẩn túm lấy áo của ông ta, ra một góc khuất hỏi nhỏ: “Có tật bệnh gì không?”.

“Cái này... cái này...” căn cứ vào thể chất không tốt của Hạ Ngọc Cẩn, Tạ thái y chần chừ hồi lâu, không dám nói bừa, yếu ớt nói: “Cảm giác không giống, có điều một vài vấn đề cũng không thể dễ dàng chữa khỏi được, hoặc là chưa bồi bổ đầy đủ”.

Hạ Ngọc Cẩn cầu khẩn, chỉ vào Diệp Chiêu: “Đi xem cho cô ấy đi”.

Diệp Chiêu cau mày.

Hạ Ngọc Cẩn trừng mắt.

Diệp Chiêu thỏa hiệp, miêng cưỡng đưa tay ra.

Tạ thái y bắt mạch cô một lúc lâu, vội hỏi: “Tướng quân, quý thủy có chính xác không?”.

Diệp Chiêu không hiểu: “Quý thủy không phải là muốn đến là đến sao? Cái vợ vẫn đó mà cũng phải chính xác sao?”.

Tạ thái y bị chặn họng: “Thỉnh thoảng bụng có đau không?”.

Diệp Chiêu anh hùng nói: “Chút bệnh vặt đau vặt coi là gì chứ?! Còn không bằng cha ta đánh, vẫn cầm đao đánh trận được! Không vấn đề gì!”.

Mọi người im lặng chẳng nói gì...

Diệp Chiêu thấy không đúng lắm, nghiêng đầu đi, lén hỏi My Nương: “Không đau phải không?”.

My Nương lắc đầu liên tục, yếu ớt giải thích: “Quý thủy của một người phụ nữ bình thường rất chính xác, cứ coi là đau một chút, cũng không đến nỗi... dữ dội như thế”.

Diệp Chiêu tỉnh ngộ: “Chả trách ta bảo sao mọi người lại có thể chịu được! Ha ha...”.

My Nương sắp khóc đến nơi: “Tướng quân, người đừng có hồ đồ”.

Diệp Chiêu xót xa: “Đừng khóc, chút việc này chẳng có gì to tát cả”.

Tạ thái y sụp đổ: “Tướng quân, việc này không nhỏ đâu!”.

“Trời ạ!” Hạ Ngọc Căn tức đến độ muốn đập nát cái bàn ra: “Cái đồ đáng chết này! Ngoan ngoãn để thái y xem bệnh đi!”.

TƯỚNG QUÂN Ở TRÊN, TA Ở DƯỚI

Quất Hoa Tán Lý
www.dtv-ebook.com

Chương 85: Sóng Gió Nổi Lên

Trên đường, có hai người hầu đang ngồi trong xe không chỉ chuyên phụ trách việc sắc thuốc. Đơn thuốc của Tạ thái y không biết đã thêm vào thứ gì đặc biệt, mà mùi vị kỳ quái khó ngửi, đến nỗi bọn thị vệ ai ai cũng bịt mũi, nhưng những người từ Nam Bình Quận Vương phủ đều rất kiên định, cười chê bọn họ kém cỏi.

Hạ Ngọc Cẩn bệnh lâu năm giường, hầu như đã nếm đủ các loại thuốc đắng trên đời này, nên mũi đã bị tê từ lâu rồi. Bản thân cậu ta khó mà bù đắp được sự thiếu hụt bẩm sinh, nên chỉ thấy tiếc nuối. Trong lòng rất muốn là một người con trai khỏe mạnh cầm đao nhảy ngựa để hoàn thành tâm nguyện của cha. Vì thế biết quý thủy của vợ không đều, vừa thấy xót xa vừa lo lắng, bê bát thuốc nóng hổi mà Thu Thủy mang tới, đích thân đi đến trước mặt Diệp Chiêu, lấy thìa sứ thử độ nóng, cẩn thận đưa lên.

Diệp Chiêu đang bê quyển thư kinh, cố tình ra vẻ đọc, liền bảo: “Để xuống”.

Hạ Ngọc Cẩn: “Còn nóng uống đi”.

Diệp Chiêu mắt cứ dán chặt vào quyển sách: “Đợi chút”.

Hạ Ngọc Cẩn đặt bát thuốc xuống bên cạnh, đi vòng quanh Diệp Chiêu, nghi ngờ hỏi: “Chắc nàng không sợ uống thuốc chứ?”.

Đôi mắt của Diệp Chiêu hơi cúi xuống, dứt khoát phủ nhận: “Buồn cười thật!”.

Hạ Ngọc Cẩn là một người thông minh, làm gì có chuyện không nhận ra, liền công kích: “Hóa ra nàng cũng có thứ để sợ?”.

Diệp Chiêu tức giận: “Là ghét!”.

“Nàng cũng có ngày hôm nay”. Hạ Ngọc Cẩn không đợi cô chửi xong, ôm bụng cười bò ra đất.

Diệp Chiêu cơ thể khỏe mạnh, đến thương hàn cũng không bị, làm sao mà phải uống thuốc chứ? Từ nhỏ đến lớn, mỗi lần người thấy mùi thuốc cô đều cảm thấy rất ghét. Bây giờ bị Hạ Ngọc Cẩn cười nên tính cách võ tướng lại bùng lên, ngoan cố ương bướng, khuôn mặt lạnh lùng, chỉ là không chịu uống.

“Đến đây, ném một ngụm, cũng không có gì kinh khủng lắm đâu”. Hạ Ngọc Cẩn lau lau giọt nước mắt vừa cười ra, lại đưa chiếc thìa sứ lên miệng vợ, Diệp Chiêu còn đang tức giận, mặc kệ cậu ta.

Hạ Ngọc Cẩn: “Đừng sợ, ta còn không sợ uống thuốc”.

Diệp Chiêu nhắc lại: “Không phải sợ, mà là ghét!”.

“Được được, ghét thì ghét”. Hạ Ngọc Cẩn lấy lòng kiên nhẫn dỗ trẻ con ra, cả khuôn mặt đầy “sự nhân từ”: “Đường đường là đại tướng quân, cũng không thể ghét là không uống chứ?”.

Bát thuốc kinh khủng đen sì sì, đang bốc ra mùi vị khó chịu, ánh lên sắc mặt khó đăm đăm của Diệp Chiêu.

Hạ Ngọc Cẩn lại lần nữa thúc giục.

Diệp Chiêu không còn cách nào khác, nghiêng răng, đỡ lấy bát thuốc, ngẩng đầu, uống một hơi hết sạch. Mùi vị còn khó ăn hơn cả vỏ cây rễ cỏ, nghẹn đến nổi suýt nữa cô Ânôn hết ra. Thấy Hạ Ngọc Cẩn vẫn còn đứng ở

bên cạnh để xem trò, liền cố gắng nhin lại, thần sắc như đang nói: “Chỉ thế mà thôi”.

Hạ Ngọc Cẩn nhin cười đến nỗi suýt nữa bị nội thương.

Diệp Chiêu cúi đầu, cố gắng quên đi vị đắng ở trong miệng.

Hạ Ngọc Cẩn túm lấy vai cô ấy nói: “Há mồm ra”.

Diệp Chiêu không hiểu, nhưng vẫn nghe lời liền há mồm ra.

Hạ Ngọc Cẩn tiện tay ném một viên kẹo ô mai vào, lên giọng dạy bảo: “Ở trước mặt người nhà, ít thể hiện thôi”.

Diệp Chiêu suýt nữa bị nghẹn, khuôn mặt mất sắc, to tiếng phản bác: “Ai thể hiện? Thiếp không thích ăn kẹo...”.

“Đừng nhổ ra”. Hạ Ngọc Cẩn ngăn cản hành vi ấu trĩ của vợ lại, giải thích: “Uống xong thuốc đắng, phải ăn một chút đồ chua ngọt, thì vị ở trong mồm sẽ hết. Tà lão đầu còn nói, nàng ngày nào cũng phải lấy nước ấm rửa chân, không được ăn đồ lạnh, không được uống rượu lạnh, uống nhiều các thứ nước bồi bổ như táo ngâm đường. Bất luận nàng rèn luyện có mạnh mẽ đến thế nào, rốt cuộc vẫn là con gái, có những thứ không thể thay đổi được, nhất định phải giữ gìn, không được làm loạn lên”.

Diệp Chiêu im lặng.

Hạ Ngọc Cẩn vỗ vỗ vai cô, an ủi: “Tà lão đầu nói nàng uống khoảng nửa năm thuốc để bồi bổ, chú ý ăn uống, thì sẽ tốt lại thôi, nhin một chút là qua ngay mà”.

Diệp Chiêu cau mày nhăn nhó.

Hạ Ngọc Cẩn tiếp tục an ủi: “Lúc đầu không quen, ta còn nhỏ cũng không chịu uống thuốc, đều là mẹ ta đem người ăn xuống đồ vào mồm, sau

này uống mười mấy năm liền, cái gì cũng uống quen hết. Cơ thể không khỏe là vấn đề lớn, ta còn đang mong tiểu Chiêu đây. Cùng lắm lần sau để ta thử xem, bảo thái y đừng làm đấng thế”.

Diệp Chiêu sững người lại, lập tức ngược mắt lên nhìn cậu ta, bỗng nhiên nhượng bộ.

Từ đó về sau, thuốc đến là hết, không có một câu trách móc nào nữa.

Đoàn xe đi đi ngừng ngừng, kinh thành đã hiện ra trước mắt.

Diệp Chiêu là người trong nhà đi cùng, đồng thời không nhận ý chỉ đi cứu nạn. Hạ Ngọc Cẩn mới đúng là khâm sai đại thần, vì thế cậu ta để vợ ở trong phủ dưỡng bệnh, đem theo Hải chủ sự và những người khác, vào cung bẩm báo lên Hoàng thượng. Hoàng thượng không nói nhiều, trực tiếp để thái giám truyền chỉ, ban thưởng và thăng chức cho Hải chủ sự và những người khác tùy theo công lao. Chỉ còn để lại Hạ Ngọc Cẩn, để cậu ta một mình đi vào hậu cung ngự thư phòng để chịu tra hỏi.

Hạ Ngọc Cẩn thường xuyên ra vào cung, quan hệ với thái giám và cung nữ khá tốt.

Mọi người đều nhìn cậu ta với ánh mắt đồng cảm, đều ra hiệu cho cậu ta cẩn thận.

Dù sao con chồn lông vàng sợ lỡ tay đánh chết cậu ta, không dám dùng bừa hình phạt, nhiều nhất là cắt chức chịu mắng, nếu bị mắng nhiều quá thì giả vờ ngất, đợi hoàng tổ mẫu tới cứu.

Hạ Ngọc Cẩn anh dũng vô song bước đi.

Hoàng thượng chỉ vào đồng tấu to tướng trên bàn, lạnh lùng “hừ” một tiếng: “Đều là của người hết đấy”.

Hạ Ngọc Cẩn thấy đồng tấu cao bằng nửa thân người kinh ngạc vô cùng, ngưỡng mộ nói: “Nhiều chữ như thế, chắc bọn họ viết lâu lắm nhỉ?”.

Hoàng thượng tức giận đập bàn: “Còn dám châm chọc à?!”.

Hạ Ngọc Cẩn lập tức cúi đầu, nhìn xuống đất, mặt đầy uất ức, suýt chút nữa nhỏ mấy giọt nước mắt.

Hoàng thượng ném vài bản tấu cho cậu ta: “Tự mình giải thích đi!”.

Hạ Ngọc Cẩn hít sâu một hơi, nhặt lên, xem xong càng uất ức: “Con từ nhỏ đã yếu ớt, ra khỏi nhà sống ở bên ngoài làm gì chịu được cái khổ và gian nan trên đường đi và sự thiếu thốn bên ngoài chứ? Hơn nữa con làm Quận Vương và Tuần thành ngự sử, vợ con làm tướng quân, trong nhà có hai suất bổng lộc, cũng có khá tiền, khó khăn lắm mới được ra ngoài một chuyến, trong lòng vui mừng. Giang Đông mỹ nữ lại nhiều, tiêu tiền cũng thoải mái một chút, nhưng đều là tự móc hầu bao của mình ra, không hề tham ô vi phạm vương pháp, không hề hăm dọa trăm họ, không để quốc khố xuất một đồng, cũng không đưa mỹ nữ về nhà, dựa vào cái gì mà nói con sinh hoạt phung phí? Còn về cái tên Chương huyện lệnh... tuy ông ta thực sự là một tên quan khốn nạn, cũng thu thập được không ít ngân lượng, nhưng con giết ông ta không phải vì ông ta tham ô vi phạm vương pháp, mà là ông ta dung túng cho con trai trêu ghẹo Hoàng tôn Hoàng tử...”. Cậu ta nói đến đây, cũng thấy mất mặt quá, đành đổi lại giấu giếm đi: “Không... hẳn ta muốn trêu ghẹo vợ con, đường đường là một Nam Bình Quận Vương Phi! Đây là đại bất kính, nhất định phải xử tội chết!”.

Hoàng thượng nhìn khuôn mặt như hoa như ngọc tức đến nổi đỏ gay lên, chắc cũng hiểu được chân tướng sự việc. Chỉ là một tên tú tài, lại dám bức gian Quận Vương Hoàng gia, như thế còn vượt xa tội đại bất kính? Giáng tội chết ba đời nhà hẳn ta cũng không quá đáng, vì thế liền cho qua việc này, chỉ trách mắng: “Xử lý không thỏa đáng”.

Hạ Ngọc Cẩn gãi gãi đầu: “Con lại không hiểu, người không biết không có tội...”.

Hoàng thượng hỏi: “Vợ vét cướp bóc thì sao?”.

Hạ Ngọc Cẩn nghe thấy chủ đề này liền vô cùng hứng thú: “Ai vợ vét cướp bóc ạ? Con chỉ là bắt bọn họ nói đạo lý trong mấy ngày thôi. Bọn họ đều hoàn toàn tình nguyện, tự nguyện quyên góp, cứu giúp nạn dân, con còn tặng cho bọn họ một tấm biển, lập bia ghi nhớ công đức nữa, đá hắc văn đấy!”.

Hoàng thượng quát: “Lập công đức gì chứ! Đá hắc văn rất đắt đấy! Thật là không hiểu nỗi khổ của dân, đồ lãng phí tiền bạc!”.

Hạ Ngọc Cẩn cúi đầu: “Con biết lỗi...”.

Hoàng thượng thở chậm lại, tiếp tục hỏi: “Vợ người đâu?”.

Hạ Ngọc Cẩn: “Con sợ máu, để cô ấy giúp giết người”.

Hoàng thượng: “Thật ngu ngốc!”.

Hạ Ngọc Cẩn tiếp tục cúi đầu.

Hoàng thượng bắt đầu trách mắng, từ việc cậu ta trước đây say rượu làm loạn trên phố đến việc ham chơi lười biếng, lơ là công việc. Dạy dỗ hơn nửa canh giờ, nuốt rất nhiều nước bọt, thấy cũng tạm đủ rồi, cuối cùng ra quyết định: “Phạt người ba tháng bổng lộc, đóng cửa ở nhà suy nghĩ một tháng”.

Hạ Ngọc Cẩn nghe mãi không thấy đúng lắm, sững người hỏi: “Bãi chức thì sao ạ?”.

Hoàng thượng đầy đạo lý từ ngữ nghiêm khắc nói: “Niệm tình tấm lòng vì dân của người, làm việc tuy chưa chu đáo, nhưng cũng coi là làm xong,

công tích còn ít, tạm thời ghi lại, không tăng không phạt, tiếp tục ở vị trí Tuần thành ngự sử”.

Mong ước của Hạ Ngọc Cẩn rơi vào hư không, chán nản.

Hoàng thượng tiếp tục nói: “Thái y viện chuyển lời, Quận Vương Phi hình như cơ thể không khỏe? Thái hậu rất lo lắng cho việc con cái của người đây”.

Hạ Ngọc Cẩn sững người, biết những việc này có giấu cũng không được, vội vàng nói: “Không phải chuyện gì to tát ạ, bồi bổ vài ngày là được ạ, để tổ mẫu đừng vội lấy thêm thiệp cho con ạ”.

“Sinh con là việc lớn của người phụ nữ, sao có thể coi nhẹ được?”. Hoàng thượng rất nhân từ: “Thế này đi, chỗ Thái hậu để ta đi nói cho. Nhân bây giờ thiên hạ ổn định, Điền tướng quên đảm nhiệm thay trong quân doanh kinh thành cũng coi là một người thích hợp. Vậy để Quận Vương phi cởi bỏ áo giáp về nhà nghỉ ngơi một thời gian, không cần lo lắng vì nước nữa, đừng làm lỡ việc bồi bổ cơ thể, mau mau cho ta ôm cháu chứ”.

Nếu Diệp Chiêu về nhà bồi bổ cơ thể, cơ thể khỏe rồi lại sinh con, sinh con rồi lại nuôi con...

Đợi sau khi mọi việc xong xuôi, thì nhân sự trong quân doanh đã thay đổi hết rồi.

Đây là lời khuyên từ bỏ chức vị một cách giữ thể diện, cũng giống như một lão tướng quân tuổi già rồi thì về hưu trở về quê hương dưỡng lão, không bao giờ cần trở lại nữa.

Hạ Ngọc Cẩn sững người lại.

Cứ coi là cậu ta làm những việc khốn nạn, tại sao người bị cách chức lại là vợ cậu ta chứ?

TƯỚNG QUÂN Ở TRÊN, TA Ở DƯỚI

Quất Hoa Tán Lý
www.dtv-ebook.com

Chương 86: Tức Giận Cực Độ

Sự việc xảy ra quá bất ngờ, khiến Hạ Ngọc Cẩn không biết phải dùng cách biểu hiện nào để đối diện.

Trước đây, Hạ Ngọc Cẩn rất căm hận quyền thế của vợ áp bức mình. Nhưng sau khi Diệp Chiêu bị cưỡng bức từ chức, Hạ Ngọc Cẩn giống như một binh sĩ đang hành quân đánh những tiếng trống đồng dục, đúng lúc ưỡn ngực hãnh diện, thì da trống lại bị đánh vỡ. Giống như một hòn đá rơi làm phá hỏng đi bản nhạc hay, khiến những nốt nhạc đang vang lên trên quảng trường rộng lớn, không cam chịu nhưng cuối cùng cũng qua đi, dần dần biến mất, rồi không bao giờ còn nghe thấy nữa.

Không có sự vui mừng như trong tưởng tượng, không có sự giải thoát, không có niềm hạnh phúc, không có sự buồn bã.

Cũng giống như một chai điều vị có mùi cổ quái từ nước ngoài mang tới làm loạn lên vậy, tạo ra một mùi vị không thể nói ra, không thể miêu tả.

“Diệp Chiêu dù có mạnh mẽ thế nào cũng vẫn là con gái, không nên vì nước nhà mà lỡ mất tuổi xuân. Lúc đánh trận để con gái mặc áo giáp ra chiến trường, đã là không nên rồi. Bây giờ chiến sự ổn định, vẫn bắt cô ấy tiếp tục hy sinh, càng không nên. Trẫm cũng vì hai người các người thôi, mau sinh một đứa con trai khỏe mạnh thông minh, kế thừa sự nghiệp của mẹ cũng không tồi hoặc sinh một tiểu Quận Vương đáng yêu xinh đẹp cũng tốt. Lần trước Tây Phiên mang tặng một chiếc gương thủy tinh rất đẹp, để ta tặng Quận Vương Phi hai cái, chinh lý lại diện mạo...”

Hạ Ngọc Căn quên mất con chồn lông vàng nói gì phía sau.

Bất luận là khiêu khích hay là ly gián, bây giờ chiến sự ổn định nhưng chính cục rối loạn. Cố gắng đương đầu, tập trung nhân lực tiền bạc hay tìm cách xóa bỏ những tin đồn đang càng ngày càng mạnh mẽ, với sức lực của một phía, đối kháng lại với tiếng đồn của cả thiên hạ, thực sự không phải là cách làm hay, chi bằng tạm thời để Diệp Chiêu rút lui.

Từ cổ chí kim, danh thần tướng thiện, công lớn hơn chủ, sẽ bị ghen tị. Nhiều người nói, ắt sẽ khiến người khác phải tin; tin đồn thất thiệt, biến không thành có.

Hoàng đế là Hoàng đế của Đại Tần, giang sơn là giang sơn của Hạ gia.

Là tử tôn của Hạ gia, Quận Vương của Đại Tần, cậu ta cũng có nghĩa vụ bảo vệ giang sơn.

Cậu ta không thể phản bác, cũng không có cách nào để phản bác.

Cứ coi là có thể vì cô ấy mà chống lại một lúc, cũng không thể chống lại cả đời. Duy nhất chỉ có cách là về hưu ở lúc sự nghiệp đang rục rờ nhất để tránh tai họa, người thông minh không tham gia vào những việc có thể gây nguy hiểm cho mình, để sống được dài lâu.

Hơn nữa, trong lòng...

Cậu ta không quan tâm vợ mình là tướng quân hay không là tướng quân, cậu ta chỉ muốn sống bình yên đến già với cô gái khốn kiếp tên là Diệp Chiêu đó.

Nhưng, cô ấy thì sao?

Một con chim ưng bay vút trời xanh, cam tâm tình nguyện vì con cừu nhỏ trên thảo nguyên này mà thu lại đôi cánh dũng mãnh đó sao?

Hạ Ngọc Cẩn bỗng nhiên cảm thấy chua xót vô cùng.

Hoàng thượng rất hài lòng và cảm kích đối với việc Diệp Chiêu chống đỡ khi lâm nguy, cứu hoàng triều Đại Tần, hơn nữa chưa từng tự cho mình lập được công lớn mà ngạo mạn, kéo bè kết phái, gây loạn triều chính. Bây giờ gạt bỏ người đã có công lớn với mình, ông ta cũng có chút không nỡ. Thấy Hạ Ngọc Cẩn không phản đối, liền thở phào một cái, bèn thu lại tất cả các hình phạt để ngăn ngừa đối phương quấy rầy phiền nhiễu, còn thưởng cho Diệp Chiêu không ít thuốc tư âm bổ huyết nổi tiếng và vài vốc châu báu để an ủi, vội vàng hạ chỉ bãi hết chức vụ của Diệp Chiêu, điền ruộng cho tướng quân lấy về, thay thế chức tướng quân, chỉ để lại tước vị Tuyên Võ Hầu, để thưởng cho công lao của cô ấy trước đây.

Hạ Ngọc Cẩn tạ ơn lui về, trước tiên đi Từ An Cung, cố nặn nụ cười, nói về những chuyện thú vị trong lần cứu nạn ở Giang Bắc với Thái hậu một lúc lâu, trêu cho bà già cười vang liên hồi. Lúc rời đi, khuôn mặt cậu ta hình như rất u ám, dựa vào chiếc cột ở hành lang, hình như cả đời này chưa bao giờ mệt như thế.

Cục Xương hiểu được tình tiết, bèn lấy lòng: “Việc này không phải do Quận Vương gia làm chủ, huống hồ cậu cũng không làm chủ được việc này, tướng quân sẽ không trách người đâu”.

Dế Mèn cũng góp vào: “Tương lai để tiểu Quận Vương kế thừa sự nghiệp của mẹ, không phải là càng tốt đẹp hơn sao?!”.

Hạ Ngọc Cẩn vò nát từng cánh hoa tường vi, trân trân nhìn thái giám đang cho con chó nhốt trong chuồng ở trong vườn hoa ăn, không biết đang nghĩ gì.

Dế Mèn: “Quận Vương gia... đây là hoa mà Huệ Phi nương nương thích nhất. Hai ngày nữa còn phải mang đi cùng thưởng thức với Hoàng thượng nữa, người đừng xé, xé nữa là toi đấy ạ”.

Cục Xương: “Cậu à, mau đi thôi, những người cung nữ trồng hoa sắp khóc đến nơi rồi, hình như con nhìn thấy Huệ Phi nương nương sắp lao từ bên kia sang rồi”.

Hạ Ngọc Cẩn định thần ra, vút một đồng trên đất, chạy biến mất.

Lỗi của Hạ gia gây ra, cậu ta do dự không biết khi trở thì đối diện với Diệp Chiêu thế nào đây. Cậu lang thang đi hết từ phía Đông chợ đến phía Tây chợ, rồi lại đi từ bên Tây chợ đến bên Đông chợ, sau đó đi loanh quanh bên bờ sông Tần Hà, nhưng bỏ hết ngoài tai những tiếng cười tiếng mời gọi của mỹ nhân ca kỹ, không nghe thấy tiếng chào gọi của lũ bạn ăn chơi, chỉ than vãn thở dài, ôm một hũ rượu ấm, nhìn vào dòng sông im lìm đờ đẫn.

Hạ Ngọc Cẩn hỏi một tên bạn rượu đi đến: “Vợ làm tướng quân, có gì khó chịu không?”.

Tên bạn uống liền ba chén, trả lời: “Tất nhiên! Lúc anh thành thân, không phải vì thế mà than trời kêu đất, làm loạn lên nhất định đòi bỏ đó sao?”.

Hạ Ngọc Cẩn cười cười: “Cô ấy làm rất tốt”.

Tên bạn xoa xoa ngón tay: “Triều đình trên dưới đều là đàn ông làm quan, quan viên còn chưa phân định xong. Cô ấy lại chiếm vị trí cao, tất nhiên trong lòng không phục. Hơn nữa những lời đồn đó quá lợi hại, nói Diệp Chiêu là sao thiên sát hạ phạm, lại là thuần âm nên gây ra lũ lụt. Nếu cô ấy không lui về phía sau, e là còn có đại hạn châu châu nữa, mọi người khiếp sợ vô cùng”.

Hạ Ngọc Cẩn tức giận nói: “Tiên sinh âm dương khốn kiếp cái gì, thật quá vô sỉ!”.

Tên bạn: “Thà tin là có chứ không thể tin là không mà. Tôi nói này người anh em Ngọc Cẩn, anh có gì không vui chứ? Vợ anh không làm tướng quân, không phải đúng với ý của anh sao? Chẳng phải bên ngoài gây ra ít

lời đàm tiếu để tránh cho anh đi đến đâu không bị mất thể diện còn gì. Ấy? Đừng đi mà! Anh đi rồi ai thanh toán chứ?! Người anh em Ngọc Cẩn... hôm nay tôi không đem tiền..”

Cậu ta đi ra bên ngoài, lại nghe thấy có người đang cao giọng luận đàm.

“Cô Diệp Chiêu đó, vừa đen vừa hung hãn, không có một tí gì đáng vẻ của con gái cả?”.

“Tay thô chân kệch, đến nha đầu đun nước nhà tôi còn hơn cô ta”.

“Ra vẻ là anh hùng, hóa ra là một sao tai họa”.

“Nam chẳng ra nam, nữ chẳng ra nữ, quả là yêu nhân hiện thế, thiên hạ đại loạn rồi”.

“Lấy cô ta về không bằng nuôi một tên nô tài, tốt xấu gì cũng biết dụi dàng quan tâm”.

“Mạnh huynh cao kiến!”.

Từng trận cười đùa, âm thanh thật chói tai.

Nam nữ có sự khác biệt, mỗi người có một chức phận riêng. Không có người con gái nào thích những người đàn ông giống con gái và cũng chẳng có người đàn ông nào lại thích con gái giống con trai.

Hạ Ngọc Cẩn không phải chưa từng nghe những lời chế giễu Diệp Chiêu. Lần đầu còn xông vào góp vài câu, oán trách bản thân mình phải lấy người con gái như thế biết bao đen đui, lại còn dùng lời lẽ để có được sự ủng hộ của người khác, trút hết những khó chịu trong lòng.

Nhưng hôm nay, cậu ta lại không thể chịu được.

Trong phủ Quận Vương, Diệp Chiêu từ lâu đã quen với dị nghị bên ngoài, bản thân cũng đã chuẩn bị tinh thần đối mặt với việc triều đình thu lại binh quyền. Cô không cảm thấy bất ngờ với thánh chỉ bỗng nhiên từ trên trời rơi xuống, từ việc tạ ơn tiếp chỉ, đến việc giao lại binh phù, tinh thần đều không có gì thay đổi. Sau khi tiễn công công truyền chỉ, CÔ Ân gần cận hai chị em Thu Hoa, Thu Thủy đang bức tức phần nộ, tháo bỏ thanh bảo kiếm bên hông. Thanh kiếm ánh lên những tia sáng sắc lạnh thấu xương, trên đó đã từng nhuộm biết bao máu tươi, hòa quyện biết bao linh hồn đã chết.

Kết thúc rồi

Lời của mẹ, mong ước của cha.

“A Chiêu, con mới là đứa con gái mà cha tự hào nhất, cũng là đứa con gái mà cha thương yêu nhất. Người nhà Diệp gia chết ở trên chiến trường đủ nhiều rồi, vì thế cha mong con đừng như các anh con dùng cả tính mạng để chiến đấu và hy sinh trên chiến trường, mà hãy giống như những người con gái bình thường khác, đi lấy chồng, có được một niềm hạnh phúc giản đơn”.

Kết thúc rồi, tất cả đều kết thúc rồi.

CÔ Ân nguyền cất đi thanh kiếm sắc, thu lại đôi cánh.

Từ giờ về sau, không có ánh sáng của gươm kiếm, không có bay cao trời xanh, không có vó ngựa thảo nguyên, không có đấu tranh sinh tử. Chỉ có cá chép nghịch nước, ngô đồng cao xanh, hoa đăng tím điểm lệt, hoa tường vi kiêu diễm.

Từ giờ về sau, ở trong cái viện nhỏ bé này, sống một cuộc sống mà tất cả mọi người đều mong cô sống như thế.

Nhưng, đôi tay cầm chặt lấy bảo kiếm, tại sao vẫn không chịu buông ra?

“Tướng quân! Tướng quân! À không... phu nhân!”. Cục xương từ ngoài hỗn hển chạy vào, không đợi thông báo, lao ngay vào trong phòng, khăn cả cổ nói: “Phu nhân, Quận vương gia và công tử nhà Mạnh thái phó đánh nhau? Đánh, đánh rất hung hãn...”.

Hạ Ngọc Cẩn từ nhỏ tới lớn đều có người đằng sau ra tay, chưa từng bao giờ đích thân đánh nhau.

Thu Hoa nghển dài cổ ra, Thu Thủy trợn tròn mắt nhìn Cục Xương như đang nhìn một con quái vật do hồ ly biến thành.

Diệp Chiêu định thần lại, sợ cậu ta chịu thiệt, hỏi rõ địa chỉ, rồi vội vàng lao đi.

Khi đến bờ sông Tần Hà, nhìn thấy Hạ Ngọc Cẩn hai mắt đỏ ngầu, tay cầm roi ngựa, đang chạy đuổi theo khắp con phố, ra sức quất vào mấy tên đang giơ lưng lên chịu báng. Những tên gia đình theo chủ ra ngoài, vừa không dám ra tay đánh Nam Bình Quận Vương, lại không dám để chủ nhân mình bị đánh, đành phải hiến thân sĩ tốt chịu trận, bị vụt mấy cái, đau đến khóc cha khóc mẹ, nước mắt sắp chảy ra.

Hai quân giao chiến, bên nào mạnh sẽ thắng.

Bọn ăn chơi tuy người đông thế mạnh, nhưng bị cậu ta đánh đến không màng tính mạng, bèn núp đằng sau gia đình chửi rủa.

“Hạ Ngọc Cẩn, không phải người uống say rồi đấy chứ?”.

“Ông đây chửi yêu nhân, có gì to tát đâu chứ?! Cái đồ tiểu tử như người không phải trước đây cũng hòa vào chửi theo chúng ta sao?!”.

“Người điên rồi?”.

“Người phụ nữ thô lỗ, người vợ hung hãn đó, có gì mà đáng để người bảo vệ chứ?”.

“Trời ạ! Đừng tưởng người là Quận Vương, trên đời này có to thể nào đi nữa thì cũng không to hơn chữ lý, còn đánh nữa... còn đánh nữa là ta sẽ đánh trả lại đấy!”.

“Ta về sẽ mách cô mầu!”.

“Cút! Liên quan mẹ gì đến nhà người chứ!”. Hạ Ngọc Cẩn lại vụt một roi nữa, cậu ta có chút men say, vừa đuổi vừa chửi: “Người mà các người chửi là thô lỗ, là hung hãn, là yêu nhân... đấy là vợ ta, vợ của ta!”. Nói đến đây, tiếng cười nho nhỏ của những người đứng xem xung quanh đập vào tai cậu ta. Cậu ta đứng trên con phố lớn, nhìn quanh bốn phía, bỗng nhiên hét lên một tiếng kinh thiên động địa: “Diệp Chiêu là vợ của Hạ Ngọc Cẩn!”.

Cậu gằn từng chữ, mỗi chữ như sấm nổ bên tai, cả phố im lặng không một tiếng động.

Khiến bước chân định bước lên trước cứu giúp của Diệp Chiêu bị dính chặt tại chỗ, bên tai cứ vẳng đi vẳng lại câu nói mà đến trong mơ cô cũng chưa từng nghe thấy. Cô võ nghệ cao cường, anh dũng vô song, cô tay cầm binh khí cưỡi ngựa xông pha, chinh chiến sa trường, cô là con gái không chịu nhượng bộ con trai, chịu hết những dị nghị của thiên hạ, cô cả đời này chưa bao giờ nghĩ người đàn ông của mình đứng trước mặt cô, tức giận bùng phát đến nỗi mặt đỏ gay gắt.

Trong lòng cô đang có cảm giác gì?

Là sự kích động lần đầu tiên được cha khen?

Là nỗi lo lắng lần đầu tiên mặc áo giáp xuất chinh?

Là sự hưng phấn khi vạn quân lao lên chém giết?

Là sự khoái chí khi lấy được thủ cấp của tướng địch?

Là sự mãn nguyện khi công thành đoạt trì thành công?

Không, tất cả những cảm giác này hoàn toàn không phải.

Diệp Chiêu nhẹ nhàng đặt tay lên ngực mình, trái tim cô đang đập nhanh hơn, không thể ngăn lại, không thể kiểm soát, càng lúc càng đập dữ dội. Nhịp đập như nhịp trống gõ truyền ra cả bàn tay, giống như một tia lửa do lưỡi kiếm chạm vào làm cháy bùng lên những cành cây khô héo, bùng lên ngọn lửa dữ dội. Từ đầu ngón tay bắt đầu lan ra, huyết mạch đang sôi lên chảy đến mọi ngõ ngách trong cơ thể, cuốn đi những hạt hắc do bị cách chức đoạt quyền, giống như một con phượng hoàng tắm trong lửa, sắp đốt cô thành tro thành bụi.

Từ đầu đến cuối, cô đều biết người đàn ông này rất tốt.

Nhưng cô phát hiện ra những điều mình biết còn chưa nhiều, chưa rõ ràng và chưa đầy đủ.

Diện mạo anh ta, hình dáng anh ta, hành động của anh ta, giọng nói của anh ta.

Cảnh tượng đầy màu sắc trước mắt biến thành trắng đen, chỉ có cái bóng dáng yếu ớt đó là tươi mới.

Cô cứ bước thẳng tới.

Hạ Ngọc Căn sức khỏe không tốt, đuổi đánh được nửa con phố, chửi được vài câu, liền liên tục thở dốc, hơi thở đứt quãng. Chẳng lâu sau, trong đám người lại phát ra tiếng cười chế giễu. Cậu ta trợn mắt trừng trừng nhìn về phía phát ra tiếng cười, nhưng trong lòng lại vô cùng bất lực. Cậu ta không thể xoay chuyển tình thế, không thể ngăn cản được lời lẽ của mọi người. Cậu ta không thể bảo vệ được người con gái của mình, cậu ta vẫn là

một người đàn ông vô dụng như thế. Nhưng ít nhất cậu ta cũng không thể để những lời nói bẩn thỉu đó xuất hiện bên tai mình.

Sự việc xảy ra quá đột ngột, công tử Mạnh thái phó được người hầu bảo vệ, nhưng vẫn bị mấy roi. Tuy sức lực của Hạ Ngọc Cẩn có hạn, lực quất cũng có hạn, nhưng vẫn là mình ngà thân ngọc, đau đến nổi mắt rưng rưng. Sau khi hết hoảng loạn, cuối cùng cũng nghĩ ra Nam Bình Quận Vương cũng chỉ là một tên tông thất nhàn rỗi không quyền không thế, chỉ là một tên quan nhỏ quản phố xá, đến cả Hoàng thượng cũng không coi hẵn ta ra gì. Nếu không phải đằng sau có sự sủng ái của hoàng Thái hậu, cơ bản không thể ngóc đầu lên được, còn anh em mình lại là quan cao trong triều, làm gì có chuyện phải kính trọng lễ phép chứ? Bèn ra hiệu cho bọn nô tài cho hẵn ta một trận, đẩy vài tên ra, để uy hiếp.

Bọn nô tài xắn tay áo lên, đang định ra sức giữ lấy Quận Vương, cướp lấy cái roi, bỗng nhìn thấy Diệp Chiêu phía sau tay cầm bảo kiếm, xám mặt lại nhìn mình, sát khí đằng đằng, hình như lúc nào cũng có thể vung kiếm chém người được, bèn sợ hãi lùi phía sau vài bước.

Tướng quân đã cởi bỏ áo giáp, nhưng uy vũ thì vẫn còn.

Hạ Ngọc Cẩn thấy quân địch lùi lại hết, những người đứng xem không dám mở mồm cười đùa, cứ tưởng là bọn họ sợ mình, tiếp tục dùng roi ngựa, giễu võ dương oai: “Cút! Sau này không được nói những lời khốn đó trước mặt ông! Nếu không ông đây sẽ giết hết chúng mày!”.

Mạnh thái phó đem theo thuộc hạ, nhanh chóng chuồn mất.

Hạ Ngọc Cẩn đắc ý quay người lại, liền thấy Diệp Chiêu đang ngại ngần đứng sau nhìn cậu ta. Chần chừ một lúc, nhớ lại những lời nói vừa nãy, máu nóng toàn thân bốc lên, mặt nóng như bị lửa đốt vậy, không biết giải thích thế nào, ấp úng hồi lâu, rồi hỏi: “Nàng đến lâu chưa?”.

Diệp Chiêu: “Vừa đến”.

Hạ Ngọc Cẩn càng ấp úng: “Ta... ta... ta không sao...”.

Từ cổ chí kim, đạo vợ chồng, hàm súc là đẹp, kính trọng là đẹp.

Làm gì có người đàn ông trước mặt mọi người trên phố, nói những lời say rượu mất mặt như thế chứ?

Tình rượu rồi, hai người nhìn nhau càng cảm thấy ngại ngùng.

Hạ Ngọc Cẩn biết việc này nhất quyết sẽ lại trở thành chuyện cười cho thiên hạ, nên xấu hổ đến nỗi đỏ mặt tía tai, tay chân thừa thãi, giải thích cũng không xong. Cuối cùng cậu ta dứt khoát không nói nữa, vội vàng nắm lấy tay Diệp Chiêu, nhanh chóng kéo cô về nhà, tránh việc tí nữa tiếng cười chế giễu vang lên, hai người đều cảm thấy xấu hổ.

Một bàn tay nỡn nà và một bàn tay thô ráp, mười ngón đan vào nhau, nối chặt với nhau. Trong bàn tay, một luồng hơi ấm đang bốc lên, đang cuộn chảy ở giữa, tạo thành một thể thống nhất không muốn chia xa.

Cậu ta kéo mạnh một chút.

Không kéo được.

Cậu ta lại kéo mạnh lần nữa.

Vẫn không kéo được.

Cậu ta quay đầu lại nhìn, thấy Diệp Chiêu cứ chăm chăm nhìn vào mình, biểu hiện rất kỳ lạ. Đôi mắt màu lưu ly nhạt không hề có sự kiên định dứt khoát trước đây, giống như hồ nước bị đá rơi vào, từng đợt sóng nhỏ lan tỏa ra, lại giống như đang mơ trong khi tỉnh vậy, cả người cứ phiêu du trong giấc mộng. Mất một lúc, khuôn mặt cô ấy bỗng xuất hiện một màu đỏ ửng kỳ lạ mà trước đây chưa từng có, rồi chuyển màu nhàn nhạt, cuối cùng trở

thành một đám mây tuyệt sắc, sáng vụt lên, rồi biến mất không để lại dấu vết.

Đây là cảnh tượng mà cả đời Hạ Ngọc Cẩn không thể tưởng tượng ra.

E thẹn?

Đây là e thẹn sao?

Cô ấy cũng biết e thẹn?

Hạ Ngọc Cẩn ngạc nhiên sững người lại, nhất thời không thể xác định, những vấn đề cứ hiện đi hiện lại trong đầu cậu ta, không dám xác định đáp án.

Diệp Chiêu nhanh chóng định thần lại, cũng thấy xấu hổ quá, vội vàng cúi đầu, huýt một tiếng sáo, gọi Đạp Tuyết tới. Mặc kệ ông chồng đang chờ dẫn, vận lấy khinh công, với tốc độ rút lui nhanh nhất, biến mất trước mắt mọi người.

Khi trở về phủ, hai người cùng nhau mặc định không nói đến chuyện xấu hổ trên phố.

Hạ Ngọc Cẩn trèo xuống ngựa, chần chừ nói: “Cái đó, thánh chỉ cách chức...”

Diệp Chiêu điềm nhiên trả lời: “Ờ, nhận được rồi”.

Hạ Ngọc Cẩn dừng bước chân lại, chán nản, buồn bã nói: “Chúng ta sai người đi điều tra xem những lời đồn chết tiết đó bắt đầu từ đâu. Ta không tin cái bia của tên tiên sinh âm dương chó chết nào đó đã chết vài trăm năm rồi là thật”.

“Không cần đâu”. Diệp Chiêu vừa đi vừa nói, quay đầu thấy cậu ta giật mình hoảng hốt, bèn lùi lại vài bước, giải thích: “Hoàng thượng vì thiếp mà

đã chịu rất nhiều lời dị nghị, sau khi hoàn thành xong việc chinh đồn quân doanh kinh thành, thì việc cách chức chỉ là sớm muộn thôi. Thiếp đã có sự chuẩn bị từ lâu, chỉ là lấy việc tẩm bia này ra để làm cớ thôi”.

Hạ Ngọc Cẩn tức giận, chửi nhỏ: “Đều là bọn khốn qua cầu rút ván!”.

Diệp Chiêu nhìn nhìn xung quanh, xác nhận không có người nghe trộm, liền an ủi cậu ta: “Nói năng phải cẩn thận. Thiếp lúc đầu giả dạng nam nhi xuất chinh ra trận là tùy tiện, sau này đảm nhiệm chức vụ tướng quân cũng không phải là do thiếp tự nguyện mà là do địch mạnh thiếp yếu, tình thế bắt buộc, thiếp đành đem theo quyết tâm nguyện chết, vì thống soái quân lính báo thù và thu phục Mạc Bắc nên mới làm nguyện soái. Bây giờ thiên hạ tạm thời ổn định, Hoàng thượng tẩm lòng nhân hậu, không truy cứu tội lớn lừa dối Thánh thượng, mà ngược lại còn giúp thiếp sắp xếp tốt cuộc đời còn lại. Sau này có thể gác bỏ gánh nặng, không cần bận rộn luyện võ luyện binh, sống một cuộc sống ung dung tự tại, cũng không tồi...”.

Đáng tiếc là biết và làm được là hai chuyện khác nhau.

Trong câu nói cuối cùng của Diệp Chiêu còn ẩn chứa một chút nỗi buồn.

Hạ Ngọc Cẩn biết cô không đành lòng, cũng không thể cầu xin được, chỉ biết ra sức làm cho cô ấy vui: “Vào sinh ra tử bao năm như thế, cũng nên bồi bổ cơ thể, sống những ngày tốt đẹp. Sau này ta sẽ làm cho nàng vài món binh khí cổ quái của người Di ở bên ngoài. Đợi qua hai năm, cơ thể nàng khỏe hẳn, chúng ta sẽ lén trốn đi chơi. Trời rộng đất lớn, tự do tiêu diêu, chúng ta trừng trị cái ác trừ gian, làm một đôi hiệp lữ”.

Diệp Chiêu cười hỏi: “Thế còn Tuần thành ngự sử của chàng thì sao?”.

Hạ Ngọc Cẩn coi thường nói: “Đã từng thấy làm quan không đúng chứ chưa từng thấy từ quan không đúng bao giờ, ta không phải trường hợp hiếm hoi, chỉ bằng cùng nàng chơi vậy. Thấy nhà nào ác bá ngứa mắt, đánh cho một trận cho sượng tay. Thấy đại cô nương tiểu cô nương nhà nào xinh đẹp,

thì trêu ghẹo vài câu. Thấy chỗ nào ăn ngon chơi vui, thì đến chỗ đó chơi bời. Việc quái gì phải quan tâm đến giang sơn thiên hạ, trăm họ sống chết chứ?”.

“Được thôi”. Diệp Chiêu kéo cậu ta, cười hì hì nói: “Thiếp sẽ đưa chàng lên Mạc Bắc. Ở đó khói mây mù mịt, sông dài mặt trời tròn, lại còn toàn là núi rừng, trong đó có gấu, báo đen, hổ trắng. Nhìn về phía Tây thì không thấy biên giới đâu, cười ngựa ba ngày ba đêm mới có thể nhìn thấy người, ban đêm còn có sói cáo xuất hiện, giương những đôi mắt xanh lè, xúm lại cắn người, chàng dám đi không?”.

Hạ Ngọc Cẩn chống nạnh, ngẩng đầu nói: “Cái việc nhỏ này, có gì mà sợ chứ!”.

Diệp Chiêu ha ha cười lớn: “Gan lớn thế”.

Hạ Ngọc Cẩn yếu ớt hỏi: “Có rắn độc không?”.

Diệp Chiêu: “Có”.

Mặt Hạ Ngọc Cẩn trắng bệch.

Diệp Chiêu không để ý, thản nhiên nói: “Mấy con đó bỏ nọc độc đi, nướng chín lên ăn rất ngon, đến lúc đó thiếp nướng cho chàng ăn”.

Hạ Ngọc Cẩn hôm nay không muốn đánh cô ta, bèn nghiêng nghiêng răng nói: “Được”.

Thiếp phòng nghe thấy tướng quân bị cách chức, vừa buồn vừa vui. Mừng vì Diệp Chiêu có thời gian chơi cùng bọn họ, buồn vì công lao bao năm bây giờ bị bạc đãi. Dương thị là buồn bã nhất, khóc lóc không ngừng. Khi thấy Diệp Chiêu ở nhà cũng chỉ múa võ tập gậy, ngoài việc giống như trước đây một tháng đối chiếu sổ sách một lần, không hề có ý định tiếp quản việc quản gia, liền không khóc nữa, tiếp tục vùi đầu vào mà làm việc.

Hạ Ngọc Căn thấy bị mất mặt trước mọi người, bèn trốn không muốn ra ngoài, với một lý do thật hợp lý: Cùng với vợ rèn luyện thân thể.

Nhưng An Thái Phi khi nghe thấy thân phận của Diệp Chiêu, liền sốt ruột, khí thế hùng hổ tìm đến, muốn tìm lại công lý cho con mình.

My Nương có cảm giác nguy hiểm, vuốt ve Diệp Chiêu, nói nhỏ: “Con cái là việc lớn, Thái Phi sẽ không cam tâm tình nguyện dừng việc gây rối lại, điều này có gì là tốt đâu?”.

Diệp Chiêu rút lưỡi đao đầu hồ cho Thu Thủy, để Huyền Nhi lau mồ hôi trên trán cho cô, bóp bóp vai, tỏ vẻ khó hiểu đối với sự lo lắng của mọi người: “Chính phòng không có con, nhiều lắm là lấy thiệp sinh con, liệu còn có thể bỏ ta nữa sao?”.

Tất cả mọi người cuối cùng cũng nghĩ ra người chính phi này có một tấm lòng rộng rãi khác thường. Trong đầu người đó không hề có sự tồn tại của việc ghen tuông tranh đoạt giữa những người phụ nữ với nhau, những cái gọi là thiệp phòng, thứ tử v.v... người đó đều mặc kệ. Bà bà tặng vài người đẹp vào nhà để thưởng thức, giọng nói như oanh như yến, trái ôm phải ấp, nói không chừng còn hợp ý muốn của cô ấy.

Làm sao giờ?

Người nào để ý thì người đó đi mà làm.

Mọi người đang nhìn Quận Vương gia với ánh mắt đồng cảm.

Hạ Ngọc Căn lập tức đứng dậy, khố sờ đón mẹ đến.

TƯỚNG QUÂN Ở TRÊN, TA Ở DƯỚI

Quất Hoa Tán Lý
www.dtv-ebook.com

Chương 87: Một Mũi Tên Là Phải Chết

Đại Tần coi trọng nhất đạo hiếu, nhất định không được chống lại lời của cha mẹ.

Hạ Ngọc Căn khi còn nhỏ khó khăn vất vả thế nào, đều dựa vào sự yêu thương của mẹ, chăm sóc đủ cách, mới sống đến hôm nay, nên đối với mẹ càng thêm kính trọng.

Diệp Chiêu sau khi mất cả bố và mẹ, hiếu được tình thân đáng quý thế nào. Cô yêu chồng nên yêu luôn cả những người thân của chồng, đối với An Thái Phi cũng rất hiếu thuận. Cô thường xuyên đến thỉnh an bá kiến, tuy bị bà ta ghét bỏ, nhưng cũng chưa bao giờ cãi lại lời nào.

An Thái Phi cũng được coi là người không phải không biết lý lẽ, nhưng người con dâu này của bà thì lại quá khác so với mọi người, chẳng biết tuân thủ quy tắc gì cả. Mỗi lần mọi người trong nhà tập trung, cô ta đứng trước mặt phục vụ, ngôn ngữ cử chỉ luôn luôn gây ra trò cười và rắc rối. Cái kiểu “hiếu thuận” đó thực sự làm cho một người già sống hơn nửa đời luôn tuân thủ quy tắc như bà khó mà chấp nhận.

Một người con dâu mạnh mẽ, một đứa con trai yếu đuối.

Khiến mọi người khó mà không có thành kiến về mối quan hệ trong một gia đình như thế.

An Thái Phi sai người bí mật theo dõi nhất cử nhất động ở phủ Quận Vương. Những tin tức được báo về đa phần là “Quận Vương gia bị phu nhân ép ngòi chậu lừa”, “Quận Vương gia lại bị làm cho tức chạy mất rồi”,

“Quận Vương gia chạy đi chơi ngựa của phu nhân, suýt nữa bị ngựa giẫm”, “Quận Vương gia thử thuốc cho phu nhân”, “Quận Vương gia lâu lắm không đến chỗ thiếp phòng”, và những vấn đề tương tự. Lại thêm chuyện lần trước con trai muốn “lấy” Liễu cô nương, nhưng lại bị Diệp Chiêu lạnh lùng "chia rẽ duyên ương", rõ ràng là...

Thật tội nghiệp cho tấm lòng của cha mẹ trong thiên hạ.

An Thái Phi thấy đứa con bảo bối của mình sống một cuộc sống buồn chán cùng cực, ngày ngày xót xa, cứ nhớ đến là lại khóc lóc, khó khăn lắm mới đợi được cơ hội, liền nghĩ cách đi hỗ trợ cho con mình.

Khi tới phủ của con trai, bà càng thấy không ra thể thống gì hết.

Đường đường là phủ Quận Vương, mà ngoài cửa lại có một tên ăn xin đang lớn vồn ở đó.

Lúc người đàn ông gầy gò yếu ớt vừa bắn vừa hôi, mặt đầy sẹo lao lên trước xe ngựa, kêu gào loạn xạ, bà sợ đến nỗi suýt nữa hét lên. May mà người phu xe nhanh tay nhanh mắt, vung cái roi ngựa lên mới đuổi được tên khốn điên khùng nghèo khổ đó đi.

An Thái Phi hồn bay phách lạc, sau khi vào phủ, ômlấy ngực một lúc lâu, còn niệm vài trăm câu kinh phật, mới bình tĩnh trở lại được. Rồi sai người trút giận lên người gác cổng: “Làm gì có chuyện để bọn ăn mày chó đại lang thang ngoài vương phủ? Cơ thể Ngọc Cẩn yếu ớt, bị va phải thì làm sao hả?”.

Người gác cổng uất ức: “Là một tên ăn mày câm không biết lưu lạc từ nơi nào tới, ngày nào cũng lang thang ngoài cổng, chúng con đã chửi mắng rồi. Dương di nương nói tên đó bị câm thấy đáng thương nên cũng từng cho hẳn hai lượng bạc để đi tìm con đường mưu sinh. Đáng tiếc là hẳn không cần thể diện, cũng không nói đạo lý được, đi rồi lại về, chạy thì lại nhanh.

Chúng con cũng nghĩ đến tấm lòng lương thiện của Quận Vương gia, cũng không nỡ ra tay mạnh...”.

“Thật là vô lý!” An Thái Phi tức giận, đích thân sai vài người thị vệ xuất sắc, đi xử lý việc này, nhất định phải đánh cho cái tên khốn đó không thể nào bò lên cửa thì thôi.

Hạ Ngọc Cẩn ở ngoài phòng khách, thấy mẹ tức giận, bèn im lặng rất lâu. Đợi bà ta đỡ tức, mới cười hì hì vui vẻ bước vào, trước tiên nhìn kỹ một lúc lâu, rồi mới hành lễ nói giọng “trách móc”: “Mẹ cài chiếc trâm này, trẻ đến nỗi suýt nữa con không nhận ra”.

“Đồ khốn, chỉ giỏi nói năng lung tung” An Thái Phi đánh cậu ta hai cái. “Chiếc trâm hỷ tước hoa mai liên hoàn này không phải hai hôm trước người mang tới tặng ta sao?”.

Hạ Ngọc Cẩn vừa tránh vừa cười: “Ông chủ Tụ Bảo Các quả nhiên không lừa con, cái đồ này đang thịnh hành vì cái đẹp của nó. Nếu mẹ thích, lần sau con tìm ông ta mua vài chục cây để mẹ ngày nào cũng có cái thay đổi”.

An Thái Phi bị cái lời nói lung tung này của cậu ta làm cho hết cả tức giận, trong lòng nghĩ tới sự hiếu thuận của con trai, cũng có phần thích thú.

Hạ Ngọc Cẩn lại hỏi: “Từ Giang Bắc trở về, mẹ xem có phải con béo lên không?”.

An Thái Phi xót xa vuốt vuốt mặt cậu ta: “Gầy lắm, cảm nhận ra nhiều”.

Hạ Ngọc Cẩn gật đầu: “Vậy là vẫn phải ở nhà bồi bổ thêm”.

Tuy mẹ chồng có đủ các loại quyền lực răn dạy con dâu, nhưng Diệp Chiêu khí thế quá lớn, đang đứng trước mặt bà ta, ngẩng đầu lên nhìn, cũng khiến người khác phải thấy lo lắng. An Thái Phi không dám gây thù địch trước mặt, thấy con trai vẫn còn đang ở bộ dạng gốc gác chưa hiểu gì,

liền khéo léo đề nghị: “Nếu ở nhà không thấy thoải mái, không bằng về An Vương phủ ở vài ngày?”.

“Đều chia phủ rồi, làm gì có mặt mũi nào cứ làm phiền anh trai chứ. Anh ấy nhìn thấy con, mặt đen như đất nồi, động một tí là lại gọi vào dạy bảo. Nào là “còn trẻ không cố gắng, về già sẽ buồn khổ”, nào là “chơi nhiều hủy hoại ý chí”, nào là “lo trước cái lo của thiên hạ”, nghe đến chai cả tai. Còn không cho con lại gần cháu nữa chứ, nói là sợ con làm hư nó! Mẹ, mẹ nói xem anh ấy có khốn kiếp không?!”. Hạ Ngọc Cẩn ngày nào cũng bận bịu cùng vợ tạo tiểu Chiêu, làm gì có tâm trí đi ở chỗ khác? Không những từ chối khéo được ý tốt của mẹ, mà còn sờ cái tai hay bị véo của mình, tiện thể đưa thuốc mắt cho người bị hại.

An Thái Phi chần chừ hồi lâu, do dự: “Con trai à... anh trai con hình như cũng nói không sai mà?”.

Hạ Ngọc Cẩn oán trách: “Ai mà chịu được một ngày ba lần giáo huấn bao giờ?”.

An Thái Phi biết con trai lớn tình tình thẳng thắn, mỗi lần thấy em trai ăn chơi lười biếng, đều không kìm được liền tóm lại giáo huấn. Chỉ là đứa em tính tình nghịch, không chịu được bó buộc, hai người tuy thân thiết, nhưng tính tình lại không sao hòa hợp được. Con dâu trưởng bận rộn việc nhà, cháu trai con nhỏ, thực sự không thể quan tâm đến đứa con trai đã thành thân lập nghiệp này.

Bà ta không thể bắt ép được, đành hỏi tiếp: “Năm nay con đã hơn hai mươi tuổi rồi, lúc nào mới cho ta bế cháu đây?”

Hạ Ngọc Cẩn trong lòng biết không hay, nhưng khuôn mặt vẫn bình tĩnh: “Vội gì hả mẹ?”.

An Thái Phi tức đến nỗi giẫm lên chân cậu ta: “Thái y đã nói rồi, còn giấu ta à?”.

Hạ Ngọc Cẩn bối rối: “Chỉ là một vấn đề nhỏ, bồi bổ một thời gian là khỏe thôi ạ”.

An Thái Phi sốt ruột: “Nhưng thái y cũng nói cô ta hành quân đánh trận bao năm như thế, trời băng đất tuyết, rất có hại cho cơ thể. Việc này nói không chừng, không ai có thể nói chắc được là chữa khỏi hoàn toàn, nhờ cô ta không sinh được thì sao chứ?”.

Hạ Ngọc Cẩn khuyên nhủ: “Mới bồi bổ hai tháng mà, làm sao biết được kết quả chứ?”.

An Thái Phi thăm dò: “Nếu con lo lắng về tính tình của cô ta... hãy để ta ra mặt, cho con hai đứa nha đầu thật thà diện mạo bình thường chút, làm kín đáo một chút, đợi sinh con xong rồi lấy tên cô ta, đem đứa nha đầu đó đi bán là được”.

Hạ Ngọc Cẩn tí nữa thì phì ra: “Sao mà phải rắc rối thế chứ?”

An Thái Phi vặn xoắn chiếc khăn tay lại: “Ta cũng rất lo lắng. Tính cách của con bé Diệp Chiêu đó ngang ngược như thế, con lấy cô ta xong, đến một người thiếp cũng không dám đụng tới, đến bây giờ vẫn chưa có con... Nhà chúng ta thiệt thòi lớn rồi”.

Hạ Ngọc Cẩn vắn vẹo: “Cái đó, ở với nhau lâu rồi, A Chiêu cũng không tệ, cuộc sống cũng khá ổn, vợ chồng với nhau cái gì mà thiệt thòi với không thiệt thòi chứ. Cha con không phải cũng không có thứ tử đấy sao?”.

“Con không biết, đó là...”. An Thái Phi nhớ lại hàng trăm thủ đoạn của mình trước đây, thốn thức mất một lúc mới định thần lại được. Thấy đầu óc con trai bị con dâu làm cho mê muội bèn vội vàng cứng rắn nói: “Dù sao Diệp Chiêu cũng không được, cô ta làm gì có dáng vẻ của một người vợ chứ?”.

Hạ Ngọc Cẩn hỏi: “Thực sự không được sao ạ?”.

An Thái Phi: “Con cái là việc lớn, phải cẩn trọng”.

Hạ Ngọc Cẩn biết mẹ bảo thủ, đã chọn người thì không dễ mà thay đổi quan điểm, cậu ta liền chuyển hướng tấn công: “Mẹ, mẹ nghĩ xem, con và anh trai cơ thể đều không tốt...”

Hai người con trai, một thì đứa tàn tật, một đứa sinh ra đã yếu ớt, An Thái Phi nhớ lại chuyện này thì rất khó chịu: “Vì thế mẹ mới mong hai đứa nhanh có thêm cháu, để gia tộc phồn vinh, để linh hồn cha con trên trời cũng được an ủi”.

Hạ Ngọc Cẩn ra một đòn chí mạng: “Mẹ, mẹ nghĩ mà xem, Diệp Chiêu xương cốt rảnh rỗi thế nào? Nếu cô ấy sinh cho mẹ một đứa cháu trai, nhất định là eo gấu lưng hổ, lực cử thiên quân, khỏe mạnh như trâu như ngựa vậy! Còn phải ngày nào cũng nơm nớp lo sợ sao?”.

Một đòn đã ra, đánh trúng vào tim.

An Thái Phi đứng một chỗ nghĩ ngợi thần thờ hồi lâu...

Trần ai đã định.

Từ phủ An Vương, các loại thực phẩm bổ dưỡng đủ kiểu đủ loại liên tục được gửi tới, còn có một bức tranh “Tổng tử Quan âm” do An Thái Phi đích thân đi cầu về và còn có một cái chăn “Bách tử bách tôn” do đích thân An Vương Phi làm nữa..., lại còn từ bi lương thiện sai người dặn dò: “Nhất định phải bỏ hết mọi lo trong lòng đi, bồi bổ cơ thể thật tốt, dòng máu Quận Vương đều dựa vào con dâu hiền để truyền từ đời này sang đời khác, nếu thiệp phòng và nha đầu nào dám gây rối, liền giải quyết luôn, đừng để bọn họ lật lọng”.

Diệp Chiêu tự dưng được sủng ái, kinh ngạc đứng ngồi không yên: “Sao tự nhiên mẹ lại...?”.

"Sống lâu mới biết lòng người, sẽ nghĩ thông thôi mà". Hạ Ngọc Cần vừa uống canh thập toàn đại bổ vừa yêu cầu một cách lơ đãng: "Mang bát nữa lên!".

TƯỚNG QUÂN Ở TRÊN, TA Ở DƯỚI

Quất Hoa Tán Lý
www.dtv-ebook.com

Chương 88: Tên Ăn Màỳ Đưa Tin

Lão Long năm nay năm mươi hai tuổi. Ông ta từ năm mười bốn tuổi đã bắt đầu làm người giữ cổng ở An Vương phủ, được điều đến Nam Bình Quận Vương mới hơn một năm nay. Ông ta thấy những việc xảy ra từ hơn một năm trở lại đây ở phủ Nam Bình Quận Vương còn nhiều hơn tất cả những việc nửa đời trước ông ta nhìn thấy cộng lại. Đầu tiên là Quận Vương gia lấy một đại tướng quân, mấy người thiếp phòng thi nhau bám quanh chủ mẫu, sau đó một người em họ như hoa như ngọc tới nhà gây rối, sau đó tướng quân bị cách chức. Ở phủ Quận Vương này ai cũng không đơn giản, mọi việc đều rất thú vị, đến cả một tên ăn màỳ ngoài cửa cũng đặc biệt không cần thể diện.

Nam Bình Quận Vương phủ nằm ở phố Tây, là nơi quan lại quý nhân ở Thượng Kinh hay tập trung, bình thường người dân ít khi qua lại nơi này.

Tên ăn màỳ đó bị câm. Hai tháng trước không biết hắt từ đâu đến, mặt màỳ bần thỉu, gầy như que củi, trên mặt còn có vài vết sẹo kinh người, mùi hôi trên người vào mùa đông nồng nặc đến nỗi không ai muốn lại gần. Lúc đầu hắt ta cứ đi đi lại lại ở cửa Quận Vương phủ, há cái miệng mất vài cái răng ra, khập khà khập khiễng, biểu hiện giật giật giống như một thằng điên, từ cổ họng nặn ra vài tiếng “a a a a a a” giống như con quạ đang kêu vậy.

Để một tên điên kinh tởm như thế va phải Quận Vương gia, nhờ chẳng may làm loạn lên gì đó thì không phải là chuyện nhỏ.

Ông già gác cửa đã gặp nhiều tên ăn mày như thế này rồi nên lấy tay bịt mũi, bước ra chửi mắng rồi đuổi hẳn ta đi.

Tên câm điếc lắc đầu quày quạy, nhất định không đi.

Ông già gác cửa liền lấy gậy, dạy cho hẳn một trận khiến hẳn ta sợ chạy biến mất.

Không ngờ ngày thứ hai, hẳn ta lại lén lút quay lại, trốn ở gần Quận Vương phủ, mắt trợn trừng nhìn vào cửa lớn.

Chui lủi khắp nơi, địch tiến mình lùi, địch lùi mình lên, đánh không sợ, chửi không sợ, làm người khác thật đau đầu.

Quản gia Dương Thị nghe được việc này, sợ làm mất mặt Quận Vương phủ, bèn cho hẳn ta bạc và hai bộ quần áo cũ, còn khuyên hẳn ta đi chỗ khác. Không ngờ hẳn ta không chịu nghe lời, nhưng bạc và quần áo vẫn nhận, còn người thì vẫn bám riết như thế, hình như chắc chắn thấy đến nhà này có lợi, nên sống chết vẫn không chịu đi. Quận Vương gia và tướng quân đều không cho phép nô bộc trong nhà tự tiện làm loạn, nên ông ta không dám ra tay mạnh. Không có cách nào với hẳn ta, bèn bảo hẳn ta ngồi chỗ xa xa một chút, không được khi quý nhân xuất hành lại trơ tráo xuất hiện làm loạn lên.

Tên câm liền gật đầu đồng ý.

Không ngờ, lúc xe ngựa của An Thái Phi dừng trước cửa, hẳn ta không biết từ góc nào lao ra, xông vào xe ngựa, hai mắt đỏ máu, trong cổ họng đang hò hét gì đó, suýt chút nữa làm kinh động mấy con ngựa.

An Thái Phi biết được tường tận sự việc, tức giận đùng đùng, ra lệnh đuổi đi, thế là mấy người thị vệ như sói như hổ nhận được lệnh, ra tay mạnh. Đánh đến nổi đầu tên câm chảy máu, lăn lộn trên đất, dập đầu xin tha, sau đó vọt ra khu vực ngoại ô kinh thành, đe dọa không được quay lại.

Cửa của Quận Vương phủ cuối cùng cũng được yên tĩnh hai ngày.

Không ngờ, tên câm lại lết cái thân đầy vết máu, khóc rầu rĩ quay lại, vẫn ngồi ở gần đó, cuộn lại thành một đống. Trong tay cầm một tấm vải rách bần thiu, với đôi mắt đục ngầu, nhìn khẩn thiết về phía cửa lớn của phủ Quận Vương, làm cho người ta cảm thấy lạ lùng.

Có nhà tông thất quý tộc nào có thể chịu được một tên như thế lượn lờ ở cửa nhà mình chứ?

Lão Long nhận định, tên này chắc chắn bị điên! Đầu óc không bình thường!

Hắn ta lần này gặp phải An Thái Phi, lần sau cầm gậy đuổi Quận Vương gia đánh thì làm sao chứ?

Lão Long càng nghĩ càng lo lắng, ông ta xem xét thấy mọi người cũng hết kiên nhẫn rồi, bèn nhét cho hắn ta mấy cái bánh màn thầu, truyền đạt lời dặn cuối cùng: “Ăn xong mau đi đi, đây không phải là nơi xin cơm, để Quận Vương gia nhìn thấy không tốt. Bên bờ Tần Hà có nhiều tửu lầu quán ăn như thế, trên núi Nam Sơn có ngôi chùa phát cháo, làm gì có chuyện không được chứ? Nếu còn ở đây tiếp, chúng ta thật sự không khách sáo đâu”.

Tên ăn mỳ ăn màn thầu, nhưng chẳng thèm nghe lời khuyên của anh ta, vẫn không chịu đi, cứ lang thang ở cửa. Thịnh thoảng còn ngẩng lên trời vẽ nguệch ngoạc vài nét, hình như điên lắm rồi.

Lão Long thở dài, không biết làm cách nào, trở về nói với thị vệ một tiếng, bảo ông ta sai người đi đuổi.

Bọn thị vệ bị ba lần bốn lượt sai đi đuổi ăn mỳ, tức giận vô cùng, tất cả đều hậm hực: “Có đi không?”.

Tên ăn mày sững sờ nhìn bọn họ, tiếp tục cầm lấy tấm vải rách hoa chân múa tay.

Thị vệ đều xuất thân từ đánh trận, bản tính vốn dĩ đã không tốt, bị giày vò nhiều lần, tính chịu đựng cũng đã hết, không thềm nhịn nữa, đá mạnh hấn ta một cái vào chân, gãy rắc một tiếng.

Tên ăn mày đau đến tận xương, phát ra tiếng kêu như xé tim rách phổi, hít vào khí lạnh, rồi lăn lộn ra đất.

Bọn thị vệ kéo hấn ta, nhét lên xe bò, đưa ra ngoài thành, lạnh lùng nói: “Cút! Nếu còn quay lại, thì sẽ đánh gãy nốt cái chân kia!”.

Tiếng khóc khàn đục kỳ lạ của tên ăn mày, vang lên trong đồng không tĩnh mịch, tuyệt vọng khiến người khác thấy buồn thảm.

Hạ Ngọc Cẩn đang đứng tấn trong vườn hoa, nghe thấy tiếng kêu thảm thiết, cứ văng vẳng bên tai, liền hỏi Thu Thủy: “Tiếng gì đấy?”.

Thu Thủy nghĩ nghĩ: “Chắc là tiếng quạ kêu?”.

Thu Hoa: “Quận Vương gia, người đừng nhân cơ hội lười biếng.”

Hạ Ngọc Cẩn vội vàng thu lại ánh nhìn.

Từ Giang Đông trở về đã hơn bốn tháng rồi, sau khi cậu ta tự làm mất thể diện, không ra ngoài bao giờ, vừa cùng vợ bồi bổ cơ thể, vừa rèn luyện thân thể. Còn Diệp Chiêu sau khi bị cách chức cũng không điều binh, làm thế nào cũng không quen với việc nhàn rỗi, lại không đành ra ngoài thường xuyên, ngày nào cũng ở nhà phát chán lên. Chịu được một tháng, cuối cùng không nhịn được nữa, tập hợp tất cả bọn nha đầu a hoàn trong phủ Quận Vương lại, khi rồi dạy bọn họ võ nghệ, bày binh bố trận, để đỡ chán. Ngoài Dương Thị không rảnh ra, bây giờ đã được hai tháng rồi, My Nương có thể

bắt chước múa đao uyên ương, Huyền Nhi học được múa kiếm dài, đến cả một tên nha đầu thổi lửa cũng sử dụng được vài chiêu bắt giữ.

Hạ Ngọc Cẩn nghi ngờ, thêm nửa năm nữa, bọn a hoàn nhà cậu ta có thể sai đi đánh nhau được rồi.

Cách đó không xa, Diệp Chiêu đang ngồi lười biếng trong chòi, mặc bừa một chiếc váy dài, tay phải chống cằm, vô cùng chán nản ném mấy viên đá xuống dưới hồ.

Quen sống một cuộc sống lo lắng kích thích rồi, sao có thể nhanh chóng lười biếng nhàn tản được chứ?

Một con mãnh thú trong rừng sâu, sao có thể thích nghi với cuộc sống trong lồng chứ?

CÔ Ângãng đầu, nhìn một đàn ngỗng hoang đang bay về phía Nam, từng hàng từng hàng, từng cặp từng cặp, sao mà hạnh phúc đến thế?

Hạ Ngọc Cẩn nhảy ra khỏi chậu lửa, mặc kệ Thu Hoa đằng sau đang kêu gọi, chạy đến trước mặt cô, ngồi sát bên cạnh, ném vài viên đá với cô, chạm chạm vào tay cô, hào hứng hỏi: “Chúng mình ra ngoài chơi đi?”.

Diệp Chiêu thu tay lại, hoài nghi hỏi: “Đi đâu chứ?”.

Hạ Ngọc Cẩn cười hì hì: “Huyền Diệu Quan tối nay có hội”.

Diệp Chiêu cau mày: “Thiếp không tin”.

“Ta cũng không tin”. Hạ Ngọc Cẩn vui vẻ bóp vai cô, tận tình miêu tả: “Hàng năm hội ở Huyền Diệu Quan đều rất náo nhiệt, đi xem kịch, bắt ngỗng, đoán câu đố, phi tiêu, ăn kẹo mạch nha, ăn bánh trôi bánh chay, nếm rượu ngon, còn có kịch con rối, kịch khí và chuột, kính vạn hoa của Tây Mán, rất thú vị”.

Cục Xương chần chừ nói: “Quận Vương gia, An Thái Phi nói đây là nơi những người hạ đẳng chơi, bảo người đừng đi lại lung tung, cẩn thận kéo ăn bị đau bụng, hoặc là bị hội côn đồ không có mắt lừa đảo ạ”.

Hạ Ngọc Cẩn xị mặt lại, ương bướng nói: “Lần này không phải có phu nhân ở bên sao? Cái khu bé tí ấy có gì mà sợ chứ? Cứ cho có mười tám tên côn đồ thì cũng là tìm cái chết, sợ gì chứ?”.

Cục Xương: “Nhưng, Thái Phi nói...”.

Hạ Ngọc Cẩn tức giận: “Người đừng nói với bà ấy là được mà?!”.

Cục Xương cúi đầu bối rối.

Diệp Chiêu ném viên đá cuối cùng trong tay, mặt hồ gợn lên bảy tám làn sóng, cô chậm rãi hỏi: “Chàng muốn đi à?”.

Hạ Ngọc Cẩn nhẹ nhàng trả lời: “Có nàng đi cùng thì đương nhiên ta thích đi rồi”.

Diệp Chiêu nhìn cậu ta, đứng bật dậy, khóe miệng còn nở nụ cười tủm tỉm: “Đi”.

Buổi trưa, hai người quyết định tìm một cái cơ đi bờ Tần Hà mua đồ, sau đó trốn vào một quán trà giữa đường để thay một bộ quần áo của người dân bình thường, rồi trà trộn vào đám đông, vừa tránh được An Thái Phi nói nhiều, lại vừa có thể chơi vui vẻ.

Thu dọn một lúc, xe ngựa đã chuẩn bị xong, cửa bên của phủ Nam Bình Quận Vương mở ra.

Hạ Ngọc Cẩn dẫn vợ đi, chưa đến cửa, nghe thấy tiếng thị vệ chửi rủa ầm ĩ.

“Không phải đã ném đi rồi, sao lại về đây hả?”.

“Tên tiểu tử này còn không sợ chết! Điên rồi hả?”.

“Rốt cuộc nó muốn làm gì chứ?”.

“Chắc không phải muốn ám sát chứ?”.

“Trời ạ! Quận Vương sắp ra ngoài rồi! Mau đuổi đi đi!”.

Vài tiếng dấm huỳnh huých xuống một cái bị thệt, Hạ Ngọc Cẩn vẫn còn đang không biết làm thế nào, Diệp Chiêu đã bước nhanh lên kiểm tra, nhưng thấy thị vệ Quận Vương phủ đang kéo một tên ăn mày cả người đầy máu sang bên kia đường, liền hạ giọng hỏi trưởng thị vệ: “Có chuyện gì thế?”.

Trưởng thị vệ nói: “Là một tên câm bị điên, không nói lý lẽ được, hai tháng nay cứ ngồi ở cửa đòi lợi lộc, thuộc hạ đã nghĩ hết cách rồi, đuổi bảy tám lần vẫn không chịu đi, bị ép đến hết cách, nên đành ra hạ sách”.

Diệp Chiêu: “Vô dụng!”.

Hạ Ngọc Cẩn bịt mũi, không chịu được: “Thôi đi, người tàn tật cũng rất đáng thương, chắc là trời lạnh không có chỗ ở, vì thế mới nằm ở đây”. Cậu ta thấy tình hình có vẻ tồi tệ, liền trách mắng: “Người điên làm gì hiểu được chuyện? Cả kinh thành này không phải đều biết ta và phu nhân vô cùng từ bi sao? Các người làm quá đáng quá đấy”.

Trưởng thị vệ liền cúi đầu chịu tội.

Hạ Ngọc Cẩn nhìn tên câm đang vùng vẫy loạn xạ, tướng mạo trông khá khủng khiếp, giống hệt một thằng điên, trong lòng cũng hơi sợ hãi. Thấy nếu tên này cứ nằm ngoài cửa cả ngày thực sự cũng rất kinh khủng bèn lùi hai bước, hất tay nói: “Cho hẵn chút tiền mua thuốc, tìm một đại phu tốt tốt để xem bệnh, đem lời của ta, đưa đi trại tế bần nuôi”. Sau đó bổ sung: “Làm tốt vào, đừng phá hỏng âm đức của đứa con tương lai của ta”.

Bọn thị vệ đồng thanh vâng dạ.

Không ngờ, tên ăn mày nhìn thấy hai người họ, hai mắt sáng bừng lên. Nhân lúc thị vệ không để ý, hấn cắn mạnh vào tay tên thị vệ đang tóm lấy tay mình. Sau đó ngã xuống đất, lê cái chân bị đánh gãy và hai tay trên đất, trên con đường đầy đá xanh lạnh lẽo, từng bước từng bước bò về phía Diệp Chiêu, trong mồm phát ra những tiếng kêu đầy kích động.

Từng giọt từng giọt, vết máu kéo dài trên mặt đất.

Hắn ta cứ một mạch bò về phía trước.

Thị vệ bị cái cách làm không màng đến tính mạng của hắn ta làm cho ngạc nhiên một lúc, sau khi định thần lại, tiếp tục lên trước kéo lùi.

Tên ăn mày vùng vẫy, móc từ trong lòng ra một miếng vải cũ thấm đầy vết máu, hướng về Diệp Chiêu, ra sức vung tay múa chân.

Trong chớp mắt, Diệp Chiêu nhanh chóng, tóm lấy chiếc khăn tay, mặt mày biến sắc.

Những vết máu nhàn nhạt quen thuộc, những vết máu đậm đậm lạ lùng, ngang dọc trùng lên nhau, dưới góc khăn tay còn cẩn thận thêu hai dòng thơ:

“Nhất phương cấm mật dữ quân tri, hoành dã ti lai thụ dã ti”.

Bên cạnh dòng thơ còn có một hàng chữ viết bằng máu:

“Kỳ Vương câu kết Đông Hạ, phản”.

“A! A! A a a a a a a a...”. Tên cầm điếc lấy đầu đập đất, kêu khóc thảm thiết, trút hết sự uất ức. Rít lên đau khổ, vang vọng rất lâu, mãi không tan biến, những giọt nước mắt giải thoát, từng giọt từng giọt, rơi lên những vết máu trên đất, dần dần tan ra. Từ Mạc Bắc đến kinh thành, cả đường ăn

xin, trải qua bao sự gian nan, nơm nớp lo sợ, chịu đựng những cái nhìn khinh bỉ, cuối cùng hẳn ta cũng đưa bí mật đến với tay người cần đến.

TƯỚNG QUÂN Ở TRÊN, TA Ở DƯỚI

Quất Hoa Tán Lý
www.dtv-ebook.com

Chương 89: Tra Hỏi Thẩm Vấn

Kỳ Vương là người thế nào?

Là em ruột cùng cha khác mẹ với Hoàng thượng.

Tuy ông ta tướng mạo giống lợn, hành động cũng giống lợn, tính cách cũng giống lợn, với Hoàng thượng lúc nào cũng vâng vâng dạ dạ, coi tiền tài như mạng sống, nhìn thấy tiền là hai mắt sáng lên, chỉ thiếu một điều là ôm hết về nhà, những việc ngoài tiền ra hình như đều không hứng thú. Một kẻ như ông ta rất đáng ghét, nhưng nếu nói ông ta có gan mưu phản, rất khó làm cho người khác tin.

Mưu phản là tội lớn chu di cửu tộc.

Kỳ Vương mưu phản tuy không chu di cửu tộc được, nhưng cũng phải xử chết, họa lây đến con cháu.

Một việc quan trọng như thế, chỉ dựa vào một bức thư không biết có phải là huyết thư của Liễu Tích Âm đích thân viết không, do một tên câm điếc không quen biết mang tới, làm thế nào để phán đoán thật giả đây?

Nhờ đây là kẻ địch vu oan giá họa thôi thì sao?

Hạ Ngọc Căn do dự không định, đặt ra nghi vấn.

Diệp Chiêu lắc đầu: “Chiếc khăn tay này chỉ có thiếp, em họ và Hồ Thanh biết. Bút tích bản thảo này được viết khi nguy cấp, hơn nữa đi một

quãng đường dài, vết máu trên khăn đã bị mờ đi nhiều, thiếp tin đây là lời cảnh báo mà em họ đưa tới”.

Hạ Ngọc Cẩn vô cùng phản cảm với cô em họ tâm địa xấu xa, không từ thủ đoạn, chia rẽ tình cảm, tất cả mọi việc đều nghĩ theo hướng xấu. Nếu đây là bức thư giả, cậu lại cứ mang trình lên, điều tra rõ ràng không có việc đó, Hoàng thượng lấy đức trị quốc, hận nhất những kẻ không màng đến tình cảm anh em, cậu ta vu cáo trưởng bối, nhất định sẽ gặp rắc rối to...

Chỉ dựa vào bút tích này không thể chứng minh đây là bức thư do Liễu Tích Âm viết.

Cô ta có thể núp ở một góc tối nào đó, xem mình bị đánh chịu tội mà vỗ tay hoan hô, nói không chừng còn hận một điều Hoàng thượng không đánh cho cậu ta một trận phát bệnh mà chết luôn, rồi chiếm đoạt vợ cậu ta về ấy chứ!

Diệp Chiêu kiên quyết: “Tích Âm cho dù muốn báo thù chàng và thiếp thì cũng không thể lấy chuyện này ra được. Chàng đừng coi thường khí tiết của cô ấy. Hơn nữa Đông Hạ xâm lược, thì người đầu tiên phải chống đỡ là thúc thúc trấn thủ biên ải của cô ấy, cô ấy sao không lo lắng chứ?”.

Hạ Ngọc Cẩn một lần bị răn cấm, ba năm nhìn thấy bất kỳ cái gì giống sợi dây vẫn còn sợ, vì thế chỉ cần sự việc có liên quan đến Liễu Tích Âm là cậu ta liền nghi ngờ mấy phần, nên hỏi tiếp: “Đất đai của Kỳ Vương thúc ở Giang Bắc, nhà của Liễu Tích Âm ở Mạc Bắc. Cô ta là một khuê tú chưa từng ra ngoài giao tiếp với người lạ, lại là cháu gái của Liễu tướng quân, em họ của nàng, thân phận như thế, nên là đối tượng kẻ mưu phản phải đề phòng hơn mới phải. Kỳ Vương thúc tuy tương mạo giống... nhưng đầu óc của ông ta không thể giống lợn. Nếu muốn mưu phản, giấu bao năm như thế, tại sao lại để một người con gái biết được âm mưu chứ? Hơn nữa sao lại có thể làm ra cái việc công khai trơ tráo như thế chứ?”

Diệp Chiêu thấy cậu ta nói cũng rất có lý, sự tức giận trong lòng dần dần tan biến, nhưng nhất định không yên tâm: “Thiếp viết cho em họ rất nhiều thư, đều không có hồi âm”.

Hạ Ngọc Cẩn nhìn cô với ánh mắt như cô đang ngoại tình vậy.

Diệp Chiêu bổ sung: “Đều là thư xin lỗi”.

Hạ Ngọc Cẩn bỗng nhanh chóng trầm lại.

Cậu ta tạm thời che đi sự bất mãn, ghi vào sổ, lại truy vấn: “Nếu em họ của nàng không trở về, thì cữu phụ của nàng phải nói một tiếng với nàng chứ?” .

Đôi mắt của Diệp Chiêu hơi sáng lên, ập úng nói: “Những bức thư này, không đành để người ngoài biết, thiếp đặc biệt dặn dò người đưa thư phải đưa đến tận tay Liễu cô nương, để cô ấy đích thân....”.

Hai người mặt đối mặt.

Hạ Ngọc Cẩn: “Nàng cũng không dám chắc cô ta có nhận được thư không?”.

Diệp Chiêu chần chừ gật đầu.

Hạ Ngọc Cẩn lắc đầu quày quật: “Dù sao nếu ta là Kỳ Vương, muốn mưu phản cũng tuyệt đối không ra tay với Liễu Tích Âm, thậm chí không thể lại gần. Hành vi như thế thực sự rất nguy hiểm, cũng rất ngu xuẩn”.

Diệp Chiêu nghĩ một lúc, liền đưa ra giả thiết: “Nếu ông ta không biết đối phương là Liễu Tích Âm thì sao?”.

Hạ Ngọc Cẩn không trả lời được.

Chân tướng sự việc, đều trong đầu của tên cầm đầu.

Hắn ta không biết chữ, không biết nói, đưa được lá thư này vô cùng gian nan vất vả, làm sao có thể nói rõ ràng chứ?

Lần trước khi bắt tên hung thủ mưu hại Lý đại sư, tên ăn mày làm nhân chứng vì lập được công lao nên Hạ Ngọc Căn giữ lời hứa bảo đảm cho hắn ta ăn cơm no cả đời và đặt tên là A Phúc, nhận vào trong phủ, ở trong phủ làm những công việc vặt. Chỉ một thời gian hơn nửa năm ngắn ngủi, từ một tên gầy gơ xương hắn đã trở thành một tên béo tốt. Do không sợ hôi bẩn, lại có chung một thứ ngôn ngữ, hắn được sai đi chăm sóc tên câm điếc, cho hắn ta tắm rửa sạch sẽ, thay một bộ quần áo sạch sẽ, mời thái y đến nối xương chữa trị, đợi hắn ta bình tâm lại, ở bên cạnh an ủi: “Quận Vương gia là một người tốt nhất định làm được, người gác cửa cũng tận trung với công việc, lần hiếu lâm này thực sự sâu sắc quá, có điều đừng lo lắng, đợi sau khi điều tra rõ chân tướng, Quận Vương gia sẽ cho người ăn no cả đời”.

Tên câm điếc vẫn ú ú ớ ớ hoa tay múa chân.

Căn cứ vào sự hướng dẫn ngôn ngữ câm không có tiêu chuẩn nào, A Phúc chỉ có thể ngồi bên cạnh đoán: “Người muốn uống nước? Người muốn ăn? Người muốn trở mình? Người muốn đi nhà xí? Người muốn ngắm cô nương xinh đẹp?”. Mãi cho đến khi đoán: “Người muốn gặp tướng quân?”.

Tên câm cuối cùng cũng thở phào một cái, ra sức gật đầu, chỉ sợ cậu ta lại đoán đi chỗ khác, sau đó vỗ vỗ ngực, ra vẻ rất khỏe mạnh, không sao cả.

Diệp Chiêu cũng đang đau đầu về việc làm thế nào để hỏi chuyện hắn, vừa đi vừa nói: “Nét chữ rất khó phân biệt, trước tiên phải xác nhận xem người đưa cho hắn ta cái khăn có phải là Liễu Tích Âm không?”.

Hạ Ngọc Căn chạy theo sau cô, đề nghị: “Hắn ta nghe hiểu, hỏi hắn ta một vài đặc điểm của Liễu cô nương, trả lời bằng cách gật đầu hoặc lắc đầu, để xác định thật giả. Ví dụ như hỏi hắn ta mắt của Liễu cô nương có giống

với Liễu Diệp không? Có phải là mắt như nước hồ thu, lông mi dày dài không? Miệng như quả anh đào không v.v...”.

Diệp Chiêu: “Ồ”.

Tên câm nhìn thấy Diệp Chiêu đến, rất kích động, đang định nằm trên giường hành lễ, liền được miễn.

Diệp Chiêu chỉ vào Hạ Ngọc Cẩn, đi thẳng vào vấn đề: “Cô nương đưa thư có phải còn xinh hơn anh ta không?”.

Tên câm ngẩng đầu, nhìn Hạ Ngọc Cẩn đang sững người vì ngạc nhiên, suy nghĩ một lúc, rồi ra sức gật đầu, sốt ruột như sợ người khác tranh mất vậy.

Sự việc nhanh chóng được giải quyết.

Hạ Ngọc Cẩn im lặng.

Diệp Chiêu vỗ vỗ vào vai cậu ta: “Đơn giản biết bao”.

Hạ Ngọc Cẩn suy nghĩ trong lúc cảm thấy chán nản nhất trong cuộc đời mình... Không bỏ người vợ này, liệu có phải là phán đoán sai lầm nhất mà cậu ta đã làm trong cuộc đời này không?

Những câu trả lời tiếp theo là một chuỗi ảm đạm.

“Người là người Giang Bắc? Không phải? Vậy là Mạc Bắc? Mạc Bắc ở đâu? Kỳ Huyện? Hồng Trang? Tô Huyện?”.

Gật đầu.

"Chiếc khăn là đích thân Liễu cô nương đưa cho người há?".

Gật đầu.

“Chữ do đích thân Liễu cô nương viết phải không? Người lắc đầu là chỉ không phải hay là không biết? Không phải lắc một cái, không biết lắc hai cái”.

Lắc đầu hai cái.

“Cô ấy rơi vào tay Kỳ Vương sao?”.

Gật đầu.

“Liễu cô nương bây giờ có gặp nguy hiểm không?”.

Gật đầu.

“Kỳ Vương muốn giết cô ta?”.

Lắc đầu.

“Kỳ Vương muốn... ức hiếp cô ta? Lấy cô ta làm thiếp phòng?”.

Lắc đầu.

“Kỳ Vương muốn lợi dụng cô ta?”.

Gật đầu.

“Kỳ Vương thấy cô ấy xinh đẹp, đem đi tặng cho người khác?”.

Gật đầu.

“Đem đi Đông Hạ?”.

Gật đầu.

“...”

Sự việc xảy ra nửa tháng sau khi lũ lụt. Tên câm không biết đường, cũng không dám tùy tiện giao bí mật vào tay người không tín nhiệm. Dùng đôi chân khập khiễng bước đi, mất bốn năm tháng, khó khăn lắm mới đến được Thượng Kinh. Lang thang khắp nơi, căn cứ vào sự miêu tả của Liễu cô nương và nghe trộm người khác nói hăn mới xác nhận được vị trí của phủ Nam Bình Quận Vương. Vốn dĩ cứ tưởng là tướng quân ngày nào cũng phải lên triều, Quận Vương gia ba ngày hai lần ra ngoài đi chơi, ở ngoài cửa đợi họ ra rồi đưa thư chắc là không khó khăn lắm. Suy đi tính lại cũng không ngờ tướng quân bị cách chức, Quận Vương ở ngoài phố uống rượu say, hai người đều thấy xấu hổ, không muốn ra ngoài. Hăn ta lại không có cách nào nói với người gác cửa, đành phải ở bên ngoài đợi chờ, phải mất hai tháng mới đưa được chiếc khăn tay.

Nếu để ý hơn một chút.

Có phải là bi kịch sẽ không xảy ra không?

Diệp Chiêu cứ tưởng là em họ mình ngoan cố, làm lỡ đi thời cơ cứu giúp tốt nhất. Tuy không muốn, cô cũng không thể không thừa nhận cơ hội trốn thoát của Liễu Tích Âm thực sự rất mờ mịt, cô vừa hối hận vừa căm hận, căm hận một điều không thể lôi tên súc sinh đó ra mà chém thành trăm mảnh.

Nhưng, tướng quân ra trận bao năm, đã trải qua bao sự hy sinh, cô không còn là một đứa trẻ hành sự theo cảm tình nữa.

Bất luận là muốn hay không muốn, bi kịch đã xảy ra, trước khi chưa được giải quyết, bất kỳ một sự hối hận đau khổ nào đều không thể bù đắp được, đành phải cố phán đoán mà thôi.

Trước tiên phải nhìn vào đại cục, tính toán hợp lý, bất luận là tiến công hay lùi bước, chọn cách cái giá phải trả ít nhất nhưng thắng lợi thu được là lớn nhất.

Diệp Chiêu tuy sốt ruột như lửa đốt với sự an nguy của em họ, nhưng đã quen với những việc như thế nên khuôn mặt không thể hiện ra. Cô cố giữ bình tĩnh, không ngừng tra hỏi, bình tĩnh thu thập từng chút một những thông tin có ích. Nhưng Hạ Ngọc Cẩn càng nghe thì lại càng sốt ruột, cậu phát hiện khả năng chú nhà mình làm loạn là rất có thể nên ở bên cạnh vò đầu bứt tóc, không sao ngồi yên được, chỉ hận một điều không thể lao vào cung để báo tin.

Trong vương cung ở Đông Hạ, Liễu Tích Âm gầy đi rất nhiều. Cô mặc một bộ quần áo dị tộc rộng rãi bằng gấm hoa lệ, càng thể hiện sự gầy guộc yếu ớt. Mái tóc dài, dày mượt, đen nhánh đã bị bện thành rất nhiều bím tóc, rủ xuống lưng. Trên đầu đội một chiếc mũ ấm bằng da sói trắng đính ngọc lam, làm cho làn da non tơ càng thêm trắng nõn. Đôi mắt đen như giọt mực đang chứa nước thu ngàn năm, giống như một bông hoa ngọc lan tội nghiệp trong bức họa của Trung Nguyên mà mẹ vẫn giữ vậy.

Tiếc là lúc đầu, tiếc là lúc đầu.

Nếu trên đường về nhà không ngoan cố, chậm lại hành trình.

Nếu không thay đổi hành trình trên đường đi, vòng qua Giang Bắc.

Nếu không tức giận làm loạn lên, để đội xe dừng lại ở trạm dịch mất một ngày.

Nếu không...

Rất nhiều cái nếu như, rất nhiều cái bỏ lỡ, gây ra một kết quả kinh khủng nhất.

Một quyết định sai lầm, đem tới một chuỗi ác mộng không dứt.

Buổi chiều hôm đó, vừa tỉnh dậy sau khi ngủ trưa, đang chậm rãi chải tóc trang điểm thì Hồng Oanh đang ở bên cạnh cười hỏi cô muốn một chiếc

trâm hoa mẫu đơn hay là hoa mặt lị để cài lên tóc? Còn hào hứng khuyên nhủ cô: “Cô nương nếu xuất gia rồi, những bông hoa đẹp thế này thì đưa cho ai cài chứ?”.

Tâm trạng cô chán chường, không thềm trả lời, rút tất cả trang sức ra, vứt hết về hộp nữ trang: “Ai thềm mấy thứ này chứ?”.

Hồng Oanh than vắn thở dài, vừa mắng Diệp Chiêu không giữ chữ tín, vừa an ủi cô, định làm cô ấy từ bỏ cái quyết định sai lầm đó.

Bỗng ngoài phòng một tiếng sấm vang lên.

Hồng Oanh chạy ra mở cửa sổ, thò đầu ra nhìn kỹ, cười nói: “Sắp mưa rồi”.

Sắp tới không phải là nước mưa, mà là nước lũ cuồn cuộn.

Trong nháy mắt, nước lớn còn hung hãn hơn cả nghìn quân vạn mã, tràn vào nhà cửa, cuốn đi bò cừu, cuốn đi thị vệ trung thành theo từ Mạc Bắc tới, Lý tiểu thiên tướng về Mạc Bắc để báo cáo công việc, những người nô bộc chân thật chu đáo, còn có quan viên ở trạm dịch mất Tích Âm mất dạng. Trong sự kinh hoàng không biết làm thế nào, Hồng Oanh nắm chặt kéo tay cô ta, trôi nổi trong nước lũ, ôm lấy xà nhà mà khóc gọi: “Tiểu thư, đừng sợ! Chúng ta sẽ không sao đâu...”

Lời chưa nói xong, xà nhà không chịu được sự tấn công của nước, bỗng nhiên đổ sập xuống, trần nhà đập vào đầu cô, kêu mà cũng không kêu lên được, liền chìm ngấm xuống nước.

Bàn tay đang nắm chặt của Hồng Oanh cuối cùng cũng lỏng ra.

Cô không kịp gào lên, bị nước lũ cuốn đi.

Nhờ vào kỹ thuật bơi không thuần thục và vận may trời cho, cô liền ôm lấy một cái cột đúng lúc nó trôi qua, trời lên ngợp xuống không biết bao lần và sống sót. Chân bị thương, tay bị thương, đầu óc trong lúc trôi nổi cũng không biết bị cái gì đập vào, cũng bị thương. Trí nhớ hỗn độn mơ hồ lung tung, một lúc rất lâu sau, cô sống sót giống như một người mất trí nhớ vậy, không biết phải làm gì, không biết phải đi đến chỗ nào. Trên đường nạn dân hỗn loạn, một cô gái trẻ xinh đẹp một mình trên đường, nguy hiểm bốn phía, cô cũng mất đi tất cả những gì có thể chứng minh thân phận mình, rồi trở thành lưu manh, áo quần rách nát, học bữa mọi người ăn cỏ, vỏ cây, bộ dạng như một ăn xin vậy. May mà có một đại nương “tốt bụng” chọn cô, tắm rửa sạch sẽ, trị khỏi mấy vết thương, truyền tay đem đi bán.

Kỳ Vương phủ thấy cô nương xinh đẹp này lọt vào mắt, bèn ra giá thấp mua lấy cô, mời thái y khám bệnh cho thuốc, chữa khỏi vết thương.

Liễu Tích Âm trong phủ, sau khi được thái y chữa khỏi vết thương, trí nhớ hỗn loạn cũng bắt đầu hồi phục.

Một thiên kim quan phủ bị bán thành nữ tỳ.

Rõ ràng là làm mất thể diện mười tám đời tổ tông.

Liễu Tích Âm sau khi ý thức được tình thế của mình, lo sợ đến mặt đỏ lên, cô chỉ sợ bị người khác biết, không muốn nói chuyện, giả vờ ngốc nghếch ngớ ngẩn, nghĩ tìm một cơ hội riêng chứng minh thân phận, để Kỳ Vương sai người đưa cô về.

Rất nhanh, cô ấy nhạy cảm phát hiện ra tình thế của mình có gì đó không đúng.

Trong viện có tất cả năm tiểu cô nương, đều rất xinh đẹp. Cửa bị khóa kín, trông coi chặt chẽ, chỉ có vài người hầu cầm bưng cơm nước đến cho bọn họ, Trong đó có một người hầu cầm lần nào cũng nhìn cô thông cảm, hình như muốn nói gì đó.

Cô xem xét chắc tên hầu câm này không thể ra ngoài nói lung tung việc cô bị bán đi, bèn thừa lúc không ai chú ý, kéo hẳn ta vào cầu khẩn: “Ta là cháu gái của Liễu tướng quân ở Gia Hưng quan, trên đường qua Giang Bắc, không cẩn thận rơi vào tình cảnh này, nhờ người gửi cho ta một bức thư, báo với Kỳ Vương, để ông ta đưa ta trở về”.

Tên nô tài câm sau khi nghe xong, biểu hiện trên mặt giống như nhìn thấy ông trời mở mắt, tự nhiên lại vui mừng khôn xiết. Một lúc sau, lại lo lắng lắc đầu, ú ớ ra hiệu một lúc lâu, còn sợ cô không hiểu, bèn há mồm ra, để cô ấy nhìn lưỡi mình.

Liễu Tích Âm có biết chút ít về y thuật, nhìn ra những người câm này tất cả đều là những người bình thường bị người khác bắt uống thuốc độc khiến trở nên câm, trong lòng vô cùng sợ hãi.

Tên hầu câm tiếp tục lắc đầu, sau đó làm đủ các loại cử chỉ như giết gà, bóp cổ, thấy cô không hiểu, sốt ruột vô cùng, sau khi nhìn Đông nhìn Tây, vẽ trên đất một người méo mó, mặc phục sức của Đông Hạ, bên cạnh vẽ một người Đại Tân bụng lớn đội vương quan, cùng nhau uống rượu vui vẻ.

Liễu Tích Âm đoán: “Kỳ Vương muốn làm ăn với Đông Hạ?”.

Tên hầu câm từ đầu gật đầu, sau lại lắc đầu, rồi lại vẽ một con dao trong tay người Đông Hạ, sau đó bên cạnh hai người đó vẽ thêm vài người Đại Tân nằm trên đất.

Liễu Tích Âm cuối cùng đã hiểu: “Kỳ Vương câu kết với Đông Hạ tạo phản?”.

Tên hầu câm liên tục gật đầu, hẳn ta vốn dĩ là nông dân ở Mạc Bắc, sau khi thành Mạc Bắc bị phá chạy đến Giang Bắc, không thể sống nổi qua ngày, liền bán thân cho phủ Kỳ Vương, nhưng đến cuối lại bị làm cho câm, sống trong phủ để hầu hạ. Vì Kỳ Vương tương đối yên tâm với cái bọn câm một chữ không biết lại còn không nói được, có một vài việc không hề tránh

né. Tên cầm cực kỳ căm hận cái bọn gây hại cho nước cho dân, bèn nghĩ đủ mọi cách, biết được không ít tin mật, chỉ hận bản thân mình tàn tật, có mồm mà không nói được, ai mà nghe tên cầm nói chứ? Mặc dù hãn ta mạo hiểm chạy trốn đi, không có bằng chứng, ai mà tin sự biểu đạt của hãn ta chứ?

Đông Hạ xâm lược, trước tiên phải qua ải Gia Hưng.

Người dân khổ cực, khói lửa chiếm thành, là cảnh tượng mà cả đời cả kiếp này hãn ta không bao giờ muốn nhìn thấy lần nữa.

Cả Mạc Bắc đều biết, Diệp tướng quân là anh hùng.

Liễu tướng quân là cữu cữu ruột của Diệp tướng quân, Liễu cô nương là cháu gái ruột của Liễu tướng quân.

Tên hầu cầm ôm tia hy vọng cuối cùng, liều chết thông báo.

Liễu Tích Âm bán tín bán nghi, nhưng cũng không dám coi thường lơ là.

Ngày hôm sau, cô không giả ngốc nữa. Kéo cái chân bị thương, bước ra ngoài viện, cúi thấp mặt xuống, dò hỏi khắp nơi, nhưng chỉ thấy mấy cô gái đang thi nhau luyện tập lễ nghĩa, cử chỉ và ngôn ngữ. Liễu Tích Âm sống lâu ở biên giới, nên có nhiều dân tộc bên ngoài lui tới, liền nghe ra đây là lễ nghĩa và ngôn ngữ của Đông Hạ. Ma ma đang thấp giọng dạy dỗ: “Tập chăm chỉ vào, nếu được sủng ái, cả đời vinh hoa phú quý. Nếu không nghe lời, lấy gậy đánh chết ngay”.

Đông Hạ Vương háo sắc thành tính.

Những người con gái này đang làm gì chứ?

Tâm cam của Kỳ Vương, Tư Mã Chiêu ai ai cũng biết.

Từng đợt lạnh buốt xương trào tới, Liễu Tích Âm quay người trốn vào trong phòng, ôm lấy cái chăn run lấy bầy.

Từ khi thành Mạc Bắc bị phá, nhà cửa bị phá nát, cô lần đầu tiên sợ hãi đến như thế.

“A Chiêu, em không bao giờ tùy tiện nữa, mau đến cứu em đi”.

“A Chiêu, em không bao giờ gây chuyện nữa, đến cứu em đi”.

“A Chiêu, em sai rồi, cầu xin chị...”

Liễu Tích Âm khóc không thành tiếng, cô độc trong phòng, không hề có hồi âm.

Kỳ Vương đến người hầu hạ cũng hạ độc thành tâm, nếu biết được thân phận nhạy cảm của cô là cháu gái của Liễu tướng quân, có thể bỏ qua cho cô sao? Nếu chạy trốn, vương phủ thị vệ nghiêm ngặt, chỉ dựa vào cái công phu mèo con của mình liệu có thể chạy được bao xa chứ?

âm mưu của Kỳ Vương rốt cuộc là gì chứ?

Ông ta làm thế nào để phá vỡ được cửa thành kiên cố của ải Gia Hưng chứ?

Chiến lược của Đông Hạ là gì chứ? Có kế hoạch gì? Có sơ hở nào có thể lợi dụng không?

Sau khi khóc xong, Liễu Tích Âm càng nghĩ càng sợ hãi.

Cô sống lâu ở biên ải, biết rất rõ sự hung ác giảo quyệt của Đông Hạ. Bọn họ ai ai cũng là chiến sĩ giỏi ở trên lưng ngựa, quân địch từ bên ngoài xâm lược đã khiến người khác thấy khó đối phó. Nếu câu kết trong ngoài với Kỳ Vương, tấn công mạnh mẽ, ải Gia Hưng không hề đề phòng chắc chắn sẽ bị rơi vào khổ chiến. Thúc phụ là tướng trấn thành, sẽ gặp nguy hiểm. Nếu ải Gia Hưng bị mất, chắc chắn sẽ nguy hại cho Đại Tân, chiến sự kéo dài, đại tướng quân thống lĩnh binh mã thiên hạ có thể không để ý sao?

Diệp Chiêu có thể lại một lần nữa mặc áo giáp xuất chinh không?

A Chiêu sẽ lại lần nữa rơi vào nguy hiểm sao?

Hùng ưng cất cánh, bầu trời bừng lên ánh bình minh, chính là lúc ra quyết định.

Khi tên hầu cầm xuất hiện một lần nữa, tay cầm một cái lá xanh, cúi rạp trên mặt đất, dập đầu không ngừng, thể hiện tâm ý của hắn ta.

Cửa lớn của viện dần dần mở ra, Kỳ Vương và sứ giả Đông Hạ dưới sự hộ tống của thị vệ, từ từ bước tới.

Trong lúc nguy cấp, Liễu Tích Âm tìm không ra vật gì có thể chứng minh thân phận mình, cũng không có bút, đành phải lấy tấm khăn tay cũ kỹ luôn mang bên người, nhanh chóng viết một bức thư máu, dặn dò: “Bọn chúng giám sát ta rất nghiêm ngặt, e là rất khó chạy trốn. Người tìm cơ hội trốn đi, mang tấm khăn này đến phủ Quận Vương ở Thượng Kinh. Quận Vương phủ ở chính giữa phố Tây, trên cửa có hai con sư tử đá, con sư tử mẹ ôm hai con sư tử nhỏ, rất dễ nhận ra. Sau đó đưa chiếc khăn này cho Diệp tướng quân, cô ấy nhìn thấy xong nhất định sẽ tin người, còn về ta... ta...”.

Cô đã có câu trả lời rồi.

Tên hầu cầm tiện tay nhét chiếc khăn vào mồm ngậm lấy, rồi cúi đầu lui ra.

Liễu Tích Âm chỉnh sửa lại nhan sắc, diễm lệ vô cùng, từ từ bước về Kỳ Vương, khóe miệng còn nở ra nụ cười nhàn nhạt, trên khuôn mặt thể hiện một vẻ vô cùng sùng bái cảm kích, cô cúi người hành lễ, dịu dàng nói: “Dân nữ gặp phải đại nạn, xin tạ ơn cứu mạng của Kỳ Vương”.

Thiên hạ lại có một mỹ nhân như thế.

Sứ giả Đông Hạ nhìn đến nỗi mắt như bị đóng băng, hít một hơi, làm sao có thể tin được trên đời có một thứ như thế này chứ.

Biết Kỳ Vương không trọng sắc đẹp, lại thấy sắc đẹp của cô đáng nể, bèn chần chừ khá lâu rồi hỏi: “Tiểu cô nương tên gì? Nhà ở đâu? Ngẩng đầu xem nào”.

Liễu Tích Âm ung dung ngẩng đầu lên, trong giọng nói dịu dàng có mang sự dứt khoát: “Dân nữ họ Diệp, tên Liễu Nhi, là một vũ cơ”.

Kỳ vương: “Múa xem nào!”.

Liễu Tích Âm nhẹ bước di chuyển, đưa cánh tay, chạm rãi múa.

Dương Liễu eo nhỏ, e thẹn rụt rè, sắc đẹp hơn người.

Ánh mắt chan chứa tình, nước hồ gợn sóng, câu hồn đoạt phách.

Đông Hạ thịnh yến, Kỳ Vương hiển mỹ nhân.

Vũ cơ Diệp Thị, tư thế dung mạo tuyệt thế, vừa múa đã khuynh thành, múa lần nữa thì khuynh quốc.

Đông Hạ Vương như có được bảo bối, yêu chiều nhất lục cung.

Một con rắn độc đẹp nhất, dịu dàng bơi về phía chân kẻ địch.

âm thầm chờ đợi trong bóng tối, chờ đợi một cơ hội tốt để lộ ra nanh độc.

TƯỚNG QUÂN Ở TRÊN, TA Ở DƯỚI

Quất Hoa Tán Lý
www.dtv-ebook.com

Chương 90: Hai Khoảng Thời Gian Trong Quá Khứ

Hạ Ngọc Cẩn tạm quên sự hỗn loạn đang trào lên trong tình cảm của mình, tìm một cao thủ chuyên giải mã âm mưu để làm rõ sự việc này. Sau đó cầm bức thư máu vào cung, bẩm tấu Hoàng thượng.

Hoàng thượng thất kinh, sau đó tức giận tột độ, hất rơi hết giấy và nghiên mực ở trên bàn xuống đất: “Nghịch súc, hăn lại dám như thế à?”. Sau đó đột nhiên lại nảy sinh mọi sự nghi ngờ với đứa cháu không đáng tin này: “Nếu bịa đặt ra câu chuyện này, người biết sẽ có kết cục gì chứ hả?”.

Hạ Ngọc Cẩn im lặng lui về phía sau hai bước, tránh để nghiên mực đập vào chân: “Con và Kỳ Vương thúc không thù không oán, còn ở chỗ ông ấy kiếm không ít tiền, nếu nói ông ta sắp xếp cho con thì còn có khả năng, con sao phải khổ sở sắp xếp cho ông ta chứ? Khi hết tiền còn thiếu một con đường kiếm tiền nữa”.

Hoàng thượng lại hỏi: “Người chắc là không bị lừa gạt chứ?”.

Hạ Ngọc Cẩn nói: “Tên cầm đó đi vạn dặm để đưa thư, còn chờ đợi hơn hai tháng trời ở phủ Nam Bình Quận Vương, gần như bị đánh gãy hai chân, quyết tâm không rời, cái nghị lực kiên định đó không bị chùn bước bởi sự gian nan vất vả. Trải qua sự tra hỏi tỉ mỉ của Diệp Chiêu, hăn ta hình dung ra diện mạo của cháu gái Liễu tướng quân rất chính xác, hơn nữa Liễu cô nương bây giờ đã bị đưa đến Đông Hạ, sống chết còn không biết, sợ là lành ít dữ nhiều”.

Hoàng thượng chìm sâu vào suy nghĩ, sau đó lắc lắc đầu: “Kỳ Vương đã sống hơn nửa đời, lại chỉ có hai đứa con gái, không có thể tử, sao phải mưu phản chứ?”. Ngoài việc mưu phản do nông dân khởi nghĩa, đều có thể xem xét đến việc kế thừa ngàn thu vạn đại. Không có con trai thì không có người thừa kế, cho dù mạo hiểm tính mạng để gìn giữ sản nghiệp, thì có thể để lại cho ai chứ? Đây là điểm mấu chốt mà ông ta nhất quyết không nghi ngờ Kỳ Vương lắm.

Hạ Ngọc Cẩn hỏi lại: “Nếu ông ta không có ý mưu phản, tại sao phải gom tiền khắp nơi thế?”

Hai người im lặng không nói gì.

Hoàng thượng trị vì nhân hậu, nghe thấy tin người nhà mình mưu phản, càng thấy đau xót, nhưng nguy cấp tới hoàng vị chính là nguy hiểm tới tính mạng, không thể coi nhẹ. Bèn bảo Hạ Ngọc Cẩn nhất quyết không được hành động mù quáng, làm lộ tin tức mà phải chờ cho đến khi điều tra làm rõ mọi việc. Đợi sau khi cháu đi rồi, ông ta thở ngắn thở dài, Hoàng hậu hiền đức, khi bưng canh tới cũng đoán được phần nào bèn khéo léo nói: “Nghe nói khi tiên đế băng hà, Du Quý Phi tự nguyện chôn sống cùng, tình thâm nghĩa hậu, vài ngày nữa là ngày giỗ của cô ấy thì phải?”.

Du Quý Phi là mẹ đẻ của Kỳ Vương, thông minh hiểu thuận, xuất thân từ một cung nữ nhỏ bé rồi leo lên vị trí cao, được sủng ái không hết.

Hoàng thượng nhớ lại chuyện cũ, bỗng nhiên tỉnh ngộ. Mặc dù đêm đã khuya vẫn đến cung Thái hậu thỉnh an, đuổi hết mọi người, kể về sự nghi ngờ Kỳ Vương mưu phản.

Hoàng thái hậu vô cùng tức giận, bà ta nghiến răng, tức đến nỗi người run lên, những móng tay dài nắm chặt lấy cây gậy bằng gỗ giáng hương, chửi rủa: “Cái con tiện tì đó, lúc sống còn không an phận, chết rồi mà cũng không yên. Cô ta hạ tiện, con trai cô ta cũng hạ tiện! Để trong hoàng gia

cũng là vấn đục huyết thống. Cũng vì tiên đế có di chỉ nên ta không đành động đến nó, cứ để đấy để đấy, hóa ra lại nuôi hổ trong nhà”.

Nhớ lại những chuyện không muốn nhớ, đầu óc của bà từng đọt choáng váng.

Khi còn trẻ, được gả cho Thái tử, Thái tử tuần tú, vợ chồng trẻ tuổi, sao không yêu cơ chứ?

Bà vui đến nỗi vái nguyệt lão vài lần, chỉ mong đầu bạc răng long, vợ chồng kính trọng lẫn nhau, cùng sống với nhau cả đời.

Nửa năm sau Thái tử đăng cơ, bà ấy là người phụ nữ được tôn quý nhất thiên hạ.

Không ngờ, phu quân lại bị con hồ ly tinh câu lấy hồn.

Du Quý Phi trước đây là a hoàn hầu hạ bên Thái tử từ nhỏ, dung mạo cũng coi là xinh đẹp, biết vài câu thơ phú, gảy vài bản nhạc, khoa môi múa mép, lại mê hoặc được tiên đế, đầu tiên là thị thiếp của Thái tử, sau khi đăng cơ sắc phong là Du Mỹ Nhân, tất cả sự sủng ái tập trung vào một mình cô ta. Thái hậu tuổi còn trẻ, tràn đầy sinh lực, muốn giữ vững thân phận, với tài năng và bản lĩnh của bà, sau khi ổn định lại thế cục, bà ba lần bốn lượt muốn chinh lý lại hậu cung, nhưng vì đối phương lạnh lợi nên vẫn chưa nắm trong tay được. Khó khăn lắm bà mới tìm được cơ hội, lấy cớ hồ ly mê hoặc chủ, bà sai người đánh cho Du Mỹ Nhân một trận để thị uy, nhưng lại làm cho tiên đế nổi giận, suýt nữa bị phế truất ngôi vị. May mà gia tộc cũng có thế lực, liên kết với đại thần ra sức trình tấu, lại thêm sự bảo vệ của Thái hoàng và Thái hậu nên mới tránh được việc bị phế nhưng tiên đế ba năm liền không đến phòng của bà.

Thái hậu ngày ngày khóc lóc. Du Mỹ Nhân trong thời gian này lại có thai, một đứa con trai, chính là Kỳ Vương bây giờ, tiên đế lại càng thêm sủng ái, phong là Du Phi. Cuối cùng bà cũng hiểu ra, đối với đế vương gia

vô tình, thì nước mắt nhất định phải chảy vì lợi ích, chứ không phải vì tình yêu. Vì thế bà thu lại cái cảm giác tuổi trẻ ương bướng, làm lạnh trái tim mình, chinh đốn lại tất cả, quay trở lại chiến trường.

Trong sự dày vò và đau đớn, từ một người con gái ngây thơ trong sáng bây giờ phải học cách hạ thấp mình, phải học cách suy nghĩ lạnh lẽo, học cách khoan dung độ lượng, học cách độc ác và tất cả những bản lĩnh khác đủ để đảm nhận vai trò Hoàng hậu.

Bà để cho tiên đế thu nạp mỹ nhân, lùi bước nhường nhịn với Du Phi, không tranh đoạt ghen tuông, quan tâm chăm sóc thứ tử, bà hiếu thuận với Thái hoàng Thái hậu, nhìn gió mà chèo thuyền, làm hết tất cả mọi việc mà mình coi thường hoặc không muốn làm.

Ngày ngày, tháng tháng, năm năm.

Hồ ao khô kiệt, hoa tươi héo tàn.

Thế sự vô thường...

Lúc bà ấy dâng hiến tất cả, để yêu ông ấy, thì ông ấy lại coi thường bà.

Lúc bà ấy đeo lên khuôn mặt giả mạo, không yêu ông ấy, thì ông ấy lại bắt đầu kính trọng bà.

Cuối cùng cây xanh cũng thành bóng.

Bụng của bà động dậy, sau khi được sủng ái lại, tóm lấy cơ hội ít ỏi này, ba năm bà sinh liền hai đứa con trai.

Có chỗ dựa rồi, vị trí của Hoàng hậu trở nên vững chãi như Thái Sơn, sự sủng ái ở hậu cung không còn quan trọng nữa. Bà dồn hết tâm trí vào hai đứa con, từ nhỏ đã đem tới các loại sách, đích thân dạy bọn họ thuộc thơ, kể chuyện, dạy bọn họ biết trung hiếu nhân nghĩa, đứa lớn khoan dung, đứa

nhỏ thông minh, anh em yêu thương nhau, chung sống hòa thuận, đây là thành Tích Âm mà bà đáng tự hào nhất.

Tiên đế nhẹ dạ cả tin tiểu nhân, hành động theo cảm tính, càng già càng ngu ngốc, càng già càng tàn bạo. Nhất vô số mỹ nhân đầy trong hậu cung, bôi son trát phấn, mỗi người một nét riêng. Du Phi diện mạo không hơn người, nhưng cô ta là con rắn độc nên vị trí của cô ta không ai dám động vào. Chỉ trước mặt Du Phi, ông ta mới bộc lộ ra một chút sự dịu dàng của người chồng.

Sau đó Du Phi lại sinh một người công chúa, phong hiệu là Trường Lạc.

Kỳ Vương là một người vụng về lóng ngóng, công chúa Trường Lạc lại xinh đẹp đáng yêu, là đứa con mà tiên đế thương yêu nhất, nhiều lần trước mặt mọi người khen là “trong sáng hiếu thuận”, “giống ta nhất”. Ông chê đương kim Hoàng thượng vì triều chính đại sự mà mấy lần tranh cãi với cha là bất hiếu, định bụng xem xét, muốn lập Kỳ Vương làm Thái tử. Tuy Đại Tần từ trước đến nay lập đích không lập trưởng, Thái hoàng và Thái hậu ra sức phản đối, đương kim Hoàng thượng lại không có lỗi gì quá lớn, thực sự khó mà phục tùng, đành phải phong là Kỳ Vương.

Sau đó, tiên đế chưa thông qua hậu cung, đích thân lựa chọn cháu của thái phó, Vũ Lâm hữu vệ Tôn tướng quân làm phò mã công chúa Trường Lạc, vợ chồng ân ái, tôn trọng lẫn nhau. Việc này vốn dĩ do Hoàng hậu làm chủ, khiến cho công chúa Trường Thanh và Huệ phi của Tôn tướng quân tới khóc lóc một hồi. Hoàng hậu hận Du Phi tận xương tận tủy.

Nhưng bà không có cách gì.

Bà chỉ có thể mỉm cười mà nhịn, ra sức nhịn, không những bản thân mình nhịn, mà con còn phải nhịn. Người trước người sau đều gọi Du Phi là chị em tốt, khen Kỳ Vương hiếu thuận đích mẫu, việc nào cũng khiêm tốn, việc

nào cũng nhường nhịn, hiền đức ai ai cũng khen, cứ coi là làm lơ là đi sự cảnh giác của tiên đế, giữ vững ngôi hậu và ngôi vị Thái tử.

Lần nhịn này là hai mươi năm, nhịn cho đến khi tiên đế băng hà, ông ta vẫn không yên tâm về những đứa con mình thương yêu nhất, cố tình gọi đương kim Hoàng thượng và bà đến, để lại di chiếu: “Thái tử đăng cơ, phong Du Phi làm Hoàng Quý Phi, Kỳ Vương phong đất Giang Bắc, cho phép Kỳ Vương đón Hoàng Quý Phi đi phong đất...”

Hoàng Quý Phi là dưới hai người, trên vạn người.

Giang Bắc xa với kinh thành, là nơi giàu có nhất, yên ổn nhất.

Thái hậu nhìn tiên đế đổ bệnh trên giường, bỗng nhiên nhớ lại, dáng vẻ khi còn trẻ bỏ tấm khăn đỏ trùm đầu ra, hai người nhìn nhau dưới ánh nến long phượng.

Người chồng trẻ tuổi đã từng ái mộ bấy giờ thành một ông lão già khụ, trong tim trong mắt ông ta, đến chết vẫn không có một chút gì nhớ đến mình.

Sự nhẫn nhịn cuối cùng, âm thầm nuốt lấy.

Bà quy thuận quỳ xuống tiếp chỉ.

Tiên đế băng hà.

Con trai lên làm Hoàng đế.

Thời gian bùng nổ uất ức, sắp tới rồi.

Sự uất hận bao nhiêu năm, cuối cùng đã có lúc được trút ra.

Bà bẩm báo Thái hoàng và Thái hậu, mang theo cung nữ thái giám, di giá đến cung Thanh Hoa, truyền ý chỉ của Thái hoàng và Thái hậu, thưởng ba

tắc lựa trắng, thưởng một ly rượu độc, thưởng một con dao, rồi mỉm cười căn dặn: “Thái hậu có chỉ, Du Phi là người được Hoàng thượng yêu thương nhất, Du Phi cũng tình thân không rời với Hoàng thượng, nên theo người mới phải”.

Du Phi không còn trẻ tuổi nữa, nhưng vẫn giữ được sự quỵến rũ, cử chỉ hành động tư thái duyên dáng. Bà ta không có phản ứng quá ngạc nhiên trước ý chỉ này, lạnh lùng tiếp chỉ, lạnh lùng tạ ơn, rồi chỉnh sửa lại phục trang. Trước tiên chạm vào con dao, sau đó để xuống, vuốt vuốt tấm lụa trắng, suy nghĩ một lúc, vẫn đặt xuống, cuối cùng nhìn nhìn ly rượu, cẩn thận hỏi: “Tôi muốn trực tiếp đi gặp ông ấy, nên chọn cách nào?”.

Thái giám đáp lời: “Rượu độc là tốt nhất”.

Thái hậu mỉm cười.

Du Phi cầm cốc rượu lên, một hơi uống cạn, nhưng không biết trong thuốc độc ngoài “cửu” ra, còn có “khản cơ”.

Khi độc tính phát tác thì đau đớn vạn lần, xương cốt cơ thịt toàn thân bị rút hết lại, từ từ co rúm lại thành một đống, cái chết thật thê thảm. Du Phi đập vỡ cái chén, nhìn bà ấy với ánh mắt không tin nổi, cổ họng cứng đờ không thốt ra nổi một chữ, cứ lập đi lập lại: “Người...người...”.

Đợi một lúc lâu, bà đợi cho đối phương hết sức lực quằn quại, liền cúi xuống, lấy ra một chiếc gương đồng, đặt trước mặt bà ấy, để bà ấy nhìn thấy khuôn mặt kinh khủng của mình, rồi ghé sát vào tai, nói với giọng dịu dàng nhất: “Em gái thật là xinh đẹp, đối với tiên đế tình thâm ý thiết. Chị sẽ phụng mệnh phong em làm Hoàng Quý Phi, ngoan ngoãn hầu hạ tiên đế nghìn thu nhé”.

Du Phi trợn mắt nhìn đi.

Thái hậu truyền lệnh, Du Phi cùng chết theo tiên đế, khi nhập quan che mặt lại, nhét kẹo vào miệng, để không còn mặt mũi nào nhìn người, có mồm nhưng khó nói.

Người trong cung tuy biết, nhưng không dám nói.

Ba mươi năm ân oán đã kết thúc.

Đương kim Hoàng thượng đăng cơ, thay đổi đổi triều chính. Phong Hoàng Thái hậu Trang Hiếu An Vinh Trinh Tĩnh là Thái Hoàng Thái hậu Trang Hiếu An Vinh Trinh Tĩnh, phong Hoàng hậu là Hoàng Thái hậu Vinh An Huệ Thuận Đoan Hi, phong Thái tử phi Hoắc Thị làm Hoàng hậu. Du Phi Lý Thị tự nguyện chôn sống có công, phong làm Hoàng Quý Phi Đoan Hòa Cung Thuận Ôn Hi.

Kỳ Vương càng an phận thủ thường, vâng vâng dạ dạ, trên mặt lúc nào cũng thể hiện sự thật thà, khiến người khác không đành xử lý.

Đương kim Hoàng thượng cố gắng phấn đấu, toàn tâm tập trung vào việc nước, giải quyết gian thần, chinh đốn triều cương, công việc rất nhiều, cái nào cũng quan trọng, cũng không có thời gian xử lý người anh này.

Nửa năm sau, An Vương trước đây vì lao碌 mà sinh bệnh, rời xa nhân thế, để lại hai đứa con một tật nguyên một bệnh tật.

Hoàng Thái hậu xót thương con trai, thường xuyên bật tỉnh trong giấc mộng, nhớ lại những việc mờ ám đã làm trước đây và đôi mắt đầy oán hận của Du Quý Phi, có phần sợ hãi bị báo ứng, từ đó quy y cửa phật, ăn chay niệm phật, hành thiện tu thân, tích đức cho con cháu. Mở rộng trái tim, sự báo thù với Kỳ Vương cũng dần dần bỏ đi.

Kỳ Vương đứng trong Vọng Hương Các trên ngọn núi nhỏ trong hoa viên, đẩy cửa sổ nhìn ra xa, chờ dẫn nhìn về phương Nam.

Trên chiếc bàn sách trong Vọng Hương Các, bày đầy những cuộn tranh, ông ta từ từ mở ra, bên trong lộ ra một người mỹ nhân trong cung, dung mạo xinh đẹp, tay cầm quạt, đứng dưới hoa mẫu đơn, mỉm cười rất đẹp.

Đây là người mẹ mãi mãi dịu dàng thân thiết, tuân theo nguyên tắc.

Ông ta mãi mãi ghi nhớ lúc năm tuổi, trốn trong vườn hoa chơi trốn tìm với thái giám, len lén nghe trộm mẹ và cha đang nói chuyện. Cha trêu chọc, nói về việc quen biết giữa tiên đế và mẹ, trên khuôn mặt mẹ bỗng nhiên hiện lên sự thẹn thùng như một thiếu nữ, xoắn xoắn góc áo, xinh đẹp giống như một bông hoa trà bên cạnh hòn giả sơn vậy.

Cha nói: “Hôm đó mặc thường phục, chuẩn bị ra ngoài, trước khi đi nhìn thấy nàng ở nhà kho, lúc đó nàng mười hai tuổi, mặc một chiếc váy màu xanh lá cây nhạt, cài một chiếc trâm bạc nhỏ, đang cười hì hì, trên khuôn mặt tròn có hai lúm đồng tiền, đứng dưới cây trúc. Hình như không lo không nghĩ, giống như một cô nương bước ra từ trong tranh vậy. Ta hướng về nàng cười cười, nàng lại to gan, trợn mắt nhìn ta rất lâu, rồi quay đầu chạy vài bước, rồi lại quay lại nhìn một cái, bỗng nhiên mặt đỏ lên”.

Mẹ cũng cười: “Người không mặc phục sức Thái tử, lại cứ nhìn chăm chăm như dán vào người khác, dờ dờ dẫn dẫn, thiếp còn nghĩ là một tên ăn chơi từ đâu đến. Lúc đó chuyển mắt, tức giận nhìn người, muốn nói cho một trận rồi đuổi đi, không ngờ người lại đỏ mặt lên, giống như một con tôm luộc vậy. Thiếp nhìn thấy người chỉ là một người thiếu niên mười hai mười ba tuổi là cùng, e thẹn đáng yêu đến thế, trong lòng cũng mềm lại, không nói với quản sự, rồi chạy đi, trên đường không kịp quay đầu lại nhìn lần nữa, người lại cứ dờ dẩn xé từng chiếc lá trúc, bỗng nhiên cảm thấy, đôi mắt của tên ăn chơi rất đẹp”.

Nàng không biết anh ta là Thái tử.

Anh ta không quan tâm nàng là a hoàn.

Không cần đến thân phận quyền quý, không cần nghiêng nước nghiêng thành, chỉ cần địa điểm thích hợp, hai người thích hợp, chỉ cần một tích tắc nhìn vào mắt nhau, liền biết ngay đây là người thích hợp nhất cả đời cả kiếp này.

Trúc mã thanh mai, tình yêu đầu tiên, nàng và anh ta, trùng phải tiếng sét ái tình.

Nha đầu không thể biết chữ, nhưng cha đích thân dạy chữ cho mẹ, mẹ lại thông minh, tài năng trời phú, mẹ vì để xứng với cha nên dốc hết sức lực, khắc khổ luyện tập, rất nhanh đã thông thuộc cầm kỳ thư họa, tất cả đều giỏi giang. Nhưng không có tác dụng, con gái ở Đại Tần quốc, xuất thân lại quyết định tất cả.

Cha lấy về một Thái tử phi.

Thái tử phi xuất thân cao quý, sắc đẹp lay động lòng người.

Mẹ xuất thân thấp kém, lui sang một bên.

Lúc đầu tưởng rằng, chỉ cần cẩn thận chăm chỉ, là có thể chung sống hòa thuận. Nhưng bà không ngờ rằng, chỉ cần trái tim của cha ngày nào còn mơ tưởng đến mình, thì Thái tử phi ngày đó sẽ không buông tha cho bà. Sau khi cha đăng cơ, đổi lại sự nhẫn nhịn là sự trách móc và cái đánh đau không phân biệt đúng sai. Cuối cùng bà đã nhận thức được, nếu mình tiếp tục ngây thơ, thì đến tính mạng của mình cũng không giữ được.

Cha trừng phạt Hoàng hậu, và thề với mẹ: “A Du, đừng sợ, ta sẽ bảo vệ nàng cả đời cả kiếp này”.

Mẹ cười đồng ý, nhưng trong những cơn mơ không biết đã khóc tỉnh biết bao lần.

Bà ấy nghiên rắng, học cách kiên cường, cẩn thận từng bước, nhất quyết không được bước sai một bước. Đâu đâu cũng đề phòng Hoàng hậu, cẩn thận đối phó với các phi tần khác, cuối cùng cũng sinh hạ được Hoàng tử trưởng.

Đều nói hoàng thất không có tình cảm thật, nhưng cha lại thực lòng yêu thương mình.

Năm người Hoàng tử, anh ta là đứa con duy nhất có thể ngồi trên đùi ông ấy, tận tay nắm lấy để dạy viết. Anh ta là đứa con mà ông ta đích thân đút lê cho ăn, anh ta là đứa con mà ông ta nắm tay đi dạo vườn hoa, anh ta là đứa con có thể ôm lấy ông ta mà nũng nịu. Nửa đêm tỉnh dậy, khi sợ ban đêm khóc lóc, đúng lúc ông ấy đang ở Thanh Hoa cung, biết tin đi đến, âm thầm ngồi đầu giường nói với anh ta: “Con là đứa con ngoan của Hạ gia, được ông trời phù hộ, phải có dũng khí, không được khóc”. Sau đó còn dặn cung nữ nãi nương thấp thêm đèn cho anh ta.

Mẹ đứng bên cạnh, âm thầm nhìn cha, biểu hiện sao mà dịu dàng đến thế chứ?

Ánh nến soi bóng, cái hạnh phúc âm thầm này hình như có thể kéo dài mãi mãi.

Tiên đế nghe tin lời xấu, tin dùng tiểu nhân, hành động ngu ngốc, coi nhẹ việc triều chính, tính tình độc đoán, kích động dễ nổi nóng, không phải là một vị Hoàng đế tốt. Nhưng, đối với mẹ, ông ấy là một người đàn ông tốt, đối với Kỳ Vương và Trường Lạc, ông ấy là một người cha tốt.

Anh ta dùng mọi thủ đoạn, chỉ vì bảo vệ sự bình yên của mẹ anh ta.

Chỉ sợ một mực sủng ái Du Phi sẽ gây ra sự ghen tuông, ông ta bèn lấy thêm người đẹp, sủng ái Lã phi, cho phép bạt hổ lộng quyền, xoay chuyển sự căm hận.

Ông ta chỉ sợ Hoàng hậu sau này sẽ tính sổ, rất muốn phế Thái tử.

Văn võ trong triều phản đối, Thái hoàng Thái hậu ra sức ngăn cản. Lại thêm Thái tử trung hậu, đối đãi với trăm họ ôn hòa, đối xử với huynh đệ thân thiết, không có tâm địa xấu xa, cũng không có lỗi lầm, thực sự không tìm ra được lý do để phế truất.

Cha bèn xử lý theo ý của mình.

Mẹ nghe được chuyện này, quỳ xuống khuyên nhủ, khuyên cha: “Đại Tàn là Đại Tàn của Hạ gia, thiếp thân nhỏ bé không đáng xem xét. Nên lấy đại cục làm trọng, đừng quên vương pháp của tổ tông”.

Cha luôn nghe lời khuyên của mẹ, ông ấy thở dài thườn thượt, chuyện này cuối cùng cũng xong.

Hoàng hậu hình như không biết chuyện này, càng lúc càng từ bi thân thiết. Trong đôi mắt nhìn anh ta đều như đang cười, nếu anh ta thích ăn gì uống gì, thì đến đồ của Thái tử cũng đem đến cho anh ta, em trai vô cùng kính trọng anh ta. Để một người ngu ngốc như anh ta có ảo giác, đích mẫu là người phụ nữ tốt nhất dưới gầm trời này, Thái tử là người em lương thiện nhất dưới gầm trời này. Anh trở về cung, thậm chí còn khen Hoàng hậu hiền đức trước mặt mẹ, Thái tử chu đáo...

Mẹ chỉ cười nghe, sau khi nghe xong, nhẹ nhàng nói vài câu: “Con chim không có cánh, bay càng cao, thì ngã càng đau”.

Anh ta không hiểu lắm.

Khéo miệng của mẹ xuất hiện một nụ cười đau khổ: “Con ngốc ạ...”

Bà ấy nhìn những bông hoa đang nở rục rở trong vườn hoa, trên khuôn mặt trẻ trung, lại có nỗi lo lắng nói không rõ tỏ không thông.

Tất cả những oán hận, tất cả những sự lo lắng, đợi chờ bước tới, lại biến thành một nụ cười rạng rỡ.

Ti tiện xuất thân, không chỗ dựa, phải lòng một vầng thái dương cao quý trong tầng mây cao vợi vợi.

Con chim không có cánh, chỉ vì chờ đợi ánh mặt trời của bà ấy, tự nguyện bay cao, cho đến khi bị rơi mạnh xuống.

Bà ấy không hề hối hận.

Cái lúc mà rơi từ trên mây xuống còn đến sớm hơn tưởng tượng.

Cơ thể bị trống rỗng của cha bỗng nhiên đổ sụp xuống, nhanh đến nỗi khiến người khác trở tay không kịp, nhanh đến nỗi ông ấy không kịp sắp xếp mọi việc.

Mẹ xuất thân thấp kém, vì yêu, bà ấy cũng không muốn lộng quyền, không muốn làm bất kỳ việc gì gây tổn hại đến lợi ích của tiên đế, vì thế không có sự hỗ trợ của nương gia. Anh ta tuy được cha sủng ái, nhưng vì xuất thân nên bị văn võ bá quan trong triều coi thường, nên lực lượng có thể có được quá thấp, còn lại cũng chỉ là tiểu nhân dựa dẫm vào sự sủng ái của tiên đế, cây to đã đổ thì bầy khi cũng tan rã.

Mẹ tìm đến anh ta, cảnh báo: “Nếu sau này nhờ mẹ xảy ra chuyện gì, con chỉ cần bảo vệ mình, bảo vệ em gái”. Anh ta bỗng thấy có gì đó không hay, bắt đầu sắp xếp, trong đầu còn mang một chút hy vọng, cứ coi là bị cách chức thành dân thường thì cũng không sao, chỉ cầu sao bảo vệ được tính mạng của mẹ và em gái.

Hoàng hậu làm sao có thể để Thái tử bị mang tội ác không tha thứ huynh đệ được, da cười nhưng thịt không cười liền từ chối.

May mà cha trước khi chết sắp xếp phong đất cho anh ta ở Giang Bắc, cách xa sự tranh đoạt ở kinh thành, ngoài ra còn gọi anh ta và công chúa Trường Lạc tới, đặc biệt dặn dò anh ta mau chóng đón mẹ đi Giang Bắc an hưởng tuổi già. Sau đó cố gắng thở một hơi cuối, nắm lấy tay anh ta, thều thào nói: “Giá như ta không sinh ra trong Hoàng đế gia, giá như con trai ta không sinh trong Vương đế gia, giá như con gái ta không sinh trong Vương đế gia...”.

Thiên tử không trọng tình, mà trọng tình không là thiên tử.

Cả một đời bi kịch.

Sau đó chưa đến nửa ngày, tiên đế băng hà, trong một đám cố gắng lấy khăn tay có mùi tỏi để nặn ra nước mắt, trong một đám bá quan tông thất khóc lóc không ngừng, anh ta là người khóc thảm thiết nhất, người mà anh ta khóc không phải là Hoàng đế, mà là người cha yêu thương anh ta.

Anh ta vội vàng đi đón mẹ, nhưng lại chậm một bước.

Không hề ngờ rằng, người phụ nữ độc ác đó ra tay nhanh như thế, nhìn thấy cơ thể vẹo vọ của mẹ sau khi chết, khuôn mặt đau đớn, đôi mắt mở trừng trừng, đẩy anh ta vào hố sâu tuyệt vọng, tất cả mọi người còn giả nhân giả nghĩa nói với anh ta: “Du Quý Phi đối với tiên đế tình thâm ý trọng, không muốn cùng người đi Giang Bắc, nên nguyện chôn sống rồi”.

Đương kim Hoàng thượng đăng cơ, lấy đạo hiếu trị thiên hạ, Lã thái phi bị nốt trong cung.

Thật buồn cười, người mẹ dịu dàng lương thiện của anh ta lại chết bằng cách đau đớn nhất, còn Lã phi ngang ngược bá đạo thì lại sống tốt, Hoàng Thái hậu tâm địa ác độc lại sống tốt, hưởng thụ vinh quang cả một đời.

Anh ta lạnh lùng đứng nhìn.

Đương kim Hoàng thượng nghiêm ngặt chinh đốn triều chính, giết Tôn Thái Phó Lập Uy bao năm hoành hành trong và ngoài triều đình, lục soát nhà cửa chu di tam tộc, Tôn tiểu tướng quân bị ép phải chết.

Trời băng đất tuyết, công chúa Trường Lạc bụng mang dạ chứa, lòng như lửa đốt, đội tuyết quỳ ngoài cung Khởi Đức, cầu xin cho chồng.

Đương kim Hoàng thượng đỡ cô ấy dậy giả tâm giả nghĩa nói: “Quốc pháp không nghiêm, làm sao trị thiên hạ? Hoàng muội có thể chia tay với Tôn tướng quân, ở tạm phủ Công chúa, đợi sau này lại chọn cho người một phò mã tài mạo song toàn”.

Cầu xin không có tác dụng, Tôn tiểu tướng quân bị ban cái chết.

Công chúa Trường Lạc yếu đuối, biết tin lâm bệnh rất nặng, chỉ vài ngày sau, cùng với đứa con chưa ra đời của mình cùng xuống nơi suối vàng.

Chỉ trong một tháng ngắn ngủi, trời đất xoay chuyển.

Những người yêu thương anh ta trên đời này nhất đều chết, tất cả những người anh ta yêu thương cũng chết.

Sự ảo tưởng về hạnh phúc bỗng chốc tan vỡ.

Anh ta kế thừa huyết thống và tính cách của cha, nhìn vào tôn vị vương đế, nhìn vào nội bộ trong cung, yêu cũng sâu sắc, mà hận thì cũng dứt khoát.

Anh ta càng khiêm tốn, càng cung kính, làm việc chăm chỉ, cho dù trước mặt bị trêu chọc chế giễu là con một tiện nô, bàn tay nắm trong tay áo thật chặt, cắm vào da thịt, đau đến tận xương, khuôn mặt cũng nở nụ cười cho qua. Về nhà không ngừng ăn uống, để giải tỏa hết nỗi đau trong lòng. Cho đến khi cơ thể ngày ngày béo lên, thì dung mạo cuối cùng cũng không còn nữa, lại kiếm tiền vô đức, uống rượu mất thể diện, chơi con trai, yêu ca kỹ,

trở thành trò cười ở kinh thành, cuối cùng cũng thoát khỏi sự nghi ngờ của đương kim Hoàng thượng, đưa trở về đất phong.

Mười năm mài một thanh kiếm.

Lúc Man Kim tấn công, thấy đương kim Hoàng thượng hoảng sợ, Thái hậu sợ hãi, văn võ trong triều kinh hoàng không biết làm gì, ông ta tuy cũng ở trung tâm của cơn lốc, trong lòng lại có sự khoái chí điên cuồng. Không ngờ, Diệp Chiêu hoàng không xuất thế, ngăn cản sự tấn công của Man Kim, để cái bọn tiểu nhân này sống sót, thật là đáng tiếc. Ở Giang Bắc ngày nào cũng ca hát, hoang đường qua ngày.

Khi Đông Hạ định nhúng tay vào Trung Nguyên, tìm ông ta hợp tác, đề nghị lấy Mạc Hà làm biên giới, Nam Bắc mỗi người tự trị.

Thăng, báo được một hận lớn.

Bại, một cái đầu người.

Tuổi hơn năm mươi, con trai lại không có.

Đây là ý trời, ông trời để ông ta đi báo thù mà không hề có ràng buộc gì.

Ông ta muốn lấy lại giang sơn mà người cha tâm tâm niệm niệm muốn giao cho ông.

Đức Tông năm thứ mười một, Kỳ Vương, phản.

TƯỚNG QUÂN Ở TRÊN, TA Ở DƯỚI

Quất Hoa Tán Lý
www.dtv-ebook.com

Chương 91: Người Nhà Liễu Gia Tới

Năm đó, Hoàng Thái hậu nắm trong tay hậu cung, vì thể diện hiền lương thực đức, nên nói ra bên ngoài là Du Quý Phi tự nguyện chôn sống, còn việc dùng thuốc độc “khản cơ”, đến cả con trai ruột của mình cũng không cho biết. Hoàng thượng xử lý Tôn tướng quân cũng là thi hành pháp luật chính đáng, đồng thời cũng không để tâm lắm. Công chúa Trường Lạc đi lại lung tung giữa trời tuyết, lo lắng quá độ mà chết, tuy ông ta than thở vài câu, nhưng không cho rằng đây là lỗi của mình. Càng hưởng hồ, ông ta và em trai từ nhỏ đã chịu sự lạnh lùng của cha, đối với Kỳ Vương và công chúa Trường Lạc được cha yêu thương, thì không có chút cảm tình nào, có điều là tấm lòng bao dung, giữ gìn danh tiếng là thánh quân, cố gắng lấy chính nghĩa để đối xử với người mình oán trách cho qua chuyện.

Sự việc trước đây được lôi ra, ẩn tình không biết đã được hé lộ.

Ông ta cảm thấy không ổn, lập tức sai Khiển ngự sử và ám thám, về Giang Bắc điều tra triệt để việc này, truyền Kỳ Vương vào cung gặp Hoàng thượng.

Những việc động trời đều là những việc của con chồn lông vàng.

Hạ Ngọc Cẩn báo tin xong, liền trốn hết trách nhiệm, không tham dự vào việc của người khác nữa. Cậu ta chỉ lo lắng Diệp Chiêu đối với Liễu công nương tình sâu nghĩa nặng, không yên tâm về chiến tuyến phương Bắc, sẽ hành động một cách thiếu suy nghĩ, bèn trở về Nam Bình Quận Vương phủ. Trong bụng đã chuẩn bị hàng ngàn hàng trăm câu nói hát, chuẩn bị an ủi tâm trạng phiền não của cô.

Nào ngờ, Diệp Chiêu đang bình tĩnh ngồi ở chòi câu cá.

Lá vàng rơi nhẹ, cá béo nhảy nhót, móc câu được tung ra xa, tạo nên những gợn sóng trên mặt hồ.

Mây trôi gió nhẹ, hình như chẳng có chuyện gì lớn lao xảy ra cả.

Khiến cho sự lo lắng của Hạ Ngọc Cẩn giống như một tên ngốc không phải việc của mình mà cứ lo lắng vớ vẩn vậy. Cậu ta vòng hai vòng quanh Diệp Chiêu, thấy đối phương không thèm để ý đến mình, cuối cùng ung dung ngồi xuống bên cạnh, biết rồi mà vẫn còn hỏi: “Đang làm gì đấy?”.

Diệp Chiêu đáp: “Tĩnh tâm”.

“Ờ”. Hạ Ngọc Cẩn ngồi bên cạnh vặt lá cỏ, thấy đối phương không có phản ứng, liền chủ động hỏi tiếp: “Nàng không sốt ruột à?”.

Đôi mắt của Diệp Chiêu nhìn xuống mặt hồ như chim ưng vậy: “Sốt ruột cũng chả có tác dụng gì”.

Hạ Ngọc Cẩn nghĩ đi nghĩ lại, vẫn không hiểu.

Diệp Chiêu quay đầu nhìn cậu ta, thần sắc ôn hòa đi rất nhiều, giải thích: “Sự việc đến bây giờ kéo dài quá lâu rồi, thời cơ cứu giúp tốt nhất cũng đã qua rồi. Căn cứ vào tin tức mà tên cầm đầu đưa tới, em họ đã rơi vào tay địch, kẻ địch lại không biết thân phận của cô ấy, nếu cô ấy nghĩ không thông...thì đã nghĩ không thông rồi. Nếu cô ấy nghĩ thông, sẽ phục tùng theo ý, dựa vào sắc đẹp và sự khéo léo của cô ấy, chắc sẽ không dễ xảy ra chuyện, bây giờ chưa có động tĩnh gì, chắc là đang ở bên Đông Hạ Vương, đợi thời cơ mà hành động”.

Hạ Ngọc Cẩn như có suy nghĩ gì, lại hỏi: “Nàng không lo lắng?”.

Diệp Chiêu do dự một lúc, chậm rãi hỏi lại: “Lo lắng thì có ích gì chứ? Sự việc đã đến nước này, chẳng lẽ thiếp lại lao vào Đông Hạ Vương cứu người sao? Hay là thống lĩnh quân đội đến đánh Đông Hạ? Bây giờ thiếp đã bị cách chức, việc không tiện rời kinh tạm thời để đấy, địch tối ta sáng, tình hình chưa rõ ràng thì tạm thời cũng khó nói. Nếu như đánh rần động cỏ, để Đông Hạ Vương phát hiện ra thân phận của Liễu Tích Âm, hoặc là sẽ bị bắt làm con tin, hoặc là ra tay lấy mạng, làm thế nào mới tốt đây?”.

Hạ Ngọc Cẩn nhấn mạnh: “Nàng thực sự không làm gì cả?”.

Diệp Chiêu quay đầu đi, nhìn vào chiếc cần câu: “Diệp Chiêu thiếp không bao giờ đánh trận mà không chuẩn bị”.

Hạ Ngọc Cẩn còn muốn truy hỏi chuẩn bị thế nào, bỗng nhiên lời nói dừng lại ở đầu môi, lại nuốt vào.

Diệp Chiêu cũng im lặng không nói gì.

Diệp Chiêu nhiều năm trấn thủ Mạc Bắc, lấy tâm đối đãi, Diệp Chiêu bao năm chinh chiến, người đi theo rất nhiều, cho dù tuyệt đại bộ phận quân quyền đã giao đi, trước khi thế cục chưa rõ ràng, sao lại không giữ lại chút thế lực cá nhân để đề phòng bất trắc chứ? Bây giờ cô đã lén sai người tâm phúc đi Đông Hạ âm thầm điều tra, đợi tin tức xác nhận, sau khi bố trí thỏa đáng, lại xuất kích cứu người.

Những việc này không thể nói rõ với Hạ Ngọc Cẩn được.

Không liên quan đến việc tin tưởng hay không, mà Hạ Ngọc Cẩn là con cháu của Hạ gia, cậu ta có nghĩa vụ tuyệt đối bảo vệ giang sơn Đại Tần, toàn tâm trung thành với Hoàng đế. Nếu biết thông tin mà không báo, thì sẽ là bất trung với Hoàng thượng, nếu biết tin mà báo lên, thì lại bất nghĩa với vợ, bị đứng giữa hai bên thật khó xử.

Bản thân Hạ Ngọc Cẩn cũng hiểu rõ, có những thứ cứ nên giả vờ không biết thì hơn.

Hai vợ chồng im lặng câu cá, ai cũng có suy nghĩ của mình.

Lần này câu cá, liền câu đến tận chiều tối. Hoàng hôn rực rỡ đang lóe lên từng chùm tia sáng đầy màu sắc trong không trung, từng làn sóng nước chiếu lên ảo ảnh thật diễm lệ. Dây câu động nhẹ, cần câu được nhắc nhẹ lên, con cá thứ tám béo núc cắn câu. Diệp Chiêu nhìn con cá tham ăn ngốc nghếch hồi lâu, gỡ ra khỏi lưỡi câu, ném trả lại xuống nước, lẩm bẩm: “Cứ nuôi đã, rồi từ từ ăn”.

Hạ Ngọc Cẩn đang ngủ gật liền tỉnh dậy, dụi dụi mắt, đứng dậy, ngáp một cái rõ dài, rồi xoa bụng nói: “Đói rồi”.

Mấy đứa a hoàn bụng đói réo ầm ĩ vô cùng sung sướng, vội vàng vây xung quanh, tranh nhau đòi dọn cơm.

Bỗng nhiên, Thu Hoa vội vàng từ cửa Hoa viên chạy tới, nói to lên: “Tướng quân, không hay rồi!”.

Diệp Chiêu quay người lại nhảy lên, cau mày: “Học lâu như thế rồi mà vẫn không xong quy tắc, còn có việc nào không hay hơn nữa đáng để mà hò hét tướng lên thế không hả?”.

Hạ Ngọc Cẩn phụ thêm: “Đúng thế đúng thế!”

Thu Hoa lắp ba lắp bắp nói: “Là...là Cửu lão gia tới...”.

“Cửu lão gia?”. Diệp Chiêu kinh ngạc: “Cửu lão gia nào?”.

Thu Hoa giậm chân nói: “Còn có Cửu lão gia nào nữa? Tất nhiên là Liễu đại tướng quân, đại Cửu lão gia!”.

Diệp Chiêu ghen một lúc, khuôn mặt bối rối trong chốc lát.

Hạ Ngọc Cẩn ghé vào tai nói: “Chắc không phải là Liễu cô nương mất tích, tới hỏi tội chứ hả?”.

Diệp Chiêu nhớ lại tai họa mà em họ gặp phải và bản tính nóng nảy của cữu cữu, trong lòng hốt hoảng, nhưng bình tĩnh lại rất nhanh, chỉnh sửa quần áo, bước vội về phía phòng khách.

Hạ Ngọc Cẩn cũng tấp tễnh đi theo, không biết là thấy người khác gặp họa mà vui mừng hay là đầy sự thông cảm nói: “Có muốn chuẩn bị thuốc dưỡng thương cho cô không?”.

Diệp Chiêu trợn mắt nhìn cậu ta, nhưng cũng không nói gì.

Liễu tướng quân đang ngồi trong phòng khách, dưới sự hầu hạ của Thu Thủy, đang hào hứng thưởng thức những bức thư họa của các danh gia trên tường: “Bức Thảo trùng nhĩ này vẽ thật giống, nhưng cái bức sơn thủy kia lại giống một bãi mực, không biết của cái tên khốn nào?! Để ông đây lấy nghiên mực đổ xuống vài cái, cũng có thể vẽ ra! Người nói xem có đúng không?”.

Thu Thủy cũng đồng tình: “Tướng quân cũng nói thế ạ, nhưng Quận Vương gia không chịu”.

Liễu tướng quân lắc đầu quày quật: “Mắt mũi kiểu gì vậy? Cái thứ này không ăn được không uống được, chùi đi rồi còn chê hơi cứng”.

Không phải là người một nhà thì không vào chung một cửa, Hạ Ngọc Cẩn buồn rầu nghĩ.

Diệp Chiêu ho mạnh một tiếng.

Liễu tướng quân thấy Diệp Chiêu, mày giãn mắt cười, bước lên đón nói: “Cháu ngoan...”

Hạ Ngọc Cẩn cũng ho mạnh một tiếng.

“Cháu gái ngoan”. Liễu tướng quân liền thay đổi cách gọi, trước tiên nhìn cháu rể xinh đẹp như hoa, rồi lại nhìn cháu gái mình đẹp trai tuấn tú, mọi cảm xúc dâng lên trong lòng, không có cách nào giải tỏa. Ông ta so so cái đầu của Diệp Chiêu với mình cũng bằng bằng nhau, than thở: “Năm đó lúc nhìn thấy cháu, mới tám tuổi, còn chưa cao bằng ngực ta, còn nghịch hơn cả đứa con hoang, khiến cho Diệp thân gia cầm gậy đuổi theo khắp nhà, làm gì có chút nào đáng vẻ của con gái chứ? Sau này nghe nói con thành công lớn, trong lòng cừu cừu cũng được an ủi, có ai ngờ, ý...Sao lại thiếu mất cái chim chứ?”. Ông ta đau khổ cực khổ, ngược mắt thấy sắc mặt của Hạ Ngọc Cẩn rất tồi tệ, vội vàng chuyển giọng, tán dương: “Đây là cháu rể của ta hả? Tướng mạo thật tuấn tú, đáng yêu và dịu dàng, thật khác người thường, còn mạnh mẽ hơn những tên thô lỗ ở Mạc Bắc nhiều. Cũng khá khen là cậu ta có thể chịu được tính cách tồi tệ của cháu, thật là không dễ dàng”.

Hạ Ngọc Cẩn khó khăn cười nói: “Đúng vậy ạ, thật không dễ”.

Liễu tướng quân thấy đối phương không vui, tiếp tục cười ha hả: “Ta đem cho hai người ít quà”. Tùy tùng liền đem quà lên, Diệp Chiêu nhận lấy nhìn một cái, ngoài thanh đao Bá Miêu Tây cho mình ra, còn lại là da giừ ẩm hảo hạng trong rừng sâu Ha Thiếp Thiếp gần với ải Gia Hưng, hai củ nhân sâm trăm năm tuổi, một hộp trân châu, có thể thấy cừu mẫu biết chồng cô cơ thể yếu đuối sợ lạnh, nên đã rất tận tâm.

Diệp Chiêu sai người nhận lấy quà, đích thân dâng trà lên.

Liễu tướng quân uống trà, càng lấy làm cảm khái, cố gắng tìm từ ngữ để khen ngợi: “Thật không ngờ, cháu trai...cháu gái sau khi thành thân, càng có...”. Ông ta nhìn một lúc, thực sự không tìm ra từ nào để hình dung, không có cách nào khác đành lắc đầu an ủi: “Cháu nên học theo cừu mẫu, sau này đừng mặc quần áo con trai nữa. Mặt đen thì thoa thêm ít phấn, dáng vẻ kém thì may quần áo đẹp lên một chút, thêm thêm vài bông hoa, mặc

thêm váy bằng cái sợi gì đấy, cài thêm vài chiếc trâm vàng. Tốt xấu gì thì cũng không nên để mất mặt tướng quân, thật mất thể diện quá”. Ông ta vỗ vỗ vào vai Hạ Ngọc Cẩn, cố gắng tỏ ra dáng vẻ rất có nghĩa khí của một người đàn ông, mắng Diệp Chiêu: “Một người chồng tốt thế này, phải trân trọng chứ”.

Hạ Ngọc Cẩn bị bàn tay to như cái quạt đó vỗ lên vai, tí nữa thì ngã lăn ra. Cậu ta nhìn khuôn mặt trung hậu thật thà đó, lại nhớ đến bức thư riêng kêu gọi vợ cậu ta khi chia tay phải đánh cho cậu ta một trận, liền cười cười trên mặt nhưng bên trong thì không cười được, âm thầm chửi rủa.

Diệp Chiêu vâng dạ ngoan ngoãn, rồi cẩn thận hỏi: “Cửu phụ đến đây vì việc của cửu biểu muội ạ?”.

Liễu tướng quân nghe thấy liền vui mừng hỏi: “Chắc là cháu đã tìm được mối cho nó rồi hả? Đối phương là nhà thế nào? Khi nào thì thành thân đấy?”.

Diệp Chiêu và Hạ Ngọc Cẩn đều sững người lại, hai người nhìn nhau, đồng thanh hỏi: “Người tại sao lại về kinh ạ?”.

Liễu tướng quân mặt mày rạng rỡ: “Tất nhiên là phụng chỉ về kinh”. Ông ta nhìn Diệp Chiêu, thấy hơi đặc ý quá, ngại ngần xoa xoa bàn tay nói: “Cháu gái à, cháu tốt cuộc vẫn là một người con gái. Hoàng thượng cách chức của cháu cũng khổ tâm lắm. Vì thế người cố tình điều động ta về, tiếp nhận công việc của cháu ở doanh trại Thượng Kinh. Đều là người một nhà, lọt sàng xuống nia mà. Cửu mẫu của cháu cũng đang đóng gói hành lý, bán nhà cửa đất đai, vài ngày nữa cũng sẽ tới, mọi người sống cùng nhau rất tốt mà”.

Diệp Chiêu càng bối rối hơn: “Đây là phụng mệnh gì? Sao cháu không biết?”.

Liễu tướng quân trấn thủ ải Gia Hưng bao năm như thế, uống nhiều đất cát sa mạc, luôn lo lắng cẩn thận canh giữ vùng biên giới giữa Đại Tần và Đông Hạ, bây giờ tuổi đã cao, vác đại đao lưng đã hơi đau, từ lâu đã muốn điều về kinh thành. Càng hưởng hồ thiên hạ binh mã đại tướng quân là chức vị cao nhất vinh quang nhất, đã bị cháu gái nhà mình chiếm mất, tuy có thể lý giải, nhưng cũng là võ tướng, trong lòng từ trước đến giờ luôn có chút gì đó khó nói. Vì thế khi nhận được nhiệm vụ do người trong cung truyền tới, vui mừng đến nỗi đến cả thần sắc uy nghiêm cũng không giữ được, cười ha ha uống rượu tạm biệt với mọi người, vội vội vàng vàng về kinh.

Ông ta tự biết chiến công không bằng Diệp Chiêu, thấy cháu gái có phần ngại ngần, bèn chuyển chủ đề nói: “Cửu cô nương đâu?”.

Diệp Chiêu từ sự kinh ngạc rồi định thần lại, tự biết không thể thoát khỏi tội, len lén nhìn Hạ Ngọc Cẩn, Hạ Ngọc Cẩn nhanh chóng nhìn đi chỗ khác, có ý như: “Một người làm một người chịu trách nhiệm”. Diệp Chiêu hết cách, miễn cưỡng gồng mình, kể hết tai họa và hoàn cảnh bây giờ mà Liễu Tích Âm gặp phải, chỉ giấu chuyện em gái dụ dỗ Hạ Ngọc Cẩn muốn làm thiệp.

Liễu tướng quân nghe thấy sững người lại.

Diệp Chiêu cúi đầu, không dám nói nhiều.

Hạ Ngọc Cẩn nhìn nhìn bên trái, rồi lại nhìn nhìn bên phải, sờ sờ cằm, định hòa giải: “Sự việc đã xảy ra rồi, tức giận cũng không...”.

Lời chưa nói hết, Liễu tướng quân dấm mạnh vào mặt Diệp Chiêu, chửi mắng: “Đồ mất dạy đáng chết! Thật khốn kiếp! Cửu cô nương bị mù mắt mới phải lòng người!”

Diệp Chiêu ngẩng đầu, đón nhận cú dấm đó, mặt đỏ ửng cả một vùng. Đang định mở miệng xin cửu cửu bớt giận, nhưng thấy cửu cửu đã vô cùng

tức giận, thu năm đấm lại thuận thế rút thanh đao ở bên hông ra, hung dữ chém tới, đuổi bọn a hoàn chạy toán loạn.

“Này...”. Hạ Ngọc Cẩn đứng ở bên cạnh, vội vàng tránh gió đao, rút cổ lại, lùi hai bước về phía sau My Nương, nhưng cảm thấy không ổn, bèn giơ bộ xương đang run lấy bấy ra hứng đằng trước, sau đó ưỡn ngực, hăng giọng nói: “Có gì từ từ nói, vợ à, cẩn thận Tổ quan hà đỉnh trong bồn hoa nhé, đừng để cữu cữu của nàng chém vào, đánh nhau thì ra hoa viên nhé...”.

Liễu tướng quân tức đến nổi mắt đỏ ngầu lên, dững mãnh vô song, đại đao trong tay múa như vạn hổ thị uy, với thế chém bìa nứt đá. Diệp Chiêu nhanh nhẹn, vận luôn khinh công, như con khỉ bay lên nhảy xuống, dụ ông ta ra chỗ hoa viên ngược hướng với chiếc Tổ quan hà đỉnh. Hai người, người này chạy người kia đuổi, những nơi đi qua, hoa rơi liễu rụng vô số, bọn a hoàn nô tài thò đầu ra xem, có người học võ hai tháng rồi không tòi, còn có thể bình phẩm một trận. Hạ Ngọc Cẩn đuổi theo đến hành lang rồi đứng nhìn.

Huyền Nhi thấy nguy hiểm đã qua, cũng theo ra yếu ớt hỏi: “Liễu tướng quân e là quên mất phu nhân là phụ nữ nhi? Sao lại đánh vào mặt chứ?”.

My Nương cũng tiến tới, hoảng loạn hỏi: “Quận Vương gia, làm thế nào bây giờ?”.

“Làm thế nào?”. Hạ Ngọc Cẩn dờ dẫm đứng nhìn rất lâu cữu cữu múa đao, vợ thì chạy lung tung, chần chừ nói: “Dặn dò nhà bếp nấu cơm muện một tí, trước tiên lấy cho ta một cái ghế tới, rồi bưng hai bát điểm tâm và hạt hướng dương để nhét vào bụng đã...”.

Đợi sau khi Hạ Ngọc Cẩn và bọn thị thiếp tiêu hóa xong hai bát điểm tâm, Liễu tướng quân rốt cuộc tuổi già, cầm chiếc đại đao nặng trình trịch, múa lâu nên có phần run tay, lại thấy Diệp Chiêu không dám đáp trả, cứ

một mực xin lỗi, cũng biết Tích Âm xảy ra chuyện trách nhiệm chính không phải ở cô, cuối cùng cũng thở hốt hển dừng tay lại, gọi cái tên vẫn còn đang ngồi trên cây cầu xin xuống, hỏi cô ta phải giải quyết thế nào. Diệp Chiêu ghé sát vào tai nói vài câu, Liễu tướng quân nghĩ rất lâu, thấy chưa thỏa mãn lắm, liền gọi thị vệ thân thiết lại, muốn chuyển thư tới các tướng lĩnh có quan hệ rất tốt ở ả Gia Hưng, cầu xin sự giúp đỡ.

Hạ Ngọc Cẩn mở một bình rượu ngon, với ý định để hai người đó nhìn vào mình, cậu ta thấy Liễu tướng quân đã thu lại đại đao, bèn chậm rãi bước đến, kéo kéo tay áo Diệp Chiêu, lấy lòng nói với Cửu lão gia: “Sự việc đã như thế, có gấp gáp cũng không kịp, mọi người đều muốn cứu Liễu cô nương, không bằng cùng nhau ngồi xuống bàn bạc cẩn thận, tính kế lâu dài”.

Liễu tướng quân đối với đứa cháu gái không may mắn, sớm đã không có chỗ dựa, nhưng tài mạo song toàn, hiểu biết đạo lý này từ đáy lòng thương xót như con gái ruột. Nghĩ tới việc bây giờ không biết sống chết ra sao, gặp phải đại nạn, xót xa đến nỗi mắt đỏ lên, ông ta hận hận trừng mắt nhìn Diệp Chiêu “quên tình cũ lấy tình mới” một cái, lại nhớ ra cô ta là phụ nữ, lại đỡ đỡ. Cả một bụng phần nộ không có chỗ nào trút ra, cuối cùng thở dài thườn thượt, giữ thể diện cho cháu rể, im lặng ngồi vào chỗ.

Khi ngồi vào chỗ xong, Diệp Chiêu lại trở về với chủ đề lúc nãy, cảm thấy không ổn, cẩn thận tỉ mỉ hỏi: “Đại cửu phụ, thật là Hoàng thượng triệu người về kinh sao?”. Liễu tướng quân uống vài ly rượu buồn, vừa nhớ cháu gái, vừa xua tay nói: “Trong cung sai người truyền chỉ, làm sao mà giả được chứ?”.

Hạ Ngọc Cẩn rất bối rối: “Có phải là do chúng ta quá lâu rồi không ra ngoài, nên không nghe nói?”.

Sắc mặt Diệp Chiêu ảm đạm bất định, cô Ân nghĩ rất lâu, lắc đầu: “Tuy tôi đã từ bỏ việc quân ở kinh thành, nhưng trong quân đội kinh thành không

phải không có huynh đệ của tôi. Hồ Thanh, Thu Lão Hồ, Hoàng phó tướng, Mã tham tướng bọn họ đều ở trong đó, đều là mối thân tình thăm thiết. Thánh thượng đã nói rõ do Điền tướng quân thay chức vụ của tôi, đó là một lão tướng quân chinh chiến nhiều năm, lại ở trong quân doanh kinh thành năm sáu năm, lý lịch đủ để người khác phục tùng, sau khi tiếp nhận làm việc cũng rất xuất sắc, chưa bao giờ phạm lỗi. Nếu là do đại Cửu phụ về thay chức vụ của Điền tướng quân, thực sự thì không có lý lẽ. Cứ cho là thật sự có ý chỉ như thế, cách mấy tháng như thế, mấy người đó cũng phải báo cho tôi một tiếng chứ...”.

Liễu tướng quân tức giận: “Nói vớ vẩn gì đấy? Thiên tử mà các người cũng nghi ngờ sao?”.

Hạ Ngọc Cẩn do dự hồi lâu, hỏi: “Xin hỏi người công công truyền chỉ hình dạng thế nào?”.

Liễu tướng quân nghĩ một lúc, vò đầu nói: “Công công không phải là đều không có râu, da trắng bệch, giọng the thé sao? Ta làm sao mà nhận ra được? Trọng tướng ở biên ải, chỉ nhận ra thánh chỉ, thánh chỉ cầm lẵng ngọc trực thất sắc, bên trên có ngự ấn màu đỏ to tướng, làm sao có thể giả được chứ? Ông ta còn sai một giám quân tới từ quân Gia Lăng, võ nghệ không tồi, tửu lượng còn tốt hơn, nói năng khiến người khác thích thú vô cùng. Lúc ta vào cung quá muộn rồi, nói Thánh thượng đi hầu hạ Thái hậu, việc không gấp gáp tạm thời không gặp đại thần, vì thế ta đến chỗ người trước”.

Diệp Chiêu chỉ hỏi: “Có thể đưa thánh chỉ ra cho cháu xem một chút không ạ?”.

Liễu tướng quân thấy hai người thần sắc lo lắng, trong lòng bỗng nhiên có chút không yên, bèn lấy thánh chỉ được bọc cẩn thận ra, đưa cho cháu gái. Những nhà có tước vị, nhà nào mà không có lấy vài cái thánh chỉ chứ?

Hạ Ngọc Cẩn lấy ra thánh chỉ mà trước đây đã từng nhận, rồi đối chiếu cẩn thận với thánh chỉ mà Liễu tướng quân nhận được.

Thánh chỉ Đại Tần chọn dùng loại cẩm lăng được làm từ lụa tự nhiên hảo hạng, dùng màu nhuộm đặc biệt và công nghệ đặc biệt, màu sắc càng phong phú, thì đẳng cấp của thánh chỉ càng cao. Ngoài tương vân thụy hạc ra, hai đầu còn có rồng bạc bay lượn, ẩn vào trong đường vân cẩm lăng, để phòng làm giả, tuyệt đối không truyền ra ngoài, chế tác vô cùng tinh xảo. Mỗi một tờ thánh chỉ chế tác xong đều cất vào kho kín, canh phòng nghiêm ngặt, vì thế từ khi dựng nước đến nay, có giả truyền thánh chỉ, làm giả thủ dụ, nhưng không có làm giả thánh chỉ.

Diệp Chiêu tay cầm hai cái thánh chỉ giống hệt nhau, nhìn đi nhìn lại, nhìn đến nổi mắt hoa lên, thực sự nhìn không ra sự khác nhau, hướng về phía Hạ Ngọc Cẩn lắc lắc đầu.

Liễu tướng quân ưỡn ngực nói: “Ta đã nói là không thể giả được mà, các người mắc bệnh nghi ngờ rồi đấy! Cẩn thận để Hoàng thượng biết, lại trách tội các người.”

Hạ Ngọc Cẩn tiện tay cầm lấy thánh chỉ trong tay vợ, dưới ánh đèn lật đi lật lại xem cẩn thận.

“Thật vớ vẩn”. Liễu tướng quân tiếp tục uống rượu sầu, nhớ tới cô cháu gái yêu quý.

Chắc phải mất nửa canh giờ.

Đến Diệp Chiêu cũng bắt đầu bỏ ý nghĩ nghi ngờ, nghĩ là tâm huyết của Hoàng thượng đến truyền chỉ, nghĩ muốn âm thầm thay đổi thế lực.

Sắc mặt Hạ Ngọc Cẩn bỗng nhiên thay đổi.

Cậu ta vội vàng để thánh chỉ của Liễu tướng quân ra trước mặt mọi người, chỉ vào đường vầy của con rồng bạc bên trái: “Nhìn chỗ này đi”.

Diệp Chiêu và Liễu tướng quân cùng túm gần vào xem.

Hạ Ngọc Cẩn hỏi: “Nhìn thấy không?”.

Diệp Chiêu lắc lắc đầu, Liễu tướng quân lắc lắc đầu.

Hạ Ngọc Cẩn vội vàng đổi đầu thánh chỉ, tiếp tục chỉ vào chỗ có vầy nhỏ nói: “Nhìn đi!”.

Cái có cái không vại đường kẻ ẩn, ngang dọc giao nhau, tạo thành một chữ “Lý” hầu như không thể nhìn ra.

Sắc mặt Diệp Chiêu bỗng thay đổi.

Liễu tướng quân tuy không hiểu gì, cũng thấy không hay lắm: “Sao thế? Xảy ra chuyện gì hả?”.

Hạ Ngọc Cẩn thu lại khuôn mặt cười cợt: “Thánh chỉ giả”.

Diệp Chiêu giải thích, dứt khoát nói: “Điệu hồ ly sơn, ả Gia Hưng lành ít dữ nhiều...”.

Liễu tướng quân sửng người: “Không thể nào, chỉ với mấy đường chỉ làm sai, chắc là người thợ sơ suất...”.

Bên ngoài có tiếng ồn ào, thái giám trong cung vội vàng tìm tới người muốn truyền lời, xông thẳng vào phòng trong, mặt xám xịt nói với Liễu tướng quân: “Thánh thượng truyền Liễu tướng quân nhanh chóng vào gặp”.

TƯỚNG QUÂN Ở TRÊN, TA Ở DƯỚI

Quất Hoa Tán Lý
www.dtv-ebook.com

Chương 92: Khói Lửa Dữ Dội

Ài Gia Hưng, tường thành, phong hỏa đài, tướng sĩ đã đi nghỉ từ lâu. Chỉ có tiếng bước chân khe khẽ, tiếng gươm va vào nhau của những binh sĩ đang đi tuần tra và tiếng đế kêu trong bụi cỏ trộn lẫn vào nhau. Từng trận bão cát thổi tới, sượt qua rát mặt người tạo ra những vết cửa nhỏ nhỏ.

Hà Hữu Lợi năm nay bốn mươi hai tuổi, làm lính mười tám năm, không có công cũng chẳng có tội. Là tiểu đội trưởng giữ thành, thượng quan nói qua nửa năm nữa để ông ta thụ điền hoàn lương. Lần trước nhận được thư nhà do vợ nhờ người gửi tới nói, trong nhà nuôi thêm hai con lợn, đứa con trai lớn chắc đã mười tám tuổi rồi? Thật tội nghiệp, từ nhỏ đến lớn gặp cha được có mấy lần. Ông ta hít một hơi lạnh đầu đông, lấy lại tinh thần, lấy tay tát mạnh người lính mới đang gật gà gật gù ở bên cạnh, mắng nói: “Lũ quý này, Liễu tướng quân đã nói Đông Hạ đang rình rập bên ngoài, thắp đèn sáng lên, quan sát kỹ vào”.

Tân binh Mã Đại Quý trẻ măng bị đánh liên lão đảo, vội vàng đứng thẳng người lên. Cậu ta vừa vào quân đội chưa đến nửa năm, huấn luyện xong, bị điều đến trấn giữ thành, không quen thức đêm, mí mắt cứ nặng trĩu, thật khó chịu. Quay đầu thấy khuôn mặt hung dữ của đội trưởng, không dám cãi lại, lẳng lặng đổ ít nước lạnh trong chiếc bình trúc đeo bên hông ra tay, xoa mạnh vào hai bên mặt để lấy lại tinh thần, nhưng miệng lại lầm bầm: “Tướng quân nói Đông Hạ rình rập bên ngoài, phải tăng cường phòng thủ đã hơn nửa năm rồi, đến một cái mông cũng không thấy. Trời lạnh đất rét, có đồ ngốc mới tới”.

Hà Hữu Lợi trợn mắt nhìn cậu ta, giáo huấn: “Tên quý chết tiệt này còn dám làu bàu à?! Hoảng hốt gì chứ?! Bảo người giữ thì người cứ giữ. Những lời hoang đường này cần thận người khác nghe được, tóm người đi đánh một trận, ta không cứu người đâu”.

Mã Đại Quý lập tức nở nụ cười nhỉnh nọt: “Đội trưởng, tôi biết lỗi rồi, tôi đang nghĩ ở trong quân ngũ hơn nửa năm rồi, mẹ của tôi lúc nào mới học người ta viết thư cho tôi, gửi một chút đồ ăn ngon tới chứ?”.

“Người thì biết cái gì?! Chỉ biết ăn thôi!”. Hà Hữu Lợi nhìn cậu ta cũng chỉ lớn bằng con trai mình, đang định mắng chửi, bỗng nhiên nghĩ ra một cách, bí hiểm nói: “Người có biết biên ải có sói dữ không?”.

Mã Đại Quý vỗ vỗ vào cây đao bên hông: “Thịt sói rất ngon, đến một con ăn một con, đến hai con ăn hai con”.

Hà Hữu Lợi cười nham hiểm nói: “Không phải là sói bình thường, mà là sói ma”.

Mã Đại Quý kinh ngạc: “Sói ma?”.

Hà Hữu Lợi nhấn mạnh giọng điệu, kéo dài giọng điệu: “Mấy trăm năm trước, trên thảo nguyên có một con sói chúa, to hơn cả báo, mạnh hơn cả hổ, bộ lông màu đen mượt như mỡ, xuất quỷ nhập thần, không thể bị đánh bại. Có một vương gia thèm muốn bộ lông của nó nên hứa trọng thưởng hậu hĩnh. Người đi săn liền thiết kế đặt bẫy, dụ nó rơi vào cái hố có ngàn kiếm sắc nhọn, rồi lột sống bộ da của nó. Con sói chúa rú lên thảm thiết, càng vùng vẫy thì máu chảy càng nhiều, cuối cùng người ta chặt đầu nó, nó không chịu chết đi. Sau đó hồn phách của nó hóa thành ma, trong đêm tối, thôn trang bị san phẳng thành bình địa, người già người trẻ, phụ nữ đàn ông, tất cả người dân đều bị lột da, đầu thì không biết đi hướng nào, thi thể chất thành núi. Chỉ có một tên điên chạy trốn được nói, nhìn thấy con sói chúa toàn thân đều toàn máu là máu đang gặm đầu của trưởng thôn, đứng

trên nóc nhà mà rú lên. Tiếp đó, vài thôn ở xung quanh đều xảy ra chuyện. Tất cả những người nhìn thấy con sói ma này đều bị chặt đầu lột da, nó còn điên cuồng tìm kiếm bộ da của mình”.

Mã Đại Quý sờ sờ những chỗ nổi da gà trên người: “Chắc lừa người nhỉ?”.

Hà Hữu Lợi chỉ vào ngọn núi nhỏ ở chỗ xa xa, nói chắc như đinh đóng cột: “Nơi xảy ra chuyện là chỗ kia, thôn trang đã phế bỏ rồi, lần sau dẫn người đi xem”. Mã Đại Quý lắc đầu: “Tôi không tin, đó rõ ràng là thôn trang bị Đông Hạ cướp mất”.

“Về bề ngoài thì nói bị Đông Hạ cướp, thực ra là sói ma, chỉ vì việc này, trong lòng mọi người đều biết nhưng không dám nói, càng đừng nói đến tân binh mới như ngươi”. Hà Hữu Lợi “nghiêm túc” bảo cậu ta: “Vài năm trước có một binh sĩ tuần thành rời bỏ nhiệm vụ, đi ra đó, sau đó lúc tìm thấy, đầu đã mất từ lâu. Việc này bị tướng quân ra lệnh trấn áp, không ai dám thảo luận. Ta thấy ngươi cũng lớn bằng con ta, mới có ý tốt nhắc nhở ngươi, khi tuần thành nhất định không được lơ là, phát hiện ra sói ma thì nhanh chóng chạy đi. Nếu có người vỗ vai ngươi, đừng nói gì, cũng đừng quay đầu lại, đó là sói ma gọi ngươi đấy”. Nói xong, anh ta “ân từ” vỗ vỗ vào vai tân binh dặn dò: “Đừng để người khác biết là ta nói cho ngươi”, sau đó bước nhanh về phía trước.

Những bóng cây đen sì đung đưa trong bóng tối, giống y như vô số con ác quỷ đang vẫy vẫy tay, văng vẳng đâu đây những tiếng gào rú khiến người ta sờn gai ốc.

Một đứa trẻ ở thôn dã, đối với những thứ cổ quái loạn thần đều thấy sợ hãi.

Cậu ta nhìn về hướng thôn trang bị phế bỏ, rùng mình một cái, da đầu giật giật từng trận, toàn thân đều bưng tỉnh. Thấy doanh trại ở nơi hoang vu

héo lánh này, đâu đâu cũng có thể có quái vật xuất hiện, không dám lơ là, vội vàng theo bước của Hà Hữu Lợi.

Cứ đi cứ đi, gió lạnh thổi qua, ngọn đèn dầu trong tay bỗng nhiên phụt tắt.

Trong bóng đêm, có người vỗ vỗ vai cậu ta.

Mã Đại Quý dốc hết sức lực toàn thân mới kiềm chế được sự gào thét, cúi đầu xuống. Dưới ánh trăng mờ ảo, sau lưng xuất hiện một bóng hình dài dài khoác áo lông, hình như cao lớn hơn con báo, còn hung mãnh hơn hổ, tay của cái bóng đang cầm một thanh đao cong.

Cầm thú cũng biết dùng đao sao?

Không kịp suy nghĩ, sợ hãi làm cho cổ họng nghẹn lại, trong hoảng loạn, cậu ta quay đầu lại.

Cậu ta nhìn thấy, con đao cong trong màn đêm vẽ lên một đường cong màu bạc.

Cậu ta nhìn thấy, dưới cái mũ da sói đó có một đôi mắt còn hung ác hơn mãnh thú.

Tàn nhẫn vô tình, lóe lên sự lạnh lùng ghê sợ, chứa đầy sát khí.

Chạy? Không chạy? Không thể chạy!

“Sói ma tới rồi...”.

Tân binh tuần thành hét lên một tiếng cảnh báo trong cuộc đời mình, cũng là tiếng kêu cảnh báo cuối cùng.

Mãi mãi không nhận được thư, không ăn được món ăn quê nhà...

Cái đầu mười tám tuổi bị chặt đem theo cả một bầu trời máu rồi lăn xuống đất.

Bóng dáng cao lớn của Hoàng tử Y Nặc đứng trên bức tường thành nguy nga. Hắn tùy tiện vẩy vẩy những vết máu trên con dao, rồi huýt sáo nhỏ nhỏ, hàng ngàn hàng vạn những con sói ma cùng tiến đến, tập trung dưới tường thành, âm thanh chém giết vang vọng bốn phía.

“Người Đông Hạ xâm lược rồi!”.

Hà Hữu Lợi không kịp nghĩ tại sao tiền tiêu không có cảnh báo, không kịp nghĩ tại sao kẻ địch lại có thể trèo lên tường thành, ông ta vừa chạy vừa bò, lao về phía phong hỏa đài, trèo lên trên, muốn đốt lửa báo hiệu.

Hoàng tử Y Nặc nhanh tay ném đi, chặt đứt đầu ông ta.

Đầu rơi xuống đất, ngọn đuốc vẫn còn nắm chặt trong tay.

Tấm thân không đầu hình như kế tiếp ý chí của chủ nhân, dùng sức lực cuối cùng lao về phía trước, lao về phía phong hỏa đài.

Một lão binh bốn mươi hai tuổi, một đời người có một nửa không công không tội.

Con trai ông ta, người vợ già của ông ta vẫn đang ở nhà mòn mỏi đợi chờ ông ấy.

Ông ấy đã lấy cái thân tàn phế cầm lấy ngọn đuốc ném vào trong phong hỏa đài, đến chết không rời.

Khói lửa bốn phương.

Đây là cửa ải hiểm hóc đầu tiên của Đại Tần.

Không có công thành, không có trèo tường,

Chỉ có tên giám quân mới đến từ từ mở cánh cổng thành kiên cố.

Ài Giai Hưng, bị phá!

Năm vạn tướng sĩ hy sinh vì nước.

Thảo nguyên, chiếc lều đình vàng, tấm cung của Đông Hạ Vương.

Cơn ác mộng Mạc Bắc lại lần nữa xảy ra trong nhà mình, cữu cữu trấn thủ biên ải, cữu mẫu lương thiện, anh họ chị họ em trai họ em gái họ, còn có những người bạn tốt trong khuê các cùng mình chơi đùa vui vẻ và lớn lên, tất cả đều trở thành tro bụi.

Thời gian quá ngắn, chuẩn bị không đủ, cô đành bất lực.

Liễu Tích Âm cắn chặt năm đấm của mình, không dám gào khóc thảm thiết, không dám để người khác nhìn thấy nước mắt trong đôi mắt bi thương đó. Nhẫn nại, nhất định phải nhẫn nại, cho dù nỗi đau của việc bẻ gãy từng ngón tay một, xé rách lồng ngực, moi trái tim ra băm thành trăm mảnh.

A Chiêu đã nói, đừng khóc.

A Chiêu đã nói, thù của em, chị sẽ thay em trả một thế.

Không khóc, một người con gái tốt phải kiên cường.

Lần này cô không ở hậu phương chờ đợi.

Cô phải vì sự xuất chinh của đại quân mà quét hết mọi trở ngại.

Liễu Tích Âm đứng dậy, lau đi sự đau xót, lau đi nước mắt, dưới sự hầu hạ của thị nữ cô mặc một bộ váy áo hoa, khoác lên bên ngoài một tấm áo khoác da sói màu trắng, chỉnh sửa lại nhan sắc, chậm rãi bước ra căn lều dùng làm tấm cung, rồi chậm rãi bước ra ngoài. Ở gần đó Đông Hạ Vương

đang muốn lấy lòng cÔ Ânên bắt thợ thủ công Đại Tần làm một cái phòng nhỏ, bên trong trồng rất nhiều hoa cỏ đẹp mắt.

Bên ngoài lều, đại Hoàng tử đã tám lần đi qua lại ghìim cương ngựa phi lại.

Liễu Tích Âm hình như không nhìn rõ người đang đến, liền mỉm cười rạng rỡ, nước hồ thu lăn tăn gợn sóng.

Dường như mùa xuân đã trở lại với mặt đất, xua đi cái giá lạnh của mùa đông. Dường như trên trời băng đất tuyết, từng bông từng bông hoa lại lần nữa nở rộ, trong lúc đau khổ còn mang theo sự bất khuất, trong sự yếu đuối còn toát lên sự kiên cường, đôi mắt của cÔ Ân như ngôi sao đẹp nhất trong đêm, rực sáng như thế, thu hút như thế, đặc biệt như thế, thu hút tất cả ánh nhìn của người khác.

Cuộc đời đại Hoàng tử lần đầu tiên cảm thấy nhịp đập gấp gáp của trái tim mình, lần đầu tiên cảm thấy sự hạnh phúc của trái tim xao động.

Anh ta nắm lấy thanh đao cong không thể đem tặng, muốn nói gì đó, nhưng lại không thể tiến lên để nói.

Anh ta chỉ có thể đứng từ xa nhìn cái sắc đẹp không thuộc về anh ta, âm thầm chờ đợi.

Phong tục thảo nguyên, sau khi lão Hoàng đế qua đời, tất cả thế thiếp đều thuộc về Hoàng đế mới.

Phụ hoàng tuổi đã cao.

Anh ta biết, ngày này sẽ đợi không lâu nữa.

Không ngờ, Liễu Tích Âm lại coi thường lướt qua ánh nhìn đầy ngưỡng mộ của anh ta, nhìn về phía ả Gia Hưng, dùng một giọng nói nhỏ nhẹ

nhưng có thể nghe rõ, e thẹn nhưng lại vui mừng nói với thị nữ: “Hoàng tử Y Nặc thật là một người anh hùng hảo hán giỏi giang nhất thiên hạ này”.

Trái tim của đại Hoàng tử bỗng rơi rụng xuống dưới.

TƯỚNG QUÂN Ở TRÊN, TA Ở DƯỚI

Quất Hoa Tán Lý
www.dtv-ebook.com

Chương 93: Xuất Chinh Tổng Hành

Một đại họa lớn toàn cục, không ai có thể trốn thoát được.

Âi Gia Hưng sau khi bị phá, phong đất của Kỳ Vương trở thành kho lương tốt nhất cho Đông Hạ.

Đã từng trải qua sự lo sợ do quân Man kim làm loạn, khi tin ai Gia Hưng bị phá, ai ai cũng hoảng sợ.

Hoàng thượng nhìn vào tờ thánh chỉ giả đến bản thân ông ta cũng không nhận ra, chiếc mặt nạ của con chồn lông vàng suýt nữa rơi xuống, tính khí tức giận đến nỗi sắp phun ra lửa. Văn võ bá quan bao gồm cả Thái tử, Tế tướng, Tướng quân, cả đêm bàn bạc xem đối phó thế nào. Hạ Ngọc Cẩn cũng không đành thành thối, cậu ta ở trong cung làm đại diện cho đứa cháu hiếu thảo, dùng đủ lời lẽ để nghe để an ủi Thái hậu vì chịu sự kinh hoàng tột độ mà ngã bệnh. Đồng thời dựa vào các mối quan hệ đa dạng ở trong kinh thành của mình và uy tín tốt bụng với người thân cận, đem theo mấy thăng ăn chơi nhà quan quý tộc đích thân đi tuần phố, ăn chơi khắp nơi, dùng mọi cách để khống chế tin đồn, tán dương khả năng chiến đấu của quân đội Đại Tần. Biến Đông Hạ trở thành bọn tiểu nhân yếu ớt không thể chống đỡ được đội quân Đại Tần, giả vờ rằng mọi chuyện đang rất tốt, để mọi người tăng thêm lòng tin.

Trăm họ muôn dân đa phần thích Nam Bình Quận Vương, người có thể mang đến rất nhiều câu chuyện cười cho họ. Thấy cậu ta thân là Đại Tần hoàng tộc, là đối tượng đầu tiên bị chu di cửu tộc sau khi nước mất, mà còn có thể ăn uống chơi bời, nói chuyện vui vẻ và hài hước, chứng tỏ gan cũng

không hề nhỏ, trong vô số những lời đồn thật thật giả giả cũng có lẫn những tin tức chân thật về tình hình chiến sự ở biên ải, liền trở nên không đáng sợ như thế nữa.

Hạ Ngọc Cẩn ngày nào cũng ở bên ngoài, hầu như không có thời gian về nhà.

Lý đại sư đã chết, nhất định phải có người chịu trách nhiệm về toàn bộ việc làm giả thánh chỉ. Liễu tướng quân tự ý về kinh dẫn đến biên ải bị thất thủ phải là người đầu tiên chịu trách nhiệm, theo luật sẽ bị tội chết, nhốt vào thiên lao, phải chịu đựng nỗi khổ sở trong mấy ngày liền. Nhưng người người đều biết ông ta bị gian thần bưng bít, có thể thông cảm được, hơn nữa ông ta trấn thủ ải Gia Hưng nhiều năm, kinh nghiệm điều binh phong phú, là tướng quân thông thuộc nhất tình hình Đông Hạ, vì thế được trăm quan liên minh bảo vệ. Hoàng thượng thuận theo thế nước lên thuyền lên, bèn phong ông ta làm Chinh bắc đại tướng quân, thống lĩnh hai mươi vạn đại quân xuất chinh, lấy công chuộc tội.

Trong đội quân xuất chinh còn có rất nhiều tướng quân, quân sư và tham tướng v.v... của quân doanh kinh thành, trong đó có Thu Lão Hồ nổi tiếng về sự dũng mãnh và Hồ Thanh hiểu rõ ngôn ngữ và phong tục Đông Hạ. Tình hình chiến tranh nguy cấp, không được chậm trễ một phút nào. Liễu tướng quân tập trung quân đội, chuẩn bị quân nhu, lập tức xuất phát. Trước khi đi, các tướng sĩ tạm biệt bạn bè, Thu Lão Hồ và Hồ Thanh là hai người độc thân chẳng có nơi nào đi, bèn tìm đến Diệp Chiêu.

Diệp Chiêu ở nhà thiết yến đãi tiệc, dặn dò bọn họ rất nhiều điều cần phải chú ý.

Thu Lão Hồ sau khi uống hai ly rượu, nắm lấy tay hai đứa con gái, không ngừng than thở.

Thu Hoa tùy tùy tiện tiện, không tỏ rõ thái độ: “Đông Hạ tuy mạnh, nhưng còn có thể mạnh hơn Man Kim năm đó không? Man Tử Kim Man cũng là những người uy dũng có tiếng, cha võ nghệ cao cường, không có trận chiến lớn nào mà không chặt mười đến hai mươi cái đầu?! Lúc đó chúng ta mới có mười vạn người ngựa, đã đánh cho năm mươi vạn đại quân bọn chúng tan tác như hoa rụng nước chảy, còn Man Tử Đông Hạ có một chút người, còn có thể một người đấu với năm người Man Kim chắc?”.

Thu Thủy mặt hơi đỏ, an ủi cha: “Liễu tướng quân thống soái cũng không sao, cha đừng uống rượu lung tung, lại làm lỡ việc quân, không có người bảo vệ cha. Con gái đã chuẩn bị cho cha một bộ áo bông, mặc trong áo giáp, đừng để lạnh. Đầu gối của cha đã từng bị thương, đừng để lạnh, khi hành quân phải chú ý đấy”.

“Con gái ngoan, hiếu thảo, biết làm đồ cho cha”. Thu Lão Hồ cảm động nhận lấy, nhìn ngắm mũi kim đường chỉ gọn gàng tỉ mỉ và hình thù biểu tượng ở bên trên, bỗng nhiên nổi giận đùng đùng: “Cái đồ nha đầu thối bất hiếu, Tướng quân nói thiếp phòng ở Quận Vương phủ ai ai cũng dụ dàng giỏi giang, nên bảo người ở trong phủ tướng quân chăm chỉ học theo thiếp phòng, cũng coi là có chút đáng vẻ con gái, biết làm quần áo! Kết quả còn dám ra ngoài mua! Ta đây trong túi đầy tiền, còn phải cần đến mấy người mua cho sao? Sống phí mười sáu năm trời, kim không biết khâu, chỉ không biết cầm, người nhà ai mà lấy phải đều gặp đen đui, chả trách bị phụ nữ ở kinh thành này lôi ra làm trò cười, người mai mối nhìn thấy là chạy mất dép, làm mất thể diện cha các người quá!”.

Thu Hoa vươn cổ lên cãi: “Ai muốn lấy chồng chứ?! Những người đàn ông coi thường nhà chúng ta thì muốn làm gì chứ? Tay còn trói gà không chặt, chỉ biết nói mồm là giỏi, tạo ra lời đồn gây chuyện. Tướng quân của chúng ta tốt như thế, chưa từng phạm lỗi gì mà bị cách chức, đều là bị cái đám hạ lưu hại nước hại dân đấy làm hại!”.

Thu Thủy cũng góp vào, vắn vẹo người rồi nói: “Mới học có vài ngày mà đòi làm quần áo? Cha tưởng chúng con là thần tiên chắc? Quần áo do cha mua là của cha, quần áo do con mua là của con, tuy không phải chính tay làm, nhưng cũng là tấm lòng hiếu thảo, cha thích mặc thì mặc không thích thì vứt đi”.

Thu Lão Hồ bị ghen lại không nói được, chỉ vào hai đứa con gái, kêu lên với Diệp Chiêu: “Tướng quân, người phải làm chủ đấy”.

Diệp Chiêu ho mạnh một tiếng, khó xử nói: “Lão Hồ, tôi bây giờ không còn là tướng quân của mấy người nữa rồi, từ tướng quân này nhất định không được gọi bừa, nếu như rơi vào tai người có mưu đồ thì không tốt đâu”.

Thu Lão Hồ nghe thấy lời này, tự nhiên mắt đỏ lên: “Cái đám chết tiệt đó thích nói gì kệ nó, lương tâm của bọn nó cho chó ăn rồi, lương tâm của ta đây vẫn còn! Theo tướng quân đánh trận bao năm như thế, người lại không lấy thân phận nữ nhi ra để cho phép mình, chúng tôi ăn thịt người ăn thịt, chúng tôi gặm vỏ cây người cũng gặm vỏ cây. Đánh trận dẫn đầu trung phong ở tiền tuyến, võ công giỏi nhất, đầu chặt được cũng nhiều nhất, công lao là lớn nhất, lại còn cứu mạng của Lão Hồ này nữa, trong lòng tôi, chỉ có người là đại tướng quân, những người khác không sánh được!”.

“Ông uống nhiều rồi.” Hồ Thanh ngăn lại lời nói của ông ta: “Đã là tôn trọng tướng quân, vậy thì đừng nên “thêm phiền hà” cho cô ấy”.

Thu Lão Hồ nhớ lại chuyện cũ, lấy tay áo chùi nước mắt: “Ta đây không phục! Chính là không phục!”.

“Tính cách của ông quá lỗ mãng rồi đấy, sau khi xuất chinh, nhất định mọi việc đều phải nghe theo tướng quân, không được kích động”. Đối với lão thuộc hạ, Diệp Chiêu tuy cảm động, nhưng vẫn đập mạnh xuống bàn, nghiêm mặt lại trách mắng, “Sống đến ba mươi bốn mươi tuổi rồi, con gái

lớn như thế, là người làm quan, hay coi mình là thổ phỉ trên núi hà? Cái lý của sự việc không phải Hồ ly đã nói hết với ông sao? Triều đình có sự suy nghĩ của triều đình, rất nhiều thứ không phải nghĩ thế nào là được thế đó”.

Thu Lão Hồ im lặng, vẫn không phục, nhưng không dám làm Diệp Chiêu tức giận.

Hồ Thanh liền trêu: “Nào, gọi một tiếng Quận Vương Phi nghe xem nào”.

Thu Lão Hồ túm lấy gáy cậu ta: “Cút! Mất mặt như thế sao mà gọi ra mồm được!”.

Quận Vương Phi mất mặt đang ngồi bên cạnh, biểu hiện điềm tĩnh, mất một lúc, cô lấy từ trong người ra một chiếc túi nhỏ tinh xảo, mở ra, lấy ra một đôi tất lụa, ném cho Thu Lão Hồ: “Làm việc đừng kích động”.

Thu Hoa Thu Thủy thấy thế, thất kinh biến sắc, lên trước muốn giành lấy.

Đáng tiếc là tốc độ của cha nhanh hơn, lực lại còn mạnh hơn, cầm lấy đôi tất rồi lăn sang bên cạnh ngắm kỹ.

Chất vải hảo hạng, độ dày giống nhau, một cái to, một cái bé. Một cái mũi kim lỏng lẻo, một cái thì mũi kim kết búi thành một đồng, một cái bị rách một lỗ, một cái lại thừa một góc, kiểu dáng thì kinh khủng, thực sự khó mà thốt thành lời.

Diệp Chiêu an ủi lão thuộc hạ: “Còn đẹp hơn cái thứ mà ta thêu trước khi xuất giá nhiều”.

Cái đồ mà có đám chỉ mỏng kết thành một búi, không bằng một thứ rác rưởi, mặc dù chị dâu đã chuẩn bị sẵn tâm lý, nhưng nhìn xong suýt nữa thì ngất. Sau này để vào trong đáy hòm hồi môn làm kỷ niệm, còn dùng dây lụa buộc chặt, hộp gỗ đóng kín, chỉ sợ bị phát hiện, chọc cười thiên hạ.

Khiến cho Hạ Ngọc Cẩn nhìn thấy cái hộp đó ở trong hòm hồi môn của cô, một mực cho rằng đó là thuốc độc ám khí lợi hại gì đó, đến giờ vẫn chưa biết rõ chân tướng...

Thu Hoa mặt đỏ lên: “Là em gái nói phải làm, con đã nói làm không được đừng miễn cưỡng mà”.

Thu Thủy khó chịu: “Ai biết được khâu vá khó thế chứ...”

Thu Hoa: “Vốn nghĩ tất đi ở trong, có thể kết hợp được”.

Thu Thủy: “Kết quả là cái chị làm quá nhỏ, đi không được”.

Thu lão Hồ cảm động đến nỗi nước mắt dọc ngang, cầm lấy đôi tất không thể đi được, lao lên trước mặt Diệp Chiêu: “ Hai đứa con gái này cuối cùng đã có dáng vẻ con gái rồi, tướng quân, đợi sau khi tôi đi, người nhất định giúp tìm chồng cho bọn nó đấy”.

Hồ Thanh kéo dài giọng: “ Quận Vương Phi...”.

Không có ai để ý đến anh ta.

Diệp Chiêu khó xử: “Ta cũng là người thô lỗ, Ngọc Cẩn tuy có danh là Quận Vương, nhưng lại là người không có tiếng nói trong triều. Những người quen biết đều là đám ăn chơi. Người học hành có nhân cách tốt thật không dễ tìm, thật sự không thể hạ thấp yêu cầu để chọn trong quân doanh sao?”.

Thu Lão Hồ nhìn hai đứa con gái khốn kiếp không lấy được chồng, vượt vượt đôi tất ấm áp trong tay, trên mặt hiện lên sự buồn bã, chẳng muốn nhắc đến.

Diệp Chiêu an ủi: “Khi về ta sẽ bảo Huyền Nhi chăm chỉ dạy bọn họ nữ công khâu vá, tốt xấu gì cũng sẽ ra dáng”.

Hồ Thanh cười đều hỏi: “Có phải hiền kế không?”.

Thu Lão Hồ lập tức lao đến.

Hồ Thanh nói: “Quận Vương tuy trước mặt Hoàng thượng lời nói không có trọng lượng, nhưng trước mặt Thái hậu thì lại có trọng lượng mà. Chỉ cần chọn đúng một nhà môn đảng hộ đối không cao lắm, để Quận Vương Phi cầu xin Quận Vương, rồi Quận Vương đi cầu xin Thái hậu, hạ ý chỉ chỉ hôn, chọn hai người con rể có gì mà khó chứ? Quận Vương Phi không phải cũng lấy chồng như thế sao? Sau khi kết hôn nếu tướng công không phục, từ từ thu phục là được rồi”.

Diệp Chiêu đang bưng ly rượu, tí nữa thì phì ra.

“Giỏi! Quân sư quả nhiên cao minh!”. Thu Lão Hồ vui mừng khôn xiết, khen ngợi hết lời.

Khuôn mặt Thu Hoa và Thu Thủy đều xám lại.

Quân đội ở ải Gia Hưng bị tổn thất quá nửa, hai mươi vạn đại quân phần lớn là điều động từ quân trấn thủ biên giới, quân doanh Thượng Kinh cũng điều đến một vạn quân để nắm giữ lương thảo. Trong tiếng khóc, tiếng gọi cha lẫn tiếng hò hét tiễn đưa, khí thế hùng tráng tiến thẳng về phương Bắc, hòa vào đại quân. Diệp Chiêu cùng với Hạ Ngọc Cẩn đứng trên sườn núi nhìn về đội quân ra trận, trong lòng lo lắng không yên.

Hạ Ngọc Cẩn vỗ vai cô: “Đông Hạ nhỏ bé, không đáng bận tâm”.

Diệp Chiêu lo lắng không yên: “Tướng quân là Y Nặc”.

Hạ Ngọc Cẩn nhớ lại con gấu đen to lớn đó, khinh thường nói: “Tên tướng bại dưới tay vợ ta, không đáng bận tâm”.

Diệp Chiêu cười gượng: “Thống lĩnh quân đánh trận, không phải dựa vào tướng lĩnh võ nghệ cao cường mà quyết định thắng thua. Trước đây người Đông Hạ đánh trận chỉ dựa vào chữ dũng làm đầu, ít khi lập mưu gài bẫy. Nhưng Hoàng tử Y Nặc lại rất giỏi bày binh bố trận, chỉ huy trung phong, là một tướng lĩnh hiếm có, hơn nữa hắn ta lại liêu lĩnh hơn người, ẩn nhẫn thiện mưu, tuyệt đối không được coi thường. Năm đó Man Kim và Đông Hạ liên kết, Đông Hạ lại không muốn Man Kim chiếm hạ Đại Tần, xuất binh nhưng không xuất lực, thờ ơ đứng nhìn, chỉ hy vọng hai bên hao tổn sức lực, muốn làm ngư ông đắc lợi. Bây giờ Man Kim bị phá, nguyên khí Đại Tần bị tổn thương nghiêm trọng, thế cục mà Đông Hạ chờ đợi rất lâu đã đến rồi...”.

Hạ Ngọc Cẩn lo lắng không yên: “Liễu tướng quân lần này đi có thể thắng không?”.

Diệp Chiêu mím môi, lặng im không nói.

Lều quân của Đông Hạ, quân kỷ nghiêm ngặt. Trên chiếc chăn da hổ ở chính giữa lều, Hoàng tử Y Nặc đang mặc một bộ áo giáp vàng vân sói mặt thú, khoác một tấm áo choàng da báo đen, đang chăm chú đọc mật thư mà thám tử tiền phương đưa tới. Trước mặt anh ta, có bảy tám tướng lĩnh và tham tướng đang ngồi. Mọi người đều im lặng không nói, im lặng chờ đợi, trong bầu không khí lạnh lẽo chỉ có tiếng thở nặng nề.

“Ha ha ha...”. Hoàng tử Y Nặc bỗng nhiên phát ra tiếng cười vang như sấm.

Thúc thúc của anh ra, tướng quân Sát Nhĩ Thác Thứ vội vàng lên trước, lo lắng hỏi: “Đại Tần phái đi là đứa con gái nhà Diệp gia hay cái tên già không chết của Liễu gia?”.

Hoàng tử Y Nặc gầy gầy mật thư trong tay, khinh thường nói: “Hoàng đế Đại Tần vừa bãi miễn Diệp Chiêu, làm gì có mặt mũi nào sử dụng cô ta?”

Bây giờ đại bộ phận tướng lĩnh ở ải Gia Hưng đều chết trận rồi, thông thuộc chiến sự biên ải chỉ còn lại một mình Liễu Thiên Thác, không phải hãn thì còn phải ai?”.

Sát Nhĩ Thác Thứ lắc đầu: “Liễu Thiên Thác tuy già nhưng chí khí vẫn còn tráng kiện, cũng rất thông minh”.

Tên tiểu tướng trẻ tuổi Đồ Ba người bộ tộc Đứk Mộc bên cạnh ông ta, lúc tranh đồng cỏ với bộ tộc ông ta cũng có chút thù cũ, nheo nheo mắt, cười đều nói: “Nghe nói tướng quân Sát Nhĩ Thác Thứ vài năm trước giao đấu với Liễu Thiên Thác, trên vai còn bị bắn một mũi tên, bây giờ chắc nhìn thấy ông ta là chạy biến mất”.

“Khốn kiếp!”. Sát Nhĩ Thác Thứ tức giận, rút đao vung lên: “Ông đây lúc dẫn quân đi đánh trận thì con cừu nhỏ nhà người còn đang bú sữa mẹ đấy!”.

“Sói dù nhỏ thế nào đi nữa cũng là sói, mà cừu dù già thế nào vẫn là cừu, có lúc nào mà cừu già dám hò hét với sói con không?”. Đồ Ba không thèm để ý, tay để vào đao bên hông, cười hi hi nhìn ông ta.

“Câm ngay! Đừng vì cái chuyện nhỏ nhoi xưa kia mà lại làm ầm lên, đợi đánh xong Đại Tần, muốn có bao nhiêu đất nuôi cừu đều có, sao mà phải tính tính toán toán, muốn so cao thấp thì hãy so khả năng giết địch kìa!”. Hoàng tử Y Nặc ngăn cả hai thuộc hạ ganh ghét nhau lại: “Triều đình phái Liễu Thiên Thác dẫn binh, đối với chúng ta là một việc tốt lớn lao vô cùng”.

Sát Nhĩ Thác Thứ lườm Đồ Ba một cái, thu đao lại, hướng về phía Y Nặc nói: “Liễu Thiên Thác không phải mụn mủ, việc tốt ở đâu?”.

Hoàng tử Y Nặc nói: “Liễu Thiên Thác mạnh ở phòng ngự. Trước đây trấn giữ biên ải, không cầu có công chỉ cầu không có tội, hành sự bình tĩnh, phân tích đầy đủ. Bây giờ chúng ta dùng thánh chỉ giả cho ông ta một võ, ải Gia Hưng bị phá, ông ta là người có tội đầu tiên. Vì trách nhiệm với Hoàng

thượng, trách nhiệm với người dân, trận chiến này, ông ta không những phải thắng, mà còn phải thắng oanh liệt, phải lập công lao cực kì lớn. Người không được thua, tâm chắc chắn sẽ loạn. Theo ông ta là Mã tướng quân và Hồ tướng quân tư chất bình thường, tuyệt đối phục tùng, không đáng sợ. Nhưng tên phó tướng Thu Lão Hồ lại khá lo ngại, ông ta võ nghệ cao cường, dũng mãnh hơn người, lại xuất thân từ thổ phỉ, tính tình lại nôn nóng....”.

Khi đi sứ giả Đại Tần, ngồi trên bàn tiệc lôi kéo quan viên tướng sĩ Đại Tần uống rượu trò chuyện, thỉnh thoảng lại nhắc đến chuyện năm xưa, hẳn hẳn nhin chịu đựng sự chế giễu của bọn họ, cũng không phải là tổn công vô ích. Ít nhất tính cách của những tướng sĩ chủ yếu trấn thủ ở Thượng Kinh đều bị hấn năm được. Không có ai là không có nhược điểm, chỉ cần bắt thuốc đúng bệnh là được.

Hắn giống như người thợ săn cáo, tiêu tốn bao nhiêu sức lực, thiết kế bao nhiêu cạm bẫy.

Im lặng chờ đợi, không được vội vàng, kẻ địch chắc chắn sẽ rơi vào bẫy như kế hoạch.

Ông trời phù hộ cho Đông Hạ.

Liễu tướng quân và Đông Hạ giao chiến ở Bắc Xuyên, bảy ngày bảy trận thắng cả bảy, địch lùi ba trăm mét, thu được vô số chiến lợi phẩm.

Tin vui truyền về, trên dưới Thượng Kinh đều vui mừng khôn xiết.

Hoàng thượng tế trời càng chăm chỉ hơn, Thái hậu gõ mõ cũng nhiều thêm vài trăm cái.

Ở tửu lâu trà quán, thư thuyết tiên sinh biên tập chuyện của Liễu tướng quân thành văn thành kịch, nói đến nước bọt phun phì phì. Xem chừng nói thêm nửa tháng nữa là có thể đưa cái bọn sâu mọt Đông Hạ ấy về nước

luôn. Những người học vấn túm năm tụm ba, ai ai cũng mặt mày hớn hờ, uống trà, nghe kể chuyện, bàn tán sôi nổi.

“Bọn sâu mọt Đông Hạ nghiệp chướng, đến một cái đầu ngón tay của Liễu tướng quân cũng không bằng”.

“Còn phải nói?! Liễu tướng quân tuổi già ý chí cao, lão tướng quân xuất mã, một người địch ba!”.

“Nghe nói ông ta có thể bắn tên mạnh, một nhát xuyên qua hai người”.

“Thu tướng quân cũng không tồi, lần trước nửa đêm trên phố tôi gặp ông ta, khuôn mặt hung tướng, không khác Chung Quỳ là mấy, suýt nữa làm cho hồn phách của tôi sợ khiếp vía”.

“Tướng mạo giống Chung Quỳ còn tốt chán. Lần trước thu phục bọn ác quỷ Đông Hạ, nghe nói ông ta trước đây là đứng đầu thổ phi, ngày nào không giết người là ngày đó không nuốt nổi cơm, đánh trận một mình chọi ba, thật là một đại anh hùng lợi hại”.

“Nghe nói Quận Vương gia vào cung xin ý chỉ Thái hậu, năm sau khi xuân vi kết thúc, sẽ chỉ hôn cho hai đứa con gái của Thu tướng quân? Khuê nữ của Thu tướng quân trông thế nào?”

“Khuê nữ của Thu tướng quân à, nghe nói giống bố”.

“Con gái Chung Quỳ sống sờ sờ? Không biết tên nào đen đui bị nhắm đến nữa”.

“Người anh em, anh phong độ đẹp trai, tuấn tú, nên học theo Quận Vương gia”.

“Hiền đệ, cậu là Phan An tái thế, Tống Ngọc chuyên sinh, càng phải nên học theo Quận Vương gia”.

“Huynh đài, mời anh trước”.

“Hiền đệ, nhất định đừng nhượng bộ, cậu vẫn đi trước thì hơn...”.

Trên mái nhà, hai người thiếu nữ song sinh giống hệt nhau nhảy xuống. Một người mặc màu xanh da trời một người mặc màu xanh lá cây, một người đeo vàng, một người đeo ngọc, búi tóc gọn gàng, mặc váy nhiều nếp đang được rất nhiều người con gái ưa chuộng, tay trái cầm kim khâu hoa, tay phải cầm chỉ ngũ sắc, mắt đỏ gay, cố gắng ra tay cùng lúc, bảy tám sợi chỉ bay nhanh trong không trung, quấn vào cổ hai tên tú tài ăn nói lung tung, kéo mạnh một cái. Đau đến nổi bọn họ thi nhau gọi mẹ. Mỗi người một chân đá vào hông hấn, rồi nhảy ra khỏi tửu lầu, còn giơ giơ chiếc kim khâu hoa, lớn tiếng uy hiếp: “Còn nói lung tung nữa sẽ khâu mồm các người lại”.

Trong nhà, từng trận vỗ tay rào rào và một tiếng hét uy nghiêm: “Quay lại!”.

Hai chị em tâm không cam tình không nguyện quay lại, tiếp tục ngồi ngay ngắn, cầm lấy khung khâu, ra dáng hiền lương thực đức.

“Thái hậu nói thế nào? Cha các người trước khi đi nói thế nào? Chị Huyền Nhi dạy thế nào?”. Diệp Chiêu tức giận trợn mắt nhìn Hạ Ngọc Cẩn, đập tay xuống bàn nói: “Chàng cũng thế! Đừng quên là lời cảnh báo mấy hôm trước, nếu tiếp tục làm loạn cần thận bị Hoàng thượng cấm túc đấy!”.

Hạ Ngọc Cẩn vội vàng thu hai tay vừa vỗ tán dương lại, giả vờ uống trà nghe kịch, mồm lẩm bẩm nói: “Tại sao năm đó Hoàng tổ mẫu không bắt nàng học lễ nghĩa, khâu ra một sản phẩm đạt mới ban hôn nhi, làm khổ cháu mình...”.

Thu Hoa lẩm bẩm: “Hồng vàng cũng phải chọn quả mềm mà hái”.

Thu Thủy cũng oán trách: “Thôi chấp nhận đi, ai bảo chúng tôi không có công lao bằng tướng quân chứ”.

“Sai”. Hạ Ngọc Cẩn phủ nhận lời nói của bọn họ, khổ sở trách mắng: “Là da mặt của mấy tiểu cô nương nhà người mỏng, làm việc không thủ đoạn ác độc như cô ta, các loại lưu manh vô sỉ, không từ thủ đoạn, không cần thể diện!”.

Diệp Chiêu nghĩ nghĩ: “Ờ”.

Thu Hoa Thu Thủy chờ dẫn nhìn cô.

Diệp Chiêu tiếp tục gõ bàn, cảnh cáo: “Các người học không nổi đâu, thôi ngồi nghiêm chỉnh chút đi, không được dừng tay lại, tiếp tục thôi!”.

TƯỚNG QUÂN Ở TRÊN, TA Ở DƯỚI

Quất Hoa Tán Lý
www.dtv-ebook.com

Chương 94: Than Văn Khấp Nơi

Tiếp báo Thanh Hạ.

Chiến trường Bắc Xuyên, lều lớn trung quân.

Hồ Thanh sau khi nghe xong kế hoạch truy kích, bèn khuyên: “Bọn sâu một Đông Hạ hiếu chiến, sao mà dễ dàng chịu thua được? Bây giờ bảy trận thắng bảy, quân Đông Hạ vừa chạm tới là chạy, xuất quân không xuất lực, số quân địch bị giết lại không nhiều, phải đề phòng có âm mưu”.

Thu Lão Hồ còn nhớ lời dặn dò của Diệp Chiêu trước khi xuất phát, ở bên cạnh gật đầu: “Có lý, có lý”.

Địch phó tướng lại không phục: “Quân đội Đông Hạ do các bộ tộc liên kết lại mà thành, trong đó tướng quân Sát Nhĩ Thác Thứ và tướng quân Đồ Ba luôn có thù cũ. Tướng lĩnh của hai bộ tộc năm lần bảy lượt cãi nhau làm loạn, gần như quân lính hai bên động tay động chân rồi. Bây giờ quân địch trước mặt của chúng ta là bộ tộc của Sát Nhĩ Thác Thứ, còn bộ tộc của Đồ Ba ôm tâm chí xem trò cười, không muốn cứu giúp, thật là một cơ hội tốt thừa thắng xông lên, sao có thể bỏ qua lãng phí thế được?”.

Thu Lão Hồ mắt tròn tròn nhìn Hồ Thanh đang nghiêm mặt lại ở bên cạnh, gật đầu càng mạnh mẽ hơn: “Có lý, có lý”.

Hồ Thanh kiên trì: “Hoàng tử Y Nặc luôn có âm mưu, e là có bấy đang đợi”.

Địch phó tướng cũng kiên trì: “Thời cơ không thể bỏ lỡ, bỏ lỡ rồi thì không thể lấy lại được”.

Cuối cùng, Liễu tướng quân quyết định chia binh một phần, do Thu tướng quân và Địch phó tướng thống lĩnh, thăm dò truy kích.

Mâu thuẫn bên trong của quân Đông Hạ dường như rất gay gắt, quân đội vẫn chưa tiến vào, tự bên trong đã gây rối đánh nhau, rõ ràng là bị đánh mà tan nát, không những thực mạng chạy trốn, đến cả lương thực cũng không cần, quân Đại Tần lại đại thắng. Thu tướng quân thừa thắng xông lên, thống lĩnh quân đội đuổi tiếp, đuổi đến chân núi Lạc Phượng, phát hiện ra quân Đông Hạ đang chuẩn bị bẫy, thấy đại quân bất ngờ xông tới, vội vàng chạy trốn.

Thu Lão Hồ cầm cái roi ngựa lên, hào hứng bầm báo chủ soái: “Bẫy bị phá rồi! Đờ Đông Hạ mán tử đáng chết, chỉ dựa vào cái trò vật này, mà cũng dám lòi ra thật là ngu ngốc!”.

Hồ Thanh khuyên nhủ: “Nói không chừng chỉ là sự nguy trang thôi”.

“Phì! Văn nhân chính là sợ chết! Lần trước người nói như thế, chúng ta đã trúng mai phục rồi chứ?! Cái đồ vô dụng! Gan bé sợ chết, chả làm được gì!”. Địch phó tướng hùng hực khí thế, khinh thường lườm Hồ Thanh yếu ớt nho nhã một cái, hướng về chủ soái thỉnh chiến: “Núi Lạc Phượng là rừng cây, chỉ có một đường tiến thẳng vào, có nhiều đường nhỏ ra, chúng ta chỉ cần tập trung quân ở một đường. Quân địch không thể chia quân ở mỗi con đường nhỏ để ngăn cản chúng ta được. Chỉ cần đánh qua núi Lạc Phượng, coi là thu được Bắc Xuyên. Trở về Giang Bắc, chúng ta sẽ bắt tên Kỳ Vương phiến loạn làm phản, giải về kinh, thật là một đại chiến công!”.

Liễu tướng quân bao năm anh minh, bị thánh chỉ giả làm cho tiêu tan hết. Nghe thấy công lao bắt được tên Kỳ Vương, trong lòng cũng có phần dao động. Ông ta đứng dậy, trái phải bước hai bước, tâm lý mạo hiểm đã chiến

thắng lý trí, ông ta không để ý đến sự phản đối của Hồ Thanh, truyền lệnh: “Toàn quân truy kích!”.

Hồ Thanh bất lực nhận lệnh.

Đến cả Thu Lão Hồ cũng vỗ vai anh ta, cười đều nói: “Huynh đệ, chúng ta biết người đa nghi, nhưng lần này đa nghi quá mức thì phải? Cái tên tướng quân ngốc nghếch trên văn kịch bị cái thành trống lừa chính là người như người”.

Hồ Thanh lắc đầu: “Thắng quá dễ dàng, tôi luôn thấy bọn họ đang dụ chúng ta theo hướng này”.

Thu Lão Hồ chẳng thềm để ý: “Nghĩ thoáng một chút, đợi đánh lùi bọn Đông Hạ, chúng ta trở về thắng quan phát tài, nói không chừng Hoàng thượng thấy người tuấn tú, còn gả công chúa cho người đấy”.

Công chúa Đại Tần chưa lấy chồng có tất cả ba người, một người ba tuổi, một người bảy tuổi, còn có một quả phụ ba mươi tám tuổi làm phò mã đang sống sờ sờ tức chết, không những người xấu hung hãn, còn nổi tiếng về lăng lợ.

“Nói vớ vẩn!”. Hồ Thanh tức đến nổi đấm cho ông ta một cú vào vai.

Thu Lão Hồ toàn thân đã luyện công phu, không ngứa không đau.

Hồ Thanh giống như đang đánh vào hòn đá vậy, đau đến nổi kêu la oai oái, anh ta nghĩ nghĩ, nhìn ông ta đầy ẩn ý, rồi đi mất.

Thu Lão Hồ hơi rùng mình.

Mệnh lệnh của chủ soái không thể chống lại.

Đại quân tiến vào núi Lạc Phượng. Con đường trong rừng chỉ cần một ngọn đuốc, đốt lên những cây khô đã dùng dầu tươi qua được ẩn giấu trong

rừng, dựa vào thế gió, châm một cái, lửa liền cuốn hết sườn núi. Sát Nhĩ Thác Thứ tướng quân thống lĩnh đại quân Đông Hạ đứng trên đỉnh Lạc Phượng, tên đã lên cung sẵn, dùng hàng nghìn hàng vạn mũi tên lửa, điên cuồng phóng xuống, rơi xuống đất lại bùng lên mỗi lửa.

“Rút! Mau chóng rút lui!”. Ngọn lửa dữ dội lao tới, Liễu tướng quân kinh ngạc thấy không ổn, bèn hét to ra lệnh rút.

Phía sau, lửa lớn liếm tới, chỉ có một con đường duy nhất không bị lửa bao vây, thì tiểu tướng Đông Hạ Đồ Ba đã dẫn đội quân tinh nhuệ của Đông Hạ, một ngựa đứng trước, từ chỗ nấp hung dữ lao ra, chia tách đội ngũ đại quân thành hai ngả, chặn đứt lệnh truyền. Nghe thấy tiếng kêu gào của binh sĩ Đại Tần phía trước, nhìn thấy tướng sĩ Đại Tần rất nhiều người không nghe được mệnh lệnh của chủ tướng. Quân Đại Tần trở nên hỗn loạn.

Trong núi Lạc Phượng, ánh lửa ngút trời, ngoài núi Lạc Phượng, tiếng giết động trời, hầu như hai phần ba đội quân bị trúng bẫy.

Hoàng tử Y Nặc mặc áo giáp vàng, cưỡi tuấn mã màu đen, thống soái phần lớn đội ngũ, trên vách núi xa xa, bắn ra càng nhiều mũi tên lửa.

Thập diện sở ca.

Hối hận không kịp nữa.

Quân Đại Tần thiên về bày binh bố trận, người Đông Hạ tinh nhuệ về cung tên, hai quân không giao đấu, chỉ có những mũi tên không ngừng trong không trung, khả năng sát thương rất cao. Từng cái xác đổ xuống, lại thêm một tầng xác khác, sau khi bị lửa thiêu bốc lên những mùi hôi khủng khiếp. Những cái cây bị phá hủy không chịu được lửa, dần dần đổ xuống, đè lên những cơ thể người đang vùng vẫy, đội quân tiên phong dần dần chết hết.

Muốn lùi nhưng lại bắt phải tiến.

Hai con mắt như sói ma của Hoàng tử Y Nặc cứ nhìn chăm chăm vào doanh trận đội quân, là cờ chủ soái, sau đó đưa tay chỉ chỉ.

Một loạt tên lại bắn xuống.

“Hối hận đã quá muộn!”. Liễu tướng quân cầm kiếm dài, nước mắt ngang dọc.

Thu Lão Hồ thủ bên cạnh ông ta, rút ra cây rìu, đôi mắt trợn lên đỏ ngầu: “Tướng quân! Mau rút! Tôi ngăn bọn chúng!”.

Ba lần bốn lượt phạm sai lầm, tội chết khó thoát, Liễu tướng quân rút ra cây đao dài, dặn dò Thu Lão Hồ bên cạnh: “Bọn man di Đông Hạ chủ yếu nhằm vào ta, người dẫn quân lui đi, cố gắng bảo toàn thực lực đại quân, chạy được người nào hay người đấy”. Sau đó ông ta nhìn biển lửa dữ dội và những mũi tên rơi như mưa, nghiến răng nói: “Ta có lỗi với Hồ quân sư. Nếu người thoát được, hãy nói với Diệp Chiêu, bảo nó giúp ta chăm sóc người nhà”.

Thu Lão Hồ ngậm nước mắt nhận lệnh, dẫn đội quân tinh vệ phá vòng vây, chạy được hai bước, lại quay đầu lại, sửng sờ hỏi: “Chạy...chạy theo hướng nào?”.

Hồ Thanh ngẩng đầu, nhìn nhìn trời, lắc lắc đầu.

Bốn phương tám hướng đều là biển lửa mưa tên, con đường thoát duy nhất lại bị chặn đứt.

Mười vạn đại quân bị bao vây chết trận, phần lớn chết trong biển lửa, thi thể khó phân biệt.

Hoàng tướng quân chết trận, Thu tướng quân chết trận, Địch phó tướng chết trận, Tào tham tướng chết trận, Hồ tham tướng chết trận...

Liễu tướng quân chiến đấu đến phút cuối, bị trúng tám mũi tên, đứng yên không ngã.

Ông ta cứ đứng thế mà đi.

Võ tướng chết trận.

Dùng máu tươi để bảo vệ danh tiếng cuối cùng.

Mạch phó tướng vận chuyển lương thảo khi lâm nguy tổ chức xuất sắc, dẫn quân Đại Tần còn lại lùi về năm trăm mét, chịu khổ ở ải Cư Bình.

Tướng sĩ đầu óc bị cái thắng lợi làm cho ngây ngất bỗng nhiên bình tĩnh lại, sau khi chính thức thấy được sự giao hoạt và tàn nhẫn của bọn man di Đông Hạ, sự đau xót vô bờ bến thay cho ý chí chiến thắng, kỷ luật quân đội tuy vẫn còn, nhưng cũng không ngăn cản nỗi sự bi quan của mọi người. Nhớ nhà, nhớ bố mẹ, nhớ con, nhớ...

“Khi Diệp tướng quân còn ở trong quân, chúng ta chưa từng thua”.

“Khi Diệp tướng quân còn ở trong quân, cô ấy nhất định sẽ phát hiện ra bẫy”.

“Khi Diệp tướng quân còn ở trong quân, bọn man di Đông Hạ không phải đối thủ!”.

“Khi Diệp tướng quân còn ở trong quân...”.

Không biết ai phát ra tiếng than thở đầu tiên, dần dần lan ra toàn quân.

TƯỚNG QUÂN Ở TRÊN, TA Ở DƯỚI

Quất Hoa Tán Lý
www.dtv-ebook.com

Chương 95: Khoác Lại Chiến Bào

Hoàng đế Đại Tần ngồi trên triều đường, tóc mai hai bên hoa râm, quốc sự lao tâm, khiến một người ngoài bốn mươi như ông ta mà nhìn ra như đến năm mươi tuổi. Từ khi trị quốc đến nay, tất cả những việc to nhỏ để làm tổn hao tất cả thể lực của ông ta, gây yếu bất lực, nhưng không thể bỏ cái gánh trên vai xuống được. Hai ngày một đêm không ngủ, ông ta vừa nhắm mắt dưỡng thần, nghe thấy trăm quan bên dưới đang tranh cãi đến mặt đỏ cổ gân lên.

“Liễu Thiên Thác ngu ngốc hồ đồ, về lý là thêm tội”.

“Địch mạnh ta yếu, về lý nên đàm phán hòa bình”.

“Thu gọn Giang Bắc, không nên chậm trễ”.

“Do ai xuất trận đây?”.

“Có thể mời Hoàng Vĩ Kiệt lão tướng quân xuất núi! Năm đó ông ta uy chấn Giang Bắc, võ công cái thế, bây giờ tuổi già, nhưng võ nghệ vẫn không hề kém đi, năm dăm vẫn còn rắn chắc, đại đao vẫn còn múa được”.

“Hoàng lão tướng năm nay đã bảy mươi hai tuổi, mắt mũi già kém, mỗi khi đến mùa đông hai chân lại bị phong tà, bây giờ Giang Bắc đang là mùa gì chứ? Một tướng quân đến đứng còn đứng không vững thì dẫn binh thế nào chứ? Theo thần thấy, nên cho tướng quân Trịnh Tử Long thống lĩnh quân xuất chinh, anh ta tuy là một tiểu tướng, nhưng vài năm trước đã giao chiến với Nam Man Kim và hải khấu, đều chiến công lẫy lừng, uy danh khắp nơi”.

“Trịnh tướng quân sở trường là thủy chiến, con người và khí hậu phương nam khác xa với phương Bắc. Nếu do anh ta thống lĩnh quân đội, chẳng phải là để con vịt ở dưới nước lên bờ đánh trận sao? Hơn nữa anh ta thực sự quá trẻ, không đáng, không đáng, vẫn nên là Hoàng lão tướng quân thì hơn, tuy già nhưng kiên cường, kinh nghiệm phong phú, lại thông thuộc với chiến trường phương Bắc, chủ tướng lại không nhất định phải dẫn đầu, ở trung quân chỉ huy cũng thế”.

“Hoang đường, làm gì có chuyện chủ tướng không đứng đầu chứ?! Trịnh tướng quân tùy cơ ứng biến, dũng cảm hơn người! Bắc hay Nam chẳng qua cũng chỉ là một nơi khô ráo, một nơi ẩm ướt, có khác biệt gì lớn chứ? Sao người biết tướng quân thiện thủy chiến không thể đánh lục chiến chứ? Nói chung cũng phải cho người trẻ tuổi có cơ hội chứng tỏ mình chứ”.

“Nếu là chiến sự nhỏ, có chủ tướng dẫn dắt, để tiểu tướng đi rèn luyện một chút cũng tốt. Bây giờ Đông Hạ xâm lược tràn lan, việc liên quan đến vận mệnh đất nước, nhờ xảy ra bất trắc gì, ai có thể gánh vác được đây?”.

“Hồ tướng gia, ông có thể lấy đầu mình ra bảo đảm Hoàng lão tướng quân nhất định thắng không? Ông ta ở Giang Bắc đánh trận đã là việc của hơn ba mươi năm trước rồi, bây giờ Đông Hạ không còn thơ dại nữa đâu”.

“Lưu thái phó! Đừng có ức hiếp người quá đáng!”.

“Mong Hoàng thượng định đoạt ạ”.

Hoàng thượng mở hé mắt ra, thất vọng nhìn mọi người, lắc đầu nhẹ nhẹ như có như không: “Không được, tiếp tục tiến cử”.

“Xuyên tây quân Mạnh Hoạch Đạt tướng quân! Dũng mãnh thiện chiến!”.

“Kinh thành quân Điền Phương tướng quân, chắc chắn cẩn thận”.

“Nam uy quân Mạnh Long tướng quân, kinh nghiệm phong phú!”.

“ ... ”

Tiến cử đi tiến cử lại, ai cũng có ưu nhược điểm, đều không được.

Tất cả mọi người đều biết còn có một tiền tướng quân thích hợp nhất cho chiến trường phương Bắc.

Nhưng tất cả mọi người đều âm thầm đồng ý không đề cập đến tên cô ấy.

Hàng trăm hàng nghìn năm nay, trên mảnh đất già cỗi này đã sản sinh ra rất nhiều truyền thống, cho dù mưa sa bão táp, vào ra chiến trường, biết bao triều đại thay đổi, thì những truyền thống này vẫn vững chãi truyền từ đời này sang đời khác, khắc sâu vào xương vào tủy mỗi người, tạo thành một cái lồng sắt kiên cố không thể phá vỡ. Ví dụ đàn ông là cương, phụ nữ là thủý, đàn ông chăm lo bên ngoài, đàn bà chăm lo bên trong, đàn ông xây nhà, đàn bà giữ nhà, đàn ông nên bảo vệ phụ nữ, đàn ông nhất quyết phải mạnh hơn phụ nữ, đàn ông mới là người làm đại sự...

Nếu làm ngược lại những quy tắc này, không chỉ là đâm vào trái tim của mỗi người đàn ông, mà ngay đến cả rất nhiều người phụ nữ cũng không thể chấp nhận được.

Người phá vỡ lồng sắt đã trở thành tên hề làm trò, chịu sự cười nhạo của thiên hạ.

Những người còn lại, vì thể diện, vì tính cách bản thân, cho dù có phải lấy máu ra để liều, có dùng đầu để đổi, bọn họ vẫn duy trì cái quy tắc cổ lỗ đó, kiên trì giữ lấy cái ranh giới tôn nghiêm.

“Nam Bình Quận Vương cầu kiến”.

Một tiếng thông báo, tên hề lên chính trường.

Hạ Ngọc Cẩn, người vốn chưa bao giờ lên triều, mặc bộ Quận Vương màu đỏ tím. Trước ánh mắt khinh thường, chế giễu, coi nhẹ, xem thường hoặc là ôm bàn tay than thở, cậu ta vẫn cứ điềm nhiên bước vào. Cái thân hình bị gió thổi là ngã, khuôn mặt xinh đẹp đến có chút không đáng tin, trong đôi mắt sáng đầy tia máu, biểu hiện nghiêm trang, trân trọng, chân thành hiếm có, khiến người khác mơ hồ như gặp lại hình bóng của An Vương trước đây đã dốc hết sức lực, vì nước mà lao tâm khổ tứ.

Cậu ta không nhìn mọi người, đi thẳng lên trước, cung kính hành lễ, quỳ trước ngai vàng, nói: “Thần Hạ Ngọc Cẩn, mời tiền tướng quân Diệp Chiêu khoác lại chiến bào, thống lĩnh đại quân hổ lang, thu phục Giang Đông, đòi lại non sông Đại Tần”.

Hoàng thượng liền mở trừng mắt, sáng quắc lên, nhìn về phía quân thần.

Cái tên khó nói ra nhất cuối cùng cũng được thốt ra.

Hồ tướng gia ấp úng nói: “Thường xuyên thay đổi chủ tướng và cách thức, tự đề cử người nhà mình, không được không được...”.

Lưu thái phó lấp ba lấp bắp nói: “Việc này, phụ nữ nắm quyền lên triều, thiên hạ đại loạn, không được không được...”

“Quận Vương gia, người đường đường là một người đàn ông, không bảo vệ tổ quốc thì thôi, làm gì có chuyện đẩy vợ mình ra chiến trường chứ?”.

“Phụ nữ không tham dự triều chính, quy củ tổ tông không thể thay đổi”.

“Thánh chỉ có thể làm giả, cái bia đá vỡ được phát hiện ở Giang Đông làm thế nào để phán đoán thật giả? Nhưng biết phụ nữ Đông Hạ cười tuấn mã, cầm cung tên, mặc áo giáp ra trận, tại sao không thấy ông trời giáng tội? Triều Tần trước Ngọc Nữ tướng quân, thay chồng trấn thủ Xuyên Tây, danh tiếng lẫm liệt, có gì không được chứ? Diệp tướng quân sinh ra ở phương Bắc, lớn lên ở phương Bắc, nắm rõ chiến cục phương Bắc, được

lòng của tướng sĩ phương Bắc, dũng mãnh vô song, thiện dùng kỵ binh, tinh thông bố trận, đã từng giao đấu với Y Nặc, liệu còn có người phù hợp đi chinh phạt Đông Hạ hơn cô ấy sao?”. Hạ Ngọc Cẩn hít sâu vào một hơi: “Không sai, ta là nô tài của vợ, là người hèn nhát, là đồ nghiệp chướng, là đồ bùn đất không đáng dính lên tường. Nhưng không sao cả! Người trong thiên hạ thích cười thì cứ để cười cho sướng đi! Ta chỉ biết, trong ngõ nhỏ Ngưu Giác ở phố Bắc, có một người mẹ già bảy mươi tuổi, bốn đứa con trai của bà ta đều hy sinh ở chiến trường Giang Đông, bà ta đã khóc mù cả hai mắt. Trong ngõ Kim Tiền, Tiền Phú Quý đi rồi, người vợ mới cưới được ba ngày của anh ta trở thành quả phụ...”. Khuôn mặt cậu đỏ lựng lên: “Tôi Hạ Ngọc Cẩn chưa đọc hết mấy quyển sách, không hiểu quy củ, không hiểu chính sự. Các người đều là những người giỏi giang, khổ cực đi lên từ con đường tú tài, mở to đôi mắt ra, mà nhìn những người bố người mẹ đang mất đi con mình, những người vợ mất chồng, và những đứa con mất cha. Sau đó hãy bỏ cái quy tắc buồn cười đó sang một bên sờ vào lương tâm mình, trả lời ta, Diệp Chiêu có phải là tướng lĩnh chinh phục Đông Hạ phù hợp nhất không?!”.

Triều đình im lặng, vài vị quan viên có con em nhà mình đang ở Giang Đông khổ chiến, len lén cúi đầu, lau đi những vệt nước nơi khóe mắt.

Hoàng thượng từ từ mở miệng: “Phong Diệp Chiêu làm đại tướng quân chinh phạt Đông Hạ, Trịnh Tử Long làm phó tướng, điều quân lên Mạc Bắc, xuất binh thảo phạt Đông Hạ, thu hồi giang sơn”. Hoàng thượng thấy trong bá quan có người còn định mở miệng, sự kìm nén tích tụ bao năm lại bốc lên não, vô cùng tức giận, hất tay trách mắng: “Không phải là phụ nữ nắm quyền lên triều, mà là đàn ông cả triều không bằng một người phụ nữ! Tổ tông thánh minh, nếu trời nộ vì một người con gái xuất chinh mà giáng tội Đại Tần, thì cứ để nó xảy ra! Trẫm một mình gánh chịu!”.

Thiên tử tức giận, bá quan im lặng, đồng thanh hô vạn tuế.

Hạ Ngọc Cẩn cúi người xuống, dập đầu tạ ơn.

Bãi triều, bước ra cửa cung.

Hạ Ngọc Căn thả lỏng những ngón tay đang nắm chặt, những cái móng tay cắm sâu vào da thịt, hình như có cả vết máu.

Không thể không làm, không được không làm.

Cậu ta đã hoàn thành nhiệm vụ của mình một cách xuất sắc.

Tàn nhẫn đẩy người con gái cậu ta yêu thương nhất ra cái chiến trường khó có thể khôi phục.

Tiếp theo, còn có thể làm gì chứ?

Một đứa trẻ được nuông chiều lớn lên, dây cung không kéo nổi, đao không vác được, cậu ta là đồ bỏ đi! Cậu ta là đồ đáng bỏ đi nhất trên thế gian này.

A Chiêu nói: “Anh ấy bây giờ là một con chim ưng bị mất đi lông vũ, nhưng chim ưng chung quy lại sẽ dang rộng đôi cánh, vút lên trời xanh giống tất cả những con chim ưng khác”.

A Chiêu, nàng sai rồi.

Hạ Ngọc Căn men theo bức tường cung, lần đầu tiên từ khi sinh ra đến giờ cậu ta hận mình bất lực đến thế.

A Chiêu, chúng ta thực sự có thể sát cánh bay cùng nhau không?

Diệp Chiêu đang im lặng ngồi trong phòng khách, mặc áo giáp dài mặt thú dát bạc, chiếc mũ bạc cưỡi khúc có gắn lông chim trang trí được đặt ngay ngắn trên bàn. Cô đang lau chùi thanh bảo kiếm sắc nhọn hết lần này đến lần khác, động tác chậm rãi chắc chắn, hình như đang bảo dưỡng một thứ đồ cổ tinh xảo nhất.

Hai chị em Thu Hoa và Thu Thủy, đem theo túi đồ, mặc áo giáp chiến, người trước người sau lao đến, đôi mắt đỏ hoe, kiên nghị nói: “Tướng quân, lần này xuất chinh, cho chúng em đi!”.

Diệp Chiêu nhè nhẹ lắc đầu.

Thu Hoa kêu lên: “Thù cha không đội trời chung!”.

Thu Thủy thấp giọng: “Tướng quân người đã từng trải qua, chắc người hiểu ạ”.

Diệp Chiêu nói giọng khàn đục: “Cha các người đã ủy thác cho ta, tìm hạnh phúc cho các người. Đây là việc cuối cùng ông ấy cầu xin ta làm, ta nhất định phải thực hiện”.

Hai chị em người trái người phải kéo tay áo cô mà khóc lóc: “Cầu xin chị, để chúng em đi đi. Cha chết thảm, lại còn ở lại hậu phương đi lấy chồng, chúng em không làm được. Cho dù chị không để chúng em đi, chúng em cũng vẫn sẽ đi! Cho dù bị tướng quân đánh gãy chân, đánh gãy tay, bò cũng phải bò đến Giang Đông!”.

Diệp Chiêu nhìn thấy quyết tâm không hề nghi ngờ trên khuôn mặt bọn họ, thở dài một cái: “Chỉ cho một người đi, còn người khác ở lại. Bất luận xảy ra chuyện gì, đều phải nghe lời Quận Vương, ở lại Thượng Kinh, an phận lấy chồng để hoàn thành tâm nguyện vì cha người”.

Thu Hoa Thu Thủy lau khô nước mắt, nhìn nhau một lúc, rồi tranh giành nhau.

Thu Hoa: “Ta là chị, em phải nhường ta!”.

Thu Thủy: “Phì! Chị làm việc không chắc chắn, nên ở lại hậu phương, đừng gây thêm rắc rối cho tướng quân”.

Thu Hoa: “Cái lý của địa vị cao thấp, người không nghe Hồ Ly nói à?!”.

Thu Thủy: “Lời anh ta nói là gì chứ! Chị chẳng qua là lớn hơn em một khắc, chúng ta giống hệt nhau nói không chừng khéo mẹ còn nhớ lầm nữa là!”.

Thu Hoa: “Võ công của ta hơn người!”.

Thu Thủy: “Đầu óc của em hơn chị!”.

“Rút thăm!”.

“Bốc quẻ!”.

...

My Nương mắt đỏ hoe thu dọn hành lý, Huyền Nhi nhét vào bên trong vài tấm áo ấm và tấm lót giày dày dày, Dương Thị mắt ngấn lệ nhét một tập ngân phiếu vào bên trong. Cục Xương, Dế Mèn tới báo: “Tướng quân, Đạp Tuyết đã chuẩn bị yên xong, lúc nào cũng có thể xuất phát được”.

Hôm nay phi ngựa tới thẳng Giang Đông, năm nào mới trở về đây?

Diệp Chiêu bước ra ngoài cửa lớn, dựa vào khung cửa, nhìn xa xăm.

Cô còn muốn đợi một người.

Bóng dáng Hạ Ngọc Cẩn xuất hiện bên ngoài phòng khách, bước chân chậm rãi, đầu cúi xuống. Cậu nhìn Diệp Chiêu một cách lo lắng, ngàn vạn lời nói cứ mắc lại ở cổ họng, nhưng không biết nên chọn câu nào để nói, cuối cùng chỉ thốt ra được một câu: “Lúc nào đi? Ta tiễn nàng”.

“Ngay lập tức” Diệp Chiêu nắm chặt lấy vai chồng, dặn dò: “Thái gia gia nhà thiệp đầu óc không tinh táo, chị dâu lại một mình, cháu thì còn nhỏ, thiệp phải xuất chinh, không thể chăm sóc, chỉ có thể trông chờ vào chàng.

Lúc Đông Hạ xâm lược, đại Cữu mẫu vừa lúc đưa người nhà trên đường về kinh, may mắn sống sót. Hoàng thượng nhân hậu, đại Cữu cữu đã chết trận rồi, chắc là Hoàng thượng cũng không truy tội đến người nhà ông ấy đâu, nhưng những ngày sau này của bọn họ cũng chắc không dễ dàng lắm, mong chàng quan tâm nhiều hơn một chút”.

“Yên tâm”. Mặt Hạ Ngọc Cẩn nhăn nhó: “Là vợ chồng còn phân biệt ta và nàng làm gì chứ”. Dù sao, vợ ra nơi tiền tuyến, cậu ta cũng chỉ có thể giống như một người phụ nữ giữ vững hậu phương, làm những việc phụ nữ, giống như một đờ thừa đợi cô ấy quay trở về. Cái cảm giác kìm nén uất ức này khiến cho người ta đau không muốn sống nữa.

Diệp Chiêu dường như nhìn thấu tâm tư của chồng, nhẹ nhàng nói: “Vì chàng là đàn ông nên thiếp mới có thể yên tâm gửi gắm những việc này lại cho chàng. Hơn những người phụ nữ ở hậu viện không thể tùy ý hành động được, có chàng quan tâm đến cuộc sống của những người bên nhà thiếp sẽ càng thỏa đáng hơn, hơn nữa... những người cháu của thiếp đều rất quý chàng”. Hơn nữa cô tin người đàn ông này lương thiện thẳng thắn, có những việc, anh ta sẽ làm tốt hơn mình nhiều.

Hạ Ngọc Cẩn gật gật đầu, mũi bị cái gì làm tắc lại, khó chịu kinh khủng, cậu ta nghiêng răng nói: “Đừng nói năng lung tung khiến ta lo lắng. Bản lĩnh của bọn man di Đông Hạ còn kém xa với bọn man di Man Kim, con gấu đen Y Nặc cũng chỉ là một bại tướng dưới tay nàng, nàng rất nhanh sẽ trở về thôi”.

Diệp Chiêu cười khổ sở nói: “Năm đó Mạc Bắc bị phá thành, thiếp dựa vào sự căm thù dằng dầy trong trái tim mình, đem theo ba nghìn tướng sĩ xuất chinh, sống sống chết chết, cũng chẳng lo lắng gì. Bây giờ chiến trận Giang Đông, hao tổn rất nhiều, sĩ khí tướng sĩ đang rơi rụng, Hoàng thượng cũng dựa vào may rủi, kịch liệt phản bác ý kiến của mọi người, gửi gắm tất cả hy vọng vào thiếp, thiếp chỉ được thắng, không được lùi”.

Trận chiến sống chết, lùi chính là chết.

Vận mệnh Đại Tần, kỳ vọng của Hoàng đế, mấy chục vạn tính mạng của tướng sĩ, đều dồn lên vai cô, không thể giống trận chiến Mạc Bắc được.

Diệp Chiêu nắm lấy vai cậu ta, tỉ mỉ nhìn khuôn mặt trắng thanh tú không hề có màu máu, không tìm được nhón chân lên, hôn một cái lên trán, rồi ôm lấy cổ cậu ta, nghẹn ngào nói: “Lần này tạm biệt, không có ngày gặp lại, lấy được chàng chính là ước nguyện của thiếp, chứng tỏ cuộc đời này của thiếp vẫn chưa hết may mắn”.

Hạ Ngọc Cẩn cảm thấy đôi tay của cô đang run lên, cậu ta liền lật tay nắm lấy tay cô, rồi giữ chặt trong lòng bàn tay, sau đó đặt một nụ hôn sâu lên đôi môi cô, hôn rất lâu, bỗng nhiên dừng lại, ghé sát vào tai cô ấy nói một cách chắc nịch: “Tuy ta từ nhỏ đến lớn vận may không nhiều lắm, nhưng có thể chia cho nàng, nàng nhất định sẽ bình yên trở về. Ta còn muốn đợi nàng sinh một tiểu Diệp Chiêu, tiểu Ngọc Cẩn khỏe mạnh nữa”.

“Không”. Diệp Chiêu hạ quyết tâm, nói với anh ta sự quyết tâm mà đã âm ỉ trong đầu cô rất lâu rồi: “Chàng và thiếp, chia tay rồi lấy người khác đi”.

Hạ Ngọc Cẩn bối rối khá lâu, hỏi: “Tại sao vậy?”.

Diệp Chiêu hình như khó nói, cô đưa tay chỉnh lại mấy lọn tóc mai gió thổi tung lên, nhìn vào đôi mắt tối như nước trong hồ sâu, đẹp đến nỗi hình như đến hơi thở cũng phải ngừng lại. Hít sâu vào một hơi, Diệp Chiêu chân thành nói một cách tự nhiên: “Trên chiến trường, tướng quân không thể sợ chết, nhưng có chàng, thiếp sẽ phân tâm, sẽ sợ chết”.

Man Kim hung mãnh, Mạc Bắc đã đánh trận chiến tám năm, Đông Hạ hung bạo, Giang Đông cần phải đánh bao nhiêu năm đây?

Hai vợ chồng trẻ chia xa hai nơi, dưới mình không có con cái, đêm dài cô độc, sao không khỏi nhớ thương đây?

Văn chết tại gia, võ chết tại trận.

Cô không thể ở trên chiến trường vì nhớ nhung khuôn mặt của cậu ta mà quay đầu hướng về phía Nam, bất giác làm chậm tốc độ ngựa, lúc cô không thể vung đao chém người, vì nhớ thương hậu phương nên làm chậm lại tốc độ, cô càng không thể vì muốn bình yên trở về mà không dám mạo hiểm, không dám xung phong, không dám liều mạng, làm mất đi bao nhiêu tính mạng của người con Đại Tần.

Phụ nữ trọng tình.

Cô, một người kiên cường mạnh mẽ hơn tất cả những người đàn ông, trong lòng vẫn có một nơi mềm yếu nhất nên cô vẫn là phụ nữ.

“Ngọc Căn, hãy để cho thiếp được thoải mái”. Cô ấy nói: “Để thiếp không nhớ chàng”.

“Được”. Hạ Ngọc Căn nghĩ ngợi rồi lại nghĩ ngợi, gật đầu mạnh, trên môi nở nụ cười cay đắng, nói dường như không cần suy nghĩ: “Nếu ba năm nàng không quay về, ta sẽ lôi đơn ly hôn nàng viết trước đây ra rồi lấy vợ khác, bảo đảm sẽ lấy một người vợ mới dịu dàng hiền đức, rồi lấy thêm bảy tám người thiếp xinh đẹp, rồi sinh một lũ tiểu tử, đứa nào đứa nấy nhanh nhẹn khỏe mạnh, sau đó quên sạch mọi thứ về nàng”.

Diệp Chiêu vỗ tay cười nói: “Được như thế thì tốt quá, tốt quá”.

Cô quay người, đội mũ bạc lên, đeo gươm vào người, nhảy lên ngựa, phi thẳng về phía doanh trại, không quay đầu lại nữa.

Cậu vẫn ở chỗ cũ, đờ đẫn nhìn theo bóng dáng xa dần của cô, càng lúc càng nhỏ, cho đến khi biến mất không thấy nữa. Cuối cùng cậu rút từ trong

người lấy ra một tờ đơn ly hôn được giấu như bùa hộ mệnh, hai nhát ba nhát, tức giận xé thành trăm mảnh, rồi vứt mạnh về phía sau. Từng mảnh vụn rơi tả trong không trung, theo gió bay đi...

Cô ấy làm việc cô ấy nên làm, còn cậu ta làm việc cậu ta muốn làm.

Cả đời cả kiếp này, vợ của Hạ Ngọc Căn, chỉ có một người mà thôi.

TƯỚNG QUÂN Ở TRÊN, TA Ở DƯỚI

Quất Hoa Tán Lý
www.dtv-ebook.com

Chương 96: Bí Mật Lịch Sử Của Đông Hạ

Đông Hạ là dân tộc du mục. Vương thành của bọn họ không có tường thành vững chãi mà chỉ có đàn cừu đông vô tận và cung điện do những căn lều nối tiếp nhau tạo thành.

Đông Hạ Vương háo sắc, từng lấy bốn lần chính phi. Chính phi thứ nhất là Trại Hãn, là bạn thanh mai trúc mã của ông ta, tình cảm sâu đậm nhất, sau khi kết hôn có đại Hoàng tử Ha Nhĩ Đôn, đại hoàng nữ Mẫn Mẫn. Vị chính phi này sau đó vì bệnh mà chết. Chính phi thứ hai, Sa Lâm Na, là con gái của bộ tộc Ô Lan, sau khi kết hôn sinh nhị Hoàng tử Ô Ân và tam Hoàng tử Y Nặc, sau người phi là Anh La Cổ hãm hại mà chết. Anh La Cổ dựa vào thế lực của bộ tộc Hạ Tỳ nhà mình, một phát trở thành chính phi, sinh lục Hoàng tử Ba m, tứ hoàng nữ Đồ Nhã và lục hoàng nữ Tô Cách, và tìm đủ mọi cách bài trừ Hoàng tử Ô Ân và Y Nặc.

Ô Ân và Y Nặc âm thầm thu thập những chứng cứ về việc mẹ bị sát hại, đồng thời liên kết với thế lực của bộ tộc Sinh Mẫu, nhẫn nhịn nhiều năm. Nhân cơ hội vương phi Anh La Cổ về bộ tộc thăm gia đình, liền dẫn binh tiến công, tiêu diệt toàn tộc Hạ Tỳ, giết vương phi Anh La Cổ, giết lục Hoàng tử Ba m.

Đông Hạ Vương biết được tin liền thất kinh, nhưng tính cả chính phi trắc phi cộng lại, ông ta có cả thảy mười bảy mười tám người phụ nữ và tám đứa con trai. Bây giờ bộ tộc Hạ Tỳ đã bị tiêu diệt, thế lực của bộ tộc Ô Lan lớn. Chỉ vì một người phụ nữ thâm độc và một đứa con trai chưa trưởng thành, thì liệu có đáng không?

Vì thế, ông ta tán thưởng, bỏ qua không truy cứu, không những tuyên bố với thiên hạ vương phi Anh La Cổ mắc tội khi quân, còn khen Ô Ân và Y Nặc báo thù cho mẹ, cương quyết dứt khoát, hữu dũng hữu mưu, có phong cách của cha. Ngay sau đó lại lấy về người vương phi thứ tư là mỹ nhân của một bộ tộc nhỏ Thiệu Lỗ, bà ta sinh thập Hoàng tử Cát Đạt và thất hoàng nữ Nặc Nặc, sau đó vì bảo vệ thân mình, bất luận là việc trong hậu cung hay việc ngoài triều chính, đều không quan tâm không hỏi han, ngày ngày tụng kinh niệm phật, không tranh chấp với đời.

Diệp Liễu Nhi là con gái Đại Tần, xuất thân thấp kém, không có bất kỳ thế lực ở nhà nào, có điều là một người được sủng ái vì sắc đẹp của mình, cho dù có sinh con trai, thì cũng thấp hơn người khác một bậc. Vì thế mọi người đều cho rằng, cô ta được Đông Hạ Vương sủng ái, đối với hậu cung Đông Hạ mà nói, chỉ là một viên đá nhỏ vớt vào trong đầm nước mà thôi, không thể tạo ra làn sóng nào. Bốn vị vương phi địa vị không quá chắc chắn thậm chí còn tình nguyện để người con gái như thế được sủng ái, để tránh Đông Hạ Vương háo sắc lại cùng với con gái của bộ tộc hùng mạnh khác sinh lòng thèm muốn.

Chẳng ai ngờ được, trong đêm tối, trong thảo trường của Đông Hạ Vương thất, trong cái hồ yên lạnh ẩn sâu trong rừng tối, lại âm thầm dậy lên một làn sóng nhỏ. Hai bóng người lỏa lồ quấn lấy nhau, điên cuồng vồ vào nhau, rút hết sức lực, tan vỡ rồi lại hòa quyện lại.

Tiếng thở hỗn hển của người con trai, tiếng rên khe khẽ của người con gái, cùng với tiếng vỗ bờ của nước hồ, kìm nén vang lên rồi tan biến trong không khí, cuối cùng biến thành tiếng than thở.

“Phụ hoàng của chàng sắp về rồi đấy, chàng đi đi!”.

Sau khi lén lút, Liễu Tích Âm ngồi bên bờ. Cơ thể của cô trắng khiết như một con cừu vừa sinh ra, mái tóc dài đen như gỗ mun ẩm ướt xõa trên vai, giống như một tiên nữ trong thần thoại vậy. Trong đôi mắt ngây thơ trong

sáng ẩn chứa yêu diễm đầy ma quỷ, với nụ cười ngây thơ nhất, đủ để kiểm nghiệm bất kỳ ý chí nào của mọi người tu hành.

Giọt nước men theo mái tóc của CÔ Ân nhẹ nhàng lăn xuống dưới, rơi qua nụ hoa đáng yêu kiều diễm trước ngực, chảy qua cái bụng phẳng lì, rồi từ từ lăn xuống dưới, rồi lại xuống dưới... dụ dỗ dục vọng không thể kìm nén được, nhưng nhanh chóng bị một chiếc áo dài che khuất. CÔ Ân nhìn về hướng chiếc lều lớn đỉnh vàng, trong đôi mắt lại hiện ra sự đau thương và không đành lòng mà không thể che giấu được.

Dốc hết tâm tư nịnh nọt, mới có được trái tim của người đẹp. Đại Hoàng tử nghe thấy cổ họng của mình đang gào thét, cậu ta nắm chặt nắm đấm, hình như dùng tất cả sức lực của mình, mới kiềm chế được dục vọng bản thân, nắm lấy tay cô, nặn ra một nụ cười khó coi, an ủi: “Tương lai, chúng ta sẽ quang minh chính đại cầm tay nhau”.

“Thật sự có ngày đó sao?”. Liễu Tích Âm nhẹ nhàng hỏi.

Đại Hoàng tử vội nói: “Phụ thân phóng túng, cơ thể từ lâu đã không khỏe rồi, e là không chịu được vài năm nữa. Theo phong tục Đông Hạ chúng ta, thì nàng sẽ được gả cho ta, đến lúc đó chúng ta có thể...”. Cậu ta hôn lên đôi mắt xinh đẹp của cô, lau đi nước mắt ở trên: “Tuy nàng không phải là người Đông Hạ, nhưng ta nhất định sẽ đối xử tốt với nàng và con cái của nàng”.

Liễu Tích Âm hỏi: “Nếu ông ta biết chuyện của chúng ta thì sao?”.

Đại Hoàng tử lắc đầu: “Con sư tử của ông ta từ lâu đã không có tư cách tranh giành rồi”.

Phong tục Đông Hạ phóng khoáng, anh em chung vợ, chị em chung chồng, không cho là tồi tệ lắm. Chỉ cần không để sự việc phơi bày ra, ông ta cũng không vì một người ca kỹ được sủng ái không có danh phận và một người con trai được rất nhiều bộ tộc hỗ trợ mà can thiệp vào. Càng hưởng

hồ cậu ta là con trai của vương phi Trại Hãn, là người con trai của người phụ nữ duy nhất mà Đông Hạ Vương yêu thương, là dũng sĩ số một của Đông Hạ, là người kế thừa mặc định.

“Đúng thế, Đông Hạ Vương rất nhanh sẽ nhường ngôi thôi”. Liễu Tích Âm bỗng nhiên kéo tay áo cậu ta, khước mắt lại ánh lên nước mắt: “Em chỉ sợ, chàng hy vọng càng lớn, thì thất vọng càng lớn”.

Đại Hoàng tử cau mày: “Sao lại nói ra điều này?”.

Liễu Tích Âm cúi đầu, vừa muốn nói vừa không.

Đại Hoàng tử lại giục.

Liễu Tích Âm cuối cùng ấp úng nói: “Mấy ngày gần đây, em hầu hạ ở bên Đông Hạ Vương, tiếp báo tiền tuyến chuyển tới, mọi người đều không ngừng khen ngợi Hoàng tử Y Nặc hữu dũng hữu mưu, còn trên bàn tiệc chúc mừng...”

Đại Hoàng tử cười nói: “Sợ gì chứ, tuy em trai giỏi giang. Nhưng phụ thân đã từng nói rõ ràng, hoàng vị sẽ giao cho ta”.

Liễu Tích Âm vắn vắn cái khăn, nói mang theo sự hận thù: “Em biết chàng không thích đọc sách, không thích nghe lịch sử Đại Tần. Tổ thượng của em và chàng là tội quan của Đại Tần, nhưng chàng có biết tại sao lại mắc tội không? Là Đức tông đế gian tặc không muốn em mình đăng cơ, khởi binh tạo phản, tiến vào kinh thành, giết em xưng đế, tổ phụ của ta là quan giữ thành, bị chu di cửu tộc, đàn bà phụ nữ đều xuống làm nô tỳ, em mới...”.

Đại Hoàng tử lắc đầu: “Không thể, Y Nặc là người tốt bụng tử tế, đối với ta cũng rất cung kính, cậu ta nhất định không làm việc này đâu”.

“Em là một người con gái trong hậu viện, cái gì cũng không biết”. Liễu Tích Âm rúc vào lòng cậu ta, nhỏ giọng nũng nịu: “Em ở Đại Tần chịu đủ khổ cực, cuối cùng gặp được chàng, mới hiểu ra thế nào là tình yêu thật sự. Em yêu chàng, chỉ muốn đời đời kiếp kiếp sống hạnh phúc cùng chàng”, ngón tay cô Ân nhẹ nhàng lướt qua bộ ngực trần của anh ta, quả quyết nói: “Để được bên chàng, em đến chết cũng không sợ, danh phận địa vị gì gì đó, em càng không quan tâm! Em chỉ mong có thể ở bên chàng dưới ánh mặt trời, cùng đi ngắm những bông hoa trên thảo nguyên mà chàng đã từng nói, đi ngắm mây trắng chân trời, đi ngắm những con cá bạc ở hồ Mạc Danh. Ha Nhĩ Đôn, hy vọng càng lớn, thì em càng sợ, ngoài chàng ra, em không muốn ngủ cùng với bất kỳ người đàn ông nào khác...”.

Cùng với sự tiến triển của chiến sự, đại thắng liên tiếp, uy tín của Hoàng tử Y Nặc cao như nước dâng, Đông Hạ Vương tuổi cao lại ngu ngốc, không quan tâm đến triều chính. Tuy đại Hoàng tử vẫn có sự ủng hộ của các bộ tộc cũ, nhưng vô số các thế lực mới lại đang dựa vào anh ta, muốn tìm kiếm một chút lợi lộc từ chiến sự. Nếu Đại Tần thực sự bị hạ gục, công cao cái thế, Hoàng tử Y Nặc lại có sự giúp đỡ của nhị Hoàng tử, thế lực của anh ta sẽ lớn mạnh đến mức độ nào? Đến lúc đó, mặc dù có sự hỗ trợ của Đông Hạ Vương, người đang nắm quân quyền như anh ta sẽ thế nào? Nếu là hai bên giao chiến, thì có bao nhiêu thế lực sẽ ủng hộ anh ta đăng cơ?

Đại Hoàng tử bỗng nhớ lại lần đầu tiên gặp Liễu Tích Âm, lời cô ấy nói.

“Hoàng tử Y Nặc đúng là anh hùng lợi hại nhất thiên hạ”.

Hoàng tử Y Nặc trẻ tuổi, dũng cảm, anh tuấn, là anh hùng mà tất cả những người con gái trên thảo nguyên đều hướng về.

Uy tín của anh ta có thể làm cho một cô gái mới vào cung đã nảy sinh sự mong ngóng, còn những người khác thì nên nghĩ thế nào chứ?

Nhờ ra...

Nếu Hoàng tử Y Nặc thật sự có ý phản, đợi sau khi phụ hoàng chết, thì kết cục của anh ta sẽ như thế nào chứ?

Người con gái mà cậu ta yêu thương, đất đai màu mỡ, đàn cừu vô số con và quyền lực tối cao, tất cả ánh mắt theo đuổi anh ta, ái mộ anh ta đều chuyển hướng hết. Anh ta sẽ bị đuổi đi một cách khinh bỉ, bị giảm đi chỉ còn chỗ đất nghèo nàn, thậm chí...

“Không”. Đại Hoàng tử cười đến khó coi, anh ta tự nói một mình, không biết là thuyết phục người khác hay thuyết phục bản thân mình: “Cậu ấy là em trai tốt của ta, từ trước đến nay luôn cung thuận, con người lại chân thành chu đáo. Hơn nữa huynh đệ chúng ta tình cảm thăm thiết như tay chân, phụ thân chỉ vì cậu ấy hiểu rõ nhất Đại Tần, mới phái cậu ấy đi tấn công Đại Tần, cậu ấy không phải cái đồ khốn...”.

Liễu Tích Âm nhẹ nhàng nói: “Lục Hoàng tử... cũng là em trai của anh ta”.

Thần sắc đại Hoàng tử bỗng xám lại.

Cậu ta sao quên được cái chết của vương phi Anh La Cổ và Hoàng tử Ba Âm năm đó chứ?

Con sói độc ác đó nhẫn nhịn nhất, giỏi việc bồi dưỡng tinh thần tích lũy nhuệ khí, giả bộ chân thành chu đáo, sau đó lúc người đang lơ lửng nhất, cắn một nhát chí mạng vào cổ người.

Liễu Tích Âm nói: “Ha Nhĩ Đôn, em sợ...”

Dã tâm của Y Nặc lớn thế nào? Sự cung thuận trước đây là thực sự hay giả vờ? Mỗi lần thất bại trên trường đấu thú hay những cuộc thi đua ngựa là cố ý hay là che giấu thực lực? Lùi lại khi đối diện với sự khiêu khích của mình, là nhẫn nhịn hay thực sự? Con hùng ưng của thảo nguyên liệu có thể cam tâm để quyền thế có thể nắm trong tay đem nhường cho người khác

không? Đợi sau khi đủ lông đủ cánh, liệu cậu ta có để mình thuận lợi đăng cơ không?

Từng đốm lửa nhỏ làm cháy lên một sự nghi ngờ sâu sắc nhất, tất cả những chuyện quá khứ, từ từ trào lên trong đầu.

Đại Hoàng tử ôm chặt lấy người con gái trong lòng, cậu ta không thể mạo hiểm mà cá cược được.

TƯỚNG QUÂN Ở TRÊN, TA Ở DƯỚI

Quất Hoa Tán Lý
www.dtv-ebook.com

Chương 97: Phá Vỡ Vòng Vây

Từ kinh thành đến Giang Đông, phải đi mất nửa tháng, Diệp Chiêu chỉ mất mười ngày đã đến nơi.

Địa thế của ải Cư Bình là yết hầu của Đại Tần, án ngữ giao thông Nam Bắc, là nơi mà binh gia bắt buộc phải tranh giành, bây giờ tường thành dài mười dặm, đã bị ba mươi vạn quân Đông Hạ bao vây, chặn đứt đường cứu giúp, chỉ chừa lại một con đường thủy ở phía Tây. Vì quân Đông Hạ không thiện thủy chiến tạm thời không có cách nào chiếm lĩnh, nên vẫn có thể tìm cách vận chuyển lương thực cho quân dân trong thành khổ sở gượng gượng, không đến nỗi rơi vào tuyệt cảnh. Hơn nữa Đông Hạ không chuẩn bị chiến tranh lâu dài, nhưng vì Kỳ Vương mưu phản, dựa vào Giang Đông trù phú, tiền bạc lương thực đầy rẫy, lại cung cấp cho kẻ địch, đẩy chiến cục rơi vào tình trạng rình rập.

Diệp Chiêu đến, đem đến cho cục diện một chút tia hy vọng.

Cô ấy phi ngựa từ trên thuyền xuống, chạy thẳng đến quân doanh.

Các tướng sĩ không có nhiệm vụ cứ thò đầu thò cổ, tò mò nhìn vị nữ tướng quân mang đầy truyền thuyết.

Chiếc áo giáp và mũ bạc dưới ánh nắng mặt trời phản chiếu lên những tia sáng chói mắt, chiếc áo khoác da màu đen tung bay trong gió, một dáng hình dong dỏng cao, mỗi một động tác đều mạnh mẽ. Làn da ngăm đen tuy trải qua vài tháng ở trong nhà, lại thêm Hạ Ngọc Cẩn đi khắp hoàng cung tìm các bí quyết bồi dưỡng dung nhan để chỉnh sửa, nhưng vẫn có những

nốt tàn nhang khỏe mạnh và không được như ý muốn. Đôi mắt màu lưu ly lạnh như băng, sống mũi thẳng, đôi môi mỏng, đôi lông mày rậm, đầu đầu cũng có sự hung bạo ghê người, sát khí tỏa ra do thân thể chinh chiến trăm trận mài dũa mà có, khiến người khác phải rùng mình sợ hãi.

“Nếu là vợ tôi mà như thế này, tôi sẽ đi tự vẫn”.

“Cười nhạo tiểu tam tử không có mắt, không phân biệt được nam nữ, là tôi cũng không tốt, mắt của tôi hình như cũng không tốt lắm...”.

“Tướng quân không phải là xấu, mà là... quá kinh khủng, bị cô ta nhìn vào, làm sao mà nuốt nổi cơm chứ?”.

Mọi người đều đặt mình vào vị trí người khác, bỗng nhiên thấy Nam Bình Quận Vương mỗi bữa ăn được ba bát, từ bất kỳ góc độ nào đi nữa, đều rất đáng tôn kính.

Diệp Chiêu rút dây cương cho tùy tùng, cởi áo khoác ra.

Cô hướng về những tướng sĩ đang nhỏ giọng bình phẩm, bỗng nhiên mỉm cười: “Không sai, ta là phụ nữ”.

Tướng sĩ thấy cô không hề quan tâm đến giới tính, liền cảm thấy ngại ngùng, vội vàng cười ha ha, rụt đầu lại, trong thần sắc vẫn có sự ngờ vực.

Diệp Chiêu thần sắc sáng lên, vụt mạnh roi ngựa vào không trung, vụt mạnh liên tiếp ba cái, cô ấy nói chắc nịch: “Nhưng, Diệp Chiêu ta, chưa bao giờ thất bại!”. Cô ấy chỉ vào ngực mình, lớn tiếng nói: “Trước đây, ta chưa từng thất bại, bây giờ, ta vẫn không thất bại, tương lai, ta cũng sẽ không thể thất bại được!”.

Mọi người sững sờ nhìn vị chủ soái đầy kiêu hãnh.

Mang theo sự mạnh mẽ không vật nào có thể ngăn cản nổi, với giọng nói đầy khí thế vang vọng không trung, lấy sự tự tin không cái gì có thể sánh nổi của cô ấy để thắp lên khát vọng thắng lợi trong sâu thẳm trái tim mỗi con người.

Đúng vậy...

Giới tính của tướng quân có liên quan gì đến bọn họ chứ?

Đấu tranh trong triều có liên quan gì đến bọn họ chứ?

Chỉ cần có thể dẫn mọi người đánh thắng trận, để bọn họ bảo toàn tính mạng, thăng quan tiến chức, bình yên trở về nhà, thì cái gì cũng không sao cả!

Diệp Chiêu ở chiến trường Mạc Bắc có chiến tích hoành tráng nhất, Hoàng tử Y Nặc vẫn là bại tướng dưới tay cô, đây là sự thật không ai có thể phủ nhận được. Chủ soái lấy sự tự tin to lớn nhất, xóa tan bầu trời đang kín đặc mây đen bao phủ, kiên quyết khẳng định lòng tự tin của mỗi người. Tuy hoàn cảnh bây giờ rất nguy nan, nhưng không thể nguy nan hơn lúc Mạc Bắc vừa bị phá, bây giờ bọn họ có chủ soái bất bại thống lĩnh, nhất định thông suốt con đường thắng lợi.

Ánh tà dương từ từ chìm xuống.

Ngày hôm nay đã kết thúc, ngày mai lại bắt đầu lại từ đầu.

Diệp Chiêu vẫn chưa đi ngủ, sau khi làm vững lòng quân, liền cho gọi tướng lĩnh trấn thủ bắt đầu bàn bạc tác chiến.

“Tiêu hao đi, xem ai tiêu hao nhiều hơn ai”. Sau khi báo cáo xong tình hình chiến trận, thủ thành là Tôn phó tướng thể hiện bất lực. Dưới sự chỉ đạo của ông, toàn thành quan dân động viên, thắp thêm dầu cho tường thành, ngày đêm tuần tra, canh phòng nghiêm ngặt: “Đông Hạ không phải

là còn chưa tấn công sao? Bọn chúng không đánh đổ được tòa thành này đâu”.

“Không được tiêu hao”. Liêu tướng quân kiên quyết phản đối: “Thời tiết càng ngày càng lạnh, thêm một tháng nữa, đường sông sẽ bị đóng băng, những miếng băng dày trên sông, lại lót thêm rơm, đừng nói là người, mà đến cưỡi ngựa thồ hàng còn được. Đến lúc đó bọn man di Đông Hạ có thể cưỡi ngựa vượt sông, biến thủy chiến thành lục chiến. Nếu đường thủy thất thủ, ải Cư Bình sẽ bị bao vây toàn bộ, rơi vào cảnh chặn đứt nguồn lương thực”.

Ngô tướng quân cũng tán thành: “Bọn man di Đông Hạ thường xuyên cư trú ở nơi lạnh lẽo, đều mặc áo da dày dặn, uống rượu mạnh, rất phù hợp với đánh trận trong trời tuyết. Hơn nữa tướng sĩ của chúng ta nếu so sánh thì kém hẳn về khoản đó, nên nhanh chóng phá vòng vây...”.

Tôn phó tướng kiến nghị: “Thế bao vây của Đông Hạ thì binh lực ở phía Đông là yếu nhất, có thể ra tay từ đây. Sau khi phá vòng vây, có thể lấy được thành Xương Hoa, giành lại con đường vận chuyển chủ yếu Thục Trung, giải thoát vòng vây của ải Cư Bình”.

Liêu tham tướng: “Phá vòng vây ở phía Tây tốt hơn, có thể kết nối với Xuyên Tây, liên kết với đội cứu viện của Thường tướng quân, lại bao vây ngược lại kẻ địch”.

Tôn phó tướng: “Không! Phía Đông!”.

Ngô tướng quân: “Phía Tây!”.

Hai bên tranh cãi không thôi, nhất định đòi chủ tướng định đoạt.

Diệp Chiêu im lặng hồi lâu, chỉ vào bản đồ, dứt khoát nói: “Đánh mặt Bắc!”.

Phía Bắc là nơi quân Đông Hạ tập trung nhiều nhất, mấy người tướng lĩnh nhìn chủ soái với ánh mắt như nhìn đồ điên.

Ngô tướng quân là người đầu tiên định thần lại, lẩm bẫm nói: “Tránh nhẹ đánh nặng, điều này... điều này rõ ràng là...”.

Tôn phó tướng tức giận: “Cứ làm như là chúng ta chưa từng đọc quân thư vậy!”.

“Ta đã từng đọc quân thư, các người cũng đọc, Y Nặc cũng đọc”. Diệp Chiêu nhìn chăm chăm vào bản đồ, phân tích: “Chúng ta có thể nghĩ tới việc phá vòng vây ở phía Đông, nơi binh lực yếu nhất, hẳn ta cũng sẽ nghĩ được như thế, binh lực phía Đông quá yếu, nhưng địa thế phức tạp, rất dễ gài bẫy. Phía Tây cứ coi là chúng ta đánh đi, rồi lại muốn đánh lại để thu hồi đất đã mất, vẫn rất gian nan, cuối cùng chúng ta vẫn bị kìm kẹp, phải đối mặt với quân chủ lực Đông Hạ. Chỉ cần có thể phá vỡ phòng tuyến phía Bắc, trực tiếp giành lấy Giang Đông, phá tan cái ổ của Kỳ Vương, cắt đứt nguồn cung cấp lương thực chủ yếu của Đông Hạ, bọn chúng sẽ rơi vào thế bị động. Hơn nữa... Đông Hạ tuy thiện chiến, nhưng không có người trị quốc, những nơi đã chiếm thống soái không thể trị vì, chỉ có thể dựa vào đốt giết cướp bóc, lột sạch sành sanh, khiến lòng dân trăm họ hoảng sợ. Kỳ Vương dựa vào tin đồn làm loạn, hành sự không có lý do chính đáng, những người theo ông ta đều là lũ lưu manh muốn nhân cơ hội phát tài, không thể phục tùng. Chỉ cần chúng ta nhanh chóng nắm lấy Giang Đông, có thể lấy được lòng dân”.

Tướng sĩ nhìn nhau.

“Những lời tướng quân vừa nói có lý”. Tôn phó tướng cẩn thận nói: “Nhưng, đánh từng chút từng chút một thì vẫn tốt hơn hả? Nhờ thua...”.

“Mạc Bắc vốn dĩ là một nơi nghèo khó, lúc đó quốc khố đang tràn trề, thêm nữa mấy năm liên tiếp không có thiên tai, nhưng tám năm chiến tranh,

cũng trở nên khó khăn rồi. Hai năm nay khắp nơi đều chịu tai họa, Giang Đông Giang Bắc là những nơi trù phú nhất đều bị thất thủ, quốc khố thực sự không đủ sức nữa”. Diệp Chiêu cười đau khổ lắc đầu: “Quân chủ lực của Đông Hạ sớm muộn cũng là miếng xương cứng phải gặm, gặm sớm thì tốt hơn gặm muộn. Nhân lúc chủ soái mới ra trận, lúc sĩ khí đang dâng cao, nên tiến hành cuộc chiến khó khăn nhất này”.

Không có quân thư nào dạy người ta tấn công vào chỗ mạnh nhất của địch.

Cũng không có người nào ngờ quân Đại Tần vừa mới thất bại, lại phát điên đi lấy sức mạnh đấu với sức mạnh, đánh vào đội quân mạnh nhất Đông Hạ.

Tướng lĩnh Đại Tần không nghĩ đến, tướng lĩnh Đông Hạ cũng không nghĩ đến như vậy.

Bọn họ sẽ phòng thủ nghiêm ngặt ở phía Tây và phía Đông mỏng manh, thậm chí bố trí cài bẫy, hơn nữa xem ra canh phòng dày đặc ở phía Bắc ngược lại lại lỏng lẻo nhất.

Cơ hội, chỉ một cái nháy mắt.

Làm thế nào để nắm lấy?

Tôn phó tướng hỏi: “Lúc nào xuất chinh?”

Diệp Chiêu: “Vứt hết trang bị, giảm nhẹ hành lý, tất cả tướng sĩ chỉ đem theo vũ khí ra trận. Quân doanh Đông Hạ, Giang Đông, Giang Bắc, đầy lương thực rượu ngon đang chờ chúng ta tới lấy. Tối nay rạng sáng mai, sẽ cho hẳn ta một cuộc đột kích mà không ngờ tới.”

Thắng thì sống, bại thì chết.

Là trận chiến sinh tử, là trận chiến sống còn.

Tướng lĩnh nhận mệnh rồi lui đi.

Diệp Chiêu nhìn bản đồ, nắm chặt lưỡi gươm bên hông.

Khi cúi đầu, bỗng nhiên thấy ghê ghê trong bụng, cô vội vàng uống vài ngụm rượu, kìm lại cái cảm giác muốn nôn.

Thu Thủy đi theo tướng quân thấy sắc mặt cô khó coi: “Tướng quân? Người khó chịu ạ?”.

Diệp Chiêu cũng thấy rất kỳ lạ với sự khó chịu bỗng nhiên xuất hiện, cô cẩn thận nghĩ ngợi lý do, nghĩ ra một kết luận đáng tin: “Chắc là không quen ngồi thuyền”.

Thu Thủy cũng bần khoản tán đồng: “Đúng thế, chúng ta là những chiến sĩ trên lưng ngựa, làm sao chịu được đi thuyền? Tối qua em cũng nôn mà, có cần gọi quân y tới châm cứu cho người không? Uống chút thuốc?”.

Diệp Chiêu nghe thấy chữ “thuốc” là muốn tránh, vội vàng lắc đầu: “Không phải chuyện gì lớn, trước khi xuất trận, không được hao phí tinh thần”.

TƯỚNG QUÂN Ở TRÊN, TA Ở DƯỚI

Quất Hoa Tán Lý
www.dtv-ebook.com

Chương 98: Kỳ Binh Phá Vây

Hoàng tử Y Nặc bụng đầy hỏa khí.

Lãnh thổ của Đông Hạ phần lớn là thảo nguyên và hoang mạc, sinh sống theo kiểu du mục, chia thành nhiều bộ tộc, lấy hoàng thất Mạc Nhĩ Hãn làm tôn nghiêm, cư trú phân tán, không thể quản lý theo kiểu quyền hành tập trung vào trung ương như Đại Tần được.

Dưới điều kiện sống gian khổ, mỗi một người Đông Hạ đều lấy hai chữ anh hùng làm vinh dự. Sau khi hiểu sự, là có thể kéo được cung, cưỡi được ngựa. Nhưng mỗi một người Đông Hạ lại coi việc đọc sách là sỉ nhục, từ thủ lĩnh đến nô bộc, biết chữ chẳng có mấy người. Bọn họ phần lớn thời gian đều bôn ba kiếm sống, sùng bái cá nhân anh hùng, đối với chiến thuật khá khinh miệt, kỷ luật cũng khá lơ lửng. Tướng lĩnh đa phần là lãnh tụ các bộ tộc, trong bộ tộc có uy tín rất cao, trong đội quân do mình dẫn đến, cũng có quyền hiệu triệu tuyệt đối. Trước đây khi đánh trận, còn có vài tướng lĩnh tranh chấp, không cùng chung quan điểm, hoặc còn khai chiến phía sau.

Hoàng thất đã hạ lệnh trừng phạt nghiêm khắc, cũng không hiệu lực mấy.

Lần này chinh thảo Đại Tần, là vì bá nghiệp ngàn thu của Đông Hạ, các thủ lĩnh của mỗi bộ tộc khó khăn lắm mới đồng lòng, nhất trí tán thành xuất quân.

Hoàng tử Y Nặc đích thân dẫn quân, anh ta dựa vào uy tín và năng lực, dốc hết sức lực, mới khiến thủ lĩnh phục tùng, cũng coi là hướng dẫn được

mấy người hồ lang nghe theo hiệu lệnh.

Bây giờ, bộ tộc Ha Mặc Tì dưới sự thống lĩnh của đại Hoàng tử lại không tạo nên sự hỗn loạn to lớn nào. Đây vốn dĩ là đội phụ trách hậu cần thiết yếu cũng tranh đòi đi ra tiền tuyến, muốn tranh chiến công, thủ lĩnh Ha Ha Đạt Đạt trong lời nói vẫn có chút không hài lòng, cho rằng Y Nặc cố tình cướp công tranh đoạt với những bộ tộc thân cận với mình, chèn ép các bộ tộc khác, không để người khác có cơ hội thể hiện. Bọn họ càng làm loạn càng dữ dội, cuối cùng làm loạn đến nỗi không thể cung cấp kịp những thứ cần thiết, mũi tên chuyển tới thiếu vài vạn mũi, Hoàng tử Y Nặc tức giận, lấy roi trừng trị cho Ha Ha Đạt Đạt một trận trước mặt mọi người. Ha Ha Đạt Đạt lại chửi rủa cay độc: “Người là đồ dã tâm sói, không tôn trọng người huynh trưởng! Chỗ ngon thì mình chiếm lấy, chỗ đều thì cho người khác, nếu chiếm được Đại Tần, phân chia thiên hạ, liệu còn có chỗ cho chúng ta không?”.

Hoàng tử Y Nặc suýt chút nữa giết chết cái tên phát ngôn điên cuồng này.

Sát Nhĩ Thác Thứ ngăn cậu ta lại, âm thầm đề nghị: “Việc ông ta làm, nói không chừng là chỉ thị của đại Hoàng tử, sợ cậu công cao cái thế, nên sinh dã tâm không nên sinh...”.

Hoàng tử Y Nặc hận đến nỗi suýt chút nữa bóp nát cái tay cầm roi: “Thiên hạ còn chưa định, dã tâm cái bà nó!”.

Sát Nhĩ Thác Thứ than thở: “Đại Hãn khá tán thành với biểu hiện của cậu mấy năm nay, trong tướng sĩ uy tín quá cao, khiến đại Hoàng tử ghen ghét cũng là có thể thông cảm được”.

“Ta và huynh trưởng bao năm thân thiết, từ trước đến giờ luôn cung kính, chưa bao giờ nảy sinh dã tâm bất kính, anh ấy làm sao lại nghi ngờ ta được chứ?”. Hoàng tử Y Nặc vứt roi ngựa xuống, tức giận nói: “Thúc phụ nên biết, tâm địa Kỳ Vương khó liệu, việc cung cấp lương thảo quân nhu là

quan trọng nhất trong những việc quan trọng. Ha Ha Đạt Đặc dũng mãnh có thừa nhưng lại không có đầu óc, bây giờ tuổi đã cao, càng hồ đồ, chân tay cũng không sử dụng linh hoạt được. Ta âm thầm sắp xếp ông ta ở vị trí lương thảo, một là không dễ gây loạn, hai là để khống chế Kỳ Vương, ba là không muốn cứu cứu ruột của đại Hoàng tử xảy ra chuyện, bây giờ ông ta lại... thật là làm ta tức chết mất!”. Sát Nhĩ Thác Thứ cau mày: “Hay là... lần sau công thành, để Ha Ha Đạt Đặc đi tiên tuyến?”.

Hoàng tử Y Nặc lắc đầu: “Chỉ vì ông ta gây chuyện mà làm biến động sự bố trí trong quân? Coi kỷ luật quân đội là trò hề, làm sao khiến người khác phục được?”.

Đối diện với lũ người một chút đạo lý cũng không hiểu, theo quân kỉ đáng chết từ lâu rồi. Chỉ vì đối phương là cứu cứu ruột của đại Hoàng tử, uy tín trong bộ tộc Ha Mặc Tỳ rất cao, nếu như thực sự ra tay giết ông ta, nhất định phải lật mặt với đại Hoàng tử, nếu gây ra tranh giành trong nội bộ, thì cơ hội tốt chinh phạt Đại Tần sẽ trôi đi như nước chảy.

Đối diện với sự nghi ngờ của đại Hoàng tử, trong lòng cậu ta cũng có chút ngần ngại.

Dưới gầm trời này có ai không muốn làm Hoàng đế chứ?

Sự náo nhiệt của những con phố ở kinh thành, sự sung túc của người dân đều hiện ra trước mắt.

Đó là vùng đất hứa mà cậu ta luôn hằng ao ước, cũng là dáng vẻ của Đông Hạ trong tương lai mà cậu ta mong muốn nhìn thấy.

Nếu sau khi đánh bại Đại Tần, để mặc cho cái đám người đó gây loạn đòi đánh hạ Đại Tần, rồi đuổi nông dân đi, lấy đất tốt trồng cỏ nuôi bò gây rối, sống một cuộc sống không muốn đọc sách, không ngâm nghĩ biện pháp, không muốn thống trị, sống không được bao nhiêu năm hạnh phúc, tiêu hao sạch sẽ sự giàu có của Đại Tần, rồi lại rơi vào chiến loạn liên miên.

Cậu ta tôn kính đại Hoàng tử, cũng cảm kích sự giúp đỡ âm thầm của đại Hoàng tử năm đó giúp cậu ta báo thù cho mẹ, không muốn làm hại anh ta.

Nhưng cậu ta nhất định phải ngồi ở vị trí càng cao hơn, mới có thể có được càng nhiều lực lượng để thực hiện tham vọng trong trái tim cậu ta.

Phụ hoàng vẫn còn tại vị, tuy chìm đắm trong sắc đẹp và rượu, cơ thể cũng yếu nhiều, nhưng cũng chưa chắc trong vài năm nữa sẽ băng hà.

Chiến sự Đại Tần gian khổ, không nên đấu tranh nội bộ, vấn đề kế vị vốn dĩ không nên phải suy nghĩ nhanh chóng như thế.

Hoàng tử Y Nặc không hiểu tại sao đại hoàng huynh thẳng như ruột ngựa lại không quan tâm đến cục diện, bỗng nhiên gây khó. Nhưng chiến sự trước mắt và sự tiến triển dài kỳ, khiến Hoàng tử Y Nặc rơi vào tình trạng khó xử đôi đường.

Cá và tay gấu, không thể lấy cả hai, nhất định phải lựa chọn.

Vì đại cục, cậu ta chỉ có thể nhượng bộ.

Trong sự nghi ngờ và bất mãn, quân đội Đông Hạ bắt đầu có sự lung lay quy mô nhỏ.

Sáng sớm, giấc mơ đang đẹp, thì do thám tới báo, cửa phía Tây ải Cư Bình mở, bụi bay mù trời, có một đội quân ra phá vòng vây.

Không rơi vào bẫy ở phía Đông, mà là phá vòng vây ở phía Tây, có phải muốn liên kết với quan Xuyên Tây không?

Hoàng tử Y Nặc mặc áo giáp vào, âm thầm bày binh bố trận, phái cho phía Tây một cuộc tiến công vào sườn quân địch không ngờ. Cửa phía Bắc ải Cư Bình mở ra, đến chục con bò, đầu buộc dao sắc, chỗ hiểm yếu trên thân buộc một đồ bảo vệ đơn giản do khiên kim loại, mũ và áo giáp tạo

thành, khoác lên da hổ, toàn thân được tô vẽ đầy màu sắc, trước mắt lấy que trúc treo một tấm vải đỏ, từ xa nhìn tới, giống như một con quái thú. Hình như đã được cho uống thuốc, miệng sùi bọt mép, như bị điên, kéo theo một chiếc đuôi mang lửa, lao như điên tới.

“Quái thú! Quái thú... không, đột... là đột kích!”. Binh sĩ tuần thành sững người một lúc, mới định thần lại, nhảy lên ngựa hò hét âm ỉ, giương cao cung tên, bắn vào đàn bò. Những con ngựa dưới hông người thấy mùi hổ, lại nhìn thấy quái vật đang tức giận, sợ đến nỗi vỡ gan vỡ mật, không chịu đứng yên một chỗ mà bắt đầu chạy lung tung, kẹp đuôi lại muốn lùi về phía sau, mặc kệ binh sĩ ra sức thúc vào lưng ngựa, lấy roi vọt, nhưng vẫn không chịu nghe lời. Những người còn lại nghe tin nhanh chóng lao ra, vừa vỗ về lũ ngựa, vừa giương cung lắp tên, điên cuồng bắn vào lũ bò. Tuy nhiên áo mũ kiên cố, lại bảo vệ chắc chắn, những con bò hung dữ cơ bản không sợ chết, tốc độ lại nhanh chóng, sau khi bị thương càng thêm điên cuồng, ra sức lao về phía kẻ địch. Có hai con lao đến chỗ gần, húc chết vài quân Đông Hạ. Mấy dũng sĩ bao vây lại, đao chém rìu chặt, mới coi là giải quyết được đám súc sinh này.

Nhân lúc phần lớn tên loạn đều hướng về phía đàn bò.

Lúc này, trống trận nổi lên, tất cả nhân dân Đại Tần của ải Cư Bình, kể cả người già, phụ nữ, tất cả đều tập trung hết ở tường thành, khoa chiêng gõ trống uy hiếp gào thét, từ xa nghe thấy, hình như có đến hàng trăm vạn quân thiện chiến vậy.

Tiếp đó, đội kỵ binh Đại Tần phân tán đội hình, theo hình cánh quạt lao tới, rồi ở gần kết hợp thành một đội, đâm thẳng trực diện vào trái tim kẻ địch, đôi bên giao chiến. Hàng trăm kỵ binh theo sau, lại là những người mặc phục sức Đông Hạ, trang điểm theo Đông Hạ, trên tay phải buộc một dải lụa đỏ, cũng không quản chém giết, đã có đội quân đứng đầu che chắn bảo vệ, trực tiếp tiến sâu vào, sau đó dùng ngôn ngữ Đông Hạ thông thuộc đi khắp nơi kêu khóc.

“Trúng bẫy rồi! Cứu tôi với!”.

“Lùi lại! Mau lùi lại!”.

“Chủ soái nói, mau tản ra!”.

“Không chạy nữa là chết đấy!”.

Binh sĩ Đại Tần theo phía sau cũng dùng ngôn ngữ Đông Hạ mà trước khi xuất phát chủ soái đã dạy hò lên hai tiếng đơn giản nhất.

“Lui ra!”.

“Lùi lại!”.

“Lùi lại!”.

m thanh như sấm động bên tai, ầm ầm đập thẳng vào tâm can, những tướng sĩ Đông Hạ phía sau không nhìn thấy cục diện, tưởng là tiền phương chiến bại, tâm trí đại loạn. Đúng lúc bộ tộc Ha Mặc Tỳ vừa ra tiền tuyến, vẫn chưa hiểu tình thế, có không ít người nhát gan hoặc không có mặt, thật sự coi lệnh lùi lại là do chủ soái ở tiền phương ra lệnh, lập tức cho ngựa lùi về phía sau, những người phía sau nhìn thấy phía trước lùi lại, cũng lùi theo, kết quả là đã loạn càng thêm loạn.

Diệp Chiêu theo sau, đích thân dẫn đội quân chủ lực, trực diện lao tới.

Chiếc đại rìu mấy chục cân lao tới, cả chiếc áo giáp nhiễm máu tươi, con bạch mã đạp lên thi thể, dưới ánh sáng của ngôi sao mai, trông như Tu La vậy.

TƯỚNG QUÂN Ở TRÊN, TA Ở DƯỚI

Quất Hoa Tán Lý
www.dtv-ebook.com

Chương 99: Nhịn Đau Mà Lùi

“Chủ soái địch quân có thể là Diệp Chiêu”. Sau khi do thám tiên phong báo về đội quân phá vòng vây phía Tây chỉ là một đàn la già yếu bệnh tật và trăm binh sĩ, Hoàng tử Y Nặc đang trên đường trở về trong lòng bỗng có một dự cảm không tốt.

Nhưng từ lúc đánh bại quân Đại Tần đến nay mới chỉ có hơn hai mươi ngày, theo tác phong của đám quan viên kinh thành, từ lúc bàn bạc tướng lĩnh tiếp nhận đến khi triệu tập tướng lĩnh xuất chinh, tính về đường đi, ít nhất phải mất hơn một tháng. Huống hồ Diệp Chiêu vừa bị bá quan tập trung trù tấu, Hoàng đế đích thân bãi chức, bọn họ sao có thể tự vả vào mặt mình, nhanh như thế đã gọi cô ta quay lại, trở lại chiến trường?

Sát Nhĩ Thác Thứ không tin hỏi: “Sao có thể là cô ta chứ?”.

“Chính là cô ta”. Trực giác mãnh liệt khiến Hoàng tử Y Nặc đưa ra phán đoán, trên trán hần toát ra những giọt mồ hôi lạnh toát, nhanh chóng cho ngựa quay đầu: “Tình thế không hay rồi, lập tức về ngoài thành phía Bắc!”. Chưa chạy được bao xa, tướng sĩ hậu phương tới báo: “Diệp Chiêu dẫn quân công phá quân phía Bắc, trận thế đại loạn”. Sát Nhĩ Thác Thứ sững người lại, lặ đi lặ lại chỉ hai chữ: “Sao lại, sao lại...”.

“Mẹ nó chứ!”. Hoàng tử Y Nặc sốt ruột, mở miệng chửi rủa.

Diệp Chiêu thiện dùng đột kích, Diệp Chiêu thiện dùng kỵ binh, Diệp Chiêu thiện dùng đánh nhanh thần tốc.

Điều này là lời nhắc nhở mà hãn ghi trên tấm da học thuộc không biết bao nhiêu lần, và cũng đề phòng không biết bao nhiêu lần.

Hoàng đế Đại Tần trong một ngày nhận được tin báo chiến bại, bèn gạt bỏ hết ý kiến của mọi người, không hề do dự sử dụng Diệp Chiêu, người đang được tranh cãi rất nhiều, bảo cô ta trong vòng mười ngày phải lao tới chiến trường, đêm hôm đó bắt đầu tiến công. Quan chức Đại Tần giống một thứ đồ thừa, dùng xong rồi vứt, vứt xong rồi lại nhặt lại dùng, thay đổi kỹ cương liên tục, nói mà bất tín, coi thể diện triều đình như đồ bỏ đi.

Hãn đã thực sự coi thường độ dày da mặt của Hoàng đế Đại Tần! Mẹ nó chứ, hãn vẫn là một người đàn ông sao?!

Hoàng tử Y Nặc bị cái mặt dày vô sỉ của con chồn lông vàng làm cho tức điên lên. Hãn tức giận thúc mạnh con ngựa, định lao trở về trận địa, chuẩn bị cứu giúp. Nhưng thấy tướng sĩ nhà mình ra sức chạy về phía sau, cậu ta rút dao, ngăn lại hai tên, chỉ vào hỏi: “Tại sao lại lùi?”.

Tên tiểu binh đen đầu bị ngăn lại liền ưỡn cổ lên hỏi lại: “Không phải tướng quân phía trước bảo lùi sao?”.

Hoàng tử Y Nặc quát lớn: “Ai bảo lùi?!”.

Tên tiểu binh bối rối nói: “Mọi người đều bảo lùi...”.

Hoàng tử Y Nặc tức giận: “Lung tung! Đều là âm mưu của kẻ địch! Quay lại cho ta!”.

Tên tiểu binh trẻ tuổi, bị khuôn mặt tức giận của chủ tướng dọa đến hoảng hồn, không nghe mệnh lệnh, vẫn lùi hai bước về phía sau.

Hoàng tử Y Nặc phẫn nộ rút dao, chém đầu cậu ta, để cảnh cáo tất cả người khác.

Những kỵ binh chạy đến gần đó mặc dù sợ hãi vô cùng, nhưng vẫn đứng một chỗ, không muốn chạy lên trước, mà cũng chẳng dám lùi phía sau, cứ vòng vòng vậy.

Hoàng tử Y Nặc thúc ngựa, chạy về phía trước, nhìn thấy đội quân Đại Tần vừa chém giết vừa dùng khẩu lệnh “Lùi lại” bằng ngôn ngữ Đông Hạ để khích lệ tinh thần, trộn lẫn trong đội quân của mình, một đội kỵ binh lạ hoặc dùng lời nói cử chỉ để đẩy lùi quân mình, đẩy lùi mọi người đang kinh hoàng, trong lòng đã hiểu ra, nhưng đã quá muộn.

Đông Hạ là đội quân lấy khinh kỵ binh làm chủ, quen với việc khi cướp bóc cướp hết rồi chạy, bây giờ thấy đồng ngũ lùi về phía sau, trong lòng liền loạn lên. Thấy mọi người đang chạy, đều thấy pháp luật không trách tội mọi người, Hoàng tử Y Nặc có tức đến mấy cũng không thể giết hết tất cả mọi người, bộ tộc Đông Hạ đông như thế, dựa vào cái gì mà không để các bộ tộc khác đi chết trước chứ? Sao lại bắt mình đi?

Cục diện rơi vào thế hỗn loạn, phá hết trận thế vốn có, đại bộ phận quân Đại Tần vừa lao vào vừa giết, hơn nữa sĩ khí như hồng, ai ai cũng chém giết đến nỗi hai mắt đỏ lừ, đoàn binh giao chiến và tiểu cổ tập trung vừa tiến vừa giết thế như chặn nước, thế trận bị phá hỏng, kỵ binh và số người của bọn họ không còn có ưu thế quá lớn nữa, ý chí chiến đấu không còn, liền rơi vào thế bị động.

Lệnh cấm chẳng còn tác dụng, anh chạy tôi cũng chạy, tôi chạy anh ta cũng chạy, càng chạy càng nhiều.

Hoàng tử Y Nặc liên tiếp giết mấy người lính chạy trốn, nhưng không thể ngăn cản được tình thế hỗn loạn, ngược lại càng lúc càng quyết liệt, hàng vạn con ngựa hoảng loạn, giẫm chết giẫm thương lẫn nhau.

“Quyết chiến với cô ta!”. Sát Nhĩ Thác Thứ tức đến nỗi mặt đỏ gay lên, thúc ngựa lao về phía chủ tướng.

Hoàng tử Y Nặc ngẩng đầu, thấy một bóng dáng màu bạc sáng lên trong đám quân địch, chiếc áo giáp dài chói mắt bị máu tươi nhuộm đỏ, nóm tua đỏ ở đỉnh mũ đỏ đến nhức mắt, vài lọn tóc dài xoắn xoắn xõa xuống, trộn lẫn với mồ hôi, trong tay một thanh đao dài nặng, múa theo bước chạy của tuần mã, tạo thành một đường vòng cung, vút qua một cái, những tấm thân xung quanh ngã hết xuống đất, la liệt vô số, không có ai dám tiến nửa bước.

Sát Nhĩ Thác Thứ tay cầm đôi rìu, lao thẳng về cô ta.

Hoàng tử Y Nặc vội vàng ngăn lại: “Quay lại!”. Sốt ruột nóng nảy, không phải là đối thủ của cô ta.

Diệp Chiêu ngẩng đầu, thấy đại tướng quân địch lao tới, thúc ngựa nghênh đón, hét lên một tiếng: “Đến đúng lúc lắm!”.

Sát Nhĩ Thác Thứ múa rìu nhanh như điện, Diệp Chiêu vung đao như thần. Hai con ngựa lao sát vào nhau, đao rìu giao nhau, những ánh lửa điện lóe lên, nhanh đến nỗi mắt cũng không nhìn rõ được, chỉ thấy bóng đen lướt qua, thành bại đã rõ. Vai của Sát Nhĩ Thác Thứ phun đầy máu, ngã xuống chân ngựa, tiếp đó bị tướng sĩ Đại Tần bao vây lấy, bốn năm cây thương đâm vào, xuyên qua cả tim.

Tiếp đó tướng sĩ cầm đao, hò hét muốn lao lên trước báo thù. Hoàng tử Y Nặc đau đớn vì mất đi đại tướng, tim đau như dao cứa. Nhưng hãn vẫn phải nhìn đại cục, biết rõ bại cục khó tránh, nếu cứ chống đỡ tiếp, sẽ làm tổn thất quá nhiều dũng sĩ Đông Hạ. Sau khi cân đo đong đếm, hãn chịu đau từ bỏ, lạnh lùng hạ lệnh, an ủi mọi người, ra lệnh cho thống soái Mệnh Kỳ Phân, để toàn quân tạm lui có tổ chức về thành Thông Dương.

Đồ Ba không phục: “Ông đây muốn đi độ sức với cô ta!”.

Hoàng tử Y Nặc ra lệnh: “Tuổi mới tí ti, xưng ông cái gì?! Đừng vì cái lợi nhất thời, thành Thông Dương dễ thủ khó công, tạm lui cũng không sao, đợi chinh đốn lại quân đội, rồi lại quyết đấu với cô ta một trận tử chiến”.

Đồ Ba đang vô cùng hưng phấn, cơ bản không chịu nghe: “Đường đường là một nam tử hán, còn sợ một người phụ nữ sao!”.

Hoàng tử Y Nặc lắc đầu: “Cô ta không phải là người phụ nữ bình thường!”.

Đồ Ba: “Người trước mặt một người phụ nữ, chịu mất mặt được, còn ta không thể chịu mất mặt được!”.

Hoàng tử Y Nặc nghiêng răng nghiêng lợi: “Bây giờ mất mặt, là vì sau này sẽ lấy mạng cô ta! Lui! Lập tức lui!”.

Tổ chức chạy trốn dễ hơn tổ chức tấn công.

Diệp Chiêu chém chết xong Sát Nhĩ Thác Thứ, đang muốn thừa thắng truy kích, nhưng thấy sự chạy trốn của tướng sĩ Đông Hạ dần dần trở nên có quy củ, từ xa nhìn thấy bóng dáng của Hoàng tử Y Nặc, biết là hắn ta đã ra lệnh lui quân, chọn cách dứt khoát dùng một thất bại nhỏ, nở từ bỏ một phần tài nguyên để cố gắng bảo vệ thực lực, đổi lại Sơn Đông rồi tính tiếp, là một lựa chọn rất sáng suốt.

Tôn phó tướng bên cạnh hỏi: “Truy kích không?”.

“Giết giặc phải giết tên thủ lĩnh trước”. Diệp Chiêu cười lạnh lùng một tiếng, cầm lấy cây cung, từ dây cung phóng ra ba mũi tên. Vừa thúc ngựa chạy, vừa giương cung bắn tên, giơ tay bắn ra ba mũi tên liên châu đẹp mắt, tiếp tục lặp tên, rồi lại bắn ra ba mũi nữa, liên tục không ngừng. Từng mũi tên phóng vút đi, hết mũi này đến mũi khác, xé toang không trung, mang đầy sát khí bay về phía Hoàng tử Y Nặc.

Hoàng tử Y Nặc múa đao thoát thân, ngăn được ba mũi tên trước. Đầu mũi tên sắc nhọn còn để lại trên thân đao cứng ba vết mờ mờ, tiếp đó lại lao lên trước, hất đi ba mũi tên sau. Chủ tướng địch ta, bốn mắt nhìn nhau, một con sói mẹ dũng mãnh vô song trên chiến trường, đôi mắt màu lưu ly đỏ

dường như có ma lực, dụ dỗ hồn phách người khác tiến gần vào, khiến trái tim Hoàng tử Y Nặc đang yên bình lại lần nữa sôi sục, cứ đập điên cuồng như nhìn thấy con mồi mà mình từng nhớ nhung.

Diệp Chiêu giơ tay, lại ba mũi tên liên châu, một mũi tên sau khi đánh lạc hướng đối thủ, cô bắn mũi thứ hai với tốc độ chậm lại một chút, để mũi thứ ba bắn sau nhưng đến trước. Hoàng tử Y Nặc ngạc nhiên, vội vàng ngăn lại, mũi thứ tư Diệp Chiêu bắn từ một góc quý quyết nhất, với một góc độ không thể tránh né được, nhắm thẳng vào ngực cậu ta, nhắm thẳng vào con đường thẳng lợi.

Khoảnh khắc mũi tên bay ra khỏi cung tên.

Bụng của Diệp Chiêu lại đau dữ dội, đau đến lực phủ ngũ tạng. Trong đầu của cô bỗng lại có cái cảm giác kỳ lạ mà trước đây chưa từng có, khiến một người từ trước đến giờ không sợ chết không sợ đau phải cong cong lưng, nhận thức được phải ôm lấy phần bụng, vì thế, sự chính xác của mũi tên hơi lệch đi một chút, chậm lại một chút, nên không trúng chỗ mà cô ấy muốn, mà lại bay sát qua vai của Hoàng tử Y Nặc, cắm vào giữa chiếc áo giáp và mũ của Hoàng tử Y Nặc.

Hoàng tử Y Nặc chịu đau, rút tên ra, căm hận nhìn cô ta, nhưng vẫn tỉnh táo dẫn quân lính lui đi.

Chiến thắng đã định, Ngô tướng quân dẫn quân truy sát, giết được tên nào hay tên đó.

Tôn tướng quân như chim sợ cành cây cong, bèn đứng đằng sau hò lớn: “Nhất định không được tham công mà mạo hiểm”.

Diệp Chiêu sững sờ ngồi trên lưng ngựa, nhìn nhìn cây cung trong tay, sờ sờ mó mó vùng bụng vừa đau, người chậm chạp như cô, cũng phát hiện ra có gì đó không ổn.

TƯỚNG QUÂN Ở TRÊN, TA Ở DƯỚI

Quất Hoa Tán Lý
www.dtv-ebook.com

Chương 100: Tin Vui Tin Buồn

Hoàng tử Y Nặc xét cho cùng vẫn là một cao thủ quân sự hiếm có của Đông Hạ. Trong thời gian ngắn nhất vẫn có thể phân tích rõ lợi và hại, đưa ra những quyết định chính xác. Tuy quân Đông Hạ tiêu binh tổn tướng, tổn thất nghiêm trọng, nhưng vẫn chưa động đến được xương cốt. Dưới sự truy kích của Ngô tướng quân, lại mất thêm hơn hai nghìn quân, ngậm hận mà lui về thành Thông Dương, đóng cửa thủ thành không ra. Diệp Chiêu xoay ngược lại cục diện công thủ, thu được toàn thắng, nhưng lại âm thầm ôm lấy bụng, cô ấy nghiêng răng nghiêng lợi, mặt trắng bệch, tay nắm chặt rồi lại chặt hơn, nhin đau lệnh cho Tôn phó tướng dẫn đội xích hậu và kỵ binh tiên phong đi trước, còn mình dẫn theo đại quân chinh đồn lại, dựng trại ở ngoài trấn Thanh Dương.

May mà da cô hơi đen, lại thêm mọi người vô cùng vui mừng vì thắng lợi, khua chiêng gõ trống vận chuyển kho lương của quân địch vứt lại, cứu chữa người bị thương, nên không chú ý đến thần sắc kỳ lạ của chủ soái.

Diệp Chiêu sắp xếp xong xuôi mọi việc, bước ra ngoài lều, run run ngồi xuống. Cô phát hiện ra ở đáy quần của mình có vết máu, không giống những lần quý thủy trước đây, trong lòng nghi ngờ. Vốn định nhẫn nhịn rồi xem thể nào nhưng bỗng nhớ ra lời dặn của Hạ Ngọc Cẩn trước khi đi, nói cơ thể cô lạnh, muốn sớm hồi phục để có thai, không được ngủ trên đất tuyết, không được uống nước lạnh, đối với việc này càng phải cẩn thận giữ gìn. Cô do dự một lúc, cuối cùng gọi Thu Thủy tới, dặn dò: “Gọi quân y tới”.

Thu Thủy cũng ngốc, sững sờ nhìn từ trên xuống dưới: “Tướng quân, người bị thương à? Thương ở đâu?”.

Diệp Chiêu nghĩ rất lâu, nghĩ không ra lý do, bèn nghiêm mặt lại nói: “Nói ít thôi, bảo người đi gọi thì đi gọi đi, tùy tiện tìm người nào cũng được, đừng làm kinh động đến mọi người”.

Thu Thủy bị cô trợn mắt nên nhanh nhẹn hẳn, vội vàng chạy đến lều của quân y.

Mỗi lần sau khi chiến sự kết thúc, đều có thương binh hết tốp này đến tốp khác, ruột thủng bụng thương, gãy tay gãy chân, nặng hơn cũng có. Toàn bộ quân y đều bận bù đầu, bọn họ nói chuyện thì gào thét, đi nhanh như gió, mắt lại không nhìn người, Thu Thủy nhớ lời dặn của tướng quân, không dám gào to hét lớn, để người khác biết chủ soái bị thương, bèn ở bên cạnh hết ngó bên này rồi lại ngó bên kia, khó khăn lắm mới thấy một quân y tuổi trẻ vừa mới ngời tay một tí, bèn lao tới, bịt miệng cậu ta, lôi ra bên cạnh, nghiêm nghị nói: “Chuẩn bị xong đồ đạc, rồi theo ta đi gặp chủ soái”.

Tất cả tướng sĩ đều đang thảo luận về Diệp Chiêu võ công cái thế, đánh trận uy vũ vô cùng, đừng nói bị thương, một chút da cũng không bị xước, đúng là người trời. Người quân y đáng thương nghĩ nghĩ lý do triệu kiến, liền khóc: “CÔ Ân ãi ãi tha mạng! Lần trước lén lút cờ bạc là do Lý gia lão Tứ dẫn đầu...”.

“Ai nói chuyện này với người!”. Thu Thủy vỗ vào đầu cậu ta một cái, bí mật tiết lộ: “Tướng quân bị thương”.

“Hả?”. Quân y há hốc miệng: “Không hề nghe nói”. Toàn quân đều biết, Diệp tướng quân đánh trận từ trước đến giờ không khám quân y, vết thương nhỏ đều tự mình dùng thuốc điều trị, chỉ một lần duy nhất bị thương ở lưng thì nghiêm trọng, cũng do chủ soái và hai người thân binh tự lo liệu. Bây giờ tìm đến đây, chứng tỏ...

Thu Thủy nói càng bí ẩn: “Nội thương!”, sau đó liền ra vẻ thông minh phân tích: “Chắc chắn là vấn đề lớn! Ta thấy chiếc quần tướng quân thay ra đầy máu! Chúng ta âm thầm đến, âm thầm chữa, nhất định không được để người khác biết, tránh làm ảnh hưởng đến lòng quân”.

“Được! Được! Được!”. Có thể xem bệnh cho Diệp tướng quân, là một vinh dự trăm năm mới gặp được một lần, sau này sẽ dễ ăn nói hơn! Quân y trẻ sung sướng đến toàn thân run lên. Cậu ta hào hứng phấn khởi, ôm lấy thùng thuốc, một con ngựa lao ra ngoài cửa, vừa chạy vừa vỗ ngực khoe khoang với tiểu cô nương: “Đừng nhìn ta còn trẻ, cha ta là Vương Nhất Thủ nổi tiếng một vùng, tôi tám tuổi đã theo ông ấy học y. Lớn lên trong quân doanh, giỏi nhất là chữa vết thương trên da thịt, đứt chân gãy tay, không có cái gì không làm được! Y thuật của đại phu trong quân, ông ta nhận là số một, thì ta là số hai!”.

Thu Thủy nghe thấy cái mồm khoác lác của cậu ta, chỉ hận một điều không thể cho cậu ta hai cái tát.

Hai người lao vào trường chủ soái, nhưng thấy trên đất đang vứt một chiếc túi gấm đang mở ra, bên trên có chữ “Cẩn” được viết ngay ngắn. Diệp Chiêu tay trái cầm chân, tay phải cầm một miếng vải nhỏ viết đầy chữ, vừa nhìn vừa lầm bầm: “Đầu tiên phải giữ ấm, rồi uống canh gừng đương quy trứng gà, uống nước đường nâu, thật là rắc rối...”.

Quân y Tiểu Vương đặt thùng thuốc xuống, vội vàng hỏi: “Tướng quân bị thương ở đâu?”.

Thu Thủy thu dọn cái quần dính máu, dỏng tai đứng bên cạnh nghe.

Diệp Chiêu đưa tay ra, diềm nhiên nói: “Chắc là bị nội thương, bắt mạch đi”.

Quân y Tiểu Vương nhìn cô một lúc, rồi đưa tay ra, đặt trên mạch, hết nhìn trái rồi lại nhìn phải, mặt biến sắc rồi lại biến sắc, bỗng nhiên đứng bật

dậy, ấp ập úng úng nói: “Mạch này kỳ kỳ quái quái, hình như có vấn đề lớn, xem không rõ, hay là gọi cha tôi tới đi, ông ấy kinh nghiệm phong phú”.

“Ta nhớ toẹt vào!”. Thu Thủy khinh thường nói: “Còn đòi đứng thứ hai cơ!”.

Quân y Tiểu Vương muốn phản bác nhưng lại không tìm ra lý do, trên trán toát mồ hôi hột, miễn cưỡng gân cổ lên nói: “Ta ở trong quân bao năm, chưa từng gặp mạch nào thế này, kỳ lạ quá, chắc là bệnh khó chữa!”.

Tướng quân chết vì chiến trường thì thôi, nếu chết vì đau bụng thì mất mặt lớn lắm.

Gặp phải bệnh mà đại phu cũng không đoán ra được, Diệp Chiêu liền lo lắng. Cô cuối cùng bỏ thể diện ra, không cố gắng gượng nữa, bảo Thu Thủy đi âm thầm mời lão Vương quân y tới.

Lão Vương quân y hồn hển chạy vào, mắng đứa tiểu tử nhà mình mấy câu, sau đó đưa tay ra bắt mạch. Bắt được một lúc, ông ta không dám tin nhìn nhìn mặt của tướng quân, rồi nhìn xuống dưới, nhìn nhìn ngực cô, rồi lại chăm chăm nhìn xuống dưới, cứ chăm chăm nhìn vào bụng cô, rồi lại bắt mạch lại một lần nữa, sau đó mở miệng nhưng lại không nói ra, một lúc lâu vẫn không nói thành lời, thần sắc kỳ lạ như gặp phải ma vậy.

Hai người đại phu đều có biểu hiện kỳ lạ, trừ phi thực sự phải chết sao?

Thu Thủy sợ hãi thất thần.

Diệp Chiêu mơ hồ không hiểu ra sao.

Lão Vương quân y hỏi: “Tướng quân gần đây quý thủy có chính xác không?”.

Diệp Chiêu đáp: “Không có”. Mất một lúc, cô lại bổ sung: “Trước đây khi đánh trận thỉnh thoảng một hai tháng không có”.

Lão Vương quân y: “Tướng quân gần đây ăn uống có thay đổi không?”.

Diệp Chiêu: “Bị bọn Dương Thị làm cho quen rồi”.

Lão Vương quân y lại hỏi: “Tướng quân gần đây thỉnh thoảng có buồn nôn không?”.

Diệp Chiêu: “Say thuyền”.

Lão Vương quân y: “Tướng quân gần đây có bị đau ngực không...”

Diệp Chiêu: “Quần áo quá nhỏ”.

Lão Vương quân y: “Tướng quân gần đây có...”.

Diệp Chiêu hết kiên nhẫn ngắt đứt lời của ông ta: “Có gì cứ nói ra, ít lời thôi! Còn giống một người mới làm lính sao?! Bất luận là vấn đề gì, ta đây đều chịu được hết, chỉ cần có thể gắng gượng được vài tháng nữa, đánh trận xong, thì cái gì cũng được”.

“Không, tướng quân có...”. Đại chiến đang gấp rút, chủ soái lại có thai, lão Vương quân y mặt buồn khổ, thực sự không biết nên báo tin vui hay tin buồn đây.

“Có, có rồi”.

Diệp Chiêu còn đang mơ hồ: “Có cái gì?”.

Lão Vương quân y vẫn còn ấp úp: “Có, có...”.

“Hóa ra là có tin vui!”. Quân y Tiểu Vương đứng bên hầu hạ ngộ ra, nhảy phắt lên. Cậu ta vui mừng khoác lác với Thu Thủy: “Tôi đã nói mạch này

kỳ quái sao chưa từng gặp bao giờ! Hóa ra là ở chỗ này! Đại muội tử, đây không phải là do tôi không tinh thông y thuật, mà là trong quân đều là con trai, có lúc nào có phụ nữ có thai đâu?! Ôi! May mà tướng quân là phụ nữ, cho chúng ta được dịp mở tầm mắt...”.

“Có tin vui!”. Thu Thủy kêu lên một tiếng, nhanh chóng bịt mồm lại, không dám hét to.

Diệp Chiêu sững người lại nhìn hai người đang háo hức, lại sững sờ nhìn về lão Vương quân y, không nói gì.

Lão Vương quân y gật đầu khẳng định, thở dài một cái: “Tướng quân mang thai được hai tháng rồi, không chú ý bồi bổ, suýt nữa hỏng, may mà ông trời phù hộ, vẫn chưa xảy ra vấn đề lớn, tôi kê cho người hai đơn thuốc bồi bổ, còn cứu lại được. Nhưng cái thai đã không ổn, nếu lại hoạt động mạnh e là thần tiên ông trời cũng không giữ được”.

Diệp Chiêu không dám tin đưa tay ra, sờ sờ vào bụng.

Cô đã từng không biết bao nhiêu lần cùng với Hạ Ngọc Cẩn bàn bạc riêng với nhau xem con hai người sau này sẽ như thế nào, phải dạy con như thế nào. Cũng suy nghĩ trước việc mang thai sinh con sẽ như thế nào, nhưng thật sự không thể ngờ được sẽ có ngày đó. Cô vẫn còn đang thấy mình như đang bước đi trên mây vậy, bồng bênh bồng bênh, tất cả những thứ xung quanh đều hư ảo như một giấc mộng, không phải sự thật.

Hơn với khoảnh khắc mộng tưởng này, là loạn quân bao vây, là đi lại như thoi trong mưa tên, tấn công trong trận địa địch, giao đấu với cao thủ, đao rìu vào thân có coi là gì chứ? Bất luận là hoàn cảnh tuyệt vọng nào cô cũng có thể bình tĩnh, thậm chí không biết phải lấy biểu hiện nào để đối mặt với tất cả mọi thứ đang xảy ra trước mắt.

Cô thật sự có con rồi?

Con của cô và Hạ Ngọc Cẩn.

Một sinh mạng nhỏ bé đang được nuôi dưỡng trong bụng cô, lấy cái cảm giác buồn nôn mãnh liệt để chứng minh sự tồn tại của mình cho mẹ biết.

Trên chiến trường tàn khốc, nó đã không ổn định, hình như trong nháy mắt đã gần như không còn...

Từ cổ chí kim, thiên tính đang ẩn sâu trong mỗi người phụ nữ đang dần dần sống lại, thay thế cho cái khát vọng sâu xa nhất.

Cô mạnh mẽ ý thức được, bản thân mình không muốn mất đứa con không để gì có được này. Cô khát khao được nhìn thấy đứa con xinh đẹp thông minh của Hạ Ngọc Cẩn, muốn nhìn thấy đứa con kế thừa được sự khỏe mạnh tráng kiện của mình, nhìn thấy nó a a học nói, chập chững học đi, chầm chầm học chạy, học chữ với cha, học võ với mẹ, ngày ngày một khỏe mạnh lớn khôn. Cô khát khao lại có một gia đình giống như hồi mình còn nhỏ, bố mẹ khỏe mạnh, con cái dễ huề, mọi người trong gia đình đoàn tụ, mỗi ngày về nhà, có thể bế bảo bảo, hưởng thụ lại cái hạnh phúc của một gia đình.

Tất cả điều này, sẽ còn hạnh phúc hơn cả mơ.

Cô muốn không quan tâm đến gì hết, nắm lấy niềm hạnh phúc này.

Nhưng, thời điểm hạnh phúc đến thật không đúng chút nào.

Làm sao đây? Làm sao đây?

Diệp Chiêu không sợ trời không sợ đất, nhưng lần đầu tiên trong cuộc đời cảm thấy nỗi sợ hãi sâu sắc.

Sau khi đại thắng, lại rơi vào tình trạng tuyệt vọng.

Cả thành đầy kiêu dũng, nhưng cô lại cô độc bất lực.

TƯỚNG QUÂN Ở TRÊN, TA Ở DƯỚI

Quất Hoa Tán Lý
www.dtv-ebook.com

Chương 101: Mâu Thuẫn Trong Nội Bộ Đông Hạ

Khi đại chiến, bất luận là chủ soái bị thương hay có thai, đều không được để tướng sĩ biết, để tránh ảnh hưởng đến sĩ khí.

Nhân lúc quân Tần đại thắng, sĩ khí như hồng, mọi người đoàn kết một lòng, Diệp Chiêu cắn chặt răng, hạ quyết tâm, âm thầm che giấu cái bụng của mình, cầm lấy đao, nhảy lên ngựa, mạo hiểm xuất chinh hai lần, chủ yếu là chỉ huy, không dám trung phong, cẩn thận bắn vài mũi tên, cứ hết mũi tên này lại đến mũi tên khác. Tuy Giang Đông núi nhiều đất rộng, nhưng dễ thủ khó công, chinh phạt nhiều lần mà không hạ được. Quân Đông Hạ thấy tướng quân cầm đao, những nơi đã đi qua, đều khiếp sợ lo lắng. Sau khi trở về tình trạng không ổn định của cái thai trong bụng cô, lại khiến Lão Vương quân y lo lắng không yên.

“Thôi đừng giữ nữa?”. Quân y Tiểu Vương tính tình thẳng thắn, có gì nói đấy: “Thế cục bây giờ e là nhất thời không thể kết thúc ngay được, sau năm sáu tháng nữa, cái bụng cũng không thể giấu được. Lúc đầu người nói tự tin như thế, đánh trận hay như thế, bây giờ lòng quân Đại Tần đều dựa vào người, nếu người ngã xuống, lòng quân cũng gục theo. Càng đừng nói đến quân Đông Hạ biết được tin người có mang không tiện hoạt động sẽ thừa cơ tiến công, cho dù may mắn đánh lùi được quân địch, nhưng người cũng không thể ra tiền tuyến với cái bụng to hơn nữa, hay bỏ đi? Phụ nữ mà, con cái sau này vẫn có được”.

Thu Thủy vội vàng nói: “Anh nói nghe hay lắm, may mà không phải con của anh! Tướng quân vốn dĩ cơ thể đã bị lạnh, không dễ có thai, nếu cái thai

này không giữ được... nhờ sau này... sau này... lại đánh một trận tám năm nữa, thì đã hơn ba mươi tuổi rồi, anh muốn người là mẹ già con cọc à?!”.

Tiểu Vương quân y suýt nữa thì phun ra: “Cô ấy nói cái gì vậy?”.

Thu Thủy tự biết mình lỡ lời, mặt đỏ gay, cứ vắn vắn tà áo không nói gì.

Lão Vương quân y ho nhẹ một tiếng, chậm rãi nói: “Muốn phá cần thuốc hổ lang, thể chất của tướng quân, thực sự không nên phá thai. Nếu cứ bắt buộc phá, lại thêm không có điều kiện bồi dưỡng, có thể sau này sẽ không có thai được nữa, hơn nữa, phá thai cũng phải nằm giường...”.

Diệp Chiêu kệ mọi người tranh luận, chẳng nói lời nào, chỉ dụi dụi sờ vào bụng, cô trước đây chỉ biết cướp đi sinh mạng, cái cảm giác lần đầu tiên cảm thấy một sinh mạng đang đến với mình, thật sự rất ấm áp, rất kỳ diệu. Lúc ở Quận Vương phủ, ngự y cũng đã giảng giải cặn kẽ về khiếm khuyết của cô trong việc mang thai, cô biết rất rõ, mất đi cơ hội làm mẹ lần này, là có thể mất đi mãi mãi. Vì thế, mất một lúc lâu, cô vẫn chần chừ nói: “Bây giờ tình hình chiến sự vẫn chưa ác liệt, thời cơ quyết đấu vẫn chưa đến, để ta nghĩ đã”.

Thiên tính tình yêu của người mẹ và đại nghĩa nước nhà, chỉ có thể nghiêng về một phía.

Được mất, được mất, có được có mất.

Hai con chữ nhẹ tựa lông hồng, nhưng lại nặng ngàn cân, đè nén khiến người ta không thể thở được.

Đông Hạ, tin thắng trận chuyển tới, Đông Hạ Vương vô cùng vui mừng, từ lâu đã chuyển chỗ ở, dẫn đại quân, cắm chiếc lều đỉnh vàng ở biên giới giữa Đông Hạ và Đại Tần, lúc nào cũng có thể hỗ trợ Hoàng tử Y Nặc tấn công, lại dễ dàng tiến vào hoàng cung ở kinh thành, rồi sống một cuộc sống xa hoa mà ông ta đã hằng mơ ước từ lâu. Vương phi Lạp Lạp Đồ Nhĩ tính

tình chất phác, không thích ghen tị, xứng đáng danh hiệu chủ mẫu thiên hạ. Trắc phi Hách Nhĩ Lạp gia thế quyền lực, phong làm Hoàng Quý Phi cũng không lấy gì là quá lắm, còn những trắc phi còn lại phong phi hết. Còn về tiểu mỹ nhân Diệp Liễu Nhi, quốc sắc thiên hương, vừa hát hay lại múa giỏi, lại có thể hiểu được ý người khác, thích thì thích thật, nhưng đáng tiếc là xuất thân thấp hèn, có thể phong làm tần, rồi lấy thêm vài mỹ nữ quý tộc tông thất của Đại Tần vào cung, yêu thương chiều chuộng, cũng coi là an ủi lòng dân Đại Tần.

Đáng tiếc, một bức thư tiền tuyến báo về đã phá vỡ hết dự tính của ông ta.

Đông Hạ Vương tức giận hất Liễu Tích Âm đang bóc nho hầu hạ ở bên cạnh ra, rồi đứng dậy, đi đi vài vòng, tức giận quát: “Nghịch tử! Nghịch tử!”. Liễu Tích Âm chậm rãi đứng dậy khỏi chiếc thảm da hổ, xoa xoa bàn tay vừa bị chà xuống đất, ngoan ngoãn lùi ra bên cạnh, cứ như là không nghe thấy gì vậy. Sau đó, Đông Hạ Vương cho gọi đại Hoàng tử tới, vứt thư báo vào mặt anh ta, quát: “Tự xem đi!”. Bức thư được viết bằng chữ Đông Hạ phồn phục, ngoài văn quan và quý tộc Đông Hạ ra thì không ai hiểu được, vì thế anh ta không kiêng kỵ để cho người khác nhìn thấy.

Võ nghệ đại Hoàng tử rất cao cường, nhưng học hành lại rất vớ vẩn, học vấn kém hơn nhiều so với Hoàng tử Y Nặc. Anh ta lật đi lật lại, xem xem vài lần, cũng coi là đọc hiểu được là em trai mình đang tố cáo tội lỗi sau lưng mình, đổ hết nguyên nhân thất bại cho bộ tộc Ha Mặc Tỳ, cũng là cữu tộc nhà mình, đồng thời đề ra chiến thuật đàm phán để kéo dài thời gian...

Đông Hạ Vương tính tình nóng nảy, lại xót xa con mình khinh suất, lại hận sắt không thể đúc thành gang được, trước mặt bao người chửi rủa thậm tệ: “Quyền chỉ huy nằm trong tay em trai người, người tranh cái gì mà tranh?! Chỉ có cái sức bò, cả bụng đầy cỏ rác! Làm việc không thận trọng, mẹ kiếp thật đáng ghét!”.

Đại Hoàng tử tính tình cũng nóng nảy, lại xót xa trước sự tổn thất của cữu tộc, thấy cha không hỏi rõ trắng đen, đã chửi mắng thậm tệ, liền tức giận: “Bộ tộc Ha Mặc Tỳ là tướng mạnh lính giỏi. Cái tên khốn Y Nặc có dã tâm riêng, không những câu kết với các bộ tộc mới nổi như Đức Đồ Mộc, Hoắc Hoắc Ha Thán, Cách Hồ, làm lớn mạnh thanh thế của bọn họ, còn khống chế thế lực của con. Cái dã tâm hồ lang đó, ai ai cũng đều biết! Bây giờ chiến bại, người không trách tội hẳn ta điều động không tốt, thống soái bất lực, lại đến mắng con?! Nếu hẳn ta sớm để cho bộ tộc Ha Mặc Tỳ hoặc bộ tộc Hồ Đặc ra trận! Thì làm gì xảy ra nhiều chuyện đau đầu như thế chứ?”.

Đông Hạ Vương vô cùng tức giận, quát mạnh cho anh ta mấy roi: “Ông đây vẫn chưa chết? Lũ chúng bay tranh cái gì mà tranh?! Còn sợ sau này hoàng vị không nằm trong tay người sao?”.

Đại Hoàng tử hét lớn: “Y Nặc có nhị hoàng đệ giúp đỡ, còn con thì khác! Con chỉ có một mình, ngoài cha ra thì ai giúp con chứ? Mẫu phi ời, mẫu phi! Sao người ra đi sớm thế!”. Anh ta đau đớn xót xa, khóc lóc không thôi.

Đông Hạ Vương nghe thấy tên của Trại Hãn, người con gái ra đi trong lúc đẹp nhất và mối tình thanh mai trúc mã ngọt ngào nhất... Trong lòng liền dịu lại phần nào, rồi lại nhìn đứa con mình yêu thương nhất, do mình nuôi lớn. Từ khuôn mặt giống mình của cậu ta, dường như đang nhìn thấy hình bóng ông công cuồng của mình khi còn trẻ tuổi, đó là những tháng ngày thanh xuân có thể mong ngóng nhưng không thể quay về được nữa, trong lòng liền hoàn toàn dịu lại. Mơ hồ thì cũng thấy nó nói cũng có lý, nếu Y Nặc thế lực quá lớn, lại có Ô Ân hỗ trợ, sau khi mình mất đi, chưa chắc đã không xảy ra loạn, đến lúc đó vị trí của Ha Nhĩ Đôn sẽ gặp nguy hiểm.

Y Nặc có thể lấy dã tâm của mình, vì báo thù mà giết chết Anh La Cổ và lục Hoàng tử, cũng có thể lấy dã tâm của mình, vì hoàng vị mà giết chết Ha Nhĩ Đôn của ông ta. Đứa con này dùng binh đánh trận tuy đứng thứ nhất, nhưng tâm địa lại độc ác, tâm tư phức tạp, không thể không đề phòng.

Đông Hạ Vương cúi đầu suy nghĩ khá lâu, hỏi: “Đàm phán thì thế nào?”.

Những gì địch tán thành thì nhất định phải phản đối, đại Hoàng tử gân cổ lên nói: “Đàm phán cái gì chứ? Đông Hạ đừng sĩ sao có thể bị con đàn bà đó làm cho sợ hãi chứ! Tiếp tục đánh! Nó không dám đánh, con đi đánh!”.

Đông Hạ Vương do dự, hất tay, bảo anh ta lui đi.

Đại Hoàng tử còn muốn tranh, nhưng Liễu Tích Âm đứng ở góc tường, mắt cứ nhìn vào anh ta.

Liễu Tích Âm tuy không hiểu tiền tuyến đã xảy ra chuyện gì, nhưng từ cuộc đối thoại của họ cũng hiểu được phần nhiều, thuận thế đồng tình nhìn cậu ta một cái, len lén ra hiệu: “Dừng đến đây thôi, đừng tranh nữa”, biểu hiện anh ta tạm thời kìm chế sự tức giận lại, đợi sau này hãy nói. Đại Hoàng tử nghĩ thấy cũng đúng, bèn vâng lệnh lui đi.

Đông Hạ Vương sau khi con trai đã đi, càng nghĩ càng tức giận, ngồi thần thờ trên chiếc thảm. Liễu Tích Âm liền ngoan ngoãn đi đến, giúp ông ta bóp vai bóp chân, dịu dàng nói: “Đại Hãn đừng tức giận, môi còn có lúc va phải răng nữa là, thỉnh thoảng nghĩ không thông cũng là chuyện bình thường, khuyên nhủ vài câu là được mà. Đại Hoàng tử có hiếu nhất, nghe lời nhất, tấm da hổ trắng người nằm, do anh ta săn được, nghe nói là cát triệu, lập tức mang đến biểu người. Mấy ngày trước, hai người cùng nhau đi săn, không phải vô cùng vui vẻ sao?”.

Đông Hạ Vương “hừ hừ” hai tiếng, mỹ nữ mà Kỳ Vương tặng cho ông ta, ông ta đều sai người âm thầm điều tra qua. Có hai người từ nhỏ đã được nuôi dưỡng ở Kỳ Vương phủ, ông ta lo lắng là mật thám, chơi xong rồi thưởng cho thủ lĩnh ở các bộ tộc khác. Nhưng lai lịch của Diệp Liễu Nhi lại khá trong sạch, đã tra hỏi riêng bà lão mà nhặt được cô ta, xác nhận không phải cô nương do Kỳ Vương phủ cố tình nuôi nấng, trí nhớ lại không rõ ràng. Vốn dĩ định bán cho lầu xanh, nhưng trên đường đi bị quản sự của Kỳ

Vương phủ thấy xinh đẹp, bèn mua lại. Tuy khí chất cũng không hơn bình thường, lại là gái đồng trinh, nhưng múa rất đẹp, cũng không phải là khuê tú đoan chính gì nhà người, chắc là một hoa khôi tương lai mà lâu xanh nuôi dưỡng hoặc là thị nữ được tặng cho đại quan quý nhân. Sau này khôi phục lại một phần trí nhớ, sau khi tra hỏi, mới biết là tội nô, cũng giống với suy đoán. Thân thể không có chỗ dựa, lại biết nịnh nọt, có một chút lòng tham, lại thích ngọc ngà châu báu, lựa là gấm vóc, kỳ hoa dị thảo, ăn uống chọn lựa, một người con gái như thế ở đâu cũng có, không khó nắm bắt.

Ông ta nhìn mỹ nhân đang cẩn thận hầu hạ, tâm trạng cũng tốt lên một chút, tiện mồm hỏi: “Liễu Nhi à, người sống ở Đại Tần lâu thế, hiểu được nhân tình phong thổ ở đó, người thấy đàm phán rất cuộc có tốt không?”.

Liễu Tích Âm cười xinh đẹp: “Những việc thế này, làm sao đàn bà con gái có thể tham dự vào được ạ?”.

“Đông Hạ chúng ta không có nhiều quy tắc đến thế, cứ nói không sao”. Đông Hạ Vương cũng chẳng hy vọng nhiều ở cô ta, chỉ là tâm trạng buồn bã, muốn trêu mỹ nhân một chút.

Liễu Tích Âm hơi ghé sát vào, tính toán gì đó, cố tình ngây thơ hỏi: “Nói hay, có được thưởng không?”.

Đông Hạ Vương nhìn ra cô đang tính toán, cũng không nhỏ nhen liền vuốt ve bàn tay mềm mại của cô: “Có”.

Liễu Tích Âm bèn ngồi thẳng lưng, xòe bàn tay ra tính toán: “Có thể đàm phán”.

“Ồ?” Đông Hạ Vương tò mò hỏi: “Tại sao?”.

“Người đừng quên, Đại Tần vừa mới trải qua thiên tai, vô cùng thiếu thốn lương thực”. Liễu Tích Âm do dự một lúc, tiếp tục nói: “Đông Hạ muốn liên kết với Kỳ Vương khởi binh phải mưu tính mất mấy năm, lương thực

đồi dào, trận chiến này tiếp tục tiêu tốn lương thực, thì Đại Tần tuyệt đối không thể đáp ứng được. Bọn họ phải tới nhiều quân như thế, ai ai cũng đều phải ăn mặc, chỉ cần ngày nào ở biên ải, thì là ngày đó phải mở kho lương cho quân đội, còn phải nơm nớp lo sợ phòng ngự, không làm được việc gì khác. Giang Đông, Giang Bắc hai vùng đất trù phú này lại nằm trong tay chúng ta, nên không thu được lương thực và tiền bạc. Quốc khố Đại Tần nghèo nàn như thế, chưa đến hai năm là dân không có gì ăn, nội chiến liên miên, vì thế Đại Tần Hoàng đế còn muốn đàm phán hơn chúng ta, để lấy thời gian khôi phục lại đất nước”.

Đông Hạ Vương cau mày hỏi: “Bọn họ đã muốn đàm phán như vậy, tại sao chúng ta lại phải đàm phán với họ?”.

Liễu Tích Âm mỉm cười nói: “Dù sao bây giờ là cục diện tiến thoái lưỡng nan, Đông Hạ muốn chinh đốn lại quân đội cũng cần thời gian. Cái việc đàm phán này, đàm phán một ngày cũng là đàm phán, đàm phán hai năm cũng là đàm phán, chủ yếu xem mấy người đàm phán thế nào... Chúng ta ra một cái giá cao, lôi kéo bọn họ, cho bọn họ hy vọng, đợi chinh đốn quân đội xong, tìm thời cơ, rồi đánh cũng không muộn”.

Đông Hạ Vương nhặt lấy tờ thư báo, tán dương: “Mỹ nhân thông minh, Hoàng nhi Y Nặc cũng có ý như thế”.

Liễu Tích Âm đỏ mặt, cúi đầu, nũng nịu nói: “Đã nghĩ đến điều này rồi, còn trêu chọc người ta làm gì chứ?”.

Đông Hạ Vương trầm tư: “Cứ để Đại Tần hao tổn, cho dù thực sự không đánh hạ được, thì Đông Hạ vẫn trấn thủ Giang Đông, thỉnh thoảng lại cho một đội quân nhỏ quấy rối, cũng có thể khiến Đại Tần cắt đất bồi thường, tức giận chịu sự thiệt thòi lớn”.

Liễu Tích Âm tán thành: “Đúng vậy”.

Đông Hạ Vương ôm lấy cô, hỏi: “Mỹ nhân muốn thưởng gì nào?”.

Trong mắt Liễu Tích Âm lóe lên dã tâm, uất ức nói: “Đại Hãn tương lai sẽ đăng thượng cửu ngũ, phong em làm tần, em lại không phải là người Đông Hạ, ngoài dựa vào sự sủng ái của Đại Hãn ra, thì chẳng có cái gì cả, nếu bị những người phi tử khác coi thường...”.

Cô càng có dã tâm tranh giành trong hậu cung, Đông Hạ Vương càng an tâm, nghe thấy ẩn ý trong lời nói của cô, trong lòng vui mừng, liền ôm lấy cô mà nói: “Được được, nếu đăng cơ, lúc đó ta sẽ cho em làm ái phi của ta”.

Sau khi mây mưa, Liễu Tích Âm bước ra ngoài lều, len lén đi đến nơi cô trồng hoa, liền thấy tâm phúc của đại Hoàng tử ở bên ngoài canh chừng, còn đại Hoàng tử trốn ở nơi tối, mỉm cười, rồi len lén bước tới, chuyển lời: “Đại Hãn đã quyết định đàm phán, em đã dò hỏi ý của người, khuyên nhủ đã không còn tác dụng nữa, chi bằng chàng nên đi trước một bước, dùng cách khác đi, đừng để công lao này rơi vào tay Hoàng tử Y Nặc. Mấy ngày này, em sẽ cố gắng ở bên ông ta, tiếp tục thăm dò tin tức cho chàng...”.

Đại Hoàng tử nắm lấy tay cô, cảm động nói: “Liễu Nhi tốt của ta, đợi hoàng vị an bài, ta nhất định sẽ không phụ nàng”.

Liễu Tích Âm vừa e thẹn vừa thương yêu nói: “Em yêu chàng, tự giác làm vì chàng, tan xương nát thịt cũng không sợ, còn mong gì chứ?”.

Đại Hoàng tử liền thề với trời: “Sau này Đông Hạ hậu cung, ta không để nàng làm Hoàng hậu, nhưng cũng ngang với Hoàng hậu”.

Liễu Tích Âm cúi đầu, nhìn nhìn góc tay áo, e thẹn vô cùng.

Đại Hoàng tử hỏi: “Bây giờ Hoàng tử Y Nặc ở tiền tuyến, đàm phán e là do cậu ta đi?”.

Liễu Tích Âm cười: “Cậu ta có tôn quý thế nào, có thể tôn quý hơn Đại Hãn sao? Chàng hôm nay trước mặt Đại Hãn có nhắc tới tên Trại Hãn, trong lòng ông ta đã xao động, cũng dấy lên mỗi nghi ngờ. Chàng cứ tiến

triển theo hướng đó, còn em giúp chàng nói thêm vài câu, không sợ ông ta không giúp chàng. Chàng có thể khuyên Đại Hãn ra mặt đàm phán, sau đó ở bên cạnh giúp đỡ, vừa biểu hiện sự cầu khẩn đàm phán của Đại Hãn có vẻ như rất thành ý, lại mượn danh nghĩa của phụ thân để trấn áp thế lực của Hoàng tử Y Nặc. Để cái tên đầu óc phát sốt đó thấy rõ ai là hoàng huynh, thấy rõ tình thế, như thế không phải tốt hơn sao?”.

Đại Hoàng tử thấy cũng có lý, vội vàng từ biệt, trở về bàn bạc với thuộc hạ của mình.

Liêu Tích Âm vẫn ở nguyên chỗ đó, dịu dàng và chăm chú chăm sóc từng bông hoa màu đỏ lửa đang chuẩn bị tàn, mong ngóng nói: “Bảo bối à, mau mau kết quả đi...”.

TƯỚNG QUÂN Ở TRÊN, TA Ở DƯỚI

Quất Hoa Tán Lý
www.dtv-ebook.com

Chương 102: Điều Binh Khiến Tướng

Tin báo về việc tướng quân Đại Tần xoay chuyển cục diện cuộc chiến và lời thỉnh cầu đàm phán của Đông Hạ tới Thượng Kinh, Hoàng đế đang uống canh tổ yến, vừa xem và cười hì hì gật đầu, sau đó nhìn thấy một dòng chữ nhỏ ở cuối thư, không chịu được sự kích động, lại phun hết lên người Hoàng Quý Phi, người được ông ta sủng ái nhất. Hoàng thượng đập bàn mà hét: “Đi... hự hự, đi tóm cái tên khốn Nam Bình Quận Vương... hự hự lại đây!”.

Hoàng Quý Phi không để ý đến việc lau nước tổ yến trên mặt đi, vội vàng dấm lưng cho ông ta, dịu giọng: “Thánh thượng bớt giận”.

Từ sau khi Diệp Chiêu xuất chinh, Hạ Ngọc Cẩn ngày nào cũng lo lắng không yên. Đang tuần phủ, bỗng nhiên bị bảy tám thị vệ đưa vào trong cung, nhìn thấy Hoàng bá phụ đang cầm tờ quân báo, sắc mặt đen như tím nôi, không ngừng lo lắng suy đoán: Chắc không phải là vợ cậu bị thương nặng hay chết trận chứ? Nghĩ tới điều này, cậu vô cùng đau khổ, suýt nữa thì khóc.

Hoàng đế im lặng hồi lâu không nói gì cả, chỉ tức giận nhìn vào khuôn mặt như hoa như ngọc của cậu ta, chỉ hận một điều là không thể nhìn Quận Vương thành quận chúa, nhìn đứa con của Quận Vương Phi chuyển vào bụng của Quận Vương. Đáng tiếc bất kể ông ta nhìn bao lâu, Quận Vương vẫn là Quận Vương có cái đó, cuối cùng thở dài một cái, chán nản ngồi xuống: “Trời không phù hộ Đại Tần rồi”.

Hạ Ngọc Cẩn kiên cường sục sịt mũi, mắt đỏ hoe, cố ghì nước mắt nói: “Hoàng bá phụ, có phải là vợ con xảy ra chuyện gì không? Người cứ nói thẳng ra đi ạ”.

Hoàng đế buồn bã nói: “Đại tướng quân binh mã thiên hạ của trẫm, trước trận chiến lại có thai...”.

Hạ Ngọc Cẩn thương cảm nói: “Sinh tử vô thường, có thai cũng là...”.

Xung quanh im lặng.

“Khoan đã, có thai? Vợ con?”. Mất một lúc, Hạ Ngọc Cẩn mới tỉnh ngộ, vô cùng kích động, nếu không phải là trong đầu còn có một chút tỉnh táo, nhớ tới quân thần có sự khác biệt thì cậu ta nhất định đã lao tới ôm lấy cổ Hoàng thượng mà hò hét. Bây giờ cậu ta vẫn đứng im một chỗ, hai cái chân giống như bị khóa chặt lại, không quan tâm đến hình tượng liền vò đầu bứt tai, vắn đi vắn lại, cái mồm cười ngoác gần như đến mang tai, chỉ có duy nhất đôi mắt đẹp đó có thần, đang nhìn chăm chăm vào tờ quân báo trên tay đối phương, không dám tin liền hỏi: “Con có con thật sao?”.

Hoàng đế thấy bộ dạng ngỡ ngẩn của cậu ta, cơn hỏa khí khấn lăm mới dập được lại bùng lên. Vô cùng tức giận, ông ta tiện tay cầm cái nghiên mực lên ném đi, mực bắn tung tóe, bọn thái giám và cung nữ mắt nhìn mũi, mũi nhìn ngực, không ai dám động đậy, đồng tình nghe Hoàng thượng chửi rủa Quận Vương thậm tệ: “Khốn nạn! Sớm không mang thai, muộn không mang thai, bây giờ mới mang thai, nhà ngươi đã làm cái trò gì vậy?! Cố tình gây thêm rắc rối cho triều đình! Người đâu! Chuẩn bị phản cho ta!”.

Đại quân đang thắng lợi, chủ soái lại có thai.

Giống như một thợ săn đang chuẩn bị đi săn, thời tiết ủng hộ, dã thú béo tốt, thương nhân thu mua da thú đã ôm sẵn đồng tiền chuẩn bị đưa cho, mọi việc chuẩn bị đã xong, chỉ thiếu gió đông. Nhưng trước khi đi thì lại bị

thương ngón tay! Giương cung không được, tự nhiên phá hỏng hết mọi việc.

Diệp Chiêu không ở trước mặt.

Sự tức giận đầy bụng của Hoàng thượng, chỉ có một người gánh chịu.

Con là do cái tên khốn này tạo ra.

Không đánh hấn ta thì đánh ai.

Thị vệ chần chừ bước lên trước lôi Hạ Ngọc Cẩn vẫn còn đang cười ngờ ngạc, từ từ đi về phía dưới, cứ một bước lại quay đầu lại. Thái giám phụ trách giám hình bối rối hỏi: “Đánh với tội danh gì ạ?”.

Lữ công công trong lòng nghĩ ngợi, bước lên trên, nhỏ giọng đề xuất với Hoàng thượng: “Nên đánh! Quá nên đánh! Nam Bình Quận Vương lại để Quận Vương Phi có thai! Rõ ràng là tội không thể tha! Dù thế nào cũng phải chịu trách nhiệm chứ?!”.

Lời vừa nói ra, không những mọi người suýt nữa ngất, đến cả Hoàng thượng cũng muốn phun ra.

Hạ Ngọc Cẩn trên đường bị kéo đi, vẫn còn đang hưng phấn gào thét: “Con chịu trách nhiệm! Con bảo đảm chịu trách nhiệm! Đứa con trong bụng vợ con là của con! Không sai!”.

Vì người đàn ông làm vợ mình có thai mà bị đánh, thực sự quá là hôn quân!

Hoàng đế thấy mình không đúng lắm, vội vàng kiểm chế sự tức giận, bảo thị vệ dừng lại, cố gắng moi móc trong tâm trí để tìm lý do khác.

Đáng tiếc Hạ Ngọc Cẩn gần đây lại rất biết điều, không trêu ghẹo con gái nhà lành, không uống rượu hoa, không gây loạn lung tung, không vào sòng

bạc lầu xanh, không có trốn việc lười biếng. Hàng ngày đều nghiêm chỉnh đến Viện tuần sát, cùng với lão Đầu Dê đi tuần phố, dẹp hết bọn ác bá ăn chơi, vài ngày lại đến thỉnh an ở An Vương phủ. Thỉnh thoảng còn vào cung kể chuyện cười cho Thái hậu, về nhà đóng cửa không ra ngoài, đến kịch cũng không nghe...

Ông ta nghĩ hết ba canh giờ, thực sự không nghĩ ra lý do nào để đánh người, đành miễn cưỡng tóm cậu ta lại, trên khuôn mặt cương nghị lại nặn ra một nụ cười dịu dàng, dặn dò: “Bình hoảng mã loạn, vợ người lại vì nước ra trận, người phải có sự chuẩn bị tâm lý. Cái thai này của cô ấy không dễ giữ, nếu nhỡ có gì, thì cũng là hy sinh vì quốc gia. Người phải ngoan ngoãn giữ gìn, không được uống rượu gây chuyện, đợi đoàn quân chiến thắng trở về, ta sẽ trọng thưởng các người. Còn con cái... sau này sẽ có”.

Vấn đề cơ thể bị lạnh của Diệp Chiêu, chưa bao giờ nói ra bên ngoài, chỉ có đại phu, Hạ Ngọc Cẩn và bản thân cô biết.

Còn phụ nữ của Hoàng đế thì lại quá nhiều, con cái cũng quá nhiều. Đối với việc sinh con mà nói, ông ta vừa không hiểu và cũng không có thời gian để hiểu. So với việc con trai con gái là việc riêng thì ông ta quan tâm đến việc quốc gia hưng vong nhiều hơn, đặt mình vào vị trí của người khác ông ta cũng cho rằng tất nhiên đại bộ phận cũng nên nghĩ như thế. Ông ta rất tin tưởng Diệp Chiêu sẽ tùy cơ ứng biến. Khi bị ép đến không còn cách nào khác, sẽ vì thắng lợi của cuộc chiến, sẽ hành động theo chức trách của tướng quân, từ bỏ đứa con.

Đáng tiếc, ông ta đoán đúng Diệp Chiêu, nhưng lại không đoán đúng cháu mình.

Hạ Ngọc Cẩn còn muốn phản bác.

Hoàng thượng lạnh lùng nói: “Người là con cháu của Hạ gia. Em trai ta cũng là cha của người An Vương trước đây vì Đại Tần mà hy sinh; chị gái

ta, cô cô của người là công chúa Thanh Hoa phải lấy chồng xa; từ khi khai quốc đến nay, hẳn nhin chịu đựng gánh vác trách nhiệm nặng nề, tông thất hoàng thân vì nước mà hy sinh có biết bao nhiêu người? Người lúc đầu ở trên Kim Điện, đứng trước văn võ trong triều, vì bảo vệ cho trăm họ, mà mời Diệp Chiêu xuất trận, bây giờ phải chịu bất kỳ hậu quả nào có thể xảy ra”.

Hạ Ngọc Cẩn mau chóng bình tĩnh lại, trầm tư một lúc, rồi thật thà gạt đầu: “Dù sao cũng là đứa con đầu tiên của con, nếu có thể giữ được thì tốt nhất là vẫn nên giữ”.

Hoàng thượng thăm dò: “Nếu không giữ được thì sao?”.

Hạ Ngọc Cẩn xua xua tay: “Chiến sự ưu tiên, con sẽ không làm những điều mà tổn hại đến danh tiếng của Hạ gia đâu”.

“Thôi về đi”. Hoàng thượng hài lòng. Giải quyết xong được rắc rối lớn này, ông ta còn phải giải quyết vấn đề lựa chọn quan viên đi đàm phán với Đông Hạ. Chỉ cần có một tia hy vọng, ông ta rất không muốn lại tổn công tổn của đánh tiếp, bây giờ nhân lúc danh tiếng Diệp Chiêu đang uy chấn Đông Hạ, đàm phán sẽ có lợi hơn.

“Khoan đã”. Hạ Ngọc Cẩn vẫn đứng im không chịu đi: “Bất luận là dưỡng thai hay phá, đều rất ảnh hưởng đến sức khỏe, con muốn gửi cho cô ấy ít đồ bồi bổ, có được không ạ?”.

Hoàng thượng nhìn bộ mặt đáng thương cầu khẩn của đứa cháu mình, do dự một lúc, trong lòng cũng có chút áy náy, đành cho phép: “Hành động âm thầm, tránh để tin tức lọt ra ngoài, làm xao động lòng quân, khiến cho Đông Hạ thừa cơ mà tiến công”.

Hạ Ngọc Cẩn liền được voi đòi tiên: “Hoàng bá phụ, công việc ở Viện tuần sát quá mệt mỏi, lại chịu sự kích động này, bệnh cũ của con hình như

lại tái phát. Để tránh làm cho Thái hậu và mẹ con lo lắng, có lẽ nên tĩnh dưỡng đầy đủ ạ”.

Hoàng thượng bị cái tên khốn lợi dụng cơ hội này làm cho tức điên lên, đang muốn chửi rủa.

Hạ Ngọc Cẩn lại vô cùng lo lắng: “Con lo cho vợ, đầu óc rối bời, nhờ trước mặt Thái hậu lại buột miệng...”.

Hoàng thượng quát: “Quan dấu mang nộp lại! Thích làm gì thì làm! Cút! Còn làm loạn nữa thì đánh chết người đấy!”.

“Vâng ạ”. Hạ Ngọc Cẩn liền chạy biến mất.

Trên xe ngựa, Hạ Ngọc Cẩn lấy bút mực giấy nghiên ra, viết lung tung gì đó.

Sau khi về nhà, cậu sai người đi nộp quan ấn, sau đó gọi thiếp phòng, trực tiếp nhét danh sách vào lòng Dương Thị, dặn dò: “Trong ba canh giờ nữa, phải sắp xếp hết tất cả những thứ trên đó lên xe, lấy xe cũ thất phẩm quan, bên ngoài không được quá thu hút, cũng không được để người khác biết”.

Dương Thị nhìn danh sách, chần chừ hỏi: “Đều là đồ xuất hành? Còn có thuốc dưỡng thai? Cậu, người định làm gì đấy?”.

Hạ Ngọc Cẩn ra vẻ thoải mái nói: “Hoàng thượng đã đồng ý mang đồ cho tướng quân, ta phải đích thân mang đi, tối nay sẽ đi”.

Dương Thị kinh ngạc, định nhìn khuôn mặt của Quận Vương gia xem có phải là cậu ta đang đùa không, nhưng lại thấy Hạ Ngọc Cẩn tìm tới nơi để tiền, lôi ra một đồng ngân phiếu, đặt hết lên trên bàn. Cậu ta ngồi ngay ngắn trong phòng khách, gọi tâm phúc tới, thần thái nghiêm túc, như đang bày binh bố trận, lựa chọn kỹ càng những người tùy tùng cùng đi tới Giang

Đông, rồi nói: “Các người đi mời ba bà đỡ có kinh nghiệm nhất ở ngõ Hoa Mạo Tử, lại cho gọi Lý Đại Lực ở Lý gia trang, Lưu Tam Lang ở Lưu gia thiết phó, Mao Nhị Hồn tử sống ở đầu phố Bắc, Mặc tiểu tử thường xuyên lang thang ở quán rượu phố Nam, Lý Cầu Nhi, Miêu Tiên Nhi, Hoắc Ngọc Lang...”. Cậu ta nói một hơi ra đến mười cái tên, chắc nịch phán: “Bất luận là dùng tiền, dùng uy lực, hay là trói, nhất định phải lôi bọn họ về đây! Theo ta đi Giang Đông!”.

Cục Xương nghe thấy trợn tròn mắt: “Người... Lý Đại Lực đó là người chạy vật thì chẳng sao, thợ rèn cũng không sao, nhưng... hát kịch, ăn trộm, đánh lộn, những người này dẫn đi Giang Đông, tướng quân liệu có tức giận không?”.

Hạ Ngọc Cẩn trầm ngâm nói: “Lũ khốn ở ngoài đường cũng có cái tốt của lũ khốn, chuẩn bị không thừa, sẽ tốt cho mình thôi”.

Dế Mèn không muốn đi chiến trường một chút nào bèn khấn cầu nói: “Quận Vương, người đã như thế, hay là đừng miễn cưỡng ra chiến trường làm gì, nếu mà An Thái Phi biết, sẽ nói người bất hiếu đấy”.

Hạ Ngọc Cẩn nói: “Bà ấy có cấm không?”.

Dế Mèn lắc đầu.

Hạ Ngọc Cẩn lại hỏi: “Bà ấy có nói không được phép không?”.

Dế Mèn không nói gì.

Hạ Ngọc Cẩn vỗ tay nói: “Vậy thì là cho phép rồi, cái gì mà bất hiếu chứ?”.

Dế Mèn: “Nhưng... nhưng...”. Quá là vô lý.

Hạ Ngọc Căn vỗ vỗ vai cậu ta, điềm nhiên nói: “Làm người phải biết tùy cơ ứng biến”.

Dế Mèn chẳng còn cách nào khác, không dám phản kháng lại chủ nhân, đành phải nhận lệnh mà đi.

Mọi người tản đi hết.

Hạ Ngọc Căn cúi đầu cười nhả nhó. Cậu ta chưa bao giờ ra chiến trường, trong lòng vô cùng lo lắng, yên tĩnh lại mới phát hiện ra đôi bàn tay không có vết chai sạn nào đang run rẩy. Cậu ta hít sâu một hơi, bỗng nhiên nắm lại thành hai nắm đấm, mang theo tất cả quyết tâm, đấm mạnh xuống bàn, để nỗi đau đớn làm tỉnh táo lại đầu óc. Sau đó nhìn về phương Bắc, dùng khẩu khí kiên định để thuyết phục mình: “Ta là đàn ông, ta là nam nhi...”

Nam nhi có thể là đồ thừa, có thể là nghiệp chướng, có thể nhát gan, có thể sợ chết, có thể vô dụng.

Nhưng có vài việc, tuyệt đối không thể lùi nửa bước.

Cứ cho là sức lực không đủ, cũng phải dốc hết sức, dũng cảm đi làm.

TƯỚNG QUÂN Ở TRÊN, TA Ở DƯỚI

Quất Hoa Tán Lý
www.dtv-ebook.com

Chương 103: Mọi Người Mảng Nhiếc

Hạ Ngọc Cẩn đúng là một kẻ xui xẻo.

Lần trước xuất hành cứu nạn, cậu ta là Ngự sử, tiền hô hậu ủng lên đến trăm người, bên cạnh còn có vợ dữ thiếp đẹp hầu hạ, quan viên ở các địa phương trên đường đi đều cười tươi nghênh tiếp, thi nhau nịnh nọt, ngoài việc ngồi xe ngựa ê cả mông, còn lại không chịu chút khổ cực nào.

Lần này lén lút trốn đi Giang Đông, đi ngày đi đêm, còn phải thu lại tác phong xa hoa, âm thầm hành động, không dám có một chút công khai nào, quần áo lương thực chỗ ở phải giảm xuống không chỉ một hai phần.

May mà mấy lần trước cậu ta ngày nào cũng rèn luyện cơ thể, xương cốt và lòng can đảm cũng tốt lên không ít. Vì vợ và con, phải có tinh thần không sợ khổ không sợ chết, cố tình cưỡi ngựa để kịp đi đường. Kết quả là cưỡi ngựa không quen, sốt ruột ăn không được đậu phụ nóng, ngựa chạy chưa được hai ngày, gặp phải một con cáo chạy qua, sợ hãi mất phương hướng, cậu ta lại không giữ chặt dây cương, thế là rơi một nhát xuống đất bùn, lăn như con khi bùn vậy, bị cửa hàng trăm vết, may mà không bị vào xương. Năm nửa ngày không có động tĩnh gì.

Cục Xương suýt khóc òa lên: “Quận Vương gia, người vẫn còn sống chứ?”.

Hạ Ngọc Cẩn chậm rãi bò lên từ đồng bùn hôi thối, choáng váng một lúc lâu, rồi mới định thần lại được. Thấy con cáo gây chuyện đã đi mất, còn con

ngựa thì đang ngoan ngoãn gặm cỏ, nghĩ không ra phải trách phạt ai, đành nhin đau, tự giác đi về.

Cậu ta vừa đi được hai bước, giẫm phải vạt áo, lại ngã, đầu đập vào viên đá bên cạnh, lại bị thương...

Có tên không có mắt thấy thần sắc của chủ nhân sắp xám lại, vội vàng nịnh nọt: “Quận Vương là người tốt nên được ông trời giúp đỡ, may mà khi ngã ngựa không ngã vào đá”.

Hạ Ngọc Cẩn đau ê hết mình mảy, chỉ vào cái tên không biết nói năng mà quát: “Người đâu, mang trượng lên!”.

Dế Mèn mặt mày khổ sở nói: “Không mang trượng ạ”.

Hạ Ngọc Cẩn: “...”

Dế Mèn hỏi: “Hay là, để con về lấy ạ?”.

Mấy người đi theo vội vàng vây quanh lại, đỡ người bị thương không biết an phận lên xe, tiếp tục lên đường.

Đáng tiếc là phúc bất trùng lai, họa vô đơn chí. Hạ Ngọc Cẩn có thể chịu khổ, nhưng cái dạ dày cao quý của cậu ta lại không chịu ăn khổ. Cùng với mọi người ăn vài ngày đồ khô, không biết ăn phải cái gì không vệ sinh, lập tức quặn đau lại, không những trên nôn dưới tiết, mà còn phát sốt. Ngô đại phu theo đoàn là đại phu phụ khoa tài giỏi nổi tiếng khắp kinh thành, sau khi bắt mạch cho cậu ta, liền kê hai đơn thuốc, còn yêu cầu phải ở lại nơi đó, đợi giảm sốt.

Hạ Ngọc Cẩn hướng tới phương Bắc, làm ầm lên đòi đi.

Tuy vậy những người đi cùng sợ cơ thể yếu ớt của Nam Bình Quận Vương xảy ra chuyện gì, thì cửu tộc nhà mình cũng không tránh khỏi tội.

Tất cả bèn bảo nhau, mặc kệ cậu ta sốt ruột, ra sức uy hiếp dọa dẫm, ai ai cũng cương quyết, thà chết không làm theo. Còn thề là khi cậu ta khỏi bệnh, nếu còn lẳng nhăng sẽ ném cho tướng quân chịu trách nhiệm.

Vài lần như thế, hành trình liền bị chậm lại.

Trong lúc đó, Đại Tần Hoàng đế sau khi bàn bạc với mọi người, cũng thấy việc đàm phán của Đông Hạ chưa chắc đã thật có thành ý nên không phải trọng thần, mà chọn ra một văn sĩ từ viện hàn lâm thông thuộc văn hóa Đông Hạ đi, còn phá lệ phong là Thái thường tự thiếu khanh. Người này đem theo bốn năm quan viên, đi sau Hạ Ngọc Cẩn nhưng lại đến trước. Đến Giang Đông, đầu tiên đi quân doanh gặp Diệp tướng quân, sau khi nắm rõ tình hình, phái sứ giả đưa thư đến quân doanh Đông Hạ.

Sứ tiết đưa thư mang họ Bạch, cấp sự trung trong Bộ Lễ, người Giang Bắc, tuổi còn trẻ, hình dáng nhỏ bé, nhưng lại to gan hơn người.

Cậu ta một mình đưa thư đến quân doanh Đông Hạ, hai bên đao thương đứng thành hàng, ánh nhìn lạnh lẽo. Các tướng Đông Hạ cũng tập trung đầy đủ, sát khí ngút trời, có một vị vương giả râu đã trắng hết còn nằm nghiêng trên chiếc trường kỷ mềm da hổ trắng, bên cạnh còn có một mỹ nhân tay đang cầm nỏ, tỉ mỉ hầu hạ. Mỹ nhân ngẩng đầu, lạnh lùng nhìn cậu ta, trong thời gian đôi mắt đẹp đó lướt qua, đã hút lấy hồn phách của người khác.

Bạch sứ tiết định lại thần trí, bỏ qua dung mạo, tỉ mỉ nhìn đi, nhưng lại thấy làn da của mỹ nhân trắng nõn mịn màng, thân hình nhỏ nhắn, không giống với con gái Đông Hạ cao to khỏe mạnh, đen đúa thô kệch, lại giống người Đại Tần. Cô ta mặc một chiếc áo lông cáo trắng cao sang, đội chiếc mũ có gắn ngọc ngũ sắc, hai viên dạ minh châu to rủ xuống bên tai, lấp lánh lấp lánh. Trên khuôn mặt không có một chút gì đau khổ của việc bị bắt giữ, chỉ có sự thích thú hầu hạ Đông Hạ man di, thỉnh thoảng còn nói vài câu lấy lòng, còn hạ tiện hơn những cô gái từ Yên Hoa đi ra...

Bạch sứ tiết khinh bỉ quay đầu đi, không nhìn người con gái xinh đẹp cam chịu nhục nhã đó nữa, hành lễ tiết Đại Tần với Đông Hạ Vương xong, tự tin trình lên thư đàm phán, đứng thẳng người dậy, đợi câu trả lời của đối phương.

Hai bên giao chiến, không giết sứ giả.

Đông Hạ Vương hơi cau mày, không có phản ứng gì.

Không ngờ, người con gái hạ tiện đó cúi đầu thì thào vào tai Đông Hạ Vương vài câu, Đông Hạ Vương liền mỉm cười gật gật đầu. Người con gái hạ tiện đó liền bước xuống tràng kỉ, bỗng nhiên mở miệng, cố tỏ vẻ nghi ngờ nói: “Cái vị lương còn đứng thẳng hơn công tử này, hình như tôi đã gặp rồi”.

Đông Hạ Vương tò mò: “Liễu Nhi, người gặp ở đâu chứ?”

Liễu Tích Âm chậm rãi nói: “Hình như là khách ở Hạnh Hương Lâu, không biết bây giờ sao lại đoan chính như thế? Xem ra rất ra dáng nhỉ?”.

Tướng lĩnh Đông Hạ cùng phá lên cười lớn.

Bạch sứ tiết từ nhỏ đọc sách thánh hiền, phẩm cách thanh cao, đã bao giờ đi ngô liễu phổ hoa đâu? Cậu ta tức đến nổi mặt xám lại, chỉ vào Liễu Tích Âm mà mắng: “Người đừng ngậm máu phun người!”.

“Hả?”. Liễu Tích Âm nghiêng nghiêng đầu, tiến gần hai bước, cẩn thận nhìn kỹ một lượt, “Trừ phi ta nhận lầm người? Người không phải Bạch đại gia sao?”. CÔ Ánhún nhún vai, không đợi đối phương phủ nhận, thần tính đầy sự trêu chọc: “Đại Tần hết người rồi sao? Lại phái cái đồ đạo mạo đoan chính tới đàm phán?”.

Bạch sứ tiết kiềm chế sự tức giận lại nói: “Cô nương cũng là người Đại Tần”.

“Thế thì sao chứ?”. Liễu Tích Âm đánh mắt quét qua một loạt xung quanh, cười ha ha nói: “Đàn ông Đại Tần đều là một lũ bạc tình bạc nghĩa, nhìn cái đồ gió thổi cũng ngã như người xem, đáng còn không cao bằng ta, làm sao sánh được với đàn ông Đông Hạ anh dũng? Đại Tần Hoàng đế chắc không phải là tìm không được người, nên đành sai trẻ con tới đây chứ? Thật là đáng thương quá”.

Quan viên Đại Tần khinh người Đông Hạ dã man không hiểu lễ phép.

Tướng lĩnh Đông Hạ khinh người Đại Tần yếu ớt còn tỏ vẻ thanh cao.

Ai cũng coi thường nhau.

Bạch sứ tiết đến doanh trại Đông Hạ, Đông Hạ Vương lại cố tình sắp xếp để thể hiện uy lực của mình, để hạ bệ cậu ta. Nhưng cậu ta không nghĩ là phải khom lưng uốn cật, lấy lòng cầu cứu, khiến bọn tướng sĩ Đông Hạ trở nên rất đáng ghét. Bây giờ Liễu Tích Âm lại cố tình châm chọc, hắt nước bẩn vào đối phương, hủy hoại sự tôn nghiêm của cậu ta, nhưng lại đáp ứng đúng khẩu vị của bọn họ, bèn đứng bên cạnh hòa vào theo, các loại từ ngữ bẩn thỉu thi nhau tuôn ra.

Bạch sứ tiết đầy một bụng học vấn, tuy tú tài gặp phải binh lính, có lý cũng không nói được. Bất luận là nói ra những điều đạo lý trên sách, ngoại trừ Hoàng tử Y Nặc có thể hiểu được vài phần, còn những người khác đều nghe không hiểu. Còn có Liễu Tích Âm miệng lưỡi sắc sảo, ở bên cạnh dẫn kinh cứ điển, từ từ sắc sảo, câu câu độc ác, không những làm cho bọn họ cười, mà còn dùng ngôn ngữ Đông Hạ dịch sai những lời biện giải của cậu ta cho bọn họ nghe, làm cho mọi người cười như điên như dại.

Cậu ta một mình khó chống lại địch nhiều người, lại không giỏi chửi những lời thô lỗ, rất nhanh đã rơi vào thế yếu.

Bạch sứ tiết xấu hổ đến nổi đỏ bừng cả mặt, tức nộ công tâm, cuối cùng không cần để ý đến phong cách thư sinh, liền không thèm quan tâm gì hết

hướng về Liễu Tích Âm mà chửi rủa: “Người là đồ tiện phụ vô sỉ! Khuôn mặt xinh đẹp, nhưng hành động lại độc ác nham hiểm, là nỗi nhục của Đại Tần! Nỗi nhục của tổ tông!”.

Liễu Tích Âm sững người lại.

Tất cả mọi người đều sững lại.

Bầu không khí ồn ào bỗng nhiên trở nên yên tĩnh.

“Chỉ là một tên sứ giả nhỏ nhoi, nhện người vài phần, người lại thực sự coi mình là oách lắm? Dám hỗn xược ở đất Đông Hạ này hả?”. Đông Hạ Vương đang định tức giận trách phạt, thì đại Hoàng tử bên cạnh thấy người trong lòng mình bị sỉ nhục, vô cùng tức giận, liền rút đao ra, cũng không cần biết là sứ giả hay không là sứ giả, cũng muốn chặt đầu cái tên không biết tốt xấu này. Nhưng Liễu Tích Âm hành động nhanh hơn, cô lùi lại hai bước, thuận tay lấy cái roi ngựa treo trên trướng, quất mạnh vào người Bạch sứ giả.

Sức lực của cô ấy trong những người con gái thì không yếu, nhưng quất cho tên thư sinh yếu ớt này thì từng roi quất vào thịt, từng roi thấy máu.

Bạch sứ giả biết mình lỡ lời, đau đến nổi nghiêng răng nghiêng lợi, hồi hận vô cùng, không dám đáp trả, cũng không dám chạy trốn, chỉ có thể ra sức gắng gượng.

Đông Hạ Vương trầm ngâm nhìn mặt cậu ta, không lên tiếng ngăn cản.

Đại Hoàng tử từ từ trở lại, khởi xướng vỗ tay hò theo.

Mọi người cũng hứng thú vô cùng, cười vui vẻ.

Hoàng tử Y Nặc cau mày lắc đầu.

Bạch sứ giả toàn thân bị đánh, cuối cùng không chịu được nữa ngã xuống, nhỏ giọng rên rỉ.

Liễu Tích Âm một tay nắm lấy cổ áo cậu ta, lôi lên từ đất, rồi tát mạnh cậu ta mấy cái, tức giận nhổ nước bọt một cái, tức giận nói: “CÔ Ânãi nãi ghét nhất là cái đồ tiểu nhân đạo mạo đoan chính như ngươi!”.

Bạch sứ tiết cố gắng nhẫn nhịn, không muốn đáp lại.

Đông Hạ Vương xem trò vui đủ rồi, bèn bảo ái thiếp lui đi, sau đó đập thư đàm phán vào mặt cậu ta, quát: “Cái đồ thư rác này, coi Đông Hạ là đồ ngốc sao? Diệp Chiêu cái đồ đàn bà đó, chỉ là may mắn thắng hai trận, lại còn coi Đông Hạ sợ cô ta không bằng? Đế Hoàng đế nhà ngươi suy nghĩ kĩ, suy nghĩ cẩn thận, rồi mang bức thư khác tới đây”.

Bạch sứ tiết cầm lấy bức thư, nhịn đau ngậm hận lui đi.

Trên đường về, cậu ta bôi rồi xoa xoa những vết thương trên da thịt, sau đó sờ sờ trong lòng, lôi ra xem một miếng vải mà lúc nãy khi người con gái hạ tiện đó túm lấy cậu ta nhổ nước bọt, nhanh chóng nhét vào người cậu ta, trên miếng vải có viết câu thả bằng nhựa hoa Phượng Sơn màu đỏ, mang theo bút tích không gọn gàng nhưng đầy mùi hương hoa cỏ.

Cậu ta xem xong, thần sắc thay đổi, không dám chậm trễ, đem theo vết thương khắp mình mẩy, chạy nhanh về quân doanh, mật báo cho Diệp tướng quân.

Chiêu:

Đông Hạ đang âm thầm điều năm mươi vạn quân đến, không được vội vàng, phải kiên nhẫn, nhất quyết không được hành động vội vã. Phái do thám để ý đến động tĩnh của địch, đợi tín hiệu phát ra, đem quân tiến công.

Tích Âm tuyệt bút.

TƯỚNG QUÂN Ở TRÊN, TA Ở DƯỚI

Quất Hoa Tán Lý
www.dtv-ebook.com

Chương 104: Giữa Được Và Mất

Giang Đông núi nhiều đất rộng, thành Thông Dương dễ thủ khó công, vài lần xuất kích, nhưng không lần nào đánh được kẻ địch, liền rơi vào sự bế tắc. Diệp tướng quân gần đây ở sâu trong lều ít khi ra ngoài, hiếm thấy xuất hiện trước mặt mọi người. Lão Vương quân y và Tiểu Vương một ngày ba lần chạy về nơi cô ở, có lúc đi qua, còn có thể ngửi thấy mùi thuốc, khó tránh làm cho người khác suy nghĩ lung tung, sau khi nghĩ lại lo lắng không yên.

“Diệp tướng quân bị bệnh à?”

“Không biết nữa, sắc mặt Thu Thủy cô nương cũng không khó coi lắm.”

“Lão Vương quân y gì đó mà cũng không dám nói thì thôi, còn tên Tiểu Vương quân y lại cố tình làm ra vẻ thần bí khó hiểu, khiến người khác nhìn thấy chỉ muốn đánh.”

“Được, tối nay đi đánh”.

Mấy tên lính tuần tra đang lén lút nói chuyện thì nhìn thấy từ xa có một vài chiếc xe ngựa chạy tới, lập tức dừng cuộc nói chuyện lại, đứng thẳng người, bước lên hỏi: “Người ở đâu? Làm gì đấy?”.

Người dẫn đầu đội xe ngựa là một người mặt tròn, tướng mạo chân thành thật thà, vừa nhìn đã thấy thích, cậu ta cười hì hì nói: “Là chút đồ ăn và quần áo từ Nam Bình Quận Vương phủ mang cho Diệp tướng quân”. Lính tuần thành kiểm tra hàng hóa, nhưng chỉ thấy những thứ thuốc bình thường,

còn có một tấm áo da dày, trong lòng vẫn nghi hoặc, không chịu cho đi, cứ tra hỏi không thôi.

Mành xe bỗng mở ra, trong một chiếc áo da cáo dày dặn thò ra hai ngón tay trắng như ngọc, ở giữa kẹp lệnh bài đúc bằng vàng và hoa tiên màu xanh nhạt. Chiếc lệnh bài màu vàng sáng lấp lánh, chiếc hoa tiên tỏa ra một mùi thơm thanh mát nhẹ nhẹ. Người đàn ông mặt tròn vội vàng nhận lấy mấy thứ đó, đưa ra trước mặt lính tuần thành nói: “Đây là lệnh bài và thư tín của phủ Nam Bình Quận Vương, người cũng biết Nam Bình Quận Vương và tướng quân nhà người có quan hệ gì chứ hả? Mau mau cho đi!”.

Lính tuần thành bán tín bán nghi, xác nhận không sai, đang định cho đi, nhìn thấy một chiếc xe được canh cản đặc biệt nghiêm ngặt, lại hỏi: “Trong xe là ai? Phải kiểm tra”.

Tên mặt tròn chần chừ: “Người này, là do Quận Vương phái tới...”.

Lời còn chưa hết, lính tuần thành liền vén mành xe lên, nhìn vào trong xe.

Kinh ngạc phát hiện ra, trong xe là một mỹ nhân gầy ốm được bọc trong chiếc áo da cáo trắng, đôi lông mi dài, đôi mắt buồn bã, ở quân doanh thiếu con gái, nên đã đẹp lại càng thêm phần đẹp hơn.

Lính tuần thành sững lại một lúc, sau khi cho đi, đúng lúc thay trực, vội vàng túm hai túm ba tập trung lại nhỏ giọng bàn bạc.

“Quận Vương gia phái một mỹ nhân như tiên cho tướng quân”.

“Là a hoàn phục vụ tướng quân hả? Dù sao tướng quân cũng là con gái, chỉ có một mình Thu Thủy thì không đủ”.

“Cái khuôn mặt ngọt ngào và quyến rũ đó, còn trắng hơn cả màn thầu, bẹo một cái khéo cũng ra nước mắt”.

“Ai đến trực chỗ tướng quân? Diễm phúc thật không tồi!”

“Lượn lơ thêm mấy vòng, nói không chừng mỹ nhân thấy ta dừng mãi lại phải lòng ta...”.

“Ta nhổ toẹt vào!”.

Diệp Chiêu đang gặp riêng Bạch sứ tiết, nhìn miếng vải cậu ta mang tới, trong lòng liền kinh ngạc, hỏi: “Cô nương đưa thư, diện mạo thế nào?”.

Bạch sứ tiết cẩn thận nói: “Quốc sắc thiên hương, gặp một lần thật khó quên”. Cậu ta nghĩ nghĩ, lại kể lại một lần nữa sự trải nghiệm khi đi xứ Đông Hị, không thiếu một chi tiết nào, cuối cùng tổng kết: “Vị cô nương đó chắc là muốn gửi thư cho tôi, nhưng lại không tìm được cơ hội, đành phải sử dụng binh hành hiểm chiêu, cố tình chọc giận tôi, sau đó ra tay đánh người. Lúc hai người sát gần nhau, thì nhét miếng vải này vào trong người, dưới ánh mắt của mọi người, nhưng không dễ gây ra sự chú ý, thật là một người con gái trí dũng song toàn. Nhưng tín hiệu rốt cuộc là cái gì chứ?”.

“Tín hiệu? Tín hiệu nào?”. Diệp Chiêu đứng dậy bước đi, cau mày suy nghĩ.

Cô đã sớm biết Liễu Tích Âm ở trong tay của Đông Hạ Vương, trở thành phi tử của Đông Hạ Vương, cố tình liên lạc với những người cũ, muốn nhân lúc chiến tranh loạn lạc, tìm cơ hội cứu cô ấy ra. Nhưng tin mật thám báo về lại nói Liễu Tích Âm cứ bám chặt lấy Đông Hạ Vương, không rời nửa bước, tìm mọi cách nịnh nọt, cơ bản không tìm được cơ hội tiến gần, lại còn có những lời đồn coi thường nói cô ấy và đại Hoàng tử Đông Hạ tư thông...

Trong những lời của mật thám đầy sự thất vọng và khinh thường.

Diệp Chiêu cũng khó mà tin được.

Cô hiểu rõ hơn ai hết, Liễu Tích Âm trông có vẻ yếu ớt, nhưng bên trong lại vô cùng ngoan cường. Cô ấy rất xinh đẹp, thông minh lanh lợi, thúc phụ binh quyền trong tay, địa vị của chị họ tiểu muội lại cao quý, em họ lại quyền lực mạnh mẽ, chỉ cần cô ấy tình nguyện hạ mình, tính toán công khai đấu tranh, đồ trang sức châu báu, địa vị quyền thế, tất cả đều có thể nắm trong tay.

Một người con gái như thế, sao có thể đi làm thiếp phòng của một lão già sắp vào quan tài chứ?

Lúc nghỉ ngơi, Diệp Chiêu không tìm được nhớ lại, một tiểu cô nương nhảy múa xoay vòng dưới cây dương liễu, trong cơ thể mềm mại của cô có cái ý chí còn kiên cường hơn cả cỏ bồ, được bọc đàng sau vẻ ngoài dịu dàng. Cô không cho phép hạ thấp sự tự tôn, sự chống đối và cương quyết của mình. Cô ấy biến sắc đẹp của mình thành một thanh bảo kiếm đã tuốt ra khỏi vỏ, hai lưỡi sắc nhọn, không có thỏa hiệp, không có đường lùi, sau khi bị thương càng điên cuồng đâm về phía kẻ địch và đâm thương bản thân mình.

Liễu Tích Âm đã từ bỏ lòng tự tôn của mình, và tiếp theo đó là sự báo thù tiêu diệt tất cả.

Diệp Chiêu lật đi lật lại tất cả các tin tình báo xem xét vài lần, trong đầu bỗng phát hiện ra một tín hiệu, lại hỏi: “Đông Hạ Vương và đại Hoàng tử đã thống lĩnh một bộ phận đến thành Thông Dương kết hợp với Hoàng tử Y Nặc?”

Bạch sứ tiết gật đầu: “Đúng thế”.

“Trừ phi, trừ phi...”. Diệp Chiêu âm thầm kinh ngạc trước hành vi to gan của Liễu Tích Âm, trên trán toát ra mấy giọt mồ hôi, cô ngồi trên trường kỷ, tính toán hồi lâu, sắc mặt khó coi rất khó đoán, bỗng nhiên đau khổ cười lên: “Binh hành hiểm chiêu, là ta đã coi thường sự cương quyết dứt khoát

của cô ấy, nếu thành công, Đông Hạ đại loạn, chiến sự sẽ có thể kết thúc rất nhanh”.

Bạch sứ tiết hỏi: “Liễu Tích Âm rốt cuộc muốn làm gì chứ?”.

Diệp Chiêu trầm ngâm hồi lâu, than thở một tiếng: “Trừ phi giang sơn Đại Tần, thực sự phải dùng sự hy sinh của một người con gái yếu đuối để đổi lấy?”.

Bạch sứ tiết nghẹn lại.

Diệp Chiêu hạ quyết tâm, nghiêm túc nói: “Việc về miếng vải ảnh hưởng đến cơ mặt quân tình, chỉ cần tiết lộ một chút thôi sẽ xử phạt theo tội thông địch phản bội, người hiểu chứ?”

Bạch sứ tiết nhỏ giọng nói: “Đã là bí mật đưa nó tới tay tướng quân, hạ quan biết không được nói nhiều”.

Diệp Chiêu hài lòng: “Người trước tiên tìm Tiêu Vương đại phu chữa trị vết thương, tiện thể gọi lão Vương đại phu tới”.

Đợi mọi người lui hết, trong lòng buồn bã. Đã từng tình cơ nghĩ đến, Đại Tần và Đông Hạ sẽ rơi vào một cuộc chiến tranh lâu dài, cô còn có một tia hy vọng có thể che dấu một người, gắng gượng bảy tháng nữa, đợi sinh con xong. Nhưng cô cũng biết, chiến sự kéo dài, sẽ mang đến gánh vác nặng nề cho trăm họ, gây ra càng nhiều sự hy sinh, quốc khố Đại Tần không thể gắng gượng được một cuộc chiến tranh tiêu hao lâu dài như thế.

Liễu Tích Âm đã tính đến điều này, cô ấy đem tính mạng mình ra, để cầu lấy là một cuộc chiến nhanh chóng và nhanh kết thúc.

Cô ấy vì muốn dẹp bỏ hết mọi trở ngại trên con đường thẳng lợi, cô ấy ở trên cái bệ vững có vẻ như kiên cố ở Đông Hạ tạo ra những đường nứt nhỏ

nhỏ, chỉ đợi một âm thanh như sấm cuối cùng, nước lũ như trời long đất lở cuốn tới, phá vỡ con đê.

Em họ là anh hùng.

Diệp Chiêu là một tên khốn, trên cục diện sắp năm được thắng lợi trong tay, cô lại không thể kìm nén được cái đau trong bụng mình, bắn chệch mũi tên.

Diệp Chiêu là một người hèn nhát, bao lần công thành, cô không dẫn đầu binh lính như trước kia, điều mong muốn chỉ là làm thế nào bảo vệ con mình.

Cô rõ ràng là thật sự quá xấu hổ.

Rõ ràng biết là, chủ soái không thể ra chiến trường, thì ảnh hưởng đến sĩ khí vô cùng.

Rõ ràng biết là, trên vai chủ soái đang gánh tính mạng của mấy chục vạn tướng sĩ.

Rõ ràng biết là, có nhiều điều rất không nên...

Cô do dự, cô chần chừ, cô sợ hãi, cô rút lui.

Quá nhiều lo lắng, quá nhiều cái không nỡ, khiến cô ấy mất đi sự dũng cảm.

Đến cả ông trời cũng thấy người như thế không đáng có được hạnh phúc sao?

Đã đến lúc quyết định dứt khoát.

Cô vượt ve cái bụng vừa mới nhô lên của mình không nỡ, sự chuyển động của sinh mạng bên trong đang mãnh liệt tồn tại, giống như một bản

nhạc không thể lý giải. Không biết bao nhiêu lần cô đã nghĩ ra hình dáng của con mình, muốn tận tay này vuốt ve khuôn mặt nhỏ bé của nó, đỡ nó học đi, cái khát vọng mãnh liệt này khiến cô mất đi khả năng phán đoán, gần như đưa ra những quyết sách sai lầm. Bức thư tuyệt mệnh của Liễu Tích Âm làm thức tỉnh huyết mạch sâu thẳm, vững chắc trong xương tủy của cô, bất luận là Liễu gia hay Diệp gia, còn có rất nhiều tướng sĩ, bọn họ trấn thủ biên ải, không sợ hy sinh, lấy máu tươi để dựng lên bức tường thành, bảo vệ mảnh đất của mình.

Cha có thể hy sinh, mẹ có thể hy sinh, anh em có thể hy sinh, Liễu Tích Âm có thể hy sinh, hàng nghìn hàng vạn tướng sĩ có thể hy sinh, cô có thể hy sinh, con của cô cũng có thể hy sinh. Để bảo vệ quốc gia, chết trên sa trường, là vinh quang không có gì sánh bằng.

“Xin lỗi, xin lỗi...”. Từ đôi mắt chưa bao giờ biết khóc từng giọt từng giọt nước mắt nhẹ nhàng lướt qua khóe mắt rơi xuống. Đó không phải tướng quân, mà là một người mẹ đau khổ khóc vì đứa con chưa bao giờ sinh ra đã trời đất cách biệt. Diệp Chiêu nhỏ giọng thủ thi: “Ít nhất, mong con hiếu, trong sinh mệnh của con, không thể không có một người vì con mà đau xót. Hận cũng được, oán cũng được, việc cướp đi sinh mạng của con, tất cả tội lỗi đều ở mẹ...”.

Lão Vương quân y nhanh chóng xuất hiện ở cửa.

Vết nước mắt của Diệp Chiêu biến mất cùng với sự yếu đuối mấy ngày nay. Cô đứng dậy, khuôn mặt lại khôi phục vẻ dứt khoát nghiêm nghị như lần đầu gặp mặt, kiên quyết nói: “Cho ta thuốc phá thai”.

Lão Vương quân y thở dài đi ra.

Một bát thuốc đen sì sì bốc lên một thứ mùi rất khó chịu.

Đây là cái mùi kinh khủng nhất mà cô từng ngửi trong cuộc đời.

Đang định uống, bên ngoài bỗng nghe tiếng ồn ào ầm ĩ. Một bóng người gầy gầy lao tới, suýt chút nữa vấp ngã ở bậc cửa. Người đó vừa lảo đảo vừa bò lao đến trước mặt cô, mang theo một nụ cười ngốc nghếch hạnh phúc, một đôi mắt sáng như sao trên trời, vui mừng hỏi: “Vợ à, con ta đâu?!” Diệp Chiêu nhìn người chồng không biết chui từ đâu ra, quá ngạc nhiên, khiến cả người cô bối rối không hiểu mất một lúc.

Lão Vương quân y và Tiểu Vương quân y cứ sững sờ đứng yên bên cạnh, nhìn người đẹp trong chiếc áo da cáo đầy lông, đứng trước mặt tướng quân nghiêm nghị hung hãn, không hề do dự đưa tay ra, vuốt lên da cô, còn nhẹ nhẹ vỗ hai cái, sau đó ngồi lên trường kỷ của tướng quân, ghé sát vào, xoa xoa tay, dịu dàng hỏi: “Còn thiếu mấy tháng nữa?”.

Diệp Chiêu lúc này không có tâm trạng vui vẻ, một tay nắm lấy cổ áo của cậu ta, kéo mạnh vào trước mặt, với biểu hiện như sắp ăn tươi nuốt sống người khác, nghiến răng nghiến lợi hỏi: “Chàng tới đây làm gì?”.

Mọi người xung quanh đều rùng mình một cái.

“Bình tĩnh bình tĩnh”. Hạ Ngọc Cẩn đã nhìn quen rồi nên không để ý đến sắc mặt khó coi của cô. Cậu ta thuận thực gỡ bàn tay đang nắm cổ áo ra, nở ra một nụ cười rạng rỡ: “Hoàng bá phụ nói nàng có thai, bảo ta mang cho nàng ít quần áo và đồ ăn để bồi bổ”.

Diệp Chiêu sững người lại.

Cô báo lên triều đình chỉ vì đứa con này cũng được coi là huyết mạch của hoàng gia. Cái việc này, ít nhiều cũng phải thông báo một câu, tránh việc sau này bị Thái hậu hoặc An Thái Phi truy cứu tội mưu hại con cháu hoàng gia, cũng dễ bề nói năng. Nhưng chưa bao giờ nghĩ Hoàng đế muốn cô giữ con lại, còn phái chồng mình mang thuốc mang thang đến. Cái người xảo quyệt gian trá đó, làm gì có bụng dạ tốt như thế được?

Diệp Chiêu nghi ngờ hỏi Hạ Ngọc Cẩn: “Chắc là chàng không phải chưa nhận được lệnh đã lén chạy đến đây? Tuần tra kinh thành không cần quản sao?”.

“Làm gì có chuyện đó? Nàng nghĩ nhiều quá rồi”. Hạ Ngọc Cẩn nói chắc nịch: “Là Hoàng bá phụ đích thân đồng ý để ta mang thuốc và thực phẩm đến cho nàng, còn đặc biệt bãi miễn chức vụ của ta, để ta chuyên tâm làm việc. Ta lo lắng cho con, sau khi tạ ơn liền tập trung người ngựa đến để lên đường”. Cậu ta nói đến chỗ này, bỗng nhiên hơi dừng lại, rồi phẫn nộ oán trách: “Cái đồ khốn, cha ruột của đứa trẻ trong bụng cô là ta! Cô có thai việc vui mừng lớn lao như thế lại nói với Hoàng bá phụ trước mà không nói với ta! Cái này coi là gì hả?!”.

Diệp Chiêu vô cùng ngại ngần: “Việc này...”

“Nàng bệnh à? Thuốc gì đấy?”. Hạ Ngọc Cẩn tiện tay cầm bát thuốc bên cạnh lên ngửi ngửi, cậu ta bệnh lâu thành thầy, từ trong đó ngửi ra ngay một mùi vị khác thường. Cậu ta không dám tin, lập tức ném một ngậm, rồi tức giận, đập mạnh bát thuốc xuống đất, chửi rủa: “Là tên đại phu nào đã kê thuốc này hả? Xạ hương? Hồng hoa? Là cái thứ an thai sao? Là tâm địa gì thế hả? Người đâu, lôi cái tên đại phu mưu hại con cháu tông thất ra đánh chết cho ta!”.

Trên đời này, tất cả mọi gia tộc đều lấy chồng là trên hết, còn vợ không có quyền phá bỏ đứa trẻ trong bụng mình.

Bất luận là quyền lực tướng quân lớn thế nào, nhưng vẫn là Nam Bình Quận Vương Phi. Đứa con trong bụng cô thực sự là huyết mạch tông thất hoàng gia, là con của Nam Bình Quận Vương, muốn bỏ muốn giữ, trước tình hình Hoàng đế vẫn chưa hạ lệnh, thì nhất quyết phải làm theo lời chồng. Vốn dĩ Quận Vương gia ở tít tận chân trời, tướng quân tự ý bỏ con, tùy tiện nói vài câu thai nhi không ổn, thì cũng không sao. Nhưng Quận Vương từ xa xôi lại đến Giang Đông, đứng trước mặt tướng quân, cầm lấy

bát thuốc tang vật, nếu truy cứu tội danh mưu hại huyết mạch hoàng gia, đầu mình rơi xuống thì cũng không sao, nói không chừng lại liên lụy đến tam tộc.

Lão Vương quân y sau khi ý thức tỉnh ngộ lại, sợ đến nỗi hai chân phát run lên, ngã xuống đất, khóc lóc cầu cứu tướng quân.

Diệp Chiêu đọc hành độc đoán quen rồi liền nghĩ một lúc, cuối cùng cũng nhớ ra trước khi xuất giá, chị dâu đã lấy nước mắt ép một người thiếu kiên nhẫn như cô học thuộc hàng trăm hàng nghìn lần tám chữ “Xuất giá tòng phu”, “Khai chi tán diệp”. Bây giờ tuy nói là vì chiến cục, phải tiền trạm hậu tẩu, tuy chưa trăm thành công, bị chòng phát hiện, chính là...

Đối mặt với con báo trắng đang tức giận, cha của đứa trẻ.

Diệp Chiêu vốn dĩ đã có ý nên càng phải tìm mọi cách. Trái ngược với thái độ im lặng thường ngày, cô thao thao bất tuyệt về việc xuất phát từ góc độ đại nghĩa quốc gia, truyền cho Hạ Ngọc Cẩn tư tưởng chiến thuật và tinh thần yêu nước, định giảm bớt sự tức giận của cậu ta và chuyển sự chú ý sang chỗ khác.

Hạ Ngọc Cẩn gió cấp tám thổi cũng không ngã, ngồi vững như Thái Sơn, cúi đầu, không biết đang nghĩ ngợi gì.

Diệp Chiêu sau khi nói xong luận điểm còn dài hơn, tỉ mỉ hơn cả phân tích chiến thuật, liền hít một hơi, lại hỏi: “Nghe hiểu chưa? Không được để tướng sĩ biết tôi mang thai, hơn nữa vài tháng nữa có ác chiến, chủ soái phải xung phong ra trận”.

Hạ Ngọc Cẩn bỗng nhiên ngừng đầu: “Nàng vừa nói gì?”.

Người nói có ý, nhưng người nghe lại không để ý.

Diệp Chiêu tức đến nổi khoé mắt nhếch lên, cười độc ác nói: “Thân là người trong nhà, tự ý lao vào quân doanh, nên đánh quân côn”.

Hạ Ngọc Cẩn không thềm để ý: “Phì! Quân pháp không cho phép mang theo gia quyến, nhưng là chỉ vợ và con cái, còn ta là đàn ông không nằm trong số đó!”. Cậu ta tuy tức giận, cũng có chủ ý, nhưng biết tính khí vợ mình còn ngoan cố hơn bò, việc đã quyết khó mà thay đổi. Cậu ta do dự một lúc, liền nghĩ ra một cách, sau khi ngẫm đầu ra vẻ vô cùng đau đớn, bèn an ủi nói: “Nàng bảo vệ giang sơn của Hạ gia, đạo lý đó sao ta không hiểu chứ? Nếu bị bức bách quá, ta cũng đồng ý quyết định bỏ con của nàng. Nhưng trong quân đội làm gì có đại phu chuyên quan tâm việc có thai của phụ nữ chứ? Chỉ dựa vào thủ đoạn hạ lưu của cái đồ thái y đó, không việc gì lại trở thành có việc. Ta đặc biệt đưa phụ khoa thánh y Lữ Hoa Ngôn từ kinh thành tới, trên đường cũng đã trao đổi rồi. Ông ta nói phụ nữ có thai nếu bồi bổ tốt, thì sau bốn năm tháng thì sẽ ổn định lại. Đạp Tuyết và nàng bao năm bên nhau, chạy cũng ổn định, khi nàng ra trận quần áo mặc dày một chút, bảo vệ tốt phần bụng, dùng vũ khí nhẹ một chút, chú ý hành động, đừng gập bụng quá, đừng nhảy từ ngựa xuống là được”.

Đông Hạ dùng kế kéo dài, chiến sự ít nhất một hai tháng sau mới bùng lên.

Chỉ cần có một tia hy vọng, không có người mẹ nào muốn hy sinh đứa con của mình.

Diệp Chiêu tính toán ngày có thai, trong lòng bỗng trào lên sự xáo động, vội vàng cho mời Lữ đại phu.

Hạ Ngọc Cẩn chạy nhanh ra ngoài cửa, gọi Lữ đại phu đang chờ dẫn đứng bên ngoài vào, len lén uy hiếp: “Biết là phải làm gì chưa hả?”. Lữ đại phu rất muốn khóc, bên trái là Diêm Vương sống, bên phải là hồn thể thái bảo, một người là đại tướng quân Hoàng đế ý trọng, một người là Quận Vương gia Thái hậu sủng ái, đều là những người chỉ một ngón tay cũng làm chết

người khác. Ông ta chỉ là một người dân bình thường nhỏ bé, bên đó đều là những người lợi hại, quyết thế hơn người, làm sao bây giờ?

Ông ta bước vào trong quân doanh, nhìn vào ánh mắt kỳ vọng sốt ruột của hai vợ chồng, lúc đưa tay ra bắt mạch, thấy cái thai không ổn, trong lòng không chắc chắn, bèn lắp ba lắp bắp hồi lâu, không dám nói thẳng.

Hạ Ngọc Cẩn gõ gõ bàn, ám chỉ: “Đừng quên, người chỉ là một đại phu, không cần nhiều lời, nhanh lên”.

Lữ đại phu tỉnh ngộ, ông ta chỉ là một người đại phu, chỉ có trách nhiệm cứu chết chữa thương, không có gánh nặng trên vai về sự hưng vong của thiên hạ, về quân quốc. Ông ta đầu tiên phải bảo vệ đứa con của Diệp tướng quân, còn vấn đề chiến sự xảy ra sau khi giữ được đứa bé này, là trách nhiệm do Quận Vương và tướng quân phải gánh vác, không có liên quan gì đến ông ta. Nếu vì chiến sự mà bỏ đi bào thai, Nam Bình Quận Vương sẽ tìm đại phu để tính sổ, thì đó cũng là lý do hợp lí.

Hơn nữa...

Diệp tướng quân xem ra không hiểu chút gì về việc mang thai, đến lúc đó tuy tiện tìm một cái cớ để biện minh là được. Quận Vương lại lớn lên ở trong nhà, những việc hiểu biết không nhiều. Hơn nữa cậu ta hỏi lung tung, hỏi về mọi điều của việc mang thai, e là sớm đã có sự chuẩn bị, rất khó lừa gạt. Lữ đại phu nhìn Quận Vương gia một cái.

Hạ Ngọc Cẩn nhìn lại ông ta với ánh mắt ác bá: “Không nghe lời thì diệt cả nhà”.

Lữ đại phu lập tức ra quyết định, mỉm cười nói với Diệp Chiêu: “Tướng quân đừng lo lắng, thai nhi bây giờ có chút không ổn, nhưng không phải là không có thuốc cứu. Đợi lúc nữa tôi kê cho người một đơn thuốc, châm cứu vài mũi, cẩn thận bồi dưỡng vài ngày, sau đủ bốn tháng nữa, sẽ dần dần ổn

định lại. Chỉ cần chú ý đừng ngã ngựa, đừng bị thương, bảo vệ tốt phần bụng, thì ra trận xông lên trước không thành vấn đề”.

Diệp Chiêu vui mừng: “Được như thế thì tốt quá, tốt quá, nhưng nhờ...”.

Lữ đại phu nghĩ: “Lần trước Hoa quý nhân trong cung không cẩn thận bị động thai, bồi bổ tinh dưỡng hai ngày cũng có thể ra ngoài bình an. Tướng quân cơ thể khoẻ mạnh, gắng gượng cũng không phải không được, chỉ sợ bị bệnh cũ tái phát thôi”.

Diệp Chiêu không sợ đau, cũng không để ý đến bệnh cũ. Cô dự tính tình hình một chút, theo ý của Liễu Tích Âm, chiến sự chắc trong vòng hai ba tháng. Những trận chiến thông thường, cô có thể ở trong quân chỉ huy, không nhất thiết phải trung phong lên trước. Nhưng trận quyết chiến, chủ soái trung phong chủ yếu là cổ vũ sĩ khí, chỉ cần cô dẫn đầu ở trước mặt là đủ rồi. Khi hai bên giao chiến, không đánh một mình, chọn một người thân cận võ nghệ cao cường ở bên cạnh trợ giúp, chưa chắc đã không nắm được chiến cục. Nếu thực sự không được, ra sức hoạt động chân tay, bị động thai, thì nghỉ ngơi hai ngày lại đánh tiếp cũng được.

Hạ Ngọc Cẩn được dịp tiến thêm, lời hay ý đẹp, cũng hòa vào theo.

Cô ấy nghĩ đi nghĩ lại, suy tính khá lâu, vẫn còn lo lắng: “Nghỉ ngơi liên tục, trong quân sẽ đoán ra ta có thể có thai, nếu để Đông Hạ biết, nhất định sẽ thừa cơ tiến công, đánh vào điểm yếu của ta”.

Hạ Ngọc Cẩn trong lòng đã có tính toán sẵn liền nói: “Những việc nhỏ nhặt, giao cho chồng của nàng đi!”.

Hành quân đánh trận thì cậu ta không được, nhưng cậu ta có đem theo một đám người từ kinh thành tới hỗ trợ.

TƯỚNG QUÂN Ở TRÊN, TA Ở DƯỚI

Quất Hoa Tán Lý
www.dtv-ebook.com

Chương 105: Ai Vào Địa Ngục

Giang Bắc, Hàn Sơn miếu cổ. Buổi sáng sớm, lão tăng bước lên gác chuông, cầm chày, gõ vang một trăm linh tám tiếng chuông. Hàng trăm hoà thượng cũng dậy theo tiếng chuông, bước vào chính điện, trong làn khói của hương và nến, trong sự trang nghiêm thành kính, tay cầm mõ, bắt đầu bài học buổi sáng của một ngày. Trên cái đệm tròn của người chủ trì trong phòng, có ba người đang ngồi ngay ngắn. Người đứng đầu là chủ trì của ngôi miếu cổ Hàn Sơn Huệ Giác đại sư, tuổi hơn sáu mươi, râu và tóc đều bạc trắng. Ông ta trong tiếng chuông buổi sáng, miệng niệm pháp hiệu, hai người hoà thượng đang ngồi đối diện than thở, niệm nhỏ: “Chung thanh vấn, phiền não khinh, trí tuệ trường, bồ đề sinh, li địa ngục, xuất hoả kháng, nguyện thành Phật, độ chúng sinh”.

Vị hoà thượng trẻ hơn một chút tay cầm tràng hạt, hai mắt nhắm lại, nhập định như lão tăng, khí đậm thần nhàn nói: “Giết một người cứu trăm người, làm theo đạo Bồ Tát”.

Vị hoà thượng già hơn một chút lại đầy sự tàn bạo hung hãn, trên đệm tròn vắn vắn người, đứng ngồi không yên, hết nhìn tượng Phật, rồi lại nhìn Bồ Tát, nói to: “Ta đây làm cái ác nhiều năm, sớm đã bị cho xuống mười tám tầng địa ngục rồi, cho dù có thể nào cũng không ném ta xuống mười chín tầng chứ hả?”.

Huệ Giác đại sư thở dài nói: “Phúc lộc thiên định, Kỳ Vương tham lam vô độ, vọng cải thiên mệnh, hoạ hại sinh linh, vi thái quá. Các người lại không phải là người nhà Phật, nhưng lại là quốc sĩ, bây giờ đã hoà cùng với

Phật tướng, mong muốn ra sa trường, tâm niệm thương sinh, tâm hồn từ bi, đừng làm lê dân trăm họ lưu lạc khổ cực”.

Hoà thượng trẻ tuổi chấp hai tay lại, vái lần nữa: “Ơn cứu mạng của đại sư, Hồ Thanh xin ghi nhớ”.

Hoà thượng nhiều tuổi cũng sờ sờ cái đầu trọc, sững lại một lúc, rồi lập tức quỳ xuống, to giọng nói: “Lão Hồ cũng tạ ơn đại sư!”.

Huệ Giác đại sư nhìn nhìn trời, xua tay nói: “Đến giờ rồi, hai người đi đi”.

Giang Bắc trù phú yên ổn, trăm họ an cư lạc nghiệp, đương kim Hoàng thượng lại anh minh hiền đức. Ông ta tuy là người xuất gia, cũng không muốn thấy Kỳ Vương vì ham muốn riêng mà mưu phản, gây ra chiến hoả thiên hạ, khi đội quân hỗn loạn bị lửa thiêu thường gõ cửa Phật. Sau khi ông ta và người đứng đầu trẻ tuổi nói chuyện cụ thể, liền không hề do dự thu nạp tướng sĩ Đại Tân, đồng thời bảo tăng nhân cả chùa mạo hiểm che giấu, giúp đỡ. Bây giờ, là lúc tiễn bọn họ trở về nơi cũ.

“Ta không vào địa ngục, thì ai vào địa ngục”. Ông nhìn theo hai cái bóng xa dần, từ từ nhắm mắt lại, hình như thoát khỏi trần tục: “A Di Đà Phật”.

Tiểu hoà thượng ra ngoài thành xin cơm tập tễnh tới báo: “Hồ thí chủ! Thu thí chủ! Kỳ Vương có động tĩnh rồi! Ông ta phái đi một đội quân lên tới trăm người, đi về phía Đông rồi!”.

“Phía Đông? Là nơi mà người Đông Hạ chiếm lĩnh phải không?”. Thu Lão Hồ hưng phấn hẳn lên: “Chắc cái tên già đó không nhịn được nữa rồi! Hồ ly chết tiệt! Người mà không ra tay, thì ông đây không nhịn được nữa rồi! Người nên tính toán kỹ, để ta đi chém người!”.

Đôi mắt đầy sự nhiệt tình của ông ta làm cho tiểu hoà thượng sợ hãi lùi vài bước, lẩm bẩm niệm vài câu Phật hiệu để trấn áp nỗi sợ hãi.

Hồ Thanh lấy cành cây nhỏ vẽ vẽ trên đất, âm thầm suy nghĩ, không để ý đến ông ta.

Thu Lão Hồ không thể nhịn được nữa, chỉ vào đầu mình, vô cùng đau khổ nói: “Cái bọn cầu tặc Đông Hạ phóng hoả, nếu không phải người dẫn mọi người lặn xuống dưới nước, chứ lao về nơi lửa dữ dội nhất, ta đây e là đến tính mạng cũng không còn. Hà hà, có ai ngờ là lao qua tường lửa chưa đến vài bước, những thứ có thể thiêu thì đã thiêu hết rồi. Nếu mà không có lửa, đáng tiếc là không kịp thông báo cho nhiều huynh đệ... Món nợ này, dù thế nào cũng phải tính sổ! Bây giờ Diệp tướng quân xuất núi rồi, đánh thẳng trận, tin tức ở tuyến phong toả cũng không còn chặt chẽ nữa, chúng ta mau đi phối hợp với tướng quân! Dẹp hết bọn cầu tặc Đông Hạ, ta còn đang sốt ruột gả con gái đây”.

“Không, chúng ta không vội phối hợp với tướng quân”. Hồ Thanh vút cành cây đi, từ từ đứng dậy: “Có tin nói Đông Hạ muốn đàm phán với Đại Tần, Kỳ Vương sợ là ngồi không vững, đoàn sứ giả này rất có khả năng đi bàn bạc vấn đề này”. Anh ta đứng khoanh tay lại, khoé miệng lại lộ ra một cái cười giống như con hồ ly vậy: “Cơ hội lớn, sao chúng ta lại không đi cho bọn chúng thêm chút rắc rối chứ?”.

Trong đầu Thu Lão Hồ ghi nhớ lời nhắc nhở của Diệp tướng quân trước khi đi: “Mọi hành động đều phải nghe quân sư”, không cần suy nghĩ, gật đầu như cò mổ, hỏi: “Mạng của ta đây cũng do nghe người mà giữ được, người nói gì thì làm thế đấy, muốn gây rắc rối cho ai, thì chúng ta gây rắc rối cho người đó”.

Hồ Thanh hỏi: “Thu tướng quân, một trăm người chúng ta đấu với một trăm người bọn chúng, ông dẫn đội, cắt đường có được không?”.

Thu Lão Hồ đắc ý vỗ vỗ ngực: “Ta đây là tướng quân kỹ thuật kém một chút, nhưng là thổ phỉ thì cũng có tiếng! Việc nhỏ cướp đường, ha ha, đó là

chuyên môn của ta rồi! Chỉ cần quân soái dặn dò, đảm bảo không sai sót một chút nào!”.

Hồ Thanh cười hì hì: “Được thế thì tốt quá, tốt quá”.

Thu Lão Hồ hậm hực nói: “Cái bọn khốn đó đốt hết tóc và lông mày của ta! Còn thêm một bộ râu nữa! Thù sâu hận lớn! Bọn chúng nhất định phải dùng đầu để trả lại!”.

Hồ Thanh tiếp tục cười hì hì: “Ông không có râu trông thư sinh hơn một chút, nghe nói có những người phụ nữ đơn thân thích điều này đấy”.

“Cút!”. Thu Lão Hồ bị làm cho khó chịu, ông ta lao vào trong chùa, lao vào trong đám ẩn mình dưới dạng hoà thượng. Hơn một trăm tướng sĩ ngày nào cũng ăn chay niệm Phật buồn chán đến nỗi ê ẩm cả mình liền giơ tay hò hét, bọn họ lập tức làm theo, thay đồ thổ phỉ, hào hứng khí thế, hoà nhịp đi theo tướng quân.

Bên kia, Kỳ Vương nghe được việc đàm phán, đứng ngồi không yên. Tuy nói có liên quan đến lợi ích nhưng vẫn lo lắng cái đám sói Đông Hạ đó vì lợi ích mà trở tay bán đứng bản thân mình. Ông ta suy trước tính sau, liền quyết định phái thuộc hạ và quân lính, cầm thủ dụ và thư tín, tiến thẳng về phía doanh trại của Đông Hạ ở Giang Đông, thương lượng với Đông Hạ Vương. Không ngờ, trên con đường chật hẹp, cái thời khắc đoàn sứ giả không hề cảnh giác, thì một đội quân thổ phỉ rách rưới hung ác, từ trên trời rơi xuống, ai ai cũng cạo đầu, ai ai cũng hung hãn. Nhìn thấy đôi mắt rực lửa của họ, mang theo mối thù sâu hận lớn, ra tay hung bạo, thấy người giết người, thấy quý giết quý, giết đến nỗi bọn họ kêu khóc gọi bố gọi mẹ.

Hồ Thanh ở phía sau chỉ huy thế trận, chia binh chặn hết các đường lùi, không để bất kỳ con đường thoát thân nào.

Trận chiến ác liệt, giết hết hơn một canh giờ, trên đất xác người nằm la liệt ngang dọc, máu chảy thành sông, Thu Lão Hồ ngồi trên càn xe, vừa

lục tìm ngân lượng vừa nhìn về Hồ Thanh đang từ từ chui ra từ chỗ nắp rồi nói: “Nhớ năm xưa, lúc ta làm thổ phi, thì cũng không tồi. Ô, cái chậu hồ điệp này không tồi, tiện mang về làm đồ hồi môn cho con gái ta”.

“Mọi thứ để hết đây, đây là đại lễ biểu cho Đông Hạ”. Hồ Thanh tìm người đứng đầu trong đồng thi thể, đưa tay thăm dò tỉ mỉ trong áo đối phương, tìm ra một bức mật thư được dán bằng sáp, rồi cầm lên một chiếc kim bạc, thuận thực mở ra mà không để lại chút dấu vết nào, mở ra đọc rồi cười nói: “Ông ta quả nhiên đứng ngồi không yên, yêu cầu Đông Hạ không được dừng chiến, tiếp tục chiến đấu với quân Đại Tần”.

Thu Lão Hồ ôm một đồng vàng lớn, bối rối hỏi: “Tiếp theo thì sao?”.

Hồ Thanh ôm lấy cằm, “cảm thấy tội lỗi” nói: “Kỳ Vương lo lắng như thế, chúng ta lại giết sứ đoàn đưa thư của ông ta, thật không tốt chút nào cả? Cũng phải có người giúp ông ta đưa thư chứ?”.

Thu Lão Hồ vẫn không hiểu.

Đối diện với người đơn thuần hoàn toàn không biết về dùng mưu kế, nói gì thì cũng đều là đàn gậy tai trâu. Hồ Thanh biết tri âm khó tìm, than thở một tiếng, đành phải biến ám chỉ thành rõ chỉ: “Để huynh đệ lột hết quần áo của người chết, thu lại bảng hiệu trên người, rồi mặc hết vào, lại giấu thi thể đi, chúng ta xuất xứ Đông Hạ, đi gặp Đông Hạ Vương”.

Thu Lão Hồ vui mừng: “Hiểu rồi!”.

Hồ Thanh sắp xếp mấy người lính lanh lợi mặc quần áo dân thường vào, chạy đến quân doanh Đại Tần đưa thư cho Diệp Chiêu. Còn mình dẫn theo Thu Lão Hồ và tướng sĩ, mặc lên quần áo của Kỳ Vương phủ, đeo bảng hiệu của phủ Kỳ Vương, bắt chước nét bút của Kỳ Vương, đều giả thêm vào bức thư vài chữ, rồi dán kín lại, sau đó khí thế hùng hực, tiến về doanh trại Đông Hạ.

Giang Bắc có tập tục về việc đội mũ.

Đội quân sứ giả giả mạo đi được vài ngày, trên đường khi đi qua thành Lạc Dương, Hồ Thanh sai người đi vào mua một ít tóc giả và mũ, lại cẩn thận cải trang, tỉ mỉ dán vào gáy và tóc mai mọi người, đội mũ vào, còn những người võ tướng giả mạo binh sĩ của phủ Kỳ Vương lại đội mũ sắt, xem ra rất giống, không sai lệch một tí nào.

Hồ Thanh tướng mạo bình thường, địa vị thấp kém, không có giao tiếp gì với Đông Hạ sứ đoàn, không phải lo lắng.

Thu Lão Hồ xoa đầu, rất lo lắng: “Tên cầu tặc Y Nặc từng gặp ta rồi”.

“Đừng lo lắng, ông đứng ở đằng sau thủ vệ là được rồi, đợi chúng tôi kiểm tra xong quân tình rồi trở về gặp Tướng quân”. Hồ Thanh nhìn ông ta kỹ từ trên xuống dưới, vỗ vỗ vai ông ta, cười đều nói: “Hô hô, chỉ dựa vào diện mạo của ông bây giờ, cho dù là Hoàng tử Y Nặc có bệnh đồng tính thì cũng không thèm nhìn ông đâu. Huống hồ cái khuôn mặt có bộ râu vừa đen vừa thô thì giờ không còn nữa, đến đôi lông mày xéch ngược cũng không còn nốt, thân hình thì ăn chay đói quá nên gầy bao nhiêu, bây giờ xem ra lại thật thà, chất phác, về nhà e là đến con gái còn không nhận ra nữa là”.

Thu Lão Hồ nhớ lại bộ râu quý báu đã nuôi bao năm, thể hiện cho sự uy nghiêm, liền buồn rầu xót xa, làu bàu: “Hồ Ly chết tiệt, mình không mọc được sợi râu nào, trong lòng sinh ghen tị, đi đâu cũng nói người...”. Ông ta chửi vài câu, thấy biểu hiện nửa cười nửa không của Hồ Thanh, chợt nhớ đến dã tâm lấy con rể cho nhà mình, nhờ thành, làm gì có chuyện cha vợ mắng con rể xấu chứ? Ông ta suy trước nghĩ sau, cuối cùng cũng khoát tay đi, nhưng mắt lại nhìn kỹ anh ta từ trên xuống dưới vài lần, do dự liệu có thể dựa vào tướng quân, tìm một cái ban hôn gì đó, rồi cùng tống hai đứa con gái đi.

Hồ Thanh rùng mình vài cái, tiếp tục chuẩn bị cho lần này.

Vì thế, quân doanh Đông Hạ, mọi người nhìn thấy một Hồ tiên sinh ngạo mạn khinh miệt đối với bọn man di, tác phong đầy tính danh sĩ rởm, tuy tài mạo tác phong song toàn, nhưng trong lời nói có sự ngửa tai không thể nói thành lời, biểu hiện ác độc làm cho mọi người hận không thể lập tức lôi ra đánh. Nhưng Hồ tiên sinh hầu như không nhìn thấy ánh mắt căm hận của cái đám man tử đó, cứ thoải mái trình bức thư viết bằng chữ Đại Tần và Đông Hạ lên.

Trong điều kiện đàm phán do Đại Tần đưa ra có cả việc giao Kỳ Vương ra.

Kỳ Vương biết được tin tức, hơi lo lắng, trong ý vẫn có chút bách thiết, bức thư trước được viết còn cho là khách khí thoả đáng, ở chỗ kết thư, ông ta còn dặn dò: “Số quân lương mà Đại Hãn đã uỷ thác do Tôn tiểu tướng quân giám sát vận chuyển, vì chuẩn bị không kịp, nên tạm đưa ra ba phần”.

Giang Bắc trù phú, quân lương Đông Hạ đều do Kỳ Vương phủ thu thập, bây giờ lại dùng quân lương để uy hiếp dừng việc đàm phán lại.

Đông Hạ Vương tức giận, vứt bức thư xuống dưới đất, hất tay nói: “Cái đồ chó chết, Kỳ Vương mắc bệnh thần kinh hả? Lương thực không đủ thì làm sao mà tấn công vào kinh thành được?!”.

Đợt quân lương lần trước đưa tới không lâu, đợt quân lương sau phải hơn một tháng mới đưa tới được. Kỳ Vương vốn dĩ trong thư không đề cập đến chuyện này, Hồ Thanh cười hì hì: “Tuy là đồng minh, nhưng chiến sự lần trước liên tiếp thất bại, Đông Hạ chủ động đề xuất đàm phán, vương gia khó tránh lo lắng”.

Đông Hạ Vương im lặng, lại không đành nói ra kế hoãn binh trước mặt mọi người, sắc mặt biến đổi vài lần, vô cùng khó coi.

Liễu Tích Âm ở bên cạnh bưng rượu, vội vàng dựa sát vào Đông Hạ Vương, bóp bóp vai cho ông ta, cười nói: “Việc dấy binh có liên quan đến

tính mạng cả nhà mình, Kỳ Vương cũng là e sợ, Đại Hãn chỉ cần viết thư, nói rõ với ông ta là được mà”.

Hồ Thanh sớm đã biết Liễu Tích Âm rơi vào tay Đông Hạ, Diệp Chiêu lo lắng, lần đi này ngoài việc xúc giục chia rẽ và thăm dò quân tình ra, còn muốn tìm cơ hội để xem liệu có thể cứu cô ấy ra không. Vốn dĩ cho rằng Liễu Tích Âm là người thông minh, sẽ thừa cơ phối hợp diễn kịch cùng anh ta, không ngờ đối phương không những không giả vờ là người xa lạ, mà còn thỉnh thoảng nhìn anh ta cười cười với ánh mắt quen biết, thu hút sự chú ý của rất nhiều tướng sĩ. Thậm chí còn tìm cơ để nói hộ cho Kỳ Vương, để sự tức giận của Đông Hạ Vương dần dần hạ xuống.

Kỳ Vương và Đông Hạ câu kết, là kẻ thù hại chết chú cô, tại sao cô lại không giúp mình, mà lại giúp Kỳ Vương?

Hồ Thanh là một người rất thông minh, trong đầu nháy mắt đã hiện lên vài trăm câu hỏi, cuối cùng chuyển về một đáp án đáng sợ nhất.

Ở bên ngoài vọng vào một thứ âm thanh ầm ĩ.

Hồ Thanh cau mày, biết là sự bố trí của mình bắt đầu có chuyển biến.

Tuy Đông Hạ không trọng lễ nghĩa, nhưng hò hét ầm ĩ lúc sứ giả Đại Tần đến thăm, thì thật là mất mặt Đông Hạ Vương, ông ta gọi thân vệ tới bảo: “Đi xem xảy ra chuyện gì”.

Thân vệ đi ra, nhanh chóng quay lại báo: “Là sứ giả do Kỳ Vương phái tới, tranh cãi với tên tiểu binh ở bên ngoài, người đó thật tác oai tác quái, lên cơn, lại tát tiểu binh một cái, còn chửi rủa lung tung, may mà trái phải đều giữ hãn ta lại”.

Đông Hạ Vương vô cùng tức giận, đang muốn nổi cơn.

Hồ Thanh lập tức bước lên, hành lễ nói: “Người này là tham mưu của Kỳ Vương, anh dũng hơn người, có tiếng hiệp nghĩa, lại được ý trọng, lần đi này là hộ vệ, chỉ là tính tình bộc trực nóng nảy một chút, đắc tội với Đại Hãn, mong Đại Hãn tha tội”.

Đông Hạ Vương hừ mạnh một tiếng: “Dám gây rối ở vùng đất Đông Hạ, không sợ chết sao hả?”.

Chiến tranh là sự kéo dài của chính trị, có một quy tắc nhất định, trong đó có quy tắc mặc nhận “Hai quân giao chiến, không chém sứ giả”. Trừ phi hai bên đã hoàn toàn phá nát thế cục, tuyệt đối không còn đường lùi, dùng hình thức chém sứ giả để biểu thị quyết tâm đối kháng, nếu không đều không giết người đưa thư. Kỳ Vương và Đông Hạ lại là đồng minh, Đông Hạ Vương còn đang cần lương thực của đối phương, cứ coi là muốn trở mặt, cũng không phải lúc làm cái việc giết chết con gà đẻ trứng vàng đó. Huống hồ người bị đánh chỉ là một tên tiểu binh thấp hèn, không phải thủ lĩnh bộ tộc, không đáng để gây chuyện vì việc này.

Hồ Thanh lại nói: “Người này hành động lỗ mãng, sau khi về nhất định phải báo Kỳ Vương xử phạt nặng”.

Liễu Tích Âm cũng ở bên cạnh cười hùa theo: “Hoá ra là một tên mãng phu”.

Đông Hạ Vương do dự một lúc, liền bảo: “Đi đánh hãn ta mười roi, rồi đuổi đi!”.

Hồ Thanh mỉm cười tạ ơn, rồi đi ra khỏi lều.

Thu Lão Hồ luyện được công phu cứng, cả người là kim cương bảo vệ, ông ta chịu xong trận roi, không đau không ngứa phui phui quần áo rách nát, còn dùng ngôn ngữ Đông Hạ không chuẩn lắm chế giễu bọn lính thi hành: “Còn nói Đông Hạ dũng sĩ, nhìn hai người hoá ra không được như thế”.

Đám binh sĩ còn lại ở Kỳ Vương phủ nhìn bọn họ với ánh mắt vô cùng coi thường.

Binh sĩ Đông Hạ tức đến nổi đỏ mặt tía tai, thái độ đối với sứ đoàn Kỳ Vương cũng có vài phần căm ghét. Có vị thủ lĩnh bộ tộc Đông Hạ biết được việc này, vô cùng tức giận, hùng hổ thúc giục Đông Hạ Vương, trực tiếp đi chọn những tên nhát gan không có mắt, rồi cướp lại đất đai, không cần phải chịu sự chèn ép của người khác. Tất cả mọi người đều thấy đây là một ý kiến hay, đều hò hét theo, đại Hoàng tử càng hò hét lớn: “Giết con lợn Đại Tần sức trói gà không chặt đẩy đi, thì lương thực đều là của chúng ta, còn phải cần thiết nhìn sắc mặt hắn ta sao? Uy hiếp! Ta nhổ vào!”.

Hoàng tử Y Nặc phản đối: “Kỳ Vương biết rõ Giang Bắc, tích uy hậu trọng, lại có vài nhà thế gia ở Giang Đông Giang Bắc hỗ trợ. Chúng ta cũng cần con rối này để tạm thời khống chế cục diện, chiến cục trước mắt vẫn còn chịu sự khống chế. Trong việc đàm phán liêu lĩnh giao ông ta ra, cũng không đối được điều tốt gì, không phải là thời cơ tốt để giết ông ta”.

Đại Hoàng tử chế nhạo: “Em trai tâm địa bồ tát, để cho đồ thừa tự do bừa bãi”.

Hoàng tử Y Nặc tức giận: “Sao có thể liêu lĩnh hành sự được?”.

Đông Hạ Vương thấy hai đứa con giỏi giang dũng mãnh của mình tranh luận không thôi, nhẫn nhịn không nói gì.

Buổi đêm, Liễu Tích Âm bước vào lều của Hồ Thanh, đuổi hết mọi người, lạnh lùng nói: “Nhanh chóng rời đi, đến những nơi cần đến, đừng có nhúng tay bừa bãi vào việc của tôi”.

Hồ Thanh nhìn cô đầy nghi ngờ.

Trên mặt Liễu Tích Âm không có biểu hiện: “Cơ hội sắp đến, không có thời gian nữa”.

Hồ Thanh nhẹ nhàng chuyển chủ đề: “Cô thân là cơ thiếp, nửa đêm một mình đi đến gặp đàn ông, không sợ bị người khác nhìn thấy sao?”.

“Nhìn thấy thì sao chứ?”. Liễu Tích Âm chẳng thèm để ý. “Tôi là người phụ nữ đi ra từ phủ Kỳ Vương, tới gặp sứ giả từ phủ Kỳ Vương tới, nhận ra người quen, thì sao chứ? Hỏi han vài câu rồi thôi”. Sau đó nói với giọng cực nhỏ: “Đợi thêm hơn một tháng nữa, là ngày mừng năm tháng năm, là tết Triều thánh của Đông Hạ, mọi người phải uống rượu chúc mừng, đây là một ngày lễ rất náo nhiệt, cũng rất quan trọng, Kỳ Vương có thời gian có thể tới chơi”.

“Sau lễ Triều thánh thì sao?”. Hồ Thanh thông minh, đoán trúng được ý định của cô, trong lòng kinh ngạc: “Rõ ràng còn có cơ hội sống sót, cô sao mà phải chịu khổ đày mình rơi vào cái thế không thể thoát thân như thế chứ?”.

Liễu Tích Âm cười buồn bã, trong đêm tối không có ánh trăng, chỉ có ánh nến lắc lư chiếu sáng, cô giống như một hồn phách từ địa ngục tới lấy mạng, cô Ân nói: “Cái gì mà cơ hội sống sót? Tôi đã rơi vào tình cảnh không thể thoát được nữa”.

Sắc mặt Hồ Thanh trầm lại, nhìn về phía Nam, ám chỉ: “Chị họ cô sẽ cảm thấy tội lỗi đấy”.

“Chị ấy?”. Liễu Tích Âm cười, biểu hiện cương quyết liền dịu lại một chút, trong mắt hiện lên chút dịu dàng như nước, cô cúi đầu, nói với một giọng đa cảm nhất: “Để chị ấy đời đời kiếp kiếp không quên được Liễu Nhi đáng thương, từng giờ từng phút đều ở trong tim, chẳng lẽ không tốt hơn sao?”.

Nói xong, cô dứt khoát ra đi.

Hồ Thanh ở nguyên chỗ cũ, nhìn ánh nến lúc mờ lúc tỏ, lắc đầu buồn bã.

Anh ta biết đằng sau vẻ đẹp của Liễu Tích Âm là một bản tính ngoan cố còn mạnh hơn cả lửa.

Chỉ là không ngờ, âm mưu của người con gái này, còn hận thù hơn, tuyệt tình hơn, thâm độc hơn anh ta tưởng tượng.

Người không sợ chết, thiên hạ vô địch.

TƯỚNG QUÂN Ở TRÊN, TA Ở DƯỚI

Quất Hoa Tán Lý
www.dtv-ebook.com

Chương 106: Lý Đại Đào Cường

Vì Liễu Tích Âm, Hồ Thanh thay đổi sách lược của mình, đem theo tin tức mà Liễu Tích Âm cung cấp, quả quyết rời đi, nửa đường chạy thẳng đến doanh trại Đại Tần.

Ở doanh trại Đại Tần, cái thai trong bụng của Diệp Chiêu đã được hơn bốn tháng nhưng bụng nhìn vẫn chưa rõ lắm, việc ồm nghén dưới sự điều chỉnh, cũng không còn nghiêm trọng nữa. Trong thời gian đàm phán, cô mặc một chiếc váy rộng, lấy lại tinh thần đi dạy bảo quân lính, cố gắng che giấu việc này chỉ có những người thân cận ở bên cạnh mới biết được.

Không có Hồ Thanh, con giun trong bụng này, những người tham mưu khác Diệp Chiêu dùng không quen lắm, tốc độ xử lý giấy tờ chậm đi nhiều.

Cô uống xong thuốc đắng và ăn xong thực phẩm bồi bổ cho phụ nữ có thai, nhìn về phương Bắc đã lâu không có động tĩnh gì, trong lòng bỗng nhiên thấy lo lắng. Cô xử lý xong công văn, vắn vắn cái cổ đau nhức, cuối cùng chợt nhớ ra Hạ Ngọc Cẩn. Phát hiện ra chồng không ở bên cạnh mình, bèn rời bước ra khỏi lều đi tìm, nhưng lại thấy cậu ta mặc một chiếc áo da đơn giản, đang ngồi thành vòng tròn với những người thân binh không làm nhiệm vụ, vây quanh đồng lửa, ngồi khoanh chân trên đất, lớn tiếng cười nói.

Hạ Ngọc Cẩn không phải là người kên kiệu. Ở kinh thành cậu ta thường xuyên gây rối ai ai cũng biết. Ăn uống chơi bời, bình phẩm rượu ngon thường thức cái đẹp, cái gì cũng tinh thông, lại dễ hòa đồng với người khác. Giao tiếp với những lão binh lớn tuổi, cậu che giấu họ tên, nhưng chỉ cần

dựa vào những lời nói tục tĩu, tiền tiêu hào phóng, uống rượu bằng bát, thịt ăn từng miếng to thế là vô cùng hợp nhau.

“An tiểu huynh đệ, cậu xem ra da mịn thịt mềm, làm người lại còn rất hào sảng nữa!”

“Nào nào nào, lại nói về chiêu cược tiền nhất định thắng đi.”

“An huynh đệ, anh làm gì ở Nam Bình Quận Vương phủ vậy?”

Hạ Ngọc Cẩn bí hiểm cười cười, môi nhấp nhấp một ngụm rượu: “Mấy người đoán đi?”

Thân binh bên cạnh tướng quân đa phần đều là người Mạc Bắc hoặc Giang Bắc, không biết nhiều về việc ở Thượng Kinh, không nghe nhiều về sự hoang đường của Hạ Ngọc Cẩn, mọi người cùng động não, ra sức đoán.

“Con trai quản gia?! Không đúng, tiêu tiền nhiều như thế cơ mà.”

“Tướng mạo đẹp đẽ, lại có nhiều tiền như thế, chắc không phải... không phải là bạn trai của Quận Vương gia chứ?”

Không đợi Hạ Ngọc Cẩn phun ra, có người đã tát cho cái tên vừa nói lung tung một cái, trượng nghĩa tức giận nói: “An huynh đệ bản tính háo sắc chúng ta đều biết, rõ ràng là thích con gái, cái gì mà bạn trai với không bạn trai! Đừng có nói năng lung tung!”

Hạ Ngọc Cẩn hơi thở phào, một người binh sĩ khác len lén ghé sát vào, thì thầm vào tai hỏi: “Ở xa ngàn dặm, không sợ nguy hiểm lao tới, nghe nói Quận Vương gia là một người vô dụng. Cậu và Diệp tướng quân xem ra rất thân thiết, chắc không phải là... là người tình của tướng quân hả?!”

Diệp Chiêu tức đến nổi mí mắt nháy dựng lên.

Hạ Ngọc Cẩn cười lớn, sau một lúc, nghiêm túc nói: “Hừm hừm, nói không chừng ta là hoàng thân quốc thích thì sao?”

“Anh đừng nói khoác!” Mấy người tướng sĩ tỏ ra vô cùng coi thường: “Chỉ dựa vào cái tính vô lại côn đồ của anh, còn đòi làm hoàng thân quốc thích nữa? Vậy tôi cũng có thể là Ngọc hoàng đại đế”.

Hạ Ngọc Cẩn vuốt vuốt mũi.

Giả thành thật, thật lại thành giả. Sự thật giả vờ nằm ở khí chất, mấy người này, thà tin cậu ta là tên hề, cũng không chịu tin cậu ta là Quận Vương gia, nếu không sẽ hủy hoại hình tượng Hoàng gia mà họ đã từng thấy trong văn kịch.

Mọi người ba lần bốn lượt bắt cậu ta nói.

Hạ Ngọc Cẩn “bất đắc dĩ” thừa nhận: “Ta là con trai của An đại tổng quản phủ An Vương, cha chê tôi bất tài, bắt tôi ra ngoài để rèn luyện.”

Trước tế tướng quan tam phẩm, đến cả một thị nữ bên cạnh đều được nuông chiều từ nhỏ, vì thế câu trả lời có được sự giải thích hoàn hảo.

Mọi người hài lòng, thi nhau vỗ vào đầu cậu ta: “Đồ khốn! Ai bảo người lừa gạt bọn ta!”

Hạ Ngọc Cẩn bị vỗ suýt nữa thì ngã lăn ra đất.

Diệp Chiêu đứng từ xa nhìn một lúc, rồi im lặng trở về.

Hạ Ngọc Cẩn chưa từng đánh trận, cũng chưa từng đọc quân thư, nhưng cậu ta cũng không dựa vào thân phận của mình để hoa chân múa tay. Cậu ta có thể giữ được vai trò của mình, để việc chiến sự cho vợ xử lý, tất cả những gì các tướng sĩ nói bất luận là đúng hay là sai, cậu ta đều tán đồng hết, tuyệt đối không nói thêm nửa câu.

Cậu ta chỉ quản Diệp Chiêu và hành động của hai vị đại phu, việc lớn thì bàn bạc phương pháp chữa trị, che giấu tình hình sức khỏe của Diệp Chiêu, việc nhỏ thì mỗi lần sắc thuốc dùng lửa, xử lý bã thuốc, cậu ta đều tham dự vào, không chịu lời là nửa phút.

Lúc nhàn rỗi không có việc, cậu ta liền tiếp cận với bọn thân binh, học cưỡi ngựa, chơi đao kiếm, hoặc là trêu trêu cho vợ vui, tránh cho cái tính khí vốn dĩ đã không tốt của cô ta sau khi có thai lại trở nên càng tồi tệ.

Hạ Ngọc Cẩn tươi cười trò chuyện, nhưng trong đầu lại đang tính toán.

Giấy làm sao gói được lửa? Lữ đại phu và lão Vương quân y cứ thi nhau ra vào lều của tướng quân, lại thêm cô chuyển lời và gửi công văn rất nhiều, không tham gia luyện võ, nên dẫn đến rất nhiều lời đồn. Rất nhiều tướng sĩ thi nhau dò đoán, do thám của Đông Hạ cũng thò đầu thò cổ, định nghe ngóng bệnh mà Diệp Chiêu mắc phải, cũng bắt đầu có người nghi đoán là liệu tướng quân có phải đang mang thai không.

Trong lúc mọi người đang cười đùa vui vẻ, Hạ Ngọc Cẩn chợt nghe thấy bên ngoài doanh trại có tiếng âm ỉ huyền ảo. Cậu ta chạy tới thò đầu ra nhìn, nhưng chỉ nhìn thấy một đoàn người đầu trọc lốc, bóng loáng dưới ánh sáng mặt trời, phản chiếu lên những tia sáng chói mắt. Dẫn đầu đoàn chính là Thu Lão Hồ, phía sau là Hồ Thanh, những tướng sĩ quen bọn họ thi nhau lên trước, trong tiếng cười có nước mắt, thậm chí còn đánh mạnh đối phương một phát: “Mẹ nó, hóa ra vẫn chưa chết! Đúng là tai họa!”.

Tiếp đó là tiếng bước chân chạy loạn nhịp, Diệp Chiêu lao đến trước mặt mọi người. Cô kinh ngạc một lúc, sau đó tiến lên phía trước, tay trái khoác Thu Lão Hồ, tay phải khoác Hồ Thanh, dùng lực ấn mạnh một cái, sau khi phân biệt rõ thật giả, rồi cười lớn: “Được lắm! Được lắm! Được lắm!”.

Thu Lão Hồ lập tức đáp trả.

Hồ Thanh nước mắt sắp rớt ra: “Các huynh đệ, nhẹ chút! Tướng quân, người đừng ấn nữa, có biết là đau lắm không hả?”

Diệp Chiêu liền thu tay lại: “Tối nay phải thiết yến để huynh đệ hết ngạc nhiên.”

“Cha!” Thu Thủy lao đến còn nhanh hơn chớp điện, nhìn đầu của Thu Lão Hồ, không dám tin vào mắt mình, không thốt ra nửa lời. Thu Lão Hồ vừa kinh ngạc vừa tức giận: “Cái đồ ni tử chết tiệt này! Ai bảo người ra chiến trường hả! Xem ta đánh chết người! Trời ạ! Nhìn cái eo của người kia, cha người chết rồi, người lại thành cái thùng phi rồi?! Kiên định! Quá kiên định! Không hổ thẹn là con gái ta”.

Thu Thủy ôm lấy cha, khóc lóc vui mừng.

Toàn doanh trại tiếng cười nói vui vẻ, âm ỉ cả một vùng.

Diệp Chiêu đích thân nắm tay hai người tướng giỏi vừa từ chỗ chết trở về, bước vào quân doanh.

Hạ Ngọc Cẩn hết nhìn bên này lại nhìn bên kia, thấy vợ vui đến nỗi quên mất mình, vội vàng theo sau.

Diệp Chiêu cho mọi người lui hết, chỉ để lại vài người thân tín, hỏi cận kề quá trình bọn họ thoát thân.

Thu Lão Hồ lập tức thao thao bất tuyệt, tán dương lung tung thần cơ diệu tính của quân sư. Nói đến nỗi nước bọt phun phì phì, chỉ thiếu không nói Hồ Thanh thành thần tiên hạ phàm nữa thôi. Không ai tin ông ta nói lung tung, Diệp Chiêu quay đầu nhìn Hồ Thanh.

Hồ Thanh cười nói: “Năm đó ả Gia Hưng bị phóng hỏa, tôi và cô đã phá vỡ vòng vây từ lửa dữ, cũng là lấy nước giếng làm ướt toàn thân, sau đó lao vào tường lửa, vượt qua bức tường lửa đó, những thứ mà lửa không thể

thieu, thì lửa sẽ tự tắt. Quân của Y Nặc chủ yếu trấn thủ ở chỗ không có lửa, Thu tướng quân thần dũng hơn người, những người mang theo lại tinh nhuệ, mọi người nhảy qua tường lửa, liền thoát khỏi vòng vây. Đáng tiếc là lúc đó quá ồn ào, tình hình hỗn loạn, tiếng gào thét không truyền đi được, mọi người tự tan rã, bên cạnh không có bao nhiêu người muốn tin lời của tôi, nếu không những người sống sót, không ít như thế này”.

Thu Lão Hồ trong lòng vẫn còn sợ hãi: “Trước khi đi, tướng quân bảo tôi mọi chuyện phải nghe lời quân sư, ta đây nghĩ lại, quả nhiên không sai.”

Thu Thủy đang nắc nghẹn không ngừng.

Diệp Chiêu an ủi: “Sống được là tốt rồi, đúng lúc đang cần dùng người.”

Hồ Thanh lại nói ra việc gặp Liễu Tích Âm ở doanh trại Đông Hạ: “Đại Hoàng tử và Hoàng tử Y Nặc như nước với lửa, Liễu cô nương bảo tôi nhanh chóng rời đi. Cô ấy đã sẵn tính toán, đợi lễ Triều thánh ngày mùng năm tháng năm sẽ phát động chia rẽ, theo sự đại loạn tại quân doanh Đông Hạ, chúng ta sẽ thừa cơ tiến đánh.”

Diệp Chiêu trầm tư nói: “Biết rồi.”

Hồ Thanh nhắc nhở: “Liễu cô nương có ý định lấy thân hy sinh cho nước.”

“Hy sinh cái bà cô ta!”. Diệp Chiêu tức giận, đi lại hai vòng, bỗng hỏi: “Giang Bắc vận chuyển nhiều lương thực như thế đi Giang Đông, thanh thế hùng hực, toàn là đường núi, phức tạp hiểm trở, chúng ta vài lần muốn cắt đứt nhưng không biết vị trí, người có biết tuyến đường đó không?”

Hồ Thanh cười hì hì: “Cũng có điều tra qua rồi”.

Diệp Chiêu chỉ vào sa bàn, hỏi: “Trước tiên đánh hạ đội quân vận chuyển lương thực của Kỳ Vương, cắt đứt huyết mạch giao thông, sai tinh binh giả

dạng đội quân vận chuyển lương thực của Kỳ Vương, trà trộn vào trong thành, trong ứng ngoài hợp, mở toang cửa thành, như thế có được không?”

Hồ Thanh nói: “Đội quân vận chuyển lương thực dừng ở ngoài thành Đông Hạ, sau đó đổi binh sĩ Đông Hạ áp tải, e là không dễ trà trộn.”

Diệp Chiêu nói: “Đánh hạ đội quân vận chuyển lương thực, rồi trộn cát vào trong đó, quan viên Đông Hạ kiểm tra lương thực không thể nhận được, trong lúc tranh cãi, nhất quyết phải triệu kiến những người vận chuyển lương thực về thành tra hỏi. Lúc này dẫn quân công thành, nhân lúc đại loạn mở toang cửa thành, tiện cứu luôn Liễu cô nương ra.”

Thu Lão Hồ: “Hay lắm! Nhét thêm chút cát, lấy không lương thực!”

Hồ Thanh chần chừ nói: “Thấy thái độ và hành động của Liễu cô nương, e là tà chết chứ không chịu đi.”

“Cô ta muốn hay không thì chẳng sao cả”. Diệp Chiêu cơ bản không suy tính đến vấn đề nhỏ này, xua tay nói: “Chỉ cần có một tia hy vọng, dùng cách nào cũng được, cho dù có phải đánh gãy chân cô ta, cũng phải lôi cô ta ra khỏi cái hang quý đó!”.

Hạ Ngọc Căn gật đầu: “Chết hay không bằng sống dở, ai biết cô ta là ai chứ? Che giấu tên họ, thay thân đổi phận, thay nơi ở, dựa vào gia tài giàu có của cô ta, sắc đẹp hơn người, lại có vương phủ hỗ trợ, chọn một nhà thích hợp, rồi gả đi”. Gả cho ai cũng được, chỉ cần không gả cho cậu ta là được. Cậu ta cứ cảm thấy với chiêu thức che giấu sự độc ác của Liễu Tích Âm, thì con đường lưu manh vô lại của mình sẽ không còn nữa, nếu lấy vào nhà, cậu ta có thể sẽ bị nhiễm trùng máu mất. Vì thế ngoài sự khâm phục ra, vẫn còn có cả cảm giác nguy hiểm.

Trong lúc bàn bạc.

Ngoài cửa, Lữ đại phu vội vàng chạy tới, trán toát mồ hôi hột, nhìn nhìn xung quanh, phát hiện ra mấy người không quen biết, vội vàng lôi Quận Vương ra ngoài, ghé sát vào tai nói: “Có người lén lút động vào thuốc an thai tôi giấu trong hộp thuốc, tình hình không hay rồi, việc tướng quân có thai rất nhanh sẽ bị lan ra ngoài, làm sao bây giờ?”

Hạ Ngọc Cẩn cười nói: “Yên tâm yên tâm, trách nhiệm của Diệp tướng quân là bảo vệ quốc gia, trách nhiệm của người làm chồng như ta là bảo vệ vợ, nguy cơ này sớm đã có sự chuẩn bị. lập tức có thể giải quyết.” Cậu ta lao vào trong lều, vẫy vẫy tay với Thu Thủy, gọi cô ta ra nói: “Việc lần trước ta nói với ngươi, đúng là một thời điểm tốt trong một vạn mới chọn được một.”

Cậu ta dẫn Thu Thủy về trại, nói việc có thai của Diệp Chiêu lại một lần nữa.

Hồ Thanh nhượng nhượng mày, Thu Lão Hồ ngạc nhiên đến tròn mắt.

Không ngờ, đứa con gái bảo bối của ông ta quý xuống, dứt khoát nói: “Từ lâu con đã bàn bạc với Quận Vương, nếu sự việc bị bại lộ, sẽ thông báo với bên ngoài, người có thai là con. Con gần đây ăn béo lên nhiều, đồng thời trên bụng quấn nhiều vải trắng, lấy áo rộng để che đi. Lữ đại phu cũng dạy con phản ứng khi mang thai, đủ để vượt qua”.

Diệp Chiêu cau mày: “Con gái thanh danh cao quý, không được!”

Hạ Ngọc Cẩn: “Đừng ngoan cố như thế, mọi việc phải theo thời thế chứ, tình thế bây giờ thông báo việc này còn tốt hơn cả ta dự tính.”

“Không được không được!” Thu Lão Hồ gầm lên, ông ta túm lấy cổ áo Hạ Ngọc Cẩn quát: “Cút đi, nói năng lung tung gì đấy! Đại khuê nữ hoàng hoa nhà ta đây vẫn chưa lấy chồng! Bất luận thế nào cũng không được!”

Hạ Ngọc Cẩn cười hì hì, vỗ vỗ vào tay ông ta, chỉ chỉ Hồ Thanh: “Cơ hội không thể để mất, mất rồi thì không lấy lại được. Bản vương là đang giúp khuê nữ không cưới được chồng của ông đấy.”

Mặt Thu Thủy đỏ lên, cô ấp ập úng úng nói: “Việc này... giống như lần đầu nói...”

Hồ Thanh bỗng thấy không hay, đang muốn lui đi.

Đáng tiếc là chậm một bước.

Thiên lôi làm chấn động địa hỏa, mười tám đường lôi điện đánh xuống, thần phạt cả trời phù hộ, sao văn khẩn giáng xuống, Bồ Tát đại trí tuệ phụ thân, Thu Lão Hồ cả đời này chưa có một phút nào thông minh, tỉnh táo như lúc này, ông ta nhìn lướt bốn phía, lướt qua một lượt những người con trai chưa lấy vợ, với thế nhanh như chớp, tóm lấy cổ áo người con rể đáng giá nhất theo nhận định, đang ở ngoài cửa, đứng trước mặt mọi người mà quát: “Tên tiểu tử thối kia! Đã lén lút làm bụng con gái ta to lên! Mau chịu trách nhiệm cho ta! Còn không mau tam môi lục súc súc về! Ông đây sẽ đánh vỡ đầu ngươi!”.

“Ông bố vợ” hung hãn gầm rống, vang động ba quân, ai ai cũng thất kinh.

Ngày nào cũng đánh nhau cuối cùng bị nhận mỗ mắt.

Hồ Thanh muốn khóc mà không được.

TƯỚNG QUÂN Ở TRÊN, TA Ở DƯỚI

Quất Hoa Tán Lý
www.dtv-ebook.com

Chương 107: Làm Giả

Quan vị của Thu Lão Hồ trong mắt của người dân thì không tồi, nhưng ở nơi tập trung quan viên thành đạt như Thượng Kinh nếu không phải sau lưng còn có Nam Bình Quận Vương miễn cưỡng hỗ trợ thì không có ai coi ông ta ra gì. Xuất thân thổ phỉ của ông ta càng làm cho người khác chỉ trích, chỉ được cái võ dũng, chữ không biết lấy một nét chữ, cả người đầy chất nhà quê. Quy củ làm quan cần có thất khiếu thì lão chỉ thông lục khiếu, đi đâu cũng bị người ta coi thường. Ông ta còn không hiểu những lời chế giễu bóng gió thái quá của người khác, thấy đối phương thể hiện hòa khí, cứ tưởng là người ta đang khen mình thật nên gây ra càng nhiều trò cười.

Mạc Bắc đại thắng, khi vừa trở về, có vài hộ quan chức vị hơi thấp, tình nguyện lấy con gái của ông ta. Hoặc là mượn cái danh hung hãn của Thu Hoa, Thu Thủy để quản giáo con cháu ăn chơi trai gái cờ bạc của bọn họ, hoặc là lấy đứa con không được yêu chiều để xin chút tân quý do Hoàng đế ban thưởng. Bà mối lừa nhà ông ta không có chủ mẫu, khen đối phương lên mây lên gió, Thu Lão Hồ cảm động, nhưng Hồ Thanh khuyên ông ta: “Ở quê người ta gả con gái đều phải xem đối phương có phải là người chăm chỉ làm ăn không, sao không hỏi rõ được chứ?” Thu Lão Hồ nghe lời, liền đi kiểm tra, mới phát hiện ra đứa con rể tốt của ông ta người thì đồng tính, người thì mắc bệnh hoa liễu, người thì sắp chết, người thì chơi bạc đến phát tán nhà cửa, người thì hoang dâm với tất cả thị nữ trong nhà còn đánh chết vợ nữa...

Khuê nữ bảo bối bị bôi nhọ đến đất dưới chân cũng không bằng.

Thu Lão Hồ tức điên lên, ném người quan mỗi đó vào phủ tướng quân, ở trong đó mắng chửi ba ngày liền, nhất định phải tìm cho con gái ông một người chồng tốt phẩm mạo song toàn, thực lòng với con gái ông ta mới được.

Nhưng, con gái của ông ta đến một người tàn tạ nhất, một người hoang đường nhất, cũng không muốn lấy.

Thu Hoa và Thu Thủy từ nhỏ đã tòng quân theo Diệp Chiêu, không có mẹ dạy dỗ, một chút hiền lương thực đức cũng không hiểu. Bọn họ đi khắp nơi vạn núi ngàn sông, đã từng nhìn thấy hoang mạc rộng lớn, khói bay thẳng lên, đã từng ngủ trong rừng sâu rậm rạp, từng đánh nhau với bầy sói, từng chặt đầu người, bên cạnh đều là quân hán dũng mãnh kiên cường, đã tạo nên một tính cách rộng rãi như trời đất, tấm lòng rộng mở, lại có thêm Diệp Chiêu làm tấm gương ở bên cạnh, làm gì lọt vào mắt những tên công tử yếu ớt ẻo lả chứ?

Sau khi quan mỗi giới thiệu cái bọn cặn bã nghiệp chướng đó, hai người họ sớm đã thất vọng chán nản.

Sau khi tin Thu Lão Hồ chết truyền đi, bọn họ đến một mối nương gia cũng không có, nên càng không có cơ hội lấy chồng.

Vì thế, khi Hạ Ngọc Cẩn và Thu Thủy bàn chuyện che giấu việc có thai của Diệp Chiêu, cô ta không thèm nghĩ ngợi gì lập tức đồng ý. Lúc đầu hai người định cho “đứa con” là do Hạ Ngọc Cẩn, đợi sau khi về kinh, Thu Thủy vào Nam Bình Quận Vương phủ làm thiếp. Hạ Ngọc Cẩn cảm kích ân tình, chịu trách nhiệm chăm sóc cô cả đời, cô ta cũng hoàn thành tâm nguyện ở bên cạnh tướng quân.

Hạ Ngọc Cẩn thay đổi chủ ý trong chớp mắt.

Thu Thủy là một người con gái tốt, để cô ta hạ mình làm thiếp, thủ tiết cả một đời, làm sao bằng được việc gả cho một người tốt chứ? Càng huống hồ

đã tâm của Thu Lão Hồ muốn Hồ Thanh làm con rể, không phải là chuyện một hai ngày.

Vì thế, sự việc đã có một kết cục hoàn mỹ mà không ai có thể ngờ được.

Trong quân doanh trại Đại Tần, Thu Lão Hồ đang khí thế hùng hực cầm cái chày răng sói, đứng trước bao nhiêu người, chửi Hồ Thanh về chuyện “trước gian dâm sau mới lấy” đến nổi nước bọt phun phì phì.

Hạ Ngọc Cẩn mồm mép lạnh lợi, kể chuyện Hồ Thanh sau khi say rượu trêu ghẹo con gái như thật, sau đó lau nước mắt nói: “Hồ tham tướng sau khi say rượu, vốn dĩ không muốn nói nhiều, lén lút lấy em gái Thu Thủy, nhưng không kịp tam mô lục súc, đã phải ra chiến trường, nhưng có tin báo tử, thì thể không còn nguyên vẹn. Em gái Thu Thủy sau khi biết tin, suýt chút nữa khóc ngất đi. Từ xa xôi ngàn dặm muốn đến Giang Bắc, báo thù cho cha và chồng, không ngờ lại phát hiện ra mình có thai, thật là đáng thương, Diệp tướng quân cũng xót xa cho cô, viết thư cho Quận Vương phủ, bảo người mang thuốc và đưa đại phu tới, đưa cô ấy về, nhưng đại phu nói thai của cô ta không ổn định, không tiện cho việc đi lại, đúng lúc hai cách đều khó, thì may mà ông trời linh ứng...”

Hồ Thanh biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng mấy năm cùng nhau đánh trận, anh ta biết Thu Hoa, Thu Thủy tuy tính tình hơi nóng nảy, nhưng tâm địa thiện lương, là hai cô nương tốt, bây giờ thấy cô vì bảo vệ Diệp Chiêu, bảo vệ sự ổn định của chiến cục, tự hủy hoại sự trong sạch của mình, sao có thể ngồi không mà nhìn được? Trong lúc bất lực, chỉ có thể ngoan ngoãn dập đầu chịu tội trước Thái Sơn đang tức giận, thừa nhận sai lầm có thể có, và thề lập tức lấy hai chị em họ về, cũng coi là hoàn thành nhiệm vụ.

Thu Lão Hồ tự nhiên nhạt được một người con rể tốt, chửi mãi chửi mãi, khóe miệng lại ngoác ra đến tận mang tai.

Hạ Ngọc Cẩn vội vàng bẹ bẹ vào bụng ông ta, để ông ta thu lại cái mồm đang ngoác ra.

Diệp Chiêu vốn định mắng cho hành động gây rối của Hạ Ngọc Cẩn, nhưng nghĩ lại, Hồ Thanh trọng tình trọng nghĩa, lo lắng cho gia đình, có trách nhiệm, là một người đàn ông tốt hiếm có. Chi bằng đâm lao theo lao, vì thế hòa theo mọi người, xám mặt lại, trách mắng Hồ Thanh một trận, sau đó quay đầu tính ngày cậu ta xuất chinh, bảo Thu Thủy quần thêm vài vòng vải vào.

Thu Thủy quần thêm vài vòng vải, thay chiếc áo khoác rộng, nhìn rõ cái bụng đang mang bầu, từ từ bước ra. Trước tiên nhìn cha, rồi sau lại nhìn Hồ Thanh, trong lòng cảm xúc lẫn lộn.

Trước đây cô và chị gái ở trong doanh trại, gặp phải việc giải quyết không được, Hồ Thanh đều giúp chị em CÔ Ân nghĩ cách, ra chủ ý, mỗi lần đều hóa giải hiểm nguy. Hồ Thanh tuy là người đọc sách, nhưng lại không thông thái rôm, cơ thể cũng khỏe mạnh, cưỡi được ngựa, kéo được cung, ra chiến trường cũng có thể chặt được hai cái đầu. Trong mắt hai chị em họ, Hồ Thanh còn hơn cái tên Nam Bình Quận Vương nghiệp chương ấy ít nhất một trăm lần. Vì thế khi biết Diệp tướng quân được gả cho Hạ Ngọc Cẩn, không gả cho Hồ tham tướng, hai chị em bọn họ đã buồn bã rất lâu.

Nhưng bây giờ...

Hồ Thanh tốt như thế phải lấy cô, lấy một người lỗ mãng không biết chữ, không biết nữ công, không biết nấu ăn coi sóc việc nhà, cái gì cũng đều không biết, đi đến đâu cũng làm mất mặt người khác như cô, thực sự là quá uất ức, sẽ bị người khác cười chê cả đời mất.

Thu Thủy cứ nghĩ mãi đến nỗi nước mắt trào ra.

Thu Lão Hồ chửi rất hứng thú, quên mất ý định lúc đầu, chỉ coi trước mặt thật là một tên gian dân với con gái ông ta, chiếc gậy răng sói trong tay giờ

lên, suýt nữa thì đập xuống.

Thu Thủy biết cha là một người lỗ mãng, sợ đến nỗi vội lao ra, ôm lấy chân ông ta, khóc lóc nói: “Cha ơi, đứa con không phải của Hồ tham tướng, người đừng đánh anh ấy. Là con gái bất hiếu, con gái tình tình lẳng lơ, không biết giữ mình, liếc ngang liếc dọc, lung tung bừa bãi, dụ dỗ đàn ông bên ngoài, nuôi con hoang, con gái đã làm cha phải chịu nhục nhã, cha đừng trách nhầm Hồ tham tướng.”

“Con gái con đừng nói ngốc nghếch như thế! Không phải nó thì còn có thể là ai chứ?!” Thu Lão Hồ sốt ruột. Sống ở một nơi thôn quê, theo phong tục quê hương ở trong đầu ông ta, nếu không tóm được tên Hồ Ly này, con gái ông ta nuôi con hoang, khi trở về không phải chìm trong chuồng lợn thì phải xuất gia. “Yên tâm, cho dù cha phải mất cái mạng này, cũng bắt hãn ta phải chịu trách nhiệm!”

“Tôi tự chịu trách nhiệm”. Hồ Thanh nhìn Thu Thủy nước mắt lã chã, không hung hãn như ngày thường, cũng động lòng một chút. Anh ta đứng dậy bước tới, ân cần dịu dàng đỡ cô đứng dậy, nhẹ nhàng nói: “Thu Thủy muội, muội có tình có nghĩa, Hồ Thanh ta sao lại bạc tình bạc nghĩa được? Lấy được cô về là phúc phận, nhất định cả đời này không phụ. Muội muội ngoan, muội đừng quý nữa, cẩn thận đứa con nhỏ của chúng ta”. Chỉ dựa vào dũng khí của cô ấy vì chiến sự mà hy sinh sự trong sạch của mình thì cũng đủ để bất kỳ người con trai nào lấy làm vợ.

Thu Thủy sững sờ nhìn anh ta.

Thu Lão Hồ không kìm được sung sướng, liền trở mặt nói: “Được rồi được rồi, con gái lớn phải lấy chồng, tha cho người cái tên tiêu tử thối đấy.”

Ông ta lại bắt đầu than vãn thở dài, tại sao con ni tử chết tiết Thu Hoa không tới cùng chứ?

Nếu không có thể gả cả hai đứa cho Hồ Thanh.

Đêm đó, Diệp Chiêu làm chủ hôn, chỉ là đơn giản để hai người đó vái thiên địa. Lữ đại phu tiếp tục lắc đầu nói thai của Thu Thủy không ổn, không thể đi đường được, vì thế Hồ Thanh phải ở bên chăm sóc cho cô ấy.

Hạ Ngọc Cẩn nhìn vợ chồng họ ân ái, trong lòng thấy hơi xót xa. Vợ cậu ta ở bên cạnh không được động vào thì không nói làm gì, đây đến cả chăm sóc đứa con thực sự bên trong bụng cô ấy cũng phải lén lén lút lút.

Hôn sự làm xong, Diệp Chiêu hỏi cậu ta: “Chỉ có thế này, vẫn không đủ để dập tắt toàn bộ những lời đồn đầu nhĩ?”

Hạ Ngọc Cẩn thôi không suy nghĩ nữa, nháy mắt với Dế Mèn từ lúc đến Giang Đông mặt mày lúc nào cũng cau có khổ sở, cười nói: “Bắt đầu từ ngày mai, cô tiếp tục cầm đại đao đi luyện võ.”

Diệp Chiêu cau mày: “Lữ đại phu nói cây đao đó quá nặng, dùng để múa, không thuận tiện lắm. Hay là thay một thứ nhẹ hơn, chi bằng luyện kiếm vậy?”

Hạ Ngọc Cẩn giả hoạt nói: “Cây kiếm nhẹ hều hều thế, làm gì có tính thuyết phục?”

Diệp Chiêu ngạc nhiên.

Một lúc sau, Dế Mèn và Lưu Tam Lang, thở hắt hắt mới vác được cây đại đao nặng mấy chục cân vào.

Hạ Ngọc Cẩn một tay cầm lấy cây đao, múa một cái, vẽ hai đường đao trong không trung, cười hì hì: “Vợ ơi, cây đao này ta cũng múa được?”

Diệp Chiêu ngạc nhiên nhìn cậu ta.

Hơn một tháng không gặp, người chồng yếu ớt gầy gò của cô ta đã ăn được linh đơn của Bồ Tát, nên trở thành thần tiên rồi sao?

Hạ Ngọc Cẩn đưa đại đao cho cô ta.

Diệp Chiêu vô cùng quen thuộc với trọng lượng của các loại vũ khí, cô đưa tay ra nhận lấy. Không ngờ cây đao có vẻ như nặng trịch lại nhẹ hều, cô không hề chuẩn bị, dùng lực quá mạnh, nên bị loạng choạng một cái: “Đây là...?” Cô lật đi lật lại xem xét cây đao, đầu đầu cũng là sắt đúc thành, không hề có vết rạn nứt, đành tò mò đưa tay ra muốn bẻ một cái.

“Không bẻ được đâu!” Hạ Ngọc Cẩn giật mình một cái, vội vàng ngăn hành động lỗ mãng của cô lại, giải thích: “Vũ khí này là tài nghệ của Lưu Thiết Trọng ở kinh thành, tài nghệ của ông ta rất giỏi, còn có kỹ thuật khắc chữ, thường xuyên làm các đồ tinh xảo cho mấy tay nhà giàu. Kín đáo nhờ thì ông ta cũng có thể làm ra được những cây đao như thế này.”

Diệp Chiêu kinh ngạc: “Cây đao nhìn nặng nhưng không dùng được, e là chém không được một cái đầu đã gãy rồi, làm sao dùng được chứ?”

Hạ Ngọc Cẩn nói: “Ở Thượng Kinh làm gì có mấy cơ hội để nàng phải dùng đến đao thương chứ? Mấy thằng ăn chơi nhà võ tướng đều yêu thể diện, hoặc là lúc luyện võ thì lười nhác, hoặc là nghĩ tới mỹ nhân trước mặt để tăng vũ dũng, bèn lén lút làm loại vũ khí rỗng tâm, cố tình bảo vài người thử hỗn hển mang vác, sau đó bản thân mình lại nhẹ nhàng cầm lên, thể hiện sức lực phá núi ngăn sông, khí công cái thế, nên lừa được không ít người.”

Diệp Chiêu lại nhìn nhìn cây đại đao, cây đao mấy chục cân cầm trong tay lại chỉ còn vài cân, chả trách chông cô múa được, không ngừng cảm khái: “Thiếp đã nói tên nhị tiểu tử của nhà Mộc tướng quân, làm gì có sức lực lớn như thế để cầm cây đao Bá vương mấy chục cân, còn khen cậu ta là cơ thể yếu nhưng lực không yếu...”

Thợ rèn Lưu Tam Lang mỉm cười nói: “Cây đao Bá vương đó cũng do tôi làm, mất hơn hai mươi ngày, dùng ba bốn cân vật liệu tốt. Nếu tướng quân

thích thì làm cho người một cái? Chỉ cần không đập vào không đụng vào, thì cũng không có vết nứt”.

Hạ Ngọc Cẩn khoát tay: “Làm đi! Trong tay tướng quân có mấy thứ vũ khí nặng tay, chọn vài mẫu tốt rồi làm hết cho ta! Ta đây sẽ trọng thưởng!”

Ai không biết Nam Bình Quận Vương chi tiêu hậu hĩnh?

Lần thu nhập này có thể đủ cho mình ăn uống cả đời.

Lưu Tam Lang vô cùng mừng rỡ lui đi.

Diệp Chiêu có được cây thần binh lợi khí này, tỏ ra rất vui thích, vòng eo CÔ Ân nhỏ, lại quấn thêm vài vòng phía trên, cũng không rõ lắm, vác đại đao, hùng dũng khí thế lao ra nơi luyện võ. Trước mặt tướng sĩ, múa vài đường đao, uy phong dũng mãnh, những người đứng xem thi nhau hò hét cổ vũ.

Cây đao của tướng quân, trong quân không ít người có thể nhắc lên, nhưng có lẽ cầm nặng như nhẹ thì không có mấy người.

Nhìn Diệp Chiêu cầm cây đại đao múa đi múa lại như một chiếc lá cây, hò hét kinh thiên động địa, ở dưới gầm trời này làm gì có người phụ nữ có thai nào hung mãnh như thế?

Trốn trong quân, còn có một tên do thám ôm cái suy nghĩ may mắn, nhìn thấy cảnh tượng này, thần trí đều thất kinh.

Từ đó, không có ai nói về việc Diệp tướng quân có thai nữa.

Ở nơi khác, Kỳ Vương phát hiện ra thư mình gửi đi đã lâu mà không nhận thấy câu trả lời, trong lòng vừa ngạc nhiên vừa sốt ruột. Chỉ sợ Đông Hạ Vương thấy lợi mà tham, muốn hy sinh mình, để đổi lấy lợi ích. Diệp Chiêu nhân cơ hội sai người đi trà trộn vào Giang Bắc, đi khắp nơi tung tin đồn là bản tính tàn bạo của quân Đông Hạ, bọn họ và Đại Tần đàm phán,

muốn cắt nhượng lại Giang Đông và Giang Bắc, bắt tất cả mọi người ở Giang Đông Giang Bắc làm nô lệ. Người này rỉ tai người khác, sự sợ hãi bắt đầu lan tỏa, những người dân vốn dĩ mang tâm lý mặc kệ bây giờ cũng nơm nớp lo sợ. Làm cho Kỳ Vương càng đứng ngồi không yên, tạm dừng việc cung cấp lương thực, sai người đi đưa thư cho Đông Hạ. Người báo tin lại bị phái đi vùng núi có mai phục, lại bị Thu Lão Hồ quay trở lại nghề cũ làm thổ phi chặn lại, trực tiếp mang về quân doanh Đại Tần.

Rất nhiều người dân không muốn theo Kỳ Vương bán nước, lo sợ Đông Hạ xâm lược, hoặc bị quân tư thu hồi bóc lột sạch, cũng tham gia vào đội quân thổ phi, giúp đỡ truyền báo tin tức.

Kỳ Vương sai quân tiêu diệt, nhưng núi nhiều đất hiểm, quân địch phân tán, đánh phía Đông thì lại chạy phía Tây, đánh phía Tây thì lại chạy phía Đông. Do đường xá không bằng phẳng, nên chần chừ không dám vận chuyển lương thực.

Không có lương, lấy gì làm mồi đây?

Diệp Chiêu biết tin, cau mày nhăn mặt.

Hạ Ngọc Cẩn ở bên cạnh nhặt xương cá cho vợ, nghe do thám báo tin, bối rối hỏi: “Tại sao cứ phải nhất định cắt đứt lương thực của đối phương? Kỳ Vương không vận chuyển lương thực, Đông Hạ e là đợi quá sốt ruột. Chúng ta trực tiếp làm mấy chục xe vận chuyển lương thực của Giang Bắc, làm một bức thư và giấu ẩn giả, chất lương thực lên, rồi giả vờ là Kỳ Vương đưa đi là được rồi.”

Nếu người bên cạnh đề xuất ra một ý kiến ngốc nghếch như thế, Diệp Chiêu sẽ chửi rửa thậm tệ. Nhưng trước mặt là người đàn ông của trái tim cô, cho dù nêu ra một ý kiến ngốc nghếch, nhưng cũng là sự ngốc nghếch đáng yêu, vì thế cô dịu dàng giải thích: “Số lương thực mà Kỳ Vương vận chuyển cho Đông Hạ không phải ít ỏi, quốc khố trống rỗng, quân lương của

ta sớm đã không đủ, nếu đưa lượng lớn lương thực cho quân địch như thế, thì chúng ta không có gì ăn cả”.

Hạ Ngọc Cẩn ngây ngô hỏi: “Mua lương thực không được sao?”.

“Lương thực có thể lấy ở xung quanh đều đã lấy gần hết rồi”. Diệp Chiêu than thở: “Chúng ta làm gì có tiền mà mua lương thực chứ?”

“Nhưng...” Hạ Ngọc Cẩn ngốc nghếch lấy hạt hướng dương: “Ta có tiền mà.”

Diệp Chiêu: “Đây không phải là con số nhỏ, còn anh thì...”

Lời vẫn chưa nói hết, Hạ Ngọc Cẩn đã bắt đầu móc từ trong quần áo, tay trái nắm một nắm ngân phiếu, tay phải một nắm ngân phiếu, giá trị từng tờ, cộng lại cũng phải mấy chục vạn lượng. Còn quay đầu bảo Dế Mèn về mang một cái hộp tới, mở ra toàn là châu ngọc phi thúy, lấp la lấp lánh, chiếu sáng cả một vùng quân doanh. Cậu ta đẩy hết ra trước mặt Diệp Chiêu, kể công nói: “Ta không tham ô, trong số tiền này có số là Hoàng thượng thưởng, Thái hậu thưởng, Hoàng hậu thưởng, Quý Phi thưởng, anh trai cho, mẹ cho, còn có lén lút lừa người mà kiếm được, trước đây ăn uống đều không mất gì, nên không tiêu tiền. Cha và anh trai làm hoàng thượng bao nhiêu năm, tích lũy đầy nhà, khi chia nhà, mẹ sợ ta không có bản lĩnh nuôi cả nhà, không ngẩng đầu trước mặt vợ được, bèn đưa cho ta một đồng tiền, trong nhà lại không nuôi quá nhiều thiệp phòng con cái, chi phí ít hơn nhiều các nhà vương phủ khác. Trước khi đến đây, ta còn dặn quản sự ở kinh thành giúp ta bán hết tranh chữ cổ và thôn trang, tiền vài ngày nữa là tới, sợ hoàng bá phụ cung cấp không đủ quân lương, nàng có cái tính ngang bướng đồng cam cộng khổ với tướng sĩ, khiến con ta ăn không đủ no.”

Người đàn ông của cô thực sự có tầm nhìn sâu sắc!

Thật hào phóng! Thật sáng khoái! Nhiều tiền như thế mà lấy ra không một chút tiếc nuối!

Quả nhiên cô không lấy nhầm người!

Diệp Chiêu ngày nào cũng lo lắng về chuyện tiền nong, tự nhiên thấy một đồng ngân phiếu, cũng không kể là của nhà quan hay của nhà mình, có thể giúp đỡ là được rồi.

Hạ Ngọc Cẩn rất có tính tự giác: “Trận chiến này là đánh cho Đại Tần, cũng là đánh vì giang sơn Hạ gia chúng ta, ta là tông thất, bỏ ra một chút tiền cũng là việc nên làm. Huống hồ ta lừa hoàng bá phụ, tự trốn ra chiến trường, nếu không có công trạng gì, khi về...”. Nhớ lại khi về phải chịu đòn, cậu ta đã sợ chết khiếp: “Ta vét sạch nhà cửa mang tiền ra chiến trường, giúp giải quyết nỗi lo trước mắt cho Hoàng bá phụ. Thê tử ơi nàng nhất định phải cầu xin giúp ta, để ông ấy đánh ta ít đi vài cái nhé”.

Diệp Chiêu ôm lấy đồng ngân phiếu không chịu rời: “Yên tâm, chàng là đứa cháu ngoan vì bảo vệ Thái hậu, bà ấy nhất định không thể ngồi nhìn không quan tâm được. Thiếp bảo mọi người nói vào cho chàng, chứng minh chàng ở trong quân không làm loạn, lại chuẩn bị cho thiếp thuốc Kim sang tốt nhất, chắc ông ấy không đến nỗi đánh chàng mạnh tay đâu”.

Hạ Ngọc Cẩn mặt mày đau khổ: “Được thế thì tốt quá, trong nhà để một nghìn lượng cho mấy người ở lại, thêm một đứa con nữa là chẳng còn gì. Ta không biết đánh nhau cần bao nhiêu tiền, cầm được bao nhiêu thì cầm, chỉ sợ không đủ tiêu. Đến cả của hồi môn của nàng ta cũng đem tới, số tiền này nàng có thể không động đến thì đừng động đến”.

Diệp Chiêu hào sảng: “Của hồi môn không phải dùng để tiêu sao? Cái việc nhỏ này coi là gì chứ? Thiếp ăn vỏ cây cũng được.”

Hạ Ngọc Cẩn sờ sờ cái bụng yếu ớt của mình, quyết định dứt khoát: “Ta nhớ mẹ, sau khi về ở phủ An Thái Phi một thời gian, mẹ thấy chúng ta bình yên trở về, nhất định rất vui”.

Diệp Chiêu đồng ý: “Làm con dâu cũng nên thường xuyên đi thăm người già”.

Sơn cùng thủy tậ, cuối cùng thì vẫn phải già.

Trong mắt hai con người vô lại đó đang lóe lên những cái nhìn ác độc, vô sỉ cùng cười lên.

Ở kinh thành xa xôi, phủ An Vương.

An Thái Phi đang hất xì hơi mạnh vài cái.

TƯỚNG QUÂN Ở TRÊN, TA Ở DƯỚI

Quất Hoa Tán Lý
www.dtv-ebook.com

Chương 108: Chuyện Xưa Quá Khứ

Tiền có rồi, lương thực cũng sẽ có.

Diệp Chiêu không dám giao việc mua bán cho Hạ Ngọc Cẩn, cái đồ tiêu tiền như đất, nhưng lại không thể để bí mật bị rò rỉ ra ngoài, bèn tóm cái tên Hồ Thanh vừa mới cưới ra, bảo anh ta mau chóng đi làm việc. Hồ Thanh lần đầu tiên được nếm mùi vị của đêm động phòng, Thu Thủy lại hạn chế tính khí nóng nảy trước đây, đúng là thời điểm tốt tình nồng ý đượm. Tuy biết phải lo đến toàn cục, nhưng nhìn Diệp đại tướng quân nghiêm nghị trách mắng anh ta không được chìm đắm trong hạnh phúc, lại nhìn thấy Hạ Ngọc Cẩn lúc này ở bên cạnh còn bóp vai cho Diệp tướng quân, nghĩ đến đây anh ta nhớ đến bản thân mình, trong lòng cũng có chút ghen ghen.

Kết quả phải lấy Thu Thủy tuy không tồi, nhưng ghen thì vẫn ghen.

Hồ Ly chẳng lẽ phải chịu thiệt thòi sao?

Anh ta đã chịu thiệt thòi, thì tất cả những người khác cũng đều phải chịu thiệt thòi.

Vì thế, Hồ Thanh nhân lúc đợi xuất phát, vẫy tay gọi con báo nhỏ tới, thần bí thì thầm bên tai cậu ta nói: “Anh chắc biết cả kinh thành là Hoàng thân, tướng quân tại sao nhất định phải gả cho anh không?”

Hạ Ngọc Cẩn trầm tư, do dự, không yên: “Cô ấy háo sắc?”

“Không phải, không phải”. Hồ Thanh một tay đặt lên vai cậu ta, một tay lắc lắc ngón tay trở, nói với giọng điệu thân thiết nhất: “Năm đó chúng tôi

nói đến việc khi hết binh quyền, cô ấy không hề do dự liền chọn cậu. Cậu nghĩ xem, tướng quân ít nhất mười mấy năm không trở về kinh thành, tại sao cô ấy lại biết được anh đẹp trai chứ? Trừ phi cậu cho rằng cái tiếng đẹp trai của mình bay đến tận Mạc Bắc hả?”

Hạ Ngọc Cẩn nhớ lại Diệp Chiêu khi nhắc đến chuyện này, đều né né tránh tránh, âm ừ cho qua chuyện, liền nói: “Nói cũng đúng, người vợ hung hãn này tại sao lại nhất định chọn tôi chứ? Kỳ lạ, kỳ lạ thật, tôi phải hỏi cô ấy xem”.

Hồ Thanh cười hì hì: “Cậu mà hỏi cô ta như thế, cô ấy nhất định không nói đâu.”

Hạ Ngọc Cẩn nhớ lại hành vi giả dối trước đây của cậu ta, nghi ngờ liếc nhìn cậu ta: “Trừ phi anh lại định giở trò gì với tôi?”

“Không hề, không hề”. Hồ Thanh nắm chặt vai cậu ta: “Tuy tướng quân bảo tôi giấu chuyện này, nhưng có một số việc, tôi thấy anh nên biết thì vẫn tốt hơn, lại đây, đợi tôi dần dần chỉ cho anh thấy...”.

Diệp Chiêu đang đứng ở trong quân doanh, cầm quyển sách cùng bàn bạc với mọi người về cuộc tiến công lần sau, hội nghị đang chuẩn bị kết thúc, bỗng thấy chồng cô lao vào nhanh như gió, sau đó nhìn chăm chăm vào cô, khóe mắt còn có vệt nước mắt. Thấy Diệp Chiêu đứng ngồi không yên, Hạ Ngọc Cẩn liền lao lên, nắm chặt lấy tay cô, thân thiết nói: “A Chiêu, việc lớn như thế tại sao lại giấu ta?”

“Giấu gì chứ?”. Diệp Chiêu da đầu giật giật từng hồi, toàn thân toát lên cảm giác kỳ quặc không nói thành lời được. Cô Ánh nhìn chăm chăm vào những ngón tay trắng bệch của cậu ta, không rút lại tay, chần chừ hỏi: “Thiếp không hiểu”.

Hạ Ngọc Cẩn kìm lại cái mũi đang nghèn nghẹn lại của mình: “Hồ Thanh nói hết mọi việc với ta rồi.”

Da đầu của Diệp Chiêu càng giật giật: “Chuyện... chuyện gì?”.

Hạ Ngọc Căn cảm động nói: “Hóa ra nàng ở biên ải bao năm như thế, một mực đều nhớ đến sức khỏe của ta. Trên con đường đánh trận, còn đi khắp nơi trời Nam đất Bắc để tìm thầy hỏi thuốc cho ta, khẩu âm của người đạo sĩ du phương đến kinh thành để chữa khỏi bệnh cho ta đó nghe có vẻ là người Mạc Bắc, Hồ Thanh nói ông ta do nàng mời đến”.

“Có... có việc này sao?” Diệp Chiêu cười ha ha, nghiêm chỉnh nói: “Thiếp và chàng không quen nhau, sao có thể làm việc phiền phức này chứ?”.

Hạ Ngọc Căn lắc đầu: “Hồ Thanh và người đạo sĩ đó biết nhau rất rõ, là nàng bảo Hồ Thanh mời ông ta đến, Hồ Thanh đã nói hết mọi việc rồi”.

Diệp Chiêu lão luyện thoái thác: “Anh ta lại nói khoác rồi”.

Hạ Ngọc Căn dừng lại một lúc, lắc lắc đầu: “Ông đạo sĩ đó đến đi không ai biết. Xem xong bệnh là rời khỏi kinh thành ngay. Người nhà ta cũng không đi khắp nơi nói ông ta có bộ râu chuột mắt lại tí hí, vì thế Hồ Thanh không thể miêu tả khuôn mặt của ông ta tí mĩ chính xác như thế được, đến ở bên tai ông ta có một nốt ruồi to cậu ta cũng biết”.

Diệp Chiêu trong lòng suy nghĩ một chút, nhưng mồm vẫn cãi: “Lừa đấy, Hồ Ly nói mà anh cũng tin?!”.

Hạ Ngọc Căn than thở nói: “A Chiêu, đừng chối nữa, những việc hoang đường nàng làm, ta đều biết hết, cũng thông cảm cho nàng mà”.

Sự việc đã đến nước này, có thể giải quyết hết mọi việc lo lắng trong lòng, khiến người khác rất cảm động.

Đôi mắt của Diệp Chiêu bắt đầu hơi nhòe lại.

Hạ Ngọc Căn quan sát sắc mặt Diệp Chiêu, tiếp tục nói: “Tuy trước đây rất để ý, nhưng bây giờ nghĩ lại, cũng chẳng có gì to tát cả. Tuy ta ghét tên tiểu tử Hồ Thanh, nhưng anh ta nói cũng đúng. Hai vợ chồng, làm sao có thể giữ bí mật trong lòng được chứ? Nàng tuy có sai, nhưng cũng cố gắng sửa chữa. Vì thế ta không trách nàng”.

Diệp Chiêu chần chừ: “Cái tên tiểu tử đó thực sự nói hết chuyện của thiệp ra rồi?”.

Hạ Ngọc Căn gật đầu nói: “Nói rồi”.

Diệp Chiêu không dám tin liền xác nhận: “Chàng không hề trách thiệp một tí nào?”.

Hạ Ngọc Căn tiếp tục gật đầu: “Không hề trách tí gì”.

Diệp Chiêu thấy biểu hiện của cậu ta rất chân thành, cuối cùng liền thở dài thườn thượt, rồi giải thích: “Bao nhiêu năm như thế, mỗi lần nhớ lại chuyện cũ, trong lòng thấy xấu hổ, e là sau khi chàng biết được chân tướng sẽ không thềm để ý đến thiệp nữa. Không ngờ chàng là một người đàn ông trái tim rộng mở như thế, là thiệp đã coi thường chàng rồi”.

Hạ Ngọc Căn vỗ ngực nói: “Ta là ai chứ? Trái tim còn bao la hơn biển cả! Ai mà không có tuổi trẻ ngông cuồng chứ? Nhớ năm đó ta tuổi nhỏ không biết gì, cãi nhau với công tử nhà Hòa thượng thư, còn bao các cô nương toàn Tần Hà để thách thức! Nếu là bây giờ, ta sẽ xử lý riêng cậu ta là được rồi, hà tất phải công khai như thế làm gì? Làm cho hoàng bá phụ nổi giận, đánh cho ta một trận”.

Một trái tim luôn lo lắng, bỗng nhiên được giải thoát nhẹ nhõm.

Diệp Chiêu thoải mái rất nhiều, cảm khái nói: “Đúng thế, lúc tôi còn nhỏ toàn phạm lỗi, để chứng minh mình là con trai trước mặt các anh, còn trốn đi lầu xanh uống rượu hoa, bây giờ nghĩ lại thật là mất mặt quá”. Càng tòi

tệ hơn là, cái đám mỹ nhân đó ăn đậu phụ đến nổi khiến cô ấy đứng ngồi không yên, còn phải giơ mặt ra, thêm tiền mời hoa khôi nương tử để giữ bí mật qua đêm.

Hạ Ngọc Cẩn cảm khái nói: “Đúng thế, toàn là sai lầm. Để chứng minh mình là tên ăn chơi trong số những người ăn chơi, lén lút mò vào Bát Nhã trêu chọc Tiểu quả phụ của nhà thái phó, bị bà ấy đập cho một ly trà, lại còn bị a hoàn của bà ta giẫm vào móng, không cẩn thận ngã xuống dưới, vẹo cả người. Trở về còn bị Thái hậu chửi cho một trận, suýt chút nữa nhét cái con hổ mẹ đó cho ta”. Càng tồi tệ hơn là, sau này được biết mặt con hổ mẹ đó không tốt, buổi tối không nhìn rõ, còn chửi vài tiếng “Tiện đẽ tử”, thật là không biết bà ta nhìn thành cái gì nữa.

Diệp Chiêu cảm khái: “Đúng thế, nhớ năm đó, để chứng minh mình là con trai trong những người con trai, che tên giấu họ, chạy đến trại Hắc phong thách thức trại chủ, sau khi thắng liền xưng huynh gọi đệ, con trai trại chủ cũng rất đẹp trai, võ công cũng không tồi, tính tình cũng rất tốt, nghĩ đủ cách lấy lòng thiếp, thiếp còn trơ trẽn, dù sao cũng không lấy được chồng, tóm lấy một người con trai về ở rể còn hơn là xuất gia, không ngờ tên đó lại là người đồng tính, phì phì...”.

Cô không dám để lộ thân phận con trai, trực tiếp từ chối đối phương. Tên đó ngày nào cũng quấy rầy, còn tìm đến tận nhà, sau này làm cô tức giận, đánh cho một trận. Bị cha biết được, nổi trận lôi đình, nếu không phải nha đầu thông báo tin tức và cô chạy rất nhanh, không thì nhất định bị nhốt lại rồi chém chết.

Hạ Ngọc Cẩn cảm khái: “Đúng vậy, lúc nhỏ chạy lung tung trong vườn hoa Hoàng cung, kết quả làm tam Hoàng tử ngứa mắt, đuổi theo hỏi là con gái nhà nào, muốn cầu thân. Ta tức đến nỗi tìm Thái hậu tố cáo, Thái hậu liền nhốt anh ta lại bắt đọc sách nửa năm, học cái gì mà sắc tức thị không, phì phì, phạt gì mà nhẹ thế...”. Lúc đó mới mười một tuổi, chiều cao không đủ, cũng chưa đội mũ trưởng thành, râu cũng chưa mọc ra, dung mạo còn

như hoa như ngọc hơn cả bây giờ, nhưng cũng không đến nỗi bị nhìn thành con gái chú? Điều càng đáng ghét hơn là lúc Thái hậu xử phạt tam Hoàng tử, tam Hoàng tử nhìn biểu hiện của cậu ta vô cùng buồn bã, mọi người trong phòng đều cười như điên, công chúa Vĩnh An còn bắt nãi nương xoa bụng cho nữa.

Chuyện cũ bỗng ào ào tuôn ra.

Hai vợ chồng lấy trà thay rượu, nắm tay chia sẻ, kể cho nhau nghe mọi chuyện, càng nói càng hợp nhau.

Diệp Chiêu tâm trạng rất tốt, cuối cùng cũng nói lời miệng: “Nhớ năm đó, lần đầu tiên nhìn thấy anh ở vườn Thiên Hương, lúc đó vừa học được một ít khinh công, gan to bằng trời, tự cho mình là nhất. Nhìn thấy một đứa trẻ xinh xắn dễ thương như thế, muốn dẫn đi chơi, đâu có ngờ...”.

Hạ Ngọc Căn sửng người lại.

Hồ Thanh nói sự việc cụ thể thì anh ta không biết rõ, chỉ âm âm ừ ừ nói lúc nhỏ Diệp Chiêu tưởng cậu ta là mỹ nữ, chạy lên trêu chọc, để cậu ta khó chịu? Địa điểm tại sao lại là vườn Thiên Hương được chứ? Đó là nơi đại quan quý nhân tập trung thưởng hoa mà? Mọi người trong bụng dù có bần thiêu đến thế nào, có phong lưu háo sắc đến thế nào, ở cái nơi như thế cũng phải giả bộ là chính nhân quân tử chứ nhỉ?

Suy nghĩ không yên lướt nhanh qua trí óc, sự việc có thể không như mình nghĩ.

Hạ Ngọc Căn thần trí vẫn không thay đổi, cầm lấy tay Diệp Chiêu thủ thi: “Đúng vậy, đều là duyên phận, ta còn nhớ hôm đó hoa trong vườn nở rất rực rỡ, ta đứng bên cạnh mấy bông hoa... Là hoa gì nhỉ? Ta nhất thời không nhớ ra”.

Diệp Chiêu thuận mồm nói: “Là hoa mai đỏ, anh mặc một chiếc áo trắng, đang chơi trốn tìm với bạn bè, bước đến hòn giả sơn thì lạc đường. Ánh sáng rực rỡ chiếu qua lỗ hổng của hòn giả sơn óng ánh, chiếu lên người anh, trông còn đẹp hơn hoa mai đỏ.”

Hạ Ngọc Cẩn nhớ ra: “CÔ Ân hảy từ trên cây mai xuống”.

Diệp Chiêu vui vẻ gật đầu.

Hạ Ngọc Cẩn cười rạng rỡ: “Tiếp tục nói đi”.

Năm đó, cô sáu tuổi, được tổ phụ yêu thương CÔ Ân nhất cho đi cùng lên Thượng Kinh để báo cáo công việc.

Gặp đúng dịp Bắc Tề Quận Vương tổ chức mừng thọ sáu mươi tuổi cho mẹ, bao hết vườn Thiên Hương để thiết yến thưởng mai, còn mời đến bốn năm đoàn kịch, ca kỹ vũ linh thì vô số. Quan khách tập trung lại, đâu đâu cũng là cảnh tượng náo nhiệt phú quý.

Tổ phụ và quan viên chúc rượu nhau. Tính tình cô lại nghịch ngợm giống khi, lại vừa mới học khinh công, chẳng chịu ngồi yên chút nào. Thấy nhà trèo nhà, thấy cây trèo cây, ở đâu cũng muốn nhảy vào, vừa vào cửa thấy tổ mẫu bận rộn chào hỏi với phu nhân các quan viên, bọn a hoàn lơ là một chút, là biến mất tăm mất tích.

Ở vườn Thiên Hương, mùa xuân thì thưởng mẫu đơn, mùa hạ thì thưởng hạ đường, mùa thu thì thưởng kim cúc, mùa đông thì thưởng mai đỏ, diện tích lớn, bố cục tinh tế, đâu đâu cũng đều là ảnh bích giả sơn, một bước một ảnh, chạy loanh quanh làm cho người khác mắt hoa đầu váng. Cô đi được vài vòng, phát hiện ra chỗ bảy mươi hai động thiên của hòn giả sơn thế thành hay hay, năm hòn giả sơn mẫu địa bày theo trận đồ ngũ hành bát quái, tạo thành mê cung cao thấp xen kẽ, nối tiếp những hướng khác nhau. Cô ở trong mê cung hứng thú chơi đến hơn một canh giờ, đến phía Tây, luôn qua

cây mai cổ phủ đầy tuyết, ăn bánh ngọt lấy từ bữa tiệc, mắt nhắm hờ phơi mình dưới ánh mặt trời.

Bỗng nhiên, ở khu đất tuyết sâu trong bảy mươi hai động thiên, sột soạt sột soạt, lộ ra một thứ màu trắng đầy lông, đang trong khu đất tuyết vòng đi vòng lại, giống như một con vật ngốc nghếch nhất vậy.

Cái tay đang bốc bánh ngọt của Diệp Chiêu dừng lại trong không trung, cô dụi dụi mắt, lại nhìn kỹ một lúc, cuối cùng cũng phát hiện ra trong cái đám lông đó lộ ra một khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp. Cậu ta đang mặc một chiếc áo lông cáo trắng muốt không một vết bẩn, bị ngã xuống đất, chiếc áo bị lấm không ít bùn đất. Khuôn mặt bị tuyết làm cho lạnh đến đỏ lựng lên, mái tóc buộc lên bằng một chiếc trâm châu nhỏ cũng bị cành cây và vách giả sơn làm cho rối tung lên, hình như muốn khóc, rồi lại nhịn khóc. Trong đôi mắt to tròn đỏ rưng rưng nước mắt, hàng lông mi dài cứ lên xuống như con bướm, yếu ớt đáng yêu giống như con báo nhỏ lần đầu tiên cô bắt được vài ngày trước.

Diệp Chiêu thề, anh trai em trai chị gái em gái trong nhà cô cộng lại, đều không đáng yêu bằng một nửa con búp bê nhỏ đang ở trước mặt này. Lần trước cô bé xinh đẹp mà anh cả của cô lén lút trêu ghẹo nếu đem so với cậu ta, rõ ràng là như bùn với mây vậy, xinh đẹp đến nỗi khiến người khác chỉ muốn lòi ra để áp bức...

Con búp bê nhỏ đang lấy tay áo lau nước mắt, xì mũi, đang muốn mở miệng gọi to.

Diệp Chiêu sững sờ cắn miếng bánh ngọt cuối cùng, sau đó lau lau mấy vết ở mồm, nhảy từ trên cây mai cổ xuống, một tay đặt lên vai cậu ta, tay khác bịt lấy miệng cậu ta, kéo vào trong chiếc hang bên cạnh. Thấy mình cao hơn cậu ta nửa cái đầu, lại học theo cái bộ dạng lưu manh của anh trai nhà mình, ấn vào vách động, nâng cầm đối phương lên, cười đều nói: “Này, người là búp bê nhà ai đấy?”

Con búp bê nhỏ chắc là từ nhỏ đã được nuông chiều, còn chưa hiểu chuyện, sợ hãi quá độ, mồm cứ ư ư kêu gọi.

Diệp Chiêu ở nhà bá vương quen rồi, không biết thương hoa tiếc ngọc, giờ giờ năm đấm trước mặt cậu ta, hung hăng nói: “Ngoan ngoan mà trả lời! Dám gọi người ta sẽ đánh chết người!”.

Con búp bê nhỏ sợ hãi, cậu ta nhìn ác nhân trước mặt, lại do dự một lúc, cũng hiểu đạo lý hảo hán không sợ cái thiệt trước mắt, đợi Diệp Chiêu sau khi buông tay, mới yếu ớt ngoan ngoãn trả lời: “Ta là người của An Vương gia”.

Diệp Chiêu giờ năm đấm hỏi: “Tên là gì?”.

Con búp bê nhỏ nhìn nhìn năm đấm của cô ta, tiếp tục thành thật: “Hạ ... Hạ Ngọc Cẩn”.

Diệp Chiêu nhiều năm ở Mạc Bắc, lại không học hành, cũng không biết quy củ, chỉ thấy trời to đất to ta đây to nhất. Trước khi đến đây tổ mẫu đã dặn đi dặn lại, cũng không ngăn được cô ta gây chuyện, làm sao lại để ý đến An Vương không biết là đồ gì đó được, tiếp tục bẹo khuôn mặt non nớt của tiểu mỹ nhân, thối phù phù bên tai cậu ta, không ngừng nói năng lung tung: “Hạ Ngọc Cẩn à, cái tên nghe hay lắm, chả trách dễ thương như thế.” Hạ Ngọc Cẩn mới bốn tuổi, mới vừa có thể nói rõ tuổi của mình, cậu ta cắn môi, vừa sợ vừa sốt ruột lại không dám làm gì, đến khóc cũng không có nước mắt. May mà Diệp Chiêu cũng nhỏ tuổi, thủ đoạn non nớt, cô ta sờ chán rồi, nghiêng đầu nghĩ khá lâu, không nhớ ra bước tiếp theo của anh trai mình khi trêu chọc người đẹp là gì. Thế là những lời dạy của tổ phụ tổ mẫu lại trở về trong đầu, thu tay lại, ra vẻ chính nhân quân tử hỏi: “Sao người lại ở đây một mình? Hòn giả sơn này có một trăm linh tám cái động, đâu đâu cũng là ngã rẽ, đã vào đây rồi thì không ra được đâu”. Thấy cậu ta sợ hãi, trong lòng liền nghĩ ra cách, cố tình hù dọa, lại còn thêm thắt vào:

“Trước đây có một đứa trẻ chạy vào, kết quả là mọi người tìm không thấy, nên bị chết đói trong đây, lúc phát hiện ra thì chỉ còn lại bộ xương”.

Hạ Ngọc Cẩn sợ đến nỗi mặt trắng bệch ra, yếu ớt nói: “Ta đi vào bảy mươi hai động thiên chơi, chạy hơi nhanh, luồn qua mấy cái hang, quay đầu lại thì không thấy nãi nương đâu nữa, sau đó ngã một cái, rồi gặp ác... người”. Khóe mắt của cậu ta càng lúc càng mọng nước, càng khóc càng hét to: “Ta muốn ra ngoài! Ta không muốn chết ở đây! Cứu với! Mẹ ơi! Nãi nương, Tú nhi! Mấy người ở đâu! Hu hu...”.

Diệp Chiêu thấy cậu ta như thế nên thôi, đứng thẳng người lên, vỗ vỗ ngực nói: “Coi là người may mắn, có ta đây! Đừng khóc, ta dẫn người ra là được”.

“Nói dối! Vừa lúc này người nói không ra được!” Hạ Ngọc Cẩn hình như bị ức hiếp đến nỗi uất ức quá, khóc càng thảm thiết hơn.

Diệp Chiêu tự hào: “Ta không chui qua động, là bay vào đây! Mấy ngọn núi giả này thấp như thế, ta ôm người trèo tường, xong là bay ra ngoài ngay!”.

Hạ Ngọc Cẩn lắc đầu: “Không tin, thần tiên mới biết bay!”.

Diệp Chiêu rất đặc ý thi triển khinh công, hơi bị loạn choạng, còn bị rơi xuống vài lần, động tác không đáng tin lắm, nhưng vẫn bay lên được chỗ cao nhất, treo ngược như con khỉ, giơ tay với cậu ta: “Bay thế nào hả?”.

Hạ Ngọc Cẩn há hốc mồm nhìn, quên cả khóc.

Diệp Chiêu nhảy xuống, vuốt vuốt mũi, đặc ý hỏi: “Tin chưa hả?”.

Trong đôi mắt đen láy của Hạ Ngọc Cẩn lóe lên một tia sáng, mất một lúc, cậu ta đỏ gay mặt, hình như đã hạ quyết tâm rất lớn, nhẹ kéo lấy tay áo cô, nói giọng van lơn: “Đại ca, anh đưa tôi đi ra có được không?”.

Diệp Chiêu càng nhìn càng thích thú, chỉ muốn ôm luôn về Mạc Bắc, thừa cơ ra điều kiện: “Người lấy ta làm vợ, ta sẽ mang người ra”.

Hạ Ngọc Cẩn sững lại, nhỏ giọng nói: “Mẹ tôi nói, tôi phải lấy vợ”.

Diệp Chiêu không hiểu: “Lấy vợ và làm vợ có khác nhau không?”.

Hạ Ngọc Cẩn gật gật đầu, rồi lại lắc lắc đầu: “Không biết”.

Một đứa bốn tuổi, một đứa sáu tuổi, hai con quý nhỏ ở trong hòn giả sơn đang suy nghĩ về cuộc đời còn lại của mình một cách nghiêm túc.

Hạ Ngọc Cẩn ra sức phản đối: “Người dữ tợn như thế, ta không lấy người đâu! Nãi nương nói, vợ là người chịu đánh chịu ức hiếp! Ta không muốn bị ức hiếp”.

Diệp Chiêu thấy mình lớn tuổi hơn một chút, đầu cao hơn một chút, sức khỏe hơn một chút, nên nhượng bộ: “Ta làm vợ người cũng được, dù sao người cũng không đánh được ta.”

Hạ Ngọc Cẩn vẫn muốn phản đối.

Diệp Chiêu quay người định đi: “Không ra thì thôi nhé”.

Hạ Ngọc Cẩn cứ nắm chặt lấy cô, vừa thất kinh vừa sợ: “Được được được, ta lấy người làm vợ!”.

Diệp đại sói xám đã dụ được con báo tuyết Hạ thành công, vô cùng mãn nguyện.

Cô ôm lấy Hạ Ngọc Cẩn, bước ra khỏi hang, nhìn trái rồi lại nhìn phải, không chui qua các động, trực tiếp thi triển ở xung quanh phía ngoài hòn giả sơn. Hạ Ngọc Cẩn phát hiện ra phía trước không xa có một bức tường khá cao, phân tích thông minh nói: “Giả sơn không có tường, chúng ta cứ nhảy qua bức tường, sẽ thoát khỏi mê cung”.

“Được!” Diệp Chiêu chưa nhảy qua bức tường cao như thế bao giờ, nhưng vì không muốn mất mặt trước người đẹp, liền nghiêng rặng nhảy lên trên, khó khăn lắm mới nhảy lên được, thì phía sau lưng lại có tiếng gọi xé rách không trung: “Ngọc Cẩn thiếu gia! Người ở đâu!”. Cô giật mình loạng choạng một cái, chân giẫm lên chỗ tuyết đã đóng thành băng, trượt một cái, cả người và mỹ nhân đều ngã xuống bức tường.

Bi kịch xảy ra rồi...

May mà, phía sau bức tường là đầm sen đang đóng băng, Diệp Chiêu có lỗ măng thế nào đi nữa cũng biết một đứa trẻ bốn tuổi không thể để ngã được, vội vàng chuyển người, để rơi xuống trước. Kết quả là cánh tay đập xuống mặt băng, mặt băng liền bị nứt, hai người rơi luôn xuống nước. Hạ Ngọc Cẩn đến hét cũng không hét được, liền ngất đi. Diệp Chiêu biết bơi, bình tĩnh bơi mấy cái, thấy tình hình không hay. Nhân lúc chưa có ai phát hiện, vội vàng kéo người đẹp sắc mặt tím tái lên bờ, sờ sờ mũi, thấy hình như vẫn còn sống. Sau đó nghe thấy tiếng âm ỉ huyên náo ở phía không xa, một đám a hoàn phụ nữ lao tới, cô biết mình gặp họa lớn rồi, không chết thì cũng bị lột da. Vì thế không dám ở lại lâu, nhanh chóng chạy đi. Sau khi trở về vừa thất kinh vừa sợ, không dám nói với bất kỳ ai.

An Vương thứ tử gặp họa ở vườn Thiên Hương, hôn mê bất tỉnh, cả kinh thành âm ỉ ồn ào hẳn lên. Hoàng Thái hậu tức giận, An Vương Phi khóc lóc mấy lần trình tấu, đòi trừng phạt nghiêm tên hung thủ, nhưng sau khi Hạ Ngọc Cẩn tỉnh lại, lại nói với mọi người, là do tự mình ngã xuống nước, không có liên quan tới bất kỳ ai hết, vì thế việc này chỉ đến đó mà thôi.

“Tại sao không tố cáo ta?” Trí nhớ đã bị phong kín từ lâu rồi bây giờ được gọi lại, sắc nét rõ ràng, dần dần hiện ra trước mắt, Diệp Chiêu cầm lấy ngón tay trắng nõn của chồng ở bên cạnh, cảm thán nói: “Lúc đó thiếp vừa ngạc nhiên, vừa cảm động, không ngờ chàng tuổi nhỏ như thế, lại độ lượng như vậy, liền đoán chàng tương mạo xinh đẹp, tâm địa lương thiện, là người tốt nhất trên đời này. Vì thế mỗi lần có người đi kinh thành làm việc, đều

nhờ bọn họ nghe ngóng tin tức của chàng, kết quả biết được chàng vì rơi xuống nước mà bị bệnh phải nằm giường nhiều năm, cũng có chút lo lắng. Sau khi thành Mạc Bắc bị phá, thiếp cuối cùng cũng hiểu được thế nào là suy nghĩ và hối hận. Khi có thời gian rỗi, nhớ lại chuyện cũ, hối hận vô cùng, bèn sai người đi khắp nơi tìm cách chữa bệnh cho chàng, khi có người về kinh báo tình hình chiến sự, cũng dặn bọn họ thu thập tin tức của chàng. Bọn họ nói rất nhiều, thiếp càng nghe càng thích, sau này Hồ Thanh nói Hoàng đế có thể sẽ ban hôn, thiếp và anh ta cũng suy nghĩ, làm sao mới có thể được gả cho chàng, rốt cuộc một người tốt độ lượng khoan dung như chàng ở dưới gầm trời này, không nhiều lắm...”

Cô thích thú ngẩng đầu lên, nhìn Hạ Ngọc Cẩn đầy thăm thiết.

Hạ Ngọc Cẩn im lặng...

Hạ Ngọc Cẩn im lặng...

Hạ Ngọc Cẩn vẫn im lặng...

Hạ Ngọc Cẩn vẫn im lặng như chết...

“Đáng tin cái bà nó! Hóa ra cái tên tiểu tử lung tung khốn kiếp không để lại tên đã trốn đi đó là cô hả!”.

Sau khi im lặng một lúc lâu, từng trận sấm sét bùng nổ.

Hạ Ngọc Cẩn tức giận đến nỗi nước mắt sắp chảy ra.

Con búp bê nhỏ bốn tuổi, lời mới vừa nói rõ ràng, có thể hiểu gì chứ? Lúc cậu ta tỉnh lại nhớ ra mình không hỏi tên đối phương, quần áo của Diệp Chiêu cũng không có đặc điểm gì rõ rệt, nếu nói với mọi người là một đại ca thần tiên có một cái mặt một cái mũi một cái mồm, lại biết bay làm cậu ta rơi xuống nước, thì mọi người sẽ không tin, nói cậu ta bị bệnh nên hồ đồ, cậu ta thấy nói thế nào cũng vô ích. Mẹ thì ngày nào cũng tức giận, mặt cau

có trông thật đáng sợ, đành phải chịu uất ức thừa nhận đại khái là do mình lỡ chân rơi xuống nước, tránh khỏi lại bị giày vò. Sau khi lớn lên một chút, cậu ta lén lút đi điều tra người con trai ngày đó, tra đi tra lại đều không tra ra, cái tên tiểu tử đó hình như mọc cánh bay đi mất rồi, kết quả lại là... Cậu ta run rẩy giơ ngón tay trỏ, chỉ vào mũi cái tên xấu xa độc ác hung bạo đó, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Hóa ra... hóa ra hung thủ làm hại cả đời ta là cô! Đền cho ta! Mau đền cho ta! Cô là đồ xấu xa! Giết người không ghê tay!”.

Cậu ta tức giận cầm lấy hũ rượu bằng đồng lên đập mạnh về phía hung thủ.

Diệp Chiêu chân tay loạn xạ né tránh: “Phu quân bớt giận! Bớt giận!”

Bên ngoài, một đám mây trắng, hai con quạ, điềm tĩnh bay qua.

Trong nhà, gối trúc, chén nước, bát đĩa, đĩa bạc, túi bột thơm, túi tiền bay khắp nơi.

Thật là một cảnh tượng hỗn loạn.

TƯỚNG QUÂN Ở TRÊN, TA Ở DƯỚI

Quất Hoa Tán Lý
www.dtv-ebook.com

Chương 109: Dụ Con Mồi Vào Bẫy

Năm đó, đại a hoàn thân thiết của Diệp Chiêu biết tiểu thư nhà mình đã gây ra họa lớn, cũng không dám báo lên trên. Nhân lúc cô ấy hoảng loạn sợ hãi, lần đầu tiên và cũng là lần cuối cùng bắt tiểu thư nhà mình mặc quần áo con gái thành công, quang minh chính đại đi ra trước mặt mọi người. Hạ Ngọc Cẩn đối với sự việc xảy ra lúc bốn tuổi mơ hồ, nhớ cũng không rõ lắm, chỉ nhớ duy nhất là cái tên tiểu tử xấu xa đó công cậu ta nhảy tường thì bị rơi xuống nước, rồi bị bệnh nằm trên giường hơn mười năm mà thôi. Đợi lúc cơ thể khỏe một chút, cậu ta sai người đi điều tra, cũng đã từng hỏi Diệp lão tướng quân. Diệp lão tướng quân đức cao vọng trọng, thành thật chu đáo. Ông ta uy tín cao ngời, một mực khẳng định không đem con trai đi vườn Thiên Hương, sự việc vì thế cũng chỉ đến đấy thôi.

Nghe xong Diệp Chiêu kể lại ký ức “đẹp đẽ” đó, cuối cùng cậu ta cũng nhớ ra cái tên tiểu tử thối tha đó không những hại cậu ta rơi xuống nước, mà còn trêu chọc khinh bạc, tức đến nổi gằm thét chửi rủa. Chỉ hận một điều không thể lôi cái tên khốn này ra bắt quỳ ván đình.

“Nói nhỏ một chút, đừng để người khác nghe thấy”. Diệp Chiêu không ngừng đón lấy những đồ vật bay loạn xạ trong không trung, miệng không ngừng nói xin lỗi. Ngốc nghếch như cô cũng biết bị Hồ Thanh lừa, âm thầm thề, đợi chiến sự kết thúc, sẽ lôi anh ta ra lột da làm áo choàng.

Hạ Ngọc Cẩn ném một lúc, không tìm thấy đồ vật nào có thể ném nữa, thở hốt hển, mặt đen kịt ngồi trên trường kỷ, muốn uống hai ngụm trà để làm dịu lại cổ họng đang khát khô, nhưng không tìm thấy cái ấm đồng đâu. Diệp Chiêu vội vàng lấy chiếc ấm đồng và cốc gỗ từ sau người ra, từ từ rót

đầy cho cậu ta, kính cẩn lễ phép đưa cho cậu ta, có ý định thương lượng nói: “Bây giờ không phải thời điểm tốt, đợi về rồi mắng tiếp?”.

“Về, về...”. Hạ Ngọc Cẩn nhìn thấy khuôn mặt của cô ta lại tức giận, đập mạnh xuống bàn quát: “Về thì ta sẽ chia tay cô, cái đồ sao đen đui”.

Diệp Chiêu nhỏ giọng giải thích: “Lúc đó thiếp thực sự không cố ý”.

Hạ Ngọc Cẩn hung hãn trả lời: “Không cố ý mà bắt tôi phải năm mươi bốn năm trời, nếu cố ý thì không phải là lấy mạng luôn hả?”.

Diệp Chiêu nhìn cậu ta, cúi mặt không trả lời.

Hạ Ngọc Cẩn định thần lại, nghĩ tới thân thủ võ công của cô ta, rồi lại nghĩ tới cơ thể yếu ớt của mình, bỗng nhiên phát hiện ra một cái giả thiết đã trở thành sự thật, trong lòng càng thêm tức giận, cầm chiếc ấm lên lại muốn ném.

Diệp Chiêu thấy tình hình không ổn, nhanh nhẹn nghĩ ra một cách, cong lưng ôm lấy bụng: “Đau, ai ô, đau quá...”.

Cái đồ khốn này đang mang trong mình đứa con ngọc ngà của cậu ta.

Hạ Ngọc Cẩn biết vợ mình đang giả vờ, nhưng bàn tay đang cầm chiếc ấm dừng lại ở không trung, không sao ném đi được. Đành hậm hực đặt xuống, ngồi đấy mà bực tức.

Diệp Chiêu ghé sát vào, cùng ngồi im lặng chốc khoảng nửa canh giờ, đợi sau khi sắc mặt cậu ta hơi khá lên, nhẹ nhàng nói: “Ngày nào đêm nào, thiếp cũng đều không ngừng nghĩ về những việc sai trái mình đã làm trong cuộc đời, hối hận tức giận xấu hổ tội lỗi. Sai lầm thì đã phạm phải rồi, hối hận cũng không thể làm gì được, chỉ mong có cơ hội được chuộc tội, vì thế...”.

Hạ Ngọc Căn tức giận nói: “Vì thế mới lấy tôi chứ gì?”.

“Không phải.” Diệp Chiêu cúi đầu, khó khăn nói tiếp: “Thiếp biết tính tình của mình, không phải là một người bạn đời tốt, lấy chàng thì cũng chỉ làm chàng mất mặt mà thôi”. Cô cũng biết, đứa trẻ ở trong vườn hoa bị mình làm cho rơi xuống nước, có một đôi mắt trong sáng nhất và một tâm hồn lương thiện nhất: “Chàng tuy nói hận thiếp, nhưng chàng lại lo lắng cho Thái hậu và mẹ, lo lắng sẽ liên lụy đến quá nhiều người, nên mới không làm lớn chuyện lên. Năm bệnh nhiều năm như thế, cũng không làm mất đi bản tính của chàng, mặc dù biết là không nên, thiếp vẫn hạ quyết tâm ở bên cạnh chàng...”.

Mỗi một chữ cô ấy nói ra thật khó khăn, mỗi một chữ là một nỗi đau.

Hạ Ngọc Căn mơ hồ nhớ lại lời Hồ Thanh đã từng nói: “Tướng quân nói, nếu ông trời để cô ấy sống, chính là vì chuộc lại tội lỗi của cả đời mình”.

Mười tám tuổi khởi binh, đã từng trải qua đao thương mưa tên, là vì chuộc lại lỗi lầm đã gây ra ở Mạc Bắc. Hai mươi tư tuổi xuất giá, chọn cậu ta, là vì muốn chuộc lại lỗi lầm thời trẻ con đã mắc phải. Cô ấy nợ quá nhiều, vì thế không dám hy vọng có được tình yêu, không dám khẩn cầu một niềm hạnh phúc bình thường. Cô mất đi vẻ ngoài tươi vui của một người con gái, mà thay vào đó là vẻ ngoài lạnh lùng, để che giấu đi sự đau khổ trong lòng mình.

Diêm Vương sống ai ai cũng sợ.

Nhưng cậu ta lại không sợ cô, chưa bao giờ sợ.

Không biết bắt đầu từ lúc nào, trực giác đã mách bảo cậu ta rằng, nếu cậu ta muốn giết người, thì cô sẽ mài đao, nếu cậu ta muốn ngắt hoa, thì cô sẽ canh chừng.

Bất luận cậu ta muốn làm gì, cô đều dốc hết sức lực, không màng đến cái giá phải trả, đập hết mọi sự cản trở vì cậu ta.

Cậu ta nói cái gì, cô đều nghe, cậu ta muốn cái gì, cô đều làm, bất kỳ thành công nào của cậu ta, cô đều ủng hộ tán dương. Cô ở phía sau toàn tâm toàn ý đối đãi tốt với cậu ta, sự tin tưởng và khoan dung vô bờ bến này, khiến cậu ta trưởng thành, khiến cậu ta suy nghĩ, khiến cậu ta hồi sinh.

Cậu ta đã hồi sinh.

Nhưng cái gông của cô ấy khi nào mới có thể gỡ bỏ ra?

Một năm? Hai năm? Mười năm? Hay cả đời cả kiếp này?

Diệp Chiêu đưa tay ra, muốn động vào tay cậu ta, nhưng ngón tay vừa động vào, lại lén rút lại, không dám chắc hỏi: “Thiếp hại chàng mười bốn năm, có thể dùng cả đời để trả không?”.

Hạ Ngọc Cẩn im lặng.

Diệp Chiêu cúi đầu: “Nếu chàng vẫn còn oán hận, thiếp có thể...”.

Hạ Ngọc Cẩn túm mạnh lấy cổ áo cô ta, lôi mạnh ra trước mặt, vô cùng tức tối nói: “Không thể!”.

Diệp Chiêu sững sờ nhìn cậu ta, đôi mắt màu lưu ly hơi trầm xuống, dường như đang rơi vào một hố sâu không nhìn thấy đáy.

“Ai muốn cô trả?!” Hạ Ngọc Cẩn lấy ngón tay ấn mạnh vào trán cô, rồi dạn dò: “Vớ vẩn! Cô ấy nợ tôi mười bốn năm, phải dùng cả đời để yêu!”.

Một khoảng im lặng ngẩn ngui trôi qua.

Ánh sáng cả một bầu trời đầy sao hình như đều phản chiếu trong mắt cô, tràn ngập màu sắc rực rỡ. Trong nháy mắt, Diệp Chiêu xoa xoa cái trán

đang đỏ lên, cảm tưởng như đang ở trong một giấc mộng. Cô ấy nhìn người đàn ông trước mặt mình không dám tin, trong cái biểu hiện miễn cưỡng của cậu ta có sự dịu dàng nồng ấm. Cô chỉ sợ thứ mình nhìn thấy không phải là thật, liền dụi mắt vài lần, hỏi nhỏ: “Chàng nói thật chứ?”.

Hạ Ngọc Cẩn ưỡn ngực: “Thật!”.

Diệp Chiêu lại hỏi: “Chàng tha thứ?”

Hạ Ngọc Cẩn gật đầu: “Ta tha thứ”.

Không có điều kiện, không có cái giá phải trả, không có hối hận.

Nỗi đau mười bốn năm, cậu ta đã tha thứ.

Cậu ta sẵn sàng đích thân gỡ bỏ cái cùm trên vai cô, chỉ mong cô đừng đau khổ nữa.

Hai đôi tay, tiến sát vào nhau, nhẹ nhàng chạm vào nhau, rồi nắm lấy nhau thật chặt.

Diệp Chiêu từ từ ngược mắt lên. Trong đôi mắt tràn đầy những tia sáng đầy màu hổ phách đang xao động, cô Ánh mắt lại, nhanh chóng kéo cậu ấy về phía mình, rồi im lặng gục lên vai cậu ta. Vài lọn tóc xanh xõa xuống, bộ râu rậm rạp, bờ vai của cậu ta có mùi trầm hương nhẹ nhẹ, yên tĩnh dịu dàng, bờ vai đó có hơi ấm nồng nàn, thật là hạnh phúc.

Hạ Ngọc Cẩn chỉ sợ cô không tin, liền lặp đi lặp lại: “Ta tha thứ, ta tha thứ...”.

Mười tám năm hoang đường, cô đã làm tổn thương rất nhiều người, đã phạm phải nhiều sai lầm không thể sửa chữa được.

Lãng tử quay đầu, quay đầu nhìn về quá khứ, rồi tự trói trái tim mình lại.

Cô không dám cầu xin sự tha thứ, không dám khát khao tự do.

Chỉ im lặng đợi chờ, âm thầm cố gắng.

Cho đến khi có người dùng “sự tha thứ” để giải thoát sự nguyền rủa đã bị phong kín bấy lâu nay.

Trên vai có rất nhiều gông cùm, cuối cùng cũng được giải thoát.

Lúc này, trong mắt có những giọt lệ nóng hổi trước đây chưa từng có, thì nhau rơi xuống kèm theo đó là những sự giằng co sợ hãi phải đối diện với sự thực mà cô che giấu bao năm.

Hạ Ngọc Cẩn cúi xuống, ôm nhẹ lấy eo cô, sự nghi ngờ bao năm được giải tỏa, oán hận được tháo gỡ, sau khi tha thứ, trong lòng lại có sự nhẹ nhõm rất khó hình dung.

Trong đêm tối ở trong lều, hai người thủ thỉ:

“Phu vi thể cương, sau này cái gì nàng cũng phải nghe ta”.

“Ờ, nhất định rồi!”.

“Ta nói Đông, nàng không được nói Tây”.

“Ờ, nên thế!”.

“Phải ngoan ngoãn giữ gìn thân thể, sinh một đứa con ngoan ngoãn khỏe mạnh!”.

“Ờ, chắc chắn rồi!”.

“Ở bên ngoài phải giữ thể diện cho ta”.

“Ờ, ai không giữ thể diện cho chàng sẽ chém đầu người đó!”.

Trong lều, hai bóng người, thủ thi thăm thì.

Ngoài lều, con chim ó giang đôi cánh, bay qua núi cao.

TƯỚNG QUÂN Ở TRÊN, TA Ở DƯỚI

Quất Hoa Tán Lý
www.dtv-ebook.com

Chương 110: Đông Hạ Thịnh Yên

Mùng năm tháng năm, ngày lễ Triều thánh. Những tướng sĩ Đông Hạ xa quê hương, tuy không thể lơ lửng canh phòng và gánh nặng nhưng vẫn phải uống một ly rượu.

“Uống rượu ngon, a ôi a, uống rượu ngon, tình nghìn dặm, đến đây đến đây, các cô nương ơi, hãy múa lên để uống cạn ly, đến đây đến đây, hỡi các anh em, cầm chén lên cùng uống nào, đến đây đến đây, những con cừu như những đám mây trắng, không kể tình nghĩa dài, dài lê thê, a ôi a...”. Lời ca réo rắt không biên giới cứ bay bổng trong không trung lạnh giá. Những người Đông Hạ không làm nhiệm vụ liên ngời quanh đồng lửa, chén sừng bò, miếng thịt to, rượu rót đầy chén, tận tình chúc mừng ngày lễ của mình.

Trong chiếc lều đỉnh vàng, Đông Hạ Vương thiết yến chiêu đãi các thủ lĩnh của các bộ tộc. Liễu Tích Âm đeo mạng che mặt, mặc áo vũ tay dài, để lộ ra một vùng eo trắng như tuyết. Trên váy có đeo mười tám chiếc chuông vàng, đi chân trần múa, tiếng chuông leng keng, ánh mắt mỉm cười, như hoa xuân nở rộ, đất trời ấm áp. Đẹp đến nỗi khiến người khác ngừng thở, đẹp đến nỗi khiến người khác hận không thể móc hai con mắt mình ra dính lên người nàng.

“Người đẹp, múa đẹp, dáng đẹp”. Đông Hạ Vương thấy ai ai cũng mắt hồn phách vì mỹ nhân của ông ta, trong lòng càng thêm đặc ý.

Liễu Tích Âm múa một bài, quay người nhắc lên một chiếc bình vòng để ở bên cạnh, tay áo dài đập lên nắp bình, lắc lắc nhẹ nhẹ, sau đó eo liễu lắc nhẹ, bước chân như hoa, dưới ánh mắt của mọi người, liền bước đi về phía

vương tọa, đến trước mặt Đông Hạ Vương, kính lên một ly rượu đầy, nói với giọng dịu dàng tán dương: “Cả trời, thần Phật phù hộ, chúc Đại Hãn anh minh nhất như ánh mặt trời buổi sáng, mãi mãi soi chiếu vào con trai con gái Đông Hạ; cầu mong Đại Hãn vĩ đại nhất sớm phá được vòng vây, người dân Đông Hạ sống những ngày càng hạnh phúc hơn.”

“Tất nhiên!”. Mọi người vỗ tay cười lớn: “Đại Hãn! Uống rượu của mỹ nhân mời đi, nhất định đuổi hết đám cừu bông đó!”.

Cuộc chiến giữa đại Hoàng tử và Hoàng tử Y Nặc càng ngày càng quyết liệt. Hai người như nước với lửa, nhờ Liễu Tích Âm hiến kế, để Đông Hạ Vương thu lại tất cả quân quyền vào trong tay mình, lấy hiệu lệnh của ông ta là tối thượng, cuối cùng cũng trấn áp được sự tranh đấu giữa hai người, để ổn định lại thế cục. Ông ta thấy Liễu Tích Âm lúc nào cũng nghĩ thay cho ông ta, nghĩ thay cho Đông Hạ, nên sự sùng ai với cô càng tăng, bây giờ uống rượu đến nổi đỏ mặt tía tai, nghe người đẹp chúc rượu, sao không uống cạn được chứ?

Ông ta không những uống, còn lệnh cho Liễu Tích Âm: “Mời rượu tất cả mọi người!”.

Liễu Tích Âm vâng lệnh, cầm bình rượu, hát bài tửu ca, đi từng bàn một chúc rượu. Mọi người thấy đôi tay trắng nõn của người đẹp, hồn bay phách lạc, chỉ hận một điều không thể uống hai chén. Chỉ có Hoàng tử Y Nặc thấy hành vi của cô ta công khai giúp đỡ đại Hoàng tử, trong lòng liền nảy sinh nghi ngờ, không muốn uống rượu của cô ta, đợi bình rượu bưng đến trước mặt, nghĩ nghĩ, cuối cùng đặt xuống, lắc đầu nói: “Đại Tần đang để mắt, không được uống say”.

Đại Hoàng tử cười chế nhạo: “Nam nhi Đông Hạ, cầm ly rượu lên uống, đặt ly rượu xuống là giết người. Phụ hoàng năm xưa say rượu còn dẫn quân lính đánh bộ tộc Bồ Lỗ Khắc, giết ba nghìn quân địch, anh dũng vô cùng?! Sao lại sinh ra cái đồ nghiệt chủng như người chứ?!”.

Hoàng tử Y Nặc vô cùng tức giận, đập bàn đứng dậy, sau đó lại ngồi lại, rồi lại ngồi xuống. Hắn nhìn nhịn chịu đựng, sắc mặt như thường, chỉ có hai bàn tay đang nắm chặt lại nổi lên cả gân xanh.

Liều Tích Âm lên trước rót rượu, nhưng bị cậu ta hất đi.

Chiếc bình vàng rơi xuống đất, rượu thấm ướt chiếc da cừu.

Cô sững sờ đứng đó, hai mắt ngấn lệ, lẩm bẩm nói: “Hoàng tử tha tội”.

“Có tội gì cơ chứ?”. Đại Hoàng tử thấy thế càng tức giận: “Cậu ta không đánh thẳng trận, lại còn ức hiếp phụ nữ, thật là bản lĩnh quá”.

Hoàng tử Y Nặc không thể nhịn được nữa: “Tôi coi trọng anh là huynh trưởng, nhịn hết lần này đến lần khác, anh còn coi tôi là em trai nữa không?!”

Đại Hoàng tử cười nhạt: “Sao ta lại không yêu thương em trai chứ? Năm nào ta cũng thắp vài nén hương cho trai Ba m, cầu cho cậu ấy ở bên kia được hạnh phúc”.

“Đủ rồi! Còn cãi nhau nữa ta sẽ cho mỗi đứa vài cái roi!”. Đông Hạ Vương thấy bọn họ càng nói càng chẳng ra gì, liền ngăn hai anh em lúc nào cũng tranh cãi nhau lại. Bỗng nhiên thấy mình say càng nặng hơn, liền vẫy tay gọi Liều Tích Âm lại hầu hạ, đỡ lấy trán, dựa vào trường kỷ, mất một lúc, Liều Tích Âm thì thầm bên tai ông ta, nhẹ nhàng nói: “Đại Hãn, chi bằng về phòng rồi nghỉ ngơi ạ”.

Hơi thở của mỹ nhân thơm như hoa, mỗi một từ mang theo sự mê hoặc, đôi tay trắng như ngọc, không chịu nằm yên cứ du lịch trên người ông ta. Đôi mắt đẹp như con cáo nhỏ, cứ nhìn chăm chăm vào đôi mắt của ông ta, hình như đang chuyển tải tình ý vô bờ.

Đêm đã sâu, lời ca đã tắt, rượu đã cạn, Đông Hạ Vương thấy bụng mình nóng nóng, chắc đã đến lúc về phòng nghỉ ngơi.

Mấy người thủ lĩnh thấy hai vị Hoàng tử làm cho mất vui, tâm trạng của Đông Hạ Vương trở nên tồi tệ, cũng không muốn ở lại lâu, liền nháy nhau đứng lên cáo từ hết, trở về doanh trại lại uống tiếp. Liễu Tích Âm dìu Đại Hãn, trở vào lều trong, thả rèm xong, nới lỏng dây eo, đuổi hết thị nữ đi.

Trong lều ánh xuân quyến rũ, không dám lọt ra ngoài.

Hoa lê hoa hải đường, rên rỉ từng trận, mờ hôi túa ra.

“Liễu Nhi” sung sướng không biết thời gian trôi thế nào, quán lấy nhau đến nửa đêm, Đông Hạ Vương bỗng thấy mệt mỏi mà từ trước đến nay chưa từng xảy ra. Mi mắt của ông ta rất nặng rất nặng, thần trí mơ hồ, hình như cả người đang trôi trên mây vậy, thấy những ngôi sao đang bay vòng quanh mình, đâu đâu cũng là sự sung sướng không thể nói thành lời, nhưng đến động ngón tay cũng thấy mệt mỏi: “Ta rất thoải mái, giống như đang mơ một giấc mơ không tỉnh dậy được vậy”.

Liễu Tích Âm nhẹ nhẹ vuốt lên bộ ngực trần của ông ta, thì thầm bên tai hỏi: “Có phải là nhẹ tênh không, từ đầu đến chân, đến cả ngón tay cũng rất thoải mái”.

Đôi mắt của Đông Hạ Vương lơ đãng, trả lời một cách vô ý thức: “Đúng vậy, Liễu Nhi, sao nàng biết?”.

Liễu Tích Âm dịu dàng vuốt vuốt mái tóc hoa râm của ông ta, mỉm cười nói: “Truyền thuyết có một loại cỏ tên là Túy tiên, người thì quên đi ưu phiền, khi khai hoa kết quả, quả như hương rượu, uống vào như bước đến miền cực lạc, mười ngày mới tỉnh, Đại Hãn, người say rồi”.

Đông Hạ Vương bỗng nhiên có cảm giác gì đó không hay, ông ta chần chừ nhìn mỹ nhân bên cạnh.

Dưới ánh nến, đôi mắt như rắn độc, hình như đang thè chiếc lưỡi đỏ ra.

Không cần che giấu sát ý, cứ thế mà để lộ ra.

Tại sao người của Kỳ Vương lại giết mình?

Đông Hạ Vương nhất thời không nghĩ ra nguyên nhân trong đó, ông ta muốn gọi người, nhưng âm thanh phát ra từ cổ họng giống như tiếng rên sau khi say rượu. Ông ta chỉ biết vùng vẫy nhìn Liễu Tích Âm đứng lên, lấy con dao cong mà ông ta luôn mang theo người.

Chiếc dao cong được từ từ rút ra từ chiếc vỏ dát đầy ngọc, ánh đao sắc bạc, chiếu lên cơ thể đẹp đẽ của người thiếu nữ, lan tỏa những quầng sáng đẹp đẽ nhất.

“Tại... tại sao? Giết ta rồi cô cũng...”. Đông Hạ Vương không hiểu, ông ta có nghĩ thế nào cũng không hiểu tại sao phải làm cái việc ra sức lấy lòng như thế.

“Đại Hãn à, người quên rồi sao?”. Liễu Tích Âm nở nụ cười quyến rũ nhất, cầm cây dao cong, đặt bên cạnh cổ ông ta, lấy giọng điệu khiêm nhường nhất để dò hỏi: “Ông có hai đứa con trai tốt, một người trung dũng hậu đạo, được bộ lạc cũ hỗ trợ. Một người thiên tư thông minh, được bộ lạc mới ủng hộ. Bọn họ đều là trái tim là da thịt của ông, nhưng ông chết rồi, mà di chiếu vẫn chưa lập, rốt cuộc nên để lại ngôi báu cho ai chứ? Ôi, thật là đau đầu những Đại Hãn của chúng ta chết mất”.

Đông Hạ Vương chết, quân vương mới là ai chứ?

Là Ha Nhĩ Đôn? Hay là Y Nặc?

Hai đứa con thế lực ngang nhau, hai đứa con căm ghét lẫn nhau, hai đứa con xé da mặt nhau.

Sự mâu thuẫn giữa bọn họ, đã đến mức không thể chấp nhận sự tồn tại của nhau.

Vốn dĩ vẫn còn thời gian để dần dần hòa hợp, từ từ giải quyết.

Nhưng cùng với cái chết của Đông Hạ Vương, cái mâu thuẫn đỉnh điểm sẽ tới trước ở một thời điểm mà không ai có thể chịu đựng được.

Đông Hạ diệt vong.

Một nguy cơ còn kinh khủng hơn là cái chết thoáng qua, trong mắt Đông Hạ Vương ánh lên những cái nhìn tuyệt vọng.

Hối hận thì đã quá muộn.

Lưỡi đao vút qua, cắt vào cổ họng, máu tươi bắn phọt ra.

Liễu Tích Âm tay cầm đao sắc, cười sung sướng trong lều, tiếng cười đắc ý nhưng lại chứa đầy sự tuyệt vọng.

“A Chiêu, đến lúc tấn công rồi”.

“Mùng năm tháng năm, là lúc tấn công, thu hồi lại sơn hà, kết thúc chiến tranh”. Diệp Chiêu mặc áo giáp dài, nhìn bầu trời vẫn còn chưa sáng rõ, bước ra ngoài quân doanh, đứng trước mặt toàn quân, phát ra hiệu lệnh đối với tất cả tướng lĩnh, sau đó quay người đem theo vài người thân tín, trở về lều chuẩn bị lần cuối, người đang ở trong lều đợi cô là người thay thế cho cô... Hồ Thanh.

Trước khi Hạ Ngọc Cẩn xuất phát, đã xem xét chu đáo các tình huống nguy hiểm có thể phát sinh, những người mang tới đều là dùng để che giấu cho Diệp Chiêu.

Miêu Tiên Nhi của Đấu Thái Lâu ở Thượng Kinh, năm nay tuổi gần ba mươi, mới vừa bị tụt xuống từ vị trí Hồng hoa khôi. Ngoài tuyệt kỹ vẽ tranh

ra, thì còn có khả năng hóa trang đá thành vàng, vẽ mèo vẽ hổ, vẽ nam vẽ nữ, vẽ người đẹp, chỉ cần hai người có khuôn mặt không khác xa nhau mấy, là cô ta có thể hóa trang giống đến tám chín phần. Chiến trường hiểm nguy, con gái lại yếu ớt, vốn dĩ không muốn, mặc dù Hạ Ngọc Cẩn đã có ngay ngàn vàng trao tay nhưng vẫn còn phải hứa giúp cô ta thoát khỏi thân phận thấp hèn nữa mới miễn cưỡng đi cùng. Bây giờ cô ta tận mắt chứng kiến sự hổ lang của Đông Hạ, đoàn kết một lòng với mọi người, còn trào lên lòng yêu nước, dùng hết tài nghệ của mình để hóa trang Hồ Thanh thành Diệp tướng quân.

Cũng được mời đến còn có Hoắc Ngọc Lang ở Bách Hỷ Lâu ở Thượng Kinh, diện mạo xinh đẹp, lại thiện về khẩu kỹ, có thể nói đủ thứ giọng. Lúc bị cường quyền ức hiếp, được Hạ Ngọc Cẩn giải cứu, có ơn thì phải trả nên đồng ý cùng đi tới Giang Bắc, mạo hiểm ở bên cạnh Diệp tướng quân giả, chịu trách nhiệm thay “cô ta” nói.

Mùng năm tháng năm, là lúc Đông Hạ Vương chết, Đông Hạ nội bộ loạn lên, ngày hôm sau tấn công là thời cơ đẹp nhất.

Diệp Chiêu tin vào thủ đoạn của Liễu Tích Âm, nhưng cũng tin vào sự biến đổi.

Vì kế hoạch của cô ấy, khi việc chưa thành thì tin tức này tuyệt đối không thể để lọt ra ngoài.

“Đông Hạ Vương đã chết, Ha Nhĩ Đôn hữu dũng nhưng vô mưu. Y Nặc hai lần bị ta đánh bại, lòng căm hận rất sâu sắc, trong lúc hỗn loạn, khó mà ra phán đoán chính xác được. Do Hồ tham tướng dẫn mười vạn đại quân, lấy thân thế của ta, hướng về cửa Tây, có thể thu hút được sự chú ý của đại quân chủ lực Đông Hạ”. Diệp Chiêu lần nữa nhắc lại kế hoạch của ngày hôm nay: “Kỳ Vương không thể kiên nhẫn, sai quân đi thăm dò, đã bị Thu Lão Hồ chặn lại. Hôm qua là lễ Triều thánh của Đông Hạ, lương thực của bọn chúng đã kiệt quệ. Ngô tướng quân lấy danh nghĩa vận chuyển lương

thực, đem theo bảy tám cao thủ trà trộn vào trong thành, cùng phối hợp với mật thám đã bố trí sẵn, nhân lúc hỗn loạn chạy ra cửa phía Đông. Tối nay, ta dẫn ba nghìn tinh binh, đứng ở ngoài cửa Đông, đợi tín hiệu trong thành vang lên, sẽ tấn công cửa phía Đông”.

Hạ Ngọc Cẩn hỏi: “Khả năng của Ngô tướng quân còn chưa đủ để mở cửa thành sao?”.

Diệp Chiêu chỉ vào địa đồ nói: “Ông ấy chỉ cần gây ra sự hỗn loạn, thu hút sự chú ý của quan binh trấn thành là đủ rồi. Dưới chân thành là một hồ sen lớn, bây giờ mặt băng đã tan dần, trôi lên không dễ, nên lính giữ thành sẽ hơi lơ là. Chỉ cần chuyển sự chú ý của bọn chúng đi chỗ khác nữa khắc, khinh công của ta có thể trôi lên tường thành, thả dây thừng xuống, để những cao thủ còn lại chèo thuyền nhỏ vào. Sau khi lên thành, cùng ta tấn công cửa thành, còn những binh sĩ còn lại ở ngoài chờ sẵn. Sau khi đợi cửa thành phía Đông mở, ta xác nhận tình hình xong sẽ phát ra hiệu lệnh. Mười vạn đại quân lập tức tiến công, trong đánh ra ngoài đánh vào, đánh cho hãn ta không kịp trở tay”.

Hồ Thanh hỏi: “Nếu Liễu Tích Âm không thành công thì sao?”.

Diệp Chiêu nói: “Ba canh giờ nữa mà không nhận được tín hiệu, không phải đợi ta trở về, lập tức chuyển thành đội quân bao vây thành trì duy trì chiến tranh lâu dài”.

Nếu Liễu Tích Âm thất bại, Đông Hạ đã giăng bẫy mai phục chờ sẵn, cô mạo hiểm tấn công vào, chín phần chết một phần sống.

Hạ Ngọc Cẩn chần chừ hỏi: “Liễu Tích Âm vẫn còn sống chứ?”.

Diệp Chiêu: “Khó nói lắm, nếu cô ấy không tự...”.

Hồ Thanh bổ sung: “Nếu cô ấy không tự vẫn, Đông Hạ sẽ tra khảo cô ta người đứng sau là ai, chưa chắc đã để cô ta chết nhẹ nhàng đâu”.

Tội giết vua, thiên đao vạn quả, tra hỏi sẽ còn đau khổ hơn chết.

Diệp Chiêu võ công giỏi nhất, hung danh vang xa, mấy trận chiến lớn, đại quân Đông Hạ nghe thấy đã sợ hãi. Vì CÔ Ân nói Đông đánh Tây, có thể làm cho kẻ địch trở tay không kịp và tấn công thành là lựa chọn thích hợp nhất. Mặc khác, Hạ Ngọc Cẩn cũng tin, cô ấy vẫn ôm tia hy vọng, muốn nhân lúc hỗn loạn thử cứu Liễu Tích Âm ra.

Liễu Tích Âm vì đại nghĩa quốc gia mà hy sinh, thật đáng khâm phục, thật là một người con gái anh dũng.

Hạ Ngọc Cẩn nghĩ về mình chả có điểm nào tốt cả, tự mình hổ thẹn, trong lòng buồn chán, không dám ngăn cản cách làm của Diệp Chiêu, chỉ có thể mỉm cười vui vẻ, tiễn mọi người lên đường.

Cậu ta lo lắng hỏi Lữ đại phu: “Vợ ta nhảy lên nhảy xuống thế, trong bụng không sao chứ?”.

Lữ đại phu đáp ứng: “Chắc... chắc... cũng coi là ổn định rồi...”.

Diệp Chiêu im lặng một lúc, từ từ nói: “Liễu Tích Âm lấy tính mạng mình để đổi lấy thời cơ, bất luận thế nào cũng không được bỏ lỡ. Có những thứ, vẫn nên thuận theo số phận thì hơn”.

Hạ Ngọc Cẩn thấy mọi người đều rất lo lắng, bèn xoa xoa bụng cô, nói với giọng nghiêm túc nhất, nhắc nhở đứa con trong bụng vẫn con chưa ra đời: “Tiểu tử kia, cùng với mẹ người đánh trận bao nhiêu tháng rồi, ít nhiều cũng hiểu một chút quân pháp chứ hả? Quân pháp chính là không được làm phiền mẹ người, nếu không ra đời sẽ bị đánh ba trượng”.

Lời vừa nói xong, phá vỡ bầu không khí nặng nề, mọi người đều nhẹ nhõm đi nhiều.

“Không được”. Miêu Tiên Nhi đang hóa trang cho Hồ Thanh, bỗng nhiên dừng tay lại, so so dung mạo của Diệp Chiêu, rồi thở dài thườn thượt: “Hồ tham tướng và Diệp tướng quân tuy vai rộng như nhau, nhưng thân trên hơi dài, da lại quá đen, mắt lại quá nhỏ, khác xa với Diệp tướng quân. Người không quen biết ở xa nhìn thì còn được, nếu là người quen biết mà nhìn thấy, e là khó mà giấu được.”

Hồ Thanh và Diệp Chiêu chiều cao không chênh lệch mấy, tuy chân ngắn, mắt hơi nhỏ và dài, trợn thế nào cũng không to lên được, khác xa với đôi mắt của Diệp Chiêu. Hơn nữa làn da từ trắng biến thành đen thì dễ, nhưng từ đen biến thành trắng thì lại khó, dung mạo hai người khác nhau rất xa, trước mặt Hoàng tử Y Nặc, khó mà che giấu đến độ không bị phát hiện.

Diệp Chiêu nhìn một lúc vào đôi mắt nhỏ của Hồ Thanh, chán nản nói: “Thay người khác đi”.

Thay ai bây giờ?

Tôn phó tướng eo gấu lưng hổ, trông như hòn núi nhỏ, Thu Thủy chiều cao không đủ, Liêu tham tướng thì lại quá cao.

Kế hoạch ám sát của Liễu Tích Âm là cơ mật, nhằm tránh thông tin bị rò rỉ ra ngoài, không dám để lộ ra một tí nào, đến cả mấy người tướng lĩnh trọng yếu đến phút cuối cùng mới biết được chân tướng, huống hồ Miêu Tiên Nhi? Bọn họ vốn tưởng rằng Hồ Thanh dáng vóc khá giống, đủ để che giấu, hôm nay mới biết là không được. Nếu gần đến lúc rồi mới chọn trong những binh lính bình thường, thì làm sao biết được thói quen của Diệp Chiêu? Làm ra biểu hiện giống với cô chứ?

Diệp Chiêu nhìn Lữ đại phu: “Chiều cao này đủ đây”.

Lữ đại phu ho một cái: “Lão phu già rồi, không biết cười ngựa”.

Diệp Chiêu nhìn nhìn Hoắc Ngọc Lang: “Người này rất giống”.

Hoắc Ngọc Lang than thở: “Tiểu nhân thấp hơn tướng quân nhiều”.

Diệp Chiêu nhìn Lưu Tam Lang, còn chưa mở miệng.

Lưu Tam Lang đã khóc lên: “Tướng quân, trước tiên người hãy nhìn cái tấm thân béo tốt của tôi”.

Trừ phi tất cả những tính toán, điều quan trọng là ở chỗ đứng cách xa Hoàng tử Y Nặc, để hẳn ta không nhìn thấy rõ Hồ Thanh là Diệp Chiêu nhỉ?

Hồ Thanh hóa trang xong, cổ mở to mắt, biểu hiện dữ tợn, nhưng càng nhìn càng thấy kỳ quái.

Diệp Chiêu không dám cá cược.

Hạ Ngọc Cẩn yếu ớt giơ tay lên: “A Chiêu...”.

Diệp Chiêu đang cố gắng suy nghĩ tìm ra cách giải quyết, không thềm để ý đến cậu ta.

Hạ Ngọc Cẩn tiếp tục giơ tay: “A Chiêu...”.

Diệp Chiêu an ủi: “Có chuyện gì tí nữa nói”.

Hạ Ngọc Cẩn cố gắng giơ tay: “A Chiêu...”

Diệp Chiêu dặn dò Tôn phó tướng: “Tìm vài thân binh gầy một chút tới xem thế nào”.

Hạ Ngọc Cẩn không nhin được nữa, lao ra trước mặt cô, lớn tiếng nói: “A Chiêu, ta đi!”.

Mọi người kinh ngạc, sững sờ nhìn cậu ta.

Hạ Ngọc Cẩn hồi hộp nuốt nuốt nước bọt, lấy hết tất cả dũng khí, nói như tên bắn: “Ta và Diệp Chiêu có tướng phu thê, chiều cao lại khá bằng nhau, chân dài, đều là mặt trái xoan, hơn nữa da ta trắng, có thể biến thành đen, ta biết hành vi cử chỉ của vợ ta, ta còn học xong cười ngửa! Để ta đi, ta sẽ làm được”.

Diệp Chiêu lắc đầu: “Không”.

Chủ soái là vị trí chính mà quân địch tấn công, người chủ soái nguy trang thành cô ta càng là con mồi thu hút thù hận.

Hạ Ngọc Cẩn thân thể lại quá yếu, nên nguy hiểm càng lớn.

“Để ta đi! Nếu người chủ soái nguy trang thành nàng mà bị phát hiện, Đông Hạ nhất định sẽ biết được kế hoạch của ta, sẽ tương kế tựu kế để nàng rơi vào thế nguy hiểm. Hơn nữa ta đã sống cùng nàng, biết rõ hành động và thói quen của nàng, nên hơn ai hết ta là người thích hợp nhận vai trò này”. Nghĩ đến chỗ này, đôi tay của Hạ Ngọc Cẩn bỗng nhiên không run nữa, trong mắt hiện ra cái nhìn kiên định, chắc nịch nói: “Ta là Quận Vương của Đại tần, phải bảo vệ giang sơn và trăm họ, ta là một người đàn ông, phải bảo vệ vợ và con ta, để ta đi!”.

Diệp Chiêu sững sờ nhìn cậu ta, như mới gặp lần đầu vậy.

“A Chiêu, bố trí chiến cục có các tướng rồi, bảo Hoắc Ngọc Lang giả giọng của nàng phát đi tín hiệu, ta chỉ cần làm tốt vai trò con mồi, kéo dài thời gian, đợi hiệu lệnh của nàng là xong”.

Cậu ta cứ nhất quyết kiên trì.

“A Chiêu, ta mới là người thích hợp nhất”.

Cậu ta lại cầu khẩn.

“A Chiêu, nếu nàng tin ta là hùng ưng, thì để ta đi, đây là khăn cầu cả đời cả kiếp này của ta đấy”.

Có một con chim không bay, một khi đã bay thì bay vút lên tận trời cao.

Có một con chim không hót, một khi đã hót thì làm người khác kinh ngạc.

Thời gian thay đổi đã đến, phải bước ra chiến trường thôi.

Để bảo vệ vợ con giang sơn của mình, cho dù là một người đàn ông có yếu ớt thế nào đi nữa, cũng không chịu lùi nửa bước.

Chiếc áo giáp mặt thú dát bạc quá nặng, chiếc mũ bạc cừu khúc lông vũ quá nặng, dây lưng đầu hổ, cổ ý bội kiếm, chiếc áo khoác màu đen viền nhung cáo trắng, nhẹ nhẹ rủ xuống, che đi cơ thể yếu ớt. Đôi tay trắng xanh nhờ sự hóa trang đã biến thành màu mật ong nhẹ, cậu ta nắm chặt cây đao nặng giả tạo, hít thở gấp rút trong cái lạnh tạo ra những luồng hơi trắng nối tiếp nhau, trên trán có hai ba giọt mồ hôi chảy xuống.

Từ nhỏ đã được nuông chiều, ăn ngon mặc đẹp, kêu nô gọi tì, Hạ Ngọc Cẩn từ khi sinh ra đến giờ, chưa bao giờ chạm đến thứ nào mà nặng mười cân.

Bây giờ lại gánh trên lưng khối lượng không thể gánh nổi này, ép xuống khiến cậu ta thở không ra hơi.

Diệp Chiêu im lặng buộc cái dây cuối cùng trên áo choàng cho cậu ta, trong mắt hiện lên đầy sự lo lắng.

Hồ Thanh dắt Đạp Tuyết tới, đặt dây cương vào tay Hạ Ngọc Cẩn, sau đó vỗ vỗ vào vai cậu ta, rồi quay người rời đi, tình nghĩa của những người đàn ông không phải ở trong những lời nói.

Đạp Tuyết hình như phát hiện ra không phải chủ nhân của mình, có phần sốt ruột, thở phì phì, móng cứ gõ gõ trên đất.

Hạ Ngọc Cẩn vỗ vỗ vào hông nó, miễn cưỡng nở một nụ cười tự tin: “Đạp Tuyết ngoan, tốt xấu gì cũng phải giữ thể diện cho ta, chạy ổn định một chút, đừng lắc lư. Chỉ cần không làm ta ngã, khi về sẽ tìm cho mày một con ngựa cái xinh đẹp làm vợ”.

Đạp Tuyết hí vang một cái về phía cậu ta, hình như rất khinh bỉ.

Diệp Chiêu vuốt ve đầu nó, nhìn vào đôi mắt nó, dịu dàng an ủi: “Đạp Tuyết ngoan, đừng khó chịu, anh ấy thay ta đánh trận”.

Hình như hiểu được sự lo lắng trong mắt chủ nhân, Đạp Tuyết dần dần bình tĩnh lại.

Hạ Ngọc Cẩn vẫn kiên trì: “Ta ngày nào cũng cho nó ăn kẹo, thật là có hiệu quả.”

Diệp Chiêu vuốt vuốt bộ bờm trắng như tuyết, khoe miệng nở ra một nụ cười buồn bã.

Đồ ở trên người thực sự quá nặng, Hạ Ngọc Cẩn vịn vịn một lúc, được sự giúp đỡ của mọi người, lật người lên ngựa, chạy thử vài bước, ổn ổn rồi, chắc không rơi xuống được, cuối cùng cũng yên tâm lại, quay đầu nhìn Diệp Chiêu đang chờ dẫn nhìn mình, trong lòng biết lần này ly biệt, nguy hiểm rất lớn, sống chết khó đoán, hàng trăm mối cảm xúc lẫn lộn, nhất thời không nói ra được thành lời.

Diệp Chiêu chần chừ: “Ngọc Cẩn...”.

Hạ Ngọc Cẩn lập tức chỉnh ngựa bước đến cạnh cô, cúi đầu, mong chờ hỏi: “Nàng... còn gì muốn nói với ta à?”.

Diệp Chiêu cẩn thận dặn dò: “Kẻ chạy trốn khi ra trận, sẽ bị chặt đầu ngay tại chỗ”.

“Trời ạ!”. Hạ Ngọc Cẩn tức đến nổi suýt nữa thì ngã khỏi ngựa, mắt chữ A mồm chữ O một lúc, cầm lấy roi ngựa, chỉ vào mũi cô ta mà mắng: “Khốn kiếp! Tiễn chồng mình ra chiến trường, không thấy sự lưu luyến tạm biệt, không nói những lời ngọt ngào, không thấy nước mắt ghen ngào không nói ra lời, không tiễn mườì mấy dặm, sao lại nói kẻ chạy trốn khi ra trận sẽ bị chặt đầu tại chỗ?! Bỏ! Không bỏ không được! Đợi ông đây về sẽ bỏ người vợ chết tiệt nhà người!”.

“Được, đợi chàng trở về”. Diệp Chiêu ngẩng đầu, mỉm cười một cái, sau khi cởi chiếc áo giáp lạnh giá ra, cô tiện tay khoác lên cái áo khoác lông cáo màu trắng của Hạ Ngọc Cẩn, chiếc áo rộng rãi che đi chiếc bụng đang lùm lùm, che đi cái dáng hình quyến rũ, thẳng và dong dỏng cao. Cô sờ sờ bụng, mỉm cười rạng rỡ, trong mắt cô, trong đôi mắt màu lưu ly nhạt đó hình như trào lên những giọt nước tinh khiết nhất. Mái tóc dài hơi xoăn, tự nhiên xõa xuống, đôi má bị cái lạnh làm cho hơi đỏ ửng lên, đầu đầu cũng đang trào lên sự dịu dàng như nước, đẹp đến nỗi khiến người khác ngừng thở.

Lúc này đây, cô không phải là tướng quân.

Cô là mẹ, là vợ, là phụ nữ.

Cô đang tiễn cậu ta lên đường, lao vào chiến trường đao kiếm không có mắt, sau đó mong ngóng cậu ta trở về.

“Nhất định ta sẽ trở về”. Hạ Ngọc Cẩn nhìn cô trù mẫm, trong lòng có sự ấm áp không nói rõ ra được. Cậu ta đưa tay ra, nắm lấy bàn tay cô, những ngón tay lạnh lẽo tiếp xúc vào nhau, buồn bã lướt qua, sau đó cả người lướt qua, đầu cũng không ngoảnh lại cứ thế mà đi, lại nhắc lại: “Đợi ông về sẽ giải quyết cô!”.

CÔ Ânói: “Được, trở về, đợi chàng đây”.

Hai tiếng roi ngựa vút lên, con ngựa nhẹ nhàng lao đi.

Đại quân xuất phát, đi về phía Tây thành Thông Dương.

Diệp Chiêu thay một bộ quần áo đi đêm, chải lại đầu tóc, dẫn theo năm nghìn tinh binh, mắt tiễn đại quân rời đi, lập tức xuất phát từ một con đường nhỏ khác, len lén đi về Đông thành Thông Dương.

TƯỚNG QUÂN Ở TRÊN, TA Ở DƯỚI

Quất Hoa Tán Lý
www.dtv-ebook.com

Chương 111: Trăm Hoa Rơi Rụng

Trong thành Thông Dương, cho dù đại Hoàng tử và Y Nặc Hoàng tử đã hết sức che giấu, nhưng tin Đông Hạ Vương chết vẫn cứ lạng lẽ truyền ra ngoài. Hai vị Hoàng tử đột ngột nghe được tin phụ hoàng mất, khóc rất thương tâm, thề sẽ báo thù.

Để hỏi cho ra người đứng đằng sau sai khiến, Liễu Tích Âm bị lôi đi tra khảo, nhưng cho dù có tra khảo thế nào, cô ta cũng chỉ khóc lóc kêu “Là Đại Hãn muốn bán đứng Kỳ Vương và Đại Tần, lòng tôi nóng như lửa đốt, nên mới ra tay”.

Làm gì có thích khách nào vừa bị bắt đã khai ra chủ nhân của mình? Lý do ám sát này cũng quá là miễn cưỡng.

Y Nặc Hoàng tử không đi đâu nửa bước, anh ta tra khảo thị nữ xong, biết được Liễu Tích Âm có qua lại lén lút với đại Hoàng tử, trong lòng thấy sáng lên, trong thời gian ngắn đã nghĩ ra nhân quả của sự việc, biết cô ta là thích khách do Đại tần phái đến để chia rẽ nội bộ. Mối thù giết cha không đội trời chung, lại hận thấu xương về sự hoang dâm vô độ của đại Hoàng tử, làm sao có thể cam tâm tình nguyện giao tướng quân ra, phò giúp hãn đấng cơ được? Các bộ tộc trong tay Y Nặc Hoàng tử trở mặt với bộ tộc của đại Hoàng tử, càng không muốn giao vương quyền vào tay kẻ thù, cho nên mới đưa sự việc này ra, công kích vào việc đại Hoàng tử phẩm chất không tốt, mục đích muốn ép đại Hoàng tử giao lại vương quyền.

Đại Hoàng tử làm sao có thể cam tâm chịu để người khác khống chế? Tuy biết mình bị Liễu Tích Âm lừa gạt, nhưng phụ hoàng đã chết, việc cũng

đã rồi, tên đã lên dây cung thì không thể không bắn được. Bất luận Liễu Tích Âm có phải là gián điệp của Kỳ Vương hay không, lời khai của cô ta cũng có lợi cho mình, cho nên đại Hoàng tử bất luận thế nào cũng phải thừa nhận Liễu Tích Âm là người của Kỳ Vương. Vụ ám sát này là sự thực được sắp đặt nhất thời, sau đó sẽ đẩy tội sang cho Kỳ Vương và Y Nặc Hoàng tử. Nếu không, việc mình đi lại với người đàn bà do Đại Tần phái đến làm thích khách lâu như thế, đã bán rẻ bao nhiêu thông tin tình báo, hại chết cha, danh dự của anh ta trong bộ tộc sẽ bại hoại, không bao giờ có cơ hội vùng lên. Mà các bộ tộc đi theo đại Hoàng tử cũng đều đã tính đến việc này, cho nên bọn họ có chết cũng không thừa nhận Liễu Tích Âm đã có âm mưu từ lâu, cứ kiên quyết nói rằng Kỳ Vương và Y Nặc Hoàng tử câu kết, vi phạm điều ước, cử người đưa chỉ thị ám sát cho Liễu Tích Âm, thầm tính cho riêng mình, đợi sau khi phụ hoàng chết, nhân cơ hội chiếm ngôi. Đại Hoàng tử với bộ dạng đau đớn tột cùng vì cha, yêu cầu phải xử Liễu Tích Âm tội chết, tránh hậu họa về sau.

Đại Hoàng tử nhất định phải giết Kỳ Vương, báo thù giết cha.

Y Nặc Hoàng tử làm sao chịu để hăn làm trắng đen lẫn lộn, làm lung lay liên minh quan trọng nhất được?

Đôi bên tranh cãi, khiến cục diện ngày càng loạn.

Cũng đúng lúc này, đại quân Đại Tần khiêu chiến ngoài cửa Tây, cờ lớn với chữ “Diệp” tung bay trong gió.

Y Nặc Hoàng tử nghe thấy tên của chủ tướng, sắc mặt thay đổi nhanh, lập tức quay người lên ngựa, lệnh cho người của đại Hoàng tử trấn thủ ba cửa còn lại, còn mình dẫn quân về cửa Tây. Đại Hoàng tử cũng không chịu để Y Nặc chiếm chiến công, cũng cử quân đi về phía cửa Tây, lệnh cho người của Y Nặc trấn thủ ba cửa còn lại.

Hai vị chủ tướng cờ trống ngang nhau, mỗi bên đều giữ ý riêng của mình. Lại có mấy vị tướng lĩnh cấp cao, bị trúng độc tủy tiên thảo ở yến tiệc, tuy không có nguy hiểm đến tính mạng, nhưng vài ngày sẽ hôn mê không ra khỏi giường được, hiệu lệnh đưa ra cũng xiêu vẹo hết lượt.

Sự điều động trong quân đội Đông Hạ rơi vào cảnh hỗn loạn.

Sứ giả Kỳ Vương đưa lương thực đến đã thừa cơ mất tích, lén lén lút lút đến cửa Đông, làm âm ỉ lên đòi ra khỏi thành: “Các người là một lũ sói non không thuần dưỡng được, đem đến cho các người bao nhiêu là lương thực, còn oán trách vương gia nhà chúng ta! Trước thì bảo lương thực mang đến có lẫn cát, sau lại nói ngài giết người? Làm gì có cái lý nào như thế trong thiên hạ?! Chúng ta phải về bẩm báo cho vương gia, sau đó sẽ đến đây làm rõ sự việc!”.

Tướng lĩnh thủ thành cửa Đông nhận được hai chỉ lệnh, một là lệnh đại Hoàng tử yêu cầu giết sứ giả của Kỳ Vương, hai là mệnh lệnh của Y Nặc Hoàng tử yêu cầu phải bảo vệ sứ giả của Kỳ Vương, ông ta cũng không biết nên nghe bên nào, cũng không dám làm tổn hại bọn họ, chỉ muốn quẳng cho bọn này về để phủi bỏ trách nhiệm. Nhưng bọn sứ giả này có chút thân thủ, mắng chửi thì lại rất giỏi, làm âm ỉ không thôi, làm người khác cũng phải chú ý.

Giảng co một lúc lâu, có một người đàn ông cao lớn trong đoàn sứ giả đột nhiên phát điên, miệng sùi bọt trắng, cởi hết quần áo, khóa thân chạy khắp nơi hò hét, quan binh trên tường thành đều kinh ngạc, mắt mở to nhìn chằm chằm vào người điên kia, cảm thấy đầu óc mình không đủ dùng nữa rồi.

Trong khoảnh khắc bọn họ quay người lại kêu lên kinh hoàng, một sợi thừng dài, vừa vắn ngoắc lên tường thành, một bóng đen trong nháy mắt nhảy lên tường thành, nhẹ nhàng lướt đến sau lưng thị vệ thủ thành, quệt ngang yết hầu, tiện đà phóng ra ba cây kim xuyên cốt, cùng một lúc hạ

được bốn năm người ở xung quanh không gây một tiếng động, sau đó rung rung tay, bảy tám sợi cầu thang bằng dây thừng rơi xuống, hơn hai mươi cao thủ leo lên tường như bay, năm nghìn tinh binh xông ra, cùng với sứ tiết của Kỳ Vương phối hợp trong ngoài, công phá cửa thành

Nơi mà đại đao vung tới, đầu người rơi xuống, lăn về phía tường thành, lăn đến bên chân của tướng thủ thành.

Tướng thủ thành ngẩng đầu, nhìn rõ người cầm đầu, kinh ngạc: “Diệp Chiêu?!”.

“Theo tin báo, Diệp Chiêu chẳng phải ở cửa Tây hay sao?”.

“Phía Tây một Diệp Chiêu, phía Đông một Diệp Chiêu, rút cuộc là đã xảy ra việc gì?”.

Người Đông Hạ không đọc sách bao giờ, suy xét vấn đề rất chậm chạp, phản ứng chậm nửa nhịp.

Diệp Chiêu ở phía Đông từ trên tường thành đã cướp lấy cung của thị vệ thủ thành.

Lấp tên giương cung, tên trúng vào yết hầu, máu bắn ra tung tóe.

Đáp án đã có, nhưng không kịp nữa rồi.

Bọn họ chỉ có thể đi gặp Diêm Vương mà giải bày thôi.

Cửa Đông bị phá, khói bay thẳng đứng lên, tín hiệu được truyền đi.

Diệp Chiêu ra lệnh cho Tôn phó tướng dẫn quân chiếm cửa Tây, tiếp ứng cho đại quân, còn mình dẫn năm trăm quân, tấn công vào đại lao, ở đó có người mà cô luôn canh cánh trong lòng không yên. Bất luận đồng ý hay không, đều phải đem cô ta rời khỏi đó.

Cô ôm sự hy vọng cuối cùng, mang theo thân bình tinh nhuệ nhất, giống như một ác ma, gặp người giết người, gặp quỷ giết quỷ, chém giết làm cho người Đông Hạ nghe thấy đã sợ mất mật, xác người chất thành một con đường máu, nhưng trong lòng lại lo lắng: “Tích Âm, có còn kịp? Hay đã muộn rồi?”.

Nơi tận cùng của đại lao, bị đeo gông xích sắt, không còn dung nhan mỹ miều, máu tươi rơi đầy chiếc áo mỏng manh, chiếc áo màu trắng biến thành màu đỏ thẫm, với hơi thở thoi thóp, mỏng manh như một chiếc lá.

“Kỳ Vương là ân nhân của ta. Đông Hạ Vương muốn hại ngài, là ta đã giết Đông Hạ Vương... Kỳ Vương là ân nhân của ta. Đông Hạ Vương muốn hại ngài, là ta đã giết...” Hơi thở như sợi tơ, Liễu Tích Âm vẫn còn sống, mỗi đoạn xương, mỗi tấc da thịt đều như bị đau nhói tim như lửa đốt, rất đau, thật sự rất đau, đây là sự đau đớn mà cả đời cô chưa bao giờ phải chịu đựng. Nước mắt cô không ngừng rơi, làm trôi đi lớp phấn son, dung nhan không còn, bất luận ai nói với cô, miệng cô cũng chỉ lặp đi lặp lại câu đó: “Kỳ Vương là ân nhân của ta. Đông Hạ Vương muốn hại ngài...”

Trong cơn hồ đồ, từ phía xa truyền lại lời kêu gọi rất đổi quen thuộc.

“Tích Âm?!”.

Bị vô vàn sự giày vò, sự đau đớn mà cơ thể có thể chịu đựng được đã vượt qua giới hạn, ý thức đã trở nên tê dại, tư duy bắt đầu lơ lửng, vết máu trên đất giống như từng đóa hoa đẹp để hút hồn, tỏa sáng rực rỡ...

“Tích Âm?!”.

một thanh từ đâu vọng lại? Là ai đang gọi cô?

Trong sự hoảng hốt, đột nhiên quên mất, bây giờ là năm nào?

Cô dường như nhìn thấy Mạc Bắc hoa đào đỏ đầy trời, dưới gốc đào, có bé gái khóc trộm vì nhớ quê, đột nhiên cánh hoa đào từ từ rơi xuống, rắc đầy đầu, trên cây là một thiếu niên, mặc áo xanh, tay cầm cành đào chỉ vào cô bé, cười hỏi: “Này, tôi là Diệp Chiêu, cô tên là gì?”

“Biết rồi còn hỏi”.

“Hóa ra tên là Liễu Tích Âm à, Tích Âm Tích Âm, tên nghe đã thấy nhạt gan, là em gái họ của nhà ta?”.

“Mồm miệng ngọt xớt! Không phải là người tốt!”.

“Này này, tôi là vì thấy cô khóc lóc, mới đến dỗ dành cô đấy.”

“Ai khóc chứ?! Ai thềm sự dỗ dành của anh!”

“Đi, sân sau có trò đánh đu, có thể đu lên rất cao, còn có ba con chó nhỏ, tròn thu lu rất đáng yêu”.

“Tôi, tôi...”.

“Đừng nhớ nhà nữa, Mạc Bắc cũng rất tốt, không có bạn, tôi chơi với cô”.

“Tôi, tôi...”.

“Tôi sẽ lén dẫn cô đi xem đèn hoa đăng, đừng nói với cha mẹ, chiếc đèn con thỏ lưu ly ở phố Tây lớn lắm cô chưa thấy bao giờ đâu”.

“Nhưng...”.

“Mắt của đèn con thỏ ấy đỏ giống y như mắt cô”.

“Mắt ai đỏ chứ?!”.

“Không đỏ? Không đỏ thì cười một cái”.

Người thiếu niên nhảy xuống, kéo tay cô bé.

Cô bé rất xấu hổ, sần nảo, nhưng lại không nhận được sự trêu đùa, cuối cùng cười phá lên.

Dưới gốc cây đào, thanh mai trúc mã, hai đứa trẻ vô tư, tay nắm tay, không rời.

Cô bé hỏi: “Nếu tôi thành đồ xấu xí, anh có lấy tôi không?”.

Cô trả lời: “Lấy”.

Từng chi tiết trong hồi ức, từng địa điểm đều là viên đá quý được gìn giữ.

Biết được khi nào mới được cùng trở về Mạc Bắc, để lại được xem hoa đào nở rộ khắp nơi, làm đỏ cả trời?

Biết lúc nào mới được gặp chàng cười ngửa trắng, cười rồi nắm tay cô, cùng trở về nhà?

Cứ mộng mị rồi lại tỉnh, ý thức rơi vào trạng thái mơ hồ, thân thể phiêu diêu trong vực sâu.

“Tích Âm?!” . Dáng hình của cô lại lần nữa trở lại trong giấc mơ, giết chết lũ ác quỷ, chặt đứt xích sắt, đặt cô xuống giống như ôm một bảo vật mình quý trọng nhất đặt xuống vậy, gọi tên cô hết lần này đến lần khác: “Tích Âm?! Tích Âm?!”.

Thật hạnh phúc.

Giấc mộng này, có thể không tỉnh được không.

Để cô được trở về quá khứ, lúc còn là một cô bé vô tư trong sáng dưới gốc đào, trên cây vẫn là người thiếu niên thích trêu ghẹo người khác ấy, hai người tay trong tay, mãi mãi cùng trời đất.

Vài giọt nước lạnh ngắt rơi trên mặt, khó khăn lắm cô mới mở mắt ra, giấc mơ vẫn còn: “A Chiêu, chị đến đón em đấy sao?”.

“Đúng, chị đến đón em đây”. Diệp Chiêu nói nhỏ, người con gái vốn dĩ đẹp nghiêng nước nghiêng thành đang nằm trong lòng bây giờ ngũ quan đẹp đẽ đã bị sự đau đớn làm cho biến dạng. Khuôn mặt xinh đẹp chỉ còn lại sự tiêu tụy, cơ thể yếu ớt đầy rẫy vết thương, cô chỉ có thể động viên: “Cố gắng lên, chúng ta sẽ về Đại Tần nhanh thôi, có đại phu tốt nhất chữa bệnh, em sẽ không sao đâu”.

Thần trí vốn bị tan tác của Liễu Tích Âm có chút hồi phục, tỉnh táo trong giây lát, trở về hiện thực, liền nắm chặt tay của Diệp Chiêu: “Không, em không thể đi”.

Diệp Chiêu kiên định: “Em phải đi”.

“Em không thể sống”. Liễu Tích Âm thở một cách khó khăn, nhả từng chữ một rất khổ sở, rõ ràng nhưng không có chút sức lực nào: “Em còn sống, mỗi thù giết cha không đội trời chung, hai vị Hoàng tử Đông Hạ có thể sẽ bỏ qua ân oán, hợp sức tấn công Đại Tần. Chỉ có khi em chết đi, bọn họ không rảnh rỗi nghĩ việc khác, thì mới tranh giành nhau đến cùng”.

Diệp Chiêu vẫn kiên trì: “Bọn họ muốn chiến tranh, thì chiến tranh!”.

Liễu Tích Âm vẫn ngoan cố co vào lòng Diệp Chiêu, nước mắt lưng tròng nói: “Đừng, em không trở về được nữa rồi, em không còn nhà nữa...”

Diệp Chiêu ôm chặt thân thể đầy vết máu của cô trong lòng, thân hình gầy gò hơn trước rất nhiều, dường như đã không còn trọng lượng: “Thím, chị họ, anh họ của em vẫn chưa chết, bọn họ ở kinh thành, để chị đưa em về nhà”.

“Không kịp nữa rồi”. Khóe miệng Liễu Tích Âm phảng phất nở một nụ cười cay đắng, mắt cô bắt đầu nhòa đi, không nhìn rõ người ở trước mắt

nữa: "A Chiêu, em yêu chị như thế, yêu hơn tất cả những người khác..."

Diệp Chiêu cố nén đau thương: "Chị biết, sau này chị sẽ đối tốt với em, sẽ không bao giờ xa cách nữa, em cố chịu đựng."

Liễu Tích Âm: "Không, A Chiêu, chị không hiểu. Yêu sâu đậm bao nhiêu, thì đổ kỵ cũng sâu đậm bấy nhiêu. Em không phải đứa con gái tốt, em muốn chị hạnh phúc, nhưng em không có cách nào chịu được sự giày vò của lòng đổ kỵ, em không muốn vấy vùng trong đó nữa, càng ngày càng hận thêm, em sợ có một ngày em không kiềm chế được mà hại chết anh ta, làm chị hận em. Cho nên em không thể trở về cùng chị... Hơn nữa em nhu nhược, em nhát gan, em sợ bản thân không khống chế được, không chịu được sự tra khảo, không có cách nào thực hiện được bước đi cuối cùng, sau khi giết chết Đông Hạ Vương, em đã uống rất nhiều Túy tiên thảo, nhiều đến mức không thể nào trở về được nữa...". Cô cứ lầm bầm: "Là Kỳ Vương ra lệnh cho tôi giết Đông Hạ Vương, là Kỳ Vương ra lệnh cho tôi giết Đông Hạ Vương..".

"Đi". Diệp Chiêu ôm eo cô, không chần chừ, sải bước dài đi ra phía ngoài: "Tích Âm, đừng từ bỏ, sẽ có cách thôi".

"Không kịp nữa rồi". Liễu Tích Âm cười nhạt: "A Chiêu, thuốc là do em uống, cũng là con đường mà em tự chọn".

Diệp Chiêu không để ý, tiếp tục bước đi.

Liễu Tích Âm kéo vạt áo của Diệp Chiêu, cố gắng nói, tiếng hầu như không còn nghe rõ, khẩn cầu: "Em xin chị, đừng đi, chủ soái không được đi, chị phải báo thù cho em". Máu từ vết thương chảy không ngừng, cô yếu ớt đến nỗi không chống đỡ được sự lắc lư nhẹ: "Hãy ở lại".

Diệp Chiêu không dám di chuyển cô một cách tùy tiện, đành phải bước chậm lại.

Thân binh hai bên đều nói: "Tướng quân, không được đi!".

"Ở lại". Liễu Tích Âm khẩn cầu: "Chủ soái! Không được đi!".

"Tướng quân!".

"A Chiêu...".

Từng âm thanh hô lên, từng đợt khẩn cầu tha thiết.

Cô là tướng quân, là người thống lĩnh mười vạn binh mã trên chiến trường, không có đất cho sự ngoan cố, luôn luôn phải bình tĩnh.

Cho dù trong lòng có nỗi đau như lửa đốt, cho dù trong lục phủ ngũ tạng đều là nỗi đau quặn thắt.

Cô đã hao tổn toàn bộ ý chí, cuối cùng cũng không chế được sự kích động đau đến phát điên, làm cô dừng bước.

"Thế này đi", khóe miệng Liễu Tích Âm hơi cong lên, giống như cô gái nhỏ khẩn cầu Diệp Chiêu dẫn mình lên ra bờ hồ chơi thời thơ ấu vậy, bỏ đi sự tính toán, bỏ đi màu sắc độc ác, trên mặt chỉ còn lại sự thuần khiết của trẻ thơ, cô bình tĩnh nói: "Ở đây với em, một lúc thôi".

Diệp Chiêu hít thở sâu, cuối cùng cổ họng cũng bật ra một chữ: "Được".

Đám thân binh canh giữ địa lao, nghe ngóng tình hình.

Hai người ôm chặt nhau, ngồi trên phiến đá trong địa lao, rì rầm nói.

"A Chiêu, chị nói xem liệu có một ngày, nữ nhi có thể đọc sách, có thể luyện võ, có thể làm ăn, có thể làm quan, có thể đánh trận, có thể làm những việc mà nam nhi làm không?".

"Có chứ, rồi sẽ có ngày đó".

"A Chiêu, chị nói xem liệu có một ngày nữ nhi không bị nhốt trong nhà nữa, chỉ nhìn bốn bức tường và bầu trời, mà có thể du ngoạn khắp nơi không?".

"Có chứ, nhất định có".

"A Chiêu, chị nói xem có một ngày nào đó, nữ nhi có thể tùy ý nhảy múa, không bị coi thường không?".

"Có chứ, em sẽ là người đẹp nhất trong đám nữ nhi ấy".

"Chị có thể nhìn là nhận ra em ngay không?".

"Có".

"A Chiêu, đợi đến ngày đó, chị không cần phải làm phụ nữ nữa, đến cưới muội được không?".

"Được, ta lấy em".

"Không có anh ta?".

"Không có".

"A Chiêu, em rất vui".

"..."

"..."

Diệp Chiêu đang ôm lấy Liễu Tích Âm đồng tử dần dần giãn ra, nhẹ nhàng lau đi vết máu trên mặt cô, dịu dàng nói bên tai cô, giống như sự thì thầm của đôi tình nhân. Cơ thể cô càng ngày càng lạnh đi, nhưng ánh cười nơi khóe miệng lại ngày càng rõ hơn, sắc mặt trắng bệch có chút quầng

hồng, giống như hoa đào dùng hết sức lực nở rộ trong đêm cuối xuân, đẹp vô cùng.

Gió đông chậm, muốn níu giữ xuân mà không được, trong chốc lát, xuân đã đi mất.

"A Chiêu, muội nhìn thấy cha mẹ rồi...".

Địa lao u ám nhưng trên mặt cô hiện lên một màu sắc của sự hạnh phúc.

Rồi sau đó, trăm hoa rơi rụng.

Diệp Chiêu đứng lên, cởi áo bào ra, nhẹ nhàng che cho cô, sau đó khép đôi mắt đẹp nhất trên thế gian lại, nắm chặt cán đao, dẫm lên vết máu đầy trên đất, quay người bước đi, không có chút lưu luyến, không có chút do dự, không chút chậm chạp.

Con đường lớn mà cô hao tâm tổn sức mở ra, cô Ân nhất định phải kiên định đi tiếp.

"Tích Âm hãy đợi huynh, chờ đuổi xong bọn lang sói, huynh đưa muội về nhà".

TƯỚNG QUÂN Ở TRÊN, TA Ở DƯỚI

Quất Hoa Tán Lý
www.dtv-ebook.com

Chương 112: Chương Kết

Bầu trời sáng lên một màu trắng như da ở bụng cá, gió thổi cuốn cát vàng bay, gương cao ngọn cờ, mùi vạn đại quân tập trung ở ngoài cửa Tây thành Thông Dương, tiếng trống trận dừng, con người cũng tĩnh mặc lại.

Y Nặc Hoàng tử xông lên trước, trèo lên đầu tường, đưa mắt nhìn ra xa. Dưới ngọn cờ, là áo giáp quen thuộc, lưng thẳng như cây bút, tay cầm đại đao nặng tám mươi tám cân, giống như mũi lao cắm trên lưng ngựa không bao giờ biết mệt mỏi, chỗ lông mày cong có ánh sao lạnh lóe qua.

Là cô ta, đúng là cô ta.

Hoàng tử không nhịn được mím cười, hàm răng trắng như tuyết, giống như nanh sắc của con sói đói, khua tay, đội cung nỏ tiến lên trước, gương cung lấp tên, chỉ về phía những binh sĩ đang nâng thân gỗ cực lớn chuẩn bị công thành.

"Hứ! Đúng là không coi Đông Hạ ra gì?!". Hiệu lệnh còn chưa phát ra, quân lính vẫn chưa hành động, đại Hoàng tử đã dẫn quân đuổi đến tường thành, ở phía sau nhìn lên, to giọng dặn dò: "Nghiêm phòng tử thủ! Để xem con đàn bà này còn có thủ đoạn gì!" Sau đó cảnh giác nhìn sang Hoàng tử Y Nặc, ra lệnh: "Người chỉ huy trận chiến này phải là ta".

Sự tập trung của Hoàng tử Y Nặc bị gián đoạn, nghe thấy những lời này của đại Hoàng tử, cực kỳ phẫn nộ, không kìm chế được: "Việc ta hận nhất trên đời này, chính là có người huynh đệ ngu như lợn như ngươi".

Đại Hoàng tử rút đao: "Cầu tạp chủng! Ngươi đang nói gì vậy?!".

Hoàng tử Y Nặc lớn giọng nói: "Đồ ngu dốt! Đã đến giờ phút này rồi! Nhìn cho kỹ đi, Liễu Tích Âm là thích khách của Đại Tần, phụ hoàng đã chết, mấy vị thủ lĩnh bộ tộc vì thế mà hôn mê bất tỉnh, người còn muốn tranh giành nội bộ trước mặt quân địch hay sao? Có phải muốn quân địch phá vỡ tường thành, làm cho đại quân bị giết sạch mới chịu thôi hả?".

"Nói năng hồ đồ!". Đại Hoàng tử vẫn kiên trì quan điểm của mình: "Đừng quên, cô ta là mỹ nhân do Kỳ Vương đích thân đưa đến. Người thử nói xem, tại sao Kỳ Vương mưu phản lại đưa thích khách của Đại Tần đến Đông Hạ giúp đỡ Hoàng đế? Người cho là khắp thiên hạ này đều là đồ ngu chắc?! Nếu như không phải là người xúi giục phụ hoàng, ép Kỳ Vương vào bước đường chó cùng dứt giậu, sự tình có đến nước này không?!".

Hoàng tử Y Nặc cũng không hiểu được tại sao Kỳ Vương lại đưa thích khách của Đại Tần đến, anh ta cứng họng, một lúc lâu sau mới nói: "Hoặc là ông ta không biết Liễu Tích Âm có quan hệ với Đại Tần".

Hoàng tử cười lạnh nhạt: "Chứng cứ đâu?".

Lùi bước cũng có ý nghĩa là từ bỏ ngai vàng, lùi bước cũng có nghĩa là con đường cùng bị tính sổ vào mùa thu.

Biết làm sao khi đang trong cảnh đại quân ép sát nghìn vạn thù hận cũng phải để lại phía sau. Hai người còn nhìn nhau thêm chốc lát, cuối cùng cũng bình tĩnh lại, tạm thời bắt tay, chỉ huy bộ lạc của bên mình, cùng nhau chống lại quân địch.

Biết rõ đó là cạm bẫy, nhưng từ bỏ lại là con đường chết, bọn họ không ai có thể dùng hai tay đem ngai vàng dâng cho đối phương cả.

Bên ngoài thành Thông Dương, trong đại quân.

Lần đầu ra chiến trường, tim Hạ Ngọc Cẩn chưa bao giờ đập nhanh đến thế, áo giáp nặng trĩu trên vai, tay cầm thanh trường đao, bên tai gió rít,

khói lửa chiến tranh rực rỡ, giấc mộng thuở thiếu thời đã thành hiện thực mà không dám tin. Chân do cưỡi trên ngựa nên từng đợt từng đợt tê mõi, từng thớ thịt trên vai đều mết mõi, đầu óc không cách nào suy nghĩ nổi, nhưng cậu vẫn ngồi rất thẳng trên lưng ngựa, học theo ánh mắt sắc bén giống như Diệp Chiêu, nhìn vào thành Thông Dương, trên mặt phảng phất vẻ của một lão tướng đã nhiều năm trận mạc, không có chút sợ sệt.

Trịnh tướng quân không ngừng đưa ra các chỉ thị bố trí, cải trang thành Trại Ngọc Lang dùng giọng của Diệp Chiêu để ra lệnh, đội tiên phong bắt đầu tấn công nghi binh.

Tất cả mọi người ai giữ phận sự người đó, đều đợi tín hiệu đưa ra, Diệp Chiêu xông đến cửa Tây, cũng là lúc tập hợp để tổng tấn công.

Khói bay lên, tín hiệu được phát đi.

Trong thành Thông Dương, tiếng giết người chấn động trời xanh, kho lương thảo lửa ngút trời. Hoàng tử Y Nặc kinh ngạc quay đầu lại, trong lòng nhận ra lại trúng vào độc kế của Diệp Chiêu, lập tức lệnh cho quân rút về phòng ngự, xem xét tình hình địch.

Có binh sỹ trấn thủ Đông thành liền chết chạy thoát, dùng chút sức lực cuối cùng báo tin, rằng tướng quân Diệp Chiêu câu kết với sứ tiết Kỳ Vương cải trang, xâm nhập vào cửa Đông, đánh vào kho lương của quân mình.

Đại Hoàng tử chưa bao giờ gặp Diệp Chiêu, không rõ cô tướng mạo ra sao, có chút hoài nghi: "Nếu Diệp Chiêu ở phía sau, tên ở phía trước là ai?".

Đồ Ba theo Hoàng tử Y Nặc thừa cơ nói: "Kỳ Vương sứ tiết là giả, Diệp Liễu Nhi hành sự theo lệnh của Kỳ Vương sứ tiết, có thể thấy con tiện phụ đó là thích khách do Đại Tần phái tới".

Tướng quân Nặc Nhĩ Khải đi sau đại Hoàng tử cười lớn: “Tôi thấy lạ là người đẹp làm sao lại làm việc ngu ngốc? Hóa ra có người giả truyền mệnh lệnh Kỳ Vương, lừa cô ta”. Nói trăm nghìn lần, bọn họ có chết cũng không thừa nhận Liễu Nhi có quan hệ với Đại Tần: “Đúng là cô nương đáng thương, bị người ta lừa làm bia đỡ đạn”.

Đồ Ba tức giận, lệnh cho người tiếp tục thẩm vấn tra khảo Diệp Liễu Nhi,

Đáng tiếc thay tướng quân Nặc Nhĩ Khải chỉ sợ đêm dài lắm mộng, sợ Diệp Liễu Nhi nói ra những lời không nên nói, nên đã sớm sắp đặt người, ra tay trong khi thẩm vấn, làm sao cho cô ta mau chóng chết đi.

Đại Hoàng tử hận cô ta giết chết cha mình, lại nhớ đến những ngày tháng quần quýt mê đắm kia, phải vĩnh biệt giai nhân, lòng đau như cắt. Vì sự tự tôn của nam nhi, anh ta tự thuyết phục mình tin theo lời của tướng quân Nặc Nhĩ Khải, chắc như đinh đóng cột rằng Diệp Liễu Nhi bị người ta lừa gạt, mới ra tay, cuối cùng vẫn bảo vệ mình, chịu đựng sự đánh đập cũng không khai ra những lời có hại cho anh ta. Cho nên, anh ta mang tất cả thù hận chất lên người Hoàng tử Y Nặc và Kỳ Vương. Nếu như không phải hai tên cầu tạp chủng này, sự việc đâu tệ đến mức này?

Hoàng tử Y Nặc không để ý đến tâm sự của huynh trưởng, anh ta nhìn chăm chăm vào Diệp Chiêu trong đại quân, nói: "Mở cửa thành, điểm binh, nghênh chiến trực diện".

Đại Hoàng tử lắc đầu: "Trước sau đều có địch, rút".

Hoàng tử Y Nặc nói: "Diệp Chiêu ở phía trước có lẽ là giả, chỉ cần vạch trần bộ mặt thật, lòng quân chắc chắn sẽ bị lung lay, có thể thừa thắng truy đánh, đây là cơ hội tốt nghìn năm hiếm có".

Đại Hoàng tử kiên quyết làm trái lại với anh ta: "Diệp Chiêu ở phía sau lẽ nào không có khả năng là giả mạo? Không thể mang người của bộ tộc vào nguy hiểm được!".

"Người muốn rút, cứ rút!". Hoàng tử Y Nặc không để ý Đại Hoàng tử, dẫn tướng sỹ của mình theo, mặc áo giáp, ưỡn người nghênh chiến.

Tướng quân Nặc Nhĩ Khải vội vàng hỏi: "Đại Hoàng tử, chúng ta làm sao đây?"

"Ngang ngạch!". Đại Hoàng tử vừa kinh ngạc vừa phẫn nộ đột nhiên cười nhạt: "Nhờ vào trận này cho hẳn chết chẳng phải càng tốt sao? Chúng ta tập hợp quân lính tinh nhuệ, tìm người mang theo cả những thủ lĩnh bộ tộc đang hôn mê đi, rút theo cửa Nam!".

Từ cửa Đông đến cửa Tây, tốc độ chậm hơn so với dự tính, Hạ Ngọc Cẩn đợi mãi chưa thấy Diệp Chiêu đến, lại thấy Y Nặc Hoàng tử bất ngờ mở cửa thành, dẫn thiết kỵ Đông Hạ, khí thế ngút trời, đánh địch chính diện. Trong lòng anh ta rất lo lắng, cán đao trong tay ướt đầm. Trong đầu cứ văng lên ba chữ "làm sao đây".

"Quân địch tiến công, nhất định phải nghênh tiếp". Trịnh tướng quân dứt khoát nói: "Mời chủ soái ra lệnh".

Nhưng, trên vai là bộ áo giáp không cách nào động đậy được, dưới là con tuấn mã không quen thuộc, trên tay là thanh đao giả chỉ cần đụng vào là gãy.

Quận Vương gầy yếu phải chiến đấu thế nào đây?

Nếu nghênh chiến, chân tướng của chủ soái giả mạo sẽ bị lộ, phải làm thế nào?

Nếu không nghênh chiến, chứng tỏ chủ soái nhất gan, tình hình sẽ càng xấu hơn.

Thời gian không thể kéo dài được.

Tướng quân và cận vệ vây quanh Hạ Ngọc Cẩn rơi vào sự hoang mang tột cùng, người thông minh đã có thể dự cảm được cục diện lòng quân lay động, binh bại như núi đổ.

Ai có thể tránh được sóng dữ?

"A Chiêu nói với ta". Hạ Ngọc Cẩn nâng đại đao lên, lắc cái cổ kệt cứng, kiêu ngạo ngẩng đầu lên: "Cô ấy nói rằng việc một chủ soái cần làm lúc này chỉ có một...".

Tất cả mọi người đều không chớp mắt nhìn anh ta.

"Văn tử gián, võ tử chiến. Càng là cục diện càng khốc liệt, tướng quân phải đi lên trước! Cho nên, theo ta..." Hạ Ngọc Cẩn nhắc đao lên, chỉ về hướng Y Nặc Hoàng tử, đập mạnh sườn ngựa, ra lệnh như sấm rền: "Theo ta xông lên!". Trại Ngọc Lang vội vàng phát lệnh thay anh ta.

Tuấn mã màu trắng, bóng người màu bạc, tiến lên như bay trên trời, không hề do dự, xông thẳng vào quân Đông Hạ.

Cho dù có rắc cạn máu, cho dù có rơi đầu, cho dù biết chắc là sẽ chết, anh ta vẫn phải mang hết dũng khí của tất cả tướng sỹ, xông về phía trước.

Bởi vì...

"Ta là đại tướng quân binh mã thiên hạ!".

Tướng không sợ chết, lính có gì sợ?

Tướng sỹ Đại Tần được sự anh dũng của chủ soái cổ vũ, không chịu yếu thế, phóng ngựa theo sát, sỹ khí dương cao, thề cùng chủ soái vào sinh ra tử.

Tiếng trống trận lại vang lên, cờ bay phấp phới, tiếng hô hét chấn động bầu trời.

Trong vạn quân xông lên, anh ta cưỡi ngựa đi đầu.

Hoàng tử Y Nặc trên vai có vết thương cũ, cứ đau ê ẩm, anh ta quyết tâm giơ tay lên, lính cầm cung lại lấp tên lên, bắn ra.

Theo tiếng gà gáy của gà trống, sao mai trên bầu trời dần dần khuất đi.

Khắp trời là màn mưa tên, trùm lên hình dáng màu bạc kia.

Ở phía đầu tường của thành Thông Dương, mặt trời dần dần nhô lên ở hướng Đông, có cờ của đại quân Tân mở ra nghênh đón mặt trời.

Máu nhuộm Tu La, tay cầm roi sắt, dẫn đầu tinh binh, lao xuống...

Người dân Đại tần không bao giờ là cừu non cả. Thiên tử vương thất, văn võ bá quan, văn nhân thư sinh, con buôn đầy tớ, nhìn thì có vẻ như yếu ớt dễ bị bắt nạt, nhưng lúc thực sự bị áp bức, bất luận là tướng sỹ kiên cường, nữ lưu yếu đuối đều sẽ đứng lên, dùng sinh mệnh dùng máu tươi thề chết để phản kháng. Tinh thần của họ giống như dòng sông chảy mãi không ngừng, dù cho có bảo kiếm sắc bén thế nào cũng không thể chặt đứt sự kiên cường và sự tôn nghiêm từ trong cốt cách.

Từ xa xưa nhu có thể khắc cương.

Vó sắt từ xa vọng tới, hổ sói cũng ngậm hờn.

Trong tiếng kèn lệnh hộ vệ sơn hà.

Kẻ xâm lược sẽ thất bại mãi mãi.

"Ngọc Cẩn, đánh xong trận rồi, đã về đến doanh trại rồi, sao còn không xuống ngựa? Ngây ra đấy làm gì?".

"A Chiêu...".

"Không ngờ chàng lại thích con Đạp Tuyết đến thế? Ôm mãi không chịu buông tay".

"Tôi... Ta sợ đến nỗi khắp người tê cứng rồi, không động đậy được..."

"Hí..."

"Khốn kiếp, không được cười, mau đỡ phu quân của nàng xuống ngựa, không được để người khác nhìn thấy, nếu không ta bỏ nàng luôn!".

"Tuân mệnh".

TƯỚNG QUÂN Ở TRÊN, TA Ở DƯỚI

Quất Hoa Tán Lý
www.dtv-ebook.com

Chương 113: Lời Cuối

Năm mười lăm triều vua Đức Tông, Kỳ Vương làm phản, cầu kết cho Đông Hạ vào xâm lược, đại tướng quân Bình Mã Thiên Hạ Diệp Chiêu dẫn quân chống địch. Đông Hạ Vương chết trong trận chiến, đại Hoàng tử Ha Nhĩ Đôn rút lui, tam Hoàng tử Y Nặc bị thương, quần vương tranh giành quyền lực, Đông Hạ rơi vào cảnh hỗn loạn năm mươi năm liền.

Năm mười sáu triều vua Đức Tông, Kỳ Vương bị giáng tội, ban cho cái chết, có tên hiệu là "Bái". Sau khi chiến tranh kết thúc, Nam Bình Quận Vương cùng vợ Diệp Thị đưa linh cữu vô danh về kinh, giữa đường sinh được một con trai, Vua rất vui mừng, ban cho tên là Thiên Hựu.

Năm mười bảy triều vua Đức Tông, hai nhà Diệp Liễu nhiều lần thương lượng, linh cữu vô danh nhập vào mộ phần nhà họ Diệp, trên bia viết họ Diệp Liễu, dẫn đến nhiều sự nghi ngờ, Liễu gia và vương phi Nam Bình Quận Vương không nói, nên thành huyền án thiên cổ.

Năm mười tám triều vua Đức Tông, Thần Vũ tướng quân Thu Lão Hồ do phẩm hạnh xuất chúng, Thái hậu tuyên ý chỉ, công chúa Vinh Dương góa bụa nhiều năm, chồng thì ngang ngược, vợ thì dữ dằn, sở thích hợp nhau, cho thành vợ chồng suốt đời tôn trọng chăm sóc nhau.

Năm mười chín triều vua Đức Tông, vương phi Nam Bình Quận Vương sinh một con gái, phong làm Hoa Hà quận chúa.

Năm hai mươi ba triều vua Đức Tông, Thái hậu qua đời.

Năm ba mươi tư triều vua Đức Tông, Hoàng đế băng hà, Thái tử đăng cơ, lấy niên hiệu là Đức Minh.

Năm thứ ba triều vua Đức Minh, Nam Bình thế tử Hạ Thiên Hựu chăm chỉ đèn sách, đỗ khoa cử, Nam Bình Quận Vương và vợ bày tiệc liên tiếp mười ngày, vô cùng xa hoa. Theo như ghi chép, vương phi say, đập bàn: Tổ tông mười tám đời phù hộ! Nam Bình Quận Vương đã say đáp: Toàn vì giống ta! Quận chúa Hoa Hà nói: Em nguyện giúp anh tiếp tục khổ luyện đèn sách.

Năm thứ tư triều vua Đức Minh, Nam Bình thế tử chạy trốn.

Năm thứ năm triều vua Đức Minh, Nam Bình thế tử bị bắt về, lấy Lâm Thị con gái cả của học sỹ Hàn Lâm Viện làm vợ.

Năm thứ sáu triều vua Đức Minh, Quận chúa Hoa Hà chạy trốn.

Năm thứ bảy triều vua Đức Minh, Quận chúa Hoa Hà được gả cho con trai thứ của Tướng quân du kích.

Năm thứ mười lăm triều vua Đức Minh, Thiên Hạ Bình Mã Đại Tướng quân Diệp Chiêu cưới bỏ giáp, trao lại ấn soái.

Năm thứ mười sáu triều vua Đức Minh, Nam Bình Quận Vương dẫn vợ bỏ trốn, đi khắp Nam Bắc, chốn thành thị nơi sông nước đều có dấu tích của họ. Hành hiệp trượng nghĩa, thời đó ai ai cũng biết, được bách tính rất yêu mến.

Năm hai mươi ba triều vua Đức Minh, Nam Bình Quận Vương cùng vợ trở về.

Năm hai mươi tám triều vua Đức Minh, Nam Bình Quận Vương qua đời, thọ sáu mươi tám tuổi, vương phi rất đau buồn. Được táng ở Hoàng Lăng, bách tính đều gọi là mộ "Hiệp Vương".

Năm ba mươi triều vua Đức Minh, Nam Bình Quận Vương Phi qua đời, hưởng thọ bảy mươi hai, ba quân đưa tang, Vua đích thân dẫn bá quan đến, truy phong Thái tử Thái Bảo, Tuyên Võ Công, hiệu "Chung Chinh". Lập bia "Nữ tướng quân thư", phường hát dân gian có sách "Diệp gia nữ tướng", "Nữ tòng quân hành", "Chinh liệt truyện" lưu truyền thiên cổ.

Lời kết

"Nghĩ lại năm xưa, ông đây đơn thân độc mã, xông thẳng vào doanh trại quân địch, tay cầm đại đao tám mươi tám cân, thật sự uy phong lẫm liệt! Làm quân địch sợ đến nỗi chỉ nghe tiếng đã vỡ gan, thấy ngựa trắng của ta từ phía Đông đến, lập tức chạy về phía Tây, thấy ngựa ta từ phía Nam đến, lập tức chạy trốn về phía Bắc. Đó chính là khí phách của đại tướng quân, nhớ lại năm xưa..."

"Hồ gia gia nói, là do ông không biết gì, cứ làm bừa xông lên tiên phong, toàn bộ binh lính thân cận vì bảo vệ ông, nên ai cũng bị dọa cho chỉ còn lại nửa tính mạng".

"Hồ gia gia còn nói, may mà bà đến kịp, liều chết đánh đuổi, mới kéo được ông về".

"Cái tên Hồ Ly toàn nói láo! Ông con làm gì có chuyện nhát gan đến thế?! Không tin đi hỏi bà con xem!".

"Con không tin đâu, việc gì bà cũng thuận theo ông hết, hỏi cũng vô ích".

"Đúng thế đúng thế, ông nói mặt trắng vuông, bà chắc chắn sẽ nói là nó có góc nhọn! Chúng con không tin đâu!".

"Đây gọi là gì nhỉ?".

"Lang bá vi gian?" (câu kết với nhau làm việc xấu)

"Rắn với chuột cùng một hang?".

"Cáo mượn oai hùm?".

"Hai tên tiểu tử thôi! Thành ngữ không biết thì đừng có dùng tùy tiện, ta và bà con lấy đạo tôn trọng phu quân hiểu chưa? Lại quên lời giáo huấn rồi phải không?! A Chiêu! Lại đây! Dạy cho cháu nàng biết thế nào là quy tắc!".

"Bà, không phải chứ?! Chúng cháu là những đứa cháu ngoan quý giá nhất của bà mà! Bà mau bỏ gậy xuống đi!".

"Ông ơi, cứu cháu với! Chúng cháu sai rồi!".

"Ông ơi, chúng cháu không dám nữa!".

TƯỚNG QUÂN Ở TRÊN, TA Ở DƯỚI

Quất Hoa Tán Lý
www.dtv-ebook.com

Chương 114: Tướng Quân Ngoại Truyện Phần 1: Nỗi Phiền Muộn Của Hạ Ngọc Cẩn

Đông Hạ thẳng lớn, vợ có mang, song hỷ lâm môn, Hạ Ngọc Cẩn vốn phải rất vui, nhưng do sự tráng liệt của em họ bên vợ phủ lên một bóng đen rất dày.

Trên đường về kinh, nhớ lại hành động vì nước của Liễu Tích Âm và tình cảm sâu nặng cô dành cho Diệp Chiêu, so với bộ dạng vô tích sự của mình khó khăn mới ra trận một lần lại sợ đến nỗi không trèo xuống ngựa được, trong lòng cậu có một sự ngưỡng mộ xen lẫn với sự đố kỵ không nói rõ ràng được. Lại nghĩ, người chết là quan trọng, hồi ức tốt đẹp, Diệp Chiêu lại đau lòng tội độ trước cái chết của biểu muội, có lẽ cả đời này sẽ không quên được một tiểu mỹ nhân kiên cường quyết đoán, nếu như cứ hay mang mình ra so sánh, càng nhìn càng phát hiện thấy kém cỏi, ngộ nhờ... Hạ Ngọc Cẩn hết sức buồn rầu, nhưng lại không dám nói ra, cậu ta giống như con chuột đi đi lại lại trong phòng không biết bao nhiêu vòng, làm cho Cục Xương ở bên cạnh hoa mắt chóng mặt, hỏi mấy lần có phải Quận Vương gia do vợ có mang, ở riêng cảm thấy cô đơn nên cần tìm phụ nữ hoặc chơi xúc xắc chọi gà nhưng đều không có kết quả, không nghĩ ra cách nào khác, chỉ đành ngoan ngoãn ở bên cạnh nhìn xuống nền nhà.

Hạ Ngọc Cẩn vẫy tay gọi Cục Xương đến, hỏi nhỏ: "Hỏi người một việc, người phải trả lời thật".

Cục Xương gật như bố củi.

Hạ Ngọc Cẩn dẫn đo một lúc, úp mở hỏi: "Chủ nhân của người... có phải hơi thiếu bản lĩnh?".

Cục Xương lập tức lắc lắc: "Tướng quân hùng tài võ lược, giỏi hàng đầu".

Hạ Ngọc Cẩn cốc mạnh một cái vào đầu hãn, nhìn rất tức giận.

Cục Xương lấy lại tinh thần, vội vàng sử lại: "Quận Vương gia cũng không kém".

Hạ Ngọc Cẩn truy hỏi: "Kém bao nhiêu?".

Ai mà không biết Nam Bình Quận Vương bất tài thì thiên hạ vô song, trong lòng Cục Xương nghĩ rất băn khoăn, vò đầu bứt tai, một hồi lâu mới nói: "Bản lĩnh đánh bạc của Quận Vương gia không tồi, con mắt nhìn đồ cũng không tồi, bản lĩnh nịnh nọt lão thái thái càng không tồi, hơn nữa lại anh tuấn phóng khoáng, phong lưu, hào phóng, đối xử với mọi người thân thiết ôn hòa, ai gặp cũng quý còn... Có rồi! Quận Vương gia học giỏi hơn tướng quân!".

Trình độ văn hóa của Diệp Chiêu tốt hơn được bọn bạch đình một ít.

Hạ Ngọc Cẩn tự thấy học vấn của mình có kém mấy cũng bằng mười người vợ cộng lại, cuối cùng cũng cảm thấy có chút an ủi.

Không ngờ, Hồ Thanh đến phủ chơi đi ngang qua bên ngoài cửa sổ, với diện mạo xuân sắc mới được tắm bổ lại, không thèm để ý gì mà nói với Thu Thủy đi bên cạnh: "Cô nương Tích Âm đứng đầu trong tứ đại tài nữ Mạc Bắc, cầm kỳ thi họa đều tinh thông, viết đẹp như cài hoa, thư pháp cũng được mọi người khen ngợi không ngớt, chỉ tiếc không phải là thân nam nhi, nếu không ít nhất cũng phải vào vòng Kim Điện đỗ tiến sỹ, tiếc quá tiếc quá". Sau đó lại liếc nhìn Hạ Ngọc Cẩn với sắc mặt không tốt, ân cần hỏi: "Quận Vương gia, nghe tướng quân nói học vấn của ngài không tồi, đều là

người đọc sách, chúng ta cùng bàn luận xem sao? Lắc đầu gì chứ? Làm người đừng khiếm tốn, khách khí quá không tốt".

Thu Thủy không hiểu, nhưng rất cảm kích Quận Vương gia giúp đỡ trong hôn lễ của mình, bèn tán dương theo trình độ mù văn hóa của mình: "Học vấn của Quận Vương gia không tồi, viết chữ ngang ra ngang, số ra số, không thấy bị nghiêng"

Hạ Ngọc Cẩn mặt xanh lét.

Hồ Thanh hỏi Thu Thủy: "Thê tử, nghe nói tướng quân gần đây đang đọc "Thi Kinh" à?".

Thu Thủy không biết đã chọc tức Quận Vương gia ở chỗ nào, đang không biết xử lý thế nào, nghe thấy phu quân hỏi, lập tức bỏ thắc mắc qua một bên, quay đầu trả lời: "Không phải sao?! Đại phu không cho tướng quân nghịch đao, cô ấy đột nhiên lại hứng thú đọc sách, luyện chữ đến mức khắp nơi đều là mực".

Hồ Thanh cau mày: "Cô ấy rõ ràng rất ghét học hành, tại sao lại chăm chỉ vậy?".

Thu Thủy cũng băn khoăn: "Đúng là bất thường, trước đây nếu như không phải do quân tình bắt buộc, đánh mườì gậy cô ấy cũng không muốn xem một chữ".

Hồ Thanh tự nói một mình: "Hình như Tích Âm cô nương thích nhất là "Thi Kinh"..."

Thu Thủy: "Tướng công, khăn ước là gì? Có phải đồ tốt không?" [1] Hai người đi xa dần, tiếng bàn luận cũng nhỏ, dần dần biến mất ở hành lang trạm dịch.

[1] Trong tiếng Trùng, Thi Kinh và khăn ước có phát âm gần giống nhau.

Hạ Ngọc Cẩn vốn đã như sấm nổ bên tai, trước mắt xuất hiện hình ảnh vợ mình ôm "Thi Kinh", vừa chép những tình thi trong đó vừa đọc thầm tên Tích Âm, tình ý sâu đậm, ý yêu mặn mà, ngày rộng tháng dài, càng cảm thấy biểu muội xinh đẹp thông minh nhưng chết yếu đáng thương, lại càng ghét bỏ cái đồ vô tích sự không có tài cán gì, cuối cùng dùng chân đạp chông sang một bên. Sau đó sự ghen tức và đố kỵ trong bụng bắt đầu sôi sục, không thể che giấu được.

Cục Xương cuối cùng cũng hiểu nguyên nhân không hay của chủ mình, an ủi một cách nịnh bợ: "Quận Vương gia đừng nghĩ nhiều, tướng quân không phải loại người đó".

Hạ Ngọc Cẩn nghĩ ngợi, ba chân bốn cẳng chạy về phía phòng ở của vợ.

Diệp Chiêu có mang được tám tháng, nhưng bụng vẫn nhỏ, mặc quần áo rộng không thấy rõ, chỉ là khuôn mặt trái xoan do có những đờ bở dưỡng của Hạ Ngọc Cẩn mà hơi tròn hơn một chút. Tay trái cô cầm Thi Kinh, tay phải cầm bút lông, khắp trạm dịch đều là mực, trên các tờ giấy vứt bừa bộn trên mặt đất đều viết toàn là "Quan quan thư cưu, tại hà chi châu, yếu điệu thực nữ, quân tử hảo cầu". Các câu thơ kiểu như vậy, lại có sự chăm chỉ trước nay chưa từng có quyết tâm chịu khổ đọc sách viết chữ, còn dọn dờ Dế Mèn và Bà Tử đang hầu hạ bên cạnh: "Khi nào về phải mang hết đao kiếm trong phòng ta đi, không để lại một cái nào trong phạm vi ta có thể nhìn thấy! Trên tường treo vài bức thư pháp về thơ văn ca phú, ám khí trên bàn dọn đi thì bày bút nghiên giấy mực loại tốt nhất! Chỗ treo cái chùy thì thay bằng một cây đàn cổ, bàn đặt kiếm thì bày bàn cờ, còn cả hương liệu đốt và khung thêu, giống như phòng của Liễu cô nương, những thứ mà người văn nho nên có không được thiếu thứ gì!".

Con người trong tình huống thế nào mới theo đuổi một cách điên cuồng dấu vết của người đã mất như thế chứ?

Hạ Ngọc Cẩn thấy vợ mặt đầy vẻ dịu hiền, học thuộc Thi Kinh trái ngược với tính cách, nhớ đến nỗi đau đã mất của cô, đột nhiên không thốt ra được một câu hỏi nào.

Cậu ta lặng lẽ rời đi, dựa vào cây ngô đồng, khẽ khàng thức tỉnh bản thân, vạch ra tương lai. Nhưng anh ta biết rất rõ nguyên nhân mà Hoàng đế và Thái tử lại dung túng cho mình là những người cầm quyền không thích có những sự uy hiếp quá hoàn hảo bên cạnh. Trong tông thất quý tộc, loại người vô dụng như anh ta, toàn gây trò cười, cho dù có hoàng bào khoác vào mình, ngồi lên ngai vàng cũng không giống Hoàng đế mà giống tên được nuông chiều, là cục đất sét bỏ đi mà người có dã tâm lớn nhất cũng không dám phù tá, đúng là hạng nhất. Từ sau khi lấy Diệp Chiêu, trong cung cũng có thêm bố trí nội gián vào phủ Nam Bình Quận Vương, Hạ Ngọc Cẩn lại không thêm để ý, anh ta thản nhiên, mở cửa giữa ra nói chuyện, không có việc gì là không dám nói với mọi người. Diệp Chiêu ở trong nhà lại bỏ uy của tướng quân đi, thuận theo tất cả, nghe theo lệnh của phu quân, Hạ Ngọc Cẩn chỉ vào chó thì quyết không dám đánh gà, bảo giết người quyết không dám đốt nhà, làm cho thiên hạ có thêm bao nhiêu chuyện cười, cũng làm cho trong cung bỏ đi sự phòng bị.

Nếu Hạ Ngọc Cẩn bắt đầu đọc sách phẩn đấu, làm người văn nho không làm kẻ ăn chơi lêu lổng nữa, quan hệ với người trong triều có chiều hướng tốt lên một chút. Vợ cậu ta nắm trong tay binh quyền toàn thiên hạ, lại là thiên tài quân sự, chỉ cần có chút ý nghĩ muốn giúp phu quân tạo quyền thế, người trong cung sẽ không chịu ngồi yên.

Hạ Ngọc Cẩn biết được mơ ước của Diệp Chiêu, cũng biết sự nhẫn nhịn của cô, không muốn chặt đứt đôi cánh của cô. Ânhanh đến vậy, cho dù có chí vươn lên cũng chỉ có thể để trong lòng, ở nhà học trộm, ở ngoài vẫn phải duy trì bộ dạng là một kẻ lêu lổng, cậu ta càng hoang đường, càng vô tích sự, Diệp Chiêu càng làm loạn theo cậu ta, hai người để cho Hoàng đế càng nắm được nhiều điểm yếu của mình thì mới yên tâm dùng người.

Học để đạt được thành quả phải mất bao nhiêu năm? Không kịp nữa rồi, bây giờ trong lòng thê tử đang nhớ về biểu muội, nỗi đau khó che giấu, cho nên mất đi tinh thần.

Cậu ta thân là nam nhi, cũng phải làm việc gì đó giúp thê tử thoát ra khỏi sự đau khổ chứ?

Nhiều cái đầu giải quyết vấn đề vẫn cứ tốt hơn, Hạ Ngọc Cẩn lệnh cho Cục Xương nghĩ cách cho mình.

Cục Xương có dáng vẻ thanh tú, biết lý lẽ phải trái, phụ thân là tổng quản phụ trách mua bán, hẳn đi theo Quận Vương nhiều năm, rất được chủ yếu quý, thường rất hậu hĩnh, tiền đồ rộng mở, trước đây là lựa chọn hàng đầu của các thị nữ không muốn làm thiếp của chủ trong An Vương phủ, được các cô gái liếc mắt đưa tình nhiều, nghe các cÔ Ân nói chuyện cũng nhiều, có chút tích lũy, anh ta ngâm cứu rất lâu từng chữ, rồi cẩn thận kiến nghị: "Theo như tiểu nhân thấy, cho dù Quận Vương gia quyết tâm nỗ lực, văn tài võ lược cũng không phải một lúc một nhất là có được ngay. Làm quan hay gì gì đó, cũng không nên một bước lên trời làm người ta nói ra nói vào. Nhưng tiểu nhân nghe nói con trai thứ của Vương ngự sử tài hoa bình thường, nhưng lại rất yêu thương thê tử, không lấy thiếp, còn cưỡi ngựa một ngày một đêm tìm thầy tìm thuốc cho thê tử, là đối tượng mà phụ nữ khắp kinh thành ngưỡng mộ, Quận Vương gia vẫn có thể nỗ lực theo hướng làm một phu quân tốt nhất kinh thành..."

Tuy Liễu Tích Âm khuôn mặt đẹp, vóc dáng đẹp, tài nghệ giỏi mình không so sánh được, nhưng về tình sâu nghĩa nặng thì vẫn có thể nghĩ cách để vượt qua được.

Hạ Ngọc Cẩn khẳng định sự nỗ lực của mình, vỗ vỗ lên vai khen thưởng: "Nói có lý!".

Nhưng cậu ta ở bên ngoài nhiều năm như vậy, làm thế nào che trời lừa vợ đi lâu xanh thì bọn bạn xấu xa đã nói rất nhiều, nhưng làm thế nào để thành người đàn ông tốt đối với vợ tình sâu nghĩa nặng, thì chưa từng nghe thấy bao giờ, nói ra thì đúng là mất mặt, thế là Hạ Ngọc Cẩn ra lệnh cho người kiến nghị phải đưa ra phương án.

Cục Xương không phải góa vợ, cũng chưa lấy người vợ nào mà giống đàn ông như Nam Bình Quận Vương Phi, nhận được câu hỏi này tỏ vẻ ai oán không ngừng, lại không dám không nghe theo. Đành giấu tên Quận Vương gia đi khắp nơi dò hỏi, sau nửa ngày, những người quen anh ta đều tưởng rằng anh ta thích cô nương nhà nào đó, người không quen biết thì lại muốn gả con gái mình cho anh ta. Khó khăn lắm mới dò hỏi được đáp án, trở về bẩm báo với Quận Vương gia đang rất sốt ruột: "Mọi người nói đàn ông tốt đầu tiên là không được phong lưu, không được nạp thiếp".

Hạ Ngọc Cẩn ngẩn ra: "Bảo ta phải bỏ Dương Thị, Huyền Nhi và My Nương sao? Bọn họ không làm gì sai cả? Bỏ người bừa bãi, mẫu thân sẽ không vui đâu?".

Cục Xương nói chắc chắn: "An Thái Phi nghe lời ngài nhất, đến lúc đó cứ nghĩ bừa lý do gì cho qua chuyện. Lúc ấy đưa thêm chút bạc, sắp xếp gả cho nhà tốt làm nương tử chính thức, đừng làm lỡ dở năm tháng tuổi xuân của họ, cũng coi như không có lỗi với bọn họ".

Hạ Ngọc Cẩn suy nghĩ kỹ lưỡng, cảm thấy cũng có lý, liền hưng phấn đi tìm Diệp Chiêu làm người đàn ông tốt.

Diệp Chiêu nghe thấy vậy rất lấy làm kinh ngạc, tiếp đó là giận dữ, đập mạnh lên bàn, mực bắn tung tóe, làm Hạ Ngọc Cẩn sợ nháy lùi về sau hai bước, tiếp đó nghe cô đau lòng giáo huấn: "Làm người phải chân thành! Dương Thị tính tình khoan dung dịu dàng, My Nương đáng yêu lạnh lợi, Huyền Nhi có thân hình uyển chuyển thu hút như vậy, đều là phụ nữ của nhà chúng ta, phải nên biết thương hoa tiếc ngọc. Anh làm đàn ông sao có

thể nhẫn tâm như vậy? Đừng nói là bọn họ không phạm sai lầm gì, cho dù có phạm sai lầm đi nữa cũng phải bảo vệ bọn họ! Lần trước vợ của Dương thiếu úy khi thắp hương trước mặt mọi người đã chế giễu Dương Thị, làm cho cô ấy đau lòng rớt nước mắt, mẹ kiếp! Ông đây nghe Mai Nương nói xong, tức quá lập tức cầm roi đi phá ngay xe ngựa của Dương thiếu úy! Nếu như không phải hẳn biết điều ngày hôm sau bắt vợ đến xin lỗi, cả nhà của hẳn ông đây cũng phá!".

Hạ Ngọc Cẩn quên mất đằng sau vợ còn nói những câu gì nữa, anh ta không lường lự gì mà đi ngay, đầu óc trống rỗng.

Sao cậu ta lại quên những thiếp kia sớm đã thành người của Diệp Chiêu rồi?

Khoảng cách giữa sự kháng cự với những lời nói đường mật của mỹ nhân với Diệp Chiêu và võ công của cô là hai cực giữa trời và đất. Chỉ cần các mỹ nhân thân hình mềm mại, giọng nói dịu dàng, ngọt ngào gọi "Tướng quân", lập tức rất hào phóng, chiều bọn họ lên đến tận trời. Các vợ bé ngày đêm vây quanh tướng quân để tranh giành sủng ái, chỉ hận không thể đạp Quận Vương ra để chỉ theo Quận Vương Phi. Cậu ta muốn động vào các bà vợ bé chẳng phải là đập đất lên đầu thái tuế sao, là nhổ râu bên mép của hổ, khác nào tìm cái chết?

Hạ Ngọc Cẩn đi đến chỗ hoang vắng không có người, đánh mắng một trận với tên tiểu tử ngốc đưa ra kiến nghị ngu xuẩn, ra lệnh: "Nghĩ tiếp! Nghĩ không ra sẽ đuổi người sang phòng thêu!".

Cục Xương ngữ ngàng: "Quận Vương gia, phòng thêu là nơi đàn bà ở mà".

Hạ Ngọc Cẩn tức giận ngút trời: "Đến một việc của đàn bà người cũng không làm được, đưa ngay vào cung tịnh thân rồi đi thêu hoa, đích thân cảm nhận là hợp nhất".

Cục Xương biết chủ mình chỉ dọa thôi, nhưng cũng biết anh ta có chút tức giận rồi, không dám lơ là, chỉ còn cách khóc lóc thảm thiết tiếp tục đi làm việc. Hạ Ngọc Cẩn chạy vào nhà bếp lấy một bát canh chân giò nấu với đậu tương mang đến cho Diệp Chiêu, bởi có những thứ cần phải lo trước tính sau, bồi bổ càng sớm càng tốt. Các quan viên ở trạm dịch thấy tướng quân đánh thắng trận và Quận Vương gia thân phận cao quý giá đáu, vốn muốn tiếp đãi để lấy lòng, đưa chút phong bao, đặc sản, xem ca hát múa của mỹ nhân, nhưng thấy bọn họ với bộ dạng như vậy, không dám lỗ mãng, lại biết Quận Vương thân thể ngọc ngà, thân phận cao quý, cũng không dám đưa đồ ăn bừa bãi, rất lấy làm phiền muộn. Nay nghe nói Quận Vương gia đang nghĩ trăm phương ngàn kế lấy lòng phu nhân, vài tên quan nhỏ sợ vợ như sợ cọp đột ngột cảm thấy có chút tương đồng giữa các đấng mày râu với nhau, liền tấp nập đến bái kiến, đưa ra các kiến nghị ý tưởng.

Hạ Ngọc Cẩn nói năng hành động chuẩn mực, hàng ngày đều cười nói vui vẻ, rất mực ôn hòa, không hề có chút nào đáng dấp của bọn công tử nhà giàu ăn chơi.

Diệp Chiêu thấy thái độ kỳ quái của anh ta làm mình thấy không quen chút nao, bụng cũng bị những món bổ dưỡng làm cho no căng, trong lòng rất khó hiểu, hỏi tâm phúc là Hồ Thanh và Thu Lão Hồ: "Rốt cuộc anh ta bị sao thế?"

Hồ Thanh là kẻ nếu không trêu người khác thì toàn thân khó chịu, ha ha hai tiếng rồi lắc đầu nói: "Quận Vương không phải người thường, hành động cũng không bình thường, tại hạ không cách nào đoán biết được".

Thu Lão Hồ ngoài việc đánh trận xông lên phía trước, các việc còn lại đều không rõ, ông ta đang đặc ý sờ vào cái đầu trọc vừa mới mọc ra tóc soi nhờ vào gương của tướng quân, thấy thế không nghĩ gì mà nói luôn: "Đàn ông sẽ đối tốt với phụ nữ, đa phần là do làm việc gì sai trong lòng thấy áy náy. Năm xưa tôi làm mất bạc trong nhà, trở về không có mặt mũi nào gặp vợ, khúm núm thê thọt cả nửa tháng trời, còn nữa lần trước đi lâu xanh bị

vợ tôi biết được, sợ vợ nổi giận, cũng phải khúm núm mất nửa tháng". Người vợ đã mất của ông ta là hồ cái đầu tiên ở thôn Thập Lý Bát, vừa đen vừa to lớn vừa xinh đẹp, tay cầm chày cán bột khi tức giận thì đến người đàn ông vạm vỡ cũng phải tránh đi. Thu Hoa Thu Thủy tuy có hình bóng của mẹ, nhưng từ nhỏ bị đói nhiều quá, lớn lên vẫn cứ gầy gò, kém xa nhan sắc của mẫu thân. Bây giờ về Thượng Kinh, cái gọi là danh môn khuê các, từng người gầy gò trắng xanh, yếu ớt không ra gió được, nhìn đã thấy không có ham muốn rồi, dưới gầm trời này đi đâu mà tìm được người phụ nữ nào ngực to, tính cách đanh đá, lẳng lơ trên giường bằng vợ ông ta nữa?

Thu Lão Hồ nói hồi lâu rồi cũng chột buồn.

Diệp Chiêu sờ vào bụng, ngẫm nghĩ những lời mà Hạ Ngọc Căn nói với cô trước đó, rồi lại dùng tư duy của nam nhi nghĩ ngợi, rồi cũng hiểu ra, nín lấy Thu Lão Hồ hỏi: "An Thái Phi từng nói trong thời gian mang thai phải lấy thêm thiệp cho đàn ông, có phải anh ta nhịn lâu quá không chịu được, khó khăn lắm mới tìm được một mỹ nhân, muốn lấy về, lại sợ bọn Dương Thị My Nương tranh giành gây chuyện không vui nên ra quyết định bỏ bọn họ để lấy người mới về?"

Kể từ khi Nam Bình Quận Vương ngay cả tiểu đạo cô trong đạo quán cũng không tha, bắt lên thuyền hoa để hưởng lạc, Thu Lão Hồ đã chắc chắn anh ta là người giống mình, là tay hám sắc, rất thích, liền tán đồng: "Có mới nói cũ là bản tính con người, đúng rồi! Gần đây anh ta hay qua lại với quan lại ở đây, hình như còn nói chuyện nhiều với phụ nữ nữa, không chừng là chán các vợ bé trong nhà, muốn thay mới đây".

Cả đời này Diệp Chiêu không hề có tự tin để làm một người phụ nữ, làm thế nào để là người vợ tốt lại càng lơ mơ. Từ khi cô được gả vào Nam Bình Quận Vương phủ, đúng là trong mắt người tình đều là Tây Thi, với phu quân tìm từ đầu đến chân cũng không tìm ra bất cứ điểm xấu gì, chỉ thấy diện mạo đẹp để tốt bụng, hoàn hảo như người nhà trời, tốt hơn trăm lần trạng nguyên tài tử, thiếu niên hào kiệt. Nay vợ chồng hòa hợp, tình cảm

sâu đậm, chỉ hận nỗi không moi tim gan của mình ra để làm được việc gì có ích cho chồng. Cho nên cô đã lệnh cho thủ hạ thu thập rất nhiều mẫu phụ nữ ưu tú ở kinh thành để về học theo, muốn học sự đảm đang của Hoàng phu nhân giúp cho phu quân quan lộ hanh thông, nhưng Hạ Ngọc Cẩn thấy mũ quan là như bị chịu hình phạt vậy, muốn học sự cầu tiến của Chu phu nhân khuyên chồng chăm lo đèn sách, nhưng bản thân cô cũng rất khó cầm sách ngồi được mười lăm phút, việc mình không thích thì cũng không nên bắt người khác làm, nên cũng lại thôi. Muốn học sự hiền từ của Triệu phu nhân lấy vợ bé dạy con riêng của chồng giúp gia đình đông con nhiều cháu, nhưng Hạ Ngọc Cẩn không có bản lĩnh, ở bên ngoài lêu lổng bao nhiêu năm, đừng nói là con riêng, ngay cả một con hát cũng không mang được về nhà để cô thể hiện sự hiền từ của mình! Mỗi lần cÔ Ân nhớ lại chuyện năm xưa hoa khôi đeo bám nhất định đòi làm thiếp của mình, lại thấy tức ngực khó chịu. Nay khó khăn lắm mới có cơ hội tốt để thể hiện sự "hiền đức", đầu óc chốc lát lại bị quay cuồng, lập tức đập bàn, đừng nói phu quân thích một mỹ nhân, cho dù thích tám người mười người cũng phải mang về nhà nuôi. Sau đó cả kinh thành sẽ tán thưởng Nam Bình Quận Vương Phi hiền đức không ai bằng, là người vợ tốt nhất, phu quân đi ra ngoài cũng không bị người ta nói là sợ vợ, sẽ giữ được thể diện...

Hồ Thanh nhân cơ hội ở bên cạnh hết quạt lại châm lửa ám chỉ vài câu, dùng kỹ xảo cao siêu đưa Diệp Chiêu vào cách suy nghĩ của đàn ông.

Còn việc phụ nữ trong nhà tranh giành sủng ái chuyện nhỏ này?

Tướng quân oai phong đã kinh qua sóng to gió lớn có bao giờ quan tâm chuyện ấy?

Thế là, hai vợ chồng đều có chủ ý của riêng mình, tự mình điều tra.

Hồ Thanh cười đến mức không thẳng được người lên.

Thu Thủy hoang mang không biết phải làm gì, chỉ vui mừng vì gần đây vợ chồng tướng quân rất hòa hợp, rất vui vẻ.

Hạ Ngọc Cẩn thử rất nhiều cách thể hiện sự ân cần do phu nhân các nhà đưa ra, Diệp Chiêu thì lại cử người đi nghe ngóng những mỹ nhân mà Hạ Ngọc Cẩn đã tiếp xúc, muốn tìm ra gian tình bên trong, đi đi lại lại, hai người gặp nhau đều cười hi hi, hành trình cũng dần dần đến gần Thượng Kinh, Hoàng đế biết tướng quân đang mang thai, cũng không tiện rong trống mở cờ để cô vào tấn kiến, mà cho về nhà dưỡng thai, cho phó tướng tả hữu thay cô làm các việc.

Từ đây, Diệp Chiêu chủ động thưởng thức mỹ nhân ca múa mỗi người một vẻ, son phấn đậm đà, chỉ mong phu quân thích một người trong số đó, sau đó sẽ bắt về phủ làm quà tặng cho cậu ta. Hạ Ngọc Cẩn thấy vợ đột nhiên lại háo sắc, sợ đến nổi dựng tóc gáy, từng bước cẩn thận, canh phòng nghiêm ngặt, quan sát xem trong đám mỹ nhân mình thích trước đây, có ai giống hồ ly tinh, nhưng lại không dám chọc giận bà bầu, chỉ đành bịt mũi chịu nhịn, do áp lực quá lớn khó mà chịu nổi, những tiếng bàn tán sau lưng anh ta càng ngày càng nhiều, tính khí cũng ngày càng khó chịu.

Cuối cùng Diệp Chiêu cũng phát hiện ra điều không đúng, nghĩ đi nghĩ lại, cô gọi Thu Thủy đến, cau mày hỏi: "Gần đây Hồ tham tướng ở nhà làm gì?"

Thu Thủy không có điều gì giấu cô cả: "Xem binh thư, luyện chữ".

Diệp Chiêu lại hỏi: "Gần đây tâm trạng hẳn có tốt không?"

Thu Thủy bắn khoả: "Sao tướng quân biết? Gần đây anh ta ngày nào cũng một mình trong phòng tự cười".

Diệp Chiêu đều hiểu hết mọi việc rồi.

Ngày thứ hai, Hồ Thanh nhận được lời mời nên đến, vừa vào phòng khách, phát hiện ra người hầu thần sắc có vẻ khác thường, liền muốn lùi bước bỏ đi. Cửa lớn đột nhiên bị khóa lại, một phụ nữ mang bụng bầu lớn xách cây đao cừu hoàn đang rất tức giận xông về phía anh ta, anh ta sợ đến mức một là chỉ cầu được lên trời, hai là cầu có lỗ thủng nào hé ra, chưa chạy được ba bước, đại đao đã kề vào cổ rồi, ánh mắt màu lưu ly đen sậm hơi khép vào, bên trong đó toàn là vị của quỷ dữ, Diệp Chiêu nghiêng răng hỏi: "Người không thành thật nói cho rõ ràng, hôm nay ông đây sẽ lột sạch người ra rồi ném vào lầu xanh!".

Hồ Thanh còn cứng đầu: "Không có gì...".

Diệp Chiêu nổi giận dùng dùng: "Mẹ kiếp nhà người vẫn còn định tam trình cừu liệt hả?! Nếu không khai ông đây sẽ dùng hình luôn!".

Hồ Thanh rất căng thẳng: "Đừng giận quá mất khôn, sắp sinh đến nơi rồi, cẩn thận đứa bé trong bụng".

Thu Hoa không thềm để ý đây là em rể nhà mình, đứng bên cạnh cười hi hi nói thêm vào: "Tướng quân cứ yên tâm, lão hổ đằng hay thiết sơ lũng tôi đều biết một ít, nể mặt em gái, dù thế nào cũng giữ lại cái mạng cho hần".

Hồ Thanh biết tướng quân mà đã cố chấp, mình phải khai, không khai cũng phải bịa ra mà khai, đành phải ngậm ngùi bỏ cái việc hay ho làm cho anh ta gần đây vui đến phát điên.

"Hoang đường! Hết sức hoang đường!" Diệp Chiêu tức giận vút anh ta trở về ghế, còn mình thì ngồi lên ghế Thái sư, gác chân lên ra lệnh: "Đi minh oan cho ông đây! Nếu không cho gà chó nhà người... hả?!".

Hồ Thanh đành chịu giải thích: "Không trách tôi được, là Quận Vương tự nghĩ lệch lạc đi đấy chứ".

Diệp Chiêu im lặng.

Hồ Thanh tiếp tục giải thích: "Ai mà nghĩ được ra tên tiểu tử ấy lại có ý nghĩ này? Thực sự không muốn bộ dạng của kẻ lêu lổng, buồn cười!".

Diệp Chiêu vẫn im lặng.

Hồ Thanh cảm thấy bầu không khí lặng lẽ có gì đó không đúng: "Diệp đại tướng quân, cô không định làm thế thật với tôi chứ?".

Diệp Chiêu nghiêm túc hỏi: "Bụng hình như có gì đó kỳ quái".

Hồ Thanh cảm thấy rất lạ nhìn cô: "Kỳ quái thế nào?".

Diệp Chiêu ngẫm nghĩ rất lâu, chọn lọc từ ngữ, cố gắng ra vẻ không quan tâm: "Từ khi người bắt đầu, cứ hơi đau đau".

Thu Hoa lu loa: "Chắc là đứa bé lại đạp cô rồi".

Diệp Chiêu thản nhiên: "Hóa ra là vậy".

Im lặng...

Hồ Thanh: "So với lần trước bị đao chém, cái nào đau?".

Diệp Chiêu suy nghĩ giây lát: "Đều có thể chịu được".

Lại im lặng...

Hồ Thanh đưa tay ra bắt mạch cho cô, sau đó từ trên ghế nhảy căng lên, kéo theo Thu Thủy, xông ra ngoài cửa, ra lệnh: "Mau đi gọi Quận Vương gia về, tướng quân sắp sinh rồi!".

Nam Bình Quận Vương phủ náo loạn cả lên.

"Không vội không vội". Diệp Chiêu vốn rất để ý đến sự uy nghiêm của tướng quân, cho dù đau đến mức trên trán đã lấm tẩm giọt mồ hôi bằng hạt đậu tương rồi, nhưng vẫn rất thản nhiên đi về phòng sinh. Hồ Thanh không

thể chịu được, chỉ đạo bảy tám phụ nữ khỏe mạnh xông lên, khiêng cô chạy về phía phòng sinh.

Khi các bà và các a hoàn đều đã vào vị trí, đám vợ bé chạy đến xem, bà đỡ chỉ định sẵn chạy đến, An Thái Phi cấp tốc đi đến. Hạ Ngọc Cẩn là người về cuối cùng vì còn ở bên ngoài đi hết các ngõ ngách tìm mua cho vợ nhân hạt dưa, cậu ta về đến nhìn thấy quang cảnh hỗn loạn, vừa kinh ngạc vừa vui mừng, đầu óc vốn đủ dùng bây giờ trở nên bấn loạn, cả người như đang bay trong sương và mây, hạt dưa vớt lại trong bụi hoa, ngay cả bản thân mình cần làm gì cũng quên sạch, cứ đi vòng quanh trong sân như con thú bị nhốt.

An Thái Phi bình tĩnh chỉ huy, vì cái thai này của Diệp Chiêu bà đã thắp mấy trăm nén hương trước bàn thờ Phật, chỉ mong có được đứa cháu ngoan ngoan với thân thể giống như mẹ nó. Nay kết quả sắp được mở ra, bà đứng ngồi không yên, một đằng khuyến con trai phải bình tĩnh, một đằng lại làm rách cả khăn tay lụa xanh trong tay mình.

Không ngờ rằng, cái thai này của Diệp Chiêu lại không thuận lợi.

Trong phòng sinh không giống như bình thường, các bà đỡ ai nấy đều như sắp lâm trận, dựa vào kinh nghiệm thông thường, nỗ lực an ủi và động viên sản phụ.

Không ngờ, người đáng phải lo lắng sợ sệt nhất là sản phụ thì vẫn oai phong như rồng hổ, nỗi đau đớn của việc sinh con đau hơn bất kỳ vết thương nào từng bị trước đây, dững mãnh như cô, cũng đau đến mức gào thét chửi bới.

"Giết! Tên ranh con đáng chết! Còn không rút ra đây cho ông!".

"Rút mẹ nó đi! Còn không ra đây ta đánh cho bằng chết trên võ đài!".

"Đồ con rùa rụt cổ! Đồ con chuột không có gan! Có xứng là con trai của Diệp mỗ không?".

Các bà đỡ và những người xung quanh đều rất muốn chết...

An Thái Phi lại đọc mấy lần kinh.

Hạ Ngọc Cẩn đứng ngoài cửa điên cuồng gọi vào: "Thê tử, nghìn binh vạn mã nàng đều có thể qua được, việc nhỏ nhặt sinh con cái này, đừng để ta lo lắng đấy!".

Diệp Chiêu: "Biết rồi! Tên nhóc con đáng chết này không chịu ra!".

Sắc mặt của An Thái Phi thay đổi không biết bao nhiêu lần.

Hạ Ngọc Cẩn nước mắt như mưa: "Thê tử gắng lên, con trai chúng ta không phải là thằng nhóc con!".

Diệp Chiêu không chịu được nữa, vỗ vào giường gào: "Cơ đau khốn kiếp này!".

Có một bà đỡ lặng lẽ đi ra ngoài, ngại ngùng nói với Hạ Ngọc Cẩn: "Quận Vương gia, thai của Tướng quân không thuận, sợ là khó đẻ rồi, chỉ sợ...".

"Không!". Hạ Ngọc Cẩn hồn bay phách lạc, đẩy bà đỡ ra xông thẳng vào phòng sinh: "Thê tử ơi!".

Vừa xông vào trong, anh ta nhìn thấy trong chậu toàn là máu, nghe thấy Diệp Chiêu hung hăng nói với bà đỡ: "Mang dao bạc ra đây! Đợi ta rạch bụng ra, ta không tin lấy được tên tiểu tử khốn kiếp này ra".

Sau đó, không có sau đó nữa...

Hạ Ngọc Cẩn hai mắt khép lại, giống như là người chết, đổ rầm về phía sau.

Đường dài xa tít tắp, con đường của đấng nam nhi vẫn còn rất xa.

Diệp Chiêu bị tướng công làm cho sợ hãi, khắp người run rẩy.

Con trai của Diệp Chiêu cũng bị cha nó dọa cho, đột nhiên động đậy, vị trí thai liền thuận, rất thuận lợi chui ra ngoài.

Tiếng khóc rõ ràng và khỏe mạnh của đứa trẻ vang khắp phủ Nam Bình Quận Vương.

Ngoài cái người bị ngắt đi, khắp nơi đều vui mừng nhảy múa.

Câu chuyện cười giữa Quận Vương và tướng quân lại được lưu truyền chín mươi chín ngày.

Quận Vương bế con trai: "Thê tử, không phải là ta sợ máu, chỉ là không cẩn thận nên bị trượt ngã thôi".

Tướng quân: "Chắc chắn rồi".

Quận Vương: "Hoàng bá phụ ban cho con mình tên là Thiên Hựu, khen nó có phúc, lớn lên có mệnh làm trạng nguyên".

Tướng quân: "Biết rồi".

Quận Vương: "Nàng giận à?".

Tướng quân: "Cây to dễ bị gió thổi, đứa bé này không được tòng quân, sau này cho nó chăm chỉ đọc sách, làm tròn sự nuôi tiếc vì học hành ít của chúng ta. Thiếp đã hỏi nhiều đại phu rồi, bọn họ bảo khi mang thai mà ngày ngày xem sách luyện chữ, đứa trẻ sẽ hiểu học hơn. Về sau chàng cất hết xúc xắc để mèn đi, đao kiếm ám khí của thiếp cũng cất đi. Trong phòng bên trái

chỉ treo thư pháp, bên phải treo tranh sơn thủy, bút nghiên giấy mực những đồ người đọc sách hay dùng đều không được thiếu. Chỗ để chùi thay bằng ống bút, nhét vào đó hàng nghìn cây bút lông, giá đặt đao uyên ương đổi thành đàn tranh, giá để âm khí đặt bàn cờ, cái gì đại học cái gì trung dung cái gì Thi Kinh thì vút hết vào giá sách, tìm một thầy giáo ngày ngày đọc cho con ta nghe! Từ sáng đến tối, chuẩn bị cả sàn trúc và chổi lông gà! Ông đây không tin nó học hành không giỏi!".

Quận Vương vui mừng: "Nàng xem Thi Kinh là muốn làm gương cho con chúng ta?".

Tướng quân: "Đương nhiên".

Nỗi nghi ngờ trong lòng Quận Vương tan biến hết, vui mừng khôn xiết: "Chúng ta tìm thêm văn nhân mặc khách đến nhà, để từ nhỏ nó được tiếp xúc với những nhà nho danh tiếng, bồi dưỡng chút khí chất văn nhân".

Tướng quân gật đầu: "Vẫn là phu quân nghĩ được chu đáo".

Quận Vương: "Sau này cũng phải lấy một nữ nhi có tài hiền đức về làm vợ".

Tướng quân: "Phu quân nghĩ quả thật là quá chu đáo...".

Quận Vương: "Với sự thông minh của ta và nghị lực của nàng, lần bồi dưỡng này, ít nhất cũng phải trúng được cử nhân chứ?"

Tướng quân: "Nhất định rồi!".

Quận Vương: "Giáo dục phải sớm, ta nói cho nàng biết, cái nhà...".

Phu thê đồng lòng, có thể dời non lấp biển.

Cuộc sống bi thương của đứa trẻ thật thà Hạ Thiên Hựu, từ đây bắt đầu.

TƯỚNG QUÂN Ở TRÊN, TA Ở DƯỚI

Quất Hoa Tán Lý
www.dtv-ebook.com

Chương 115: Sự Phiền Muộn Của Hạ Thiên Hựu

1. Tên tôi là Hạ Thiên Hựu, cha tôi là Nam Bình Quận Vương, mẹ tôi là đại tướng quân, Hoàng đế là ông bác của tôi, Thái tử là bác tôi, Hoàng Thái hậu là cụ tôi, mọi người đều nói tôi là đứa trẻ sinh ra đã ngậm thìa vàng, có phúc hưởng không bao giờ hết, là đứa trẻ may mắn nhất trên đời.

Vào ngày thôi nôi, tôi cầm một quyển sách và một cây bút, mẹ cảm động đến mức suýt khóc, nói tôi sau này chắc chắn sẽ là người đèn sách.

Tôi cũng nghĩ như vậy.

Nhiều năm về sau, thi đỗ tú tài, mẹ tôi mừng rỡ, uống rượu say cùng cha, trong lúc say rượu lỡ lời nói cho tôi biết, hai người bọn họ trong ngày thôi nôi như là lâm trận lớn vậy, cha bôi lên mọi thứ một thứ thuốc nước rất khó gửi, trong tay mẹ thì cầm một viên đá, ở bên cạnh chăm chăm nhìn tôi, chạm vào son phấn sẽ bị đánh một cái, chạm vào xúc xắc cũng bị đánh, đánh cho tôi khóc oa oa, chỉ có nắm lấy bút sách mới được tha.

2. Mẹ nói: "Nhà bà ấy ba đời mới sinh được một người đọc sách như tôi, quả là không dễ dàng".

Tôi thấy câu nói này có chút kỳ lạ.

3. Người đời đều nói mẹ tôi mạnh hơn cha tôi.

Bọn họ đều sai hết cả, kỳ thực cha tôi mạnh hơn mẹ tôi.

Cha tôi là con bọ cạp vẻ ngoài đẹp đẽ nhưng bên trong có độc giống trong các câu chuyện kể, nét mặt cười hi hi, nhìn thì có vẻ rất dễ dãi, kỳ thực động vào không hề dễ.

Chỉ cần ông mở miệng, muốn đập phá nhà ai mẹ tôi quyết không để thừa lại một cái ghế lành, muốn đánh mông tôi mẹ tôi nhất định không đánh lòng bàn tay.

Mẹ tôi đánh đau hơn cha tôi nhiều, tôi thà bị cha đánh còn hơn.

4. A Hoàng của nhà Lưu ma ma nói là cha nghiêm khắc mẹ hiền từ.

Nhà tôi chỉ có hai người cha nghiêm khắc, người này còn dữ hơn người kia, ngày nào cũng nói hồ phụ không sinh khuyến tử, không đánh thì không thành tài, không chịu đọc sách liền thay nhau đánh tôi.

Tôi nhất định là đứa trẻ được nhật về.

5. Mẹ nói từ nhỏ đến lớn bà bị ông ngoại đánh gãy xương ba lần, mười bốn lần mặt mũi bầm dập, hai mươi bốn lần không ra được khỏi giường.

Mỗi lần nhắc đến, trên mặt mẹ đều là biểu cảm của hoài niệm.

Tôi rất lấy làm không hiểu, tôi đoán mẹ tôi thích bị ăn đánh, càng bị đánh càng vui mừng.

Nhưng tôi không thích bị đánh!

6. Tôi thích nhất dì Dương.

Một người tốt bụng dịu dàng lương thiện dễ gần, mỗi lần tôi bị cha mẹ đánh tôi đều tìm đến bà khóc lóc.

Lần trước bị mẹ đánh vào mông tím xanh, dì Dương tức phát khóc, tức giận chạy đi tìm mẹ tôi cãi cọ.

Mãng đến mức mẹ tôi chỉ gạt đầu nhận lỗi, cúi đầu xin lỗi và không hung dữ với tôi như vậy nữa.

Nếu như dì Dương là mẹ ruột của tôi thì tốt biết bao.

7. Người thứ hai tôi thích là My Nương.

Dì ấy rất xinh đẹp, tính cách hoạt bát đáng yêu, luôn cười tươi tắn, còn biết làm bánh điểm tâm rất ngon, biết kể chuyện làm ảo thuật.

Tôi lớn lên nhất định sẽ lấy vợ giống như My Nương.

8. Người tôi ghét nhất là em gái.

Nó rất xấu bụng, từ khi ba tuổi nó học được câu nam nhi phải biết gánh vác từ miệng cha, nó thích nhất là đem những việc xấu hổ nó làm trút lên đầu tôi, để tôi đi gánh vác.

Mẹ không bao giờ đánh em, chỉ đánh tôi!

Mong ước của tôi là lớn lên có thể làm một người đàn ông không biết gánh vác...

Mông tôi rất đau.

9. Dáng người em gái tôi cao ráo, lại cũng rất xinh, mọi người đều nói nó là một đại mỹ nhân, là thiếu nữ khuê các nhà quyền quý.

Hứ! Mỹ nhân rần rết!

Nhân lúc mẹ tôi không có nhà, tôi lấy hai cái chùy đánh cho nó không chớp được mắt!

10. Dì Huyền Nhi tặng tôi một quả cầu thủy tinh từ nước ngoài mang về.

Em gái làm vỡ mất.

Dì Thu Thủy tặng tôi một thanh đao vàng chạm đá quý.

Em gái cướp mất.

Dì Thu Hoa tặng tôi một người bằng đồng biết đánh nhau.

Em gái cũng mượn đi luôn.

Chú Hồ Thanh tặng tôi một bộ sách rất khó hiểu.

Em gái nói nó là đứa trẻ ngoan, không bao giờ tự tiện động vào đồ của anh trai.

Mẹ khen nó thật là ngoan.

11. Tôi biết trong thư phòng của cha mẹ cất giấu rất nhiều bí mật nhỏ.

Trong quyển sách đặt cao nhất trên giá có mấy cái lá bằng vàng.

Trong ô kín ở bàn học có xúc xắc rất hay.

Trong đồng tranh có một bức mỹ nhân múa rất đẹp, trên đó viết Tích Âm, do bức tranh hay được giở ra xem nên rìa bị xơ ra.

Tôi nghi ngờ người đẹp trong tranh là người tình cũ của cha.

12. Mỹ Nương và mỹ nhân trong tranh người nào đẹp hơn?

Tôi phải nghĩ xem...

13. Con gái dì Thu Hoa là Tiểu Vũ đến chơi, nó đánh cho tôi sưng khắp đầu.

Mẹ tôi cười ha ha, khen Tiểu Vũ có phong độ giống bà lúc nhỏ.

Tôi nghĩ ra rồi, chỉ cần vợ tôi sau này không giống như mẹ tôi, tất cả đều tốt.

14. Cuộc sống là do nỗi khổ ép buộc.

Cuộc sống chỉ là tiếp diễn.

15. Sẽ có một ngày, tôi sẽ bỏ nhà ra đi, không bao giờ trở lại.

16. Bị bệnh đậu mùa, sốt cao không đỡ, hình như tình hình rất nguy hiểm.

Trong sự mê man có vô số lần tỉnh lại, đều nhìn thấy mẹ ở bên cạnh, không ăn không ngủ thức trông tôi.

Động tác của mẹ nhẹ nhàng mà trước giờ chưa từng có, khóe mắt mẹ dường như có thứ gì long lanh.

Đây là mẹ mà từ trước tới giờ tôi chưa bao giờ thấy.

17. Thôi được, lớn lên tôi sẽ bỏ nhà đi, chơi đủ rồi thì sẽ trở về.

Phần 3: Nhân duyên

1. Ai cũng nói nhân duyên do trời định, ông trời hình như quên mất cô ấy.

Huyền Nhi khẽ thở dài, cắn đứt sợi chỉ thêu cuối cùng dưới ánh nến, đôi chim uyên ương cổ quấn vào nhau trong chiếc khăn tay sống động như thật, nhưng cô không bao giờ tặng nó đi.

Mọi người đều nói tướng quân phủ Nam Bình Quận Vương là người vợ tốt nhất trong thiên hạ, Quận Vương cũng là người biết điều, là thiếp mà có được cuộc sống yên ổn như vậy, đã là sự ban ơn lớn lao rồi, ít nhất thì Dương Thị và My Nương đều rất hài lòng. Nhưng cô ấy nhìn thấy Quận Vương và tướng quân phu thê ân ái từ phía xa, trong lòng lại có nỗi đau kỳ lạ, cũng đã có lúc, có người nhìn cô dịu dàng như vậy.

Thanh mai trúc mã, tuổi trẻ vô tư.

Anh ta nói: "Sau này lớn lên ta lấy muội được không?".

CÔ Ân nói: "Ai thèm huynh cái đồ khi hôi!".

Anh hỏi: "Khi hôi lấy muội có được không?".

CÔ Ân nói: "Ghét nhất cái đồ ngốc như anh!".

Cha nói bọn họ là một đôi trời sinh, nói đùa là phải đính ước.

Chẳng ngờ, một trận lửa lớn, cháy liền cả một con phố, gia sản bị hủy sạch, anh ta theo cha rời khỏi kinh thành, cô bị bán vào Vương phủ, trước tiên là làm tú nương, rồi làm thiếp.

Từ đó thận trọng sống, trên mặt không bao giờ cười nữa.

Vốn tưởng rằng, đây là số mệnh.

Anh ta không biết sống chết ra sao, cô thì kiếp này đã định.

Ngõ Hạnh Hoa, trong chớp mắt, lại để cho cô gặp lại anh.

Thiếu niên cao gầy đã trở nên tiều tụy, khuôn mặt trắng trẻo thành đen đúa, mặc bộ quần áo giản dị.

Anh nói: "Huyền Nhi, huynh theo cha ra biển, kiếm được rất nhiều tiền, trả nợ xong vẫn còn rất nhiều, mua lại một quầy nhỏ để buôn bán, có thể nuôi được vợ rồi, huynh vội vàng đến nhà muội dạm hỏi, nhưng...". Kiểu tóc cô chải là của một phu nhân, đeo những châu báu đắt tiền, không còn dáng vẻ của lúc thiếu thời nữa, nhưng vẫn là cô gái nhỏ xinh đẹp vẫn lén vá giúp anh những quần áo rách, giúp anh che giấu những việc làm xấu mà anh ngày đêm mong nhớ, thậm chí còn đẹp hơn, "Muội sống có tốt không?".

Cô thần thờ nhìn anh, không dám tin, một lúc lâu sau mới gật đầu bừa: "Tướng quân đối với bọn muội rất tốt".

Anh dúm cho cô một hộp gấm: "Đây là cái mà hồi nhỏ muội cứ nằng nặc đòi, coi như... là của hồi môn ca ca tặng muội".

Cô lên xe ngựa, lặng lẽ mở hộp gấm ra.

Trong hộp, đặt một chuỗi vòng xâu bằng các hạt lưu ly lớn màu đỏ.

Anh vẫn nhớ, màu sắc mà cô yêu nhất.

Cô quay đầu lại, khẽ khàng vén rèm xe lên.

Anh bần thần đứng ở đầu đường vào ngõ Hạnh Hoa, ngẩn ngơ nhìn.

Ánh mắt giống hệt như ánh mắt Quận Vương nhìn tướng quân.

Cô ôm chặt chuỗi vòng cổ mà thân phận thiếp không bao giờ được đeo, cái mà cô yêu nhất, sớm đã không có duyên phận với cô.

Cứ nghĩ ngợi, những giọt nước mắt từng giọt từng giọt rơi xuống.

Anh ta ngày ngày đi lại ngoài phủ Quận Vương.

Cô Ân ngày ngày tiêu tụy đi trong phủ Quận Vương.

Cuối cùng, cô sai thị nữ thân cận mang chuỗi vòng ra, kèm theo lời nhắn: duyên kiếp này, hẹn kiếp sau.

Không ngờ, bị ma ma có thù cũ với cô bắt được, thêm mắm thêm muối, tố cáo lên tướng quân.

Thê thiếp hoàng gia tư thông là tội chết.

Còn chưa có chỉ đến, cô đã lấy dải lụa trắng, treo cổ tự vẫn, chết mà ngẩng đầu, chỉ cầu kiếp sau.

Tướng quân chạy nhanh như bay đến, chặt đứt lụa trắng, trầm tư không nói gì.

Trong những tiếng cười trên sự đau khổ của người khác, cô yếu ớt không khóc, mà nỗ lực giải thích.

Tướng quân nhạt chuối vòng lưu ly màu đỏ lên, nhẹ nhàng đeo lên cổ cô: "Đúng là màu đỏ hợp với cô, người đàn ông đó có con mắt nhìn".

CÔ Ânggang đầu không hiểu.

Tướng quân vẫy tay: "Đi đi".

Cô lắc đầu: "Nhưng, danh dự của phủ Quận Vương...".

My Nương cười rồi dúm cho cô một tập ngân phiếu kế ước.

"Phủ Quận Vương có danh dự đêch gì!". Tướng quân tức giận nói: "Nói ít thôi, cô vào phủ lâu thế rồi cũng không được sủng ái, đáng nhẽ phải sớm bị đui ra khỏi cửa, sau này nên làm gì thì làm đi, đây là lời Quận Vương nói. Cô về nói cho tên tiểu tướng khốn kiếp kia, sau này dám bắt nạt chị em tốt của ông đây, ông vạn cổ hản xuống".

My Nương cười hi hi, kéo tai của cô khẽ nói: "Cái đồ miệng lưỡi ngốc nghếch, nhớ dịp lễ tốt phải đến thỉnh an, tôi sẽ đọ trang sức châu báu cùng cô".

Dương Thị thở dài: "Có phúc không biết hưởng, đúng là đồ ngốc lại muốn đi sống khổ".

Quần áo cưới màu đỏ, đồ cưới đỏ mườì dậm.

Duyên kiếp này, kiếp này hưởng, hạnh hoa đầy đầu, chàng cười ngựa trắng tới.

Cho dù không được phú quý nữa, khước mắt cô là nước mắt của nụ cười.

Nhân duyên.

Có lẽ sai rồi vẫn có thể làm lại.

2. Con gái đều rất ngại ngừng uyển chuyển, khi đối diện với sự cầu hôn chỉ có hai câu. Nếu là người đàn ông mình không thích, sẽ nói: "Nữ nhi nguyện cả đời hầu hạ cha mẹ". Nếu là người đàn ông mình thích, sẽ nói: "Nữ nhi nghe theo cha mẹ".

Trong phủ Anh Vũ đại tướng quân.

Thu Lão Hồ vui mừng nói: "Con gái này, con xem người này thế nào? Rất anh tuấn, còn là một tú tài nữa!".

Thu Hoa mặt không có chút biểu cảm nào: "Con gái nguyện cả đời phụng dưỡng cha".

Thu Lão Hồ nôn nóng: "Con gái này, con xem người này thế nào? Tuy gia cảnh hơi kém một chút, nhưng là một ông cử".

Thu Hoa sắc mặt vẫn không có biểu cảm: ""Con gái nguyện cả đời phụng dưỡng cha".

Thu Lão Hồ sốt ruột: "Con gái ơi, người đàn ông này được, cao lớn, còn có học vấn nữa!".

Thu Hoa vẫn lạnh lùng: "Cha có thấy phiền không?! Đã nói là nguyện cả đời phụng dưỡng cha, chăm sóc cha đến cuối đời còn không tốt sao?".

Từ sau khi chiến trận từ Đông Hạ về, chức quan của Thu Lão Hồ như nước dâng thuyền cao, sự nghiệp như ý, thăng quan tiến chức, tiền đồ xán lạn, cái không vui là con gái song sinh, vẫn còn một đứa chưa gả đi được. Thế là ông cố gắng hết sức, bỏ tiền lớn ra để chọn bà mối, chỉ mong gả được con gái, điều kiện duy nhất là phải có văn hóa.

Tuy tướng mạo và tính cách của Thu Hoa không ra sao, những người đàn ông ham muốn tiền bạc quyền thế lớn hơn là mỹ sắc cũng không ít, có rất nhiều người gia cảnh bần hàn hoặc là con của vợ lẽ bất đắc trí, đều muốn được vào phủ của Anh Vũ đại tướng quân, nhân tiện kết giao được với phủ Nam Bình Quận Vương và phủ Hồ tướng quân, sẽ có tiền đồ thuận buồm xuôi gió. Chất lượng người đến cầu hôn kém hơn so với những thiếu nữ khuê các cùng vai vế, nhưng so với ban đầu thì tốt hơn rất nhiều, ít nhất thì bà mối sợ bị đánh, cho nên trong đám ấy không có những công tử lêu lổng am hiểu cờ bạc gái gú đến làm loạn.

Không có cách nào vì Thu Hoa sống chết không nghe, mặt ngang mũi dọc, nhìn ai cũng không ưa.

Thu Lão Hồ buồn muốn chết.

Người gác cửa đến báo, Hứa thị vệ lại đến cầu kiến.

"Không gặp!". Thu Lão Hồ bây giờ nào thèm đếm xỉa cái đồ vô dụng một chữ bẻ đôi không biết, đánh nhau không phải là đối thủ của mình? Cho dù thế nào cũng không chịu gả con gái yêu cho hắn. Buồn thay sự ngoan cố của Hứa thị vệ là số một, sống chết đến phủ hết lần này đến lần khác, phiền đến nỗi Thu Lão Hồ không muốn tiếp, cứ tiếp tục o ép nhau như thế này, huynh đệ không thể nể mặt nhau được nữa.

Hứa thị vệ vẫn không chịu buông xuôi.

Thu Thủy về thăm nhà, cuốn lấy chị hỏi dò chuyện riêng tư: "Muội thấy người ta thích tử bao nhiêu năm thế cũng không dễ dàng gì".

Năm ấy ở trong quân đội, vô tình cứu được Hứa thị vệ từ tay quân địch, thấy anh ta cứ lạ lạ thế nào, suốt ngày đi theo mình, nỗ lực làm thân, liên tục gởi chuyện, tặng quà, khăng khăng nhưng mà lại nhát gan, nhìn thấy tướng quân là không dám bước lên. Thu Hoa có chút khó chịu với anh ta: "Cái tên họ Hứa, vô dụng lại nhát gan, đúng là phiền phức, ai thèm anh ta? Người đàn ông của tôi nhất định phải là một nam tử hán đội trời đạp đất như tướng quân".

Thu Thủy nghĩ ngợi, lừng lơ đi.

Thu Hoa vẫn cứ không ngừng ngâm nga.

Thu Thủy không có cách nào khuyên chị gái, liền đi tìm phu quân bàn bạc.

Hồ Thanh liền đưa ra kế sách.

Hai ngày sau, Thu Thủy đến, vui mừng nói với chị gái: "Tỉ nói đúng! Cái tên họ Hứa làm sao mà xứng với con gái Thu gia chúng ta!".

Thu Hoa nói vào: "Đúng!".

Thu Thủy: "Chúng ta phải đuổi hắn đi!".

Thu Hoa khó hiểu: "Đuổi thế nào?".

Thu Thủy đặc ý: "Muội đã hỏi phu quân rồi, chàng bảo muội cải trang thành tỉ, mắng hắn là đồ vô văn hóa trước mặt mọi người, không có bản lĩnh, cóc ghè mà đòi ăn thịt thiên nga, hắn sẽ không dám đến nhà phiền tỉ nữa".

Thu Hoa ngần người ra: "Hơi ác quá thì phải?"

Thu Thủy vỗ vai chị: "Có gì ghê gớm chứ? Loại đàn ông này không cho một bài học thì không biết lợi hại!".

Từ đó trở đi, Hứa thị vệ không đến nhà nữa.

Thu Lão Hồ cực kỳ vui mừng, tiếp tục tìm kiếm con rể tốt của ông ta.

Trước sân hoa kiểng tung bay, thiếu đi người đàn ông ngày ngày đeo bám mình, trong lòng Thu Hoa thấy trống trải, dường như thiếu cái gì đó.

Không biết là hối hận hay là buồn rầu.

Tóm lại, một tên mà nghị lực cũng không có, đúng là đồ bỏ đi!

Cái tên họ Hứa mới gặp chút rắc rối đã rút lui, rõ ràng là không thích mình!

Đàn ông đều là đồ ngu! Phế phẩm! Khốn kiếp!

Đời này cô không lấy ai hết!

Ngoảnh đi ngoảnh lại, ba tháng như giấc mộng, cô lại gặp hẳn ta, trong tay cầm chặt chiếc roi, muốn xông lên đánh nhau, nhưng lại cố nén cơn tức xuống, quay đầu không nhìn. Hứa thị vệ lặng lẽ chạy lại, khuôn mặt đỏ chín, vịn tay áo, ú ớ cả nửa ngày, mới nói: "Hoa muội tử, tôi học được "Tam tự kinh" rồi...".

Thu Hoa không hiểu gì, cái thứ ấy có liên quan gì đến cô chứ?

Hứa thị vệ lấp bắp: "Tôi... tôi cũng là người đọc sách rồi".

Thu Hoa hỏi lạnh lùng: "Rồi sao?".

Hứa thị vệ cố gắng giải thích: "Cha muội nói, phải gả muội cho người đọc sách, thế nào cũng không chịu gả muội cho ta. Tôi hỏi Hồ quân sư, huynh ấy nói tôi nên đi học trước, đọc được sách rồi mới lại đến cầu hôn, tôi còn viết cả thơ nữa, muội xem chữ này thế nào?".

Thu Hoa hiểu ngay mình bị em gái và em rể lừa rồi, trên mặt như bị sốt. Cô cầm lấy tờ giấy, liếc qua hai cái, nói vẻ khó chịu: "Cái gì mà ướm với khô, tôi không biết, huynh tự đọc xem".

Hứa thị vệ vội vàng: "Mùa xuân cây liễu xanh, mùa hạ ve sầu kêu, mùa thu lá vàng bay, mùa đông tuyết như hoa. Hoa muội tử, muội thấy hay không?".

Mặt của Thu Hoa càng nóng hơn: "Tạm được, dễ hiểu hơn trong sách".

Hứa thị vệ cười ngốc nghếch: "Muội nói xem cha chúng ta có thích không?".

"Ông ấy thì biết cái gì? Một chữ cũng bảo tốt". Thu Hoa quay đầu chạy: "Ai là cha chúng ta? Không biết xấu hổ".

"Con gái ơi, tên Hứa thị vệ này có chút bản lĩnh, bài thơ này viết quả thật rất hay! Cha con chưa bao giờ gặp người đọc sách thiên bẩm thế này, con lấy hẳn được không?".

"Không muốn nghe thêm lời cầu nài nữa, cha cứ quyết định là được".

Nhân duyên.

Có lẽ chỉ cần một chút cố chấp và kiên nhẫn.

3. Công chúa Vinh Dương ở góa nhiều năm, tính tình kiêu ngạo đanh đá, có tiếng là ác phụ.

Những người trẻ tuổi ở kinh thành, nghe thấy đã sợ hãi, không dám đến gần.

Anh Vũ đại tướng quân mất vợ nhiều năm, tính tình hung tàn, có tiếng là kẻ thô kệch.

Con gái nhà khuê các kinh thành, nghe đã mất mặt, không dám đến gần.

Tin tức Thu Lão Hồ muốn lấy vợ kế truyền ra ngoài, lại có bà mối ở nhà, nhưng ông nhìn những cô nương ngoan ngoãn nũng nịu kia lại thấy đau bụng, chỉ nhớ đến người vợ trước đánh đá hung dữ, tình sâu nghĩa nặng, nhìn ai cũng thấy không có hứng thú. Suy trước nghĩ sau, rút cuộc cũng chỉ là bỏ tiền chơi bời trong đồng sơn phấn, liền bỏ cái ý nghĩ này đi, làm cho các cô nương không được yêu mến chốn kinh thành đều thờ phào nhẹ nhõm, làm cho đám bà mối đau đầu rất lâu.

Hai đứa con gái không chịu được khi cha mình buồn rầu quá độ, lúc nào cũng than phiền không có người lo cho lúc nóng lúc lạnh, lúc nào cũng ca ngợi các hành vi không hay của cuộc sống độc thân, liên tục về nhà, đem cha cùng với bọn quyền quý nhà quan đi nghe cao tăng từ xa đến giảng kinh. Không ngờ, đến chùa mới nghe phải ăn chay, ông lập tức vô mộng rút lui.

"Trên trời rơi xuống một nàng tiên, cùng ta đi ăn thịt chó". Ông ngâm nga bài hát, một mình phi ngựa dạo chơi.

Đi đến Ứng Chủ Nham, trên trời quả nhiên rơi xuống một mỹ nhân.

Mỹ nhân và xe ngựa cùng rơi xuống, Thu Lão Hồ tuy thích giết người, nhưng cũng biết phân biệt phải trái, không phải kẻ tiểu nhân thấy người chết mà không cứu, vội vàng ra tay, đỡ lấy, cú đỡ khiến cổ tay ông tê dại, rồi nhìn vào lòng mình, ồ... ngực đẹp, mộng cũng khá.

Y phục của mỹ nhân xộc xệch, sắc mặt trắng bệch, nhưng không bị ngắt đi, cô mở to mắt ngờ ngàng trong chốc lát rồi đứng dậy, khắp người đều là sát khí, tức giận nói: "Đồ quan lại đáng chết, lão nương hôm nay không chết, thì người phải chết!".

Một người đàn bà thật là trấn tĩnh! Một người đàn bà thật đánh đá! Một người đàn bà ngực thật là to!

Trong thiên hạ lại có thứ vật báu này sao?!

Thu Lão Hồ sờ sờ cằm, nhìn một cách hí hửng, trái tim bị đóng băng đã lâu nay bắt đầu đập lại.

Mỹ nhân đánh đá mảng xong mới trở lại, cảm ơn ông ta đã cứu mạng, hỏi: "Tráng sĩ tên họ là gì, sau này nhất định sẽ cảm tạ".

Thu Lão Hồ đầu óc nóng lên, vội vàng: "Cô nương lấy ta được không?".

"Vô si!" Mỹ nhân giận đùng đùng, lại tát cho ông một cái nữa, rồi quay người đi.

Thu Lão Hồ ôm mặt, đi theo đằng sau: "Cô nương, tôi có nhà có đất không có vợ, cÔ Ânghi lại đi".

Mỹ nhân quay đầu lại, tát cho ông ta thêm một cái nữa.

Từ khi cái tiếng hung hãn truyền ra bên ngoài, khắp thiên hạ không có người đàn ông nào dám chọc vào Anh Vũ đại tướng quân, người đàn bà này gan lớn thật, trái một cái tát phải một cái tát, đoan chính tam trình cửu liệt, đánh cho ông ta dường như trở lại cái thời mà bà hồ cái vẫn còn, đánh cho con tim ông nở hoa, nhưng mồm miệng ngốc nghếch, lời nói ra cứ như là đang lừa người ta vậy.

Thu Lão Hồ chỉ có thể ngẩn ngơ đứng đó, nhìn mỹ nhân ngẩng đầu ưỡn ngực, càng đi càng xa, chỉ cảm thấy đời này kiếp này, chỉ có thể lấy được con hồ cái đánh đá này về nhà mới xứng với mình, nhưng rồi phát hiện ra là mình quên hỏi tên họ của đối phương.

Ông ta trở về lập tức tìm Hồ Thanh bàn bạc.

Hồ Thanh nghe thấy thế, sau khi nghe ngóng, về trả lời rằng: "Đó là công chúa Vinh Dương".

Thu Lão Hồ khen: "Chả trách còn tiêu chuẩn hơn cả Quận Vương gia!".

Công chúa Vinh Dương nổi tiếng giỏi đố kỵ tướng mạo xấu xí, Hồ Thanh bị quan điểm thẩm mỹ khác thường của ông ta dọa cho khóe miệng giật giật, sau đó khuyên: "Công chúa Vinh Dương rất phong lưu..."

"Phong lưu mới tuyệt vời!".

"Công chúa Vinh Dương rất hay đố kỵ!".

"Có cô ấy ta còn cần người phụ nữ khác à?!"

"Công chúa Vinh Dương rất hung dữ!".

"Ông đây da dày chịu đánh tốt!".

"Chuyện hôn nhân của công chúa Vinh Dương phải do Hoàng thượng quyết định".

Hai mắt Thu Lão Hồ lấp lánh ánh mắt cầu xin, nắm lấy tay của Hồ Thanh: "Con rể ơi...".

Công chúa Vinh Dương cũng không nghĩ là, cái tên cứu mình lại muốn lấy mình như thế, lại càng không ngờ đó là Anh Vũ đại tướng quân, bà cũng không phải là người vong ân phụ nghĩa, chỉ có thể nén nhịn đi vòng quanh. Nhiều năm về trước, bà cũng từng có tâm tình của một người thiếu nữ, cho rằng lấy được phu quân như ý, mặc cho phu quân không thích tính cách của mình, trên mặt giả bộ làm một quân tử chân chính, tân hôn tốt đẹp được vài ngày, sau đó lén lút trái một người phải một người, bà là con gái hoàng thất, là chị cả, làm sao có thể chịu được cục tức này? Bà kiêu ngạo cao quý, con hồ ly tinh kia lại giả bộ đáng thương, toàn nhận mình sai, rồi nô tì thấp hèn, làm cho bà có bực tức mà không có chỗ để trút, cuối cùng không nhịn được nữa liền cho con hồ ly tinh một đao, cái tên đàn ông đáng chết bị dọa cho hết hồn, cứ thế là đi.

Vợ hay đổ kị không có tài đức.

Phu quân ở bên ngoài hơi có chút danh tiếng, người bất bình khá nhiều.

Chị em đều khuyên bà nhẫn nhịn, bà không nghe, lại cứ càng làm quá lên.

Ba người thành một con hổ, trăm từ cũng không biện minh được, cuối cùng làm cho tiếng ác của bà truyền xa hơn.

Bà cực kỳ hận, đã mang tiếng xấu thì cho xấu luôn.

Nữ nhi phải ôn hòa nghe lời chứ gì? Ta cứ phải ngang ngược!

Nữ nhi phải tam tòng tứ đức chứ gì? Ta cứ làm càn phóng túng!

Nữ nhi phải lương thiện hiền dịu chứ gì? Ta cứ hung dữ đánh đá!

Nữ nhi phải chung thủy đến chết chứ gì? Ta cứ phóng dăng!

Anh Vũ đại tướng quân tiền đồ như gấm, không cần phải bám vào mép váy đàn bà mà leo lên, bà tưởng rằng Thu tướng quân nghe thấy tai tiếng của bà sẽ lùi bước, nhưng người đàn ông thô bỉ không biết chữ kia lại rất kiên trì ở ngoài cửa phủ của bà, trước sau như một.

Tiếp theo đó, bà nghe được càng nhiều lời đồn đại.

"Thu tướng quân nghe thấy có người nói xấu bà, liền đánh họ".

"Thu tướng quân nói bà là người phụ nữ tốt, người phụ nữ tốt quyết không phải chịu uất ức".

"Thu tướng quân uống say gọi tên bà".

"Công chúa, công chúa, bà không bằng lòng tái giá sao?".

"Đừng nói nữa, đàn ông không có gì tốt cả". Công chúa Vinh Dương phải tay áo đứng dậy bước đi, đêm đó, bà nghĩ rất nhiều, cuối cùng từ bỏ vẻ mặt lẳng lơ. Trong tủ trang điểm, là ấn khắc khi xuất giá, bà nhẹ nhàng sờ lên chữ "nhất tâm nhân" bên trên, tự hỏi lòng, mình còn có thể quay về làm người phụ nữ tốt không? Đàn ông năm thế bảy thiệp là chuyện thường, bà thực sự không muốn phải tiếp tục chịu nỗi đau của sự đổ kỵ.

Thu tướng quân là người tốt.

Cho nên, bà không thể lấy ông được.

Nam Bình Quận Vương Phi đến nhà gặp công chúa Vinh Dương.

Diệp Chiêu mặc trang phục nam giới, rất ra dáng oai hùng phong độ.

Vinh Dương công chúa mất đi tâm thế trêu ghẹo ngày xưa, ngoan ngoãn ngồi tại chỗ.

Diệp Chiêu không giỏi việc ngồi tán phét với đàn bà, hắng giọng rồi vào đề ngay: "Tên Lão Hồ ấy theo tôi đã nhiều năm, tuy có hơi xấu xí, tính khí hơi thẳng, đầu óc ngu đần, nhưng là người có tình có nghĩa. Đáng tiếc vợ mất sớm, hai cô con gái lại lấy chồng cả, vẫn chưa đi bước nữa".

Công chúa Vinh Dương hỏi: "Đàn ông tốt lập nghiệp thành công, còn sợ không có vợ?".

Diệp Chiêu nói: "Sở thích của ông ta không giống với người thường, bao nhiêu người làm mối cho ông ấy, các cô nương nũng nịu xếp hàng dài, ông ta không thích một ai, nói rằng chỉ thích cô nương đánh đá lợi hại, có thể làm cho ông ta ngoan ngoãn phục tùng mới được. Đáng tiếc ông ta không có ngoại hình đẹp, e là những người phụ nữ như vậy khó mà nhìn ngó đến."

Công chúa Vinh Dương trầm tư không nói.

Diệp Chiêu quan sát sắc mặt, cứng đầu cứng cổ, làm theo lời dặn dò của Hồ Thanh: “Trước đây trong quân đội khoe khoang, mọi người đều nói là Thu tướng quân đánh trận có thể đánh thiên binh vạn mã, trong phòng cũng địch được thiên binh vạn mã, vợ ông ta nhất định là có phúc”.

Mặt công chúa Vinh Dương hơi đỏ lên.

Diệp Chiêu rút từ trong người ra một cái roi dài, thở dài nói: "Lão Hồ nói, tìm được vợ rồi thì dùng cái roi này, nếu như ông ta dám trêu hoa ghẹo bướm làm chuyện có lỗi với vợ, sẽ quỳ dưới mái nhà cời trần chịu roi".

Vinh Dương công chúa nhanh tay giật lấy chiếc roi, giận dữ nói: "Đàn ông làm sao có thể sợ vợ đến thế được?".

Diệp Chiêu buông tay: "Lão Hồ nói, trên chiến trường không dám giết người thì không phải đàn ông, trong nhà không sợ vợ cũng không gọi là nam tử hán chân chính".

Công chúa Vinh Dương xấu hổ tức giận quát: "Cút!".

Diệp Chiêu khó mà bị đàn bà ra lệnh đuổi về, mau chóng sờ sờ mũi chạy, ngay cả đồ cũng quên không mang về.

Ba ngày sau, nghe nói công chúa Vinh Dương bí mật hẹn Anh Vũ đại tướng quân.

Nửa tháng sau, Hoàng Thái hậu ban chỉ kết hôn.

Xét việc công chúa Vinh Dương phong lưu thuở trước, người người đều cười thầm Thu đại tướng quân sắp trở thành ông vua bị cầm sừng đầu tiên của Đại Tần, chỉ mong cho nhà ông ta mau chóng xảy ra trò cười, vượt lên trên Nam Bình Quận Vương phủ.

Chẳng ngờ, công chúa Vinh Dương sau khi kết hôn, bỏ hết đồ trang điểm, cất hết quần áo diêm dúa, không tiếp khách, không bao giờ còn có chuyện phong lưu truyền ra ngoài. Từ đây Thu đại tướng quân cũng không bao giờ bước chân đến lầu xanh, cả đời không nạp thêm thiếp, phu thê ân ái, đúng là vợ chồng hòa hợp, tôn trọng lẫn nhau, không đỏ mặt giận dữ bao giờ, người đời đều cho là hiếm có.

Nhân duyên.

Hoặc là chỉ cần gặp được đúng người mà thôi.